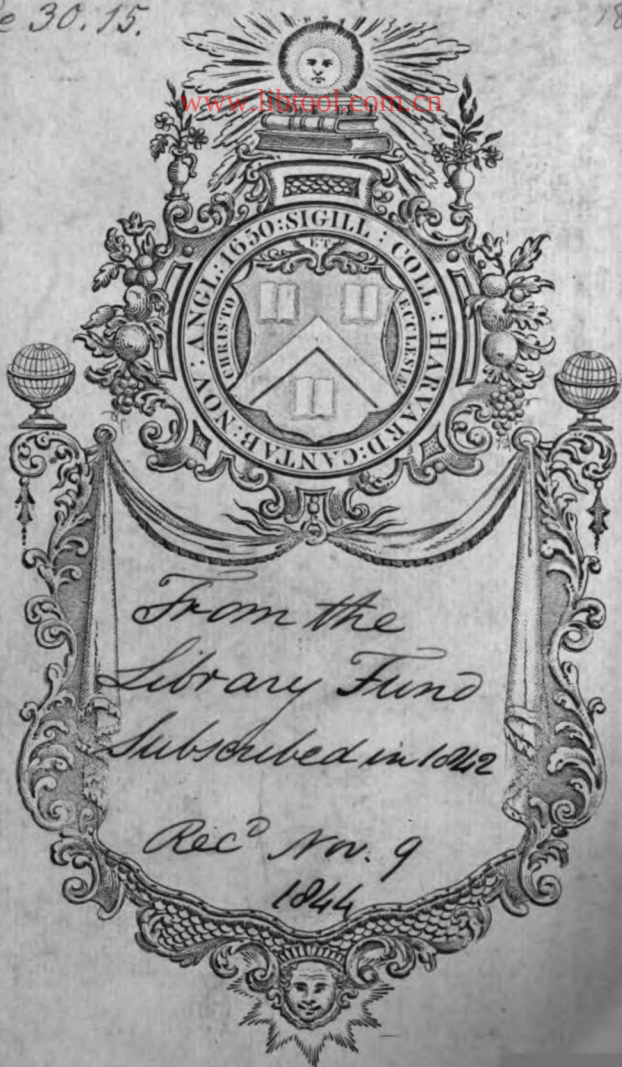

Re 30.15.

18

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

E U N A P I U S

CUM NOTIS.

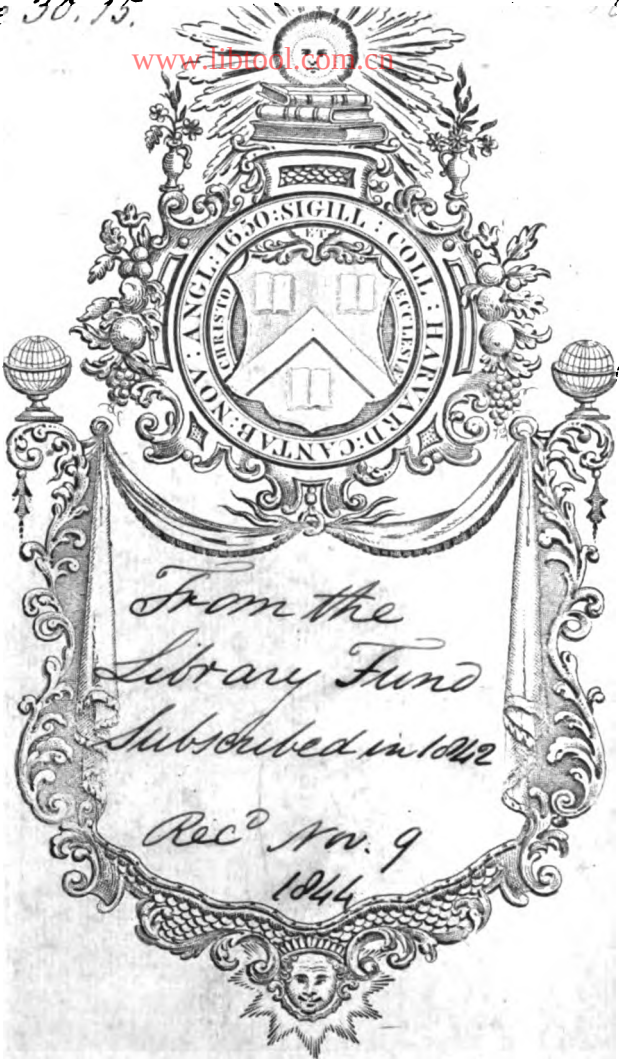
B O I S S O N A D I I

ET

W Y T T E N B A C H I I

Fe 30. 15.

www.librol.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

E U N A P I U S

CUM NOTIS

BOISSONADII

ET

W Y T T E N B A C H I I

www.libtool.com.cn

ΕΥΝΑΠΙΟΣ.

www.libtool.com.cn

EUNAPII SARDIANI

VITAS SOPHISTARUM ET FRAG-
MENTA HISTORIARUM

RECENSUIT NOTISQUE ILLUSTRAVIT

IO. FR. BOISSONADE.

ACCEDIT

A N N O T A T I O

DAN. WYTTENBACHII.

AMSTELODAMI,

APUD PETRUM DE HENGST ET FILIUM.

MDCCCXII—

Ge 30.15

www.libtool.com.cn

IOSEPHO VAN PRAET.

www.libtool.com.cn

BIBLIOTH. REG. PARIS.

CVSTODI HVMANISS,

QVI

A TRICE VNIO

CONSTANTI ME BENIGNITATE

IVVIT

CVI

PLVS QVAM ALII

STVDIA MEA DEBENT

EVNAPIANAS HASCE CVRAS

DICO.

www.libtool.com.cn

EDITORIS PRAEFATIO.

Qui ante XII et amplius annos typis describi coeptus est, nunc tandem prodit Eünapius, ingenti adnotationum mole onustus, ut vix incedere queat, metusque fere sit, ne pauci illum ad se velint recipere, foresque pulsans cum tota jubeatur migrare farragine, ni praefulgeret *πρόσωπον τῆ λανθής*, Wyttenbachii nomen. Causam longinquarum harum morarum, atque ultra legem Horatiam protractarum, in adversa fuit qua diu conflictatus est oculorum valetudine, vir ille eruditissimus atque desideratissimus, a quo auxilia petieram editioni adornandae et adjumenta, quae quidem quum acriter promisisset, ingravescentes dolores impetum notandi scribendique primum represserunt, deinde suppresserunt omnino, quum ad finem Vitae Proaeresii pervenisset. Atque utinam lateret adhuc Sophista cum enormi commentariorum apparatu, Wyttenbachiusque superesset, egregium illud Batavae gentis decus et literarum antiquarum ornamentum!

No.

Notae Wyttenbachii, quibus Eunapii verba
resque ab eo traditae eximie illustrantur, con-
stituendae recensitioni inservire non potuerunt;
idque sane dolendum est. Nam Mediceus liber,
cujus collationem ab Abr. Gronovio descriptam
habuit, emendationes identidem suppeditavisset
optimas, aliasque recepissem ex ingenio natas
viri acutissimi. Sed illum serius consului, adeo
ut annotationem suam ad meam editionem meas-
que notas, quarum plagulae a typographo ipsi
tradebantur, scripserit, quando jam nihil pote-
rat immutari; quod si e contrario illius vestigia
fuissem securus, potuissemque mihi contextum
auctoris ad ejus sententiam conformare, castiga-
tior longe et limatior in legentium manus hodie
veniret. Post decessum Wyttenbachii, ejus vi-
dua, foemina tali viro digna, atque eruditione
Annam Fabri, Reiskiam, et paucas alias id ge-
nus heroínas referens, mecum benignissime com-
municavit exemplar Commelinianum cui lectiones
Medicei codicis, nonnullaeque Gronovii et Wyt-
tenbachii notae erant insertae. Ex hoc libro,
inde a loco in quo substiterat Wyttenbachii an-
notatio, ea sumsi quae in *Novis Addendis*, ad
calcem Praefationis positae, descripsi, idque for-
tasse diligentius. Nam in Gronovianis multa sunt
quae premere poteram; atque volebam quidem;
sed

sed malui ex illis, caeteroquin brevissimis, nihil perire, ne cui calumniandi ansa daretur. Wytenbachius ipse et in suis et in Gronovianis liberius procul dubio fuisset versatus.

Ceterum Mediceum librum opinor non fuisse ab Abr. Gronovio collatum, sed a Jacobo ejus patre. Multos enim codices Graecos Florentiae transcripsit vel contulit Jacobus Gronovius, cujus schedae ad Abrahamum hereditario jure pervenerunt. Aeliani quidem opus utrumque ex Mediceis codicibus a patre lectis et excerptis edidisse Abrahamum palam est; quem et Eunapias lectiones non alia ratione possedisse arbitror.

Medicei codicis sicut mihi injecerant Holstenii ad Lambecium, qui de Eunapio recudendo cogitabat; Epistolae, in quibus existimare se ait (1) codicem nusquam reperiri praestantiorum, nihil antiquius aut praestantius videre se meminisse. At, re nunc melius cognita, ad id fere adducor ut credam Holstenium, qui unum alterumque Eunapii codicem tractaverat, de Mediceo praeclearius aequo sensisse, et ad Gudii opinionem accedam lubens, qui et ipse olim, Eunapii quum pararet editionem, sex codices contulerat. „ Cre-

„ de-

(1) P. 260. 38a. novae editionis.

„debat fore” (Gudius ait in quadam ad Me-
 nagium Epistola inter Gudianas et Sarravianas
 repriendenda) „ut ex illo Mediceo codice, cu-
 „jus vetustatem maximam L. Holstenius ma-
 „gnopere commendaverat, quicquid in Eunapio
 „desiderarem, aut emendari aut utcumque sup-
 „pleri posset. Vide nunc quam me spes fru-
 „stretur. Nihil reperio quod non aut nobis
 „aut aliis observatum sit. Nam Hieron. Com-
 „melinus ex Mss. Palatinis meliorem partem il-
 „larum emendationum textui jamdudum reddi-
 „dit. Ea editio in luce atque aspectu omnium
 „versatur, et longe integrior est primis illis
 „turbidis curis H. Junii; tamen post Comme-
 „linum adhuc multa et fortasse potiora revo-
 „cavi ex recentioribus quibusdam manu exara-
 „tis codd. Unus est in Bibl. Regia; alter olim
 „fuit Card. Lotharingii, quem Remis excussi-
 „mus in abbacia S. Remigii; ex tertio Em.
 „Card. Barberini variantes lectiones manu L.
 „Holstenii descriptas habeo. Omnia quae Flo-
 „rentinus codex sive bona, sive mala, suppeditat,
 „jam notaveram ex iis tribus libris, ut pro-
 „modum ex eodem fonte promanasse videan-
 „tur.” In his nonnulla sunt, ut raptim scrip-
 „pta, ita parum perspecte. Sed verum esse
 „puto et verissimum, Mediceum codicem compa-
 ra-

P R A E F A T I O.

ratione cum aliis instituta optimum esse quidem, sed non tantis praedicandum laudibus. Et monebo obiter ultima Gudii verba male intellecta fuisse a Carpzovio, qui in Specimine Eunapiano, p. 6. codices alios e Mediceo descriptos Gudii videri ait; quod post Carpzovium iterum legere est in Harlesii nota ad Bibl. Gr. T. VII. p. 537; quum alia fuerit Gudii mens, nempe Mediceo, et aliis libris communem fuisse fontem.

Fuere mihi recensiois alia propriaque subsidia: in quibus eminet Vaticanus liber numero 140 signatus in fronte, mihiq; litera A compendii causa nuncupandus, optimae quidem notae, et quem merito Bastius Epist. Crit. pp. 65. 255. *egregium* et *excellentem* vocavit, sed temporis edacitate plusculis in locis abolutus, ut hi legi jam neutiquam possint. De hoc libro adponam fragmentum Catalogi adhucdum inediti, quo ab Hasio viro doctissimo et diligentissimo Codices Graeci descripti sunt, qui ex Italicis Bibliothecis in Parisinam migraverant, dum Gallica arma viresque gentibus incubabant: „ Codex „ Bombycinus in 4°. foliis 288 scriptis constans, fine mutilus. Ibi continentur Diogenis „ Laërtii libri X, Fl. Philostrati Vitae Sophistarum, Eunapii Sardiani Vitae Philosophorum, „ Philostrati Epistolae amatoriae, Alciphronis

„ Rhetoris Epistolae *Eunapii Sard.*
 „ *Vitae Philosophorum.* Titulus fol. 232. recto,
 „ sinu porro deletus. Incipit opus: *Ξενοφῶν ὁ*
 „ *Φιλάσοφος.* Sequentia folia madore et timeis
 „ multis in locis male redacta sunt; legi tamen
 „ potest scriptura, quantumvis aegre, usque ad
 „ initium fol. 239. versi, ubi sunt verba *τὴν ἐπω-*
 „ *νυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ παιδίῳ δίδωσι*, in editione
 „ P. Stephani p. 48. lin. 31, [p. 32 hujusce
 „ edit.]. In sequentibus vestigia tantum quarum-
 „ dam literarum supersunt; paginae etiam pas-
 „ sim lacerae. In novissimis exsculpuntur quae-
 „ dam, unde apparet finem operis cum edito
 „ concordare: sic enim desinit fol. 259. recto:
 „ *ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ καὶ εἶη*, quae verba vi-
 „ de in cit. edit. pag. 160. lin. ult. [= pag. 120],
 „ Codex noster, fere ubicumque legi potest,
 „ lacunas editionum restituit, interque eas il-
 „ lam quae occurrit p. 160. in fine Vitae Chry-
 „ santhii: majusculis literis impressa non sunt
 „ in editione: *ὁ δὲ (ed. αὐτὸς) ἐπέσχε τὴν χεῖ-*
 „ *ρα· ΚΑΙ, ΠΑΡΑ ΜΕΤΡΟΝ γενομένης τῆς κα-*
 „ *κώσεως, παρέσειε τε ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ἡκολούθη-*
 „ *σαν, καὶ τὰ ἄρθρα συνέκαμτε, κ. τ. λ.* [cf.
 „ pag. 452.]. ”

Tractavi et Codicem Regium, numero 1405
 in Catalogo, in meis autem animadversionibus

litera B notatum, lacunosum, atque recentissimum, saeculo quippe sexto decimo exaratum.

Veneri autem Codicis lectiones variantes cum editione Stephaniana collati accepi a viro humanissimo et doctissimo, quem literati homines cuncti desideramus, Jac. Morellio, Bibliothecae Marcianae olim custode. Atque insuper haec adscripserat, quae nunc repetere non praeter rem esse videtur: „ Eunapius ex veteri Codice Florentino in Veneto saec. 15. scriptus fuisse videtur, tum quod Aeliano de Natura Animalium cum lectionibus ipsis codicis illius a Gronovio allatis adjectus sit; tum quod in Vita Porphyrii lectiones ejusdem fere omnes habeat a Junio in editione Eunapii an. 1568. relatas (1); tum vero etiam quod, in Aedesii Vita [p. 40.] pro περί καθόλου, in Veneto sit περί καθόλου, quam lectionem ex cod. Florentino ab Emerico Bigotio acceptam Menagius protulit ad Diog. Laërt. T. 2. p. 163 (2). In fine tamen Codicis Florentini juxta Bandinium Catal. T. I. p. 292. est Eὐ-

„ νά-

(1) Vide quae notabo infra ad Praefationem Junii alteram.

(2) Hoc argumentum non est validissimum. Nam et alii codices εὐ καθόλου exhibent: Cf. Not. p. 262.

29 *ναπίου Σαρδιανοῦ ἐγγράμματα βίων φιλοσόφων*
 29 *καὶ σοφιστῶν*; itidemque in Codice Neapolita-
 29 *no saec. 15. (3), qui et ipse Aelianum et*
 29 *Eunapium continet ac ex Florentino fortasse*
 29 *manavit, ἐγγράμματα est (Harl. ad. Bibl. Gr.*
 29 *T. V. p. 775.): at in Veneto titulus est Βίαι*
 29 *φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, in fine Εὐναπίου συγ-*
 29 *γράμματος βίων φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν τέ-*
 29 *λος. De lectionibus quoque vitiosis codicis*
 29 *hujus indicium fit, ut ejus indoles apertius in-*
 29 *notescat."*

Quae de Codice Neapolitano scripsit Morel-
 lius, non omnino vera sunt. Codex Neapolita-
 nus, cui index est *ἐγγράμματα*, non Aelianum
 continet, ipso, quem advocat Morellius, teste
 Harlesio, sed Theonis et Libanii opuscula quac-
 dam. Duo autem sunt Neapoli in Regia Biblio-
 theca Eunapianarum Vitarum Codices, numeris
 9 et 188 ab Harlesio pp. 775. 787. signati;
 est et tertius cum numeri 64 nota p. 779, in
 quo Vita Libanii tantum reperitur. Variantes
 lectiones trium illorum librorum in Vita Libanii
 mihi benignissime subministravit Franc. Avelli-
 nius, vir egregie eruditus et quem mihi semper
 faventissimum expertus fui. Codex 64, mihi au-
 tem

(3) Mox de hoc codice Neapolitano notandi locus erit

tem in notis numero 1 notatus, Chartaceus est saeculi 14, et Vitae Libanii praefixum habet indicem: *Εὐναπίου ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ ἐπιγεγραμμένου Βίοι σοφιστῶν, Λιβανίου βίος*. Est quoque Chartaceus, saeculique itidem 14, Codex Harlesio 9, mihi 2, et habet indicem, *Σερδιαποῦ ἐγγράμματα βίων φιλοσόφων*. Ejusdem aetatis, monente Avellinio, non vero saeculi 15, est Codex ille, mihi 3, Harlesio 188, quo coniunctur Aelianus de Nat. Anim. cum Eunapio nostro, titulumque notabilem hunc exhibet: *Εὐναπίου ἑπτακαίδεκα βιβλίων. Βίοι φιλοσοφῶν καὶ σοφιστῶν*. Num hic de Sophistis et Philosophis Codex descriptus fuit ex ampliore, in quo et Politica Eunapii Historia continebatur? Historiae libri tantum XIV ferebantur, teste Photii contextu; sed notandum Photianae notitiae lemma libros XVI praeferre. Qui numerus si verus sit, Vitae Sophistarum pro appendice libroque ultimo Historiae fuerunt in illo Codice adjectae. Praeterea de lacunis duabus Avellinium consului; una in Aedesio p. 39. ubi Codices 1. et 2. exhibent, quod alii plerique, *Μάξιμος δὲ τε ἐνέκειτο*; altera in Chrysanthio, de qua adi notata p. 435.

Atque ad hanc eandem Libanii Vitam habui; beneficio viri varia doctrina ornatissimi, Duraci

a Malla, Valesianas lectiones, ex collectione excerptas notarum ineditarum Valesii, quam sibi confecerat olim Villoisonus, moriensque Duraeo legavit (1). Unde Valesius varietatem lectionis enotaverit, in libro Villoisoniano non memoratum inveni; sed legenti ejus Emendationes p. 99. patebit e codice H. Memmii illam desumpsisse, in quo Eunapiana Libanii Vitæ hujus Sophistæ Epistolis erat præfixa.

Insuper usus sum exemplo Plantinianæ, nunc Bibliothecæ Regiæ, olim Emerici Bigotii, cujus marginibus adpictæ sunt variae lectiones, præmissa notula qua docetur lector provenisse illas ex *A. Fumaei Libell. Magistri veteri Codice per Petrum Fabrum ejus Collegam cum Plantini ista editione collato 1570*; illius nempe, ni fallor, A. Fumaei Blandet, cujus satis in Elogiis Scaevola Sammarthanus meminit. P. autem Faber, cognomine San-Jovianus, eruditissimis libris quos de re agonistica scripsit præsertim inclauit; quo ex opere p. 328. verba ad-

po

(1) Vide Adnot. infra p. 123, et Notitias Manuscriptorum t. X, part. II. pag. 200; coll. Bastii Epist. p. 55. et Catalogo Bibliothecæ Bastianæ Cod. XI. Nam Bastius Villoisonianum librum secum communicatum sibi excerpterat; ejusque apographum nunc in Bodleiana servatur.

potere hinc in primis facienda operae pretium est. Eunapii loco adducto ex Aedesii Vita p. 45. *ἡσυχία γὰρ καὶ κρηαυαὶ . . . συναλίζοντες*, ceteris, et correctis (1) addit: Sic enim legendum ex vetusto manuscripto Ausonii Furnaei, collegae quondam in Libellorum ordinario et camitensi Magisterio mei, qui utendum ei conferendum cum impressa lubens commodaverat, Faber rursus p. 668, duo verba πολλοὺς εἶναι Eunapio in Proaeresio p. 79. (cf. Not. p. 552.) restituens, ait illa se reposuisse ope manuscripti a Clariss. Furnaeo, vetero collega et amico libri, omitta forsitan voce commodati, aliave simili. Hic mirandum accidit illam restitutionem, πολλοὺς εἶναι, non notatam fuisse ad marginem Plantiniani hujus exemplaris quo ceterae lectiones

(1) Quum ad hunc locum scriberem adnotationem p. 277., pessimam reprehendens Junii versionem qui *συναλίζειν* de saliendo intellexerat, nondum noveram Fabrum jam apte monuisse non salitionem hoc verbo, sed copulationem et conglomerationem significari, Junii quoque errorem carpsit Falconerius ad Inscript. Athlet. p. 2347 D. Tom. VIII. T. A. Gr.; sed illum non perspexit Barthius qui ad Rutil. I. 440. versionem Junii cum vitis integram descripsit, multa insuper in Eunapium convitia effundens, rabiosum esse Diaboli canem, sceleratumque rabulam omnem Christianismum furiose attrahentem.

nes continentur, quodque litera C in mea Adnotatione signavi. Sed reperitur in alio Plantiniana exemplari, *cujus margines notulis manuscriptis passim distinguuntur*, quodque a Bibliothecae Regiae custodibus humanissimis mihi pariter commodatum litera D indicavi. Cum exemplari priore fere consentit, et puto illius lectiones fuisse ex hoc descriptas. Etenim p. 45. lego nunc δ: *P. Fab. id est. αὐτὸς*; quae male exhibuit in Adnot. p. 220, pro *P. Fab.* scribens *praestat*. Ductus enim calami inelegantis non nitidos raptimque inspectos non recte ceperam. Legeram p. 305. melius.

Praeterea tertium adhibui, idque beneficio etiam Bibliothecariorum Regg., exemplar Plantiniana, quod olim Huetii fuit, Abrincensium Episcopi, *cujusque in marginibus vir eximius conjecturas observationesque inter legendum forte natas calamo nitidissimo et scitissimo descripsit.*

Mecum etiam benignissime communicavit Schaeferus, vir ab omnibus laudatus et amatus, apparatus Eumapianum Wagneri; illius Wagneri qui Alciphronis Epistolas edidit, quique Eunapium etiam edere constituerat. Post Wagneri mortem apparatus iste in manus venit Erfurdii, viri egregie docti et literis nostris ante tempus adempti, qui, a Schaefero compellatus, prompta

men-

mente et benigna Wagneriana omnia mihi utenda commisit. Accepi igitur, parario optimo illo homine, Schaefero, Commelinianae exemplar cum multis notis manuscriptis Wagneri, et Th. Reinesii, summi olim Saxoniae literatoris; schedas itidem aliquot in quibus nitide et commodissime Wagnerus notas Reinesianas transcripserat, quae in charta Commelinianae bibula atramentoque pictae dilutiore aciem oculorum de-lassant, immo fugiunt; praeterea indices copiosissimos rerum et nominum Eunapianorum a Wagnero confectos, cum multis etiam observationibus passim interspersis. Illis autem subsidiis, quum mihi fuerint serius allata, non potui statim ab initio Adnotationis uti.

Sero etiam accepi excerptas notulas e duobus exemplis quae Valckenarii fuerant, Commelinianae uno, altero Plantinianae. Valckenarius indicatunculas locorum pauculas aliaque sat levis momenti illius in marginibus adposuerat; hujus in oris descripserat Is. Vossii emendationes e libro in Bibliotheca Leidensi servato desumptas, cujus meminit Harlesius Bibl. Gr. T. VII. p. 537. Illa duo volumina, quae in publica Bibliothecae Luzacianae auctione paucos ante annos prostiterunt, fuerant cum P. H. Marrone, viro reverendissimo, homileta disertissimo poëtaque ele-

elegantissimo, communicata, qui notas duumv-
torum egregiorum; sedulo a se excerptas, mihi
utendas benignissime permisit.

Ac religio fuerit si fautorem alium studiorum
meorum tacitum relinquam, Diam. Corayum,
quem unum viris prioribus aetas recentis Grae-
ciae opponit, a quo conjecturas in Eusebium
habui facili felicitque ipsius ingenio dignas.

Latinam Junii versionem, quum plerumque
pessima sit, omittere satius duxi, nec novam
ejus in locum substituere fuit animus. Etenim
in hac literarum Graecarum luce talia legendi
adjumenta valde sordent, atque in primis cum
de scriptoribus id genus agatur, qui non nisi
doctorum hominum manibus teruntur. Nec non
in hac ipsa editione Latina versio minus desi-
deranda forte videbitur, quippe cujus adnotatio-
nes locorum difficiliorum illustrationem exhibent.

Sophistarum autem Viris addidi Fragmenta Le-
gationum quae jam in Commeliniana aderant,
codicemque contuli, e quo Hoescheliuss illa pri-
mum ediderat. E Belgio Codicem hunc nostri
milites, qui a pretiosioribus multo et sanctiori-
bus rebus non abstinebant, per fas armorum,
quod qui nefas dixerint voce proprio utentur;
nostri igitur milites rapuerant, fueratque Parisi-
nae Bibliothecae illatus. Sed quum subito (tale
Deum

Deae numen!) in medio rerum certamine Imperator ille, vitio creatus, praeceps corruisset, a regno male ~~parto. impulsus in exilium~~, oratores a regibus principibusque victoribus Lutetiam missi, vel de minimis, quod aequum fuit, curantes, libros tum manu tum typis descriptos sibi suos anxie conquisitos repetiverunt; unde factum est ut codex Legationum ad pristinos possessores jure postliminii prius redierit, quam aetatis ejus et conditionis notitiam mihi pottherim scribere. Memini duntaxat Chartaceum esse atque toto aspectu externo recentissimum. Ceterum de Legationum auctore frustra dubitavit Dorvil-
lius ad Charit. p. 541. Excerpta enim sunt ex Historiis politicis quas a se conscriptas fuisse non semel idque disertissime in Sophistarum Vitis testatur Eunapius. Quarum historiarum fragmenta alia plurima, quae sunt passim per Suidae Lexicon dissipata, collecta sedulo post Legationes adposui. In anonymis fragmentis Eunapio vindicandis si quandoque erraverim, condonet, rogo, lector humanus; nec plus aequo irascatur, velut in rebus tantulis, si forsitan aliqui lateant apud Suidam vel alium grammaticum Eunapii nonnullae sententiae verbave, quae praeterviderim.

Quid de his fragmentis sentiant alii nescio;
equi-

equidem ceterum omne opus valde me desiderare fateor. Nam multa Euhapius fuse narrasse videtur, quæ sunt exiliter atque tenuiter a superstitibus aliis scriptoribus tradita. Utique non sine ira et studio hæc tempora, tam optima casibus seditionibusque discordia, memoravit; sed, utriusque partis studia atque iras æquo examine compensantes, melius quid sit in negotiis sæpe dubiis veri cerneremus, et de Constantino illo qui Magnus dicitur Iulianoque illo Caesare multa, et ab hujus obrectatoribus illiusque laudatoribus pressa silentio aut male tradita, cognoscere valeremus. Atqui de recuperando integro opere non omnino fortasse desperandum est. Adponam e Patinianis locum satis ignobilem; non negligendum tamen, et qui Blainvillii memoriae, non oculis, obversabatur, opinor, itinera describentis t. III. p. 7. Sic ergo Patinus: „*L'Eunapius Rhetor* de l'Histoire des „ Huns est un manuscrit fort rare. Muret l'a „ voit pourtant vu dans la Bibliothèque du Vatican, et l'ayant demandé au Cardinal Sirlet „ pour le faire copier, ce bibliothécaire lui répondit que le Pape l'avoit défendu, et que „ c'étoit un livre *impio e scelerato*.” Sed magna, ut rerum, sic ingeniorum facta est mutatio. Quæ notavit olim ad Photium A. Schottus,

tus,

rus, homo quidem doctus, sed Jesuita, nempe
„ Eunapii Chronicorum libros, ob maledicentiam
„ tiam in Christianam religionem, divina qua-
„ dam providentia intercidis-“ hodie scribere
nollet; nam opiniones id genus adeo sunt pro-
palam absurdae atque ineptae, ut ne a Jesuita qui-
dem hac qua vivimus aetate defendi possint. Ni-
hil causae nunc esse potest cur, si quid acer-
bius sryloque atrociori in ecclesiasticos saeculi
quarti homines scripserit Eunapius, id etiamnum
supprimatur. Atque si Maius, quem Mercurius
fortunare solet, e Vaticanae adytis, in quibus
tot egregia volumina latent, situque et tineis
exesa dispereunt, Eunapiana Chronica eruerit,
plaudet vel ipsum S. R. E. C.; plaudet quisquis
est eruditior; nec erit impietatis crimine editor
absolvendus, quem nemo reum ciebit; imo lau-
dabitur ab omnibus; ei omnes gratulabuntur.
Parimanae traditioni similem H. Junii aetate famam
percrebuisse ejus ostendit Praefatio, scilicet, in
Veneta bibliotheca hoc monumentum asservari.
Quod, ex Junii forsitan loco, tradidit quoque
Vossius de Hist. Gr., haec insuper addens, quae
viro praestantissimo non excidis-“ malim: „ eo au-
„ tem aequiore animo istis (Eunapii Chronicis)
„ caremus, quod Zosimum habeamus.” Quis
autem scriptorem ipsum integrum, vel lecto bre-

**

via-

viatore, non desiderer? Leunclavius quidem H. Stephano scripsit Eunapii Historias nusquam, ne in Italia quidem, exstare. Sed neganti Leunclavio non statim crediderim. Forulos igitur arculasque perscrutetur omnes, codices opicos et charteo pulvere sordidos excutiat doctissimus Morellii successor. Et ad quaerendum quoque se accingat Neapolitanus amicus meus, optimus Avellinius. Nam ex titulo regii codicis Neapolitani nescio quid faustae praesagitionis menti est injecta. Perreptet per regiam bibliothecam; per-vestiget sedulo Graecos codices, quos Augustinensibus *ad Carbonariam* (ne illaudato deterreatur isto cognomine) bonus olim Cardinalis Seripandus moriens legavit. Holstenium quidem Peirescio scribere (1) memini hunc thesaurum monachos „draconum instar occupare;” sed nunc puto mansuetiores esse factos; et dracones id genus, quibus jam nec unguis sunt nec dentes, Avellinium a thesauro ipsis inutili non arcebunt. Nec omittendum est, quod ex epistola Steph. Gerlachii ad Crusium, cujus vide Turcogr. p. 499, didici, Constantinopoli *extantes*, tunc quum scriberet, esse, scilicet circa annum 1576, multos Graecorum manuscriptos Codices, quos

(1) Pag. 152. edit. Paris. Epist. Holsten.

quos inter fuerunt, „ historicus Laonicus Chal-
 „ condyles, Michael Glyces, ἀγάθιος, εὐνά-
 „ πιος.” Legendum esse *Agathiae*, quod scri-
 psit Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. p. 97, 4. ma-
 nifestum est. Genitivum enim ἀγαθίου in codicis
 fronte invenit Gerlachius, unde properantius ex-
 sculpsit nominativum ἀγάθιος. Eunapianae au-
 tem Historiae codicem, non Vitarum, Gerla-
 chium vidisse et significare voluisse inde colli-
 go, quod illum historicorum Laonici, Glycae,
 Agathiae, voluminibus adjecerit. Ex disputatis
 igitur patet nondum omnem recuperandi operis
 utilissimi spem decollavisse, atque in Bibliothe-
 cis Italiae ac Graeciae quaerendum a literatis ho-
 minibus esse, qui illas regiones incolunt vel in-
 visunt.

H. JUNII PRAEFATIO

(*ante versionem.*)

AD CANDIDUM LECTOREM INTERPRES.

Ex anteactis exemplis petendam esse saluberrimam atque optimam doctrinam Cyrus Xenophonticus, jam morti vicinus, liberos suos admonuit (1). Ea vero non aliunde quam ex historia, quam recte vitae magistram et veritatis animam quidam dixere (2), sincerius depromi possunt, ubi cum singularium personarum res et facta, tum universalia ob oculos, ceu in speculo, proposita leguntur. Huic labori totus addictus, dum historiam patriae pertexo (3) ad prae-

(1) Xen. Cyrop. VIII. 7.

(2) Cicer. de Orat. II. 9.

(3) Historiae patriae conscribendae provinciam publica auctoritate Junius suscepit; sed morte praeventus fuit, quum tantum *Bataviam*, operi futuro prolegomena, edidisset. Cf. Bruyn. Vit. H. Junii in Misc. Observ. Nov. T. XII. p. 423.

praesentis aevi et posteritatis institutionem, Eunapium, Graecum scriptorem, e tenebris erutum, per otium (4) vertendum suscepi primus, tametsi mutilum locis plerisque et maculosum, et quo nihil obscurius sit ob concisam dicendi, et saeculi illius genio peculiarem, phrasim; eodem tamen pellacius nihil (5), quando altiore quamdam doctrinae sirenem mentibus instillat, et rerum aliis scriptoribus omissarum aut etiam ignoratarum cognitionem tradit. Proinde etiam sententias (6), quam filium ductumque verborum, magis exprimere atque appendere aurbus placuit, quam jejune nimis easdem raderet.

(4) „Eunapium Sardinum subcisivis operis in Latinam linguam e Graeca transfundere aggredior.” Junii Epistol. p. 291. cf. p. 272.

(5) „Eunapius peculiari quadam phrasi et brevitate tenebrosa ac subtilitate quiddam habet immutabile, ut mihi videtur; alioqui nitore verborum ex adagiorum raritate atque elegantia illustris. Itaque nec potest nec debet levi quodam brachio, quo vitio Germania laborat, percurri, sed accurata dicendi ratione exprimi. Igitur si plusculum illi temporis detur, inter beneficia referendum puto.” Junius in Epist. ad Sambuc. qui editionem urgebat, p. 273. Cf. Eunap. Vita a Junio scripta.

(6) Calami lapsus, sententiam, correxi, ob eandem quod sequitur.

re (7). Quod autem in monachos, in quorum asceteris Religionis Christianae fundamenta, temporibus Constantini Magni, jaciebantur et tradebantur quoque, acerbius paulo invehatur, quis in pagano et Fidei veritatisque hoste non ferat? quando et Porphyrium Christianismi per-duellem, Lucianum obstinatum Servatoris nostri irrisorem (8), et Julianum Parabatem, Galilaeorum (ita Christum professos vocabat) persecutorem, atque exterminatorem si diuturnior obtigisset vita, toleremus, legamus, circumferamus, et manibus nocturni diurnique teramus. Itaque dictam a communi nominis Christiani hoste injuriam pro non dicta boni omnes habebunt, despuent, pensique non facient, imo ludibrium in gloriam potius suam convertent. Vale et fruire.

H.

(7) Operam in Eunapio positam doctis hominibus non probavit. „ Dans la seule version du petit livre d'Eunapius, il se trouve un millier de fautes, ” Bajuletus (*Jugemens* T. 2. p. 403.) ait post Huetium. Cf. Tesser. ad Thuani Elogia; Bruyn l. l. p. 423; Fabric. Bibl. Gr. l. infra adposito; Tillemont Hist. Imp. T. V. p. 758. Humanus de interprete sensisse videtur G. Canter. Nov. Lect. VIII. 17. Atque ipse Tillemont p. 418, errantes a sensu quod sententiarum obscuritatem excusat,

(8) Lucianus in libello de Peregrini morte c. 13. Christum vocat τὴν ἀνεσπολοπισμένον ἑαῖνον σοφιστήν.

H. JUNII PRAEFATIO

(ante castigationes.)

Joannes Sambucus Pannonius, praeclarus antiquitatis observator pariter et investigator, nec aeris nec laboris ea in re parcus, quique benignissime impertiri et communicare suas delicias ac curas cum aliis consuevit, vir alioqui ut scriptis, ita et generis antiquitate e municipio Pannoniae haud obscuro profecta (1) celebris, ante biennium mihi candide utendum misit Eunapii Sardiani exemplar, primusque auctor fuit, eum ut scriptorem Latine donandum susciperem: quam operam certe non abnui, quod speraram librum, uti erat scitule a scriba pictus, molestiae minus interpreti allaturum. Sed ubi altius descendere, quanto, Dii immortales! laboris plus in recessu dedit

(1) Recalcitravisse opinor Sambucum, virum optimum et modestae frontis, quum publicis se videret mactatum tantisque laudibus, qui, accepta a Junio epistola plena encomiis esque privata, respondit (p. 620. coll. p. 273.): "*Sambucum amare pergito; sed minus laudato.*"

dedit quam primore fronte promittebat! Illud namque beneficio, uti praeferibat, Farnesii Cardinalis, qui instructissimam libris veteribus bibliothecam habere dicitur, descriptum atque expressum, ita multis lacunis hiulcum et infinitis iisque portentosis mendis sic refertum fuit, ut Paeoniae manus ope in persanandis Chironiis plagis esse opus mihi videretur. Quo factum est ut prope deplorata spe omni saepe abjecerim vertendi consilium. Accedebant eodem variae occupationes institutum mature abrupturae, nisi, confirmato animo erectior, durandum esse et laborioso negotio opponendum, clavamque difficultatis a me ipso extorquendam censuissem. Itaque hariolorum more divinare, conjecturam in partes ducere, supplere, sed magna cum religione, institi; nonnusquam etiam, sed semel atque iterum, transilire perfunctorie malui, quam aliena, hoc est, mea, infercire. Quod si Florentini exemplaris, quod, ex una Porphyrii Vita ibidem impressa, correctius locupletiusque iudico (2), copia nobis fieret, sperarem τὰς δευτέρας

(2) Et in Epist. ad Sambuc. Junius p. 272. „Majus opus restat in Eunapio, quem vitiosissime descriptum, et, ut ex collatione Vitae Porphyrii deprehendi, alicubi mutilatum, nosse potuisti.” Innuit editionem Eunapia-

τέρας Φροντίδας ἀμείνων fore. Equidem quod in me fuit praestiti, ut elegantem scriptorem, nusquam hactenus publici juris factum, quam possem fidelissime redderem Latinum, eundemque sua lingua loquentem in studiosorum manus eadem opera emitterem, fide, qua obstrictus Sambuco tenebar, exolutus, licet serius quam in utriusque votis fuit. Vale.

nae hujus Vitae Porphyrio de Abstin. subjectam a Victorio anno 1548. Jam anno 1547. Latinam hujus vitae versionem, cum eodem Porphyrii opere eoque Latine reddito, vulgaverat Felicianus. Textum Eunapii Victorianum Felicianique Latina repetivit Rhoerius in sua Porphyrii editione; qua quum uteretur unica, nec has editoris Graeci textus et interpretis Latini partes satis nitide, legenti quidem cursim, distinxerit Rhoerius, inde factum est ut in Adnotatione Feliciani lectiones vocaverim quae sunt Victorii. Nec satis diligens fuit, qui non exhibuerit lacunam Victoriani textus inter *ἀπόμνηος* et *ἡ τῶν* (cf. Adnot. p. 160.), sed sententiam uno tenore plenam descripserit,

H. COMMELINUS

JACOBO MONAVIO (1) VIRO NOBILI

S. P. D.

Cum forte in Ser. Principis nostri Bibliotheca duo sese mihi Eunapii de Philosophorum ac Sophistarum Vitis manuscripta exemplaria Graeca obtulissent, vir praestantissime, memorque essem non paucas in eo, quem e Sambuci V. C. bibliotheca Hadr. Junius Latinum fecerat, lacunas apparere; rem non ingratam Graecarum litterarum studiosis facturam me existimavi, si Eunapio ita misere affecto opis aliquid afferrem. Id autem, lectis obiter Iunii annotationibus opera nostra praestari posse, spes me non parva tenebat, quod unico, eoque mutilo, nec optimae notae, libro ipsum usum esse animadverterem. Quam enim lubricum et parum tutum sit uni et, ut plurimum, indocto credere scribae, norunt docti, qui in eruendis vulgandisque Veterum

(1) Vide Sax. Onom. T. IV. p. 24.

tum scriptis operae aliquid posuerunt. Collatis itaque Palatinis duobus cum editione Iunii, quae tuto potuerit, correxi, supplevi; quin et, corollarii loco, e magno illo περὶ πρέσβων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνικοὺς volumine A. Schotti, viri de Rep. Litteraria optime meriti, Fragmenta quaedam e libris Historiarum Eutapii descripsi unaque typis mandavi. Quicquid autem in hunc auctorem impendi laboris, id tibi, et amico veteri et adprime docto, D. D. volui, ut aliquod extaret amicitiae nostrae, quam mirifice semper coluisti, monumentum, tibi, ut spero minime ingratum. Δῶρον μὲν γ' ὀλίγον, fateor; πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων, inquit vates Syracusanus (2). Vale.

(2) Theocrit. Id. XXVIII. 25. ubi: Δῶρον ξὺν ὀλίγῳ πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων. Metrum labat in ξὺν ὀλίγῳ. Videtur e parodia Commelinus voluisse δ. ξὺν γ' ὀλίγῳ. Utique γε praetulerim τῷ το alibi proposito. Forte pronuntiatione syllaba producebatur, ut efferrent quasi esset ξὺν ὀλίγῳ.

EU.

EUNAPII VITA

SCRIPTIS POTISSIMUM IPSIUS A
IUNIO COLLECTA,

(*indicatis nunc fontibus*).

Eunapius, Sardibus Lydiae regia oriundus fuit [Phot. Bibl. Cod. 77.], Chrysanthii Sophistae, et per Lydiam sacrorum antistitis [p. 111.], affinis sui (is enim consobrinam Eunapii uxorem [p. 56.] duxerat, Melitam nomine), a puero auditor [p. 107.], cujus impulsu [*ibid.*] in commentarium retulit Philosophorum aliquot et Professorum Medicorumque vitas, praeceptoris sui auctoritatem nolens defugere. Trajecit ex Asia Athenas, ut animum doctrina expleret, decimum sextum aetatis annum agens [p. 74, 92.], quo tempore crispum ac densum fuisse sibi capillitium commemorat [p. 74.], crebris interlucen-ribus canis albicans, ad modum spumantis maris, argenti candorem imitans. In eo trajectu febre vehementi correptus fuit [*ibid.*], e maris

tra-

traiectione, ut verisimile est, orta, quae vires
 adolescentis brevi ita dejecit ac profligavit, ut,
 pedibus officium suum haud facientibus, mani-
 bus popularium suorum, quos itineris socios ha-
 buerat, exceptus, e Piraeo, Athenarum porta,
 in urbem deportatus fuerit ad Proaeresii, cujus
 viri eum fama exciverat, aedes, ubi, invales-
 cente morbi saevitia, ad extremum, re paene
 desperata, Aeschines quidam, Chius patria, ex
 eo hominum numero atque ordine qui experi-
 menta per mortes agunt, diducto ferramentis
 quibusdam adolescentis ore, medicamentum infa-
 dit, quo copiose alvus descendit, et paulatim
 aeger respirare coepit [p. 76.]; quae omnia,
 ignorante Proaeresio actitata, felix, quam spe-
 rabatur, cessere. Quamvis, patefacta mox et
 increbrescente valetudinis restitutae fama, cogni-
 tum magnae spei adolescentem publice in celebri
 auditorio laudarit [p. 77.] Proaeresius, et le-
 gitimi filii loco habuerit charum, dum vixit
 [p. 92.], quemadmodum ille vicissim hunc ad-
 miratione virtutis summaeque eruditionis maximi
 semper fecit, ac tantum non pro deo coluit
 [p. 74.]. Adolescentiam ingressum se ait alicu-
 bi [p. 58.], quo anno, extincto in Parthica ex-
 peditione Iuliano Imp., Valens et Valentinianus
 Imperii habenas rexere. Quinto demum post-
 quam

quam Athenas venerat anno, iter in Aegyptum [p. 92.], Platonis et Rudoxi exemplo, parentem, prohibitum atque in Lydiam parentum imperio revocatum et redire coactum intellexisse mihi videor. Medicæ artis non obscure peritus, vel ipsius testimonio [p. 119.]; adeo ut etiam primum locum in eo ordine tenuerit, dum seni Chrysanthio vena incideretur [ibid.], antea quam Oribasius, medicæ artis fama illustris, ad eum evocatus accederet [p. 120.]. Scripsit et Chronologiam, siue Annales, quo opere Caesarum historiam ab Herodiani usque temporibus exorsus ad sua pertexuit (1); quod intelligo in Veneta Bibliotheca monumentum asservari (2). Gloriæ, ut apparet, modicus fuit, quippe qui nunquam se nominet, contentus se ipsum commentarii hujusce scriptorem vocitare (3). Gentilium sæctæ addictior fuit, Christianis infestus; id quod, veluti sorex suo manifestus indicio, passim prodit; præsertim ubi Constantinum Imp. sugillat [p. 20.], ob eversa toto orbe nobilia Deorum fana et erecta Christianorum domicilia; rursum, ubi deplorat [p. 45.] a dirutis Deorum

(1) Cf. Photius infra Inter Testimonia.

(2) Cf. Praef. Editoris sub finem.

(3) Cf. Adnotat. p. 130.

templis monachos in sacra loca introductos, ac
Martyrum divorumque salita, uni nugarur (4).
capita pro diis ostentui haberi ac coli. Vide-
tur et arcas Eleusiniarum Dearum Myceris,
silentii religione clavis, initiata fuisse, atque
ab antistite loci, cuius nomen maluit [p. 52.]
silentio praeterire quam per nefas prodere, in
album Eumolpidarum relatus, imo antistitis
(hierophantam appellabant) munus ipsum obis-
se, tametsi indigena non esset, praeter Eumolpi
legem qua id vetabatur. Dicendi genus non
Asiaticum, quod redundante verborum copia lu-
xuriat, sed nitidum et picturatum, Sophistarum
genti tunc peculiare, videtur secutus, quod res
non adumbrat, sed vivis potius coloribus expri-
mit, atque ita ob oculos exponit, ut coram
cernere videaris, concisius tamen. Adde quod
et flosculos eruditos undecunque e poëtis et
philosophis delibatur, orationique, ceu stellas,
aspergit. Porro quod ad Epigraphen attinet,
Sophistarum nomine, quod ingenti flagravat in-
vidia, censentur viri quavis in arte, praesertim
oratoria, egregie docti, qui publicae professio-
nis

(4) Nugatur ipse Junius, qui Eunapii verba male ce-
pit: cf. Not. p. 277, et quae monui in Praefatione.

~~XXXI~~ EUNAPII VITA

nis molem sustinere cum laude poterant, cuiusmodi ferme nunc magisterii titulo et honore clari vocantur; ut *Philosophi* sint, quos *Sapientiae doctores*. Tacitus (5), *Professores* Fabius (6) nuncupat; *Sophistae* vero, liberalium artium aut alioqui magni nominis professores.

(5) Ann. XIV, 16. Hist. IV, 5.

(6) Instit. I. Prooem.

DE

DE EUNAPIO.

Fabricius Bibliotheca Graeca T. VII. p. 536.

edit. Harles.

Dexippi Herennii Historiam continuavit Eunapius Sardianus Lydus, teste Photio cod. 77, et 14. libris produxit a Claudio II. usque ad sua tempora, sive Honorii et Arcadii Imperium. *Duas* illius operis paravit *editiones*, et, licet in utraque Christianis Imperatoribus iniquior, Julianum, utpote ethnicus, miris laudibus extulit, in *vex* tamen *exdooei*, sive posteriore editione, plurima in Christianos convicia et blasphemias rescidit. Eunapii Historiam excrispsit Zosimus (1). Respicit eandem, Eunapium laudans plu-

(1) Photius Cod. IIC. de Zosimo. Vossius de Hist. Gr. II. 18. „ ex Historia Eunapii solum de Legationibus „ fragmentum beneficio Andr. Schotti lucem vidit. Reli- „ qua exstare dicuntur in Bibl. Veneta. Eo autem ae- „ quiore animo istis caremus, quod Zosimum habeamus.” Quod in Bibl. Veneta exstare reliqua Eunapii Hist. dicuntur a Vossio, incerta fide tradi viderur, et jam pridem Io.

Leun-

pluribus locis, Suidas, atque *Χρονογραφίαν* vocat in *Περὶ Φύσεως*. Meminit et Eunapius ipse, et lectores ad illud opus ablegat non uno in loco in *Sophistarum* Vitis (2), quae adhuc exstant. Has ex Mss. Mediceo, Barberino, Remensi, qui olim fuit Principis Lotharingii, et Regio-Paris., duobusque Mediolanensibus, emendatas, quorum varias lectiones ex auctione Gudiana nactus sum, jam pridem dare institui cum nova versione mea et notis usus etiam observationibus Is. Casauboni, atque variis lectionibus e cod. Bodleiano, quas benevole mecum communicavit Hudsonus (3). Praeter codd. Vaticanum,

Leunclavius in Epist. ad H. Stephanum scripsit in Centuria Epist. Philolog. Goldasti p. 305. „Eunapii fuere libri „XIV. qui nusquam exstant, ne quidem in Italia....”
FABR. Cf. Reitemeieri Disq. in Zosim. p. xvi. HARL. Vide supra Eunapii Vitam a Junio scriptam, et quae moniti in Praefat.

(2) Ex. gr. p. 45, 52, 63, 67, 77, 92, etc. Cf. Jonsii Hist. Philos. III. 17. 4.

(3) Tria ejus editionis folia usque ad p. 48. typis exscripta sunt in 8vo; sed (ut Reimarus in Vita Fabr. p. 209. tradidit) typographo moras neccente, quarum vel maxime impatiens erat vir excitati ingenii, editionem abruptit. Add. I. Christ. Wolfii Ep. ad La Croze in Thes. Epist. La Croz. II. p. 105. et p. 133. ubi respondet se a Crozio accepisse notas Rigaltii in Eunapium et Fabricio tradidisse. Fabricianae Sche-

sum, Venetosque (4) Gesnero memoratos, com-
peri etiam exstare Mss. Neapoli in Bibl. Pa-
trum

www.libtool.com.cn

trum

Schedae pervenerunt in manu et potestatem generi, Reimari, qui eas commisit Carpzovio, novam Eunapii editionem quam plurimis abhinc annis molienti, et Specimen illius eruditum, quod mire movit salivam viris doctis, danti in progr. inscripto, *Specimen Eunapii edendi p̄t̄is ex Aedensio de Sosipatra Lips. 1748. 4.* Hucusque vir Cel. frustratus est spem virorum doctorum, atque, quum illum propter senectutem vix ultimam operi admoturum esse manum facile sit credendum, saltem ut alii viro docto et huic negotio perficiendo apto lampadem suaeque collectanea tradat, et Eunapius tandem e carcere mittatur, quilibet rei peritus mecum optabit. HARLES. Adponam Hasii verba e Catalogo codd. Italicorum, quo jam supra in Praefat. usus sum:

„ Iniquius fuit nostra aetate Eunapii satum, quod omnes,
„ quotcumque ejus editionem adornare vellent, consilium
„ suum exsequi non potuere. Recudendum dare instituerat Io. Alb. Fabricius, nec tamen opus absolvit. Hoc
„ mortuo, schedae ejus ad Reimarum generum pervenerunt, qui ipsas magno meo avunculo seu aviae meae
„ fratri, Io. Ben. Carpzovio, viro optimo ac sancto,
„ commisit de nova Eunapii editione jam pridem cogitanti.
„ Sed Carpzovius etiam Helmstadii, quod est apud Bructeros in Saxonia Inferiori oppidum, abhinc tres annos
„ [1803.] excessit e vita, multis negotiis, tum summa
„ senectute impeditus, quo minus auctorem suum absol-
„ veret. Lucubrationes ejus, ut nuper mihi ex Germania
„ scriptum fuit, cum Cl. Morgénsternio, Dorpatum evoca-
„ to, in Russiam abierunt; verum quo tempore a viro,

*** 2

„ in

trum Augustinianorum in coenobio S. Iohannis de Carbonaria. Prodierunt primum Graece a *Io. Sambuci* Pannonii Tirnaviensis bibliotheca, et cod. mutilo nec optimae notae (5), typis nitidis Antwerp. ex offic. Christ. Plantini 1568. 8., subjectis ad calcem castigationibus *H. Junii* Hornani, cujus deinde Latina, at justo liberior, versio vidit lucem ibid. 1572. 8. (6). Ab eo tempore *Hier. Commelinus* Eunapium ex duobus Mss. Palatinis emendavit et supplevit, ediditque Gr. et Lat., adjuncta Junii, licet vitiosa et a Graecis passim dissidente, versione, Heid.

„ in omni iudicio elegantissimo, digestae atque auctae in
 „ lucem proditurae sint ignoro.” Apparatum Fabricianum ex auctione bibliothecae Carpzovianae emere se sibi voluisse Wyttenbachius ait Annot. p. 5; sed Morgensternium, quem „ elegantis ingenii eruditionisque virum” vocat, emitorem fuisse feliciorum.

(4) Unum tantum Venetiis codicem esse putb. Unius saltem a Morellio collati lectiones habui, qui duorum misisset varietatem, si duo fuissent.

(5) Codex fuit Farnesianus: cf. Junii Praefat. supra.

(6) Errat Fabricius. Nam versio Junii seorsim quidem, sed anno 1568, prodiit, et ita ut a Graecis non apte potuerit divelli, quippe cujus hic est titulus: „ Eunapius . . . nunc primum Graece et Lat. editus, . . . cum indice et Graeci exemplaris castigatione.” Quae castigatio ad calcem Graecorum reperitur.

Heid. 1596. 8. Editio Commeliniana recusa est mendis cumulata, Col. Allobr. sive Genevæ 1616. 8.; atque *Excerpta de Legationibus* ex Historia Eunapiana Graece subjuncta habet, ex eodem (7) Schötti codice. Ex his constat Eunapium, rhetorem, a Lydis missum esse ad Julianum Imperatorem p. 17 seq. ed. Paris. [Lupar. p. 468 meae], et quum legatione cum magno successu functus esset, jussum a Juliano carissam agere adversus potentem adversarium, idque fecisse cum laude et iudiciis persuasisse. Diversus hic videtur a Nostro et aetate prior, idemque forte cum Eunapio, τῷ ἐκ Φρυγίας rhetore, cujus meminit Suidas in Μουσώνιος (8).

De

(7) Ex eodem, unde nempe Dexippi, Petri, aliorum Legationes ediderat Hoeschellius. Cf. supra Praef. Editoris. Nec hic accurata satis est Fabriciana Notitia. Nam haec *Excerpta de Legationibus* subjuncta habet Commeliniana quoque anni 1596, non Genevensis tantum.

(8) Hanc Fabricii conjecturam Ric. Mounteney in Observ. in Comm. vulgo Ulpianeos praefixis ejus editioni Demosthenis Select. Oratt. p. xviii. non solum vehementer probat, sed etiam certissimam et verissimam esse demonstraturum se prope confidit ex ipso Eunapio in Vita Proaeresii sub finem. etc. etc. HARLES. Et ipse Fabricii conjecturam amplexus sum p. 468, laudato non Mounteneyo, sed Chapmanno, a quo acceptas de Ulpiano Observationes Mounteneyus edidit. Cf. et p. 497.

De Nostro videndus prae ceteris *Hanckius* lib. II. de Roman. rer. Scriptor. c. 9. et *Jonsius* III. de script. Hist. Philos. c. 17. Cui in hoc uno non adsentior, quod scribit eum vicesimo actatis anno demum gentili religione imbutum, sive ex Christiano ethnicum factum esse, idque Eunapium ipsum testari in Aedesio. En tibi ejus verba p. 34. [Genev.; p. 20. meae.] ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδὸς ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἤξιοῦτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διατάβη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Sane Chrysanthius ille, qui a teneris Eunapium imbut, et consobrinam ejus, Meliten, habuit uxorem, ethnicus fuit, non Christianus. Igitur et Eunapius ubique Christianismi hostem professus, non vicesimo anno primum ethnica superstitione imbutus, sed tunc initiatus demum est arcanioribus mysteriis philosophiae et theurgiae, quae paullo ante dixerat prae Constantini Imp, metu jam coepisse diutius oculi atque pertinacior silentio involvi (9). Atque hunc

(9) Hinc in Eunapio credulitatem anilem notat Huëtius Dem. Ev, Propos. IX. c. 147. §. 5; ibidemque §. 1, eum vocat hominem superstitionibus ad delirium usque deditum. Tum Eunapium in Vitis Soph, mala fide agere observat Ngu-

hunc esse verborum Eunapii sensum, et per ἀληθέστερα illa intelligi mysteria philosophiae sublimioris, perspicue patet ex illis quae de Jamblichō subjungit (10). Matutinas horas aliis arte rhetorica imbuendis per aliquod temporis collocasse se refert ipse in Chrysanthio p. 153. [Genev.; p. 114. meae]. Medicae quoque artis peritus fuit, ut in eodem Chrysanthio scribit p. 159. [p. 119]. Atque ab Oribasio medico, Tetrabiblum ei suam (11), quae etiamnum Latine ex Jo. B. Rasarii versione exstat, inscribente, λογιώτατος adpellatur. Cf. Photium cod. 219.

Naudaeus Lib. de Magiae Suspectis c. 12. §. 10 et c. 13. §. 10. ZEUMANN. Adde quos laudavi in Introd. in Hist. L. Gr. p. 346. HARLES.

(10) Fabricianam interpretationem secutus sum p. 204, ubi pro *Hanckium* repono *Junium*.

(11) Vid. *Montfaucon Bibl. Coisl.* p. 248 fin. HARLES. Cf. *supra* Photii locum.

V E T E R U M

T E S T I M O N I A.

Ex Photii Bibliotheca Cod. LXXVII.

Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον
λόγοι ις' (1).

Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς με-
τὰ Δέξιππον νέας ἐκδόσεως ἐν βιβλίοις τεσσαρα-
καίδεκα. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς
Κλαυδίου βασιλείας ἐς δὲ Δεξίππου ἡ ἱστορία κα-
ταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ
Ἀρκαδίου, τῶν Θεοδοσίου παίδων, βασιλείαν·
ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμε-
νος, ὃν Ἀρσάκιος μὲν, τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας
στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος, εἰς τὸν ἀρχιε-
ρατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βα-
σιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνή, κατὰ γαστρὸς ἔχουσα
καὶ

(1) Sic edit. Schotti. Mox dicuntur esse βιβλία ιδ'.
In alterutro peccatum est. Meminerit lector in titulo co-
dicis Neapolitani, de quo supra in Praef., Eunapii libros
ἑπτακαίδεκα memorari.

καὶ ἀμβλώσασα, τὸν βίον ἀπέλιπεν. Οὗτος δ' Εὐνάτιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστὶ (τὰς γὰρ ἐν Λυδία Σάρδεις ἔσχε πατρίδα), δυσσεβῆς δὲ τὴν θρησκείαν ὦν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἑτίμα), τοὺς μὲν εἰσεβείᾳ τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλέον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδὸν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθεὶν ἐξεπονήθη. Ἔστι δὲ καλλιπεῖς τὴν Φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ „ἀλεκτρυονῶδες,” καὶ „ἐλαφωδέστερον,” καὶ „συωδέστερον” (2), καὶ δὴ καὶ „τοὺς ἱερακώδεις,” καὶ „κορακώδεις,” καὶ „πιθηκώδεις,” καὶ „τὸ ποταμῶδες δάκρυον,” καὶ τὰ ὅμοια (3). Τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς (4) μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐ θέλει νόμος, ἀφαιρεί-

(2) Cf. notata ad Fragm. p. 541.

(3) Ibid. hanc metaphoram illustravi. Inepta Theodoretus exaggeratione H. E. IV. 22. p. 183 B. ποταμὸς ἐν δακρύῳ σχεδὸν καλύπτει πλημμύρι· τὴν θάλατταν τοῖς ἄπασιν ἄφνω προσεγένετο.

(4) Photius de Zosimo Cod. 98. ταῖς τροπαῖς, εἰ μὴ ὀνόματι, οὐ πεποιημένος. Male Reitemeier. scripsit τοῖς τροπαῖς.

ρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφασις τὰ
πολλὰ καὶ ἀστεϊότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ
σαφεὶ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέ-
τρως καὶ οἰκείως ἔχει, πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτε-
ρον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλ-
λει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ
τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι αὐδ' εἰς
τὸ ταῖς περιόδοις (5) λαβὴν ἐπιδοῦναι. Δύο δὲ
πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συν-
εγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν
τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν
Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν καὶ
τὴν ἐλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδζιμονίαν, πολλὰ
τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ
δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν
πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσε-
βείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς
συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς
ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκεῖσε λύσ-
σης ὑποφαίνουσιν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν
παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἐκατέραν ἐν
ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν
αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν.
Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χω-
ρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς
ἀσας

(5) Cod. μετέδης. Forte, περ. βλάβην.

ἄσαφῶς ἐκκείσθαι, καὶ τοι Φροντιστὴς ἐστὶ τοῦ
 σαφούς, ἀλλ', ὅτῳ τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ
 καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν
 τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει. Τὸν γὰρ νοῦν ἐκλαμβάνεται (6)
 τῶν ἀναγνωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Suidas in Κωνσταντῖνος.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, βασιλεὺς· περὶ οὗ γρά-
 φει Εὐνάπιος Φληνάφους, καὶ παρήκα αὐτοὺς
 αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός.

Suidas in Ῥουφῖνος.

Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ῥουφίνου εὔροις ἂν ἐν τῇ
 τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Photius Biblioth. Cod. CCXIX.

Καὶ τὸν Εὐνάπιον ὑποβάλλει (1) ὃν καὶ λο-
 γιώτατον ὑμνεῖ, αἷτιον αὐτῷ τοῦ συντάγματος
 γεγενημένον Ἔστι μὲν οὖν ἡ πρὸς Εὐνά-
 πιον αὐτῷ συντεταγμένη σπουδὴ σχεδὸν ἡ αὐτὴ
 τῇ γεγραμμένη πρὸς τὸν υἱὸν κ. τ. λ.

NO-

(6) Ad marg. ἐκλαμβάνεται.

(1) Nempe Ὁριβάσιος. Agit Photius de libro quem
 Oribasius Medicus Eunapio inscripserat.

N O V A A D D E N D A

www.libtool.com.cn

E T

C O R R I G E N D A.

Pag. 1. δ γοῦν μέγας Ἀλέξ.] „ Statim prima pagina desidero aliquid: δ γοῦν — ἀναγράφειν.
„ Quem locum quomodo tu reddideris velim sci-
„ re:” verba sunt H. Junii in Epist. ad Sambuc. p. 272. Inde patet Wyttenbachium Annot. p. 8. extr. in Junium paulo iniquiorem fuisse, quum haec scriberet: „ mirabile dictu, ut Junius, *nil de lacuna suspicans simpliciter reddiderit.*”

Pag. 6, 19. Distingue, ut est in notis p. 150. distinctum: ἡ τὸν πλεῖστον τούτου. Πλωτίνου...

Pag. 6. ult. ὡς οὐδένα οἶόν τε ἦν] Cave credas viro doctissimo εἶναι reponi jubenti. Haec Syntaxis conjunctionis ὡς omnino est legitima. Exempla passim sunt obvia. Cf. quae notavi p. 321, 588, de simili constructione conjunctionis similis ὥστε.

Pag. 7, 3. Scribe, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς.

Pag. 9, 10. φιλοσόφων τὰ ἀπόρρητα καλυπτόντων ἀσαφείῃ] Bruckerus, hoc loco usus in Sched. de Convenientia Numer. Pythag. etc. § 6, intelligit φιλοσόφων de Pythagora ejusque assecclis. Sed Eunapius non ita peculiariter intelligendus est;

est; sed de philosophis universe, Platoniciis, aliis, qui esotericae quid doctrinae habuerunt.

Pag. 10, 3. ἀπὸ λουτροῦ] Historia monachorum in Cotelerii Monum. T. III. p. 177 A. οἱ δαίμονες, ἔφη (Εὐάγριος ἀββᾶς) τοὺς ὑδροχοεῖς τόπους συνεχῶς ἐπιβαίνουσι. Cf. Gaulm. pag. 120. ad Psellum de Daemon.

Pag. 11, 7. θεωρίας ἐναντίας] Cf. Bibl. Graec. T. V. p. 728.

Pag. 11. penult. Pro τῶν scribe τῷ. Τῶν mendum esse typorum patet ex nota mea p. 175. quae, quum fuisset Wytttenbachio cum reliquis communicata, miror scripsisse virum doctum quae scripsit p. 49. Ceterum nec genitivum τῶν parit quid absurdi, et erunt forsitan quibus magis quam τῷ placebit.

Pag. 17, 4. Malim παρὰ τοῦ Κρείττονος.

Pag. 30, 5. Verba ἦν τε ἀληθῶς non sine caussa parenthesi sunt a me inclusa, et, quae multoties in hoc opere peccaverunt, quod fieri amat quum auctor procul abest, nec ejus manus nitida est et lectu facilis, operae hic omnino quod jusseram exhibuerunt. Infinitivus εἶναι pendet ab ἐξηγγέλλετο, et interpositum ἦν, quod syntaxim impedit, signis parentheses a sententia quasi excludendum et seorsim ponendum esse videbatur.

Pag. 43, 16. Pro ἀφθονῶν repone αὐθιγὰν c Med. cod.

Pag. 49, 8. Repone περὶ Πρίσκου.

Pag.

Pag. 50, 9. ἀνευρεμένων] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 53, 18. ἀνήνεγκεν] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 56 antep. *Emendatio*, ἀνεμά ην, a Wyttenb. proposita p. 198, non necessaria videtur.

Pag. 77 penult. Pro εἰς ἕνα τὸν, repone ἑνῶντος e facili certaue Casaub. et Wyttenb. correctione.

Pag. 78. ὥσπερ τὴν Γηρυόνην] Lucian. Tox. 62. apposite: τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελάοντες δύο ἢ πρεῖς φίλοι, ὅποσον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφθεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνδρῶπον ἐξάχρημα καὶ τρικέφαλον. Epigr. Anthol. Lat. II. 248. „Serranum, Vegetumque simul, „junctumque duobus Herogenem, caros adspice „Geryonias:” ubi not.

Pag. 81, 18. Pro διαλαχθέντες, repone ἐνεχθέντες e Med. codice, coll. Wyttenb. Annot. p. 300.

Pag. 87, 13. Pro conjectura temeraria, λῆξιν, reponde veram lectionem ἀλέααν e Medic. cod.

Pag. 91, 19. Μιλησίῳ] Medic. μελισίου.

Pag. 91. πολλὰ παίζουσα] Edit. π. παύσα. Lege καλλομελαῦσα, i. e. castissime arte conpōnens, quod verbum absque exemplo in Lexicis adfertur; vel πολλὰ μελίζουσα. GRON.

Pag. 92. ὅτι ἦν Αἰγύπτιος] Vide Cresellium Th. Rhet. I. 4. p. 28. In laudem accipiens, aberravit a sententia Eunapii, WYTT.

Pag. 92. ὁ Μουσώνιος] An hic idem de quo Suidas? GRON. Idem ab Eunapio [memoratur] ap. Suidam voc. Μουσώνιος. Valesius ad Ammian. Marc. p. 342. [= A26. lib. 27. c. 9.]; Wernsdorff. Him.

Him. Or. V. 472. WYTT. Cf. Fragm. § 12.
p. 496, 497.

Pag. 91. τόπου τοῦ παιδ. ἐξήγησιν.] Vales. ad Io. Antiochen. p. 119. Ritter. Cod. Theod. XIII. 111. p. 38. WYTT. τόπου scribit Kuhn. ad Ael. H. Var. VII. 15. GRON. ἂν τρόπον, pro τρέποντινά, quodammodo. Hierocles 478, 2. WYTT.

Pag. 92. εἶναι χριστιανός] Proaeresius Christianus fuit. Vid. Euseb. Chron. p. 185. in Juliano; Petav. ad Julian. Ep. II. p. 710; de la Bletterie Vita Jul. p. 170. WYTT. Cf. Add. T. I. p. 553.

Pag. 93. Ἐπιφάνιος] Sozomen. VI. 25. WYTT.

Pag. 93. διακρίσεις τῶν ζητημάτων] Cresoll. Th. Rhet. IV. 8. WYTT.

Pag. 93. δμως τε σοφιστ.] Wytenbachius videtur conjecisse δμως ἀντισοφιστεύσας.

Pag. 93. παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς] Cf. Pricaeus ad Luc. Evang. I. 7.

Pag. 94. ὧσι Καλλίμαχον Ὀμήρῳ τις ἀναστήσειν] Wytenbachius videtur voluisse Ἀντίμαχον corrigere, et ἀντιστήσειν. Hoc et Gronovius conjecit.

Pag. 94. ἀνθρώπους δ, τι εἶσιν ἐνδιατρ.] Conjecit Gronov. vel Wytenb. ἀνθρ. ὡς θεός ὢν, ὡδ. Male omnino. Editionum scripturam δτι mutando leviter, locum feci non ineptum.

Pag. 94. Σαλαμῖνι] Medica, Marathon, Salamis, frequens Sophistarum argumentum: cf. Cresoll. Th. Rh. III. 8; Wernsdorf. Himer. p. 368. WYTT.

Pag.

Pag. 94. Pro λεπτὸν τι, Gronovius, puto, proponit, λεπτὸν δὲ, offensus procul dubio repetitione voculae τι. Malim legere λεπτὸν τε, hancque tenere rationem quam in notis p. 394. proposui.

Pag. 94. πνεύματος] Medic. νάματος; si manum descriptoris assecutus sum.

Pag. 94. τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν — Φέροντες] MS. τοῦ θεάτρου μεμνημένου — Φέροντος. GRON. De ἐμεμήνεσαν nondum novi quid faciam. Sed, quod jam dixi p. 398. pudet in Φέροντες haerere potuisse. *Non poterant ferre illam guttam Castianā*; illa erant inebriati. Sic dicunt Φέρειν οἶνον. Diogen. Laërt. I. 105. ὁπὸ μεिरακίου παρὰ πότον ὀβριθεὶς (ὁ Ἀνάχαρσις) ἔφη· μεिरάκιον, ἐν νέος ὢν τὸν οἶνον οὐ Φέρης, γέρων γενόμενος ὕδωρ οἴσεις. Antiattic. Bekkeri p. 115, 31. Φέρειν τὸν οἶνον, ἐπὶ τοῦ γήφειν. Διδόφαντος Μετοικιζομένῳ. Senec. Ep. 83. „Ego, inquit (Tillius Cimber), quem „quam feram, qui *vinum ferre non possum?*”

Pag. 95. Wyttenbachius legisse videtur: κατ' ἐπίδειξιν, διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθῆδόνα τοῦ βασιλέως, ὁσμέως δφθεις, ὅμως καὶ Ἰουλιανοῦ —

Pag. 96. ΛΙΒΑΝΙΟΣ] Vitam Libanii punctis notavit Reiske edit. Liban. T. I. Adde H. Vales. ad Amm. Marcell. p. 325, 378. WYTT.

Pag. 96. οὔτε ὡς ἐκ Σ. Ἐπιφανίῳ] Suspisor legendum, οὔτε τῷ ἐκ Σ. Ἐ. GRON. Male, ni fallor. Libanius erat Syrus, et Epiphanius quoque e Syria oriundus. „Neque Epiphaniū „po-

„popularem accessit:” sic vertit Junius, quem
malim sic reddidisse: „neque ad Epiphanium,
„ut popularis, accessit.”

Pag. 96. ἐνεδρευθείς] Cresoll. Th. Rhet. IV. 70.
WYTT.

Pag. 96. Gronovius: „fortean scripsit Euna-
„pius: παρεγίνετο καὶ τῷ διδασκάλῳ δε δχληρὸς
„οὐκ ἦν.” Male. Num offendebat Gronovius
ad τις? Sed vide not. ad Nicet. Eugen. V, 292.
de τὸς cum adjectivo, κακὸς τις, δχληρὸς τις.

Pag. 96. αἱ πολλάκις πέμποντες — σκοποῦ] Plutarch.
Fragm. Ed. 8. p. 888. WYTT.

Pag. 97. εἰς ἐπίδειξιν λόγων] Cod. Gronov. λόγων
quoque pro λόγον. Mox ἦν abest a Mediceo.
Infra habet καὶ κεῖ δὲ pro καὶ κεῖθεν. Et statim μετὰ
χω. τινὰ absunt a Mediceo.

Pag. 98, 2. Pro συνεῖχεν, Wyttenbachius, puto,
conjicit συνεῖδεν. Idem infra αὐτὸν pro αὐτῶν post
πᾶς τις: et hoc quidem placet.

Pag. 98, antep. ἡ κομψότης περιτρέχει. Cf. Ernest.
ad Callim. Del. 28. qui non satis accurate περι-
τρέχειν hic de copia intelligit. Ἡ Κομψότης quasi
serva ab Eunapio depingitur trepide concursans
ut Libanio scribenti res et verba ministret.

Pag. 98. ἀστεῖσμον] Wyttenbachius conjicit αἰκισ-
μόν vel ἀκκισμόν, et indicat videndum Dorvill.
ad Charit. p. 570. = 287.

Pag. 99. Λαισποδῖαν] Pro Δασποσίαν ex ipsius Eu-
polidis verbis Λαισποδῖαν legendum vidit doct.
Vossius ad Catull. LXI. Fragmentum Eupolidis

ex-

exstat ap. Schol. Aristoph. in Av. GRON. Toup,
in Hes. III. p. 520. Vales. in Harpocr. p. 31.
Plutarch. II. p. 712. A. Reisk. WYTT.

Pag. 99. ἀναλεγόμενος] Interpretem castigat T. H.
ad Lucian. T. I. p. 301. WYTT.

Pag. 99. πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν] i. e. ad pom-
pam et ostentationem et captandam popularem
auram magis accommodata: Cresoll. Th. Rhet.
III. 12. WYTT.

Pag. 100. τὸν ἑπαρχὸν — ἔχειν] „ Lege εἶναι, et
potius, τὴν ἑπαρχίαν ἔχειν.” Verba sunt nescio
cujus, in libro Wyttenbachii, qui ipse de re
monet videndum Gothofred. ad init. Orat. Li-
bani p. 361. ed. fol. Ceterum ex responso Li-
bani, τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα, patet τὸν ἑπαρ-
χὸν non esse sollicitandum. Infra p. 103. Ἰου-
λιανὸς εἰς τὸν Καίσαρα πρῶτον. Nec ἔχειν velim
mutare. Ad verba τὸν σοφ. εἶναι μ. Wyttenba-
chius adscripsit: cf. Cresoll. Th. Rhet. I. 7.
V. 1.

Pag. 101. τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοὴν] Addere vult
Wyttenb. τὸ δὲ κατὰ τὴν ὄψιν.

Pag. 102. ΖΗΝΩΝ] Julian. Ep. 44; Fabric. B.
Gr. T. XIII. p. 454. WYTT.

Pag. 102. καθότι ἐκληρονόμησαν] Repone omnino ε
Mediceo, καθὼς τις ἐκληροδόμησεν.

Pag. 103. ἐκεῖνος] Et sic legitur in Mediceo.

Pag. 103. ὅτι Ἀττικὴ μουσα] Ritter. Cod. Theo-
dos. T. V. p. 47, 6. WYTT. Cf. Menag. An-
ti Bajuk. § 30.

Pag.

Pag. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δέ] Medic, αὐτὸς ἐν δέ τούτοις.

Pag. 104. ἐμμελεῖτο θεὸν, ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατόν] Sic alios locutos citat Spanh. ad Jul. Caesar. p. 192; et *Pteuv.* p. 83. Cf. Platon. *Phaed.* p. 355, H. 353, A. 347, D. WYTT.

Pag. 104. γραφομένης] Wyttenb. conjicit περιγραφομένης, et pro ἄλλοις, ἀλόγοις aut ἄλλοκότοις.

Pag. 108. Wyttenbachius conjectura permutat sedem verborum ἐρμηνεύοντα et συνειληφότες.

Pag. 108. σοφίας οὐ τυχοῦσης] In Mediceo est lacunula inter σοφ. et τυχ.

Pag. 109. τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἔτοιμος ὑπῆρχε] Sero tandem animadverto me de hoc loco non monuisse in editis legi, χρήτει — χρήσιν. Scripsi e conjectura, ut vides. Wyttenbach. proponit κρίσει — χρήσιν.

Pag. 109. ἀφῆκεν αὐτόν] Sic scripsi pro αὐτὸν, sicque voluit Gronov.

Pag. 109. ψυχῆς τελειώματος] f. πτερώματος. Plat. *Phaed.* p. 344, G. WYTT.

Pag. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις] addit Wyttenb. εἴ ποτε οὐκ ἀρεσκόμενος.

Pag. 110. κοινωνῆσαι] Medic. κανώσας. Wyttenbachius tollit καὶ ante τοῖς et reponit ante περιφανῶς.

Pag. 111. ἦν . . . ὁ μὲν] Medic. ἦν ὁ μέν.

Pag. 111. συνέθεον] Wyttenb. f. συνώθουν.

Pag. 112. τὸν Ὀρφέα] pro τὰ Ὀρφείως Vid. Bibl. Crit. WYTT. Optime optimus ille vir hoc no-

tavit. Bibliotheca ejus Critica inspicienda erit Part. VIII. p. 75. et XII. p. 62. ubi, post Heusingerum, illustrat haec Ciceronis verba Off. 1. 22. in quibus enallage fit personae et rei:

„Licet eadem de *Pausania Lysandroque* dicere
„... tamen ne minima quidem ex parte *Lycur-
„gi legibus et disciplinae* conferendi sunt.” In-
ter alios Wyttenb. excitat Isocratem Archid.

§ 41. ὁμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Ibi Isocratis editor praestantissimus, Corayus, confert nostrum Fenelonem ad hanc rationem in Telemacho scribentem: „Qu’*Ulysse* trouve en
„vous un fils égal à sa sagesse.” Non abludit locus Luciani Amor. 25. ἡ ἔμπειρα ἔχει τι λέ-
ξαι τῶν νέων σοφώτερον: nec ille Horatii versicu-
lus: „aetas parentum peior avis.” Menagius *Anti-Bajul.* § 60. apte monet, apud Propertium I. 9. 11. „Plus in amore valet *Mimnermi ver-
„sus Homero*,” *Homero* esse pro *Homoti* versi-
bus, et confert Martialis verba similia de Cerea-
lis Georgicis: „*Rura* vel aeterno proxima *Vir-
„gilio*.”

Pag. 112. συμφαντικόν] Medic. συμφατικόν.

Pag. 113. τῶν ἄλλων κρεῶν] Wyttenb. scribere vult,
τῶν δ’ ἄλ.

Pag. 113. ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Et Medic. ἀπὸ.

Pag. 114, 2. Pro οὕτως Gronov. coniicit *δμοῦ*,
male.

Pag. 114, 6. Pro ὑπερφύε Wyttenb. conjecisse
videtur ὑπερήφανον, citra necessitatem.

Pag.

Pag. 114. Τὰ ἐωθινά] Duas enim scholas habuisse sophistas docet Cresoll. Th. Rhet. IV. c. 4.

GRON. Vide Not. ad Plut. II. p. 70, E. WYTT.

Pag. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως] Et Wyttenbachio δὲ placuit pro καί.

Pag. 115, 5. Ἰλάριος] Dubium qui sit. An is (ap. Suid. Ἰλάρ. ὁ ἐκ Φρυγ.) quem vult Vales. ad Amm. Marc. p. 381? de quo dubito. Alius etiam Bithynus p. 118. Godofred. Prosop. Cod. Theod. P. D. A. D. 383. ad eum Symmachi Epistolas 38 — 42. scriptas esse putat; et Wolfius Libanii Epist. 987. 1546. WYTT.

Pag. 116, 3. ἐνῆκεν] Wyttenb. conjecit ἐνεῖχεν, vel συνεῖχεν.

Pag. 116. ὀρισμένοις] definitis, i. e. singularibus; opponitur universalibus. WYTT.

Pag. 116. τοῦ λοιποῦγε οὐκ ἐπαύσατο] Quae hic delevi verba, absunt et a Mediceo.

Pag. 117, 1. τοῦτο δέ] δὲ abest a Medic.

Pag. 117, 12. Wyttenbach. conjicit: διδασκάλῳ, μεμνήμεθα οὐ πρότερον, Αἰδεσίῳ. Statim delet ἐκ παιδός.

Pag. 118. ὁ, τε συγγραφεύς] ὁ, τε abest a Medic.

Pag. 119, 6. ποτινιόμενος] Medic. ποτινι. et inde lacunula.

Pag. 119, 7. οὔτος] Wyttenb. conjicit οὕτως, valde probabiliter. Jam notavi alibi quam saepe οὔτος et οὕτως permutentur. Obiter fiat medicina Demostheni adv. Aristocr. T. III. Tauchn. p. 33. Οὐκοῦν καὶ τῷ μὴ προσθεῖναι πῶς ἂν ἀποκτείνῃ,

καὶ τῷ μηδεμίαν κρίσιν εἰπεῖν, καὶ — καὶ πᾶσιν οὐ-
τως φανερώς καὶ παρὰ τοῦτον εἴρηκε τὸν νόμον. Le-
gendum οὗτοι, reus nempe, Aristocrates nempe,

Pag. 119. συσκευασάμενος] Medic. συσ....ασά-
μενος.

Pag. 119. τὸ ζῆν] Hoc deest, spatio tamen vacuo
relicto, in Medic.

Pag. 119. ἀπήγγελλεν] Medic. ἀπήγγειλεν.

Pag. 119, penult. αὐτόν] Et Canterus, quod prae-
tervideram, scripsit αὐτήν, ut Vossius. Sed non
intelligo quid αὐτήν possit hic significare. Velim
scribere αὐτόν,

Pag. 119, penult. οὐ γὰρ] haec vix legi queunt in
Medic. GRON,

Pag. 119, ult. ὁ δέ] et sic Medic.

Pag. 124, 13; 128, 19; 131, 15. Dele literam E.

Pag. 129 penult. Formula βούλεται γὰρ est in De-
mosthene adv. Stephan. I. t. 4. p. 335, T.

Pag. 136. Qui recitantur versus sunt Gregorii Na-
zianzeni; vide ejus Opp. T. II. p. 217, A.

Pag. 173, 6. Lege „ num. 193. ”

Pag. 204, 9. Pro „ Hañckium ” scr. „ Junium. ”

Pag. 232, 10. Lege „ Addidi. ”

Pag. 248, 6 a fine. Nunc mutationis me non poe-
nitet,

Pag. 268, 11. De τῷ ἄρῳ cf. Reitz. ad Luc.
Ver. Hist. II. 40; Creuz. ad Procl. in Alcib,
p. 94.

Pag. 268, 12. Pro „ 394 ” scr. „ 393. ”

Pag. 275. Emendatio Scholiastae Aristophanei jam
fue-

fuerat a criticis occupata, quod nuper didici,
quum Nubes praelegens Hermanniano libro uterer.

Pag. 284, 6. P. Faber Agon. p. 328. *ειδάλοις*,
ut Tillemontius de statu sive iconibus intel-
ligit.

Pag. 312. *σκαλισμοί*] Cotelerius, in Stephani The-
sauro Londinensi sub *Ἀλεσμοί*, ait se pro *ἀλεσ-*
μοί Commelinianae scribere cum antiquario codi-
cis Regii (mihi B) *ἀλεσμοί*, vertitque „ mulie-
res Artabrorum contritiones. ”

Pag. 331. Pro *ἀς οὕτως* Lipsius, ad Tacit. Ann.
XVI. 22. hunc locum adferens, exhibet *ἀς αὐ-*
τάς: male. Cf. Notit. MSS. T. XI. part. II.
p. 153.

Pag. 332, 16. Bernard. ad Nonn. T. I. p. 290.
illius loci vulgata lectione, *ἀπέψυχεν* utitur.

Pag. 335, 7. Illius loci sensum non cepit Bar-
thius, qui, extrema ad Musaeum Praefatione,
lectorem rogans ut interpretis adolescentiae ae-
quus esset, verba Eunapiana in hanc sententiam
transfert, adolescentibus nempe esse favendum.

Pag. 374 fin. Emendatio a Toupio proposita, fue-
rat a Vossio ad Catull. p. 118. occupata.

Pag. 376. *χρυσῆς μανίας*] Explicatur hic locus in
Linden. Sel. Medic. p. 335.

Pag. 382 fin. Ad hanc inscriptionem cf. Notit.
MSS. T. XI. part. II. p. 118.

Pag. 424, 7. Dele *τήν*.

Pag. 432, 10. Pro „ 421 ” scr. „ 441. ”

Pag. 435, 22. Herodotus V. 18. *καὶ πόθ τις καί.*

**** 4

Gre-

Gregorius Naz. Or. I. p. 5, D. καὶ τοῦ τι καὶ ἑρωτικὸν ᾗσαι.

Pag. 448, 19. ~~θάτερον~~ est pro τὸν ἕτερον, male quidem, sed non sine exemplo: vide Interpretes Thomae Mag.; Pierson. ad Moer.; Coray. ad Heliod.

Pag. 452, 13. Non Commelinus unus, sed et P. Stephanus.

Pag. 461 fin. εὐπαθῶν] Wyttenb. ἐκπαθῶς.

Pag. 463, 3. ἀπάντων] Et sic conjecit Wyttenb.

Pag. 465, 1. ἀνιτον] Wyttenb. ἀνόσιον.

Pag. 465, 5. ἄρξετε] Et sic Wyttenbach.

Pag. 466, 3. ἐστηκότος] Wyttenb. ἐξεστηκότας.

Pag. 466, 5. προεῖχε] Et sic Wyttenb.

Pag. 467, 2. ἀδικοῦντα εἰδέναι] Bonum, ut ἴστω ἀδικῶν. WYTT.

Pag. 470. κόμας] Optime Wyttenb. conjicit κόμας. Miror hoc me non potuisse videre. Ergo per *urbes* dispertitur eos, quod *pagos* turbarent et seditione implerent. Sic, in Codice Planudeae Metamorphoseon versionis, κόμη male scriptum reperi pro κόμη.

Pag. 474, 2. τὸ πλῆθος] Haec delet Wyttenb.

Pag. 474. πλῆθος μὲν] Sic locum refingit Wyttenbachius: πλῆθος — ἀποδέουσαι εἰς τὸ μάχιμον ἀκμαζουσῶν · κινηθέντες δὲ συνῆλθον, καὶ ταῖς ὀχθαῖς —

Pag. 475. ὑπ' ἀντιζηλοτυπίας] Wyttenb. ὑπὲρ τι ζηλοτ.

Pag. 475, fin. ἐνεγκόντες] Wyttenb. ἀνενεγκόντες.

Page

Pag. 476, 1. αἰξήσαν] Wyttenb. αἰξήσαντι

Pag. 477, 6. Thucydides II, 44. ἐν τῷ ἀγρῷ τῆς
ἡλικίας. www.libtool.com.cn

Pag. 477. ἡλίοι] Wyttenb. ἡλίω

Pag. 479, 4. ὑπελάμβ.] Wyt. ὑπελάμβ.

Pag. 479, fin. τὸ οἰκετικόν] Wyt. τοῦ οἰκετικοῦ

Pag. 480, 6. ἀναπλάσσειν] Wyt. ἀνατίλλεσθαι

Pag. 481, 2. ἐγερθῆναι] Wyt. ἐγερθόν

Pag. 481, 7. κατὰ ταῦτα] Wyt. καὶ ταῦτα

Pag. 481, 11. Wyttenb. sic ordinat: παρὶ ἐν τῇ
διαβάσει ἀνορθώσασα καὶ συντολμηθεῖσα.

Pag. 481, 17. κατεστόρεσε] sic Wyttenb.

Pag. 482, 1: δόξαν] Wyt. δ. δέ.

Pag. 484, 3. κρατούμενοι] Wyt. κρατ. χρωμένους

Pag. 484, 8: καὶ τὸ πλεῖστον] Wyttenb. κατὰ τὸ πλ.

Pag. 485, 6. τῶν] Wyt. καὶ τῶν

Pag. 485, 8. ἐαυτοῖς] Wyt. ἐαυτοῖς

Pag. 486, 9. ὁμοῦ καὶ] Wyt. ὁμ. δέ.

Pag. 486, 13: ἦ καὶ] Wyt. ἦ δέ.

Pag. 486, 14: θέλει] Wyt. θέλει

Pag. 486 fin. διακρήτην] Sic; non διὰ κρήν. Vid.
Scott. App. Thes. H. Steph. Convenit cum
illo ἢ δόλφ ἢ βίηφι. An διακρήτιον, διάκρωσιν,
ut ἐπιχρώσας. Evagr. H. E. IV, 29. — διαδρα-
μάτιον. WYT.

Pag. 517, 5. Pro „ 288 “ scf. „ 238. “

Pag. 517. § 33. Locum hunc alio modo sūnare vo-
luit Wakef. Silv. T. H. p. 83. scribendo, πρῶ-
τος pro βαρύνμενος, non feliciter, si quid
videat.

**** 5

Pag.

- Pag. 521, 4; 522, 8. Scribe „Leontem.”
- Pag. 537. § 68. Meam conjecturam de Eunapio hujus fragmenti auctore firmat similis Wyttenbachii sententia in Annot. p. 82.
- Pag. 542, 7. Scr. *θαλασσεος δακρυων.*
- Pag. 559, 21. Pro „Achillem Tat.” scr. „Xenophonem Ephes.”
- Pag. 560 ult. Scr. „T. I.”
- Pag. 562, 14. Fontanius in loco hic adposito Apuleium sequebatur M. IV, p. 302: „arae viduae frigida cinere foedatae.” Persius VI. 45. „aris Frigidus excutitur cinis.”
- Pag. 563. Hae de Longino Eunapianae hyperbolae displicebant et Fabio Salmuriensi, viro iudicii limatissimi, Chevraco teste in Opp. Misc. p. 368. Ceterum, ad Eunapii imitationem, Nicephorus Gregoras Theodorum Metochitam vocat *κινούμενον μουσείον*. Atque iisdem pene verbis Wesselingum laudavit Rhoer. Praef. ad Porphyrr.; Charadonem Rochettium Jacobsius Praef. ad Anth. Vatic.; Zanettium Villois, ad Long. p. 292; Cottonium Barnes, in dedicat. Alcest.; Barberinum Snares. ad Tertull. Fragm.; Guidonem Patinum-Carolus filius in Lyceo Patavino; Baylius Basnagium in Epist. 4; Th. Cornelius Petri illius frater eruditos homines, vel eruditiores, in Oratione Academica; Blondelium Marollius Memor. T. I. p. 363; Aegidium Suvraeum Hersentius in dedicatione Dionysii Areopag.; Sambucum H. Junius Epist. p. 412. Nec hinc abludit Bal-

zaciil hyperbole Maussacum esse dicentis bibliothecam Photiana illa longe copiosiore. Nuperrime Humboldtius, ille periegetes, a censore ingenioso vocabatur *institutum ambulans*.

Pag. 567, 18. Scrib. „ § 8. ”

Pag. 567, 24. Scrib. *φέροντες*.

Pag. 578, 8. Pro „ T. I. ” scrib. „ T. X. ”

Pag. 580, 9. Vera est haec in Firmo emendatio; sed jam a Piersono fuit occupata ad Moer. p. 15.

Pag. 583, 4, a fin. Scr. „ A. Fumaei. ”

Pag. 591, 4, a fin. Scr. „ Auger. ”

Pag. 595, 11. Editam *καλούσης ανάγκης* firmat quoque Liban. T. III. p. 378, 17. *κοινωνὸν δὲ τῆς ανάγκης καλούσης*. Heliodorus II. 31. *καλούσης με τῆς χρείας*.

Pag. 595, 20. Liban. T. II. p. 267. *ἐπὶ προάγωνι*: scr. *προαγῶνι*. Demosth. in Androt. T. II. p. 294, T. *προάγωνας*: scr. *προαγῶνας*. Aristophanes *ἐν Προαγῶσι* ap. Scholiastem Plat. p. 94, R.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

ΕΥΝΑΠΙΟΥ

ΒΙΟΙ

www.libtool.com.cn

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ξενοφῶν ὁ Φιλόσοφος, ἀνὴρ μόνος ἐξ ἀπάντων Editionis
Comme-
Uni
Φιλοσόφων ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις Φιλοσοφίαν P. 2.
κοσμήσας (τὰ μὲν, ἐν λόγοις, ἔξι τε καὶ ἐν
γράμμασι, τὴν ἠθικὴν ἀρετὴν γράφει, τὰ δὲ, ἐν
πράξεσι τε ἦν ἀρίστος, ἀλλὰ καὶ ἐγέννα στρατη-
γούς τοῖς ὑποδείγμασιν· ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξαν-
δρος οὐκ ἂν ἐγένετο μέγας, εἰ μὴ Ξενοφῶν), καὶ
τὰ πάρεργά φησι δεῖν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν
ἀναγράφειν. Ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς τὰ πάρεργα τῶν
σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς
τὰ ἔργα. Εἰ γὰρ τὸ παίγνιον τῆς ἀρετῆς ἄξιον
λόγου, ἀσεβοῖτο ἂν πάντως τὸ σπουδαζόμενον
σιωπώμενον. Διαλεχθήσεται δὲ ὁ λόγος τοῖς ἐν-
τυγχάνειν βουλομένοις, οὔτε περὶ πάντων ἀσφα-
λῶς (οὐ γὰρ πάντα ἀκριβῶς ἦν ἀναλέγεσθαι),
οὔτε ἀποκρίνων ἀλλήλων Φιλοσόφους ἀρίστους καὶ

Α

ρή-

ρήτορας, ἀλλὰ παρατίθεις ἐκάσῳ τὸ ἐπιτήδευμα. Τὸ δὲ, ἄριστος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου, τῷ βουλομένῳ ταῦτα δικάζειν ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων καταλιπαῖται (βούλεται μὲν γὰρ) ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκε, δι' ὧν, ἡ διαμαρτάνων τῆς ἀληθείας, ἐφ' ἑτέρους ἀναφέρονται.

5. τὸ ἀμάρτημα, ὥσπερ ἀγαθός τις μαθητὴς κακῶν τετυχηκὼς διδασκάλων, ἡ κατηγοριῶν ἀλήθειαν ἔχει καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξιούς θαύματος, καὶ τό γε ἴδιον ἔργον αὐτοῦ καθαρὸν εἶη καὶ ἀμώμητον, ἀκολουθήσαντος οἷς ἀκολουθεῖν προσῆκεν. Ἐπεὶ δὲ ὀλίγοι τε ἡ παντελῶς ἐλάχιστοί τινες ἦσαν οἱ περὶ τούτων γράφοντες, ἵνα τοῦτο εἴπῃ τις μόνον, οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων λήσεται τοὺς ἐντυγχάνοντας, οὔτε τὰ ἐξ ἀκοῆς ἐς τόνδε καθήκοντα τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἀποδοθήσεται τὸ πρέπον, τῶν μὲν γεγραμμένων κινηθῆναι μηδὲν, τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ σφρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σάσιμον καὶ μονιμώτερον.

Οἵτινες τὴν Φιλόσοφον ἰσορίαν
ἀνελέξαντο.

Τὴν Φιλόσοφον ἰσορίαν καὶ τοὺς τῶν Φιλοσόφων ἀνδράν βίους Πορφύριος καὶ Σωτίων ἀνελέξαντο.

ξᾶντο. Ἄλλ' ὁ μὲν Πορφύριος (οὕτω σύμβαν') εἰς Πλάτωνα ἐτελεύτα καὶ τοὺς ἐκείνου χρόνους· Σωτῖαν δὲ καὶ καταβάς φαίνεται, καίτοι γε ὁ Πορφύριος ἦν νεώτερος. Τῆς δὲ ἐν τῷ μέσῳ Φαρῆς φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιστῶν ἀδικοῦντος γενομένης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ποικίλον τῆς ἀρετῆς, Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμιος τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, φιλοσόφων δὲ οὐδεὶς ἀκριβῶς ἀνέγραψεν· ἐν οἷς Ἀμμωνίος τε ἦν ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Πλουτάρχου τοῦ θειοτάτου γεγόνως διδασκαλός, Πλούταρχος τε αὐτὸς ἡ φιλοσοφίας ἀπάσης ἀφροδίτη καὶ λύρα, Εὐφράτης τε ὁ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ Δίων ὁ ἐκ Βιθυνίας ὃν ἐπεκάλουν Χρυσόμομον, Ἀπολλωνίος τε ὁ ἐκ Τυάνων, οὐκέτι φιλόσοφος· ἀλλ' ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέσον. Τὴν γὰρ Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ζηλώσας, πολὺ τὸ θεϊότερον καὶ ἐνεργὸν κατ' αὐτὴν ἐπεδείξατο. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐς τοῦτον ὁ Λήμιος ἐπετέλεσε Φιλόστρατος, βίον ἐπιγράψας Ἀπολλωνίου τὰ βιβλία, θέον ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ καλεῖν. Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανῆς, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρῆναι λόγον πεισθῆναι, παρ' οἷς ἦν Μουσώνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροί γε τινες πλείους· οὗτοι δὲ ἦσαν ἐπιφανέστεροι. Τούτων δὲ σαφεῖς μὲν

καὶ ἀκριβεῖς οὐκ ἦν ἀνευρεῖν τοὺς βίους. ἄτρε-
 μηδενὸς συγγεγραφότος, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι.
 ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν τε καὶ εἰσι βίοι τὰ γράμ-
 ματα, τοσαύτης ἀνάμεστα παιδείας καὶ θεωρίας,
 ἕς τε ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων
 διήρατο καὶ ἀνέβλεψε φύσιν, τὴν ἄγνοϊαν τῶν
 δυναμένων ἀκολουθεῖν, ὡς ἀχλὺν τινα, σκεδά-
 σασα. Αὐτίκα οὖν ὁ θεσπέσιος Πλούταρχος τόν
 τε ἑαυτοῦ βίον ἀναγράφει τοῖς βιβλίοις ἐνδιε-
 σπαρμένως καὶ τὸν τοῦ διδασκάλου, καὶ ὅτι
 γε Ἀμμώνιος Ἀθήνησιν ἐτελεύτα, οὐ βίον προ-
 σειπών. Καίτοι γε τὸ κάλλιπον αὐτοῦ τῶν συγ-
 γραμμάτων εἰσιν οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι
 τῶν ἀρίστων κατὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀνδρῶν· ἀλλὰ
 9. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου καθ' ἕκαστον τῶν
 βιβλίων ἐγκατέσπειρεν, ὥστε, εἴ τις ὀξυδορκοίη
 περὶ ταῦτα, καὶ ἀνιχνεύοι κατὰ τὸ προσπίπτον
 καὶ φαινόμενον, καὶ σωφρόνως τὰ κατὰ μέρος
 ἀναλέγοιτο, δύνασθαι τὰ πλεῖστα τῶν βεβιωμέ-
 νων αὐταῖς εἰδέναι. Λουκιανὸς δὲ ὁ ἐκ Σαμοσά-
 των, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώ-
 νακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους
 βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ
 ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Καὶ
 ταῦτά γε εἰς μνήμην ἐγὼ τίθεμαι, τοῦτο συνορῶν,
 ὅτι τὰ μὲν ἔλαθεν ἴσως ἡμᾶς, τὰ δὲ οὐκ ἔλαθεν.
 Ἐκείνου δὲ καὶ περ πολλὴν ποιούμενος Φροντίδα
 καὶ

καὶ σταυδῶν, τοῦ συνεχῆ καὶ περιγεγραμμένην εἰς ἀκρίβειαν ἱστορίαν τινὰ λαβεῖν τοῦ Φιλοσόφου καὶ ῥητορικοῦ βίου τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν, εἴτα αὐτῶν τυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας, ταυτὸν τι τοῖς ἐρώσιν ἐμμανῶς καὶ περιφλέκτως ἔπαθον. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν μὲν ἐρωμένην αὐτὴν ὁρῶντες καὶ τὸ περίψυκτον ἐν τῷ φαινομένῳ κάλλος, κάτω κεύουσιν, ὃ ζητοῦσιν ἰδεῖν ἐξασθενοῦντες, καὶ περιλαμπόμενοι· ἐὰν δὲ πέδιλον αὐτῆς ἢ πλάκιον ἢ ἐλλόβιον ἴδωσιν, ἐκείνοις καταδαρβρῶντες, τὴν ψυχὴν τε τῇ ὄψει προσαφιάσι καὶ κατατήκονται πρὸς τῷ θεάματι, τὰ σύμβολα τοῦ κάλλους μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος ὁρᾶν ἀνεχόμενοι καὶ ἐέργοντες. Καὶ γὰρ πρὸς ταύτην ἐξώρμησα τὴν γραφὴν, ὅσα ἢ κατὰ ἀκοὴν, ἢ κατὰ ἀνάγνωσιν, ἢ κατὰ ἱστορίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων μὴ ταρελθεῖν σιωπῇ καὶ βασιλάνως, ἀλλ' εἰς ὅσον εἶδόν τε ἦν ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνήσαντα, παραδούναί τοις μετὰ ταῦτα ἢ βουλομένοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν πρὸς τὸ κάλλισον. Ἔσχε μὲν οὖν διακοπὴν τινὰ καὶ ῥῆξιν ὁ χρόνος διὰ τὰς κοινὰς συμφοράς· τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορὰ (ἢ μὲν γὰρ δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος πᾶσιν ἐμφανὲς ἀνακεκήρυκται) κατὰ τοὺς Κλαυδίου καὶ Νέρωνος· τοὺς γὰρ ἀθλίους καὶ ἐνιαυσίους οὐ χρὴ γράφειν (οὗτοι δ' ἦσαν οἱ περὶ Γάλβαν, Βιτέλλιον, Ὀθωνα

Οἷος πασι γὰρ δὲ ὁ ἐπὶ ταῦτοις καὶ Τίτος καὶ
 ἄλλοι μετὰ τούτους ἦρξαν), ἵνα μὴ τοῦτο σπου-
 δάζειν δόξωμεν· πλὴν ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνε-
 λόντι εἰπεῖν, τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων γένος καὶ
 εἰς Σέβηρον διέτειπεν. Ἀλλὰ εὐτυχές γε ὑπάρχει
 τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν συγγραφὴν, ὅτι τὸ κατ'
 ἀρετὴν ὑπερέχον ἀριθμεῖται τῷ κατὰ τὴν τύχην.
 Νεμεσάτω δὲ μηδὲ εἰς, εἰ γε καὶ ἡμεῖς οὕτως
 ἀναγράφοντες τοὺς χρόνους, ἀφ' ὧν γε ἦν δυ-
 νατὸν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προ-
 σήκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπι-
 βησόμεθα.

Π Λ Ω Τ Ι Ν Ο Σ

Πλωτίνος ἦν ἐξ Αἰγύπτου φιλόσοφος. Τὸ ἐξ
 Αἰγύπτου νῦν γράφων, καὶ τὴν πατρίδα προσθή-
 σω, Λυκῶ ταύτην ὀνομάζουσι· καίτοι γε ὁ
 θεσπέσιος φιλόσοφος Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέ-
 γραψε, μαθητὴς τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων,
 καὶ συνεσχολακέναι τὸν βίον ἅπαντα ἢ τὸν πλεί-
 σον. Τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν, καὶ
 τὰ βιβλία οὐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις διὰ
 13. χεῖρδς ὑπὲρ τοὺς Πλατωνικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ
 τὸ πολὺ πλῆθος, ἐάν τι παρακούσῃ δογμάτων,
 εἰς αὐτὰ κάμπτεται. Τὸν βίον αὐτοῦ πάντα
 Πορφύριος ἐξήνεγκεν, ὡς οὐδένα οἶόν τε ἦν πλέον
 εἰς-

εἰσφέρειν· ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων ἀρμη-
νεύσας αὐτοῦ φαίνεται. Αὐτοῦ δὲ Πορφύριον
βίον ἀπέγραψεν οὐδὲ εἰς, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι·
ἀκαλεγομένων δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνά-
γνωστον σημείων, ποιεῖται· ἀπῆρχε τὰ περὶ αὐ-
τῶν.

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Σ.

Πορφύριον Τύρας μὲν ἦν πατὴρ (ἡ πρώτη τῶν
ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις), καὶ πατέρες δὲ αὐκ
ἄσκηται. Τυχὼν δὲ τῆς προσηκούσης παιδείας,
ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν, ὥς Λογ-
γίου μὲν ἦν ἀκροατῆς, καὶ ἐκόσμιε τὸν διδάσ-
καλον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Λογγίνος δὲ κατὰ
τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἐμφυχῶς
καὶ περιπατοῦν μουσεῖον, καὶ κρίνειν γε τοῖς
παλαιοῖς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολ-
λοὶ τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάν-
των ἀριθμώτερος. Μάλαχος δὲ κατὰ τὴν Σύρον
πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα (ταῦτο
δὲ δύναται βασιλέα λέγειν)· Πορφύριον δὲ αὐ-
τὸν ὠνόμασε Λογγίνος, ἐς τὸ βασιλικὴν τῆς ἐσθλ-
τος παρέσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας. Περὶ
ἐκείνη δὲ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμ-
ματικῆς τε εἰς ἄκραν ἀπάσης, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀφι-
κόμενος καὶ ῥητορικῆς (πλὴν ὅταν οὐκ ἐπ' ἐκεί-
νην

14. νην ἔνευσε), φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτό-
 μενος. Ἦν γὰρ ὁ Λογγῖνος μακρῶ τῶν τότε ἀν-
 δρῶν τὰ πάντα ἀριστος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐ-
 τοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυ-
 μάζεται. Καὶ εἰ τις κατέγνω τινος τῶν πα-
 λαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ'
 ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Οὕτω δὲ
 ἀχθεὶς τὴν πρώτην παιδείαν, καὶ ὑπὸ πάντων
 ἀποβλεπόμενος, τὴν μεγίστην Ῥώμην ἰδεῖν ἐπι-
 θυμήσας, ἵνα κατὰσχῃ διὰ σοφίας τὴν πόλιν,
 ἐπειδὴ τάχιστα εἰς αὐτὴν ἀφίκετο καὶ τῷ μεγίστῳ
 Πλωτίνῳ συνῆλθεν εἰς ὁμιλίαν, πάντων ἐπελά-
 θετο τῶν ἄλλων, καὶ προσέθετο. Φέρων ἑαυτὸν
 ἐκείνῳ. Ἀκορέσως δὲ τῆς παιδείας ἐμφορούμενος
 καὶ τῶν πηγαίων ἐκείνων καὶ τεθειασμένων λό-
 γων, χρόνον μὲν τινα εἰς τὴν ἀκρόασιν ἤρκεσεν,
 ὥς αὐτὸς φησιν, εἶτα ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῶν λό-
 γων νικώμενος, τό τε σῶμα καὶ τὸ ἄνθρωπος
 εἶναι ἐμίσησε, καὶ διαπλεύσας εἰς Σικελίαν τὸν
 πορθμὸν καὶ τὴν Χάρυβδιν, ἥπερ Ὀδυσσεὺς
 ἀναπλεύσαι λέγεται, πόλιν μὲν οὔτε ἰδεῖν ὑπέ-
 μεινεν, οὔτε ἀνθρώπων ἀκοῦσαι φωνῆς (οὕτω τὸ
 λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἠδόμενον ἀπέθετο), συν-
 τείνας δὲ ἐπὶ Λιλύβαιον ἑαυτὸν (τὸ δὲ ἐς τῶν
 τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς Σικελίας τὸ πρὸς Λιβύην
 ἀνατεῖνον καὶ ὀρῶν), ἔκειτο καταξένων καὶ ἀπο-
 καρτερῶν, τροφὴν τε αὐτῷ προστιέμενος, καὶ ἀνθρώ-
 πων

πῶς ἀλεείνων πάτον. Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν ὁ μέγας
 εἶχε Πλωτῖνος ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ κατὰ πόδας
 ἐπόμενος, ἢ τὸν καταπεφευγότα νεανίσκον ἀνα-
 ζητῶν, ἐπιτυγχάνει κειμένῳ, καὶ λόγων τε πρὸς
 αὐτὸν κήπορησε τὴν ψυχὴν ἀνακαλουμένων ἄρτι 17.
 διέκτασθαι τοῦ σώματος μέλλουσας, καὶ τὸ σῶμα
 ἔρρωσεν ἐς κατοχὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ μὲν
 ἔμπρους τε ἦν καὶ διανίστατο, ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας
 λόγους εἰς βιβλίον κατέθετο τῶν γογραμμένων.
 Τῶν δὲ φιλοσόφων τὰ ἀπόρρητα καλυπτόντων
 ἀσαφεία, καθάπερ τῶν ποιητῶν τοῖς μύθοις, ὁ
 Πορφύριος τὸ φάρμακον τῆς σαφηνείας ἐπαν-
 νέσας καὶ διαπείρας γευσάμενος, ὑπόμνημα γρά-
 ψας, εἰς φῶς ἤγαγεν. Αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τὴν Ῥώ-
 μην ἐπανῆλθε, καὶ τῆς περὶ λόγους εἶχετο σπου-
 δῆς, ὥς παρῆει καὶ εἰς τὸ δημόσιον κατ' ἐπίδει-
 ξιν· τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα
 μὲν ἀγορά, πᾶσα δὲ πληθὺς ἀνέφερεν. Ὁ μὲν
 γὰρ Πλωτῖνος τῷ τε τῆς ψυχῆς οὐρανίῳ καὶ τῷ
 λογῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων, βαρὺς ἐδό-
 κει καὶ δυσήκοος· ὁ δὲ Πορφύριος, ὥσπερ Ἑρμαῖ-
 κή τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα, διὰ
 ποικίλης παιδείας, πάντα εἰς τὸ εὐγνώστον καὶ
 καθαρὸν ἐξηγγέλλεν. Αὐτὸς μὲν οὖν Φησί (νέας
 δὲ ὧν ἴσως ταῦτα ἔγραφεν, ὡς ἔοικεν), ἐπιτυχεῖν
 χρησιμῶς μηδενὶ τῶν δημοσίων· ἐν δὲ αὐτῷ τῷ
 βιβλίῳ καταγράφει, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα

πραγματεύεται πολλά, ὅπως χρὴ τούτων παισὶ
 σθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Φησὶ δὲ καὶ δαιμονίαν τινα
 φύσιν ἀπὸ λουτροῦ τινος ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν.
 Κανσάθαι τοῦτον ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι. Συμφορι-
 τηταὶ μὲν οὖν (ὡς αὐτὸς ἀναγράφει) κράτισαί
 τινες ὑπῆρχον, Ὀριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ
 Ἀκυλῖνος, καὶ συγγράμματά γε αὐτῶν περισώ-
 ζεται, λόγος δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἰς· πολὺ γὰρ τὸ
 18. ἀκῦθρον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς, καὶ
 ἐπιτρέχει ταῖς λόγοις. Ἄλλ' ὃ γε Πορφύριος ἐπαι-
 νεῖ τοὺς ἄνδρας τῆς δεινότητος, πᾶσαν μὲν αὐτὸς
 ἀνατρέχων χάριν, μόνος δὲ ἀναδεικνύς καὶ ἀνα-
 κηρύττων τὸν διδάσκαλον, οὐδὲν παιδείας εἶδος
 παραλελοιπώς. "Ἔστι γοῦν ἀπορῆσαι καθ' ἑαυτὸν
 καὶ θαυμάσαι, τί πλείον ἐστι τῶν ἐσπουδασμένων·
 πότερον τὰ εἰς ὕλην ῥητορικὴν τείνοντα, ἢ τὰ εἰς
 γραμματικὴν ἀκρίβειαν φέροντα, ἢ ὅσα τῶν ἀ-
 ριθμῶν ἡρτῆται, ἢ ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν, ἢ
 ὅσα πρὸς μουσικὴν ῥέπει. Τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν,
 οὐδὲ τὰ περὶ λόγου καταληπτὸν, αὐτε τὸν αἰ-
 κεῖον ἐφικτὸν λόγον· τὸ δὲ φυσικὸν καὶ θεουργῶν
 τελεταῖς ἀφείσθω καὶ μυσηρίαις· οὕτω παντομι-
 γὰς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμά τι
 γέγονεν. Καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἂν τις
 μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπὸ-
 δῶν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Γάμοις τε ὁμιλή-
 σαι φαίνεται, καὶ πρὸς Μάρκελλόν γε αὐτοῦ
 γυ-

γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται, ἣν φησὶν ἀγαγέσθαι καὶ ταῦτα οὔσαν τέντε μητέρα τέκνων, οὐχ ἵνα παῖδας ἐξ αὐτῆς ποιήσῃται, ἀλλ' ἵνα οἱ γεγενοῖτες παιδεῖας τύχωσιν· ἐκ Φίλου γὰρ ἦν αὐτοῦ τῇ γυναικὶ τὰ τέκνα προὔπάρχοντα. Φαίνεται δὲ ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθὺ· πολλὰς γοῦν τοῖς ἤδη προπεπραγματευμένοις βιβλίοις θεωρίας ἐναντίας κατέλιπε, περὶ ὧν οὐκ ἔστιν ἕτερόν τι δοξάζειν· ἢ ὅτι προῖων ἕτερα ἐδόξασεν. Ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλαχεῖν τὸν βίον.

Κατὰ τούτους ἦσαν τοὺς χρόνους καὶ τῶν ῥητορικῶν οἱ ἐπ' Ἀθήνησι προεσῶντες Παῦλός τε καὶ 21. Ἀνδρόμαχος ἐκ Συρίας· τοὺς δὲ χρόνους ἐς Γαλίην καὶ Κλαύδιον βιβάζειν συνέβαινεν, Τάκτον τε καὶ Αὐρηλιανὸν καὶ Πρόβον, καθ' οὗς ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀπὸ ἀπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ

Μετὰ τούτους ὀνομαστότατος ἐπιγίνεται Φιλόσοφος Ἰάμβλιχος, ὃς ἦν καὶ κατὰ γένος μὲν ἐπιφανὴς καὶ τῶν ἀβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων· πατὴρ δὲ ἦν αὐτῷ Χαλκίς· κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην ἐστὶν ἡ πόλις. Οὗτος Ἀνατολίῳ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένων συγγενόμενος, πολὺ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλο-

σοφίας ἤκμασεν· εἶτα μετ' Ἀνατόλιον Πορφυρίω προσθεὶς ἑαυτὸν, οὐκ ἔστιν ὃ, τι καὶ Πορφυρίῳ διήνεγκεν, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. Οὔτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται, οὔτε ἔχει λευκότητά τινα καὶ τῷ καθαρῷ καλλωπίζεται· οὐ μὴν οὐδὲ ἀσαφὴ παντελῶς τυγχάνει, οὐδὲ κατὰ τὴν λέξιν ἡμαρτημένα, ἀλλ' ὥσπερ ἔλεγε περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων, ταῖς Ἑρμαῖκαῖς οὐ τέθυται χάρισιν. Οὐκουν κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀποσρέφειν καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἔοικεν. Δικαιοσύνην δὲ ἀσκήσας, εὐηκοίας ἔτυχε θεῶν τοσαύτης, ὥςτε πλήθος μὲν ἦσαν οἱ ὀμιλοῦντες, πανταχόθεν δὲ ἐφοίτων οἱ παιδείας ἐπιθυμοῦντες· ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς τὸ κάλλιστον δύσκριτον. Σώπατρος γὰρ ἦν ὁ ἐκ Συρίας, ἀνὴρ εἰπεῖν τε καὶ γράψαι δεινότατος, Αἰδέσιός τε καὶ Εὐσάθιος ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρός τε καὶ Εὐφράσιος, οἱ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχοντες, ἄλλοι τε, πλῆθος οὐ πολὺ λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν, ὥςτε θαυμαζὸν ἦν ὅτι πᾶσιν ἐπήρκει· καὶ γὰρ ἦν πρὸς ἅπαντας ἄφθονος. Ὀλίγα μὲν οὖν χωρὶς τῶν ἐταίρων καὶ ὀμιλητῶν ἔπραττεν ἐφ' ἑαυτοῦ, τὸ θεῖον σεβαζόμενος· τὰ δὲ πλεῖστα τοῖς ἐταίροις συνῆν, τὴν μὲν δίαιταν ὧν εὐκολας καὶ ἀρχαῖος, τῇ δὲ παρὰ πότον ὀμιλίᾳ τοὺς πα-
ρόν-

ρόντας καθηδύνων καὶ διαπιμπλὰς ὡς περ νύκτα-
 ρος. Οἱ δὲ ἀλήκτως ἔχοντες καὶ ἀκορέζως τῆς
 ἀπολαύσεως, ἠνώχλουν αὐτῷ συνεχῶς, καὶ προ-
 ζητάμενοί γε τοὺς ἀξίους λόγου, πρὸς αὐτὸν
 ἔφασκον· „ τί δῆτα μόνος, ὃ διδάσκαλε θειότα-
 „ τε, καθ' ἑαυτὸν τίνα πράττεις, οὐ μεταδίδους
 „ τῆς τελεωτέρας σοφίας ἡμῖν; καίτοι γε ἐκφέ-
 „ ρεται πρὸς ἡμᾶς λόγος ὑπὸ τῶν σῶν ἀνδραπό-
 „ δων, ὡς εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίξῃ μὲν
 „ ἀπὸ τῆς γῆς πλεόν ἢ δέκα πήχεις εἰκάζεσθαι·
 „ τὸ σῶμα δέ σοι καὶ ἡ ἐσθῆς εἰς χρυσοειδές τι
 „ κάλλος ἀμείβεται, παυομένῳ δὲ τῆς εὐχῆς
 „ σῶμά τε γίνεται καὶ τῷ πρὶν εὐχεσθαι ὅμοιον,
 „ καὶ κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πρὸς ἡμᾶς πόλιν
 „ συνουσίαν.” Οὐ τι μάλα γελασείων, ἐγέλα-
 σεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος· ἀλλ'
 εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, ὡς „ ὁ μὲν ἀπατήσας ὑμᾶς
 „ οὐκ ἦν ἄχαρις, ταῦτα δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· τοῦ
 „ λοιποῦ δὲ οὐδὲν χωρὶς ὑμῶν πεπράξεται.” 25.
 ταιαῦτα ἐπεδείξατο· εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφον-
 τα ἦλθε παρὰ τοῦ διδασκάλου Χρυσανθίου τοῦ ἐκ
 Σάρδεων. Ἐκεῖνος δὲ ἦν Αἰδεσίου μαθητῆς, Αἰ-
 δέσιος δὲ ἀνὰ τοὺς πρώτους τοῦ Ἰαμβλίου, καὶ
 τῶν ταῦτα πρὸς αὐτὸν εἰρηκότων. Ἐλεγεν οὖν
 ἐπιδείξεις αὐτοῦ μεγάλας τῆς θειότητος γεγενῆ-
 σθαι τάσδε. Ἥλιος μὲν ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέον-
 τος ὄρια, ἠνίκα συνανατέλλει τῷ καλουμένῳ κυνέ,
 καὶ

καὶ θυσίας καιρὸς ἦν· ἡ δὲ εὐτρέπις ἐν τινι τῶν
ἐκείνου προαίσεων. Ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς,
ἐπὶ τῇ πόλιν ὑπέσρεφον, βάδην καὶ σχολαίως
προϊόντες· καὶ γὰρ διάλεξις ἦν αὐτοῖς περὶ θεῶν
τῇ θυσίᾳ πρέπουσα. Τὸν νοῦν ἐπισησας ὁ Ἰάμ-
βλιχος μεταξύ διαλεγόμενος, ὥσπερ ἀποκαπελὶς
τὴν Φωνὴν, καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὴν γῆν ἀτρεμέ-
ζοντα χρόνον τινα ἐρείσας, ἀνά τε ἔβλεψεν εἰς
τοὺς ἐταίρους, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐξεβόησεν· „ἀλ-
,, λην ὁδὸν πορευόμεθα, νεκρὸς γὰρ ἐντεῦθεν
,, ἐναγχος παρακεκόμεσθαι.” Ὁ μὲν οὖν ταῦτα
εἰπὼν, ἄλλην ἐβάδιζε καὶ ἥτις ἐφαίνετο καθαρω-
τέρα, καὶ σὺν αὐτῷ τινὲς ὑπέσρεφον, ὅσοις τὸ κα-
ταλείπειν τὸν διδάσκαλον αἰσχύνης ἄξιον ἔδοξεν·
οἱ δὲ πλείους καὶ φιλονεϊκότεροι τῶν ἐταίρων, ἐν
οἷς καὶ ὁ Αἰδέσιος ἦν, ἔμειναν αὐτοῦ, τὸ πρᾶγμα
ἐπὶ τερατείαν φέροντες, καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ
κύνες ἀνιχνεύοντες. Καὶ κατὰ μικρὸν ἐπαυήσαν
οἱ θάψαντες τὸν τετελευτηκότα· οἱ δὲ οὐδὲ οὕτως
ἀπέστησαν, ἀλλ' ἠρώτησαν εἰ ταύτην εἶεν παρελη-
λυθότες τὴν ὁδόν· οἱ δὲ, „ἀναγκαῖον ἦν” ἄλλην
26. γὰρ οὐκ ἔφασαν ἔχειν. Ἐτι δὲ τούτου θειωδέ-
ερον συνεμαρτύρουν, ὥς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ πολλὰ
κις, μικρὸν τοῦτο εἶναι φάσκοντες καὶ ὁσφρήσεως
ἴσως που πλεονέκτημα, βούλεσθαι δὲ διάπειραν
λαβεῖν ἐτέρου μεΐζονος. Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς „ἀλλ’
,, οὐκ ἐπ’ ἐμοί γε τοῦτο” ἔλεγεν „ἀλλ’ ὅταν
,, καί·

„ καιρὸς ἤ. ” Μετὰ δὲ χρόνον τινα δόξαν αὐτοῦ
ἐπὶ τὰ Γάδαρα· θερμὰ δὲ ἔστι λουτρά τῆς Συ-
ρίας, τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐν Βαβυλῶνι δεύτε-
ρα, ἐκείνοις δὲ οὐκ ἔστιν ἕτερα παραβάλλεσθαι.
Πορεύονται δὲ κατὰ τὴν ὥραν εἰς τὰ Γάδαρα τοῦ
ἔτους. Ὁ μὲν ἐτύγχανε λούμενος, οἱ δὲ συνε-
λῶντο, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἐνέκειντο. Μειδιά-
σας δὲ ὁ Ἰάμβλικος „ ἀλλ’ οὐκ εὐσεβεῖς μὲν ”
ἔφη „ ταῦτα ἐπιδείκνυσθαι, ὑμῶν δὲ ἕνεκα πε-
„ πράζεται. ” Τῶν θερμῶν κρηνῶν δύο, τὰς μὲν
μικροτέρας, τῶν δὲ ἄλλων χαριεσέρας, ἐκέλευσεν
ἐκπυνθάνεσθαι τοὺς ὁμιλητὰς παρὰ τῶν ἐπιχω-
ρίων, ὅπως ἐκ παλαιοῦ προσωνομάζοντα. Οἱ δὲ
τὸ προσταχθὲν ἐπιτελέσαντες „ ἀλλ’ οὐκ ἔστι γε
„ πρόφασις. ” εἶπον „ ἀλλ’ αὕτη μὲν ” ΕΡΩΣ
„ καλεῖται, τῇ παρακειμένη δὲ ’ΑΝΤΕΡΩΣ ὀνο-
„ μα. ” Ὁ δὲ εὐθὺς ἐπιψάυσας τοῦ ὕδατος
(ἐτύγχανε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κρηπίδος κατὰ τὴν ὑπέρ-
κλυσιν καθήμενος), καὶ βραχέα τινα προσειπὺν,
ἐξεκάλεσεν ἀπὸ τῆς κρήνης κάτωθεν παιδίον. Λευ-
κὸν ἦν τὸ παιδίον καὶ μετρίως εὐμέγεθες, καὶ χρυ-
σοειδεῖς αὐτῷ κόμαι τὰ μετὰ Φρενα καὶ τὰ σέρνα
περιέσιλβον, καὶ ὅλον ἔωκει λουομένῳ τε καὶ λε-
λουμένῳ. Καταπλαγέντων δὲ τῶν ἐταίρων, „ ἐπὶ
„ τὴν ἐχομένην ” εἶπε „ κρήνην ἴωμεν ”, καὶ ἡ-
γήτο ἀπὼν, καὶ σύννοος ἦν. Εἴτα κάκει τὰ
αὐτὰ δράσας, ἐξεκάλεσεν ἕτερον ἔρωτα τῷ προ- 29.
τέ-

τέρῳ παραπλήσιον ἅπαντα, πλὴν ὅσον αἱ κόμαι
 μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι κατεκέχυντο. Καὶ
 περιεπλέκετο γέ αὐμφότερα αὐτῷ τὰ παιδία, καὶ,
 καθάπερ γνησίου τινὸς πατρὸς ἐκφύντα, περιεί-
 χετο. Ὁ δὲ ἐκεῖνά τε ταῖς οἰκείαις ἀπέδωκε λή-
 ξεσι, καὶ, σεβαζομένων τῶν ἐταίρων, ἐξήειλουσά-
 μενος. Οὐδὲν μετὰ τοῦτο ἐξήτησεν ἢ τῶν ὀμι-
 λητῶν πληθὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φανέντων δειγμά-
 των, ὥσπερ ὑπ' ἀρρήτου ρυτῆρος εἴλκοντο, καὶ
 πᾶσιν ἐπίξευον. Ἐλέγετο δὲ καὶ παραδοξότερα
 καὶ τερατωδέεστερα, ἐγὼ δὲ τούτων ἀνέγραφον οὐ-
 δέν, ὁφθαλμὸν τι καὶ θεομισὲς πρᾶγμα ἡγούμε-
 νος εἰς συγγραφὴν ζάσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐπει-
 σάγειν ἀκοὴν διεφθαρμένην καὶ ρέουσαν. Ἀλλὰ
 καὶ ταῦτα γράφω δεδοικῶς ἀκοὴν οὔσαν, πλὴν
 ὅσα γε ἔπομαι ἀνδράσιν, οἱ, τοῖς ἄλλοις ἀπιστοῦν-
 τες, πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθη-
 σαν. Οὐδεὶς δὲ αὐτοῦ τῶν ἐταίρων ἀνέγραψεν,
 ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· τοῦτο δὲ εἶπον, μετρίως
 Αἰδεσίου φήσαντος μήτε αὐτὸν γεγραφέναι, μή-
 τε ἄλλον τινὰ τετολμηκέναι.

Κατὰ τοὺς Ἰαμβλίου καιροὺς ἦν καὶ ὁ δια-
 λεκτικώτατος Ἀλύπιος, δὲ ἔτυχε μὲν σώματος
 μικροτάτου, καὶ τὸ σῶμα πυγμαῖον παρέβαινε
 ἐλάχισον, ἐκινδύνευε δὲ καὶ τὸ φαινόμενον σῶμα
 ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι· οὕτω τὸ φθειρόμενον οὐκ
 ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος, δαπανήθην εἰς τὸ θεοειδέζε-
 ρον.

ρον. Ὡς περ οὖν ὁ μέγας Πλάτων Φησὶ τὰ θεῖα σώματα τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, 30α οὕτως αὐτὸς εἴποι κακεῖνον ἐμβεβηκέναι τῇ ψυχῇ καὶ συνέχεσθαι καὶ κρατεῖσθαι, ἥ παρὰ τοῦ Κρείττονος. Ζηλωτὰς μὲν οὖν εἶχε πολλοὺς ὁ Ἀλύπιος, ἀλλ' ἡ παιδείουσιν ἦν μέχρι συνουσίας μόνης, βιβλίον δὲ προέφερεν οὐδὲ εἷς· ὥς μάλα ἀσμένως πρὸς τὸν Ἰάμβλίχον ἀπέτρεχον, ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλύζουσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν, ἐμφορησόμενοι. Κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενοι ἄνω, καὶ συνέτυχόν ποτε ἀλλήλοις ἡ συνήτησαν ὥσπερ ἀσέρες, καὶ περιεκαθέσθη γε αὐτοὺς θέατρον οἷον εἰκόσαι μεγάλου μουσείου. Ἰαμβλίχου δὲ τὸ ἐπερωτηθῆναι μᾶλλον ὑπομείναντος ἢ τὸ ἐπερωτᾶν, ὁ Ἀλύπιος παρὰ πᾶσαν ἐπύνοισαν ἀφείας ἅπασαν φιλόσοφον ἐρώτησιν, τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος, „εἰπέ μοι, φιλόσοφε,“ πρὸς αὐτὸν ἔφη „ὁ πλούσιος ἢ ἄδικος ἢ ἀδίκου „κληρονόμος, καὶ ἢ οὐ; τούτων γὰρ μέσον οὐ „δέν.“ Ὁ δὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας, „ἀλλ' οὐχ οὗτός γε,“ ἔφη „θαυμασιώται „τε πάντων ἀνδρῶν, ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας „διαλέξεως, εἰ τῷ τι περιττόν ἐστι κατὰ τὰ ἐπὶ „τὸς, ἀλλ' εἰ τι πλεονάζει κατὰ τὴν οἰκίαν ὁ „ρετὴν φιλοσόφῳ καὶ πρέπουσαν.“ Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε, καὶ διαναζάντος οὐκ ἦν σύλλογος. Ἀπελθὼν δὲ καὶ γενόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ,

Β

καὶ

καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολλὰς τε ἰδέας
 συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ οὕτως ὑπερηγάσθη τὸν ἄν-
 δρα τῆς ἀκριβείας καὶ συνέσεως, ὥς. καὶ ἀπελ-
 θόντος βίον συνέγραψε. Καὶ ἐνέτυχεν ὁ ταῦτα
 γράφων τοῖς γεγραμμένοις· τὰ γεγραμμένα δὲ
 33. ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο, καὶ νέφρε αὐτοῖς
 ἐπέτρεχε βαθὺ, οὐ τι δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομέ-
 νων, ἀλλὰ διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον
 μακρὸν τινα, καὶ διαλέξεων οὐ προσὴν μνήμη λό-
 γον ἔχουσῶν. Ἀποδημίας τε εἰς τὸν Ῥώμην
 ἔφραξε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτίας προσὴν, οὔτε
 πρὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος. Ἄλλ' ὅτι
 μὲν εἶπαντο πολλοὶ τεθηπότες τὸν ἄνδρα παραδη-
 λοῦται· ὁ, τί δὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἀξιόλογον, οὐκ
 ἐπιφαίνεται· ἀλλ' ὅσοις ὁ θαυμάσιος Ἰάμβλιχος
 ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἱ τοὺς ἐν ᾧ
 γράφοντες, ὅταν χάρισασθαι τι παρ' ἐαυτῶν εἰς
 αὐτὴν γραφὴν βουλευθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοί-
 ασεως διαφθεύουσιν, ὥς. ἅμα τε τοῦ παραδείγμα-
 τος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. Οὕτω καὶ κεῖ-
 νες ἐπαινέσαι προελόμενοι διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ
 μὲν μέγεθος ἐμφαίνει τῶν καθ' ἐαυτὸν ἐν τοῖς δι-
 κασιήροις κολάσεων καὶ ἀτυχημάτων, αἰτίας δὲ
 ἐπὶ τούτοις ἢ προφάσεις οὔτε πεφυκῶς ἐξηγεῖσθαι
 πολιτικῶς οὔτε προελόμενος, τὸν πάντα χαρα-
 κτῆρα συνέχες τοῦ βίου, μόλις τοῦτο καταλιπὼν
 ποῖς ὀξυδερκοῦσι συλλαβεῖν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἐθαύ-
 μα-

μαζε, καὶ διαφερόντως αὐτοῦ τὴν τε παρὰ τὰ
 θεινὰ καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέκπληκτον, τὴν τε ἐν
 τοῖς λόγοις θξύτητα καὶ τομῇ κατεσκευάζεται.
 Ἐξ Ἀλεξανδρείας δὲ οὗτος ἦν. Καὶ τὰ μὲν εἰς
 Ἀλέκιον ταῦτα. Καὶ ἐτελεύτα γε ἐν Ἀλεξαν-
 dreia γηραιός, Ἰαμβλίχος τε ἐπ' αὐτῷ, πολλὰς
 βίβλας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἄφεις. Ταύτης
 ὁ ταῦτα γράφων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Ἄλλοι
 μὲν γὰρ ἄλλαχού τῶν εἰρημένων ὁμιλητῶν δι- 346
 ἐκρίθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν.
 Αἰδέσιος δὲ κατέλαβε τὸν Μύσιον Πέργαμον.

Α Γ Δ Ε Σ Ι Ο Σ.

Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίχου διατριβὴν καὶ
 ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἐταίρους Αἰδέσιος ὁ ἐκ Καππαδο-
 κίας. Ἦν δὲ τῶν εὐγεγονότων εἰς ἄκρον, πλοῦ-
 τος δὲ οὐχ ὑπὴν τῷ γένει πολὺς, καὶ ὅ γε πατὴρ
 αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν ἐκ
 Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτα ἐκδεχό-
 μενος, ὡς θησαυρὸν ἐπὶ τῷ παιδί εὐρήσων, ἐ-
 πειδὴ ποτε ἐπανελθόντος, φιλοσοφούντα ἦσθετο,
 τῆς οἰκίας ὡς ἀχρεῖον ἀπήλαυε. Καὶ ἐκδιώκων
 „ τί γὰρ ” ἔφη „ φιλοσοφία ὠφελεῖ; ” ὁ δὲ
 ὑποσραφεῖς „ οὐ μικρὰ, πάτερ, ” ἔφη, πατέρα
 καὶ διώκοντα προσκυνῶν. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ
 πατὴρ, ἀνὰ τὸ ἐκαλέσατο τὸν παῖδα, καὶ τὸ

ἦθος ἐθαύμασε. Καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέβη-
 κε φέρων ἐς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν. Καὶ ὁ
 μὲν τὸν παῖδα προπέμψας εὐθυμος ἦν, καὶ περιέ-
 χαιρεν, ὡς θεοῦ γεγονὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου
 πατήρ· ὁ δὲ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παραδρα-
 μῶν, ὅσοι τῶν τότε ἦσαν εὐκλεέστεροι καὶ ὧν ἐ-
 τύγχανεν ἀκηκοώς, καὶ πείρα τὴν σοφίαν συλ-
 λεξάμενος, ἐπὶ τὸν ἐρικυδέστατον Ἰαμβλίχον οὐ
 μακρὰν ὁδὸν ἐκ Καππαδοκίας εἰς Συρίαν συνέτει-
 νε καὶ διήνυεν. Ὡς δὲ εἶδὲ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤ-
 κουσε λέγοντος, ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς
 ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο· ἐς δὲ τελευτῶν Αἰ-
 37. δέσιός τε ἐγένετο καὶ μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλί-
 χου, πλὴν ὅσα γε εἰς θείασμὸν Ἰαμβλίχου φέ-
 ρει. Τούτων γὰρ οὐδὲν εἴχομεν ἀναγράφειν,
 ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ
 τοὺς χρόνους (Κωνσταντῖνος γὰρ ἐβασίλευε, τὰ
 τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέστατα κατὰσρέφων καὶ τὰ
 τῶν Χριστιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως
 καὶ τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον πρὸς μυσηριώδη τινὰ
 σιωπὴν καὶ ἱεροφατικὴν ἐχεμυθίαν ἐπιρρέπες ἦν
 καὶ συνεκέκλιτο. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ
 παιδὸς ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς
 εἰκοστὸν ἔτος ἡξιούτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μέ-
 γα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσο-
 φίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Ἰαμ-
 βλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον, ἄλλοι
 μὲν

μὲν ἀλλαγῇ διεσπάρησαν , καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω
 Φήμης καὶ ἄγνωστος. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων *Σοφῶν*
 δεινότερος, διὰ τε φύσεως ὕψος καὶ ψυχῆς μέ-
 γεθος, οὐκ ἐνεγκὼν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμο-
 λεῖν, ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αὐλὰς ἔδραμεν ὁξὺς,
 ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασιν τε καὶ Φορὰν τυ-
 μανήσων καὶ μετασῆσων τῷ λόγῳ. Καὶ ἐς το-
 σοῦτόν γε ἐξίκετο σοφίας καὶ δυνάμεως, ὥς ὁ
 μὲν βασιλεὺς ἐαλῶκει τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ δημοσίᾳ
 σύνοδον εἶχεν, εἰς τὸν δεξιὸν καθίζων τόπον, ὃ
 καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιζον· οἱ δὲ παραδυ-
 νασζέοντες ῥιγνύμενοι τῷ φθόνῳ πρὸς βασιλείαν
 ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμανθάνουσιν, τὸν Κερκώ-
 πων ἐπετήρουν καιρὸν, οὐ τὸν Ἡρακλέα καθεύ-
 δοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλογον ἐγρηγορυῖαν
 Τύχην, καὶ συλλόγους τε λαθραίους ἐποιοῦντο,
 καὶ οὐκ ἔστι καθ' ὃ, τι μέρος τῆς κκοδαίμενος 38.
 ἐπιβουλῆς ἡμέλουν. Ὡσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ
 καὶ μεγάλου Σωκράτους, ἀπάντων Ἀθηναίων
 (εἰ καὶ δῆμος ἦσαν) οὐκ ἂν τις ἐτόλμησε κατη-
 γορίαν καὶ γραφὴν, ὅν γε ὦντο πάντες Ἀθηναῖοι
 περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν, εἰ μὴ
 μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς
 ἐαρτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ ὑπὸ γέλωτος καὶ
 ὀλγωρίας καὶ τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν
 ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξευρημένων, πρῶτος Ἀριστο-
 φάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐ-

πεισισαγωγῶν, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσεις ὑπαρ-
 χήματα, τό, τε θέατρον ἀνέσκεικεν, ἐπὶ τοσαύτῃ
 σοφίᾳ ψυλλὰν τῶν ἡδονῶν κατασκευάζων, καὶ νε-
 φελῶν διαγραφῶν εἶδη καὶ σχήματα καὶ τὰλλα
 ὅσα κωμῳδία ληρεῖν εἰώθειν εἰς γέλωτος κίνησιν.
 Ὡς δὲ εἶδον ἐγκεκλικὸς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον,
 κατηγορίας ἤψαντό τινες, καὶ τὴν ἀσεβῆ γραφὴν
 εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν. Καὶ δῆμος ἄλος ἐπ' ἀν-
 δρὸς ἡτύχει Φόνη. "Εξί γὰρ ἐκ τῶν χρόνων λο-
 γιζομένη συλλαβεῖν ὅτι, Σωκράτους ἀπελθόντος
 βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη,
 ἀλλ' ἢ τε πόλις ὑπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν τὰ τῆς
 Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη. Οὕτω καὶ τότε
 συνορᾶν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα.
 Ἡ μὲν γὰρ Κωνσταντινούπολις, τὸ ἀρχαῖον Βυ-
 ζάντιον, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς χρόνους Ἀθη-
 ναίοις παρεῖχε τὴν σιτοπομπείαν, καὶ περιτετὸν
 ἦν τὸ ἐκεῖθεν ἀγώγιμον· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς
 καιροῖς, οὐδὲ τὸ ἀπ' Αἰγύπτου πλῆθος τῶν ὀλκᾶ-
 41. δων, οὐδὲ τὸ ἐξ Ἀσίας ἀπάσης, Συρίας τε καὶ
 Φοινίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συμφερόμενον πλῆ-
 θος σίτου, κατὰ ἀπαγωγὴν φόρου, ἐμπλήσας
 καὶ κορέσας τὸν μεθύοντα δύναται δῆμον, ἐν Κων-
 σταντίνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων,
 εἰς τὸ Βυζάντιον μετέστησε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς
 θεάτροις κρότους παραβλυζόντων κραιπάλης ἀν-
 θρώπων ἐαυτῷ συνεξέσκατο, σφαλλομένων ἀνθρώ-
 πων

των ἀγαπήσας ἐγκώμια καὶ μνήμην ὀνόματος τῶν
 μόλις ὑπὸ συνηθείας φθελγομένων ταῦνομα· Συμ-
 βέβηκε δὲ καὶ τῇ θεᾷ τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς
 πλοῦν ἀρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἂν
 μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκρᾶς καὶ ἄμικτας· καὶ
 τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν
 ἡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ
 παρεθέντες συνέσταν ἐς τὸ θέατρον, καὶ σπάνος
 ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κα-
 τείχεν ἀθυμία. Καὶ οἱ πάλαι βασκαίνοντες,
 εὐρηκέναι καιρὸν ἠγοῦμεναι κάλλιστον, „ἀλλὰ Σώ-
 „ πατρός γε” ἔφασαν „ὁ παρὰ σοῦ τιμῶμενος
 „ κατέδωκε τοὺς ἀνέμους δι’ ὑπερβολὴν σοφίας,
 „ ἦν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖς, καὶ δι’ ἣν ἔτι τοῖς βα-
 „ σιλείοις ἐγκάθεται θρόνῳ.” Καὶ ὁ Κωνσταντῖ-
 νος ταῦτα ἀκούσας καὶ συμπεισθεὶς, κατακοπήναι
 κελεύει τὸν ἄνδρα, καὶ ἔγινετο διὰ ταύτας βασκαί-
 νοντας ταῦτα θάπτον ἢ ἐλέγχετο. Ὁ δὲ τῶν κα-
 κῶν ἀπάντων αἴτιος ἦν Ἀβλάβιος, ἑπαρχὸς μὲν
 τῆς βασιλικῆς αἰλῆς, ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρεν-
 δοκιμούμενος ἀπήγχετο. Ἐπαὶ δὲ, ὡς περ
 προείρηται, πεπαιδευμένων ἀνδρῶν εἰς πᾶσαν
 παιδείαν ἀναγράφοντι βίους, τὰ εἰς τὴν ἑμὴν 42.
 ἀκοῇ συζόμενα, διάφορον οὕδεν εἰ καὶ τῶν εἰς
 αὐτοὺς ἐξημαρτηκότως βραχέα τινὰ ἐπιδρά-
 μοιμι.

Ἀβλαβίῳ τῷ τὸν Φόνον ἐργασαμένῳ γένετο ἦν

ἀδοξότατον, καὶ τὰ ἐκ πατέρων τοῦ μετρίου καὶ
 Φαύλου ταπεινότερα. Καὶ λόγος τε ὑπὲρ αὐτοῦ
 τοιοῦτος διασώζεται, καὶ οὐδείς τοῖς λεγομένοις
 ἀντέλεγεν. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ κα-
 λαούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων, παρελθὼν εἰς
 τὴν πόλιν (ἱκανοὶ δὲ εἰσιν Αἰγύπτιοι καὶ δημόσια
 μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν·
 εἰκὸς δὲ αὐτοὺς καὶ οἴκοθεν οὕτω παιδεύεσθαι),
 παρελθὼν δὲ ὅμως, εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖ-
 ται τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι πολλῇ
 ἀνύσας ὁδὸν ἔφασκεν καὶ ὑπὸ δίψης αὐτίκα μά-
 λα ἀποπεπνίξεσθαι, καὶ γλυκὺν ἡρτυμένον ἐγ-
 χεῖν ἐκέλευσε τὸν οἶνον, καὶ προέκειτο τὸ ἀργύ-
 ριον. Ἡ δὲ πρᾶεσῶσα τοῦ καπηλείου τὸ κέρδος
 ὀρώσα, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν παρεσκευάζετο καὶ διε-
 τρήχαζεν. Ἡ δὲ ἐτύγχανε μὲν ἱκανὴ καὶ μακί-
 σασθαι γυναῖκα ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι. Προθεμένης
 αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἡρτυμέ-
 νον οἶνον καταχεομένης, προσδραμοῦσά τις ἐκ
 γειτόνων „ἀλλὰ κινδυνεύει σοι” εἶπε λέγουσα
 πρὸς τὸ οὗς „ἐπὶ ταῖς ὠδίσι ἡ Φίλη καὶ συγγε-
 „νῆς” (καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν) „εἰ μὴ θᾶττον
 „ἀφίκοιο.” Καὶ ἡ μὲν ταῦτα ἀκούσασα καὶ
 καταλιποῦσα τὸν Αἰγύπτιον, πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ
 ἐπιβαλεῖν, κεχρηνότα, κἀκείνην ἀπολύσασα τῶν
 ὠδίνων, καὶ συντελέσασά γε ὅσα ἐπὶ ταῖς λοχείαις
 γίνεται, παρὴν αὐτίκα, διακαθήρασα τὰς χεῖρας,
 πρὸς

πρὸς τὸν ξένον. Ὡς δὲ ἀγανακτοῦντα κατέλα- 45.
 βε καὶ τῷ θυμῷ περιζέοντα, τὴν αἰτίαν ἀπήγγει-
 λεν ἡ γυνὴ τῆς βραδυτῆτος. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ
 βέλτιος Αἰγύπτιος καὶ πρὸς τὴν ὥραν εἶδεν, ὁξέως
 μᾶλλον ἐδίψησεν ἐξεῖπεν τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἐπελ-
 θὼν ἢ τὸ τοῦ σώματος θεραπεῦσαι πάθος, καὶ με-
 γα φθελγξάμενος „ ἀλλ' ἄπιθί γε, ὦ γύναι·
 „ φράζε τῇ τεκούσῃ ὅτι μικροῦ βασιλέα τέτοκε·”
 καὶ τοῦτο δηλώσας, ἑαυτὸν τε ἐπλήρωσεν ἀφθό-
 νως τῆς κύλικος, καὶ τὸ ὄνομα ὅστις εἶη κατέλιπε
 τῇ γυναικὶ εἰδέναι. Καὶ ὁ τεχθεὶς ἦν Ἀβλά-
 βιος, καὶ τοσαῦτον ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅ-
 παντα νεωτεριζούσης Τύχης, ὥς οὕτω πλείονα
 ἐδύνατο τοῦ βασιλεύοντος, ὥς καὶ Σώπατρον ἀ-
 πέκτεινεν, αἰτίαν ἐπεκεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐη-
 θεσέραν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύον-
 τι. Κωνσταντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν
 ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ
 ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κα-
 τέλιπε Κωνσάντιον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐ-
 τῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν
 Κωνσταντίνῳ καὶ Κωνσάντι-τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ
 τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστεραν
 ταῦτα εἴρηται. Διαδεξάμενος δὲ ὁ Κωνσάντιος
 τὴν βασιλείαν καὶ κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη
 (ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἐώαν καθή-
 κοντα), τὸν μὲν Ἀβλάβιον αὐτίκα παραλύει

τῆς ἀρχῆς, ἄλλο δὲ περὶ αὐτὸν ἐταιρικὸν συνέ-
 σῃσε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβλάβιος τὰ περὶ Βιβυνίας
 χωρία πάλαι παρὲς κενωσμένα, βασιλικὰς τε καὶ
 46. ταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα, διέτριβεν ἐν ἀ-
 φθόνοις, πάντων ἀνθρώπων θαυμαζόντων ὅτι βασι-
 λεύειν οὐ βούλεται. Ὁ δὲ Κωνσάντιος ἐγγύθεν ἐκ
 τῆς τοῦ πατρὸς πόλεως ξιφηφόρους τινὰς ἐπ' αὐ-
 τὸν ἐκπέμψας οὐκ ὀλίγους, τοῖς μὲν πρώτοις ἐκέ-
 λευσεν ἀποδιδόναι γράμματα. Καὶ προσεκύνη-
 σάν γε αὐτὸν ὥσπερ νομίζουσι Ῥωμαῖοι βασιλέα
 προσκυνεῖν, οἱ τὰ γράμματα ἐγχειρίζοντες· καὶ
 δε μάλᾳ σοβαρῶς δεξάμενος τὰ γράμματα καὶ
 παντὸς ἀπολυθεὶς φόβου, τὴν τε ἀλουργίδα τοῦς
 ἐλθόντας ἀπήτει, βαρύτερος ἤδη γινόμενος, καὶ
 φοβερός ἦν τοῖς ὀρωμένοις. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς
 αὐτὸν, αὐτοὶ μὲν τὰ γράμματα κομίζειν, πρὸ
 θυρῶν δὲ εἶναι τοὺς ταῦτα πεπικευμένους. Καὶ
 ὁ μὲν ἐκείνους ἐκάλει μέγα φρονῶν καὶ τῇ γνώμῃ
 διηρμένος· οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν πλῆθός
 τε ἦσαν καὶ ξιφηφόροι πάντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἀ-
 λουργίδος ἐπῆγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον,
 κρεουργηθὼν, ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐχάσις
 ζῶον, κατακόψαντες. Καὶ ταῦτα ἔτισε Σωπά-
 τρω δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος.

Τούτων δὴ οὕτω κεχωρηκότων καὶ τῆς Προνοίας
 οὐκ ἀφιεΐσης τὸ ἀνθρώπινον, ὁ τῶν περιλειφθέν-
 των ἐνδοξότατος Αἰδέσιος κατελίπετο· καταφυ-
 γών

γὰρ δὲ ἐπὶ τινα μαντείαν δι' εὐχῆς ἥπερ ἐπίστευε
 μάστιγα (αὕτη δὲ ἦν δι' ὀνειράτος), ὁ μὲν θεὸς
 ἐφίετο πρὸς τὴν εὐχὴν, καὶ ἔχρησεν ἐν ἑξαμέ-
 τρῳ τόνῃ τάδε· ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφα-
 ρα καὶ περίφοβος ὦν ἔτι, τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο
 τῶν εἰρημένων, τὸ δὲ ὑπερφυῖε καὶ οὐρανόμηκες
 τῶν ἐπάν' περιέφουγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Τόν
 τε αὖν παῖδα καλεῖ, τὴν ὕψιν καὶ τὸ πρόσωπον 49
 ἀποσμήσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος, καὶ ὁ θεράπων
 πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, „ἀλλ' ἡ ἀρισερά γε χεὶρ ἔξω-
 „ θεν κατὰπλεως ἐς γράμμάτων.” Καὶ δὲ εἶδε
 καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε, καὶ
 προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ τὰ γεγραμ-
 μένα, εὔρε τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμ-
 μένον. Ἔς· δὲ οὗτος·

Δαῖν μαιράων ἐπὶ νήμασι νήματα κείται,
 Εἵνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζῃς,
 Ἄσεά τ' αὖ φωτῶν, καὶ σοι κλέος ἄφθιτον ἔσαι,
 Ἄνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοείκελον ὁρμήν.
 Ἦν δ' αὖ ποιμαίνης μῆλων νομὸν ἡδ' ἔτι ταύρων,
 Δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν
 Ἐμμεναι ἀθανάτοισι. Λίον δέ τοι ὧδε νέενυκεν.

Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν· ὁ δὲ ἐπόμε-
 νος, ὥσπερ ἔπεσθαι χρή, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν
 συνηπάγετο, καὶ χωρίδιόν τέ τι περισκόπει καὶ
 πρὸς

καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολλὰς τε ἰδέας
 συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ οὕτως ὑπερηγάσθη τὸν ἄν-
 δρα τῆς ἀκριβείας καὶ συνέσεως, ὥς· καὶ ἀπελ-
 θόντος βίαν συνέγραψε. Καὶ ἐνέτυχεν ὁ ταῦτα
 γράφων τοῖς γεγραμμένοις· τὰ γεγραμμένα δὲ
 33· ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο, καὶ νέφρε αὐταῖς
 ἐπέτρεχε βαθὺ, οὐ τι δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομέ-
 νων, ἀλλὰ διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον
 μακρὸν τινα, καὶ διαλέξεων οὐ προσὴν μνήμη λό-
 γον ἔχουσῶν. Ἀποδημίας τε εἰς τὴν Ῥώμην
 ἔφραξε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτίας προσὴν, οὔτε
 πρὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος. Ἄλλ' ὅτι
 μὲν εἶποντο πολλοὶ τεθηπότες τὸν ἄνδρα παραδη-
 λούται· ὃ, τί δὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἀξιόλογον, οὐκ
 ἐπιφαίνεται· ἀλλ' ὅσοις ὁ θαυμάσιος Ἰάμβελιχος
 ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἱ τοὺς ἐν ὄψει
 γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαι τι παρ' ἐαυτῶν εἰς
 πᾶν γραφὴν βουλευθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοιό-
 σεως διαφθείρουσιν, ὥς· ἅμα τε τοῦ παραδείγμα-
 τος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. Οὕτω κάκει-
 νες ἐπαινέσαι προσεγόμενοι διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ
 μὲν μέγεθος ἐμφαίνει τῶν καθ' ἐαυτὸν ἐκ τοῖς δι-
 κασιήροις κολάσεων καὶ ἀτυχημάτων, αἰτίας δὲ
 ἐπὶ τούτοις ἢ προφάσεις οὔτε πεφυκῶς ἐξηγεῖσθαι
 πολιτικῶς οὔτε προσεγόμενος, τὸν πάντα χαρα-
 κτήρα συνέχεε τοῦ βίου, μόλις τοῦτο καταλιπὼν
 τοῖς ἐξυδερχοῦσι συλλαβεῖν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἐθαύ-
 μα-

μαζε, καὶ διαφερόντως αὐτοῦ τὴν τε παρὰ τὰ
 θείας καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέμπληκτον, τὴν τε ἐν
 τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο.
 Ἐξ Ἀλεξανδρείας δὲ οὗτος ἦν. Καὶ τὰ μὲν εἰς
 Ἀλώπιον ταῦτα. Καὶ ἐτελεῖσθαι γε ἐν Ἀλεξαν-
 dreia γηραιὸς, Ἰαμβλῖχος τε ἐπ' αὐτῷ, πολλὰς
 ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Ταύτης
 ὁ ταῦτα γράφων τῆς Φορᾶς εὐτύχησεν. Ἄλλοι
 μὲν γὰρ ἄλλαχού των εἰρημένων ὁμιλητῶν δι- 34
 ευρίθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν
 Αἰδέσιος δὲ κατέλαβε τὸν Μύσιον Πέργαμον.

Α Ι Δ Ε Σ Ι Ο Σ.

Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίου διατριβὴν καὶ
 ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἐταίρους Αἰδέσιος, ὁ ἐκ Καππαδο-
 κίας. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον, πλου-
 τος δὲ οὐχ ὑπὴν τῷ γένει πολὺς, καὶ ὅ γε πατὴρ
 αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείᾳ χρηματιστικῇ ἐκ
 Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτα ἐκδεχό-
 μενος, ὡς θησαυρὸν ἐπὶ τῷ παιδί εὐρήσων, ἐ-
 πειδὴ ποτε ἐπανελθόντος, φιλοσοφούντα ἦσθετο,
 τῆς οἰκίας ὡς ἀχρεῖον ἀπήλαυε. Καὶ ἐκδιώκων
 „ τί γὰρ ” ἔφη „ φιλοσοφία ὠφελεῖ; ” ὁ δὲ
 ὑποσραφεῖς „ οὐ μικρὰ, πάτερ, ” ἔφη, πατέρα
 καὶ διώκοντα προσκυνῶν. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ
 πατὴρ, ἀνὰ τὸ ἐκαλέσατο τὸν παῖδα, καὶ τὸ

ἦθος ἐθαύμασε. Καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων ἐς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν. Καὶ ὁ μὲν τὸν παῖδα προπέμψας εὐθυμος ἦν, καὶ περιέχαιρεν, ὡς θεοῦ γεγονὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου πατήρ· ὁ δὲ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παραδραμῶν, ὅσοι τῶν τότε ἦσαν εὐκλέεστεροι καὶ ὧν ἐτύγχανεν ἀκηκοῶς, καὶ πείρα τὴν σοφίαν συλλεξάμενος, ἐπὶ τὸν ἐρικυδέεστατον Ἰαμβλίχον οὐ μακρὰν ὁδὸν ἐκ Καππαδοκίας εἰς Συρίαν συνέτεικε καὶ διήνυεν. Ὡς δὲ εἶδε τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος, ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο· ἐς δὲ τελευτῶν Αἰ-
 37. δέσιός τε ἐγένετο καὶ μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλίχου, πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. Τούτων γὰρ οὐδὲν εἶχομεν ἀναγράφειν, ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ τοὺς χρόνους (Κωνσταντῖνος γὰρ ἐβασίλευε, τὰ τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέστατα κατασρέφων καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως καὶ τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον πρὸς μυσηριώδη τινὰ σιωπὴν καὶ ἱεροφακτικὴν ἐχεμυθίαν ἐπὶ ῥρέπες ἦν καὶ συνεκέκλιτο. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ παιδὸς ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοσὸν ἔτος ἤξειούτο τῶν ἀληθεσέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον, ἄλλοι μὲν

μὲν ἀλλαχῇ διεσπάρησαν, καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω
 Φήμης καὶ ἄγνωστος. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων
 δεινότερος, διὰ τε φύσεως ὕψος καὶ ψυχῆς μέ-
 γεθος, οὐκ ἐνεγκὼν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμι-
 λεῖν, ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αἰλὰς ἔδραμεν ὁξὺς,
 ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασιν τε καὶ φορὰν τυ-
 ραστήσεων καὶ μετασῆσων τῷ λόγῳ. Καὶ ἐς το-
 σοῦτόν γε ἐξίκετο σοφίας καὶ δυνάμεως, ὡς ὁ
 μὲν βασιλεὺς ἐαλῶκει τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ δημοσίᾳ
 σύνοδον εἶχεν, εἰς τὸν δεξιὸν καθίζων τόπον, θ
 καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιζον· οἱ δὲ παραδυ-
 νασεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ πρὸς βασιλείαν
 ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμασθάνουσιν, τὸν Κερκώ-
 πων ἐπετῆρουν καιρὸν, οὐ τὸν Ἡρακλέα καθεύ-
 δοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλογον ἐγρηγορυῖαν
 Τύχην, καὶ συλλόγους τε λαθραίους ἐποιοῦντο,
 καὶ οὐκ ἔστι καθ' ὃ, τι μέρος τῆς κακοδαίμονος 38.
 ἐπιβουλῆς ἡμέλουν. Ὡσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ
 καὶ μεγάλου Σωκράτους, ἀπάντων Ἀθηναίων
 (εἰ καὶ δῆμος ἦσαν) οὐκ ἂν τις ἐτόλμησε κατη-
 γορίαν καὶ γραφὴν, ὅν γε ὦντο πάντες Ἀθηναῖοι
 περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν, εἰ μὴ
 μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς
 ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ ὑπὸ γέλωτος καὶ
 ὀλγυρίας καὶ τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν
 ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξευρημένων, πρῶτος Ἀριστο-
 Φάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐ-

πεισισαγωγίαν, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσεις ὑπερ-
 χήματα, τὸ, τε θέατρον ἀνέσχευεν, ἐπὶ τοσαύτῃ
 σοφίᾳ ψυλλὰν πηδημάτων καταμνησκόμενος, καὶ νε-
 φελῶν διαγραφῶν εἶδη καὶ σχήματα καὶ τᾶλλα
 ὅσα κωμῳδία λαβεῖν εἴωθεν εἰς γέλωτος κίνησιν.
 Ὡς δὲ εἶδον ἐγκεκλικὸς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον,
 κατηγορίας ἤψαντό τινες, καὶ τὴν ἀσεβῆ γραφὴν
 εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν. Καὶ δῆμος ἄλος ἐπ' ἀν-
 δρὸς ἠτύχει Φόβῳ. Ἐσι γὰρ ἐκ τῶν χρόνων λο-
 γιζομένῳ συλλαβεῖν ὅτι, Σωκράτους ἀπελθόντος
 βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη,
 ἀλλ' ἢ τε πόλις ὑπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν τὰ τῆς
 Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη. Οὕτω καὶ τότε
 συνορᾶν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα.
 Ἡ μὲν γὰρ Κωνσταντινούπολις, τὸ ἀρχαῖον Βυ-
 ζάντιον, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς χρόνους Ἀθη-
 ναίοις παρεῖχε τὴν σιτοπομπήαν, καὶ περιττὸν
 ἦν τὸ ἐκεῖθεν ἀγώγιμον· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς
 καιροῖς, οὐδὲ τὸ ἀπ' Αἰγύπτου πλῆθος τῶν ὀλκᾶ-
 41. δων, οὐδὲ τὸ ἐξ Ἀσίας ἀπάσης, Συρίας τε καὶ
 Φοινίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συμφερόμενον πλῆ-
 θος σίτου, κατὰ ἀπαγωγὴν φέρου, ἐμπλήσας
 καὶ κορέσαι τὸν μεθύοντα δύναται δῆμον, ὃν Κων-
 σταντῖνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων,
 εἰς τὸ Βυζάντιον μετέστησε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς
 θεάτροις κρότους παραβλυζόντων κραιπάλης ἀν-
 θρώπων ἑαυτῷ συνεξήσατο, σφαλλομένων ἀνθρώ-
 πων

των ἀγαπήσας ἐγκώμια καὶ μνήμην ὀνόματος τῶν
 μόλις ὑπὸ συνηθείας φθεγγόμενων τοῦνομα. Συμ-
 βέβηκε δὲ καὶ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς
 πλοῦν ἀρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἅν
 μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκρᾶς καὶ ἄμικτος· καὶ
 τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν
 ἡμῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ
 παρεθόντες συνήσαν ἐς τὸ θέατρον, καὶ σπάνις
 ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κα-
 τεῖχεν ἀθυμία. Καὶ οἱ πάλαι βασκαίνοντες,
 εὐρηκῆναι καιρὸν ἡγαῶμενοι κάλλιστον, „ἀλλὰ Σά-
 „ πατρός γε” ἔφασαν. „ὁ παρὰ σοῦ τιμώμενος
 „ κατέδωκε τοὺς ἀνέμους δι’ ὑπερβολὴν σοφίας,
 „ ἦν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖς, καὶ δι’ ἦν ὅτι τοῖς βα-
 „ σιλείοις ἐγκάθηται θρόνοις.” Καὶ ὁ Κωνσταντῖ-
 νος ταῦτα ἀκούσας καὶ συμπτεισθεὶς, κατὰκοπήναι
 κελεύει τὸν ἄνδρα, καὶ ἐγίνετο διὰ ταύτα βασκαί-
 νοντας ταῦτα θᾶττον ἢ ἐλέγετο. Ὁ δὲ τῶν κα-
 κῶν ἀπάντων αἷτιος ἦν Ἀβλάβιος, ἑπάρχος μὲν
 τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρεν-
 δοκιμούμενος ἀπήχχετο. Ἐβαλὲ δὲ, ὥσπερ
 προεῖρηται, πεπαιδευμένων ἀνδρῶν εἰς πᾶσαν
 παιδείαν ἀναγράφοντε βίους, τὰ εἰς τὴν ἐμὴν 42.
 ἀκοὴν σωζόμενα, διάφορον οὗδεν εἰ καὶ τῶν εἰς
 αὐτοὺς ἐξημαρτηκότῳ βραχέα τινὰ ἐπιδρά-
 μοιμι.

Ἀβλαβίῳ τῷ τὸν φόνον ἐργασαμένῳ γένος ἦν

ἀδοξότατον, καὶ τὰ ἐκ πατέρων τοῦ μετρίου καὶ φαύλου ταπεινότερα. Καὶ λόγος τε ὑπὲρ αὐτοῦ τοιοῦτος διασώζεται, καὶ οὐδεὶς τοῖς λεγομένοις ἀντέλεγεν. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν (ἱκανοὶ δέ εἰσιν Αἰγύπτιοι καὶ δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν· εἰκὸς δὲ αὐτοὺς καὶ οἴκοθεν οὕτω παιδεύεσθαι), παρελθὼν δὲ ὅμως, εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι πολλῶν ἀνύσας ὁδὸν ἔφασκεν καὶ ὑπὸ δίψης αὐτίκα μάλα ἀποπεπνίξεσθαι, καὶ γλυκὺν ἡρτυμένον ἐγχεῖν ἐκέλευσε τὸν οἶνον, καὶ προέκειτο τὸ ἀργύριον. Ἡ δὲ πρᾶεσῶσα τοῦ καπηλείου τὸ κέρδος ὀρώσα, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν παρεσκευάζετο καὶ διετρώχαζεν. Ἡ δὲ ἐτύγχανε μὲν ἱκανὴ καὶ μαῖωσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι. Προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἡρτυμένον οἶνον καταχεομένης, προσδραμοῦσά τις ἐκ γειτόνων, „ἀλλὰ κινδυνεύει σοι” εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ εὖς „ἐπὶ ταῖς ὠδίσις ἢ Φίλῃ καὶ συγγε-
 „νῆς” (καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν), „εἰ μὴ θᾶττον
 „ἀφίκοιο.” Καὶ ἡ μὲν ταῦτα ἀκούσασα καὶ καταλιποῦσα τὸν Αἰγύπτιον, πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν, κεχηνότα, κακείνῃν ἀπολύσασα τῶν ὠδίνων, καὶ συντελέσασά γε ὅσα ἐπὶ ταῖς λοχεύαις γίνεται, παρὴν αὐτίκα, διακαθήρασα τὰς χεῖρας,
 πρὸς

πρὸς τὸν ξένον. Ὡς δὲ ἀγανακτοῦντα κατέλαβεν 45.
 βε καὶ τῷ θυμῷ περιζέοντα, τὴν αἰτίαν ἀπήγγει-
 λεν ἡ γυνὴ τῆς βραδυτῆτος. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ
 βέλτιστος Αἰγύπτιος καὶ πρὸς τὴν ὥραν εἶδεν, ὁξέως
 μᾶλλον ἐδίψησεν ἐξεῖπεν τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἐπελ-
 θὼν ἢ τὸ τοῦ σώματος θεραπεῦσαι πάθος, καὶ με-
 γα φθεγξάμενος „ ἀλλ' ἄπιθί γε, ὦ γύναι·
 „ φράζε τῇ τεκούσῃ ὅτι μικροῦ βασιλέα τέτοκε”
 καὶ τοῦτο δηλώσας, ἑαυτὸν τε ἐπλήρωσεν ἀφθό-
 νως τῆς κύλικος, καὶ τὸ ὄνομα ὅστις εἶη κατέλιπε
 τῇ γυναικὶ εἰδέναι. Καὶ ὁ τεχθεὶς ἦν Ἀβλά-
 βιος, καὶ τοσαῦτον ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἄ-
 παντα νεωτεριζούσης Τύχης, ὥς οὕτω πλείονα
 ἐδύνατο τοῦ βασιλεύοντος, ὥς καὶ Σώπατρον ἀ-
 πέκτεινεν, αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐη-
 θεσίαν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύον-
 τι. Κωνσταντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν
 ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ
 ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κα-
 τέλιπε Κωνσάντιον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐ-
 τῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν
 Κωνσαντίνῳ καὶ Κωνσάντι· τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ
 τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστεραν
 ταῦτα εἴρηται. Διαδεξάμενος δὲ ὁ Κωνσάντιος
 τὴν βασιλείαν καὶ κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη
 (ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑώαν καθή-
 κοντα), τὸν μὲν Ἀβλάβιον αὐτίκα παραλύει

τῆς ἀρχῆς, ἄλλο δὲ περὶ αὐτὸν ἐταιρικὸν συνέ-
 σῃσε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβλάβιος τὰ περὶ Βιθυνίας
 χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικὰς τε κα-
 46. ταφυγὰς καὶ ραθυμίας ἔχοντα, διέτριβεν ἐν ἀ-
 φθόνοις, πάντων ἀνθρώπων θαυμαζόντων ὅτι βασι-
 λεύειν οὐ βούλεται. Ὁ δὲ Κωνσάντιος ἐγγύθεν ἐκ
 τῆς τοῦ πατρὸς πόλεως ξιφηφόρους τινας ἐπ' αὐ-
 τὸν ἐκπέμψας οὐκ ὀλίγους, τοῖς μὲν πρώτοις ἐκέ-
 λευσεν ἀποδιδόναι γράμματα. Καὶ προσεκύνη-
 σάν γε αὐτὸν ὥσπερ νομίζουσι Ῥωμαῖοι βασιλέας
 προσκυνεῖν, οἱ τὰ γράμματα ἐγχειρίζοντες· καὶ
 δε μάλα σοβαρῶς δεξάμενος τὰ γράμματα καὶ
 παντὸς ἀπολυθεὶς φόβου, τὴν τε ἀλουργίδα τοῦς
 ἐλθόντας ἀπήτει, βαρύτερος ἤδη γινόμενος, καὶ
 φοβερὸς ἦν τοῖς ὀρωμένοις. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς
 αὐτὸν, αὐτοὶ μὲν τὰ γράμματα κομίζειν, πρὸ
 θυρῶν δὲ εἶναι τοῦς ταῦτα πεπικευμένους. Καὶ
 ὁ μὲν ἐκείνους ἐκάλει μέγα φρονῶν καὶ τῇ γνώμῃ
 διηρμένος· οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν πλῆθος
 τε ἦσαν καὶ ξιφηφόροι πάντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἀ-
 λουργίδος ἐπήγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον,
 κρεουργηδὸν, ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐωχίαις
 ζῶον, κατακόψαντες. Καὶ ταῦτα ἔτισε Σωτῆ-
 τρω δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος.

Τούτων δὴ οὕτω κεχωρηκότων καὶ τῆς Προνοίας
 οὐκ ἀφιεῖσης τὸ ἀνθρώπινον, ὁ τῶν περιλειφθέν-
 των ἐνδοξότατος Αἰδέσιος κατελίπετο· καταφυ-
 γών

γὰν δὲ ἐκί τινα μαντείαν δι' εὐχῆς ἥπερ ἐπίστευε
 μάλατα (αὕτη δὲ ἦν δι' ὀνειράτος), ὁ μὲν θεὸς
 ἐφίεσθαι πρὸς τὴν εὐχὴν, καὶ ἔχρησεν ἐν ἑξαμέ-
 τρῳ τότε τὰδε· ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφα-
 ρα καὶ περίφοβος ὦν ἔτι, τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο
 τῶν εἰρημένων, τὸ δὲ ὑπερφυῖες καὶ οὐρανόμηκες
 τῶν ἐπ' αὐτὸν περιέφουγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Τόν
 τε αὖν παῖδα καλεῖ, τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον 49
 ἀποσμήσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος, καὶ ὁ θεράπων
 πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, „ἀλλ' ἡ ἀριστερά γε χεὶρ ἔξω-
 „ θεν κατὰ πλεως ἐς γράμματα.” Καὶ δὲ εἶδε
 καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε, καὶ
 προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ τὰ γεγραμ-
 μένα, εὔρε τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμ-
 μένον. Ἔσι δὲ οὗτος·

Δοῦναι μερῶν ἐπὶ νήμασι νήματα κείται,
 Εἴνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζῃς,
 Ἄσειά τ' αὖ φωτῶν, καὶ σοὶ κλέος ὠφθιτον ἔσαι,
 Ἄνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοεῖκελον ὁρμήν.
 Ἦν δ' αὖ ποιμαίνης μῆλων νομὸν ἢ δ' ἔτι ταύρων,
 Δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συκήορα καὶ μακάρεσσιν
 Ἑμμεναι ἀθανάτοισι. Λίον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν· ὁ δὲ ἐπόμε-
 νος, ὥσπερ ἔπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν
 συνηπείγετο, καὶ χωρίδιόν τέ τι περισκόπει καὶ
 πρὸς

πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον·
 τοὺς δὲ λόγων δεομένους ἢ παιδείας διὰ τὸ προκα-
 τακεχυμένον κλέος οὐκ ἐλάνθανεν, ἀλλ' ἀνι-
 χνεύοντες αὐτὸν περιεσήκεσαν, ὥσπερ κύνες ὠρυό-
 μενοι περὶ τὰ πρόθυρα, καὶ διασπάσασθαι ἀπει-
 λοῦντες, εἰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην σοφίαν ἐπὶ
 τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ δένδρα τρέποι,
 καθάπερ οὐδὲ ἄνθρωπος γεγανώς οὐδὲ εἰδὼς τὸ ἀκ-
 θρώπινον. Τοιούτοις δὲ λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκ-
 βιασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν
 φέρων τῇ χεὶρὶ τῶν ὁδῶν, καὶ τὴν μὲν Καππα-
 δοκίαν ἐξέλιπεν, Εὐσαβίῳ παραδοὺς ἐπιμελεῖσθαι
 56. τῶν ἐκείνη (καὶ κατὰ γένος οὐκ ἀφεσήκεσαν)· αὐ-
 τὸς δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν διαβάς, ὅλης Ἀσίας προ-
 τεινούσης αὐτῷ χεῖρας, ἐν τῇ παλαιῇ Περγάμῳ
 καθιδρύθη, καὶ παρ' ἐκείνον μὲν Ἕλληνες τε ἐφοί-
 των καὶ οἱ πρόσχωροι, καὶ ἡ δόξα τῶν ἄσρων
 ἔψαυεν.

Περὶ δὲ Εὐσαβίου καὶ ἀσεβές ἐστι παραλιπεῖν
 τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα· παρὰ πάντων γὰρ συνω-
 μολογεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον ὀφθῆναι καὶ εἶναι
 κάλλιστον, καὶ εἰς πείραν λόγων ἐλθεῖν δεινότα-
 τον, τό, τε ἐπὶ τῇ γλώσσει καὶ τοῖς χεῖλεσιν
 αἰμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει. Καὶ τὸ μείλι-
 χον καὶ ἡμέρον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπὶ νηὶ καὶ
 συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥς οἱ τῆς Φωνῆς ἀκού-
 σαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, κα-
 θάρ

θάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς Φωνῆς ἔξα-
κρέμσαντο καὶ τῶν λόγων. Οὕτω δὴ πολὺ τι τῶν
μουσικῶν οὐκ ἀπέιχε Σειρήνων, ὥς ὁ Βασιλεὺς
αὐτὸν, καὶ τοι γε τοῖς τῶν Χριστιανῶν ἐνεχόμενος
βιβλίοις, ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε, καὶ
παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκει-
το, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ
συντοξεύοντος, ὅς γε τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμέ-
νην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν ἀδοκίμως καὶ ἔξαπι-
ναίως, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετάξευσεν
καὶ διέφθειρε· τούτων δὲ ὅμως κατεχόντων, οὕ-
τως πάντες ἦσαν ἡρημένοι καὶ κατακεκλημένοι,
ὥς μὴ κατοκνήσαί τινα Ἑλληνα ἄνθρωπον ἐς τὰ
ῶτα τοῦ βασιλέως παραβαλεῖν· καὶ τοι γε εἰώθε-
σαν πρότερον οἱ βασιλεύοντες τοὺς κατὰ στρατὸν
ἐπαινουμένους ἐπὶ τὰς πρεσβείας χειροτονεῖν,
ἦτοι γε στρατοπεδάρχας ἢ ἄσσοι γε μετ' ἐκείνους 53·
ἐς τὸ ἄρχειν ἐξηρημένοι. Τότε καὶ ἀνάγκης τυ-
ραννοῦσης, ὁ Φρονιμώτατος ἀπάντων περισκο-
πεῖτο καὶ συνωμολογεῖτο Εὐσάβιος. Μετεκλήθη
τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως, καὶ αὐτίκα παρῆν, καὶ το-
σαύτη τις ἐπὶν ἀφροδίτῃ τοῖς χεῖλεσιν, ὥς οἱ
συμβουλευσάντες τὴν πρεσβείαν δι' Εὐσαβίου
πεμφθῆναι, ἀξιωματῶν τε ἔτυχον παρὰ τῷ βα-
σιλεὶ μειζόνων, καὶ πρὸς τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ὁ βα-
σιλεὺς ἐπεκλίνετο. Τούτων μὲν οὖν τινὲς αὐτῷ
καὶ ἐθελοντὰ συνεξώρμησαν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν,
μει-

πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον·
 τοὺς δὲ λόγων δεομένους ἢ παιδείας διὰ τὸ προκα-
 τακεχυμένον κλέος οὐκ ἐλάβανεν, ἀλλ' ἀνι-
 χνεύοντες αὐτὸν περιεσήκεσαν, ὥσπερ κύνες ὠρυό-
 μενοι περὶ τὰ πρόθυρα, καὶ διασπάσασθαι ἀπει-
 λοῦντες, εἰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην σοφίαν ἐπὶ
 τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ δένδρα τρέποι,
 καθάπερ οὐδὲ ἄνθρωπος γεγανώς οὐδὲ εἰδὼς τὸ ἀκ-
 θρώπινον. Τοιοῦτοις δὲ λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκ-
 βιασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν
 φέρων τῇ χειρὶ τῶν ὁδῶν, καὶ τὴν μὲν Καππα-
 δοκίαν ἐξέλιπεν, Εὐσταθίῳ παραδούς ἐπιμελεῖσθαι
 58. τῶν ἐκείνῃ (καὶ κατὰ γένος οὐκ ἀφεσήκεσαν)· αὐ-
 τὸς δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς, ὅλης Ἀσίας προ-
 τεινούσης αὐτῷ χειρὸς, ἐν τῇ παλαιῇ Περγάμῳ
 καθιδρύθη, καὶ παρ' ἐκείνον μὲν Ἕλληνες τε ἐφοί-
 των καὶ οἱ πρόσχωροι, καὶ ἡ δόξα τῶν ἄσρων
 ἔψαυεν.

Περὶ δὲ Εὐσταθίου καὶ ἀσεβές ἐστι παραλιπεῖν
 τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα· παρὰ πάντων γὰρ συνω-
 μολογεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον ὀφθῆναι καὶ εἶναι
 κάλλιστον, καὶ εἰς πείραν λόγων ἐλθεῖν δεινότα-
 τον, τό, τε ἐπὶ τῇ γλώσσει καὶ τοῖς χεῖλεσιν
 αἰμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει. Καὶ τὸ μείλι-
 χον καὶ ἡμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει καὶ
 συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥς οἱ τῆς Φωνῆς ἀκού-
 σαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, κα-
 θάρ

θάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς Φωνῆς ἕξτε
 κρέμαστο καὶ τῶν λόγων. Οὕτω δὴ πολὺ τι τῶν
 μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων, ὥς ὁ Βασιλεὺς
 αὐτὸν, καὶ τοι γε τοῖς τῶν Χριστιανῶν ἐνεχόμενος
 βιβλίοις, ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε, καὶ
 παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκει-
 το, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ
 συντοξεύοντος, ὅς γε τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμέ-
 νην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν ἀδοκῆτως καὶ ἐξαπι-
 ναίως, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετάξευσε
 καὶ διέφθειρε· τούτων δὲ ὅμως κατεχόντων, οὐ-
 τως πάντες ἦσαν ἡρημένοι καὶ κατακεκλημένοι,
 ὥς μὴ κατοκνήσαί τινα Ἑλληνα ἄνθρωπον ἐς τὰς
 ῥά τας τοῦ βασιλέως παραβαλεῖν· καὶ τοι γε εἰώθε-
 σαν πρότερον οἱ βασιλεύοντες τοὺς κατὰ στρατὸν
 ἐπαινουμένους ἐπὶ τὰς πρεσβείας χειροτονεῖν,
 ἦτοι γε στρατοπεδάρχας ἢ ἄσσοι γε μετ' ἐκείνους 53
 ἐς τὸ ἄρχειν ἐξηρημένοι. Τότε καὶ ἀνάγκης τυ-
 ραννοῦσης, ὁ Φρονιμώτατος ἀπάντων περιεσκο-
 πεῖτο καὶ συνωμολογεῖτο Εὐστάθιος. Μετεκλήθη
 τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως, καὶ αὐτίκα παρῆν, καὶ το-
 σαύτη τις ἐπὶ τὴν ἀφροδίτη τοῖς χεῖλεσιν, ὥς οἱ
 συμβουλευσάντες τὴν πρεσβείαν δι' Εὐσταθίου
 πεμφθῆναι, ἀξιωματῶν τε ἔτυχον παρὰ τῷ βα-
 σιλεῖ μειζόνων, καὶ πρὸς τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ὁ βα-
 σιλεὺς ἐπεκλίνετο. Τούτων μὲν οὖν τινὲς αὐτῷ
 καὶ ἐθελόντα συνεξώρμησαν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν,
 μεί-

μείζονα διάπειραν θέλοντες λαβεῖν, εἰ καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἔχοι τὸ αὐτὸ θαλακτήριον ὁ ἄνθρωπος. Ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Περσῶν ἀφίκοντο χώραν, καὶ τοι γε τυραννικὸς καὶ ἄγριός τις Σαπώρης εἶναι πρὸς τοὺς ἐσιόντας (ἦν τε ἀληθὺς) καὶ ἐξηγγέλλετο, ἀλλ' ὅμως ἐπεὶ πρῶτος Εὐσαθίου κατὰ τὴν κοινὴν πρεσβείαν ἐγένετο πρὸς τὸν βασιλέα, τὴν τε ὑπεροψίαν τὴν ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ τὸ μείλιχον ἐθαύμασε, καὶ τοι γε πολλὰ ἐς κατὰπληξιν τοῦ ἀνδρὸς μηχανησάμενος. Καὶ ὡς ἡμέρως καὶ ἀλόπως διαλεγόμενου τῆς Φωνῆς ἤκουσε, καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίαις καὶ εὐπόλως ἀποδείξεων, ἐξελθεῖν μὲν αὐτὸν κελεύει, καὶ ὅς ἐξήκει λόγῳ συνηρηκὸς τύραννον· ὃ δὲ ἐπὶ τράπεζάν τε εὐθὺς διὰ τῶν θαλαμηπόλων εἰσεκάλει, καὶ, πρὸς τοῦτο ὑπακούσαντος (εὐκαί γάρ εἰ περ Φυκέναι πρὸς ἀρετῆς βροτῆν), ἀπήντησεν ἐπὶ τῇ βοίῃνῃ. Καὶ ὁμοτράπεζος ἐγένετο, καὶ κατεκράτει τῷ λόγῳ τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ τιπὸς ἐδέχετο

54. τὸν Περσῶν βασιλέα τὴν τε ὀρθὴν μεταβαλεῖν τιάνραν καὶ τοὺς περιποφύρους καὶ λιθοκαλλήτους ἀπολύσαι κόσμους, καὶ τὸ τριβώνιον Εὐσαθίου μεταμφιάσασθαι· τοσαύτην τῆς τύχης ἐποίησατο καταδρομὴν καὶ τῶν περὶ σῶμα κόσμων, καὶ εἰς τοσοῦτο κακοδαιμονίας τοὺς φιλοσπαράτους ἐνήγαγεν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκάλυπτε αἱ παρατυχόντες τῶν μάχῃ, γήντα εἶκαλ ταλείας τὰς

ἄν-

ἄνδρα φέσκοντος; καὶ τὸν βασιλέα συμπίσαν-
 τες ἀποκρίνασθαι τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τί δή-
 ποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες τοιούτους, εἴτα πέμ-
 πουσιν ἀνδραπόδων πλουτούντων αὐδὲν διαφέρον-
 τας; Τὰ δὲ κατὰ τὴν πρεσβείαν ἅπαντα ἦν ὑ-
 πὲρ ἐλπίδας. Περὶ τούτου γε τοῦ ἀνδρὸς καὶ
 τοιοῦτόν τι ἐς τὴν ἐμὴν ἱστορίαν συνεπέσειν, ὡς
 ἅπαντα μὲν ἡ Ἑλλὰς ἰδεῖν αὐτὸν ἠΰχοντο καὶ
 ᾗσαν τοὺς θεοὺς τὴν ἐπιδημίαν· καὶ αἶγε μαντεῖας
 ταῖς περὶ ταῦτα δεινοῖς ἐς τοῦτο συνέβαινον. Ὡς
 δὲ διημάρτανον (οὐ γὰρ ἐπεδήμει), πρεσβεῖαν
 παρ' αὐτὸν σέλλουσιν οἱ Ἕλληνες, τοὺς ἄκρους ἐπὶ
 σοφίᾳ κατὰ τὴν πρεσβείαν προελόμενοι. Νοῦς
 δὲ ἦν αὐτοῖς διαλέγεσθαι πρὸς τὸν μέγαν Εὐστά-
 θιον, „ τί δήποτε ἐπὶ τοῖσδε τοῖς σημείοις τὸ ἔρ-
 η γον οὐκ ἀπήντησεν;” Ὁ δὲ ἀκούσας, καὶ τοὺς
 ὀνομαστούς ἐκ' ἐκείποις καὶ παλυνμηήτους ἀπαθεω-
 ρῶν καὶ διακρίνων ἐβασάνιζε, καὶ συνηρώτα τό-
 τε μέγεθος καὶ τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα τῶν ση-
 μείων, εἴτα μειδιάσας συνήθως πρὸς αὐτοὺς, ὡς
 ἤκουσε τὰ ὄντα. (Ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου
 χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσται), „ ἀλλὰ ταῦ-
 „ τα γε” εἶπε „ τὴν ἐμὴν τῆμδε ἐπιδημίαν οὐκ 57.
 „ ἐμαντεύετο.” Καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώ-
 πειον κατὰ γε ἐμὴν ἐφθέγγετο κρίσιν· ἀπεκρίνατο
 γὰρ ὡς „ μικρότερα ἦν καὶ βραδύτερα τῶν ἐμῶν
 „ καλῶν τὰ φανθέντα σημεῖα.” Οὕτως Εὐστάθιος

ὁ τοσοῦτος Σωσιπάτρα συνώκησεν, ἥ τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς δι' ὑπεροχὴν σοφίας εὐτελῆ τινὰ καὶ μικρὸν ἀπέδειξε. Περὶ ταύτης δὲ ἐν ἀνδράων σοφῶν καταλόγοις καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν ἀρμόζει, τοσοῦτον κλέος τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτησεν. Ἦν γὰρ ἐκ τῆς περὶ Ἑφεσον Ἀσίας, ὅσῃν Κάυσρος ποταμὸς ἐπιὼν καὶ διαρρέων γῆν τὴν ἑπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ δίδωσι. Πατέρων δὲ ἦν καὶ γένους εὐδαίμονός τε καὶ ὀλβίου· παιδίον δὲ ἔτι νήπιον αὖσα, ἅπαντα ἐπαίει ὀλβιώτερα, τοσοῦτόν τι κάλλους καὶ αἰδοῦς τὴν ἡλικίαν κατέλαμπε. Καὶ ἡ μὲν εἰς πενταετὴ συνετέλει χρόνον· ἐν δὲ τούτῳ πρεσβύται δύο τινὲς (ἄμφω μὲν τὴν ἀκμὴν παρήλλαττον, ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφελικέσπερος) πῆρας βαθείας ἔχοντες καὶ δέρματι ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι, πρὸς τι χωρίον συνωθῶνται τῶν γονέων τῆς Σωσιπάτρας, καὶ τὸν ἐπιτροπεύοντα συμπεΐθουσι (ῥάδιον δὲ ἦν αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν,) ἀμπελίῳ ἐπιμέλειαν αὐτοῖς πισεῦσαι. Ὡς δὲ ὁ καρπὸς ἀπήντησε παρὰ τὴν ἐλπίδα (καὶ ὁ δεσπότης παρῆν καὶ τὸ παιδίον ἡ Σωσιπάτρα συμπαρῆν), τὸ μὲν θαῦμα ἄπειρον ἦν καὶ πρὸς ὑπόνοιαν ἔφερε θειασμοῦ τινός· ὁ δὲ τοῦ χωρίου δεσπότης ὁμοτραπέζους αὐτοὺς ἐποιήσατο καὶ πολλῆς ἐπιμελείας ἡξίου, τοῖς συγχεωργοῦσι τὸ χωρίον καταμεμφόμενος, ὅτι μὴ 58. τὰ αὐτὰ πράττοιεν. Οἱ δὲ πρεσβύται ξενίας τε ἔλ-

Ἑλληνικῆς καὶ τραπέξης τυχόντες, τοῦ δὲ - αι-
 δίου τῆς Σωσιπάτρας τῷ τε περιττῶς καλῶ καὶ
 λαμυρῶ δηχθέντες καὶ αἰδυντες, „ ἀλλ' ἡμεῖς
 „ γέ" ἔφασαν „ τὰ μὲν ἄλλα κρύφια καὶ ἀπόρ-
 „ ρήτα πρὸς ἑαυτοὺς ἔχομεν, καὶ ταυτησὶ τῆς
 „ ἐπαινουμένης εὐνοίας ἐστὶ γέλως καὶ παίγνιον τι,
 „ μετ' ὀλιγωρίας τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημά-
 „ των. Εἰ δέ τι βούλει σοι τῆς τραπέξης ταύ-
 „ της καὶ τῶν ξενίων δοθῆναι παρ' ἡμῶν οὐκ ἐν
 „ χρήμασιν οὐδὲ ἐν ἐπικήροις καὶ διεφθαρμέναις
 „ χάρισιν, ἀλλ' ὅσον ὑπὲρ σέ τέ ἐστι καὶ τὸν
 „ σὸν βίον, δῶρον οὐρανόμηκες καὶ τῶν ἀσέρων
 „ ἐφικνούμενον, ἄφες παρ' ἡμῖν τὴν Σωσιπά-
 „ τραν ταύτην τροφεῦσι καὶ πατράσιν ἀληθεσέ-
 „ ροις, καὶ εἰς γε πέμπτον ἔτος μηδενὸς περὶ τῇ
 „ παιδίσκῃ φοβηθῆς, μὴ θάνατον, ἀλλ' ἥσυ-
 „ χος ἔσο καὶ ἔμπεδος. Μελέτω δέ σοι μὴ πα-
 „ τῆσαι τὸ χωρίον μέχρις ἂν τὸ πέμπτον ἔτος,
 „ περιτελλομένων τῶν ἡλιακῶν κύκλων, ἐξίκη-
 „ ται. Καὶ πλοῦτός τέ σοι αὐτόματος ἀπὸ τοῦ
 „ χωρίου φύσεται καὶ ἀναθιλήσει, καὶ ἡ θυγά-
 „ τηρ οὐ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον ἔσαι μό-
 „ νον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπολήψῃ τι περὶ τῆς
 „ παιδίσκης πλέον. Εἰ μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔχῃς
 „ θυμὸν, ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα· εἰ
 „ δέ τινες ὑπανοίας ἀνάκινεῖς, οὐδὲν ἡμῖν εἴρη-
 „ ται.” Πρὸς ταῦτα τὴν γλῶτταν ἐνδακῶν καὶ

C

πτῆ-

πτήξας ὁ πατήρ, τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παρα-
 δίδωσι, καὶ τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας, „χο-
 „ ρήγει” πρὸς αὐτὸν εἶπεν „ὅσα οἱ πρεσβύτεαι
 61. „ βούλονται, καὶ πολυπραγμόνει μὴδέν.” Ταῦ-
 τα δὲ εἶπεν· οὐπω δὲ ἔως ὑπέφαιναν, ἐξήει κα-
 θάπερ φεύγων καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸ χωρίον.
 Οἱ δὲ παραλαβόντες τὸ παιδίον (εἴ τε ἦρωες, εἴτε
 δαίμονες, εἴτε τι θεϊότερον ἦσαν γένος), τίσι μὲν
 συνετέλουν αὐτὴν μυσηρίοις, ἐγίνωσκεν οὐδὲ εἷς,
 καὶ πρὸς τί τὴν παῖδα ἐξεσθῆ· αἶζον, ἀφανὲς ἦν καὶ
 τοῖς πάνυ βουλομένοις εἰδέναι. Ὁ δὲ χρόνος
 ἤδη προσήει, καὶ τά τε ἄλλα πάντα συνέτρεχε
 προσόδων περὶ τοῦ χωρίου, καὶ ὁ πατήρ τῆς παι-
 δος παρῆν εἰς τὸν ἄγρον, καὶ οὔτε τὸ μέγεθος
 ἐπέγνω τῆς παιδός, τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐ-
 τῇ κατεφαίνετο· τὸν δὲ πατέρα σχεδὸν τι καὶ
 ἠγνόει. Ὁ δὲ καὶ προσεκύνησεν αὐτὴν, οὕτως
 ἄλλην τινὰ ὄραν ἔδοξεν. Ὡς δὲ οἱ τε διδάσκα-
 λοι παρήσαν καὶ ἡ τράπεζα προὔκειτο, οἱ μὲν
 ἔφασαν· „ἐρώτα ὃ, τι βούλει τὴν παρθένον.”
 Ἡ δὲ ὑπέλαβεν· „ἀλλὰ ἐρώτησόν γε, πάτερ,
 „ τί σοι πέπρακται κατὰ τὴν ὁδόν.” Τοῦ δὲ εἰ-
 πεῖν ἐπιτρέψαντος (διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τε-
 τρακύκλου ὀχήματος ἐφέρετο· συμβαίνει δὲ πολ-
 λὰ ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις ὀχήμασι πάθη), πάντα
 οὕτως ἐξηγγεῖλε φωνάς τε καὶ ἀπειλάς καὶ φέ-
 βους, ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα· καὶ εἰς τοσόν-
 δε

δε προφηεὶ θαύματος ὁ πατήρ, ὥς οὐκ ἐθαύμαζον, ἀλλὰ κατεπλήττετο, καὶ θεὸν εἶναι τὴν παῖδα ἐπέπεισο. Προσπεσὼν δὲ τοῖς ἀνδράσιν, ἰκέτευεν εἰπεῖν ὅς τινες εἶεν· οἱ δὲ μόλις καὶ βραδέως (δόξαν δὲ ἴσως οὕτω καὶ θεῷ) παρέφηναν εἶναι τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας οὐκ ἀμήνητοι, καὶ τοῦτο δι' αἰνίγματος καὶ κάτω νεύοντες. Ὡς δὲ ὁ τῆς Σωσιπάτρας πατήρ προσπε- 62
σὼν τοῖς γόνασιν ἰκέτευε, δεσπότης εἶναι τοῦ χωρίου παρακαλῶν, καὶ τὴν παῖδα ἔχειν ὑφ' ἑαυτοῖς καὶ μυεῖν εἰς τὸ τελεώτερον, οἱ μὲν ἐπι- νεύσαντες ὅτι οὕτω ποιήσουσιν, οὐκέτι ἐφθέγγαυτο· ὁ δὲ ὥσπερ ἔχων ὑπόσχεσιν τινα ἢ χρησμον, ἐθάρσει καθ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὸ χρῆμα ἠτόρει· καὶ ὑπερεπῆνει γε τὸν Ὅμηρον κατὰ ψυχὴν, ὥς ὑπερφυές τι χρῆμα καὶ δαιμόνιον τοῦτο ἀνυμνήσαντα·

Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκότες ἄλλοδαποῖσι,
Παντοιοὶ τελέθοντες ἐπιστροφῶσι πόληας.

Καὶ γὰρ αὐτὸς ᾔετο ξένοισι μὲν ἀνδράσι, θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι. Καὶ ὁ μὲν τοῦ πράγματος ἐμπιπλάμενος ὕπνῳ κατείχετο, οἱ δὲ ἀποχωρήσαντες τοῦ δείπνου καὶ τὴν παῖδα παραλαβόντες, τὴν δὲ σολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ἣ τέλεσας μάλα φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ συνεσπουδασμένως πα-

ρέδουσιν, καὶ ἄλλα τινὰ προσθέντες ὄργανα, καὶ
 τὴν κοιτίδα τῆς Σωσιπάτρας κατασημῆνασθαι κε-
 λεύσαντες, καὶ προσεμβάλλοντές τινα βιβλί-
 δια. Καὶ ἡ μὲν ὑπερεγάννυτο τοὺς ἄνδρας τοῦ
 πατρὸς οὐκ ἔλαττον. Ὡς δὲ ἔως ὑπέφανε καὶ
 ἀνεώγνυντο θύραι, καὶ πρὸς ἔργα ἐχώρουν ἄν-
 θρωποι, ἀκείνοι τοῖς ἄλλοις συνεξέβησαν κατὰ
 τὸ εἰθὺς. Ἡ μὲν παῖς παρὰ τὸν πατέρα ἔδρα-
 μεν εὐαγγέλια φέρουσα, καὶ τὴν κοιτίδα τῶν τρι-
 θεραπευτῶν ἐκόμιζεν· ὁ δὲ πλοῦτόν τε ὃν εἶχε
 εἰς τὸ παρατυχόν, καὶ παρὰ τῶν οἰκονόμων ὅσον
 ἦν ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας, μετεκάλει τοὺς
 ἄνδρας, οἱ δὲ ἐφάνησαν οὐδαμοῦ. Καὶ πρὸς τὴν
 Σωσιπάτραν εἶπε· „τί δὴ τοῦτό ἐστιν, ὦ τέκ-
 65. „νον;” Ἡ δὲ ἐπισχοῦσα μικρὸν, „ἀλλὰ νῦν
 „γε” ἔφη „συνορῶ τὸ λεχθέν. Ὡς γὰρ ταῦ-
 „τα ἐμοὶ δακρύοντες ἐνεχείριζον, σκόπει, ἔφα-
 „σαν, ὦ τέκνον· ἡμεῖς γὰρ ἐπὶ τὸν ἐσπέριον
 „ὠκεανὸν ἐνεχθέντες, αὐτίκα ἐπανήξομεν.”
 Τοῦτο συμφανέστατα δαίμονας εἶναι τοὺς φανέν-
 τας ἀπήλεγξε. Καὶ οἱ μὲν ἀπίοντες ὥχοντο ὁ-
 ποιδήποτε καὶ ἀπήεσαν· ὁ δὲ πατὴρ τὴν παιδα
 παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐνθουσιῶ-
 σαν, συνεχώρει τε ζῆν ὅπως βούλεται, καὶ πε-
 ριειργάζεται τῶν κατ’ ἐκείνην οὐδέν, πλὴν ὅσα
 γε πρὸς τὴν σιωπὴν αὐτῆς ἐδυσχέraitεν. Ἡ δὲ
 προσιοῦσα εἰς μέτρον ἀκμῆς, διδασκάλων τε ἄλ-
 λων

λων οὐ τυχοῦσα, τά τε τῶν ποιητῶν βιβλία διὰ
 φόματος εἶχε καὶ φιλοσόφων καὶ ῥητόρων, καὶ
 ἔσα γε τοῖς πεπονηκόσι καὶ τεταλαιπωρημένοις
 μόλις ὑπῆρχε καὶ ἀμυδρῶς εἰδέναι, ταῦτα ἐκεί-
 νη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπτως
 εἰς τὸ σαφές ἐπιτρέχουσα. Ἔδοξε γοῦν αὐτῇ
 καὶ ἀνδρὶ συνελθεῖν. Καὶ ἀναμφίλεκτον ἦν ὅτι
 ἐξ ἀπάντων ἀνδρῶν μόνος Εὐσάθιος ἄξιος ἦν τοῦ
 γάμου. Ἡ δὲ πρὸς Εὐσάθιον καὶ τοὺς παρόντας
 εἰποῦσα· „ ἀλλ' ἄκουε μὲν, Εὐσάθιε, συμμαρ-
 „ τυρούντων δὲ οἱ παρόντες. Παιῖδας μὲν ὑπὸ σοῦ
 „ τέξομαι τρεῖς, πάντες δὲ τὸ ἀνθρώπινον δο-
 „ κοῦν ἀγαθὸν ἀτυχήσουσι, πρὸς τὸ θεῖον δὲ
 „ οὐδὲ εἷς. Καὶ σὺ δὲ προαπολείψεις ἐμὲ, κα-
 „ λῆν μεταλαχῶν λῆξιν καὶ πρέπουσαν, ἐγὼ δὲ
 „ ἴσως κρείσσονα. Σοὶ μὲν γὰρ περὶ σελήνην ἢ
 „ χορεία, καὶ οὐκέτι λατρεύσεις καὶ φιλοσοφή-
 „ σεις τὸ πέμπτον (οὕτω γάρ μοί φησι τὸ
 „ σὸν εἰδῶλον), ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπὸ σελήνην πα-
 „ ρελεύσῃ τάπον σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ Φορᾷ· ἐ- 66.
 „ γὼ δὲ καὶ ἐβουλόμην μὲν εἰπεῖν τὰ κατ' ἐμαυ-
 „ τήν” (εἶτα ἐπισκοπήσασα τῷ λόγῳ βραχύν-
 „ τινά χρόνον) „ ἀλλ' ὁ ἐμὸς” (ἀνεφθέγγετο)
 „ θεός με κωλύει.” ταῦτα εἰποῦσα (μοῖραι
 γὰρ οὕτως ἔνευσον), τῷ τε Εὐσάθιῳ συνῆλθε, καὶ
 τὰ λεχθέντα οὐδὲν διέφερε τῶν ἀκινήτων μαντει-
 ῶν, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο καὶ ἀπέβη καθά-

Τ Ε Υ Τ Η Ν Α Π Ι Θ Τ

περ γεγενημένα. Προσιζορήσαι δὲ τοῖς γεγενη-
 μένοις τάδε ἀναγκαίως εἶη. Σωσιπάτρα, μετὰ
 τὴν ἀποχώρησιν Εὐσαθίου, πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπα-
 νελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ πα-
 λαῖδν Πέργαμον διέτρεβε· καὶ ὁ μέγας Αἰδέσιος
 θεραπεύων αὐτὴν ἡγάπα, καὶ τοὺς παῖδας ἐξε-
 παίδευε. Καὶ ἀντεκάθητό γε αὐτῷ Φιλοσοφούσας
 κατὰ τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν ἢ Σωσιπάτρα, καὶ, με-
 τὰ τὴν Αἰδεσίου συνουσίαν, παρ' ἐκείνην φοιτῶν-
 τες, οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν μὲν ἐν λόγοις ἀκρίβειαν
 Αἰδεσίου περιηγάπα καὶ συνεθαύμαζε, τὸν δὲ
 τῆς γυναικὸς ἐνθουσιασμὸν προσεκύνει καὶ ἐσε-
 βάζετο. Φιλομήτωρ γοῦν τις αὐτῆς ἀνεψίδς ὦν,
 τοῦ τε κάλλους ἡττηθεὶς καὶ τῶν λόγων, εἰς ἔρω-
 τα ἀφίκετο, καὶ τὴν γυναῖκα εἰδὼς θειοτέραν·
 ἔρωσ δὲ καὶ συνηνάγκαζε καὶ κατεβιάζετο. Καὶ
 ὁ μὲν ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολὺς, καὶ ἡ γυνὴ συνη-
 σθάνετο τῆς πείρας· καὶ πρὸς τὸν Μάξιμον (οὗ-
 τος δὲ ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ
 Αἰδεσίου, καὶ οὐδὲ συγγενείας κεχώριστο)· „ἀλ-
 „ λὰ κατὰμαθέ γε, ὦ Μάξιμε, (ἵνα μὴ πράγ-
 „ ματα ἐγὼ ἔχω) τί τὸ περὶ ὁμὲ πάθος ἐστὶ.“
 Τοῦ δὲ ὑπολαβόντος· „τί γάρ ἐστι τὸ πάθος;“ —
 „ ἂν μὲν. παρῇ Φιλομήτωρ“ ἔφη πρὸς αὐτὸν
 69. „ Φιλομήτωρ γέ ἐστι, καὶ διαφέρει τῶν πολλῶν
 „ οὐδὲ ἐν· ἂν δὲ ἀποχωροῦντα θεάσασθαι, δά-
 „ κνεταιί μου καὶ ἐρέφεταιί πως πρὸς τὴν ἔξοδον
 ὦν

„ ἔνδον ἡ καρδία. Ἄλλ' ὅπως ἀθλήσῃς περὶ ἐμοί
 „ καὶ θεοφιλὲς ἐπιδείξῃ τι”, προσέθηκεν. Καὶ ὁ μὲν
 Μάξιμος ἐξῆει τοιαῦτα ἀκηκοὺς, ὑπέρογκος ὢν,
 ὡς ἂν ᾔδη ταῖς θεοῖς ὁμιλῶν, ὅτι καὶ ὑπὸ τοσαύτης
 γυναικὸς τοιαῦτα ἐπεπίστυτο. Φιλομήτωρ δὲ
 τοῖς προτεθείσιν ἐνέκειτο. Μάξιμος δὲ
 τε ἐνέκειτο, διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθὼν,
 ᾧ τινι κέχρηται βριαιτέρῳ τε καὶ δυνατωτέρῳ
 καταλύσαι τὸ ἔλαττον. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα συν-
 τελέσας ὁ Μάξιμος ἔδραμε παρὰ τὴν Σωσιπά-
 τραν, καὶ παραφυλάττειν ἡξίου μάλα ἀκριβῶς,
 εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πείσεται· ἡ δὲ οὐκέτι
 πάσχειν ἔφη, καὶ τὴν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε
 τῷ Μαξίμῳ καὶ τὴν ἅπασαν πράξιν, καὶ τὴν
 γε ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα, καθ'
 ἣν ταῦτα ἐπραττεν, καὶ τὰ φανέντα ἀνεκάλυψε
 σημεῖα. Τοῦ δὲ πεσόντος ἐπὶ τὴν γῆν ἀχανοῦς,
 καὶ θεῶν ἄντικρυς εἶναι τὴν Σωσιπάτραν ὁμολο-
 γοῦντος, „ ἀνίστω” φησὶν „ ὦ τέκνον· θεοὶ σε
 „ φιλοῦσιν, ἔαν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς καὶ
 „ μὴ ρέπῃς ἐπὶ τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα.”
 Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκούσας, ἐξῆει μεγαλαυχότε-
 ρος γεγονώς, καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα θειότη-
 τος δὲ ἀσφαλῶς πεπειραμένος. Ὁ δὲ Φιλομή-
 τωρ Φαιδρὸς ἀπήντα περὶ θύρας αὐτῷ μετὰ παλ-
 λων ἐταίρων εἰσιών· ὁ δὲ πόρρωθεν μέγα φθευγξά-
 μενος εἶπεν ὁ Μάξιμος· „ τοὺς θεοὺς σοι, Φιλο-

70. „ μήτωρ,“ εἶπεν „ ἐταῖρε, παῦσαι μάτην καὶ
 „ τακαίων τὰ ξύλα“ συνεωρακώς τι τοιοῦτον
 ἴσως αὐτῷ περὶ ἧ κακουργῶν ἔπραττε. Καὶ
 ὁ μὲν τὸν Μάξιμον ὑπερευλαβηθεὶς θεὸν ᾤκησεν,
 καὶ τῆς γε ἐπιβουλῆς ἐπαύσατο, καταγελάσας
 τῆς προθέσεως ὅ,τι καὶ ἐνεχείρησεν· ἡ δὲ Σωσιπά-
 τρα γνησίως καὶ διαφερόντως ἑώρα τοῦ λοιποῦ τὸν
 Φιλομήτορα, θαυμάζουσα αὐτὸν ὅτι αὐτὴν ἐθαύ-
 μασε. Ποτὲ γοῦν συνεληλυθότων ἀπάντων παρ’
 αὐτῇ (Φιλομήτωρ δὲ οὐ παρῆν, ἀλλ’ ἐν ἀγρῷ
 διέτριβεν), ἡ μὲν πρόθεσις ἦν καὶ τὸ ζήτημα
 περὶ ψυχῆς· πολλῶν δὲ κινουμένων λόγων, ὡς
 ἤρξατο Σωσιπάτρα λέγειν, κατὰ μικρὸν ταῖς ἀ-
 ποδείξεσι διαλύουσα τὰ προβαλλόμενα, εἶτα εἰς
 τὸν περὶ καθόδου ψυχῆς καὶ τί τὸ κολαζόμενον
 καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς ἐμπίπτουσα λόγου,
 μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύ-
 σεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνήν, ἐσιώπησε,
 καὶ βραχὺν ἐλλιπούσα χρόνον· „ τί τοῦτο;“
 ἀνεβόησεν εἰς μέσους „ ὁ συγγενὴς Φιλομήτωρ
 „ Φερόμενος ἐπ’ ὀχήματος, τό, τε ὄχημα κατὰ
 „ τινὰ δυσχωρίαν περιτέτραπται, κακεῖνος κιν-
 „ δυνεύει περὶ τὸ σκέλη· ἀλλ’ ἐξηρήκασί γε αὐ-
 „ τὸν οἱ θεράποντες ὑγιαίνοντα, πλὴν ὅσα περὶ
 „ τοῖς ἀγκῶσι καὶ χερσὶ τραύματα εἴληφε, καὶ
 „ ταῦτά γε ἀκίνδυνα· ἐπὶ φορείου δὲ φέρεται
 „ πατωμένος.“ Ταῦτα ἔλεγε καὶ εἶχεν οὐ-
 τως,

τως, καὶ πάντες ᾔδεσαν ὅτι πανταχοῦ εἴη Σω-
 σιπάτρα, καὶ πᾶσι πάρεσι τοῖς γινομένοις, ὥσ-
 περ οἱ φιλόσοφοι περὶ τῶν θεῶν λέγουσι. Καὶ
 ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ. Καὶ τῶν μὲν
 δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν. Ἄντω- 73·
 νῖος δὲ ἦν ἄξιος τῶν πατέρων, ὅς γε τὸ Κανωβι-
 κὸν τοῦ Νείλου καταλαβὼν ζόμα, καὶ τοῖς ἐκεῖ
 τελουμένοις προσθεὶς ὄλον ἑαυτὸν, τὴν τε ἀπὸ
 τῆς μητρὸς πρόρρησιν ἐξεβιάζετο. Καὶ ἡ νεότης
 τῶν ὑγιαινόκτων τὰς ψυχὰς καὶ φιλοσοφίας ἐ-
 πιθυμούντων, ἐφοίτων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸ ἱερὸν
 νεανίσκων ἱερέων μεσὸν ἦν. Αὐτὸς μὲν οὖν ἔτι
 ἄνθρωπος εἶναι δοκῶν καὶ ἀνθρώποις ὁμιλῶν, πᾶ-
 σι τοῖς ὁμιληταῖς προὔλεγεν, ὥς μετ' ἐκείνους οὐκ
 ἔτι τὸ ἱερὸν ἔσοιτο, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα καὶ
 ἅγια τοῦ Σαράπιδος ἱερὰ πρὸς τὸ σκοτοειδὲς καὶ
 ἄμορφον χωρήσει καὶ μεταβληθήσεται, καὶ τι
 μυθῶδες καὶ ἀειδὲς σκότος τυραννῆσει τὰ ἐπὶ γῆς
 κάλλιπα. Ὁ δὲ χρόνος ἀπήλεγξεν ἅπαντα, καὶ
 τὸ πρᾶγμά γε εἰς χρησμῶς συνετελέσθη βίαν.
 Τούτου δὲ τοῦ γένους (οὐ γὰρ τὰς Ἡσιόδου κα-
 λουμένους Ἡοίας ἔσπευδον γράφειν) ἀπόρροισί
 τινες ὥσπερ ἄζερων περιλείφθησαν, καὶ εἰς φι-
 λοσοφούντων ἕτερα ἅττα γένη διεσπάρησαν καὶ
 κατενεμήθησαν, οἷς τοῦ φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια
 κέρδος ἦν. Τὰ πλεῖστα δὲ ἐν δικαστηρίοις, ὥσπερ
 ὁ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως σοῶν, ἐκινδύ-

ναυον, οὕτω περιεφρόνησαν χρήματα καὶ κατε-
 φύγησαν χρυσίον. Ἦν γοῦν αὐτοῖς φιλοσοφία,
 τὸ τριβώνιον καὶ τὸ μεμνήσθαι τῆς Σωσιπάτρας,
 καὶ τὸν Εὐσάβιον διὰ σόματος φέρειν, τὰ δὲ ἐν
 τοῖς ὀρωμένοις σαρκία τε ἀδρὰ καὶ ὑπόμεξα βω-
 βλιδιῶν, καὶ ταῦτα ὡς ἂν ἄχθος εἶναι καμύλων
 πολλῶν, καὶ ἐξητίσαντό γε πάνυ ἀκριβῶς τὰς
 74. βιβλία· καὶ ταῦτά γε ἦν εἰς οὐδένα φέροντα τῶν
 παλαιῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ διαβηκαί τε καὶ ἀν-
 τίγραφα τούτων, καὶ συμβόλαια, καὶ περὶ πρέ-
 σβων, καὶ ὅσα ὁ κακοδαίμων καὶ ὁ πρὸς τὴν πλα-
 τωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην ἐπικλίνων βίος ἐπα-
 νεῖν εἴωθεν. Οὕτως οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σω-
 σιπάτρα ἐς τὸν χρησμὸν ἀπετύγχανε, καὶ τοῦ-
 των γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν· ὁ γὰρ
 λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγα-
 θοὺς φέρειν συνεπέγεται. Πλὴν ὅσα εἰς αὐτῆς
 τῶν παίδων ('Αντωνῖνος ὄνομα ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ
 πρὸ βραχέος ἐπεμνήσθην, ὁ διαβαλὼν ἐς τὴν 'Α-
 λεξάνδρειαν, εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε
 καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου σόμα, καὶ τοῖς
 ἐκείνῃ θεοῖς τε καὶ ἀρρήτοις ἱεροῖς ἀναθεὶς καὶ
 προταρμύσας ἑαυτὸν) ταχὺ μάλα πρὸς τὴν τοῦ
 θεοῦ συγγένειαν ἐπέδωκε, σώματός τε περιφρο-
 νήσας καὶ τῶν περὶ τοῦτο ἡδονῶν ἀπολυθεὶς, σο-
 φίαν τε ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς ἐπιτηδεύσας· περὶ
 οὗ προσῆκε καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν. Ἐπεδεί-
 κνυ-

αὐτο μὲν γὰρ οὐδὲν θεουργὸν καὶ παράλογον ἐς
 τὴν φαινομένην αἴσθησιν τὰς βασιλικὰς ἰσως
 ὁρμὰς ὑφορώμενος ἐτέρωσε φερούσας· τοῦ δὲ τὴν
 καρτερίαν καὶ τὸ ἀκαμπτὸν καὶ ἀμετάσταντον ἐ-
 θαύμαζον ἅπαντες. Καὶ κατήεσάν γε παρ' αὐ-
 τὸν ἐπὶ θάλασσαν οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τό-
 τε σχολάζοντες (ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διὰ γε τὸ
 τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη)· οἱ
 γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πληθὺς τε
 ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, καὶ, μετὰ τὰς θε- 77.
 ραπείας τοῦ θεοῦ, παρὰ τὸν Ἀντωνῖνον ἔτρεχον,
 οἱ μὲν διὰ γῆς (ὅσοι γε ἔτρεχον), τοῖς δὲ ἐξήρ-
 πει τὰ ποτάμια πλοῖα, μετὰ ῥαξώνης ἐπὶ τὴν
 σπουδὴν ὑποφέροντες. Συνουσίας δὲ ἀξιωθέντες,
 οἱ μὲν λογικὸν πρόβλημα προθέμενοι, ἀφθόνως
 καὶ ἀφθορῶν τῆς Πλατωνικῆς ἐνεφοροῦντο σοφίας,
 οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τι προβάλλοντες, ἀνδριάντι
 συνετύγχανον· οὐκοῦν ἐφθέγγετο πρὸς αὐτῶν οὐ-
 θέναι, ἀλλὰ τὰ ὄμματα σήσας καὶ διαβρήσας εἰς
 τὸν οὐρανὸν, ἀναυδὸς ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος, οὐδέ
 τις εἶδεν αὐτὸν περὶ τῶν τοιούτων ῥαδίως εἰς ὁμι-
 λίαν ἐλθόντα ἀνθρώπων. Ὅτι δὲ ἦν τι θειότερον
 τὸ κατ' αὐτὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἀπεσημάνθη· οὐ
 γὰρ ἔφθανεν ἐκεῖνος ἐξ ἀνθρώπων ἀπίων, καὶ ἡ τε
 θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Σα-
 ραπείον ἱερὸν διεσκεδάννυτο, οὐχ ἡ θεραπεία μύ-
 θων, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκοδομήματα, καὶ πάντα ἐγί-
 νετο

νετο καθάπερ ἐν παιητικοῖς μύθοις τῶν Γιγάντων
 κερρατηκότων. Καὶ τὰ περὶ τὸν Κάνωβον ἱερὰ
 ταυτὸ τοῦτο ἔπασχον, Θεοδοσίου μὲν τότε βα-
 σιλεύοντος, Θεοφίλου δὲ προσαποῦντος τῶν ἐνα-
 γῶν, ἀνθρώπου τινὸς Εὐρυμέδοντος

Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν,

Εὐετίου δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν ἄρχοντας, Ῥω-
 μανοῦ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον στρατιώτας πεπί-
 ψευμένου· οἳ τινες ἅμα Φραξάμενοι κατὰ λίθων,
 καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα βαλλόμενοι, πο-
 λέμου δὲ μήτε ἀκοὴν ὑφιστάμενοι, τῷ τε Σαρα-
 πείῳ κατελυμήναντο καὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπολέ-
 78. μησαν, ἀνανταγώνισον· καὶ ἅμαχον νίκην νική-
 σαντες. Τοῖς γοῦν ἀνδριάσι καὶ ἀναθήμασιν ἐς
 τοσόνδε γενναίως ἐμαχέσαντα, ὥς οὐ μόνον ἐνί-
 κων αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἔκλεπτον, καὶ τάξις ἦν αὐ-
 τοῖς πολεμικὴ τὸ ὑφελόμενον λαθεῖν. Τοῦ δὲ Σα-
 ραπείου μόνον τὸ ἔδαφος οὐχ ὑφείλοντο διὰ βά-
 ρος τῶν λίθων, οὐ γὰρ ἦσαν εὐμετακίνητοι· συγ-
 χέαντες δὲ ἅπαντα καὶ ταραξάντες, οἱ πολεμι-
 κώτατοι καὶ γενναῖοι, καὶ τὰς χεῖρας ἀναιμά-
 κτους μὲν, οὐκ ἀφιλοχρημάτους δὲ προτείναν-
 τες, τοὺς τε θεοὺς ἔφασαν νενικηκέναι, καὶ τὴν
 ἱεροσυλίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν εἰς ἔπαινον σφῶν
 αὐτῶν κατελογίζοντο. Εἵτα ἐπεισήγον τοῖς ἱεροῖς
 τῶν

τόποις τοὺς καλουμένους μοναχοὺς, ἀνθρώπους
 μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης,
 καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἐπάσχον τε καὶ ἐποιοῦν μυρία
 κακὰ καὶ ἄφρασα. Ἄλλ' ὅμως τοῦτο μὲν εὐσε-
 βες ἐδόκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θεοῦ· τυραννι-
 κῶν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέ-
 λαιναν φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος
 ἀσχημονεῖν· ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπι-
 νον! Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς
 τῆς ἰστορίας συγγράμμασιν εἴρηται. Τοὺς δὲ μο-
 ναχοὺς τούτους καὶ εἰς τὸν Κάνωβον καθίδρυσαν,
 ἀντὶ τῶν νοητῶν θεῶν εἰς ἀνδραπόδων θεραπείας, καὶ
 οὐδὲ χρηστῶν, καταδήσαντες τὸ ἀνθρώπινον. Ὁ-
 ρσα γὰρ καὶ κεφαλὰς τῶν ἐπὶ πολλοῖς ἀμαρτή-
 μασιν ἐαλωκότων συναλίζοντες, οὓς τὸ πολιτικὸν
 ἐκόλαζε δικαστήριον, θεοὺς τε ἀπεδείκνυσαν, καὶ
 προσεκαλινδοῦντο τοῖς καὶ κρείττους ὑπε-
 λάμβανον εἶναι μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις. 81.
 Μάρτυρες γοῦν ἐκαλοῦντο καὶ διάκονοί τινες καὶ
 πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν, ἀνδράπο-
 दा δεδουλευκότα κακῶς, καὶ μάσιξι καταδεδα-
 πανημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλάς ἐν
 τοῖς εἰδώλοις φέροντα· ἀλλ' ὅμως ἡ γῆ φέρει τού-
 τους τοὺς θεοὺς. Τοῦτο γοῦν εἰς μεγάλην πρό-
 νοιαν καὶ Ἀντωνίνου συνετέλεσεν, ὅτι πρὸς ἅπαν-
 τας ἔφασκεν τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι· ὥσπερ
 που καὶ Ἰάμβλιχος ὁ μέγας (ὅπερ ἐν τοῖς κατ'
 ἐκεῖ-

ἐκείνον παραλελοίπαμεν), ἀνδρός τινος Αἰγυπτίου
 τὸν Ἀπόλλω καλέσαντος, τοῦ δὲ ἐλθάντος, καὶ
 καταπλαγέντων τὴν ὄψιν τῶν παρόντων, „παύ-
 „σασθε.” ἔφη „ἐταῖροι, θαυμάζοντες· μονο-
 „μαχήσαντος γὰρ ἀνδρός ἐσιν εἰδωλον.” οὕτως
 ἕτερόν τί ἐσι τῷ νῶ θεωρεῖν καὶ τοῖς τοῦ σώματος
 ἀπατηλοῖς ὄμμασιν. Ἄλλ’ Ἰάμβλικος μὲν τὰ
 παρόντα δεινὰ, Ἀντωνῖνος δὲ τὰ μέλλοντα προ-
 εἶδε· καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει.
 Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφι-
 κόμενον καὶ βαθύ. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νοῦν ἔχουσι
 τὸ πρᾶγγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος.

H

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

Μαξίμου καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, καὶ ὁ ταῦ-
 τα γράφων οὐκ ἦν ἀθέατος τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ
 νέος ἔτι γηραιῷ συνετύγχανε, καὶ Φωνῆς τε ἤ-
 κουσεν, οἷας ἂν τις ἤκουσε τῆς Ὀμηρικῆς Ἀθηνᾶς
 82. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τῷ δὲ καὶ πτηνοὶ μὲν τινες
 ἦσαν αἱ τῶν ὀμμάτων κόραι, πολὺν δὲ καθεῖτο
 γένειον, τὰς δὲ ὁρμὰς τῆς ψυχῆς διεδήλου τὰ
 ὄμματα. Καὶ ἀρμονία γέ τις ἐπὶ καὶ ἀκούοντι
 καὶ ὁρῶντι, καὶ δι’ ἀμφοῖν τῶν αἰσθήσεων ὁ συ-
 νὼν ἐπλήττετο, οὔτε τὴν ὀξυκινήσιαν φέρων τῶν
 ὀμμάτων, οὔτε τὸν δρόμον τῶν λόγων. Ἄλλ’
 οὐδὲ εἰ τις τῶν ἐμπειροτάτων πάνυ καὶ δεινῶν
 διε-

διαλέγετο πρὸς αὐτὸν, ἀντιλέγειν ἐτόλμα, ἀλλ' ἡσυχῇ παραδόντες αὐτοὺς, ταῖς λεγομένοις ὥσπερ ἐκ τριπόδων εἶποντο τὸσαυτὴ τις Ἀφροδίτη τοῖς χαίλεσιν ἐπεκάθητο. Ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ γεγονότων, καὶ πλοῦτος ἀδρότερος ὑπὴν αὐτῷ, ἀδελφοὺς δὲ εἶχε γνησίους, οὓς ἐκώλυεν εἶναι πρώτους αὐτὸς ὢν, Κλαυδιανὸν τε τὸν καταλαβάντα τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ κεῖ παιδεύσαντα, καὶ Νυμφιδιανὸν τὸν ἐν Σμύρῃ περιφανῶς σοφιστεύσαντα. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ἰουλιανοῦ δὲ τοῦ βασιλεύσαντος ἡξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος, πάντων ἀνηρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγραπται), καὶ ψιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιμελείφθη μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ πρῶτητα. Εὐνοῦχοι δὲ ὅμως αὐτὸν ἀμφεπέλαυσον βασιλικοὶ καὶ παραφυλακαὶ τινες ἦσαν, ὥπως εἴη Χριστιανὸς βέβαιος· ὁ δὲ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ μέγεθος τῆς φύσεως ἐπεδείκνυτο. Πάντα γοῦν οὕτω διὰ σώματος εἶχε τὰ βιβλία, ὥστε ἡγανᾶκται ἐκεῖνοι πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς παιδείας, ὡς οὐκ ἔχοντες ὅ, τι διδάξουσιν τὸ παι- 85.
 διον. Ὡς δὲ οὔτε ἐκεῖνοι παιδεύειν εἶχον, οὔτε Ἰουλιανὸς μαθάνειν, ἐξήτησαν τὸν ἀνεψιὸν ἐπιτραπῆναι οἱ, καὶ ῥητορικῶν ἀκροάσασθαι καὶ φιλοσόφων λόγων. Ὁ δὲ, θεοῦ νεύσαντος, ἐπέτρεψε,

ψε, περὶ τὰ βιζλία πλανᾶσθαι βουλόμενος αὐ-
 τὸν καὶ ἀργεῖν μᾶλλον ἢ τοῦ γένους καὶ τῆς βα-
 σιλείας ὑπομιμνήσκεισθαι. Τοῦτο δὲ ἐπιτραπὲν
 αὐτῷ, πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑπο-
 κειμένων κτημάτων μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ
 δορυφορίας περιεφοίτα, καὶ διέσειχεν ὅπη βού-
 λοιτο. Καὶ δὴ καὶ εἰς Πέργαμον ἀφικνεῖται κα-
 τὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ὁ δὲ ἤδη μὲν
 εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο, καὶ τὸ σῶμα ἔκα-
 μνε· τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεσήκεσαν καὶ ἀνὰ
 τοὺς πρώτους ἐφέροντο Μάξιμός τε (ὕπὲρ οὗ τά-
 δε γράφεται) καὶ Χρυσάνθιος ὁ ἐκ Σάρδεων,
 Πρίσκος τε ὁ Θεσπρωτὸς ἢ Μολοσσὸς, Εὐσέβιος
 τε ὁ ἐκ Καρίας Μύνδου πόλεως. Καὶ συνουσίας
 ἀξιοθελὲς τῆς Αἰδεσίου, ὁ καὶ ἐν μεираκίῳ πρε-
 σβύτης Ἰουλιανὸς, τὴν μὲν ἀκμὴν καὶ τὸ θεοειδὲς
 τῆς ψυχῆς καταπλαγεῖς, οὐκ ἐβούλετο χωρίζε-
 σθαι, ἀλλ' ὥσπερ οἱ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τῆς δι-
 ψάδος δηχθέντες, χανδὸν καὶ ἀμυσεὶ τῶν μαθη-
 μάτων ἔλκειν ἐβούλετο, καὶ δῶρά γε ἐπὶ τού-
 τῳ βασιλικά διέπεμπεν· ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα προ-
 σίετο, καὶ μετακαλέσας τὸν νεανίσκον, εἶπεν·
 „ ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἐμὴν οὐκ ἀ-
 „ γνοεῖς τηλικαύταις ἀκοαῖς ἀκροώμενος, τὸ δὲ
 „ ὄργανον αὐτῆς συνορᾷς ὅπως διάκειται, τῆς
 „ γομφώσεως καὶ πήξεως διαλυομένης εἰς τὸ
 86. „ συντεθέν· σὺ δὲ εἴ τι καὶ δρᾶν βούλει, τέκνον
 „ σοῦ

„ σοφίας ἐπῆρατον (τοιαῦτα γάρ σου τὰ τῆς
 „ ψυχῆς ἰνδάλματα καταμανθάνω), πρὸς τοὺς
 „ ἐμοὺς παῖδας πορευθεὶς ὄντας γνησίους, ἐκεῖ-
 „ θεν ρύδην ἐμφοροῦ σοφίας ἀπάσης καὶ μαθη-
 „ μάτων· καὶ τύχης τῶν μυσηρίων, αἰσχυνθή-
 „ σθι πάντως ὅτι ἐγένου καὶ ἐκλήθης ἄνθρωπος.
 „ Ἐβουλόμην μὲν οὖν παρῆναι καὶ Μάξιμον,
 „ ἀλλ’ ἐπὶ τὴν Ἐφεσον ἔξαλται. Καὶ περὶ Πρί-
 „ σκον τὰ ὅμοια διελέχθην ἂν, ἀλλὰ καὶ κεῖνος
 „ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος πέπλευκε· λοιποὶ δὲ τῶν
 „ ἐμῶν ἐταίρων Εὐσέβιος τε καὶ Χρυσάνθιος, ὧν
 „ ἀκρωμένους ἐλάχιστα τὸ ἐμὸν ἐνοχλήσεις γῆ-
 „ ρας.” Ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσεν Ἰουλιανὸς, τοῦ
 Φιλασόφου μὲν οὐδ’ ὥς ἀφίστατο, προσέκειτο δὲ
 κατὰ τὸν πολλὸν χρόνον Εὐσεβίῳ τε καὶ Χρυσαν-
 θίῳ. Ἦν δὲ ὁ Χρυσάνθιος ὁμοψύχως Μαξίμου
 τὰ περὶ θειασμῶν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφείλκεν
 ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ τὸ ἄλλο ἥθος τοιοῦ-
 τον ἔχων. Εὐσέβιος δὲ, παρόντος μὲν Μαξί-
 μου, τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου
 καὶ τὰς διαλεκτικὰς μηχανὰς καὶ πλοκάς ὑπέ-
 φευγε, ἀπόντος δὲ ὥσπερ ἡλιακοῦ Φέγγους
 ἀστὴρ ἀπέλαμπε· τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις
 ἐπῆρθε τοῖς λόγοις. Καὶ ὁ Χρυσάνθιος παρὼν
 ἐπῆνει καὶ συνεπένευεν, ὅ, τε Ἰουλιανὸς τὸν ἄν-
 .δρα ἐσεβάζετο. Προσέτιθη δὲ μετὰ τὴν ἐξήγη-
 σιν ὁ Εὐσέβιος, ὡς ταῦτα εἶη τὰ ὄντως ὄντα, αἱ

D

δε

δὲ τὴν αἴσθησιν ἀπατώσαι μαγγανεῖται καὶ γοη-
 τεύουσai, θαυματοποιῶν ἔργα, καὶ πρὸς ὑλικὰς
 89. τινὰς δυνάμεις παρὰ πείοντων καὶ μεμνηνόντων.
 Ταῦτο ἀκούων τὸ ἐπιφώνημα πολλάκις ὁ θεϊότα-
 τος Ἰουλιανὸς, ἰδίᾳ τὸν Χρυσάνθιον ἀπαλαβὼν
 „ εἴ τι σοι μέτεστιν ἀληθείας, ὦ Φίλε Χρυσάν-
 „ θιε,” πρὸς αὐτὸν ἔφη „ φράσον μοι σαφῶς
 „ τίς ὁ ἐπίλογος οὗτος τῆς ἐξηγήσεως.” Ὁ δὲ
 βαθέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκὼν „ ἀλλὰ
 „ πρᾶγμα ποιήσεις.” ἔφη „ σὸφὸν, μὴ παρ’ ἐ-
 „ μοῦ ταῦτα, ἀλλὰ παρ’ ἐκείνου πυθάμενος.” Καὶ
 μαθὼν τοῦτο ἤκουσε καὶ ἐπαίησε, θεὸν τινὰ νο-
 μίσας τὸν Χρυσάνθιον ἐπὶ τῇ λόγῳ. Γενομένης
 δὲ τῆς συνουσίας, ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσεπέρραι-
 νεν, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς θαρσαλέως ἤρετο, τί τοῦτο
 αὐτῷ βούλεται συνεχῶς ἐπιλεγόμενον. Ἐνταῦ-
 θα ὁ Εὐσέβιος τὴν ἑαυτοῦ πετάσας εὐγλωττίαν,
 καὶ τὸ εὖ σομον ἐπὶ τὸ φράζειν ἀκώλυτον ἀφείλε
 φέρεσθαι, „ Μάξιμος” εἶπε „ τίς ἐστὶ τῶν πρε-
 „ σβυτέρων ἀκραιατῶν καὶ πολλὰ ἐκπεπαιδευ-
 „ μένων· οὗτος διὰ μέγεθος φύσεως καὶ λόγων
 „ ὑπεροχὴν καταφρανήσας τῶν ἐν ταύταις ἀπο-
 „ δείξεων, ἐπὶ μανίας τινὰς ὀρμήσας καὶ δρα-
 „ μῶν, συνεκάλεσεν ἡμᾶς πρώην τοὺς παρόντας
 „ εἰς τὰ Ἑκατήσιον, καὶ παλλοὺς ἐδίδικνυ τοὺς
 „ καθ’ ἑαυτοῦ μάρτυρας. Ὡς δὲ ἀπηντήσαμεν,
 „ καὶ τὴν θεὸν προσεκυνήσαμεν· καθῆσθε μεν,
 „ εἶπε

„ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ὧ φίλτατοι ἐταῖροι, καὶ τὸ
 „ μέλλον ὁρᾶτε, καὶ εἴ τι διαφέρω τῶν πολλῶν
 „ ἐγώ. Τοῦτο δὲ εἰπὼν, καὶ καθεσθέντων ἡμῶν
 „ ἀπάντων, χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ, καὶ
 „ πρὸς ἑαυτοῦ ὄντινα δῆποτε ὕμνον περαίνων,
 „ εἰς τούτωνδε παρῆλθεν ἐπιδείξεως, ὥς τὸ μὲν
 „ πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα καὶ γέλας θο.
 „ ἦν τὸ Φαισόμενον. Θορυβῶντων δὲ ἡμῶν ὅπῃ
 „ τῆς ὀφείας· ἀλλὰ παραχθήτω γε ὑμῶν ὅπῃ
 „ τούτων μὴδὲ εἰς, αὐτίκα γὰρ καὶ αἱ λαμπά-
 „ δες ἀνάψουσιν, ἅς ἐν ταῖν χερσὶν ἡ θεὸς φέρει
 „ καὶ τοὺς λόγους ἔφθασε τὸ Φῶς ταῖς λαμπάσι
 „ περιφλεγόμενον. Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸν θεατρί-
 „ κὸν ἐκείνον θαυματοποιὸν πρὸς τὸ παρὸν κατὰ
 „ πλαγέντες, ἀνεχωρήσαμεν, σὺ δὲ τούτων μὴ
 „ δὲν θαυμάσης, ὥσπερ οὐδὲ ἐγώ, τὴν διὰ τοῦ
 „ λόγου κάθαρσιν μέγα τι χρῆμα ὑπολαμβάν-
 „ νων.” Ὁ δὲ θεϊτάτος Ἰουλιανὸς τοῦτο ἀκού-
 „ σας „ ἀλλ’ ἔρρωσο” εἶπε „ καὶ πρόσεχε τοῖς βι-
 „ βλίσις, ἐμοὶ δὲ ἐμήνυσας δὲ ἐξήτουν.” Καὶ ταῦ-
 „ τα εἰπὼν, καὶ Χρυσανθίου καταφιλήσας τὴν κε-
 „φαλὴν, ἐπὶ τὴν Ἑφεσον ἐξώρμησε. Συντυχὼν δὲ
 „ ἐκεῖ Μαξίμῳ, ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός, καὶ
 „ ἀπρίξ τῆς ὅλης σοφίας εἶχετο. Ὁ δὲ Μάξιμος
 „ ὀφηγείται αὐτῷ καὶ τὸν θεϊτάτον μετακαλέσθαι
 „ Χρυσάνθιον, καὶ γενόμενον οὕτως, μόλις ἤρκεον
 „ ἄμφω τῇ τοῦ παιδὸς ἐς τὰς μαθήσεις εὐρυχωρίᾳ.

Ὡς δὲ καὶ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκούσας τι πλεον
 εἶναι κατὰ τὴν Ἑλλάδα παρὰ τῷ ταῖν Θεῶν ἱερο-
 Φάντῃ, καὶ πρὸς ἐκεῖνον σέως ἔδραμε. Τοῦ δὲ
 ἱεροΦάντου, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν, τοῦ-
 νομα οὗ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα
 γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε, καὶ οὗτός
 γε ἦν ὁ καὶ τὴν τῶν ἱερῶν καταστροφὴν καὶ τῆς
 Ἑλλάδος ἀπώλειαν ἀπάσης προγνοὺς, τοῦ συγ-
 γραφέως παρόντος, καὶ φανερώς διαμαρτυρούμενος
 ὡς μεθ' αὐτὸν ἱεροΦάντης γενήσοιτο, ᾧ μὴ θέμις
 93. ἱεροΦαντικῶν ἄψασθαι θρόνων, ἐπειδὴ θεοῖς ἐτέ-
 ροις καθιέρωται, καὶ ὁμόμοκεν ἀρρήτῳ ὄρκους
 ἐτέρων ἱερῶν μὴ προσήσεσθαι· προσήσεσθαι δὲ
 ἔλεγεν ὅμως αὐτὸν μηδὲ Ἀθηναῖον ὄντα. Καὶ εἰς
 τοσόνδε προνοίας ἐξικνεῖτο· ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ
 κατασκαφῆσεσθαι καὶ δηωθῆσεσθαι ἔφασκε, κα-
 κεῖνον ζῶντα ταῦτα ἐπόψεσθαι, διὰ φιλοτιμίαν
 περιττὴν ἀτιμαζόμενον, καὶ προτελευτήσῃν γε
 αὐτοῦ τὴν θεραπείαν ταῖν Θεῶν, τὸν δὲ τῆς τι-
 μῆς ἀποσερηνέντα, μήτε τὸν ἱεροΦάντην μήτε τὸν
 γηραιὸν βίον ἔχειν. Καὶ ταῦτά γε οὕτως· ἅμα
 τε γὰρ ὁ ἐκ Θεσπιῶν ἐγένετο πατὴρ ὢν τῆς Μι-
 θριακῆς τελετῆς, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ
 ἀδιηγῆτων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν
 τοῖς διεξοδικαῖς τῆς ἱστορίας εἴρηται, τὰ δὲ, ἐὰν
 ἐπιτρέπη τὸ Θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος
 ἔχων τεύς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρήλθεν,
 ὥσ-

ὅσπερ διὰ σαδίου καὶ ἵπποκρότου πεδίου τρέχων.
 Τοιαύται αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλά-
 δος ἥτε τῶν τὰ Φαιάϊματια ἐχόντων ἀκωλύτως
 προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαν-
 τικῶν θεσμῶν παραρράγει νόμος καὶ σύνδεσμος.
 Ἄλλα ταῦτα μὲν ἐς ὕψερρον ἐπράχθη, καὶ ὁ λόγος
 διὰ τὴν πρόγνωσιν παρήνεγκε. Τότε δὲ ὁ μὲν
 Ἰουλιανὸς τῷ θειοτάτῳ ἱεροφαντῶν συγγενόμενος
 καὶ τῆς ἐκείθεν σοφίας ἀρυσάμενος ἔχωνδον, ὁ
 μὲν ὑπὸ τὸν Κωνσάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς, ὡς
 παραβασιλεὺς ὢν εἰς τὸν Καίσαρα, Μάξιμος δὲ
 ἦν κατὰ τὴν Ἀσίαν, Αἰδεσίου δὲ μεταλλάξαν-
 τος, πῆχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος·
 ὥστε ὁ μὲν Ἰουλιανὸς ἔτυχεν ὢν οὐκ ἐβούλετο 94.
 μὲν, ἀλλ' ἠναγκάζετο. Περμφθεις δὲ Καίσαρ
 ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ μό-
 νον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ
 δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγ-
 κεν, πάντας μὲν λαυθάνων ὅτι θεραπεύει θεοὺς,
 πάντας δὲ νικῶν ὅτι ἐθεράπευε θεοὺς, καὶ τὸν τε
 Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκείνον
 ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολ-
 λῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων
 αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνον ἀναγέγραπται),
 τὴν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ
 σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνοις ἐκείνοις γνώριμα διαπραξά-
 μενος, ἐπὶ τῇ καθάρσει ἠγέρθη τῆς Κωνσταντίου

τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσαν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Πέργαμου, καὶ τις τῶν ἐκ Λιβύης, ἦν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. Ὡς δ' οὖν καθεῖλε τὴν τυραννίδα Κωνσταντίου, καὶ τὸν ἱεροφάντην ἀπέπεμψε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καθάπερ θεὸν τινα ἀποπέμπων φανέντα, καὶ παρασχέντα ἃ ἐβούλετο, καὶ βασιλικά γε αὐτῷ δῶρα ἱερακείαν συνέπεμψε πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἑλλάδος ἱερῶν, τὸν Μάξιμον εὐθὺς μετεπέμψατο καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ μία γε ἦν ἐπ' ἀμφοῖν ἡ κλῆσις. Τοῖς δὲ ἐπὶ τοὺς θεοὺς καταφεύγειν ἐδόκει, καὶ ἄνδρες οὕτω δραστήριοι καὶ πείραν ἔχοντες, καὶ συνενεγκόντες εἰς ταῦτα τὴν πείραν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα ἀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν τῆς

97. ψυχῆς ἀνεγείραντες καὶ συζησάμενοι, σημείοις ἐγχριπτουσιν ἀπηνέσι καὶ ἀγρίοις. Ἐκεῖνοι ἤδεσαν τὰ φαινέντα σημεῖα. Ὁ μὲν οὖν Χρυσάνθιος εὐθὺς καταπλαγείς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτῆξας, πῆν γλώσσαν ἐνδακῶν, „οὐ μενετέον” εἶπεν „ἐμοὶ μόνον ἐνταῦθα, ὦ Μάξιμε φίλτατε, ἄλλα καὶ φωλευτέον.” ὁ δὲ ἀναστήσας ἑαυτὸν „ἀλλ' ἐπιλεῆσθαί μοι δοκεῖς,” εἶπεν „ὦ Χρυσάνθιε, τῆς παιδείας ἦν ἐπαιδεύθημεν, ὥς τῶν ἄκρων γέ ἐσιν Ἑλλήνων καὶ ταῦτα πεπαιδευμένων, μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτοις
 „ἀπα-

„ ἀπαντήσασιν, ἀλλ' ἐκβιάζεσθαι τὴν τοῦ θείου
 „ φύσιν ἄχρῃς ἂν ἐπικλίνοις πρὸς τὸν θεραπεύον-
 „ τα·” Χρυσάνθου δὲ ὑπολαβόντος „ ἴσως σὺ
 „ ταῦτα πράττειν εἰ δεινὸς καὶ τολμηρὸς, ἐγὼ
 „ δὲ τούτοις οὐκ ἂν μαχεσαίμην τοῖς σημείοις”
 καὶ μετὰ τοὺς λόγους ἀποχωρήσαςτος, ὁ μὲν
 Μάξιμος ἐπέμενεν ἅπαντα πράττων, ἔξε ἔτυ-
 χεν ὡς ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει· ὁ δὲ Χρυσάν-
 θιος ἀκνητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντας, ταῦς ἐξ
 ἀρχῆς πεπηγότας παρ' ἑαυτῷ λογισμαὺς μηδὲ
 κινήσαι διανοούμενος. Πάντες οὖν ἄνθρωποι πα-
 ρὰ τὸν Μάξιμον ἤδη συνετρόχαζον κατὰ τὴν Ἀ-
 σίαν, ὅσοι τε ἦσαν ἐν ἀρχαῖς καὶ ὅσοι τούτων
 ἀπολέλυντο, τό, τε κρεῖττον τῶν βουλευτηρίων.
 Καὶ δῆμος ἐξεναχώρει τὰς προόδους τῷ Μαξίμῳ
 μετὰ βοῆς πηδῶντες, ἦν δῆμος, ὅταν τινὰ θερα-
 πεύῃ, ἐκ πολλοῦ μεμελέτηκεν· αἱ τε γυναῖκες
 παρὰ τὴν γυναῖκα τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ παρῆσσεχέον-
 το, τὴν εὐδαιμονίαν θαυμάζουσαι καὶ μεμνησθαι
 σφῶν ἀξιοῦσαι. Ἡ δὲ Φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξ- 98.
 μον οὔτε γράμματα εἰδὸτα ἀπέφαινε. Ὁ μὲν
 οὖν Μάξιμος ὑπὸ τῆς Ἀσίας πάσης προσκυνοῦ-
 μενος, ἐπὶ τὴν συντυχίαν ἀνῆει τοῦ βασιλέως,
 Χρυσάνθιος δὲ ἔμεινε κατὰ χώραν, ἐκεῖνο θεῶ
 κατ' ὄναρ, ὡς πρὸς τὸν ταῦτα γράφοντα ἔλεγεν
 ἐς ὕπερον, εἰπόντος·

Ὅς γε θεοῖς ἐπιτείβηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ὡς δὲ καὶ ὁ Μάξιμος μετὰ τοσαύτης πομπείας ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὤρμησέ τε καὶ διὰ τῶν χέων εἰς αὐτὴν παρελθὼν ἐξέλαμψεν, ὃ, τε γὰρ βασιλεὺς καὶ οἱ βασιλευόμενοι πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ, νύξ καὶ ἡμέρα διέφερον αὐτοῖς οὐδέν, οὕτως ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. Ἐνταῦθα ὁ μὲν Μάξιμος βαρὺς ἦν ἤδη περὶ τὰ βασίλεια, σολὴν τε ἀβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, καὶ πρὸς τὰς ἐντεύξεις ὢν χαλεπώτερος καὶ δυσχερέστερος· ὁ δὲ βασιλεὺς ἡγνύει τὰ πραττόμενα. Μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς, ἐκβιασμένου τοῦ βασιλέως, ἔδοξε καὶ τὸν Πρίσκον· ὁ δὲ Μάξιμος ἀτήτει προσαναγκάζων καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ ἄμφω γε ἦσαν μετάπεμπται, ὁ μὲν Πρίσκος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, Χρυσάνθιος δὲ ἀπὸ Λυδίας καὶ Σάρδεων. Καὶ οὕτω γε ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συκοουσίας ὁ θεσπέσιος Ἰουλιανός, ὥς τε τοῖς μὲν ὡς φίλοις ἐπέσειλε, καθάπερ θεοὺς ἱκετεύων ἐλθεῖν καὶ συνέιναι· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ καὶ γυναῖκα εἶναι πυθόμενος, Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψίαν, ἰδίᾳ που καθίσας ἐάνιοι, τὸν, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέσειλεν αὐτὸς γράφων, οὐδεὶς εἰδότες, καὶ παντοίας ἀφιεῖς Φω-
νὰ

νας, τὸν ἄνδρα πείθειν μηδαμῶς ἀπαγορεῦσθαι τὴν
 ἔξοδον, καὶ τὴν πρὸς Χρυσάνθιον αἰτήσας ἐπισθ-
 λῶν, εἶτα ἐσβαλὼν ἐκείνην καὶ σφραγίδα ἀμφο-
 τέραις ἐπιθεῖς, ὡς ἂν τὴν μίαν τοὺς ἄξοντας ἐ-
 στείλῃ, πολλὰ καὶ ἀπὸ σόματος φράσας ἃ χρή-
 σιμα ἐνόμιζε πρὸς τὸ

Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

Ὁ μὲν οὖν Πρίσκος ἦλθε, καὶ ἐλθὼν ἐσωφρόνει·
 καὶ τοι γὰρ οὐκ ἐλάττους ἦσαν αὐτὸν οἱ θεραπεύον-
 τες, ἀλλ' ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος, οὐχ ὑπὸ τῆς
 βασιλείας ἐπαιρόμενος, ἀλλὰ τὴν βασιλείαν κατ-
 αφέρων καὶ ὁμαλίζων ἐς τὸ φιλοσεφώτερον. Ὁ
 δὲ Χρυσάνθιος οὐδὲ ταύταις ἐάλω ταῖς ἄρκυσι
 καὶ μηχαναῖς, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἐντυχὼν, ὡς τὰ
 παρὰ τῶν θεῶν ἦν ἀμετάβλητα, καὶ αὐτὸς εἶπε-
 το τοῖς θεοῖς, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέσειλεν,
 ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἢ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ γίνωιτα μόνον, καὶ αἱ θεοὶ ταῦτα ἔφραζον.
 Ὁ δὲ ὑπώπτευσεν μὲν τὴν ἀποτυχίαν τῆς κλή-
 σεως, ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας τὸν τε ἄνδρα καὶ
 τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνοις ἐπι-
 τρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ
 τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον. Μαξίμου δὲ
 καὶ Πρίσκου συνεπομένων, καὶ ἄλλοι δὲ τινες
 συμπαραμάρτουν εἰς πλῆθος συντελοῦντες, ἐασι-

τοὺς ἐγκωμιαζόντων ἀνθρώπων ὄχλος καὶ σφόδρα
γε διογκουμένων, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφησεν αὐτοῖς
102. συντετυχημένα. *libri de montan* πρᾶγματα συντό-
νως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπί-
δων εἰς τὸ ἀφανὲς καὶ ἄμορφον κατερράγη καὶ
διωλίσθησεν (ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ
Ἰουλιανὸν εἴρηται), ὃ, τε Ἰοβιανὸς ἐβασίλευσε
καὶ τιμῶν τοὺς ἄνδρας διετέλεσεν· εἴτα μάλα τα-
χέως καὶ σφοδρῶς συναπῆλθε τῷ προβασιλεύ-
σαντι (εἰ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλ-
θε!), Βαλεντινιανὸς τε καὶ Βάλης ἐπέζησαν τοῖς
πράγμασιν. Ἐνταῦθα συναρπάζονται μὲν Μάξι-
μος καὶ Πρίσκος, πολὺ τῆς κλήσεως διαφερού-
σης ἢ ὅτε Ἰουλιανὸς ἐκάλει. Ἐκείνη μὲν γάρ τις
ἦν πανηγυρικὴ καὶ πρὸς τιμὴν περιττῶς διαλάμ-
πυσσα, ταύτης δὲ τῆς δευτέρας πρὸ τῶν ἐλπι-
ζομένων καὶ τὸ Φαινόμενον κίνδυνος ἦν, αὐτῶς
ἀτιμία τις ἄδρᾶ καὶ περιφανὲς κατεκέχυτο τῶν
ὀρωμένων. Ἄλλ' ὁ μὲν Πρίσκος οὐδὲν ὑποῶδες
δεινὸν, ἀλλὰ καὶ προσμαρτυρηθεὶς ἀγαθὸς εἶναι
καὶ γεγενῆσθαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον, ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ ὁ ταῦτα γράφων
ἐπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους παῖς ὢν
καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελαῶν. Ὁ δὲ Μάξιμος,
πολλοὶ μὲν γὰρ αὐτοῦ κατεβόων δημοσίᾳ τε ἐν
τοῖς θεάτροις καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν βασιλέα, θαυμα-
σὸς δὲ ἦν καὶ οὕτως, ὅτι πρὸς τασαύτας ἀνέφερε
συμ-

συμφοράς· πλὴν ἐς τὸ βαθύτατον αὐτὸν τῆς τι-
 μωρίας περιάγουσι, τοσούτων τιμήσαντες χρή-
 μάτων, ὅσα μήτε ἀνὴρ ἀκούειν ἐδύνατο Φιλοσο-
 Φῶν (ὕπώπτευνον γὰρ αὐτὸν τὰ πάντων ἔχειν),
 καὶ μετεγίνωσκον, καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ.
 Καὶ ἀνεπέμφθη γε εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καταβο-
 λῇ τῶν χρημάτων, καὶ ὅσα μὲν ἔπασχεν ὑπὲρ 105.
 πᾶσάν ἐσι τραγωδίαν, καὶ οὐδεὶς ἂν εἴη μεγαλό-
 φωνος, οὐδὲ ἠδόμενος κακοῖς, ὥς ἐξαγγέλλειν
 ἀνδρὸς τοσούτου τηλικαύτας συμφοράς. Μικρὰ
 γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ
 γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ, πρὸς τὰς
 ἐπιφερομένας ὁδύνας τῷ σώματι. Καὶ θαυμασία
 γυνὴ παρὴν καὶ ὑπερήλγει. Ὡς δὲ ἦν ἄπειρον,
 καὶ ἐπετείνετο, „πριαμένη,” Φησὶν „ὦ γύναι,
 „Φάρμακον ἐπίδος καὶ ἐλευθέρωσον.” Ἡ δὲ
 καὶ ἐπρίατο καὶ παρὴν ἔχουσα. Ἐνταῦθα ὁ μὲν
 ᾄτει πιεῖν, ἡ δὲ ἠξίωσε προπιεῖν, καὶ αὐτίκα γε
 ἀπολομένης, τὴν μὲν οἱ προσήκοντες ἔθαπτον·
 ὁ δὲ Μάξιμος ἔπιεν οὐκέτι.

Ἐνταῦθα δὴ πᾶς λόγος ἐλάττων, καὶ πᾶν ὅσον
 ἂν τὸ ποιητικὸν ὑμνήσῃε γένος, πρὸς τὰς Κλεάρ-
 χου πράξεις. Ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσ-
 πρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων, καὶ διαφερόντως περὶ
 δόξαν καλὴν γενόμενος, τῶν πραγμάτων ἤδη με-
 ταβεβλημένων, καὶ Βαλεντινιανοῦ μὲν εἰς τὴν
 ἐσπέραν ἀποκεχωρηκότος, τοῦ δὲ βασιλέως Βά-
 λεν-

λεντος κινδύνους τοῖς ἐσχάτοις ἐμβεβηκότος, καὶ
 αὐτὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας
 ἀγῶνα τρέχοντος (ὁ γὰρ Προκόπιος ἀνταναστὰς
 πολλαῖς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι, πανταχόθεν αὐ-
 τὸν περιέκαπτεν εἰς τὸ συνήμεναι), τῆς οὖν Ἀ-
 σίας ἀπάσης κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος
 ἐπεσάτει, ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόν-
 του διὰ Λυδίας καὶ Πισιδίας ἐπὶ Παμφυλίαν ἀ-
 φορίζεται. Πολλὴν εἰς τὰ πράγματα συνέφερεν
 εὐνοίαν, τῷ τε σώματι παραβαλλόμενος ἐς τοὺς
 106. πρώτους κινδύνους, καὶ πρὸς τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρ-
 χον ἄντικρυς διαφερόμενος, ὥς οὐδὲ ὁ βασιλεὺς
 τὴν διαφορὰν ἠγγόει. Καί τοι γε ἦν ἑπαρχος Σα-
 λούτιος, ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τῆς Ἰουλιανοῦ βασιλείας
 κοσμήσας τὴν ἑαυτοῦ τύχην, ἀλλ' ὅμως τὴν τε
 βλακείαν αὐτοῦ διὰ τὸ γῆρας ἀπήλεγξε καὶ Νι-
 κίαν ἀπεχάλει· καὶ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ κατὰ τὸν
 καιρὸν ἐκεῖνον μοσχεύειν καὶ ῥωντύναι τὴν ψυχὴν
 ὑπ' ἀναγνώσεώς τε καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐμπειρίας.
 Χωρησάντων δὲ καλῶς τῶν πραγμάτων, ὁ Βάλης
 ὑπερηγάσθη τὸν Κλέαρχον, καὶ οὐκ ἀπέλυσε τῆς ἀρ-
 χῆς, ἀλλ' εἰς ἀρχὴν μετέστησε μείζονα, ἀνθύπατον
 αὐτὸν ἐπισήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης.
 Αὕτη δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἀλιτενὲς ἐπέχουσα
 πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἡγεῖρον ἄχρι Καρίας ἀποτε-
 μνεται, καὶ ὁ Τρωῖλος αὐτῆς περιγράφει τὸ πρὸς
 Λυδίαν. Ἐξί δὲ ἀρχῶν ἐνδοξοτάτη, καὶ οὐ κα-
 τή

τήκος τοῦ τῆς αὐλῆς ἐπάρχου, πλὴν ὅσα γε νῦν
πάλιν ἐς τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον ἅπαντα
συμπεφύραται καὶ ἀνατετάρακται. Τότε δὲ τὴν
ὑγιαίνουσαν Ἀσίαν ἀπολαβὼν ὁ Κλέαρχος, εὗρεν
ἐκεῖ τὸν Μάξιμον κατατεινόμενον ταῖς βασάνοις,
καὶ μόλις ἀνέχοντα. Θεῖον δὴ τὸ μετὰ ταῦτά
ἔσθ' εἰπεῖν ἔργον (οὐ γὰρ ἂν τις οὕτως τὸ παρά-
λογον ἐς ἄλλον τινα ἀναφέρει δικαίως ἢ θεόν).
τούς τε γὰρ σρατιώτας ἅπαντας οἱ ταύταις ἐφει-
σῆκεσαν ἀλήκτως ταῖς κολάσεσι, μείζονι βίᾳ
φυγεῖν ἀπηνάγκασε, καὶ τὸν Μάξιμον ἀνῆκε
τῶν δεσμῶν, ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώμα-
τος, καὶ ὁμοτράπεζον ἔθετο, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἰοῦ-
σοσάυτῃ κατεχρήσατο παρρησίᾳ, ὥς ὁ βασι-
λεὺς ἤδη καὶ μεθῆκε τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα γε
συνεχώρησεν ὅσα Κλέαρχος ἔπειθε. Τῷ γοῦν Σα-
λουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας, Ἐξόνιον ἐπενόησε
τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις. Ὁ δὲ Κλέαρχος τοὺς τε
κολαστῆρας ἐκείνους σρατιώτας, καὶ ὅσων κατὰ τὸν
ἄτυχῇ χρόνον ἐκεῖνον ἦσαν ὑφελόμενοί τι καὶ
ὑβρίσαντες, τοὺς μὲν ἡμύνετο, τοὺς δὲ εἰσε-
πράττετο· καὶ πάντες τοῦτο διὰ σώματος εἶχον
ὡς εἶη δεύτερος Ἰουλιανὸς τῷ Μαξίμῳ. Ἐνταῦθα
δὲ καὶ δημοσίας τινὰς ἐπιδείξεις ὁ Μάξιμος
ἐποιήσατο, ἀλλ' (οὐ γὰρ ἐπεφύκει πρὸς θέα-
τρον) τὴν δόξαν εἰς ἐλάχισον ἤνεγκεν· ὡς ἀνέ-
φερν ἑαυτὸν; διαλεγόμενος πάλιν, πολλὰ γοῦν
τῶν

τῶν τε κτημάτων κατεκομίζετο, καὶ τῶν ἐτέρως
 πως διακεκλεμμένων, καὶ ἦν ταχὺ μάλα ὀλβιος,
 καὶ ὥσπερ ἄρτι παριὼν εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ βασι-
 λείαν. Ὁ δὲ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν περι-
 φανῆς ὡν ἐπεδήμησε, καὶ πάντες αὐτὸν ἐδεδοίκα-
 σαν, τὴν τε τύχην ἀνισαμένην ὀρῶντες· καὶ τῆς
 ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας ἐστὶ μὲν πεπειρα-
 σμένος, τὴν δὲ ἐς τόνδε ἐπὶ πλέον ἐδόξαζεν. Ἐν-
 ταῦθα δὲ αὐτῷ πάλιν διὰ τὸ πολὺ κλέας τραχυ-
 τερον ἀνέφυ πάθος. Οἱ γὰρ περὶ τὰ βασίλεια
 ταῖς βασι- τινὰ συζητάμενοι καὶ προση-
 σάμενοι μαντεῖον ἰδιωτικὸν (οὐ παντός ἐστι κατὰ-
 μαθεῖν ὃ λέγω), χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσα-
 φεζέρου, τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγ-
 καν, τὸ μὲν πρᾶγμα οὐχ ὁμολογήσαντες, ὡς
 δ' ἂν αὐτοῦ χρήσαντος καὶ ἀνελόντος τι σαφές εἰσον
 110. βουλόμενοι μαθεῖν· δεδείκτω γὰρ τότε τὰ τῶν
 θεῶν, Μάξιμον δὲ μὴ μόνον τὰ τῶν θεῶν εἰδέναι,
 καὶ ἐπικεκαλυμμένα πρὸς τοὺς ἄλλους φέρεται.
 Ὁ δὲ τὸν νοῦν ἐπισήσας καὶ διαθρᾶν τὰ λεγόμε-
 να, τὸ κεκρυμμένον μὲν ἐν τοῖς λόγοις, ἐν δὲ
 ἀληθῶς, εἶδεν ὀξέως, καὶ μαντεῖων ἀληθέζερον ἐξή-
 νεγκεν, ὡς τὸν τε ἀναγνόντα (λέγων ἑαυτὸν)
 ἀπώλεσαν, καὶ πάντας, οὐ τοὺς εἰδότες τὴν τά-
 ξιν μόνον, προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ κολασθησά-
 μενον ἀδίκως πλέον ἀπέφηνεν, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐπέ-
 θηκεν ὅτι ὡς μετὰ τὴν ἀπάντων κοινὴν καὶ πολὺ-
 ὡς τρῶ-

„ τροπον Φθορὰν, ἐν ἣ τὸν Φόνον εἰργάσμεθα,
 „ ὁ βασιλεὺς ξένον τινὰ ἅμα Φθαρῆσεται τρό-
 „ πον, οὐδὲ ταφῆς ἀξιωθεὶς οὐδὲ ἐνδόξου τά-
 „ Φου.” Καὶ ταῦτα ἔσχεν αὐτῶς, καὶ ἐν τοῖς
 διεξοδικοῖς ἀκριβέστερον γέγραπται. Ἐβαλώκεσαν
 μὲν γὰρ αὐτίκα οἱ τε συνησάμεκοι καὶ ἀρθμήσαν-
 τες· πάντων δὲ πάνταχόθεν ἀρπαζομένων καὶ
 κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἐορτῇ
 καὶ συμποσίᾳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι, καὶ ὁ Μά-
 ξιμος συνηρπασθὴ μὲν, καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν
 ἦλθεν, ἐνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβεν· αἰσχυνθέντες
 δὲ αὐτοῦ τὸν Φόνον, ὡς πάντα ἐπὶ τῆς κρίσεως
 ἠλέγχθη, καὶ ὅτι κατέγνω τῶν ἐγχειρησάντων,
 καὶ ὅτι προεῖπεν ἀκριβῶς ἅπαντα, καθάπερ ἐν
 τῷ Μαξίμου σώματι θεὸν τινὰ κολάζοντες, Φο-
 νικὴν τινὰ καὶ μαγειρώδη ψυχὴν τὸν Φῆσον ἐπὶ
 τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν, τὴν Ἀσίαν τοῖς
 οὗτου τινὸς ἀξιώσαντες. Ὁ δὲ παραγενόμενος
 τὸ προσαχθὲν ἔπραξε καὶ παρ’ ἑαυτοῦ προσέθη-
 κεν, ἄφθονόν τινὰ χορηγίαν τῷ σπώδει καὶ λε- 113
 λυσσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων· πολλοὺς γὰρ προ-
 κατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέ-
 γαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε. Κακεῖνο μὲν
 εἶχεν ἡ μαντεία τέλος, ἀπέβαινε δὲ καὶ τὰ λει-
 πόμενα· ὅτε γὰρ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ τῶν Σκυ-
 θῶν μάχῃ ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον, ὥς οὐδὲ
 ὅσον εἰς ἀναίρεσιν εὐρέθη. Προσεπέθηκε δὲ ὁ
 δαί-

δαίμων καὶ ἕτερόν τι μεῖζον· ὁ γὰρ Φῆσος ἐκεῖ-
 νος (καὶ ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ γράφων παρὼν συ-
 νηπίσατο) παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀποδημή-
 σας πρὸς τὸν νεωστὶ βασιλεύοντα Θεοδόσιον, εἶτα
 ἐπανελθὼν (ἐγεγαμῆκει γὰρ ἐκ τῆς Ἀσίας γά-
 μον τυραννίδι πρέποντα), καὶ τὴν τρυφὴν ἐπι-
 δεικνύμενος καὶ τὸ διαπεφευγέναι τὰ ἐγκλήμα-
 τα, ἐορτὴν τε ἐπήγγελλε πολυτελῆ τοῖς ἐν ἀξίω-
 ματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβεβηκόσιν (ἡ τρίτη
 δὲ ἦν ἡμέρα τῶν καλανδῶν ὥς οὕτως Ἰακουαριάς
 ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσονομάζουσι), καὶ προσκυ-
 νήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο τὴν εὐωχίαν.
 Ὁ δὲ παρήλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν
 (καὶ τοι γε οὐδέποτε Φήσας θεραπεύειν θεοὺς,
 ἀλλ' οὐς ἐκόλασεν, ἅπαντας διὰ τοῦτο ἀνηρηκώς),
 παρελθὼν δὲ ὅμως, αὐτοῖς ὄναρ ἀπήγγειλε καὶ κα-
 τεδάκρυε τὴν ὄψιν διηγούμενος. Τὸ δὲ ὄνειρον ἦν·
 τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάεγγχην ἐπιλαβόμε-
 νον ἔλκειν αὐτὸν εἰς τὸν ἄδην, ὥς δικασόμενον ἐπὶ
 τοῦ Πλουτέως. Οἱ δὲ παρόντες, καὶ περ δεδιό-
 114. τες καὶ πρὸς τὸν ὅλον τοῦ ἀνδρὸς ἀκαφέροντες
 βίον, τὰ τε δάκρυα ἀπέψηχεν ἕκαστος, καὶ ταῖν
 Θεαῖν ἐκέλευον εὐχεσθαι· ὁ δὲ ἐπείθετο καὶ ἠὔχε-
 το. Ἐξιώντι δὲ αὐτῷ, τοῖν ποδοῖν ἀμφοῖν ὑπε-
 νεχθέντων, ἐπὶ τὰ νῶτα ἐξολισθαίνει τὸ σῶμα,
 καὶ ἄναυδος ἔκειτο· καὶ ἀπενεχθεὶς αὐτίκα ἐτε-
 λεύτησε, καὶ τοῦτο ἔδοξεν εἶναι τῆς Προνοίας ἔρ-
 γον ἄριστον.

Περὶ δὲ Πρίσκου, τὰ μὲν πολλὰ κατὰ τὴν περιπεσοῦσαν ἀνάγκην, καὶ πρότερον εἴρηται, ὅθεν γε ἦν ἴδιον δὲ κατὰ τὸ ἦθος αὐτοῦ τοιοῦτον ἀπομνημονεύεται. Κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων, μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ τὰς δόξας ἀπάσας τῶν παλακῶν συνηρηκῶς καὶ ἐπὶ ζώματος ἔχων· κάλλιστος δὲ ὦν καὶ μέγας ὀφθῆναι, καὶ ἀπαίδευτος ἂν ἔδοξεν εἶναι διὰ τὸ μόλις χωρεῖν ἐς διάλεξιν, ἀλλ' ὡς θησαυρόν γέ τινα ἐφύλαττε τὰ δόγματα, καὶ τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προιεμένους Φανὴν ἀσώτους ἔφασκεν. Οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐξημεροῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τῷ φιλοσωμάτῳ κατακλῶμενον ἀγριοῦσθαι, καὶ μισολόγον τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν ἐπεῖχε τὰ πολλὰ, καὶ βραδὺς ἦν καὶ ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸ ἦθος ἐφύλαττεν οὐ μόνον ὅτε ἐταίροις καὶ ὁμιληταῖς συνῆν, ἀλλ' ἐκ νεότητος αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν. Ὁ γοῦν Χρυσάνθιος πρὸς ταῦτα γράφωντα ἔλεγεν, ὡς ὁ 117· μὲν Αἰδασίου τρόπος κοινὸς ἦν καὶ δημοτικὸς, καὶ

μετά γε τοὺς ἄθλους ἄσοι περὶ λόγους ἦσαν, πρὸς
 περίπατον ἐξήκει κατὰ τὸ Πέργαμον, καὶ τῶν ἐ-
 ταίρων παρῆσαν οἱ τιμιώτεροι· ὁ δὲ διδάσκαλος
 ἁρμονίαν τινὰ καὶ ἐπιμέλειαν πρὸς τὸ ἀνθρώπειον
 ἐμφυτευὼν τοῖς μαθηταῖς, ὡς ἄσυφίλους αὐτοὺς
 εἶωρα, καὶ δι' ἀγερωχίαν τῶν δογμάτων ὑπέρ-
 φρονας, καὶ τὰ πτερὰ μακρότερα καὶ ἀπαλώτε-
 ρα τοῦ Ἰκαρίου, καταβιβάζων αὐτοὺς οὐκ ἐπὶ
 τὸν πόντον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὸ ἀνθρώπι-
 νον. Αὐτὸς δὲ ταῦτα διδάσκων λαχανόπωλιν
 τε ἀπαντήσας ἠδέως ἂν εἶδε, καὶ τὴν πορείαν ἐ-
 πισήσας προσεφθέγγετο, καὶ περὶ τιμῆς ἂν δι-
 ειλέχθη πρὸς αὐτήν, ὅ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον
 ἐργάζεται, καὶ ἅμα δῖναι τὴν γεωργίαν τοῦ λα-
 χάνου πρὸς αὐτήν. Καὶ πρὸς ὑφάντην τοιοῦτον
 ἂν τι ἐποίησεν ἕτερον, καὶ πρὸς χαλκέα καὶ τέ-
 κτονα. Οἱ μὲν οὖν σωφρονέστεροι τῶν ἐταίρων
 ἐξεπαιδεύοντο ταῦτα, καὶ μάλιστα Χρυσάνθιος,
 καὶ εἴ τις ἦν ἐκείνης τῆς διατριβῆς Χρυσανθίου
 παρὰ πλῆσις. Μόνος δὲ ὁ Πρίσκος οὐδὲ παρόν-
 τος ἐφείδετο τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ προδέτην
 τε αὐτὸν ἐλάλει τοῦ τῆς φιλοσοφίας ἀξιώματος,
 καὶ ἄνθρωπον λογάριον εἰδότα, κρείττονα μὲν
 πρὸς ψυχῆς ἀναγωγῆς, οὐ φυλαττόμενα δὲ ἐπὶ
 τῶν ἔργων. Ἄλλ' ὅμως τοιοῦτος ὢν, καὶ μετὰ
 τὴν Ἰουλιανοῦ βασιλείαν ἀμώμητος ἔμεινε, καὶ
 πολλοὺς τε νεωτερισμοὺς ἐνεγκῶν κορυβαυτιῶν-
 των

των ἐπὶ σοφίᾳ μεираκίων, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθύ
 διαφυλάττων ἦθος, καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς, εἰς μακρόν 118.
 τι γῆρας ἀνύσας (ὅς γε ἦν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα),
 συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρό-
 νῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον, οἱ δὲ
 ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτέ-
 ριός τε ἦν τις ἐκ Κεφαλληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐ-
 μαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἰλάριον δὲ
 καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίσαστο, ἄνδρα Βιθυνὸν
 μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγνηράσαντα,
 πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ
 γραφικὴν οὕτω φιλοσοφῆσαντα, ὥς οὐκ ἐτεθνή-
 κει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ
 ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν εἶδεν· καλὸν ἐ-
 θαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἰλάρ-
 ριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς,
 ἔξω μὲν εὐρεθεὶς τῶν Ἀθηναίων (πλησίον γάρ που
 Κορίνθου διέτριβε), κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν
 βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν
 ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γρα-
 φήσεται. Οὐ τὸ καθ' ἕκασον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ
 κινδὸν ἐκεῖ σαφέστερον λελέξεται· νυνὶ δὲ ὅσον ἐ-
 πέβαλε τὸ καθ' ἕκασον, ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴ-
 ρηται.

www.libtool.com.cn
 ΙΟΤΛΙΑΝΟΣ

Ἰουλιανὸς δὲ ὁ ἐκ Καππαδοκίας σοφιστῆς εἰς τοὺς Αἰδεσίου χρόνους ἤκμαζε, καὶ ἐτυράννει γε τῶν Ἀθηνῶν, καὶ παρὰ τοῦτον ἡ πᾶσα νεότης πανταχόθεν ἐχώρει, ῥητορικῆς ἕνεκεν τὸν ἄνδρα καὶ μεγέθους φύσεως σεβαζόμενοι. Ἦσαν μὲν γὰρ καὶ κατὰ ταυτὸν ἕτεροὶ τινες παραψάυοντες τοῦ

121. καλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου δόξαν διαιρόμενοι, Ἀψίνης τε ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινός, καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις ὀνομάτων χορηγία· ὁ δὲ τῷ μεγέθει τῆς φύσεως ἀπάντων κατεκράτει, καὶ τὸ ἕλαττον μακρῷ τινὶ ἢ ἕλαττον. Ὅμιληται δὲ αὐτοῦ πολλοὶ μὲν καὶ πανταχόθεν, ὡς εἰπεῖν, καὶ πανταχῇ διασπαρέντες, καὶ θαυμασθέντες ὅπου τε ἰδρύθησαν· ἀπόλεκτοι δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὅ, τε θειότατος Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιζίων, Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διόφαντος ὁ Ἀράβιος. Τουσκιανοῦ δὲ μνησθῆναι καλὸν, καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς ὀμιλίας, ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς. Ἰουλιανοῦ δὲ καὶ τὴν οἰκίαν ὁ συγγραφεὺς Ἀθήνησιν ἑώρα, μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ τινὰ, Ἑρμοῦ δὲ ὅμως καὶ Μουσῶν περικνέουσαν, οὕτως ἱεροῦ

ΤΕ

τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν. Προαιρεσίῳ δὲ αὐ-
τὴν καταλελοίπει. Καὶ εἰκόνες τῶν ὑπ' αὐτοῦ
θαυμασθέντων ἑταίρων ἀνέκειντο, καὶ τὸ θεά-
τρον ἦν ξεσοῦ λίθου, τῶν δημοσίων θεάτρων εἰς
μίμησιν, ἀλλὰ ἔλαττον καὶ ὅσον πρέπει οἰκία.
Τοσαύτη γὰρ ἦν Ἀθήνησιν ἡ εἰσὶς τῶν τότε ἀν-
θρώπων καὶ νέων, καθάπερ τῆς πόλεως, ἐκ τῶν
παλαιῶν ἐκείνων πολέμων, τὸν ἐντὸς τείχους ἀ-
σκούσης κίνδυνον, ὥς οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν σοφι-
στῶν δημοσίᾳ καταβάς διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἐν τοῖς
ιδιωτικοῖς θεάτροις ἀπολαβόντες τὰς Φωνὰς αὐ-
τῶν μεράκια ἐλέγοντο, οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέ-
οντες, ἀλλὰ τὸν περὶ κρότου καὶ Φωνῆς ἀγωνι-
ζόμενοι. Πολλῶν δὲ σιωπωμένων, τοῦτο ἀνάγκη
περὶ αὐτοῦ καταβαλεῖν καὶ συνεισενεγκεῖν ἐς τὸν
λόγον δεῖγμα τῆς ὅλης τοῦ ἀνδρὸς παιδείας 122.
καὶ συνέσεως. Ἐτυχον μὲν γὰρ οἱ θρασύτατοι
τῶν Ἀψίνου μαθητῶν ταῖς χερσὶ κρατήσαντες τοῦ
Ἰουλιανοῦ κατὰ τὸν ἐμφύλιον ἐκείνον πόλεμον·
χερσὶ δὲ βαρεῖαῖς καὶ Λακωνικαῖς χρησάμενοι,
τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σώματος κινδυνευόντων,
ὥσπερ ἀδικηθέντες, κατηγοροῦν. Ἀνεφέρετο δὲ
ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἡ δίκη, καὶ δὲ βαρὺς τις εἶ-
ναι καὶ φοβερὸς ἐνδεικνύμενος, καὶ τὸν διδάσκα-
λον συναρπασθῆναι κελεύει καὶ τοὺς κατηγορηθέν-
τας ἅπαντας δεσμώτας, ὥσπερ τοὺς ἐπὶ Φόνῳ κα-
τακεκλεισμένους. Ἐφίκει δὲ ὥσπερ Ῥωμαῖός τις

οὐκ εἶναι τῶν ἀπαιδευτῶν, οὐδὲ τῶν ὑπ' ἀγροίκων
καὶ ἀμούσῳ τύχῃ τεθραμμένων. Ὁ, τε γοῦν
Ἰουλιανὸς παρὴν (οὕτως ἐπιταχθέν) καὶ ὁ Ἀψί-
νης συμπαρὴν, οὐκ ἐπιταχθέν, ἀλλ' ὥς συνηγο-
ρήσων τοῖς κατηγορηκόσι. Καὶ ἡ μὲν ἐξέτασις
προῦκειτο, καὶ τοῖς διώκουσιν εἴσοδος ἐδόθη.
Προεισὶνέκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμισοκλῆς
τις Ἀθηναῖος, ὃς ἦν καὶ τῶν κακῶν αἴτιος· προ-
πετέστερος δὲ ὢν καὶ θρασύτερος, ἐς τὴν ἐπωρυμίαν
ἔβριζεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ὁ ἀνθύπατος ταυρηδὸν
ὑπιδὼν τὸν Ἀψίνην· „σὲ δὲ τίς” εἶπεν „ἐλ-
„θεῖν ἐκέλευσεν;” ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „περὶ τοῖς
„ἐαυτοῦ τέκνοις ἀγωνιῶν ἐληλύθειν.” Καὶ τῇ
σιωπῇ κρύψαντος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρχοντος, εἰ-
σῆσαν πάλιν οἱ δεσμίῳται καὶ ἡδικομημένοι, καὶ
ὁ διδάσκαλος μετ' αὐτῶν, κόμας ἔχοντες καὶ τὰ
σώματα κεκακωμένοι λίαν, ὥς οἰκτροὺς αὐτοὺς
Φανῆναι καὶ τῷ κρίνοντι. Δοθέντος δὲ τοῦ λόγου
825. τοῖς κατηγοροῦσιν, ἤρξατο μὲν ὁ Ἀψίνης τοῦ λό-
γου, ἀλλ' ὁ ἀνθύπατος ὑπολαβὼν· „ἀλλ' οὐ
„τοῦτό γε” εἶπε „Ῥωμαῖοι δακνύουσιν, ἀλλ'
„ὁ τὴν πρώτην εἰπὼν κατηγορίαν, κινδυνεύει
„περὶ τῆς δευτέρας.” Ἐνταῦθα παρασκευὴ μὲν
οὐκ ἦν πρὸς τὴν τῆς κρίσεως δξύτητα· ἦν δὲ ὁ Θε-
μισοκλῆς κατηγορηκῶς, καὶ λέγειν ἀνασκαζόμε-
νος, χροῖαν τε ἡλλαξε καὶ τὰ χεῖλη διέδακκεν ἀ-
πορούμενος, καὶ πρὸς τοὺς ἐταίρους ὑπέβλεπε καὶ

πα-

παρεφθέγγετο τί πρακτέον· εἰσεληλυθὲσαν γὰρ
 ὡς ἐπὶ τῇ συνηγορίᾳ τοῦ διδασκάλου μόνον κα-
 κραζόμενοι καὶ βοῶντες, πολλὰς οὖν σιωπῆς
 καὶ ταραχῆς οὔσης (σιωπῆς μὲν καθ' ὅσον τὸ δι-
 κασίηριον, ταραχῆς δὲ περὶ τὸ τῶν δικηγόντων μέ-
 ρος), ἐλεεινόν τι παραφθεγγόμενος ὁ Ἰουλιανὸς,
 „ ἀλλ' ἐμέ γε εἰπεῖν” ἔφη „ κέλευσον.” ὁ δὲ
 ἀνθύπατος ἀναβοήσας· „ ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χει-
 „ ρὲ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσῃ
 „ τις τῶν μαθητῶν τὸν λέγοντα, ἀλλ' εἴσεσθ' ἐ-
 „ γε αὐτίκα ἡλίκον ἐστὶ καὶ οἷον τὸ παρὰ Ῥωμαί-
 „ οῖς δίκαιον. Ἀλλὰ Θεμισοκλῆς μὲν περαίνε-
 „ τω τὴν κατηγορίαν, ἀπολογεῖσθω δὲ ὃν ἂν
 „ σὺ ἀποκρίνης ἄριστον.” Ἐνταῦθα κατηγορεῖ
 μὲν οὐδεὶς, ἀλλὰ Θεμισοκλῆς ὀνόματος ἦν Ὑ-
 βρις. Ἀπολογεῖσθαι δὲ πρὸς τὴν προτέραν κα-
 τηγορίαν ὡς ἐκέλευσε τὸν δυνάμενον, ὁ σοφιστὴς
 Ἰουλιανὸς „ σὺ μὲν,” εἶπεν „ ἀνθύπατε, διὰ
 „ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικαίου πεποίηκας Πυθαγό-
 „ ραν Ἀψίνην, βραδέως τὸ σιωπᾶν, ἀλλ' ὅμως
 „ δικαίως, μαθόντα· ὁ δὲ πάλαι (τοῦτο γὰρ
 „ αὐτὸς καταμανθάνεις) καὶ τοὺς ἐταίρους πυ-
 „ θαγορίζειν καὶ σιωπᾶν ἐδίδαξεν. Εἰ δὲ ἀπο-
 „ λογεῖσθαι κελεύεις, τῶν ἐμῶν ἐταίρων τινὰ κέ- 126
 „ λευσον ἀπολυθῆναι τῶν δεσμῶν, Προαιρέσιον,
 „ καὶ δοκιμάσεις αὐτὸς πότερον ἀττικίζειν ἢ πυ-
 „ θαγορίζειν πεπαίδευται.” Ὡς δὲ ταῦτα ἐπέ-

τρεψε καὶ ἅμα εὐκόλως (ταῦτα δὲ πρὸς τὸν συγ-
 γραφέα Τουσκιανὸς ἐξήγγελλε παρὼν τῇ κρίσει),
 καὶ εἶσα τῶν κατηγορουμένων παρελθὼν εἰς μέ-
 σους Προαιρέσιος ἄδεσμος, ἐμβοήσαντος αὐτῷ
 τοῦ διδασκάλου σφοδρὸν τε καὶ διάτονον (ὥσπερ
 ἐπὶ τῶν σεφανιτιῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προ-
 τρέποντες), ἐμβοήσαντος δευτέρως τὸ „ λέγε-
 „ Προαιρέσιε, νῦν καιρὸς τοῦ λέγειν „ ὁ μὲν προ-
 οίμιόν τι ἔφη· οὐ γὰρ ἠπίσατό γε αὐτὸ Τουσκια-
 νὸς, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν· ἐξήνεγκεν εἰς τε οὐ-
 κτὸν ὧν ἐπεπόνθεσαν ῥέπον, καὶ μεμιγμένον τινὰ
 εἶχε τὸ προοίμιον ἔπαινον τοῦ διδασκάλου· καί
 που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις ἐγκατεσπεί-
 ρετο τῷ προοιμίῳ, προπέττειαν ἐμφαίνουσα τῆς
 ἀνθυπατικῆς ἀρχῆς, ὡς οὐ προσῆκον αὐτοῖς οὐδὲ
 μετὰ τοῦς ἐλέγχους τοιαῦτα ὑποσῆναι καὶ πα-
 θεῖν. Κάτω δὲ τοῦ ἀνθυπάτου νεύοντος, καὶ τόν
 τε νοῦν τῶν λεγομένων καταπεπληγμένου καὶ τὸ
 βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρό-
 τον, καὶ πάντων μὲν βουλομένων ἐπαινεῖν, κα-
 ταπτηξάντων δὲ ὥσπερ διοσημίαν, καὶ σιωπῆς
 κατακεχυμένης μυσηριώδους, εἰς δεῦτερον προοί-
 μιον ὁ Προαιρέσιος ἐντείνων τὸν λόγον (τοῦτο γὰρ
 ἐμέμνητο Τουσκιανὸς), ἐνθένδε ἤρξατο „ εἰ
 „ μὲν οὖν ἔξεις καὶ ἀδικεῖν ἅπαντα καὶ κατηγο-
 „ ρεῖν καὶ λέγοντα πισεύεσθαι πρὸ τῆς ἀπολο-
 „ γίας, ἔσω, γινέσθω Θεμισοκλέους ἡ πόλις.”
 Ἐν-

Ἐνταῦθα ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθύπατος ἐκ τοῦ 129
 θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα
 (τήβεινον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), ὥσπερ μει-
 ράκιον ὁ βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος ἐκρότει
 τὸν Προαιρέσιον· συνεκρότει δὲ ὁ Ἀψίνης οὔτι ἐ-
 κίων, ἀλλὰ ἀνάγκης βιαίωτερον οὐδέν· ὁ διδάσκα-
 λος Ἰουλιανὸς ἐδάκρυε μόνον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος
 τὸ μὲν διωκόμενον μέρος ἐξελεῖν κελεύσας, τοῦ
 δὲ διώκοντος τὸν διδάσκαλον μόνον, εἶτα ἀπολα-
 βὼν τὸν Θεμισοκλέα καὶ τοὺς Λάκωνας, τῶν ἐν
 Λακεδαιμονίᾳ μασιγῶν ὑπέμνησε, πρᾶσθεις αὐ-
 τοῖς καὶ τῶν Ἀθηναίων. Εὐδοκιμῶν δὲ καὶ αὐτὸς
 ἄγαν καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν, Ἀθήνησιν ἐτελεῦτα
 μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδεδω-
 κὼς ἐταίροις.

Π Ρ Ο Α Ι Ρ Ε Σ Ι Ο Σ.

Περὶ Προαιρεσίου καὶ προλαβοῦσιν ἱκανῶς εἴρη-
 ται, καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑ-
 πομνήμασι. Καὶ νῦν δὲ ἐπελθεῖν καιρὸς εἰς τὸ
 ἀκριβέστερον εἰδῶτι τε ἀσφαλῶς καὶ ἀξιωθέντι τῆς
 ἐκείνου γλώττης καὶ ὁμιλίας· καὶ ταῦτά γε, εἰ
 καὶ πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη πρὸς χάριν, εἴ
 τις διδάσκαλος, ἀλλ' ὅμως πολλῶ τινὶ καὶ μα-
 κρῇ τῆς εἰς τὸν συγγραφέα Φιλίας ἀφεσῆκεσαν
 αἱ τούτων καὶ ἀδιήγηται χάριτες. Διέβαλε

Ε 5

μὲν

μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐ-
 ρώπην καὶ Ἀθήνας, τελευτῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον
 ἔτος, καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην οὐλὴ τε ἦν αὐ-
 τῷ καὶ ἄγαν συνεχῆς ἡ κόμη, καὶ διὰ πλῆθος
 πολιῶν τριχῶν ἀφριζούσῃ θαλάσῃ προσεμφέρησεν
 καὶ ὑπαργυρίζουσα. Ὁ δὲ Προαίρεσις προελθὼν
 130. λύθει μὲν ἐπὶ τὸ ἑβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔ-
 τεσιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, ἠκμαζε δὲ οὕτω τὰ εἰς
 λόγους, τῇ νεότητί τε τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα κα-
 κμηκὸς συνηγείρετο, ὥς τε ὁ ταῦτα συγγράφων
 ἀγῆρων τινὰ καὶ ἀθάνατον αὐτὸν ἐνόμιζε, καὶ
 προσεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραχ-
 ματείας φανέντι θεῷ. Καίτοι γε ἦν ἥκων εἰς τὴν
 Πειραιᾶ περὶ πρῶτην φυλακὴν, ἐπὶ πυρετῷ λάβρῳ
 κατὰ πλοῦν γενομένῳ, καὶ πολλοὶ τινες ἄλλοι κα-
 τὰ γένος γε αὐτῷ προσήκοντες συνεισπεπλεύκε-
 σαν, καὶ περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, πρὶν τι γενέσθαι
 τῶν εἰωθότων (τὸ γὰρ πλεῖον ἦν τῶν Ἀθήνηθεν,
 καὶ περὶ τὰς κατάρσεις οὐκ ὀλίγοι τιμὲς ἐναυλό-
 χουν αἰεὶ τῶν εἰς ἑκάστον διδασκαλαῖον μεμνηνό-
 των), ὁ ναύκληρος εἰς Ἀθήνας συνέτεινε, τῶν μὲν
 ἄλλων βαδίζοντων, ὁ δὲ βαδίζειν ἀδυνάτως ἔ-
 χων, ὅμως ἐκ διαδοχῆς ἀνεχόμενος, ἀνεκομί-
 σθη πρὸς τὴν πόλιν. Ἦν τε νυκτὸς τὸ σταθερώτα-
 τον, ἥνίκα ἥλιος μακροτέραν ποιεῖ τὴν νύκτα γι-
 κόμενος νοτιώτερος· ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ
 τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε· καὶ ὁ ναύκληρος ὡν πευ
 καὶ

καὶ ξένος Προαιρεσίου παλαιός, τοσοῦτον ὄχλον
 ὁμιλητῶν, ἀράξας τὴν θύραν, εἰσήγαγεν εἰς τὴν
 οἰκίαν, ὥς, ἥνικα πόλεμοι τινες ἐγίνοντο περὶ
 ἐνὸς μεираκίου καὶ δυοῖν, πλήρωμα διατριβῆς
 βλους σοφιστικῆς τοὺς ἐληλυθότας φαίνεσθαι. Τού-
 των οἱ μὲν εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν, οἱ δὲ εἰς
 πλοῦτον ἦσαν ἀκρότεροι, τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον·
 ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐλεεινῶς διακείμενος τὰ πλείεζα
 τῶν ἀρχαίων ἐπὶ σώματος εἶχε μόνον βιβλία.
 Εὐθὺς μὲν οὖν χαρμονή τε ἦν περὶ τὴν οἰκίαν καὶ 133,
 διαδρομαὶ τινες ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ οἱ
 μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον. Ὁ δὲ Προαιρέ-
 σιος συγγενεῖς ἰδίους κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην με-
 ταπεψάμενος, παραλαβεῖν τοὺς ἐλθόντας κε-
 λεύει. Ἦν δὲ αὐτός τε ἐξ Ἀρμενίας (ὅσον ἐστὶν
 Ἀρμενίας Πέρσαις εἰς τὰ βαθύτατα συνημμέ-
 νον), καὶ Ἀνατόλιος οὗτοι καὶ Μάξιμος ἐκα-
 λοῦντα. Καὶ οἱ μὲν ἀπεδέξαντο τοὺς ἐλθόντας,
 καὶ ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρά μετὰ
 πάσης ἐπιδείξεως, ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδεί-
 κνυτο καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα. Καὶ οἱ μὲν
 τούτων ποτὲ ἀπηλλάγησαν ἅπαξ λουσάμενοι, ὁ
 δὲ συγγραφεὺς, ἐντείναντος αὐτῷ τοῦ νοσήμα-
 τος, διεφθείρτο, μήτε Προαιρέσιον μήτε τὰς
 Ἀθήνας ἰδὼν, ἀλλὰ ὀνειρᾶσαι δοκῶν ἐκεῖνα ὧν ἐ-
 πεθύμησεν. Οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας βα-
 ρέως ἔφερον, καὶ ὥσπερ τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλι-
 κίαν

κίαν ἀπιούσιν ἐπὶ τὸ πλεόν ἅπαντες εἰώθασι χα-
ρίζεσθαι, πολλά τινα καὶ μογάλα περὶ αὐτοῦ
καταψευσάμενοι καὶ συμφορήσαντες ἑτερατεύ-
σαντο, καὶ πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν παράλο-
γον, ὥσαν ἐπὶ μεγάλη συμφορᾷ. Αἰσχίνης δὲ
τις οὐκ Ἀθηναῖος (ἀλλὰ ἢ Χῖος ἦν αὐτῷ πα-
τερὶς), πολλοὺς ἀνηρηκῶς οὐχ ὅσους ἐπηγγείλα-
το θεραπεύειν, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἶδε μόνον, εἰς
μέσους ἀναβοήσας τοὺς ἑκθυνοῦντας, ὥς μετὰ
ταῦτα ἐγένετο φανερόν „ ἀλλὰ συγχωρήσατέ
„ γε” εἶπε „ τῷ νεκρῷ με δοῦναι φάρμακον.”
Οἱ δὲ συνεχώρησαν Αἰσχίνῃ διαφθεῖραι καὶ τοὺς
ἀπολωλότας. Ὁ δὲ ὅ, τι μὲν ἐνέχεεν, ὀργάνοις
τισὶ τὸ σῶμα διαψήσας, μετὰ ταῦτα ἐξεῖπε, καὶ
134. ὁ θεὸς πολλοῖς ὕστερον ἐμαρτύρησε χρόνοις, ἐμβα-
λὼν δὲ ὅμως, τοῦ μὲν ἢ γαστὴρ ἀθρόως ἀπελυ-
μάνθη, καὶ τὸν αέρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οἰ-
κείους. Ὁ δὲ Αἰσχίνης ἐνὶ τούτῳ γε ἔργῳ θά-
ψας τὰ προγεγενημένα τῶν ἀμαρτημάτων, ὑπό
τε τοῦ σωθέντος προσεκυνεῖτο, καὶ τῶν ἡδομένων
ὅτι σέσωσαι. Καὶ ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει
πάντων σεβασζομένων αὐτὸν, εἰς τὴν Χῖον ἀπῆ-
ρε, πλὴν ὅσα γε παραμείνας εἰς ῥῶσιν τοῦ σώ-
ματος, προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρ-
μάκου, καὶ τότε συνῆλθεν ἀκριβῶς ὁ σωθεὶς τῷ
σώσαντι. Ὁ δὲ θειότατος Προαιρέσιος οὐπω τὸν
συγγραφέα τεθεαμένος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅσον οὐκ
ἤδη

ἤδη κατοδυρόμενος, ὡς ἐπύθετο τὴν ἄλογον ταύτην
καὶ ἀνεκλάλητον σωτηρίαν, μετακαλέσας τοὺς
κρατίστους καὶ γενναιοτάτους τῶν ὁμιλητῶν καὶ
παρ' οἷς ἐπηνεῖτο χειρῶν ἀλκῆς ἔργον, „πέπον-
„θά τι” πρὸς αὐτοὺς εἶπεν „ἐπὶ τῷ σωθέντι
„ παιδίῳ, καὶ τοι γε οὐπω τεθεαμένος, ἀλλ' ὅμως
„ ἔκασχον ἡνίκα ἀπώλλυτο. Εἴ τι δὴ βούλεσθε
„ χαρίσασθαι μοι, τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τοῦτων
„ καθήρατε, πάσης χλευασίας Φεισάμενοι καὶ
„ παιδιᾶς, ὥσπερ ἐμὸν τινα παῖδα ψαίροντες.”
Καὶ ταῦτα μὲν ἔσχεν οὕτως, καὶ ἀκριβέζερον ἐν
τοῖς κατ' ἐκείνον χρόνοις λελέξεται· ὅμως δὲ ὁ
συγγραφεὺς ὁμολογῶν τὰ ἐς αὐτὸν θεοῦ τινὸς
προνοίας τετυχηκέναι ἐκ τῆς Προαιρεσίου σπου-
δῆς, οὐδὲν εἰς τὸ καθόλου περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀπο-
σῆσεται τῆς ἀληθείας, εἰ γε πεπηγὼς ὁ Πλάτωνος
λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς,
πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται. Προαιρεσίῳ δὲ
(Φερέσθω γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος) τὸ μὲν κάλ- 137
λος ἦν τοῦ σώματος τοιοῦτον, καὶ τοι γηραιὸς ὢν
ἦν, ὥς ἐμπορεῖν τε εἴ τις ἐφ' ἡλικίας οὕτω γέ-
γονε καλὸς, καὶ θαυμάζειν τὴν τοῦ κάλλους δύ-
ναμιν ὅτι πρὸς τοσοῦτον σῶμα διὰ πάντων εἰς τὴν
ἀρίστην πλάσιν ἐξήρκεσε· τὸ δὲ μέγεθος ἦν ἡλίκον
ἂν τις οὐ πισεύσειεν, ἀλλὰ εἰκάσειε μόλις. Ἀ-
νεσηκέναι γὰρ εἰς ἓνα τὸν πόδα κατεφαίνετο, ὥς
καλοσσὸς ἐδόκει παρὰ τοὺς μεγίστους ὀρώμενος
τῶν

τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Νέον δὲ αὐτὸν ἐξ Ἀρμενίας ἀναστήσαντος τοῦ δαίμονος, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν διαβάλλοντος (οὐ γὰρ ἐπεθύμησεν εὐθὺς τῶν Ἀθηναίων) ἢ τε ἔνδεια παρελύπει τῶν χρημάτων· γεγονὼς γὰρ ἄνωθεν καλῶς, τοῦτο ἡτύχει· καὶ πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις ὥσθεις, καὶ παρελθὼν, αὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν· καὶ χρόνον οὐκ ὀλίγον ὁμιλήσας ἐκείνῳ, συνέτεινεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν σφοδρῶς, καὶ πάλιν Ἀθήνησι πρῶτος ἦν. Ἡφαιζίων δὲ αὐτῷ συνείπετο, φιλοῦντες μὲν ἀλλήλους ἄμφω καὶ πάννυ, φιλονεικοῦντες δὲ ἀλλήλοις εἰς πενίαν καὶ περὶ τῶν ἐν λόγοις πρωτείων. Ἐν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἰμάτιον καὶ τριβώνιον, καὶ πλέον οὐδὲν, καὶ εἰσώματα τρία που ἢ τέτταρα, τὴν οἰκοθεν βαφὴν μετὰ τῆς παχύτητος διὰ χρόνον ἀπαγορεύοντα. Περιῆν οὖν αὐτοῖς ἐνὶ τε ἀνθρώπῳ καὶ δυεῖν εἶναι, ὥσπερ τὸν Γηρυόνην οἱ μῦθοί φασιν ἐκ τριῶν συντεθῆναι· κακῆνοι δύο τε ἦσαν καὶ εἷς. Προαιρεσίῳ μὲν γὰρ δημοσίᾳ Φανέντος, Ἡφαιζίων ἦν ἀφανὴς ἐν ταῖς

138. εἰσώμασι κατακείμενος, καὶ συνασκάων ἑαυτὸν περὶ τοὺς λόγους· ταυτὰ δὲ καὶ Προαιρεσίῳ συνέβαινεν Ἡφαιζίωνος Φανέντος, τοσαύτη τις εἶχεν αὐτοῖς ἔνδεια. Ἀλλ' ὅμως Ἰουλιανὸς ἐπὶ τὸν Προαιρέσιον ἐπέκλινε τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὥτα ἀνεισῆκει, καὶ τὸ μέγεθος κα-

τε-

τεδείμματα τῆς φύσεως. Ὡς δὲ ἀπελθόντος Ἰου-
 λιανοῦ τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἔρως τῆς διαδοχῆς τῶν
 ἐπὶ τοῖς λόγοις πλεονεκτημάτων, παραγγέλλου-
 σι μὲν ἐπὶ τῷ κράτει τῆς σοφιστικῆς πολλοὶ καὶ
 ἄλλοι, ὥςτε ὄχλος ἦν καὶ ταῦτα γράφειν. Χει-
 ροτονοῦνται δὲ δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι,
 Προαιρέσιος τε καὶ Ἠφαισίων, καὶ Ἐπιφάνιος, καὶ
 Διόφαντος, καὶ Σώπολις ἐκ τῆς παραβύσου καὶ
 παρημελημένης ἐς τὸν ἄριθμον ἐνδείας, καὶ Παρ-
 νάσιός τις ἐκ τῆς εὐτελεστέρας. Ἔδει γὰρ πολ-
 λούς εἶναι, κατὰ τὸν νόμον τὸν Ῥωμαϊκόν, Ἀθή-
 νησι τοὺς μὲν λέγοντας, τοὺς δὲ ἀκούοντας. Χει-
 ροτονηθέντων δὲ τούτων, οἱ μὲν εὐτελέστεροι τὸ
 ὄνομα εἶχον, καὶ μέχρι τῶν σαινίδων ἦν τὸ κρά-
 τος καὶ τοῦ βήματος ἐφ' ὃ παρήεσαν, εἰς δὲ τοὺς
 δυνατωτέρους ἢ πόλις εὐθὺς διήρητο, καὶ οὐχ ἡ
 πόλις μόνη, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἔθνη, καὶ
 περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ γᾶσις, ἀλλ' ὑπὲρ ἐ-
 θνῶν ὅλων ἐπὶ τοῖς λόγοις. Ἡ μὲν γὰρ ἐώα κα-
 θάτερ τι γέρας Ἐπιφανίῳ σαφῶς ἐξήρητο, τὴν
 δὲ Ἀραβίαν εἰλήχει Διόφαντος, Ἠφαισίων δὲ
 καταδείσας Προαιρέσιον ἀπῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν τε
 καὶ ἀνθρώπων, Προαιρεσίῳ δὲ ὁ Πόντος ὅλος καὶ
 τὰ ἐκείνη πρόσοικα τοὺς ὁμιλητὰς ἀνέπεμπεν,
 ὥσπερ οἰκεῖον ἀγαθὸν τὸν ἔνθρα θαυμάζοντες.
 προστετέθη δὲ καὶ Βιθυκία πᾶσα καὶ Ἑλλήσπον- 141.
 τος, ὅσα τε ὑπὲρ Λυδίας, διὰ τῆς καλουμένης
 νῦν

νῦν Ἀσίας, ἐπὶ Καρίαν καὶ Λυκίαν τείνοντα πρὸς
 Παμφυλίαν καὶ τὸν Ταῦρον ἀφορίζεται, Αἴγυ-
 πτός τε πᾶσα τῆς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἀρχῆς καὶ κλή-
 ρος ἦν οἰκεῖος αὐτῷ, καὶ ὅσα ὑπὲρ Αἰγύπτου πρὸς
 Λιβύην συρόμενα, τό, τε ἄγνωστον τέλος ἔχει
 καὶ τὸ οἰκήσιμον. Ταῦτα δὲ ὥς ἐπὶ πλέον εἴρη-
 ται, ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε
 τὰ ἔθνη ἐν ὀλίγοις τισὶ μεираκίοις, ἢ μετανάστα-
 σιν παρ' ἐτέρους, εἴ που τις καὶ κατ' ἀρχὰς ἀ-
 πατηθεὶς ἐτέρῳ προσῆλθε. Πρὸς δὲ τὸ μέγεθος
 τῆς Προαιρεσίου φύσεως, συστάσεως νεανικῆς καὶ
 μάλα σφοδρᾶς γενομένης, τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ἐς τοσόνδε ἴσχυσεν ἡ σύστασις, ὥς τε τὸν ἄνδρα
 ἐξόριζον τῶν Ἀθηναίων εἰργάσατο, δεκάσαντες τὸν
 ἀνθύπατον, καὶ τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν εἶχον
 αὐτοί. Ὁ δὲ καὶ πρὸς τῇ Φυγῇ μετὰ πενίας
 ἰσχυρᾶς ὥσπερ ὁ Πεισίστρατος ἐκπεσὼν, κατήλ-
 θε τὸ δεύτερον· ἄλλοι μὲν διὰ πλοῦτον, Προαι-
 ρεσίῳ δὲ ὁ λόγος ἥρκει μόνος, ὥσπερ ὁ Ὀμηρι-
 κὸς Ἑρμῆς ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὴν Ἀχιλλέως κἂν τοῖς
 πολεμίοις παρέπεμπεν τὸν Πρίαμον. Συνὴν δέ
 τις αὐτῷ καὶ ἀγαθὴ τύχη νεώτερον ἀνθύπατον
 κατὰ Φήμην ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τοῖς γινομένοις
 ἐπισήσασα τοῖς πράγμασι. Καὶ ὁ μὲν οὕτω βα-
 σιλῆως ἐπιτρέψαντος, καὶ μεταπείσαντος ὁσρά-
 κου, κατῆει τὸ δεύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ δὲ
 ἐχθροὶ τὸ δεύτερον αὐτῷ ἐλιχθέντες καὶ συσπει-
 ρα-

ρασάμενοι καθ' ἑαυτοὺς, ἀνίσταντο καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον ἐτέρας ἐξηρτῶντο μηχανάς. Καὶ οἱ μὲν 142
 ἐν τούτοις ἦσαν προηγουμένων δὲ τῶν εὐτρεπι-
 ζόντων τὴν κἀθοδον, κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος
 (ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ Λυδὸς παρὼν Τουσκίανδς
 ἐξήγγελλεν, δὲ Προαιρέσιος ἂν ἦν, εἰ μὴ Προαι-
 ρέσιος ἦν), κατελθὼν δὲ ὁμοῦ, εὕρισκε μὲν,
 ὥσπερ τις Ὀδυσσεὺς διὰ μακροῦ παραγενόμενος,
 ὀλίγους τῶν ἐταίρων, ἐν οἷς καὶ ὁ Τουσκίανδς ἦν,
 ὑγιαίνοντάς, καὶ, ἐπὶ τῷ ἀπίσῳ τοῦ θαύματος,
 τοὺς πρὸς ἐκείνους βλέποντάς· εὐρὼν δὲ καὶ πλη-
 ρωθεὶς ἀγαθῶν ἐλπίδων „περιμένετε” φησὶ „τὸν
 „ἀνθύπατον” ὁ δὲ θάττον ἦλθεν ἐλπίδος. Ἀφι-
 κόμενος δὲ Ἀθήναζε, συνεχάλει τε τοὺς σοφι-
 ζάς, καὶ διετάραττεν ἅπαντα. Οἱ δὲ μόλις μὲν
 καὶ βάδην συνήεσαν. Ἀνάγκης δὲ καλούσης,
 προβλήματά τε αὐτοῖς προεβλήθη, καὶ κατὰ δύ-
 ναμιν αὐτῶν ἕκαστος διαλεχθέντες, ἐκ παρακλήσεως
 καὶ παρασκευῆς τῶν κρότων συντελουμένων, ἀ-
 πηλλάγησαν, καὶ τοὺς Προαιρεσίου Φίλους εἶχεν
 ἀθυμία. Ὁ δὲ ἀνθύπατος αὐτοὺς τὸ δεύτερον
 ὡς ἐπὶ τιμαῖς συγκαλέσας, ἅπαντας κατασχε-
 θῆναι κελεύει, καὶ τὸν Προαιρέσιον ἐξαπιναιῶς
 εἰσκαλεῖ. Οἱ δὲ παρῆσαν ἀγνοοῦντες τὰ μέλ-
 λοντα. Ὁ δὲ ἀνθύπατος „βούλομαι” ἀνέκραγε
 „πᾶσιν ὑμῖν ἐν ζήτημα προβαλὼν, πάντων ὑμῶν
 „ἀκροάσασθαι σήμερον· ἐρεῖ δὲ μεθ' ὑμᾶς, ἢ
 F „ὅπως

„ὥτως ἂν βούλησθε, καὶ Προαιρέσις.” Τῶν
 δὲ τὸ πρᾶγμα Φανερώς παραιτησαμένων, καὶ τὰ
 Ἀριστείδου μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ πόνου (ἐ-
 ρει γὰρ μὴδὲν ἴδιον αὐτοὺς λέγειν) προενεγκόν-
 των δὲ ὅμως ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμαυτῶν ἀλλὰ τῶν
 ἀκριβοῦντων, τὸ δεύτερον ἐμβοήσας ὁ ἀνθύπα-
 τος „λέγε,” φησὶν „ὦ Προαιρέσει.” Ὁ δὲ
 ἀπὸ τῆς καθέδρας εἰς προαγῶνά τινα διαλαχθεὶς
 145. οὐκ ἀχαρίσως, καὶ τὸν σχέδιον ὅσος ἐστὶν ἐξέ-
 φας λόγον, ἀνέστη θαρράλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Ἐν-
 ταῦθα ὁ μὲν ἀνθύπατος ὄρον τινα προβαλεῖν ἔ-
 τοιμος ἦν, ὁ δὲ ἀνεγκὼν τὸ πρόσωπον, περιέ-
 βλεπε κύκλῳ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ πολὺ μὲν εἴωρα
 τὸ πολέμιον, τὸ δὲ Φίλιον μικρὸν καὶ διαλασθά-
 νον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀθυμότερος· ζέον-
 τος δὲ καὶ συγχορευόντος αὐτῷ δαίμονος, περι-
 σκοπῶν ἅπαντα, συγκακαλυμμένους ὄρᾳ περὶ
 τὴν ἐσχάτην ἄντυγα τοῦ θεάτρου δύο τινὰς ἄν-
 δρας τῶν περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων καὶ ὅφ’ ὧν
 ἐπεπόνθει τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν, καὶ ἀναβοήσας
 „ὦ θεοί,” φησὶν „ἐνταῦθα οἱ βέλτιστοι καὶ
 „σοφοί· τούτους ἐμοὶ κέλευσον, ἀνθύπατε,
 „προβαλεῖν” ἵσως γὰρ ὅτι ἠσέβησαν πεισθή-
 „σονται.” Οἱ μὲν οὖν ταῦτα ἀκούσαντες,
 εἰς τὸν ὄχλον τε τῶν καθημένων κατεδύοντο,
 καὶ διαλασθάνειν ἔσπευδον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος
 διαπέμφας τινὰς τῶν στρατιωτῶν, εἰς μέσον
 αὐ-

αὐτοὺς περιήγαγε· καὶ καταστήσας ἕκ τινος προ-
 τροπῆς τὸ προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὄρον, ὡς
 ἐκεῖνοι βραχύν τινὰ χρόνον σκεψάμενοι καὶ
 πρὸς ἀλλήλους διαλεχθέντες, τὸν τραχύτατον
 ὢν ἤδεσαν καὶ φαυλότατον ἐξήνεγκαν, ἰδιωτικὸν
 καὶ τοῦτον, καὶ οὐ βάσιμον ῥητορικῇ πομπείᾳ,·
 ταυρηδὼν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε, πρὸς δὲ τὸν ἀν-
 ὄπατον· „ἂν πρὸ τοῦ ἀγῶνος αἰτῶ δίκαια, ταῦ-
 „, τὰ σε ἱκετεύω δοῦναι.“ τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς οὐ-
 θεὸς ἀτυχήσει δικαίου „ἀξιῶ“ φησὶ „δοῦ-
 „, θῆναί μοι τοὺς ταχέως γράφοντας, καὶ σῆναι
 „, κατὰ τὸ μέσον οἱ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμι-
 „,δος γλώτταν ἀποσημαίνονται, σήμερον δὲ τοῖς
 „, ἡμετέροις ὑπηρετήσονται λόγοις.“ Τοῦ δὲ παρ' 146.
 ρελθεῖν τοὺς ἄκρους τῶν γραφῶν ἐπιτρέψαντος,
 οἱ μὲν ἐκατέρωθεν ἔστησαν ἐς τὴν γραφὴν ἕτοιμοι,
 καὶ τὸ μέλλον οὐδεὶς ἠπίσκατο· τοῦ δὲ εἰπόντος
 ὡς „καὶ ἕτερον αἰτήσω βαρύτερον,“ εἶτα κελευ-
 σθέντος εἰπεῖν, „κροτεῖτω με“ φησὶ „μῆδὲ
 „, εἷς.“ Ὡς δὲ καὶ τοῦτο μετὰ πολλοῦ πᾶσιν
 ἐπέτειλε φόβου, ἄρχεται μὲν ὁ Προαίρεσιος λέ-
 γειν ῥύθην, κατὰ τὸν κρότον ἀναπαύων ἐκάστην
 περίσθον, τὸ δὲ ἀναγκαίως πυθαγορικὸν θέατρον
 ἐπὶ τοῦ θαύματος καταρρήγνυμενον, μυκηθμοῦ
 καὶ σόφου διάμεσον ἦν. Ὡς δὲ ὁ λόγος ἐπεδίδου,
 καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντα ἐφέρετο λόγον καὶ πᾶσαν
 θέξαι ἀνθρωπίνην, πρόεισι μὲν εἰς ἑκάτερον μέρος

καὶ συμπληροῖ τὴν κατάξασιν· ἐνθουσιῶν δὲ καὶ
 πηδῶν, ὥσπερ ἀναπολόγητον τὸ λειπόμενον ἀφι-
 εἰς μέρος, εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν ἐπαφῆκε τὸν
 λόγον. Καὶ οἱ γράφοντες μόλις εἶποντο, καὶ
 τὸ θέατρον μόλις σιωπᾶν ἤνειχετο, καὶ πλήθος
 ἦν τῶν εἰρημένων. Ἐπιστρέψας εἰς τοὺς γράφον-
 τας τὸ πρόσωπον „ὁρᾶτε ἀκριβῶς” ἔφη „εἰ
 „πάντα ταῦτα ἂν προλαβὼν εἶπον μέμνημαι.”
 καὶ μηδὲ περὶ μίαν λέξιν σφαλεῖς, τὰ αὐτὰ δεύ-
 τερον ἀπήγγελεν. Οὔτε ὁ ἀνθύπατος ἐνταῦθα
 τοὺς ἑαυτοῦ νόμους ἐφύλαττεν, οὔτε τὸ θέατρον
 τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἄρχοντος· καὶ τὰ ζέρνα τοῦ
 σοφιστοῦ περιλιχμισάμενοι καθάπερ ἀγάλμα-
 τος ἐνθέου πάντες οἱ παρόντες, οἱ μὲν πόδας, οἱ
 δὲ χεῖρας προσεκύνουν, οἱ δὲ θεὸν ἔφασκαν, οἱ
 δὲ Ἑρμοῦ λογίου τύπον· οἱ δὲ ἀντίτεχνοι δια-
 φθόνον παρθεύοντες ἔκειντο, τινὲς δὲ αὐτῶν οὐδὲ
 149. κείμενοι τῶν ἐπαίνων ἡμέλουν. Ὁ δὲ ἀνθύπατος
 καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων ἐκ
 τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Μετὰ ταῦτα οὐδεὶς
 ἀντέλεγεν, ἀλλ’ ὥσπερ ὑπὸ σκηπτοῦ πληγέν-
 τες, ἅπαντες συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι.
 Χρόνῳ δὲ ὕψερρον ἀναφέροντες, ὥσπερ αἱ τῆς ὕ-
 θρας κεφαλαί, πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀνωρθεύοντο καὶ
 διηγείροντο, καὶ τραπέζαις τε πολυτελέσι καὶ
 θεραπαινίδιοις κομψοῖς τινὰς τῶν ἀκμαζόντων δε-
 λεάζοντες, ὥσπερ οἱ τῶν βασιλέων ἔννομον καὶ
 ὁρ-

ὀρθῶν μάχην νενικημένοι καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις εἰς
 τὸ ἔσχατον συνελθόντες, ἐπὶ ψιλοῦς καὶ σφεν-
 δονήτας καὶ γυμνήτας καὶ τὸ εὐτελὲς ἐπικουρι-
 κὸν καταφεύγουσιν, οὐ ταῦτα τιμῶντες ἐξ ἀρ-
 χῆς, ὅμως δὲ δι' ἀνάγκην ταῦτα τιμῶντες, οὕ-
 τω κακῆνοι πρὸς ἀναγκαῖον συμμαχικὸν ἐπτοη-
 μένοι, τοιαύτας ἐπιβουλάς ἤρτυον, αἰσχρὰς
 μὲν, ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ κα-
 κῶς φιλεῖ. Εἶχον γοῦν ἐταίρων πλῆθος, καὶ ἀ-
 πῆντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς. Τὸ δὲ
 Προαιρεσίου τυραννὶς ἐδόκει τις εἶναι, καὶ εὐτυ-
 χεῖν ἢ ἀρετὴ τῶν λόγων ἐδόκει καλῶς· ἢ γὰρ οἱ
 νοῦν ἔχοντες ἅπαντες αὐτὸν ἠροῦντο, ἢ οἱ προ-
 σελθόντες εὐθὺς νοῦν εἶχον ὅτι Προαιρέσιον ἤρην-
 το. Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤνεγκεν ὁ
 βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὅμιλος ἄνδρα καὶ δόξης ἐρα-
 σῆν καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτοῦ πόλεως,
 καὶ Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο· οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐ-
 τῷ καὶ Ἀζουτρίωνα ἐπὶ κλησὶν ἔθεντο, καὶ ὅ, τι
 μὲν τὸ ὄνομα σημαίνειν βούλεται ὁ κακοδαίμων
 Ἰζω τῶν θυμελῶν χορός. Δόξης δὲ ἐραστὴς ὁ Ἀ- 150.
 νατόλιος καὶ λόγων γενόμενος, ἀμφοτέρων ἔτυ-
 χε· καὶ τῆς τε νομικῆς τελουμένης παιδείας εἰς
 ἄκρον ἀφικόμενος, ὥσ' ἂν πατρίδα ἔχων τὴν Βη-
 ρυτὸν ἢ τις τοιοῦτοις μῆτηρ ὑποκάθηται παιδεύ-
 μασι, καὶ διαπλεύσας εἰς Ῥώμην, καὶ Φρονή-
 ματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ

βάρος, εἰσφρήσας τε εἰς τὰ βασίλεια, ταχὺ
 μάλα πρῶτος ἦν, καὶ διὰ πάσης ἐλθὼν ἀρχῆς,
 ἐν πολλαῖς τε ἀρχαῖς εὐδοκιμήσας (καὶ γὰρ αἱ
 μισοῦντες αὐτὸν ἐθαύμαζαν), προῖον καὶ εἰς τὸν
 ἑπαρχὸν τῆς αὐλῆς ἤλασεν· ἡ δὲ ἀρχὴ βασιλεία
 ἔξιν ἀπέρφυρος. Τυχὼν δὲ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ
 Φιλοτιμίαν τύχης ἀξίας (τὸ γὰρ καλούμενον Ἰα-
 λυρικὸν ἐπετέτραπτο), καὶ Φιλοθύτης ὢν καὶ
 διαφερόντως ἔλλην (καὶ τοι γε ἡ κομὴ κίνησις
 πρὸς ἄλλας ἔφερε βεπὰς), ἔξιν αὐτῷ πρὸς τὰ
 καίρια τῆς ἀρχῆς ἐλθεῖν, καὶ διοικεῖν ἕκαστα πρὸς
 ὃ βούλοιτο, ὁ δὲ (Χρυσῆς τινὲς αὐτὸν μανίας
 ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τῶν λό-
 γων εἰδῶλα διὰ τῆς παιδείας ἐπὶ τὴν αἴσθη-
 σιν, μετ' οὕτως ἀριπρεποδὲς ἀξιώματος φερόμε-
 νος, συλλαβεῖν, καὶ τὸ νοούμενον ἐκ τῶν ἀρ-
 χαίων ἰνδαλμάτων φάντασμα ἐπὶ τὴν ὄψιν σπά-
 σαι), πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔσπευσε. Καὶ πρόβλη-
 μά γέ τι τοῖς σοφισαῖς προπέμψας (ἐτεθήκε-
 ϑαν δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλλὰς, τό, τε φρόνημα ἀκούον-
 τες καὶ τὴν παιδεῖαν καὶ ὅτι ἀκλινὴς ἦν καὶ ἀδω-
 ροδόκητος), ἐκέλευεν ἅπαντας τὸ αὐτὸ μελετᾶν
 πρόβλημα. Οἱ δὲ τοῦτο αὐτὸ ἐπιτηδεύοντες καὶ
 κατὰ τὴν ἐκάστην ἡμέραν ἀλλήλοις ἐπιβουλευόν-
 τες, ὁμῶς (ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε) συκεκρίθη-
 153. σαν, καὶ περὶ τῆς καλουμένης γάσεως τοῦ προ-
 βλήματος, πολλοὺς ἐν ἀλλήλοις λόγους ἀντα-

πικ

πιχειρήσαντες (οὐκ ἔγνω ταύτου τοῦ πράγμα-
 τος γελοιότερον ὁ συγγραφεὺς), διεκρίθησαν ἀπ'
 ἀλλήλων ἕκαστος, διὰ φιλοτιμίας ἕκαστος ἑπαί-
 κων τὴν ἰδίαν δόξαν καὶ πρὸς τὰ μεράκια φιλο-
 τιμούμενος. Ὡς δὲ βαρύτερος ἦν τῆς Περσικῆς
 ἐκείνης καὶ πολυμνήτου σρατιᾶς ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
 δα κατιὼν ὁ Ἀνατόλιος, καὶ ὁ κίνδυνος ἦν παρὰ
 πόδας αὐ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλὰ τοῖς σοφιστεύουσιν,
 ἐνταῦθα οἱ μὲν ἄλλοι πάντες (προσεγεγένητα γὰρ
 αὐτοῖς καὶ ἱμέριός τις σοφιστῆς ἐκ Βιθυνίας· οὐκ
 ἔγνω τοῦτον ὁ συγγραφεὺς, πλὴν ὅσα γε διὰ
 συγγραμμάτων), ἐταλαιπωραῦντο δὲ ὅμως ἅπαν-
 τες, καὶ πολλῶν καμάτων παρετείνοντο, τὴν λα-
 ξὴν ἕκαστος μελετῶντες ζῆσιν, Ἐνταῦθα ὁ Προ-
 αιρέσιος θαρσύν τῷ Φύσει, βαρὺς ἦν οὔτε φιλο-
 τιμούμενος οὔτε ἐκφέρων τὸ ἀπόρρητον. Ὁ δὲ
 Ἀνατόλιος ἐγγύθεν, καὶ εἰσεδήμησεν Ἀθήναζε.
 Θύσας δὲ θαρσαλέως καὶ περιελθὼν τὰ ἱερὰ πάν-
 τα, ἣ θεσμὸς ἱερὸς ἐκέλευεν, ἐξεκάλει τοὺς σο-
 φιστὰς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Καὶ οἱ παρόντες ἕκαστος
 πρῶτος ἐς τὴν ἐπίδειξιν ἠπείχετο (οὕτω φίλας
 τὸν τι χρῆμα ἄνθρωπος!)· ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ
 τοὺς χροτοῦντας τὰ μεράκια ἐγέλα καὶ τοὺς
 πατέρας ἡλέει τῆς τῶν παίδων παιδείας ὑπὲρ τίσι
 παιδεύονται. Ἐκάλει δὲ τὴν Προαιρέσιον (μό-
 νος γὰρ ἀπολέλειπτο)· ὁ δὲ θεραπεύσας τινὰ
 τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ πάντα ἐξειδύτων, μαθὼν
 τὴν

τὴν ζᾶσιν ἣν ἐπαινεί (τοῦτο γὰρ ὁ συγγραφεὺς
 154. ἔφη γελοῖον ἐν τοῖς ἄνω λόγοις), καὶ τοι γε οὐ-
 δένος ἦν ἄξιον λόγου, οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦ-
 τα νικᾶν, ὅμως πρὸς τε τὴν κλῆσιν ὑπήκουσεν
 ἀθρόως, καὶ πρὸς ἐκείνην τὴν ζᾶσιν διαθέμενος
 τὸν ἀγῶνα, πρὸς τοσόνδε ἤρκεσε πρὸς τὸ κάλ-
 λος τοῦ λόγου, ὥς ἐπήδα τε ὁ Ἀνατόλιος, καὶ
 τὸ θέατρον βοᾶν τε ἐρρήγγυτο, καὶ οὐδεὶς ἦν δὲ
 οὐχὶ θεὸν ὑπελάμβρανε. Τιμήσας οὖν ἐκείνον
 διαφερόντως φαίνεται, καὶ τοι γε τοὺς ἄλλους
 μόλις ἀξιώσας τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης. Ὁ δὲ Ἀ-
 νατόλιος σοφιστὴς ἦν ἐν τοῖς κατ' εὐωχίαν καὶ
 πρὸς συμπόσιον· οὐδὲ τὸ συμπόσιον ἦν ἄλογον
 καὶ ἀπαίδευτον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγένετο πρὸ
 πολλῶν χρόνων, καὶ οὕτως ἐξηκρίβου τὴν ἀκοὴν
 ὁ συγγραφεὺς. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ τὸν Μιλῆ-
 σιον ὑπερεθαύμαζεν, δὲ ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης τῆς
 Ἰωνικῆς, φύσεως δὲ ἀρίστης τυχῶν, ἐς ἀφιλότιμόν
 τινα καὶ σχολαστὴν ἑαυτὸν ἐμβαλὼν βίον, πρὸς
 τε ἱεροῖς ἦν καὶ γάμων ἡμέλησε, ποιήσιν τε ἄπα-
 σαν καὶ μέλος ἐξήσκησε, καὶ ποιήσεως ὅσον ἐ-
 παινοῦσι χάριτες. Οὕτω γοῦν εἶλε τὸν Ἀνατό-
 λιον, ὥς καὶ μοῦσαν ἐκάλει τὸν ἄνθρωπον. Ἐπι-
 φανίου δὲ τοῦ σοφιστεύοντος τὰ ζητήματα διαιρέ-
 σεις ἔφασκεν, εἰς μικρολογίαν καὶ περιττὴν ἀκρί-
 βειαν καμωδᾶν τὸν παιδεύοντα. Περὶ δὲ τῆς
 διαφωνίας αὐτῶν τῆς κατὰ τὴν ζᾶσιν, διασιλλαί-
 νων

των ἅπαντας, „ εἰ πλείους” ἔφη „ τῶν δεκα-
 „ τριῶν ἐτύγχανον οἱ σοφιστεύοντες, τάχ’ ἂν
 „ ἐτέρας προσεξεύρων ζάσεις, ἵνα διαφόρως ἐν
 „ πρόβλημα μελετήσωσι.” Προαιρέσιον δὲ πάν-
 των ἕνεκα καὶ μόνον ὑπερεθαύμαζεν. Ἐτύγχανε
 δὲ ὁ Προαιρέσιος οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου μετά-
 πεμπτος ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος γεγωνὺς Κώνσαν- 157.
 τος ἐς τὰς Γαλίας, καὶ κρατήσας τοῦ βασιλεύον-
 τος ἐς τοσοῦτον, ὥς ἐμοτράπεζος ἅμα τοῖς τι-
 μιωτάταις ἦν αὐτῷ, καὶ ὅσον γε τῶν ἐκείνῃ τό-
 τε ἀνθρώπων οὐκ ἐξικνοῦντο τοὺς τε λόγους ἀνα-
 θεωρεῖν καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς ψυχῆς θαυμάζειν,
 πρὸς τὴν ὄψιν καὶ τὰ φαινόμενα μεταφέροντες
 τὴν ἐκπληξιν, τοῦ τε σώματος αὐτοῦ τὸ κάλλος
 καὶ τὸ ὕψος ἐτεθήπεσαν, ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα
 τινὰ καὶ κολοσσὸν μόλις ἀναβλέποντες· οὕτω
 τὰ πάντα ἦν ὑπὲρ ἀνθρώπου. Τὴν γε μὴν καρ-
 τερίαν ὁρῶντες, ὅντως ἀπαθῆ τινὰ καὶ σιδήρεον
 ὑπελάμβανον, ὅτι λεπτὸν ἔχων τριβώνιον, ἀνυ-
 πόδητος, τρυφῆς περιουσίαν ἐτίθετο τοὺς Γαλα-
 τικοὺς χειμῶνας καὶ πεπηγότα σχεδόν τι τὸν
 Ῥῆνον ἔπινε· καὶ τὸν γε ὅλον οὕτω διετέλεσε
 βίον, ἀπείρατος θερμοῦ γενόμενος ποτοῦ. Ἀπέ-
 σειλε γοῦν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην
 Ῥώμην, φιλοτιμούμενος οἷων βασιλεύειν ἔλαχεν·
 οἱ δὲ οὐκ εἶχον ὅ, τι θαυμάσουσιν, οὕτω πάν-
 τα ἦν παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Πολλὰ δὲ

ἐπὶ πολλοῖς ἀγασθέντες, καὶ τυχόντες ἐπαί-
νων, ἀνδριάντα κατασκευασάμενοι χαλκαῦν ἰσο-
μέτρητον, ἀνέθηκαν ἐπιγράψαντες· Ἡ ΒΑΣΙ-
ΛΕΥΤΟΥΣΑ ῬΩΜΗ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΑ
ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπιδόντα πάν-
τα Ἀθήναζε καὶ δωρεὰν αἰτεῖν ἔδωκεν. Ὁ δὲ
τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἄξιον ἤτησε, νήσους αὖκ ὀλί-
γας οὐδὲ μικρὰς εἰς ἀπαγωγὴν φάσαι κατὰ σι-
τηρέσιον ταῖς Ἀθήναις. Ὁ δὲ καὶ ταῦτα ἔδω-
κεν, καὶ προσέθηκε τὸ μέγιστον τῶν ἀξιομάτων,
στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι, ὅπως νε-
158 μεσῶ μηδεὶς, εἰ τοσαῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου κομί-
ζοιτο. Ταύτην τὴν δωρεὰν ἔδει βεβαιοῦν τὸν τῆς
αὐλῆς ἑπαρχον (νεωστὶ γὰρ παρὴν ἐκ Γαλατίας
ὁ ἑπαρχος)· καὶ μετὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκεί-
νους ἀγῶνας, παρὰ τὸν Ἀνατόλιον ἐλθὼν, ἡξίου
βεβαιοῦν τὴν χάριν, καὶ συνηγόρους οὐκ ἐκάλεσε
μόνους, ἀλλὰ σχεδὸν τι πάντας τοὺς περαι-
νευμένους ἐκ τῆς Ἑλλάδος· πάντες γὰρ ἦσαν
Ἀθήνησι διὰ τὴν ἐπιδημίαν. Ὡς δὲ ἐπληρώθη
τὸ θέατρον, καὶ ὁ Προαιρέσιος ἡξίου τοὺς συνη-
γόρους λέγειν, παραδραμῶν τὴν ἀπάντων δόξαν
ὁ ἑπαρχος καὶ βασανίζων τὸν Προαιρέσιον ἐς τὰ
σχέδιον „λέγε” Φησὶν „ὦ Προαιρέσιε· αἰ-
„σχρὸν γάρ ἐστι καὶ λέγειν καὶ βασιλέα ἐπαινεῖν
„σοῦ παρόντος ἕτερον.” Ἐνταῦθα ὁ Προαιρέ-
σιος ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθεὶς, τοὺς ἐπὶ
τῇ

τῇ θωρεᾷ λόγους, τὸν τε Κελεὸν καὶ Τριπτόλε-
 μου καὶ τὴν Δήμητρος ἐπιδημίαν ἐπὶ τῇ τοῦ σία
 του θωρεᾷ παρήγαγε, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως χά-
 ραν ἐκείνοις προσάπτων τοῖς διηγήμασι, ταχὺ
 μάλα μετέστησεν εἰς τὸν ἀρχαῖον ὄγκον τὰ γινώ-
 μενα, καὶ ταῖς λεγομένοις ἀπεχόρευεν, ἐπιδει-
 κνόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγ-
 χος ἦν αὐτῷ Φιλοτιμία. Γάμος δὲ αὐτῷ συνέ-
 πσεν ἐξ Ἀσίας τῆς Τραλλιανῶν πόλεως, καὶ
 Ἀμφίκλεια μὲν ὄνομα τῇ γυναικί· θυγάτρια δὲ
 αὐτοῖς ἐγενέσθην τοσοῦτον παραλλάττοντα κατὰ
 τὴν ἡλικίαν χρόνον, ὅσος ἐς τὸ κύνει καὶ γίνεσθαι
 καταναλίσκεται. Προελθόντα δὲ εἰς ὥραν ἐν ἣ
 πάγκαλόν τι χρῆμα καὶ μακάριον, παιδίον, καὶ
 τὴν τοῦ πατρὸς ψυχὴν ὑφ' ἡδονῆς ἀνασεύσαστα, 161.
 ἐν ὀλίγαῖς ἡμέραις ἄμφω τοὺς πατέρας ἀπέλι-
 πεν, ὥς τε μικροῦ τὸ πάθος καὶ τῶν προσηκόντων
 ἐκβαλεῖν λογισμῶν τὸν Προαιρέσιον. Ἀλλὰ πρὸς
 τοῦτο μὲν ἤρκεσεν ἡ Μιλησίου μοῦσα, τὰς ἀρ-
 μονικὰς ἀναψαμένη χάριτας, καὶ πολλὰ παίζου-
 σα μετ' ἀφροδίτης, καὶ τὸν λογισμὸν ἀνακα-
 λουμένη. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀξιούσιν ὁμιλητὴν
 ἴδιον ἀποπέμπτειν, ὁ Προαιρέσιος τὸν Εὐσέβιον
 ἐξέπεμψεν, ὃς ἦν μὲν ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐναρ-
 μόσειν ἄλλως ἐδόκει τῇ πόλει, κολακεύειν τε εἰ-
 δὼς καὶ σαίνειν τὸ ὑπερέχον· σασιώδης δὲ κατὰ
 τὰς Ἀθήνας ἐφαίνετο), καὶ ἅμα ἐβούλετο μετ-
 ζον

ζον τὸ καθ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἄνδρα πέμπων πολι-
 τικῆς κακοτεχνίας οὐκ ἀμύητον· ἐπεὶ τά γε κα-
 τὰ ῥητορικὴν, ἐξαρκεῖ τοσοῦτον εἰπεῖν ὅτι ἦν Αἰ-
 γύπτιος. Τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφόδρα
 μαίνονται, ὃ δὲ σπουδαῖος Ἑρμῆς αὐτῶν ἀποκα-
 χώρηκεν. Ἐπανέστη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος, εἰς
 σοφιστικὴν ὁμιλητῆς ὦν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ
 διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται),
 καὶ ὅτε γε ἀντήρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν
 ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπή-
 δησεν. Ἰουλιανοῦ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ
 παιδεύειν ἐξειργόμενος (ἐδόκει γὰρ εἶναι χριστιαν-
 οὺς) συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὥσπερ δελφικόν τι-
 να τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶ-
 σι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφίᾳ τινὶ πε-
 ριῆλθε ξένη τὴν πρόγνωσιν. Ἐμέτρει μὲν γὰρ ὁ
 βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς ἔλλησιν εἰς τὴν Φόρον,
 ὅπως μὴ βαρύνοντο· ὁ δὲ Προαιρέσιος ἠξίωσεν
 162. αὐτὸν ἐκμαθεῖν παρὰ τῶν θεῶν, εἰ βέβαια μέ-
 νει τὰ τῆς Φιλανθρωπίας. Ὡς δὲ ἀπέφησεν, ὁ
 μὲν ἔγνω τὸ πραχθησόμενον, καὶ ἦν εὐθυμότερος.
 Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον εἰς
 ἕκτον πού καὶ δέκατον ἔτος τελῶν, παρήλθέ τε
 εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιληταῖς ἐγκατεμίγη·
 καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καθάπερ παῖς γνήσιος,
 ἠπείγετο μὲν μετὰ πέμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυ-
 πτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξε-
 βιά-

βιάσαντο· κακείνῳ μὲν σοφιστικῇ προὔκειτο, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξεκάλουν ἅπαντες. Προαιρέσιος δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀνεχώρει μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας· τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος γενόμενος καὶ διαπλήσας τῶν ἑαυτοῦ λόγων τε καὶ ἀμιλητῶν τὴν οἰκουμένην.

Ἐ Π Ι Φ Α Ξ Ι Ο Σ.

Οὗτος ἦν μὲν ἐκ Συρίας, δεινότατος δὲ εἶναι περὶ τὰς διακρίσεις δόξας τῶν ζητημάτων, τὸν δὲ λόγον ἀτονώτερος, ὅμως τε σοφιστεύσας τῷ Προαιρεσίῳ καὶ εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν· οὐ γὰρ φέρει τὸ ἀνθρώπινον ἔνα θαυμάζειν, ἀλλ' ἐγκεκλικὸς καὶ ἡττώμενον ὑπὸ φθόνου, τοῖς πολυκρατοῦσι καὶ ὑπερέχουσιν ἕτερον ἀντικαθίστησιν, ὥσπερ ἐν φυσικῇ τὰς ἀρχὰς ἐκ τῶν ἐναντίων λαμβάνοντες. Ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθὺ γῆρας ἀφικόμενος, τὸ αἷμα νοσήσας· καὶ ἡ γυνὴ ταυτὸ τοῦτο ἔπαθε, καλλίστη πασῶν γενομένη. Καὶ παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς. Τοῦτον ὁ ταῦτα γράφων οὐκ ἔγνω, παλὺ προαπελθόντα τῆς ἐπιδημίας.

Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Σ.

165.

Καὶ Διόφαντος ἦν μὲν ἐξ Ἀραβίας, καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο· ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κακείνῳ ἀντήγειρεν, ὥσπερ
Καλ-

Καλαίμαχον Ὀμήρῳ τις ἀναστήσειεν. Ἄλλ' ἐγέ-
 λα ταῦτα ὁ Προαιρέσιος, καὶ τοὺς ἀνθρώπους δ,
 τι εἰσὶν ἐν διατριβῇ εἶχεν μέρει. Τοῦτον ἐγεί-
 νωνσκεν ὁ συγγραφεὺς, καὶ ἡκροάσατό γε πολ-
 λάκις δημοσίᾳ λέγοντος. Παραθεῖναι δὲ τῇ γρα-
 φῇ τῶν λεχθέντων καὶ μνημονευθέντων οὐδέν, ἐ-
 δόκει καλῶς ἔχειν· μνήμη γάρ ἐστι ἀξιολόγων
 ἀνδρῶν, οὐ χλευασμὸς, ἡ γραφή. Ἄλλ' ὅμως
 ἐπιτάφιόν γε εἶπεν τινὰ τοῦ Προαιρεσίου λέγε-
 ται (προαπῆλθε γὰρ ὁ Προαιρέσιος), καὶ τι
 τοιοῦτον ἐπιφθέγγασθαι διαρνημονεύουσιν ἐπὶ τῇ
 Σαλαμῖνι καὶ τοῖς Μηδικοῖς· „ὦ Μαραθῶν καὶ
 „Σαλαμῖν, νῦν σεσίγησθε. οἶαν σάλπιγγα τῶν
 „ὑμετέρων τροπαίων ἀπολωλέκατε!“ Οὗτος ἀ-
 πέλειπε δύο παῖδας ἐπὶ τρυφῇ καὶ πλοῦτον ὀφ-
 μήσαντας.

ΣΩΠΟΛΙΣ

Καὶ Σωπόλιδος ἡκροάσατο πολλάκις ὁ ταῦτα
 γράφων. Καὶ ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆ-
 ρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος, καὶ τῆς ὑ-
 γιαινούσης μούσης φαῦσειν ὀριγνόμενος. Ἄλλ'
 ἔκρουε μὲν τὴν θύραν ἱκανῶς, ἠνοίγετο δὲ οὐ πολ-
 λάκις· ἀλλ' εἴπου τι καὶ ψοφήσειεν ἐκείθεν λε-
 πτόν τι καὶ ἀσθενὲς, παρωλίσθαιεν ἔσωθεν τοῦ
 166. θεοῦ πνεύματος· τὸ δὲ θέατρον ἐμεμῆνεσαν οὐδὲ
 τῇ

τὴν πεπιεσμένην ρανίδα τὴν Καζαλίαν φέροντες.
Τούτῳ παῖς ἐγένετο· καὶ ἐπιβεβηκέναι τοῦ θρό-
νου τὸν παῖδα φέροντες.

Ἰ Μ Ε Ρ Ι Ο Σ

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἤνεγκε μὲν Βιθυνία, οὐκ ἔ-
γνω δὲ αὐτὸν ὁ ταῦτα γράφων· καί τοι γε ἦν κατ'
ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτο-
κράτορα διαβὰς Ἰουλιανὸν κατ' ἐπίδειξιν, οὐ,
διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθηδὸνα τοῦ βασιλέως,
ἔσμένως ὀφθισόμενος, Ἰουλιανοῦ καταλείπον-
τος τὸ ἀνθρώπινον, ἐνδιέτριψε τῇ ἀποδημίᾳ,
καὶ Προαιρεσίου τελευτήσαντος Ἀθήναζε ἠπέγγε-
το. Εὐκόλος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνηρμωσμένος·
πρῶτον δὲ ἔχει καὶ ἤχον ἢ συνθήκη πολιτικὴν· καὶ
που σπάσιος καὶ παρὰ τὸν θεῖον Ἀριστείδην ἴστα-
ται. Ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευτᾷ, τῆς ἱεράς νόσου
πρὸς γήρα μακρῶ καταλαβούσης αὐτόν.

Π Α Ρ Ν Α Ξ Ι Ο Σ.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς χρόνοις καὶ Παρνασίος, ἔ-
πὶ τοῦ παιδευτικοῦ θρόνου, ὁμιλητὰς εὐαριθμή-
τους ἔχων· καί τοι γε ὀνόματος οὐκ ἀπεξερη-
μέτος.

Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν ἡ τῆς Κοί-
λης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων, Σελεύκου
τοῦ Νικάτορος ἐπικληθέντος ἔργον. Ἦν δὲ τῶν
εὖ γεγονότων καὶ εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει. Νέος
169. δὲ ὢν ἔτι καὶ κύριος ἑαυτοῦ, πατέρων ἀπολελοι-
πύτων, ἀφικόμενος Ἀθήναζε, οὔτε ὡς ἐκ Συρίας
Ἐπιφανίῳ προσῆλθε μεγίστην ἔχοντι δόξαν, οὔτε
παρὰ Προαιρέσιον ἐφοίτησεν ὡς ἐν τῷ πλήθει τῶν
ὁμιλητῶν καὶ τῷ μεγέθει τῆς δόξης τῶν διδα-
σκάων καλυφθησόμενος. Ἐνεδρευθεὶς δὲ ὑπὸ
τῶν Διοφαντείων, Διοφάντῳ προσέειπεν ἑαυτὸν
καὶ ὡς οἱ πάντες τὸν ἄνδρα καταμεμαθηκότες ἔφα-
σκον, ταῖς μὲν ὁμιλίαις καὶ συνουσίαις, τὸ γεγο-
νός συμβαθῶν, ἐλάχιστα παρεγίνετο, καὶ τῷ δι-
δασκάλῳ τις ὀχληρὸς οὐκ ἦν· αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν
ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε, καὶ πρὸς τὸν ἀρ-
χαῖον ἐξεβιάζετο τύπον, τὴν ψυχὴν διαπλάτ-
των καὶ τὸν λόγον. Ὡσπερ οὖν οἱ πολλάκις
πέμποντες, ἔσιν ὅτε καὶ τυγχάνοντες τοῦ σκο-
ποῦ, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς μελέτης αὐτοῖς διὰ τῆς
γυμνασίας τῶν ὀργάνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐσε-
χίας οὐκ ἐπισημνῶν ἔφυσεν, ἀλλὰ τὴν τέχνην
οὕτω καὶ Λιβάνιος, ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς παρα-
θέ-

θέσεως τῆς κατὰ μίμησιν, προσαρτῶν ἑαυτὸν καὶ
 παραξένῃ ἡγεμόσιν ἄριστοισι τοῖς ἀρχαίοις, καὶ
 οἷς ἐχρῆν ἐπόμενος, ἐς ἵχνος τε ἄριστον ἐνέ-
 βαινε καὶ ἀπήλαυσε τῆς ὁδοῦ τὰ εἰκότα. Θαρ-
 σήσας δὲ ἐπὶ τῷ λέγειν καὶ πείσας ἑαυτὸν ὡς
 ἐνάμιλλος εἶη τοῖς ἐπὶ τούτῳ μεγαλοφρονοῦσιν,
 οὐχ εἴλετο περὶ μικρὰν πόλιν κρύπτεσθαι, καὶ
 συγκαταπίπτειν τῷ τῆς πόλεως ἀξιώματι, ἀλλ'
 ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν διαβαλὼν ἄρτι πα-
 ριοῦσαν εἰς μέγεθος καὶ ἀκμάζουσαν, καὶ δεο-
 μένην ἔργων τε ὁμοῦ καὶ λόγων οἱ κατακοσμή-
 σουσι, ταχὺ μάλα καὶ κατ' αὐτὴν ἐξέλαμψεν,
 εἰς συνουσίαν τε ἄριστος καὶ χαριέστατος Φανείς, 170.
 καὶ εἰς ἐπίδειξιν λόγων ἐπαφρόδιτος. Διαβολῆς
 δὲ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ μειράκια (ἦν
 θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιο-
 λόγων ἀνέντι τὴν γραφὴν), ἐκπεσὼν τῆς Κων-
 σταντίνου πόλεως, κατέσχε τὴν Νικομήδειαν. Κά-
 κειθεν τῆς Φήμης ἐπισπομένης καὶ παραβεούσης
 αὐτῷ, διὰ ταχέων ἀποκρουθεὶς, μετὰ χρόνον
 τινα ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ πόλιν ἐπανέρ-
 χεται, κακεῖ τὸν πάντα ἐβίω χρόνον, μακρὸν
 καὶ παρατείνοντα γενόμενον. Μνήμην μὲν οὖν
 αὐτῷ τὴν πρέπυσαν καὶ τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ
 τὸν Ἰουλιανὸν ἢ γραφὴ πεποίηται, τὰ δὲ καθ'
 ἕκασον νῦν ἐπεξελεύσεται. Οὐδεὶς τῶν συλλε-
 γέντων Λιβανίῳ καὶ συνουσίαις ἀξιωθέντων ἀπήλ-
 G θεν

θεν ἄδηκτος· ἀλλὰ τό, τε ἦθος εὐθὺς οἶός τιθ
 ἦν ἐγνωστο, καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ τὰ τε τῆς ψυχῆς
 ἐπὶ τε τὸ χεῖρον καὶ τὸ κρεῖττον βλέποντα, καὶ
 τοσοῦτος ἦν ἐς τὴν πλάσιν καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας
 ἐξομοίωσιν, ὥς ὁ μὲν πολύπους λῆρος ἠλέγχε-
 το, τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαστος ἄλλον ἑαυτὸν
 ὄρῃν ὑπελάμβανεν. "Εφασκον γοῦν αὐτὸν οἱ πε-
 πειραμένοι, πίνακά τινα καὶ ἐκμασγείον εἶναι παν-
 τοδαπῶν ἡθῶν καὶ ποικίλων· οὐδ' αὖ ἦλω ποτὲ
 πολλῶν καὶ διαφόρων συνεληλυθότων ὄτρῳ μᾶλ-
 λον τέρπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπη-
 νεῖτο παρὰ τῶν τὸν ἐναντίον ἐλαυνόντων βίον,
 καὶ πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφέτερα θαυμάζειν ᾤετο·
 οὕτω πολύμορφόν τι χρῆμα καὶ ἄλλοπρόσαλ-
 λον ἦν. Γάμου δὲ καὶ αὐτὸς ἡμέλησε, πλὴν ὅσα
 γε αὐτῷ γυνή τις ξυνῆν, οὐκ ἀπὸ ὁμοίας τῆς ἀ-
 173. ξιώσεως. Ὁ δὲ λόγος αὐτῷ, περὶ μὲν τὰς με-
 λέτας, παντελῶς ἀσθενῆς καὶ τεθνηκώς καὶ ἄ-
 πνους, καὶ διαφαίνεται γε οὗτος μὴ τετυχηκέναι
 διδασκάλου· καὶ γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν κοινῶν καὶ
 παιδὶ γνωρίμων περὶ τὰς μελέτας ἡγνύει· περὶ
 δὲ ἐπισολὰς καὶ συνουσίας ἐτέρας, ἱκανῶς ἐπὶ
 τὸν ἀρχαῖον ἀναφέρει καὶ διεγείρεται τύπον, καὶ
 χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας κα-
 ταπέπλησαι τὰ συγγράμματα, καὶ ἡ κομψό-
 της περιτρέχει πανταχοῦ διακονουμένη τοῖς λό-
 γοις, καὶ ὃ πάντες οἱ ΣυροΦοίνικες ἔχουσι κα-
 τὰ

τὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον,
 τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξουσιν.
 οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀσεισμόν αὐτὸ
 καλοῦσιν, ὃ δὲ ὥσπερ κορυφὴν παιδείας τοῦτο
 ἐπετήδευσεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ὅλος εἰς
 τὸ ἀπαγγέλλειν εἰλκυσμένος, καὶ τοῦ κατὰ θύ-
 ραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμε-
 νος. Παιδείας δὲ ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεώς ἐ-
 σιν εὐρεῖν ἐν τοῖς λόγοις, λέξεσι κατεγλωττι-
 σμέναις ἐντυγχάνοντα. Τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δέν-
 δρα Λαισποσίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρήκεν,
 εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰς
 καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Οὗτος λέξιν εὐρών τινα
 περιττὴν καὶ ὑπ' ἀρχαιότητος διαλανθάνουσαν,
 ὡς ἀνάθημά τι παλαιὸν καθαίρων, εἰς μέσον τε
 ἤγε καὶ διακαθήρας ἐκαλλώπιζεν, ὑπόθεσιν τε
 αὐτῇ περιπλάττων ὅλην καὶ διανοίας ἀκολουθού-
 σας, ὥσπερ ἄβρας τινὰς καὶ θεραπαίνας δεσποί-
 τη νεοπλούτῳ καὶ τὸ γῆρας ἀπεξεσμένην. Ἐθαύ-
 μασε μὲν οὖν αὐτὸν ἐπὶ τοῦτοις καὶ ὁ θεϊότατος 179.
 Ἰουλιανὸς, ἔθαύμασε δὲ καὶ ὅσον ἀνθρώπινον τὴν
 ἐν τοῖς λόγοις χάριν. Καὶ πλείζα γε αὐτοῦ πε-
 ριφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος
 ἔκασον αὐτῶν εἴσεται. Ἰκανὸς δὲ ἦν καὶ πολιτι-
 κῶς ὁμιλῆσαι πράγμασι, καὶ παρὰ τοὺς λόγους
 ἕτερα ἅπαντα συντολμῆσαι καὶ βαδισουργῆσαι πρὸς
 τέρψιν θεατρικωτέραν. Τῶν δὲ μετὰ ταῦτα βα-

σιλέων καὶ τῶν ἀξιωματῶν τὸ μέγιστον αὐτῷ προσθέντων (τὸν γὰρ τῆς αὐλῆς ἑπαρχον μέχρι προσηγορίας ἔχειν ἐκέλευον), οὐκ ἐδέξατο, Φήσας τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα. Καὶ τοῦτό γε ἔστιν οὐκ ὀλίγος ἑπαινος, ὅτι δόξης ἐλάττων ἀνὴρ, μόνῃς ἡττητὸ τῆς περὶ τοὺς λόγους, τὴν δὲ ἄλλην δημώδη καὶ βάνανυσον ὑπελάμβανε. Ἄλλ' ἐτελεύτησε καὶ οὗτος εἰς γῆρας ἀφικόμενος μακρότατον, καὶ θαῦμα οὐκ ὀλίγον ἀπολιπὼν ἅπασιν. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα γράφων οὐ συνεγένετο, ἄλλοτε ἄλλων ἐμποδισμάτων ἐπηρεῖα τύχης συμβάντων.

Ἀ Κ Α' Κ Ι Ο Σ.

Παλαισίνης Καισάρεια τὸν Ἀκάκιον ἤνεγκε, καὶ ἦν συνανασχὼν τῷ Λιβανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· τόνου δὲ σοφιστικοῦ καὶ πνεύματος, εἴπερ τις ἄλλος, γέμων, καὶ ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέσρεφε τρόπον· συνανασχὼν δὲ Λιβανίῳ, κατέσεισε τὰ πρῶτα καὶ περιῆν ἰσχυρῶς. Βιβλίδιον γοῦν τῷ Λιβανίῳ περὶ εὐφυΐας τι γέγραπται, πρὸς τὸν Ἀκάκιον ἅπαν ἐκτεθειμένον, ἐν ᾧ δῆλός ἐστιν ἐπὶ τῷ κρατεῖσθαι τὸ μέγεθος τῆς ἐκείνου φύσεως αἰτιώμενος, αὐτος δὲ ἑαυτῷ μαρτυρῶν τὴν περὶ τὰ λεξείδια ζᾶσιν καὶ ἀκρίβειαν· ὥσπερ ἀγνοῶν ὅτι μήτε Ὀμή-

ῥῳ παντὸς ἔμελε μέτρου, ἀλλ' εὐφωνίας τινὸς 177.
καὶ μέλους, μήτε Φειδία τοῦ τὸν δάκτυλον πα-
ραλαβεῖν καὶ τὸν παῖδα πρὸς ἔπαινον τῆς θεᾶς,
ἀλλὰ τυραννεῖν τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοήν, καὶ τὸ
αἴτιον ὑπάρχειν ἀνεύρετον ἢ δύσκριτον, ὥσπερ
ἐν τοῖς καλοῖς καὶ ἐρασμίσις σώμασιν, οὐ πάν-
τες τὸ αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὁ δὲ ἄλλους οὐκ οἶδεν
θεῖον εἰληπταί. Ὁ μὲν οὖν Ἀκάκιος ἐς τὸ ἄρι-
σον ἀναδραμῶν, καὶ πολλὴν ἑαυτῷ παρασχὼν
δόξαν ὡς τοῦ Λιβανίου κράτησων, ἀπῆει νέος ὢν
ἔτι, οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅσον σπουδαῖον ἐν αὐτοῖς,
ἐθαύμαζον αὐτὸν ὥσπερ εἰς γῆρας ἀφιγμένον.

Ν Υ Μ Φ Ι Δ Ι Α Ν Ο' Σ.

Νυμφιδιανὸς δὲ ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης, Μάξιμος
δὲ ἦν ὁ Φιλόσοφος ἀδελφὸς αὐτῷ, καὶ Κλαυδια-
νὸς ἕτερος, Φιλοσοφῶν καὶ αὐτὸς ἄριστα. Ἀνὴρ
δὲ τῆς μὲν Ἀθήνησι παιδείας καὶ ἀγωγῆς οὐ με-
τεσχικῶς, γεγωνὸς δὲ εἰς ῥητορικὴν καὶ τοῦ τῶν
σοφιστῶν ὀνόματος ἄξιος. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ
Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέ-
τρεψε, ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπισήσας, ὅσαι διὰ τῶν
ἐλληνικῶν ἐρμηνεύονται λόγων. Κρεῖττων δὲ κα-
τὰ τὰς καλουμένας μελέτας καὶ τὰ ζητήματα,
τὰ δὲ ἐν προαγῶσι καὶ τῷ διαλεχθῆναι οὐκ ἔθ'

ἄμοιρος. Τελευταῖή δὲ αὐτῷ συνέβη γενομένῳ πρᾶ-
σβύτῃ, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸν Μάξιμον.

www.libtool.com.cn

Ζ Η Ν Ω Ν.

Ἴατροι δὲ κατὰ τούτους ἤκμαζον τοὺς χρό-
νους, Ζήνων τε ὁ Κύπριος, διδασκαλίαν τε πα-
178, λυύμνητον συζησάμενος, ἀλλ' ἐπέβαλε τοῖς χρό-
νοις Ἰουλιανῷ τῷ σοφιστῇ, καὶ μετ' ἐκείνῳ, κα-
τὰ τοὺς Προαιρεσίῳ χρόνους, οἱ διάδοχοι Ζήνω-
νος. Ἀμφῷ δὲ ὁ Ζήνων ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ
ποιεῖν ἱατρικὴν. Τῶν δὲ ὀνομασῶν ὁμιλητῶν αὐ-
τοῦ διαλαχόντες, οἱ μὲν τὸ ἕτερον, οἱ δὲ ἀμφό-
τερα, κατελείφθησαν· ἐκράτουν δὲ ὁμοῦ καὶ κα-
θότι ἐκκληρονόμησαν ἔργου γε καὶ λόγου.

Μ Α Γ Ν Ο Σ.

Οὗτος ἐκ μὲν Ἀντιοχείας ἦν γεγωνὺς, τῆς
ὅπερ τὸν Εὐφράτην, ἣν νῦν Νίσιβιν ὀνομάζου-
σιν· ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Ζήνωνος καὶ τῇ πε-
ρὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει τὸν Ἀ-
ριστοτέλην ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν συνεφελκυσά-
μενος, σιωπᾶν μὲν ἐν τῷ λέγειν τοὺς ἰατροὺς
ἀνάγκασε, θεραπεύειν δὲ οὐκ ἐδόκει δυνατός εἶ-
παι καθάπερ λέγειν. Ὡς περ οὖν οἱ παλαιοὶ φα-
σιν

σιν

σω Ἀρχίδαμον, εἰ Περικλέους εἴη δυνατώτερος ἐρωτώμενον „ ἀλλὰ καὶ καταβάλλω Περικλέα,“ φάναι „ λέγων ἐκείνου ὅτι μὴ καταβέβληται, νενίκηκεν.“ οὕτω καὶ τοὺς θρασυπυθέντας ὑφ' ἐτέρων ἀπεδείκνυ Μάγνος ἔτι νεοσύντας, οἱ δὲ ὑγιαίνοντες καὶ ἐρρωμένοι χάριν ὁμολογοῦν τοῖς θεραπεύσασιν. Ἀλλ' ἐκράτει τῶν ἰατρῶν μέχρι τοῦ σώματος καὶ τῶν ἐρωτήσεων. Καὶ διδασκαλεῖον μὲν ἐξήρτη κοινὸν αὐτῷ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ πάντες ἔπλεον καὶ παρ' αὐτὸν ἐφοίτων, ὡς θαυμάσαντες τι μόνον ἢ ληψόμενοι τῶν παρ' ἐκείνου καλῶν. Καὶ ἀποτυγχάνειν οὐ συνέβαινε αὐτοῖς· ἢ γὰρ τὸ λαλεῖν ἐκέρδαινον, ἢ τὸ δύνασθαι ποιεῖν τι καὶ ἰδ. ἐνεργεῖν διὰ τῆς σφετέρας ἐπιμελείας προτελέμενον.

Ὅ Ρ Ι Β Α Ξ Ι Ο Σ.

Ὅριβάσιον δὲ Πέργαμος ἤνεγκε, καὶ τοῦτο εὐθὺς αὐτῷ συνετέλει πρὸς δόξαν, ὥσπερ τοῖς Ἀθήνησι γεγονόσιν, ὅταν εὐδοκιμῶσι κατὰ τοὺς λόγους, πολὺς ἄνω χωρεῖ λόγος ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα καὶ τὸ ἀγαθὸν οἰκεῖον. Ἐκατέρων δὲ εὐπεφυκώς, ἐκ παιδὸς ἦν ἐπιφανὴς, πάσης παιδείας μετεσχηκῶς ἢ πρὸς ἀρετὴν συμφέρεται καὶ τελεῖ. Προῖον δὲ ἐς ἡλικίαν, ἀκροατὴς τε ἐγύ-

νετο τοῦ μεγάλου Ζήνωνος, καὶ Μάγνου συμφοιτητής. Ἀλλὰ τὸν Μάγνον ἀπολιπὼν παλαίοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν τοῦτοις δὲ ἄριστος ὢν, καὶ πρὸς τὸ ἄκρον ἐκδραμὼν τῆς ἱατρικῆς, τὸν πάτριον ἐμιμεῖτο θεὸν, ὅσον ἀνθρώπων δυνατόν ἕς τὴν μίμησιν ὑπελθεῖν τοῦ θεοῦ. Ἐκ μειρακίου δὲ ἐπιφανὲς γενόμενος, Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν εἰς τὸν Καίσαρα προῖων συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὁ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥςτε καὶ βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκείνον ἀκριβέστερον εἴρηται. Ἀλλ' οὐδὲ κορυθαλλίς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης, οἱ μετὰ Ἰουλιανὸν βασιλεύοντες τῆς τε οὐσίας ἀφείλοντο, καὶ διαφθεῖραι τὸ σῶμα βουλευθέντες, τὸ μὲν ἔργον ὥκνησαν, ἑτεροίως δὲ ἔπραξαν ὅπερ ἡσχύνθησαν· ἐξέθηκαν γὰρ αὐτὸν εἰς τοὺς βαρβάρους, ὥσπερ Ἀθηναῖοι τοὺς κατ' ἀρετὴν ὑπεροχέντας ἐξωστράκιζον. Ἀλλ' ἐκείνοις μὲν τὸ τῆς πόλεως ἐκβαλεῖν ὁ νόμος ἔλεγε, καὶ προσὴν οὐδέν, οἱ δὲ βασιλεύοντες καὶ τὸ παραδοῦναι τοῖς ὠμοτάτοις βαρβάροις ἐπέθεσαν, ἐκείνους ποιοῦντες κυρίους τοῦ σφετέρου βουλευματος. Ὀριβάσιος δὲ ἐκτεθεὶς εἰς τὴν πολεμίαν, ἔδειξε τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος, οὐ τόποις ὀριζομένης, οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν, ἀλλὰ τὸ ζάσιμον καὶ μόνιμον

μον ἐπιδεικνυμένης κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν, καὶ ἀλλαχόθι καὶ παρ' ἄλλοις φαίνεται, ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασιν καὶ τὰ μαθήματα. Εὐδοκίμει τε γὰρ εὐθὺς παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῶν βαρβάρων, καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν, καὶ κατὰ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἀποβλεπόμενος, παρὰ τοῖς βαρβάροις προσεκυνεῖτο καθάπερ τις θεὸς, τοὺς μὲν ἐκ νοσημάτων χρονίων ἀνασώζων, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης διακλέπτων. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἀπάσης πρόφασις, ὥς τε καὶ οἱ βασιλεύοντες ἀπαγορεύσαντες μάχεσθαι πρὸς τὴν διὰ πάντων τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν, ἐπανιέναι συνεχώρησαν. Ὁ δὲ, ὡς ἔτυχε τῆς ἐπανόδου, μόνον ἑαυτὸν ἔχων ἀντὶ πάσης οὐσίας, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον ἐπιδεικνύμενος, γυναῖκά τε ἡγάγετο τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν καὶ γένος, καὶ παῖδας ἔσχε τέτταρας, οἳ τινὲς θισί τε καὶ εἰησαν· αὐτὸς δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς γραφῆς ἐν ἀνθρώποις ἔσι τε καὶ εἴη· ἀλλὰ τὸν ἀρχαῖον πλοῦτον, ἐκ τῶν δημοσίων ἀνακομισάμενος, τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων συγκεχωρηκότων, ὡς ἐπ' ἀδίκῃ τῇ προτέρᾳ κρίσει. Ταῦτα μὲν οὖν ἐς καὶ οὕτως ἔχει. Ὅριβασίῳ τε συν- 185, τυχεῖν ἀνδρὸς ἐσι φιλοσοφοῦντος γενναίως, ὥς εἰδέναι τι πρὸ τῶν ἄλλων θαυμάσει· τοσαύτη

ΙΟΥ ΕΤΝΑΠΙΟΥΤ

τις ἢ διὰ πάντων ἐς προΐουσα καὶ παρατρέχου-
σα ταῖς συνουσίαις ἀρμονία καὶ χάρις.

www.libtool.com.cn

ΙΩΝΙΚΟΣ

Ἴωνικός δὲ ἦν μὲν ἐκ Σάρδεων, καὶ πατὴρ ἰα-
τρέυσαντος ἐπιφανῶς· Ζήνωνος δὲ ἀκροατῆς γε-
γόμενος, εἰς ἄκρον τε ἐπιμελείας ἐξήκετο, καὶ
Ὀριβάσιός γε αὐτοῦ θαυμαστὴς ἐτύγχανεν. Ὁ-
κομάτων δὲ πάντων ἰατρικῆς ἐμπειρότατος γε-
γόμενος καὶ πραγμάτων, κρείττων ἦν ἐν τῇ καθ'
ἑκαστον πείρᾳ, τῶν τε τοῦ σώματος μορίων ἄκρως
δαμονέστερος γενόμενος, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως ἐξεταστικός. Οὐκοῦν οὔτε Φαρμάκου τινὸς
ἔλαθε κατασκευὴ αὐτὸν καὶ κρίσις, οὐδ' ὅσα ἐμ-
πλάττουσιν οἱ τεχνικώτατοι τοῖς ἔλκεσι, τὰ μὲν
τὴν ἐπιρροὴν ἐπέχοντες, τὰ δὲ τὴν ἐμπεσοῦσαν
διασχιδνάντες, ἐκεῖνον ἐλάνθανεν. Ἀλλὰ καὶ
δῆσαι τὸ πεπονθὸς μόνιον, οὐ σχίσαι τοῖς μέρε-
σιν εὐρετικώτατός τε ἦν καὶ διεξητασμένος. Ἐρ-
γα τε οὖν καὶ ὀνόματα τούτων ἠπίετο, ὥς τοὺς
μεγαλοφρονοῦντας ἐπὶ τῷ θεραπεύειν ἐξίσασθαι
πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ φανερώς ὁμολογεῖν ὅτι
συντυγχάνοντες Ἴωνικῶ, τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς
εἰρημένα μαυθάνουσιν ἔργῳ, καὶ πρὸς τὴν χρείαν
ἐξάγουσιν, ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι
τῆς

τῆς γραφῆς. Τοιοῦτός τε ἦν κατὰ τὴν ἐπιστὴν 186.
μην, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ἄπασαν ἔρρωτο, καὶ
πρὸς θειασμόν, ὅσος τε ἐξ ἰατρικῆς ἐς ἀνθρώ-
πους ἦκει τῶν καμνόντων ἐς πρέγναισιν, καὶ ὅσος
ἐκ φιλοσοφίας παράβακχος ἦν, ἐς τοὺς δυνα-
μένους ὑποδέχασθαι καὶ σώζειν ἀπολύγει καὶ
διασπείρεται. Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ῥητορικῆς
ἀκριβείας, καὶ λόγων ἀπάντων τέχνης· οὐκοῦν
οὐδὲ ποιήσεως ἀμύητος ἦν. Ἀλλ' ἐτελεύτα μι-
κρόν τι πρὸ τῆς γραφῆς ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίοις λό-
γου τε καὶ μνήμης.

Καὶ Θέων δὲ τις ἐν Γαλατίᾳ κατὰ τούτους
τοὺς καιροὺς πολλῆς δόξης ἐτύγχανεν.

Ἐπανιτέον δὲ ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους πάλιν ὅθεν
ἐξέβημεν.

Χ Ρ Τ Σ Α Ξ Ν Θ Ι Ο Σ

Ταυτησὶ τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσά-
νθιος, τόν τε γράφοντα ταῦτα παιδικῶς ἐκ
παιδὸς καὶ διασεσωκῶς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον
τινὰ, τὴν περὶ αὐτὸν εὐνοίαν. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ
διὰ τοῦτο ῥηθήσεται πρὸς χάριν· ἐκείνός τε γὰρ
ἀλήθειαν ἐτίμα διαφερόντως καὶ τοῦτο πρῶτον
ἐπαίδευσεν, ἡμεῖς τε οὐ διαφθεροῦμεν τὴν δοθεῖ-
σαν δωρεάν, πλὴν εἴ που τι καὶ ὑφήσαμεν ἐπὶ τῷ
κα-

καταδείξερων ἄγοντες, ἐπειδὴ ταῦτα συνωμολογήσαμεν. Τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν ὁ Χρυσάνθιος, καὶ τῶν ἀνα τοὺς πρώτους ἐπ' εὐγενείᾳ φερομένων· ἐγεγόνει δὲ αὐτῷ πάππος, Ἰνυοκέντιός τις, εἰς τε πλοῦτον ἐλθὼν οὐκ ὀλίγον, καὶ δόξαν ὑπὲρ ἰδιώτην τινὰ λαχὼν, ὃς γε πομποτικὴν εἶχε δύναμιν παρὰ τῶν τότε βασιλευόντων ἐπιτετραμμένος. Καὶ βιβλία γε αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέροντα, τό, τε ἐξετασικὸν καὶ βαθὺ τῆς γνώμης ἐρμηνεύοντα, καὶ τὴν περὶ ταῦτα κατάληψιν τοῖς ταῦτα βουλομένοις θαυμάζειν συνειληφότα. Χρυσάνθιος δὲ αὐτὸς, νέος ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀπολειφθεὶς, καὶ φιλοσοφίας ἐρασθεὶς διὰ φύσεως θειότητα, πρὸς τε τὸ Πέργαμον καὶ τὸν μέγαν Αἰδέσιον συνέτεινεν· ἀκμάζοντι δὲ πρὸς μετάδοσιν σοφίας διψῶν περιτυχῶν, χανθὼν, ἑαυτὸν ὑποθεῖς, ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας οὐ τυχούσης, οὔτε πρὸς ἀκρόασιν ἀπαγορεύων τινὰ, αὔτε εἰς μελέτην ἐλάττων τινὸς φαινόμενος· καὶ γὰρ ἔτυχεν ἀτρύτου καὶ ἀδαμαντίνου σώματος, ἐς πᾶσαν ἄσκησιν ὑπουργεῖν εἰωθότος. Ὁ δὲ τῶν τε Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀριστοτέλους λόγων μετασχὼν ἱκανῶς, καὶ πρὸς πᾶν εἶδος φιλοσοφίας τρέψας τὴν ψυχὴν, καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος, ὥς περὶ τὴν γνῶσιν τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑγίαινε καὶ ἔφρατε,

τε,

το, καὶ τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐ-
τῶν ἔτοιμος ὑπῆρχε, καὶ πρὸς ἐπίδειξιν ἐθάρσει
τοῦ κατωρθωμένου, τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιω-
πῆσαι δυνάμενος, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι κρατεῖν,
εἴ που βιάσθῃ, τυγχάνων πομπικώτερος, ἐν-
τεῦθεν ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ θεῶν γνῶσιν, καὶ σο-
φίαν ἧς Πυθαγόρας τε ἐφρόντιζε καὶ ὅσοι Πυθα-
γόραν ἐξήλωσαν, Ἀρχύτας τε ὁ παλαιός, καὶ
ὁ ἐκ Τυάνων Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ προσκυνήσαν-
τες Ἀπολλώνιον, οἳ τινες σῶμά τε ἔδοξαν ἔχειν
καὶ εἶναι ἄνθρωποι. Καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυ-
σάνθιος ἀναδραμὼν καὶ πρώτης τινὸς λαβῆς ἐ- 19α
πιδραξάμενος, ταῖς ἀρχαῖς αὐταῖς ἡγεμόσι
χρῶμενος, εἰς τοσοῦτον ἐκουφίσθη τε καὶ ἀνη-
γέρθη παρὰ τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος, ἥ φη-
σιν ὁ Πλάτων, ὥς πᾶν μὲν εἶδος αὐτῷ παν-
τοίας παιδείας εἰς ἄκρον ὑπάρχειν, καὶ πᾶσαν
κατορθοῦσθαι πρόγνωσιν. Ὅρᾶν γοῦν ἂν τις αὐ-
τὸν ἔφησε τὰ ἐσόμενα μᾶλλον ἢ προλέγειν τὰ
μέλλοντα, οὕτως ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμ-
βανεν, ὥσαντι παρῶν τε καὶ συνῶν τοῖς θεοῖς.
Χρόνον δὲ ἰκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ
συναναβλήσας τῷ Μαξίμῳ πολὺ τι, τὸν κοινωνὸν
ἀπέλιπεν. Ὁ μὲν γὰρ ἔχων τι Φιλόνεικον ἐν τῇ
φύσει καὶ δυσεχρίαστον, τοῖς Φανθείσι σημεῖοις
παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων, ἕτερα ἤτει καὶ προ-
σηνάγκαζεν· ὁ δὲ Χρυσάνθιος, τοῖς πρώτοις θεω-
μέ-

μένοις, κατὰ μικρὸν ἐκ παραγωγῆς ἐπὶ τὴν κίνησιν τῶν δοθέντων ἐβάδιζε· εἴτα τυχῶν μὲν ἐνίκα, διαμαρτῶν δὲ, τῷ Φαινομένῳ τὸ παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης βουλῆς ἐφήρμοζεν. Οὕτω γοῦν καὶ ἡνίκα ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἄμφω μετεκάλει διὰ μιᾶς κλήσεως, καὶ οἱ πεμφθέντες στρατιῶται μετὰ τιμῆς τὴν Θετταλικὴν ἐπήγον πειθανάγκην, ὡς ἔδοξε κοινωνῆσαι καὶ τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον, περὶ Φανῶς, ὡς καὶ ἰδιώτην καὶ βάναισον διακρίναι τὰ σημεῖα, τοῦ θεοῦ τὴν ὁδὸν ἀπαγορεύσαντος, ὃ μὲν Μάξιμος ἐνεφύετο τοῖς ἱεροῖς, καὶ ποτνιώμενος ἐπὶ τοῖς δρωμένοις μετ' ὀλοφυρμῶν ἐνέκειτο, τυχεῖν ἐτέρων σημείων ἱκετεῦν τοὺς θεοὺς καὶ μετατεθῆναι τὰ εἰμαρμένα, καὶ πολλὰ γε ἐπὶ πολλοῖς αὐτῷ διατετινομένῳ καὶ

193. παρακλίνοντι ὡς ἐξηγεῖτο Χρυσάνθιος, ἡ βούλησις τελευτῶντι τὰ Φαινόμενα ἔκρινε, καὶ τὸ δοκοῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφαίνετο, οὐ τὸ Φανθὲν ἐδεξάζετο· οὕτως οὖν ὃ μὲν ὥρμησε τὴν ἀρχέκακον ὁδὸν ἐκείνην καὶ ἀποδημίαν, ὃ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν. Καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἤλγησεν ἐπὶ τῇ μονῇ, καὶ πού τι καὶ τῶν ἀληθῶν προσυπενόησεν, ὡς οὐκ ἂν ἡρνήσατο Χρυσάνθιος τὴν κλήσιν, εἰ μὴ τι δυσχερὲς ἐνεῖδε τοῖς μέλλουσιν. Ἐγραφεν οὖν καὶ πάλιν μετακαλῶν, καὶ οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον αἱ παρακλήσεις ἦσαν· ὃ δὲ τὴν γυναῖκα συμπεῖθειν τὸν ἄνδρα διὰ τῶν

τῶν γραμμάτων ἐνήγε. Καὶ πάλιν ἦν πρὸς τὸ
 θεῖον ἀναφορὰ παρὰ τοῦ Χρυσανθίου, καὶ τὰ
 παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔληγεν εἰς ταυτὸ συμφερόμε-
 να. Ὡς δὲ πολλάκις τοῦτο ἦν ὁ μὲν
 βασιλεὺς ἐπαίτης· ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιε-
 ρωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν, καὶ τὸ μέλ-
 λον ἐξεπιστάμενος σαφῶς, οὐ βαρὺς ἦν κατὰ τὴν
 ἐξουσίαν, οὔτε τοὺς νεῶς ἐγείρων, ὥσπερ ἅπαν-
 τες θερμῶς καὶ περικαῶς ἐς ταῦτα συνέθεον, οὔ-
 τε λυπῶν τινὰς τῶν χριστιανῶν περιττῶς· ἀλλὰ
 τοσαύτη τις ἦν ἀπλότης τοῦ ἡθους, ὡς κατὰ
 Λυδίαν μικροῦ καὶ ἔλαθεν ἢ τῶν ἱερῶν ἐπανόρθω-
 σις. Ὡς γοῦν ἐτέρωσε τὰ πρῶτα ἐχώρησεν, οὐ-
 δὲν ἐδόκει πεπράχθαι νεώτερον, οὔδ᾽ πολὺ τε
 καὶ ἀθρόον κατὰ μεταβολὴν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἐπί-
 εικῶς ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκίνησίαν ἅπαντα
 συνέζωντο, καὶ μόνος ἐθαυμάζετο, τῶν ἄλλων
 ἀπάντων ὥσπερ ἐν κλύδωνι κινουμένων, καὶ τῶν
 μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων, τῶν δὲ πρότερον
 ταπεινῶν ἀνεσηκότων· ἐθαυμάσθη γοῦν ἐπὶ τού- 194.
 τοις, ὡς οὐ μόνον δεινὸς τὰ μέλλοντα προνοεῖν,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς γνωσθεῖσι χρήσασθαι. Ἦν δὲ τὸ
 πᾶν ἥθος τοιοῦτος, ἢ πρὸς τὸν Πλατωνικὸν Σω-
 κράτην ἀναπεφυκῶς, ἢ κατὰ τινα ζῆλον καὶ μί-
 μησιν ἐκ παιδὸς αὐτῷ γενομένην ἐς ἐκεῖνον συ-
 νεσχηματισμένος. Τό, τε γὰρ ἐπιφαινόμενον
 ἀπλοῦν καὶ ἀφελές καὶ ἀδιήγητον ἐπεκάθητο
 τοῖς

τοῖς λόγοις, ἥ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτη τῶν ῥημάτων κατέθελγε τὸν ἀκροώμενον. Πᾶσί τε εὖ-
 νους ἦν κατὰ τὴν συνουσίαν, καὶ τῶν ἀπίόντων
 ἕκαστος, ὅτι φιλοτιμοῖτο μᾶλλον, ἀπῆει πεπει-
 σμένος. Ὡς περ οὖν τὰ κάλλιπα καὶ γλυκύτερα
 τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πρῶτος
 καταρρῖει καὶ διολισθαίνει, καὶ μέχρι τῶν ἀλόγων
 διῖκνυμένα, καθάπερ φασὶ τὸν Ὀρφέα, οὕτω
 καὶ Χρυσανθίου λόγος πᾶσιν ἦν ἐναρμόνιος, καὶ
 τοσαύταις διαφοραῖς ἡθῶν ἐνέπρεπε καὶ καθηρμό-
 ζετο. Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλέξεις καὶ
 φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιπα τοὺς ἀνθρώπους ὑπο-
 λαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· οὐδ' ἂν ῥαδίως ἤ-
 κουσέ τις αὐτοῦ τὴν παιδείαν ἣν εἶχεν ἐπιδεικνυ-
 μένου, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἄλλους οἰδοῦν-
 τος καὶ διογκυλλομένου, ἀλλὰ τὰ τε λεγόμενα
 ὑπ' αὐτῶν ἐθαύμαζεν, εἰ καὶ φαύλως ἐλέγετο,
 καὶ τὰ δοξαζόμενα κακῶς ἐπῆνει, καθάπερ οὐδὲ
 τὴν ἀρχὴν ἀκούων, ἀλλὰ ἐς τὸ συμφαντικὸν διὰ
 τὸ μὴ λυπεῖν γεγονώς. Εἰ δὲ πού τις, τῶν ἐπὶ
 σοφίᾳ πρώτων παρόντων, ἐγένετο κίνησις, καὶ
 συμβαλέσθαι τι τοῖς λεγομένοις ἔδοξεν αὐτῷ,
 197. πάντα ἦν ἡσυχίας μεσὰ, καθάπερ οὐ παρόντων
 ἀνθρώπων· οὕτως οὔτε τὰς ἐρωτήσεις, οὔτε τοὺς
 διορισμοὺς, οὔτε τὰς μνήμας ὑπέμενον τοῦ ἀν-
 δρός, ἀλλ' ἀνέχοντες, ἔξω λόγου καὶ ἀντιρρή-
 σεως ἑαυτοὺς φυλάττοντες, ὅπως μὴ καταφα-
 νεῖς

νεῖς ἀμαρτάνοντες γίνονται. Καὶ πολλοὶ τῶν μετρίως ἐγνωκότων αὐτὸν, διὰ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων, κατηγορούντων τε ἀλογίαν, καὶ τὴν πρᾶότητα μόνον ἐπαινούντων, ὡς ἥσθητο διαλεγομένου καὶ ἀνελίττοντος ἑαυτὸν εἰς δόγματα καὶ λόγους, ἕτερόν τινα τοῦτον ἐνόμισαν παρ' ὃν ἤδεισαν· οὕτως ἀλλαιότερός τις ἐν ταῖς λογικαῖς κινήσεσιν ἐφαίνετο, τῆς τε τριχῆς ὑποφριττούσης αὐτῷ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμπενευόντων χορεύουσιν ἔνδον τὴν ψυχὴν περὶ τὰ δόγματα. Εἰς μακρὸν δὲ γῆρας ἀφικόμενος, τὸν πάντα διετέλεσε βίον, οὐδενὸς τῶν κατ' ἀνθρώπους ἐτέρου φροντίσας, ἢ οἰκονομίας τινὸς, ἢ γεωργίας, ἢ χρημάτων ὅσα δικαίως παραγίνεται. Ἀλλὰ πενίαν μὲν ἔφερε ῥῆκον ἢ πλοῦτον ἕτεροι, διαίτη δὲ τῇ παραπεσούσῃ προσεκέχρητο, τῶν μὲν υἱῶν οὐδέποτε, τῶν ἄλλων κρεῶν ἐλάχιστα γενομένος, τὸ δὲ θεῖον θεραπέων συντονώτατα. Τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως ἀπρὶξ εἵχετο, καὶ διέφερεν οὐδὲν νεότης τε καὶ γῆρας, ἀλλ' ὑπὲρ ὀγδοήκοντα γεγονώς ἔτη, τοσαῦτα ἔγραφεν αὐτοχειρίᾳ, ὅσα μὲν ἀναγινώσκουσι νεάζαντες ἔτεροι. Τῶν κοῦν γραφόντων τὰ ἄκρα δακτύλων ὑπὸ τῆς ἀλήπτου μελέτης καὶ χρήσεως ἐνεκάκαπτο. Ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως, ταῖς τε δημοσίαις προόδοις ἐτέρπετο, καὶ τὸν τε ταῦτα γράφοντα παραλαβὼν, μακροὺς μὲν τοὺς περι- 198.

H

πά

πάτως, σχολαίους δὲ ἀπέτεινεν. Ἐλαθέ τε ἄσ-
 τις περιαλγῆς ταῖς πόδας γενόμενος, οὕτως ὑπὸ
 τῶν διηγημάτων καταθέλγεται. Λουτροῖς δὲ ἐλά-
 χιστα ἐνάχρητο, καὶ ὁμῶς ἐφίκει διὰ παντός ἄρτι
 λελουμένῳ. Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀρχάντων συντυ-
 χίας, τὰ ὑπερφυῖς οὐκ ἦν δι' ἀλαζονείαν συνι-
 δεῖν ἢ τόφον γινόμενον, ἀλλ' ἀπλότητα ἂν τις
 ἐπέλαβεν ἀγνοοῦντος ἀνδρὸς ὃ, τι ἐστὶν ἐξουσία·
 αὐτῷ διελέγεται κοινῶς αὐτοῖς καὶ ἐπιδεξίως. Τὸν
 δὲ ταῦτα χράφαρτα ἐκπαιδεύσας νέον ἔτι ἄντα,
 ἥνικα ἐπανῆλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἠγάπα,
 ἀλλὰ καὶ προσετίθει καὶ ἡμέραν τῷ διαφέροντι
 τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκνικήσας, ὥς τὰ ἐνθὺνα
 μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικαῖς λόγοις ἑτέροις
 συνῆν, καὶ τοὺς θεομένανς ἐκπαίδευεν, μικρὸν δὲ
 ὑπὲρ μεσημβρίας ἐκπαίδευετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρ-
 χῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θεοτέρους καὶ φιλο-
 σόφους τῶν λόγων· ἥνικα οὕτε ὁ παιδεύων ἐπα-
 μυνεν ἐρῶντι συναῖν, τῷ τε ἀδεχομένῳ τὰ μαθήματα
 τὸ ἔργον ἦν παρήγυρις. Τοῦ δὲ τῶν χριστιανῶν
 ἐκπαικάντος ἔργου καὶ κατέχοντος ἅπαντα, διὰ
 μακροῦ τις ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰσεφοίτησεν ἀρχὸν
 τῆς Ἀσίας (Ἰούδας ὠνομάζετο), πρεσβύτης
 μὲν ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν, γενναῖος καὶ ἄλλως
 τὸ ἦθος, καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ πατρίου πολιτείας
 οὐκ ἀπηλλαγμένος, ἀλλὰ τὸν εὐδαίμονα καὶ μα-
 κάριον ἐκεῖνον ἐξηλωκὼς τρόπον, πρὸς τε ἱεροῖς
 ἦν

ἦν αἰ, καὶ μαντείας ἐξεκρέματο πάσης, μέγα
 Φρονῶν ὅτι τούτων ἐπεθύμησέ τε καὶ κατάρθωσεν.
 Οὗτος εἰς τὴν Ἀσίαν διαβάς ἐκ τῆς Κωνσταντινου- 201.
 πέλεως, καὶ τὸν ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους καταλαβὼν
 (Ἰλάριος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) συγκορυβαντιῶντά
 πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, βωμούς τε ἀνέστησεν αὐτο-
 σχεδίους ἐν Σάρδεσιν (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι),
 καὶ τοῖς ἔχνεσι τῶν ἱερῶν, εἶπου τι ἔχνης εὐρέθη,
 χεῖρα ἐπέβαλεν, ἀνορθῶσαι βουλόμενος. Δη-
 μοσία τε θύσας, ἔπεμπε καὶ συνεχάλει τοὺς παν-
 ταχόθεν ἐπὶ παιδείᾳ δόξαν ἔχοντας. Οἱ δὲ πα-
 ρῆσαν θάττον ἢ κληθῆναι, τὸν τε ἄνδρα θαυμά-
 ζοντες, καὶ καιρὸν τῆς σφῶν αὐτῶν ἐπιδείξεως
 ἡγούμενοι, τιτὰ δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῇ κολαχείᾳ θαρ-
 βούντες ὥσπερ παιδείᾳ, καὶ διὰ ταύτης ἐλπίζον-
 τες ἢ τιμὴν ἢ δοξάριον ἢ ἀργύριον ἀποκερδαίνειν.
 Ἱερουργίας οὖν δημοσίᾳ προτεθείσης, παρήσαν
 μὲν ἅπαντες, καὶ ὁ ταῦτα γράφων παρῆν· ὁ δὲ
 Ἰούσος ἐπισήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν εἰσὶν
 ἐπερείσας (ἔκειτο δὲ τὸ ἱερεῖον ἐν ᾧ δῆποτε τῷ
 σχήματι), καὶ τοὺς παρόντας ἀνθρώπα· „ τί
 „ βούλεται τὸ σχῆμα τοῦ πτώματος; ” Ἐνθα
 οἱ μὲν κόλαες παρεφρίγοντο θαυμάζοντες, ὅτι
 καὶ ἀπὸ σχημάτων ἐστὶ μαντικὸς, καὶ μόνῳ πα-
 ρεχώρου ἐκείνῳ ταῦτα εἰδέναι· οἱ δὲ σεμνότεροι
 τὰς ὑπῆρας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύ-
 λοις, καὶ τὰ πρόσωπα διασυνγνάσαντες, τὰς τε

κεφαλὰς βαρὺ τι καὶ ἡρεμαῖον ἐπισαίοντες, πα-
 ρεθεώρουν ἐς τὸ προκείμενον, ἄλλο ἄλλος λέγον-
 τε. Ὁ δὲ Ἰούζος ὡς μόλις τὸν γέλωτα ἐνήκειν,
 ἐπιστρέψας εἰς τὸν Χρυσάνθιον, „ σὺ δὲ τί Φῆς”
 ἔβρόησεν „ ὦ πρεσβύτατε;” Καὶ ὁ Χρυσάνθιος
 οὐδὲν διαταραχθεὶς, πάντων ἔφησε καταγινώ-
 202. σκειν „ ἀλλ’ εἴ τι βούλει κάμῃ” ἔφη „ περὶ
 „ τούτων εἰπεῖν, τίς μὲν ὁ τρόπος τῆς μαντείας,
 „ εἴ γε τοὺς μαντικούς τρόπους ἐπίσασαι, εἰπε
 „ πρότερον, καὶ ποίου τινὸς εἴδους, τίς δὲ ἡ πευ-
 „ σις, καὶ κατὰ τίνα μέθοδον ἐπιηρώτηται· καὶ εἰ
 „ ταῦτα λέγοις, εἴποιμ’ ἂν ὅπῃ τὸ φαινόμενον
 „ εἰς τὸ μέλλον φέρεται. Πρὶν δὲ ταῦτα λέγειν,
 „ βάνανυσόν ἐσι πρὸς τὴν σὴν ἐρώτησιν, σημαι-
 „ νόντων τὸ μέλλον τῶν θεῶν, ἐμὲ καὶ περὶ τῆς
 „ ἐρωτήσεως καὶ τοῦ μέλλοντος λέγειν, συνά-
 „ πτοντα τῷ γεγονότι τὸ ἐσόμενον· δύο γὰρ οὕ-
 „ τως ἂν γίνεσθαι τὰς ἐρωτήσεις. Περὶ δύο δὲ
 „ ἡ πλειόνων εὐδεις ἐρωτᾷ κατὰ ταυτὸν· τὸ γὰρ
 „ ἐν τοῖς ὠρισμένοις διάφορον ἓνα λόγον οὐκ
 „ ἔχει.” Ἐνταῦθα Ἰούζος ἀνέκραγεν ὡς μακ-
 θάνων ὅσα μὴ πρότερον ἠπίσατο, καὶ τοῦ λοιποῦ
 γε οὐκ ἐπαύσατο συνῶν ἰδίᾳ καὶ τῆς πηγῆς ἀρυά-
 μενος. Καὶ εἴ τινες ἕτεροι κατ’ ἐκείνους ταῖς
 χρόνους τῶν ἐπὶ σοφίᾳ περιβοήτων Χρυσανθίῳ
 κατὰ κλέος ἤλθον εἰς λόγους, πεισθέντες ὅτι
 πόρρῳ τῆς δεινότητος ἐκείνης εἰσιν, ἀπιόντες
 ὥχον-

ἔχοντο. Τοῦτο δὲ καὶ Ἑλλησπόντιος ὁ ἐκ Γα-
 λατίας ἔπαθεν, ἀνὴρ διὰ πάντα ἄριστος, καὶ εἰ
 μὴ Χρυσάνθιος ἦν, πρῶτος ἀπάντων Φανείς. Σο-
 Φίας μὲν γὰρ ἔρασης οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐς τοσόνδε
 ἐγένετο, ὥς ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν αὐοίκητον
 μαζεύων, εἶπου τινὲ περιτύχοι πλέον εἰδότες κα-
 λῶν δὲ ἔργων καὶ λόγων ἀνάπλεως γενόμενος, καὶ
 εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις ἀφίκετο διὰ τὴν Χρυ-
 σαυβίου συνουσίαν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑστερον
 Ἐγένετο δὲ Χρυσανθίῳ καὶ παῖς ἐπώνυμος τῷ
 κατὰ τὸ Πέργαμον αὐτῷ γενομένῳ διδασκάλῳ
 (μεμνήμεθα δὲ πρότερον Αἰδεσίου), καὶ ἦν ὁ παῖς 205.
 ἐκ παιδὸς ἐπτερωμένον τι χρῆμα πρὸς ἀπάσαι
 ἀρετῇ, καὶ τῶν ἵππων οὐκ εἶχε θάτερον, ἢ Φη-
 σὶν ὁ Πλάτων, οὐδὲ ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτῷ,
 ἀλλὰ πρὸς τε μαθήματα σφοδρὸς καὶ ἄγαν ὀξύς
 γενόμενος, καὶ πρὸς θεῶν θεραπείαν διαρκέσατος,
 ἐς τοσόνδε διέφευγε τὸ ἀνθρώπινον, ὥς ἀνθρω-
 πος ὢν ἐκινδύνευεν ὅλος εἶναι ψυχὴ· τὸ γοῦν
 σῶμα ἐν ταῖς κινήσεσιν οὕτως αὐτοῦ κοῦφον ἦν,
 ὥς ἦν ἀπίθανον γράφειν, καὶ μάλα ποιητικῶς,
 εἰς ὅσον ὕψος ἐφέρετο μετάρσιος. Ἡ δὲ πρὸς τὸ
 θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὐ-
 κολός, ὥς ἐξήρκει τὸν σέφανον ἐπιθεῖναι τῇ νε-
 φαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμούς
 ἐκφέρειν, καὶ ταύτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ
 κάλλιστον εἶδος ἐνθέου πνεύματος γεγραμμένους·

καί τοι γε οὔτε μέτρον ἠπίεστο, οὔτε εἰς γραμματικὴν ἐπιστήμην ἔρρωτο, ἀλλὰ θεοὺς ἅπαντα ἦν αὐτῷ. Νοσήσας δὲ οὐδαμῶς κατὰ τὸν ὀρισμένον βίον, ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη μετέλλαξεν. Ὁ δὲ πατήρ καὶ τότε διέδειξε Φιλόσοφος ὢν· ἡ γὰρ πρὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς εἰς ἀπάθειαν αὐτὸν μετέστησεν, ἡ τῷ παιδὶ συγχαίρων τῆς λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος· καὶ ἡ μήτηρ δὲ πρὸς τὸν ἄνδρα ὀρώσα, τὴν γυναικείαν ὑπερήνευχε φύσιν, πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους ὀλοφύρσεις ἐκλύσασα. Τούτων δὲ οὕτω κεχωρηκότων, ὁ Χρυσάνθιος ἦν ἐν τοῖς συνήθεσι· καὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐμπιπτόντων δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων, καὶ τὰς ἀπάντων ψυχὰς κατέσεισεν εἰς φόβον, μόνος ἔμεινεν ἀσάλευτος· ὥς ἐῖκασέ τις, οὐδὲ
 206. ἐπὶ γῆς εἶναι τὸν ἄνδρα. Κατ' ἐκείνους δὴ τοὺς χρόνους καὶ Ἑλλησπόντιος παρ' αὐτῶν ἀφικνεῖται, καὶ βραδέως μὲν συνήλθον εἰς λόγους· ἐπεὶ δὲ εἰς ταυτὸν συνήντησαν, τοσοῦτον Ἑλλησπόντιος ἐαλώκει, ὥς πάντα μεθέμενος, ἔτοιμος ἦν σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσανθίῳ, καὶ νεάζειν ἐν τῷ μαυθάνειν· μετέμελε δὲ αὐτῷ, τοσοῦτον πεπληνυμένος χρόνον, καὶ εἰς γῆρας ἀφικνόμενος, πρὶν τι τῶν χρησίμων ἐκμαθεῖν. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν γνώμην ἔτεινε· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβᾶν ἔκ τινος συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν, ὃ, τε συγγραφεὺς παρῇν, αὐτῷ προστάξαντος, καὶ
 τῶν

τῶν ἱατρῶν κενῶσαι βουλευμένων τὸ φερόμενον, αὐτοὺς ἐπὶ τὸ συμφέρον σπενδόμενος, παράλογον εἶναι τὸ κενῶσαι ἑφῆ, καὶ οὕτως ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν· αὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἦν ἱατρικῆς ὁ ταῦτα γράψας. Ἑλλησπόντιος δὲ ἀκούσας παρῆν, ἀγανακτῶν καὶ ποτνόμενος, ὡς μεγάλου κακοῦ γεγονότες, εἰ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀνὴρ τρασούτου διὰ τῆς χειρὸς αἵματος ἀφῆρηται. Ὡς δὲ ἤκουσε τῆς φωνῆς, καὶ ὑγιαίνοντα εἶδεν, πρὸς τὸν συγγραφέα τὸν λόγον ἐπιστρέψας, ἄλλὰ σὺ ἢ γε” φασὲν, ἢ τάλις αἰτιῶνται δεινόν τι δεῖν, δρακέναι· νῦν δὲ ἅπαντες σιωπήσουσιν, ἥρῳν ἢ τες ὑγιαίνοντα.” Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς οὐκ ἠγνόει τὸ συμφέρον, ὁ μὲν Ἑλλησπόντιος ὡς συσκευασάμενος τὰ βιβλία, καὶ παρὰ τὸν Χρυσάνθιον ἦξεν ἐπὶ μαθήσει, τῆς πάλης ἐξῆει. Καὶ ἡ γαστήρ αὐτοῦ νοσεῖν ἤρχετο, καὶ παρελθὼν εἰς Ἀπάμειαν τῆς Βιθυνίας μετέλλαξε τὸ ζῆν, τῷ παρόντι τῶν ἐταίρων Προκοπίῳ πολλὰ ἐπισκήψας μόνον θαυμάζων Χρυσάνθιον. Καὶ 209. ὁ Προκόπιος παραγενόμενος εἰς τὰς Σάρδεις, ταῦτα ἐποίει τε καὶ ἀπήγγελλεν. Ὁ δὲ Χρυσάνθιος, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὥραν τοῦ ἔτους, κατὰ θέρος ἰσάμενον, ἐπὶ τὴν αὐτὴν θεραπείαν ἐλθὼν, καὶ τοι τοῦ συγγραφέως προειπόντος τοῖς ἱατροῖς περιμένειν αὐτὸν κατὰ τὸ σῶναι, οἱ μὲν ἔφθασαν ἐλθόντες, ὁ δὲ ὑπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ πα-

ῥα μέτρον γενομένης τῆς κενώσεως, παρέσεις τε τῶν μερῶν ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄρθρα συνέκαμνε, καὶ κλινοπετής ἦν. Καὶ Οριβάσιος. ἐνταῦθα παραγίνεται δι' ἐκείνον, καὶ ὑπερβολὴν μὲν ἐπισήμης μικροῦ καὶ βιασάμενος τὴν φύσιν, καὶ χρίσμασι θερμοτέροις καὶ μαλάττουσι τὰ κατεψυγμένα, μικροῦ πρὸς τὸ νεάζειν ἐπήγαγεν. Ἀλλ' ἐνῖκα τὸ γῆρας (ὀγδοηκοσὸν γὰρ ὑπελθὼν ἔτος ἔτγγχανε), καὶ τῇ τοῦ θερμοῦ κατὰ τὸ πλεονάζον ἀλλοτρίωσει τὸ γῆρας ἐδιπλασιάσθη, καὶ τέταρτος νοσηλευθεὶς, εἰς τὴν πρέπουσαν λήξιν ἀνεχώρησεν.

ΕΠΙΓΟΝΟΣ καὶ ΒΕΡΟΝΙΚΙΑΝΟΣ.

Εἰς δὲ μετ' αὐτὸν διάδοχοι φιλοσοφίας Ἐπίγονός τε ὁ ἐκ Λακεδαιμόνος, καὶ Βερονικιανὸς δ' ἐκ Σάρδεων, ἄνδρες ἄξιοι τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματος· πλὴν ὅσα γε ὁ Βερονικιανὸς ταῖς Χάρισιν ἔθυσε, καὶ ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ, καὶ εἶη!

www.libtool.com.cn

JO. FR. BOISSONADI

ADNOTATIONES

IN

E Û N A P I U M.

www.libtool.com.cn

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

[illegible]

1

• • • • •

ADNOTATIONES

www.libtool.com.cn

IN

EUNAPIUM.

P. 1. **Ξ**ενοφῶν — κοσμήσας] Plantiniana κομίσας.
 Junius conjiciebat κοσμήσας, quod recepit Com-
 melinus. AB mei κοσμήσας dederunt. Κοσμεῖν et κο-
 μίζειν alibi quoque fuerunt permutata; vide Dorvil-
 lium ad Char. p. 635; De Rhoer. ad Porphyrr. p. 76.
 Sic etiam in loco Themistii Or. XVIII. p. 220 D. μόνη
 ἡ γνώμη καὶ ὁρμὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τὴν τόλμαν ἐζητετῆς
 ἑστέρας ἤδη, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἠνίκα ἀπόμαχος
 ἦν, οὕτω τῶν ὀπλῶν αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κεκομισμέ-
 νων, ἀλαλάξας τε μόνον καὶ ἐκβοήσας, καὶ ἐξαλόμενος
 τῆς σκηνῆς, ἔσβεσεν κτλ. codex a Valesio collatus,
 cujus variantes lectiones mecum humanissime com-
 municavit Duraeus a Mallia V. Cl. notarum harum
 Valesianarum post Villoisonum possessor, codex igitur
 Valesii exhibet non bene κεκοσμημένων pro κεκο-
 μισμένων, sed optime infert ἡ ante ὁρμὴ, et σφριγῆ-
 σης post ἤδη: mox habet ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμ-
 βοήσας. Philostratus V. S. I. 24. p. 528. διδά-
 σκα-

σκαλος δὲ αὐτοῦ Ἰσαΐης ἐγένετο, καὶ οὐ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἐρμηνεύειν μαθὼν, ἐπεκδόμνησεν αὐτῷ ὠραϊσμένην πρᾶξιν. Valefius Em. III. 5. facile emendavit αὐτὸ, & sic conjecerat Huetius ad oram Nicolinianae. Codex 1696 Parisinus recte αὐτό. — De

praepositionis in verbis ἐν λόγῳ redundancia, adi Hemsterhusium ad Lucian. D. M. 23. 3., et Heinrichium ad Mus. v. 119. — Quae Xenophonti philosophorum uni ab Eunapio, eadem Marco uni regum laus tribuitur ab Herodiano I. 2. §. 4. μὲν οὖν τε βασιλέων φιλοσοφίαν οὐ λόγοις οὐδὲ δογματῶν γνώσεσι, σέμνῳ δ' ἔχει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιτάσσεται.

P. 1. (τὰ μὲν ἐν λόγοις — Ξενοφῶν)] ABE et Venetus ἐς λόγους. A. ἔστι τε ἐν γρ. Amicus quidam meus ἔστι τε vellet mutatum in ἔστι δέ. Mox Huetium secutus, scripsi τὴν ἠθικὴν pro edito καὶ ἠθ. Non est insolens permutatio inter τὴν et καί. Apud Theophrastum Sim. ep. 55. καὶ male legitur pro τῆς. Τὰς κλειδας, Χρυσόσθενες, καὶ τῆς ζωῆς μοίρας ἀφῆρησαι: scribe τῆς σῆς cum codicibus 2991 A. et 3047. — Plantinus ἐγένεα. Junius proponit ἐγένεα, quod editur in Commeliniana, et sic ABD. — Sententiam signis parentheseos circumscripsi; nam προσμήσας jungendum cum τὰ πάρεργά Φησι. Post Ξενοφῶν subaudiendum ἐγένετο: „hic enim Alexandrum Persas contemnere docuit”, ait Wyttenbachius. Locus nunc est perspicuus, quem prava editionum priorum distinctio adeo corruperat, ut Wyttenbachius ipse lacunam post Ξενοφῶν esse crederet, cujus proposuit supplementum. Equidem

in

In viri doctissimi sententiam primum ibam, sed me Bastius meus errantem retraxit.

P. I. τὰ πάρεργα — ἀναγράφειν] „ Verba Xenophontis sunt Symp. init. Respexit quoque huc Philostratus V. S. I. p. 540. ἀνδρῶν ἐλλογισμῶν ἀξιωμαθμένα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν παιδιαῖς”. WYTTENBACH. Dixerat enim verbis ferme iisdem Xenophon: ἀλλ’ ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιωμαθμένα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς.

P. I. Οὐκ εἰς τὰ πάρεργα — ἀλλ’ εἰς τὰ ἔργα] De voce πάρεργον agunt Vauvillerius ad Philoct. 479, Corayus ad Isocr. p. 33, Wyttenbachius Ep. p. 36.

P. I. τὸ παλγνιον — τὸ σπουδαζόμενον] Frequentis hujus antitheseos jam exempla dedi ad Phil. p. 525: quibus adde duo adlata modo Xenophontis et imitantis hunc Philostrati, item hæc nova pluscula. Noster p. 4. Λαυκιανός — ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι. Philostratus V. A. IV. 11. ἀναμῆξ παύξας τε καὶ σπουδάσας. Plutarchus Lac. Inst. 38. κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας οὐκ ἠκροῶντο, ὅπως μήτε ἐν σπουδῇ μήτε ἐν παιδιᾷ ἀκούωσι τῶν ἀντιλεγόντων τοῖς νόμοις. Idem Comp. Cicer. πράγματα σπουδῆς ἄξιον γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος. Longinus fragm. p. 175. λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης καρδιάς ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ: quod vertunt; „ capiamus exempla ex comoedia in gravem philosophiam jocante”. Sed, ni fallor, alius est sensus, nempe; „ sumamus in hac feria nostra Philosophia, „ exem-

„exempla ex ipsa ludicra comoedia”. Achilles Tatius V. 14. ταῦτα μὲν οὖν ἔπαιξε σπουδῇ. Agathias epigr. 35. παίζων ἐν σπουδῇ. Athenodorus Athenaei XII. 16. scripserat librum περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς. Minucius Felix init. „utpote cum et „ipse tanto nostri semper amore flagraverit, ut „et in ludicris et serijs pari mecum voluntate „concineret”. Vide Heraldum ad Arnob. p. 300; Carpzovium Spec. Eunap. p. X; Fischerum ad Phaedon. p. 283.

P. 1. τοῖς ἐντυχάνειν βουλομένοις] P. 2. ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχης. Mox: οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων λήσεται τοὺς ἐντυχάνοντας. Confer Schaeferum virum doctissimum ad Ellips. p. 58. Sic locutus est Plato Lys. §. 24. ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν: ubi Heindorfius. Dio Chrys. Or. LII. p. 266. ἐντυχὸν τραγωδίαις τίσι. Artomidorus II. 70. τίς τῶν ἐντυχασόντων ταῖςδε ταῖς βίβλοις. Marinus Procl. 9. καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα βῆσα ἐξεμάνθανεν, καίτοι χαλεπὰ ὄντα τοῖς ἐντυχάνουσι. Zosimus II. 2. Polybius I. 4. Julianus ep. I. p. 372 C. ὡς δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἐντυχῶν, ἐπέσθην μὴ ἂν ἄλλου τὰς χάριτας, ἥσθην, πῶς δοκεῖς; ubi pro ἂν vellem legi εἶναι. Albinus 8. δεήσει τῷ Φαίδωμῳ ἐξῆς ἐντυχάνειν... μετὰ τοῦτο τῇ Πολιτείᾳ δίδει ἐντυχάνειν... ἐπειδὴ δὲ δεῖ καὶ ἐν γνώσει τῶν θεῶν γενέσθαι, ὥς δύνασθαι κτησάμενον τὴν ἀρετὴν ὁμοιωθῆναι αὐτοῖς, ἐντευξόμεθα τῷ Τιμαίῳ· αὐτῇ γὰρ τῇ περὶ Φύσιν ἱστορίᾳ ἐντυχάνοντες καὶ τῇ λεγομένῃ Θεολογίᾳ καὶ τῇ

τῇ τῶν ὀνομάτων διατάξει, ἀναμνησκόμεν τὰ ὅσα ἀπεργάζετο.

Codex 2290. varietate notanda, τῇ λεγομένη θεολογικῇ ἱστορίᾳ, et *ad marginem* habet Θεολογία, quasi scholium. Theodorus de Incarn. p. 230 Δὲ θεὸς δὲ εὐλατῆται γένηται παντὶ τῷ ἀντορχαζόμενῳ τῷ προκαταλήμῳ πνεύματι: lege παντὶ τῷ. Notissima forma loquendi πᾶς τις. Noster p. 98. πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφίτερά σου ἀλάξῃς ᾤτο. Pindarus Isthm. I. 69.

Ἐπεὶ δὲ πᾶς τις ἀμείνων

Λιμὸν αἰαντὸν τέταται.

Euripides Iph. T. 303.

Κἂν τῷδε πᾶς τις, ὡς ἄρ' βαυφόρβη

Πάτεται καὶ παρθάμεν', ἐξωπλίζετο.

Aristides T. I. p. 254. Eusebius Hier. I. p. 429.

θεὸς αἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν παντὶ τῷ ἀρῆται τε καὶ ἀρῆεται: et hūc lege παντὶ τῷ. Synesius Pron.

I. p. 95 D. ἅπας δὲ τις ἡπίστατο καὶ ἐσύγων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐπίστατον: codex 1038 ἐσύγει quod. fere

malim, nam vix placet ista numeri subita mu-

tatio. D. Paulus I. Cor. 9. 22. ἐγενόμενον τοῖς ἀ-

σθενέσιν ὡς ἀσθενὴς, ἵνα τοῖς ἀσθενέσι κερδήσω, τοῖς

εὐαῖς γέγονα εἰς πάντα, ἵνα πάντας τιναὶ σώσω:

scribendum suspicor πάντας τινας, „ut omnes sal-

„vem”: sed iudicent Theologi graece docti.

Kusterus ad Suid. t. I. p. 284. citavit Apollonii

de pronominiibus libri initium, sic: παντὶ προὔπτον

ἐσσι, ὡς ἡλ. Sed in editione, quam parat Bastius

operis praestantissimi, plenius legetur, παντὶ τῷ

προὔπτον. Demonius Athenaei IX. 79. p. 520.

T3

Τὸ γοῦν κατὰ χεῖρὸς περιγράφει πᾶς τις, ὅτι
 Μετὰ δείκνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Τις, *quod metri causa addidit editor eruditissimus*, metro nocere videtur, cum πᾶς τις trochaicum efficiant. Dispositis aliter verbis, productaque ante vocalem diphthongo, quod idoneis exemplis possem firmare, sic emendare conor:

Τὸ γοῦν κατὰ χεῖρὸς πᾶς περιγράφει, ὅτι
 Μετὰ δείκνον αὐτὸ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

in altero versu placuit etiam mutare αὐτῷ in αὐτῶ. Formulam αὐτὸ τοῦτο bis eodem modo in Isaeo vitiosam correxit Valckenarius, quem vide ad Joannem Chryf. p. VI. Plato Symp. §. 21. ὡς περ ἀνὲρ αὐτῶ τοῦτο πατέρα ἡρώτων, ἄρα ὁ πατήρ ἐστι πατήρ τινος ἢ οὐ; §. 23. αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐστὶ χαλεπὸν ἀμαθία. De αὐτῷ τοῦτο vicinisque locutionibus vide et Tourneum ad Long. p. 396.

P. 2. ἄριστος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον] Editi δτιοῦν. Huetius conjiciebat, ὅστις οὖν. ABE et Venetus δτι ἦν, quod recepi, sensu probabili. ἄριστος εἰς ἄκρον superlative nimium poni videtur, nam qui ἀγαθὸς εἰς ἄκρον, is est ἄριστος. Nonnulli scriptores dixerunt ἀγαθὸς, πανούργος εἰς ὑπερβολήν, de quo vide Valckenarium ad Hipp. 938. Sed quis sanus et styli purioris dixit ἄριστος εἰς ὑπερβολήν? Herodianus post Moerin p. 460. ἄκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον καὶ μέλιτε πλουσιώτατος: quod quidem Eunapio potest admo-
 veri. — Saepe εἰς ἄκρον in hoc libro reperies: p. 19. ἦν δὲ τῶν εὐ γεγυῖσθαι εἰς ἄκρον. P. 11. εἰς ἄκρον φιλοσφίας ἤκμασεν. P. 65. μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφί-
 γμει-

μένος: et sic p. 150. 185. Phrynichus Ecl. p. 120. Φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφίγμενος. Choricus Villoisoni An. II. p. 62. αἱ μὲν εἰς ἄκρον εὐπραξίαι.... οὐκ ἔωσι τὰ δυσχερῆ φέρειν γενναίως. Epigramma inc. 673.

Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἦκον ἐλάστας· Theocritus Id. XIV. 61.

Εὐγνώμων, Φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον αἰδύς. Julianus ep. 44. p. 405 D. loco corrupto: καίτοι σύ γε οὐ Πίνδαρον μόνον, οὐδὲ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὁπόσον εἰς ἄκρον Φιλοσοφίας ἐλθεῖν μνημονεύεται, καθάπερ ἐν λύραις ποικίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ συστάσει, πρὸς τὸ ἐντελὲς τῆς μουσικῆς κέρας ἔχεις. Mirror interpretes non offendisse ad hoc κέρας, quod mutandum est omnino in κεράτας, diserte scriptum in codice 2755.

P. 2. ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου] Himerius or. X. p. 568. φέρε οὖν γράψω καὶ τοῦτον ὑμῖν τῷ λόγῳ. Aristaenetus I. 1. ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις. Alia dedi ad Philostr. P. 374.

P. 2. ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων] Eodem sensu p. 7. ἀναλεγομένῳ δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν σημείων. Suidas in fragmento Eunapiano V. Συντεκμηράμενος: τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.

P. 2. (βούλεται μὲν γὰρ.)] Hac parenthesi loci sensum impeditum et ferme inextricabilem reddidi

clarum et facilem. Tale remedium huic scriptorū saepe fuit admovendum, nam sic scribere amat duri et contorti ingenii Philosophus. Nicephorus ad Synes p. 357 D. similiter construxit: τὸ δὲ προφῆτας εἶναι τοὺς ὕπνους καὶ τὰ θναρ θεάματα σκιῶδεις τινὰς εἰκασίας τῶν ἐσομένων, οὕτως τοι (leg. τι) βέβαιόν τε καὶ ἀναντίρρητον ἡγῆται ὁ σοφὸς οὗτος Συνέσιος, ὥστε (male editur ὅτε) καὶ εὐθὺς ἐν προσημίῳ ἀποδεικτικοῖς τισι χρῆσθαι συλλογισμοῖς (βούλεται μὲν) διὰ δὲ μὴ πλ.

P. 2. ὁ ταῦτα γράφων] Hac formula se saepissime Eunapius indicat, quod jam observavit Jonsius H. P. III. 16. §. 3. Quare loca p. 13. 18. 19. 20. &c. Alibi invenies ὁ ταῦτα συγγράφων p. 74. ὁ συγγραφεὺς p. 75. &c.

P. 2. ἐντετύχηκε] Sic scripsi ex AB pro ἐντετύχηκεν.

P. 2. κατηγοριῶν — θαύματος] Editi ἀξίου. Huotius proponit κατηγορῶν, non male, et ἀξίῳ, quod non capio. Corayus ingeniose κατορθῶν, quod τῷ διαμαρτάνων esset oppositum. Junii tentamina negligo, cum AB ἀξίους dederint, quo recepto, locus nunc recte se habere videtur. Sensum sic reddiderim: „aut accusationum veritatem habeat et „ostendat, ducesque et autores scribendi laudandos et idoneos”.

P. 2. ἵνα τοῦτο εἴη] D εἴηαι.

P. 2. τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων] E conjectura correxi γραφόντων pro γραφέντων. Si passively sententiam efferre voluisset, scripisset γραφέντα.

P. 2. ἐξ ἀκοῆς] Hic ἀκοή est fama, rumor. Thy-

cy-

Eydidies l. 4. [Μίνως γὰρ παλαιτατός ὢν ἀκοῇ ἴσμεν.
cf. Albertium obff. p. 27. et mie ad Philestr. p. 379.]

P. 2. διπλῆς.] Illustratur ab Hemsterhusio ad
Luc. D. M. XII. 5.

P. 2. εἰσιμον καὶ μόνιμότερον.] Noster p. 16. εἰς
συγγραφὴν εἰσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐκτετάχων ἀκοὴν
διεφθαρμένην καὶ βίουσαν. Junxit et p. 104. εἰσιμον καὶ
μόνημον. Cuperus Obff. I. p. 81. εἰσιμον καὶ πεπη-
γυῖαν explicans ex Mercurio τετραγώνῳ contortus est
nimis et fere ridiculus. Poteest conferri Theodoretus
Hist. I. 1. ubi pictoribus historicos opponit: λογογρά-
φοι δὲ ἀντὶ μὲν σανίδων ταῖς βίβλοις, ἀντὶ δὲ χρωμάτων
τοῖς τῶν λόγων ἄνθεσι πεχρημένοι, διαρκετέραν καὶ
μονιμωτέραν τῶν πεπραγμένων ποιῶσι τὴν μνήμην.

P. 2. οἷτινες.] Hoc titulo carent ABE et Venetus,
qui alium habent huncce: Πλωτίνος, Περφύριος,
Ἰάμβελχος.

P. 2. τὴν φιλοσοφὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς.] BD φιλοσό-
φον, vitiōse: ut jam animadvertit Jothius H. P. III.
15. §. 2. Noster p. 5. τοῦ φιλοσόφου καὶ ῥητορικοῦ
βίου. Marinus Pr. 11. διακορὴς μὲν γενόμενος καὶ τῶν
φιλοσόφων λόγων. Lucianus Prom. 7. ὑπὸ σκευ-
τῇ φιλοσοφῇ. Porphyrius opus ipsum, de quo agi-
tur, inscripserat φιλοσοφὴν ἱστορίαν, ut patet e pluri-
mis locis ab Holstenio allegatis vit. Porph. c. 7.
Inter Galeni opera exstat φιλόσοφος ἱστορία, et olim
existit, testis Suida in Δαμάσκιος, Damascii φιλό-
σοφος ἱστορία. De loquendi modo quo φιλόσοφος ponit-
ur pro φιλοσοφίᾳ vide Hemsterhusium ad Lucian.
l. 1. et Koenigum ad Greg. p. 45.

P. 2. τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους] Editi et codices ἀνάγων βίους. Wyttenbachius conjecit ἀνδρῶν, et iterum hanc conjecturam proposuit in Plutarchea praefatione p. 28. Holstenius vit. Porph. p. 55. istis utens Nostri verbis, ἀνάγων prudentior omisit. Junii non bona correctio εὐαγῶν venerat in mentem et H. Stephano, ut didici ex Jonsio H. P. II. 10. p. 197. III. 15. §. 2. qui eam amplecti non debebat. Carpzovio quoque Spec. p. IX. placuisse εὐαγῶν videtur, receperatque Fabricius in inchoata editione. Corayus proponit ἀπάντων. Wyttenbachium sequi malui.

P. 2. Πορφύριος καὶ Σωτίων] De Porphyrio adi Holstenium loco modo laudato, Jonsium H. P. III. 15. §. 2; de Sotione Jonsium II. 10. §. 1, Bruckerum H. P. t. 2. p. 95.

P. 3. οὕτω συμβάν] Plantinus συμφᾶν, cujus loco Huetius scribit συνυφῶν. Venetus συμφᾶν. Sed A recte συμβάν, ut Commelinus. Illustrationem pete ex Hemsterhusio ad Propert. Burni. p. 948. Noster p. 118. τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβάν ἐκ πιπτος-συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν. Zosimus II. 9. συμβάν δὲ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίον ἐν αὐτῷ τελευτῆσαι τῷ χρόνῳ. Synesius ep. 66. p. 207 C. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοῦτον, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίαν προῖω, βουλομένη μὲν ἂν μηδαμῶθεν. (codices tres μηδαμῶθι) τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν, συμβάν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ-ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς. Gregorius Naz. or. XIX. p. 294 A. καὶ τῇ συμβάν τηνικαῦτα πλείους ἀρχιερεῖς ἐπὶ τὴν Νικαίαν σπεύδειν: forte καὶ δὴ συμβάν. Achilles Ta-

Tatius I. 16. ἔτυχε γὰρ, τύχη τινὶ συμβάν, τότε
τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος. Bastius meus, cui
haec ostenderam, statim, qua est eruditione, re-
scripsit: „ adde Sozomenum IV. 10. p. 142. λό-
„ γος οὖν, ποτὲ προϊόντος αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πόλιν, συμ-
„ βάν οὕτως, ἐφίπταμένην κρῶξαι παρόντην. VI. 40.
„ p. 279. αὐτίκα δὲ ἡ φάλαξ ὑπὸ ἐπιφόρου πνεύμα-
„ τος, ὡς συμβάν, ἐλαυνόμενη τὴν ὕλην διήλθεν.
„ VIII. 19. p. 350. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους, ὡς συμ-
„ βάν, κῆτῃρην εἰς Γέρας, πόλιν μικράν. Nemefius
„ N. H. 31. p. 272. δι' ἄγνοίαν δὲ ταῦτα πράττο-
„ μεν, ὅταν μὴ αὐτοὶ παρέχωμεν τὴν αἰτίαν τῆς
„ ἄγνοίας, ἀλλ' οὕτω συνέβη· οἶον, ἐν τῷ τόπῳ τις
„ κτλ. Matthaei: *Fortē*, ἀλλ' ἴαν οὕτω συνέβη·
„ Male. Verum est quod exhibent codices D. 1.
„ et Parisinus, cujus penes me sunt variae lectio-
„ nes, ἀλλ' οὕτω συμβάν”.

P. 3. Φορᾶς] Moschopolus Ecl. Φορᾶ· ἡ εὐφορία,
οἶον, Φορᾶ στίτου, Φορᾶ ῥητόρων. Noster p. 5. τρίτη
δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο Φορᾶ. p. 19. ταύτης δὲ ταῦτα γρά-
φων τῆς Φορᾶς εὐτύχησεν. Sopater prol. Arist. τρεῖς
Φορᾶι ῥητόρων γεγονῶσι. Plutarchus Q. Plat. p. 999
E. ὥσπερ ἐκ τύχης τότε Φορᾶ συνέβη σοφιστῶν ἐν τῇ
Ἑλλάδι. Herodianus I. 3. §. 1. πολὺ τε πλῆθος
ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν Φορᾶ. Dio-
dorus Sic. XVI. 54. τοιούτῃ Φορᾶ τις προδότων ὑπῆρ-
ξε κατὰ τὴν Ἑλλάδα: ubi vide Wesselingium,
quem jam indicaverat Carpzovius, videndus et ipse
Specim. p. XXIII. Libanius t. 4. p. 542. cujus
locum Bastio monstranti debeo: πάλαι παρ' ἡμῖν,

ὁ δὲ καταλ', (cod. Par. 3017. παρὴν δὲ) Φορὰ πρὸς τῶν καὶ δημοδόκων, καὶ, οἷος οὐτως γέγονε, ῥητόρων. Adde Wernsdorfium ad Him. p. 53, Codex Parisinus 2991 A. haec mihi obtulit: ἡ πρώτη Φορὰ τῶν ῥητόρων· Δημοσθένης, Δείναρχος, Ἰσαῖος, Ἀντισίας, Ἐπερίδης, Λυκούργος, Ἰσοκράτης, Ἀνδοκίδης, Ἀντιφῶν, Αἰσχίνης. Ἐγραφε δὲ ὁ μὲν Δημοσθένης λόγους σ, ὁ δὲ Δείναρχος λόγους υι, Ἰσαῖος λόγους σ, Ἀντισίας λόγους γ, Ἐπερίδης λόγους ρο, Λυκούργος λόγους ν, Ἰσοκράτης λόγους ρ, Ἀνδοκίδης λόγους μδ, Ἀντιφῶν λόγους ι, Αἰσχίνης λόγους γ.

P. 3. Φιλόστρατος μὲν δ' Αἰμῆνιος] Eunapius errasse videtur. Vitae Sophistarum non sunt a Philostrato Lemnio conscriptae, ut jam contra Nostrum ostendit Valesius Em. p. 95, 100, Confer Olearium praef. p. V, Eodem in errore versatur Nicephorus ad Synes. p. 424 C., nec audiendus magis Eunapius mox Lemnio vitam tribuens Apollonii.

P. 3, τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν] Editi: τοὺς τῶν ἀρίστων. Wyttenbachius ponebat σοφιστῶν pro ἀρίστων. Et quidem σοφιστῶν non potest abesse propter indicatam inter σοφιστὰς et φιλοσόφους oppositionem, sed nec ἀρίστων abesse posse putabam. Nam Philostratus non omnium, sed optimorum vitas Sophistarum narravit; verbi causa, I. 19, Ariabazum, Xenophanem, Pythagoram ex industria omisit, quod parum arte et ingenio valeret, Idcirco recepi σοφιστῶν, servato ἀρίστων.

P. 3.

P. 3. ἐξ ἐπιδρομῆς] P. 6. ἐπιτρέχοντι γὰρ καὶ συνε-
λόντι εἰπεῖν: ubi cf. not. p. 43. εἰ καὶ, . . . βραχέα
συνὰ ἐπιδράμμευ. Plutarchus conf. §. 34. νῦν δὲ
παράσομαι διὰ βραχυτάτων ἐπιδραμεῖν. Aelianus H.
A. II. 11. ἃ δὲ αὐτὸς εἶδον . . . προσλόμην εἰπεῖν,
ἐπιδραμὼν δαίτῃ ἀπὸ πολλῶν. Artemidorus IV. praef.
P. 307. ὡς ἐν ἐπιδρομῇ λόγων.

P. 3. παρέπτασε βίους] „Παρέπτασε, ni fallor,
„ Philostrati defenditur auctoritate, qui aliquoties
„ sic est locutus; alioquin παρέπτασε melius esset
„ quam Junii παρέπτης”. WYTTENBACHIIUS.
Philostratus V. S. II. 9. p. 585. καὶ πλείους ἐνέ-
ργει ὑπεβίβας αἰδᾶ εὐκαίδουσαν ἐνδουκνέμενας τοῦ ἀν-
δρός τούτου καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἥθεα, ἀφ’ ὧν μᾶλλον αὐτὸν
θεωρητὴν, ἢ εἰκου καὶ παρέπτασε τι ἐς φιλοτιμικὴν
ἀποστροφὴν. Unicum hunc novi Philostrati locum qui
ad nostri sententiam faciat, Sed et ibi παρέπτασε
displicuit viris doctis Salmasio et Grutero, qui πα-
ρέπτασε reponiebant, ad quorum mentem vertit
Olearius. Codex tamen 1696. παρέπτασε, Serve-
tur igitur apud Nostrum absurda metaphora. Co-
rayus conferebat alium Eunapii locum p. 50. ὁ
μὲν τὰ αὐτὰ προσεπέβλεπεν; sed haec sunt magis
ferenda.

P. 3. Ἀμμώνιος] Junius agi credebatur de Ammo-
nio Sacca, sed obstant tempora, ut monuit Hue-
tius. De hoc Ammonio Plutarchi praecipit vi-
de Bruckertum H. P. t. 2, p. 476.

P. 3. Πλοστερχος — λύρα] Non turgidis minus

laudibus Theophylactus Sim. Q. P. p. 22. effert
τὸν τῆς ἐπισήμης πλοῦτον τὸν Πλούταρχον.

P. 3. Εὐφράτης.] Qui hic Aegyptius, Philostrato V. S. I. 7. p. 488. Tyrius, Stephano Byzantino Syrus ex Epiphania dicitur. De eo confer Olearium ad Phil. p. 16; Bruckerum H. P. t. 2. p. 565; Burmannum ad Vales. p. 81.

P. 3. Δίων — Χρυσόστομον] Brequignius (*vies des anc. orat. grecs.* t. 2. p. 379.) e codice Laurentiano satis illepidam edidit grammatici cujusdam narratiunculam, quam hic describam, nam liber est rarior, et emendabo partim e Parisino codice 2958. Χρυσόστομος δὲ κατὰ τὸν λόγον οὐκ αὐτός ὅς (lege e codice οὐχ οὕτως, ὅσον) διὰ τι σύμπτωμα ἐπὶ τὸ εὐσχημονέστερον μεταποιούμενον ἐκλήθη. Τῇ γὰρ ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποφορᾷ οὐ πάνυ εὐτυχεῖ ἐχρήτο, ὥς δὲ (codex δὲ bene) καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ὁ τοῦς λόγους θεῖος ἀπαγγέλλει ἀνὴρ. Φησὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ ἐν ἱαμβίοις (codex ἱαμβείοις) αὐτοῦ οὕτως.

Δίων ἀνέπνει, φασὶν, οὐ μάλ' ἡδύ τι·

Τοῦτον λέγω Δίωνα οὐ πολὺς λόγος·

Καὶ τοῦτ' ἐκερτόμησε τῶν τις ἀτικῶν.

Τὸν δ' ὥς ἰδεῖν γυναῖκα τὴν αὐτοῦ, φράσαι·

„Τί τοῦτο; (sic) οὐ γὰρ ἔφρασάς μοι τὴν νόσον.”

Καὶ τὴν σὺν ὄρκῳ „τοῦτο πάντων ἀββένων”

Εἶπεῖν „τὸ σύμπτωμά' ὥδμην, οὐ σοῦ μόνον,”

Τοσοῦτον ἀνδρῶν καὶ φίλων ἀποσάτιν.

Ὁ γὰρ λόγος διδάγμα τοῦ σεμνοῦ τρόπου.

Ἄντι τείνου τοῦ Ὀζόστομος ἐλέχθη εὐφήμως Χρυσό-

τομος. Versu primo metri causa correxī μάλ' pro μάλα: septimo codex dedit σύμπτωμ' pro σύμπτωμα, et pro μόνου habet etiam μόνου. Brequignius codicem suum secutus edidit Ὀζότομος, quod ego indiligentibus nimium oculis cum legerem, in praefatione Philostratea Dionem *Hozofotomum* vocavi, qui *Ozofotomus* dicendus fuit. Similem errabant errorem, qui Hortalum appellaverunt Ortalum Catulli, cujus epigramma nollem in me torqueri:

„*Chommoda* dicebat si quando *commoda* vellet

„Dicere, et *Hinsidias* Arrius *insidias*.”

P. 3. ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον] A sine te. codex Barberinus ἦν τι θεῶν; τί καὶ — quod Dio- villius promens ad Char. p. 543. non dammare videtur. Philostratus Apollonii sui I. 5. p. 7. laudat τὸ ἐκφανές καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὸ ἀγχοῦ θεῶν: quae verba potuit Eunapius respicere. Plato Symp. §. 23. πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξὺ τοῦ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. Fontanius nostras simili modo Cartesium praedicabat X. fab. 1.

„Descartes ce mortel dont on eût fait un Dieu

„Chez les payens, et qui tient le milieu

„Entre l'homme et l'esprit, comme entre l'huître et l'homme

„Le tient tel de nos gens, franche bête de somme.”

P. 3. τὴν γὰρ Πυθαγόρειον — ἐπεδείξατο] Philostratum respicit sic de Apollonii studio Pythagorico loquentem I. 7. p. 9: τοὺς δὲ γε Πυθαγορείους

(ἀστούς) ἀφ' ἧται τῇ σοφίᾳ ἐνέλαβε. Διδάσκων μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων οὐ πάνυ σπανίστατος, οὐδὲ ἀνεργῶ τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενος. Ibi Olearius Nostri meminit.

P. 3. ἐπιδημῶν ἐς ἀνθρώπους θεῶν] Non sine fructu conferetur Carpzovius Spec. p. XVIII. ostendens Euparium Apollonii historiam historiae Evangelicae opponere voluisse, Lucianus Lap. 7. ὑπεάνοισαντο πάντες αὐτῷ καὶ δεξιῶντο ὡς τινα τῶν κρείττονων, καὶ ὅλοι θεῶν ἐπιδημία τὸ πρῶγμα ἦν. Libanius in oratione, quam edidit multum reverendus Bibliothecae Venetae custos Morellius p. 260, καὶ ἀπαυύσῃ τις ἡμῶν ἐτι τῆς Σωκράτους ἐπιδημίας. Nicephorus Gregoras in Epitaphio Theodori Metochitae: ὁ πῶς πολλάκις ἐς αὐτὸν ἀπιδὼν, σοφίας ἀπάσης ἐπιδημῶν ἐς ἀνθρώπους αὐτὸν ἐνέμισα, ψυχῶν καὶ σώμα προσελκυῖσθαι καὶ συνδιαιτημένῃς ἀνθρώποις. Eusebius Evag. 28. ἦν θεός ἐν ἀνθρώποις ἢ δαίμων, ἢ οὐ θνητός. Theophylactus Sim. epistola I. quae est Critiae Plotino: οὕτω γενόμεν ὁ Κριτίας Πλατῶνος, ἢ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ὁ ἐπὶ γῆς· ἢ φιλοσοφία σωματικῆς μετ' ἀνθρώπων ὡς ἀνθρώπος ἐνασπρέφεται. Haec pravissima vertere non potuit Kifnedoncius, homo doctissimus, Restituo e codice 3047, οὕτω γενόμεν ὁ Κριτίας· Πλατῶνος γὰρ ἢ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ γῆς, ἢ φιλοσοφία.... Consentit codex 2991 A, nisi quod ἐπὶ γῆς omittat, Sibimet ipse similis est Theophylactus H. p. 2 C, ubi de Sergio antistite: ἢ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ γῆς

ἢ ἡ σοφία χαρακτηρίζεται μετὰ τῶν ἀρετῶν ὡς ἀν-
 ῥητος ἀνασπίστου. Répono ἡ σοφία — ἡ θεω-
 ρία. Si quis satorus est Theophrasti epistolarum
 editor, non sine fructu hujus Historiam leget et
 conferet. Portentoso gaudet verborum et meta-
 phorarum luxu iste sophista, nec boni saeculi nec
 felicit ingenii, non tamen contemnendus omnino,
 et nonnulli typis repstantur minus luce digni.

P. 3. Καρυίδης] Hujus mentionem fecit Jon-
 sius H. P. III. 7, 8., sed nomine tenus, forte ex
 Eunapii loco.

P. 3. Μουσώνιος] Jonsius H. P. III. 7, 8. p. 37.
 9. p. 40. Musonium cynicum inde citat. Sed
 Nieuwlandus, qui dissertationem scripsit de Muso-
 nio Rufo stoico, contendit §. 6., post Olearium,
 Tillemontium et Reimarum, cynicum Eunapii et
 aliorum stoicum unum esse et eundem philoso-
 phum, quod idoneis rationibus evicisse videtur.
 Huetius hic adscripserat locum Nostri p. 92. ubi
 agitur de Musonio Eusebii Alexandrini discipulo
 et successore, diverso plane a Musonio Philosopho.
 Adscripserat quoque videndos Ammianum XXVII,
 p. 496. et Zosimum IV. p. 782, qui de alio Mu-
 sonio loquuntur, Musonio nempe Athèniensi, A-
 siae Vicario, de quo consulendi Jonsius l. c. et
 Valesius ad Amm.,

P. 3. Δημήτριος] Huetius citat Philostratum p.
 181 D [V. A. IV. 25.]. Confer ibi Olearium,
 Jonsius loco jam laudato, et quos indicat Nieuw-
 lan-

landus diff. p. 9. , addito Bruckero H. P. t. 2. p. 505.

P. 3. Μένιππος] vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 509. et omnino interpretes ad Lucian. D. M. I. 1. 4. ne erres cum Bruckero.

P. 4. ἀνευρεῖν βλους — συγγεγραφότος] Plantinus ἀνωρεῖν. Junius conjiciebat ἀναγνώριζειν, non damnans tamen ἀνωρεῖν. Huetius vero et Corayus ἀνευρεῖν proponunt, quod legitur in Commeliniana, et inveni in Codicibus. Pro ἐγγεγραφότος recepi Wytenbachii conjecturam — συγγεγραφότος, firmatam meo A et Barberiniano Dorvillii ad Char. P. 551.

P. 4. ἀνέβλεψε] Illustratur hoc verbum a Toupio Em. t. 1. p. 123. t. 2. p. 259. et ad Long. p. 381. ubi Nostri loco usus est.

P. 4. ὡς ἀχλὺν τινα σκεδάσασα] D ἀχλὺν. Non probanda Huetii conjectura σκεδάσαντα. Themistius Or. XXI. p. 247 D. αἰτώμεθα σὺν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἔφην, παρὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ, τὴν ἀχλὺν ἀποσκεδάσαι ἡμῖν τῶν δμμάτων: ubi Petavius monuit de imitatione loci Homericī Il. E. 127. Codex Valefjanus pro δμμάτων habet ὀνομάτων varietate notanda; nam alibi prodesse poterit. Philostratus V. S. II. 27. 3. εἰ δὲ καὶ φθόρου ὑποκαθημένου ἑαυτὸν αἰσθοίτο, ὥσπερ ὁ Ἡρακλείδης τὸν τοῦ Ἀντιπάτρου τότε ὑφειρώτο, ἦττον μὲν ἐνθυμηθήσεται, ἦττον δὲ εὐρήσει· αἱ γὰρ τοιαῖδε ὑποψίαι, γνώμης ἀχλὺς καὶ δεσμὰ γλώττης. Valesius Em. III. 12. emendat feliciter, legens εὐρήσει pro εὐρήσει, sic

ficque inveni scriptum in codice 1696, e correctione quidem, sed proba et vera.

P. 4. αὐτίκα] De sensu peculiari huius adverbii continuo, ne longe abeam, verbi causa, vide Ruhnkenium ad Tim. p. 56.

P. 4. αὐτοῦ βίον] D αὐτοῦ. Loca, in quibus de Ammonio suo loquitur Plutarchus, collegit Rualdus vit. Plut. c. 7. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 180. 476.

P. 4. οὐ βίον προσειπών] Junius et Huetius conjiciunt τὸν βίον, loco non intellecto. „ Sensus „ est, ex Plutarchi libris egregie de Ammonii rebus et morte, quae ei Athenis obtigit, constare, „ licet nullum composuerit librum, quem vitam „ Ammonii inscripsit.” WYTTENBACH. Bruckerus H. P. t. 2. p. 476. Eunapii mentem minus, ut videtur, adsecutus, librum Plutarchi desiderat, cui Ammonius fuit titulus. Fabricius B. Gr. iv. initio capitis Plutarchei, citat οὐ βίον, nescio quo sensu, forte operarum culpa.

P. 4. οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι] Sic saepe Eunapius. p. 35. τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας. Vide p. 145. 150. 153. 166. 177. Idem Legat. p. 16] C. δ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ ἐπεισόδιος. Philostratus V. S. I. 21. §. 2. περὶ τὸ καλούμενον κέρας τῆς νήσου. Thucydides II. 17. 19. Plato Alc. II. 16. Dio Chrys. Or. X. p. 296. XXXIII. p. 3. ubi notio inest ironiae. Diogenis Epistola ultima, quae in editione Genevensi τοῖς Ἑλλήσιν inscribitur, in Lubiniana τοῖς καλουμένοις Ἑλλήσιν οἱ-

διμῶζειν, pleniorē titulum habet in codice 2755: Διογένης ὁ πύων τοῖς καλουμένοις Ἑλλ. οἰμ. Restituito Diogenianae epistolae titulo, parem, occasione hac data, medicinam faciam Boëthio, cuius in Arithmeticam praefatio nemini, in editione saltem Basileensi, dicata legitur. Valesius autem in schedis Duraeanis sic initium epistolae restituit e vetere codice Thuani: „Domino suo Patricio Symmacho „Boëthius. In dandis &c.”

P. 4. ἔργα καὶ πράξεις] Verior foret verborum ordo, πράξεις καὶ ἔργα: nam, ut ait Wyttenbachius ad Jul. p. 4 C., „*actiones, αἱ πράξεις, proferunt nonnunquam ἔργα, opera.*” Et Corayus ad Isocr. p. 220 utiliter notavit ex Platone, πράξιν nullum ex sese ἔργον visibile relinquere, ex ποιήσει verò ἔργον nasci quod possit videri. Reiskius autem ad Dion. Chrys. or. XVIII. p. 475. πράξεις deducit ab ἔργοις, verbis non satis accurate perpenſis et definitis. Caeterum πράξεις καὶ ἔργα saepissime iuncta legere est, nec ubique urgenda distinctio subtilior, nec argutiae quaerendae. Nam Graeci scriptores voces fere synonymas consociare amant, tautologiae et pleonasmorum studiosissimi, quod infra fuse declarabo. Nunc Eunapii tantum ἔργα καὶ πράξεις similibus adstruam. Plato Menex. 3. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν, πρὸς ἑκάστον ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ ἀρετὴ ἐστὶ. Isocrates ad Phil. 47. σὲ τυγχάνω τῷ λόγῳ παρακαλῶν ἐπὶ ταύταις πράξεσι ὡς ἐπὶ τῶν ἔργων οἱ πρόγονοί σου φαίνονται μάλιστα προκρίναντες: Scripsi μάλιστα, suadente Cor

Cotugno, pro κάλλισα. Idem Pan. 15. θαυμάζομενος
 δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων
 ἐτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. Lucianus Somn. 10. πολ-
 λὰ ἐπιδείξατο παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα καὶ πράξεις θαυμα-
 σάς. Plutarchus Comp. Cicer. οὐ τὰ ἔργα καὶ τὰς
 πράξεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους ἐπαινεῖ. Julia-
 nus Or. 1. p. 11 D. ἔργων δὲ ἀγαθῶν καὶ πράξεων
 ἀκείρος. Dio Chrys. 1. 1. μετράκιον μὲν οὖν ἢ νέφ
 ἀνδρὶ τοῦ τε πράττειν ἀποχωρῆσαι βουλομένου καὶ πρὸς
 ἀσκήσει γενέσθαι καὶ δύναιμι περιποιήσασθαι λόγων,
 ἐτέρων ἔργων καὶ πράξεων δεῖ. Reiskius videtur fru-
 stra sollicitare ἀποχωρῆσαι, quod firmant sequentia:
 σὺ δὲ οὔτε ἀκείρος τοῦ ἔργου, οὔτε ἀπολιπεῖν τὸ πρᾶτ-
 τειν δύνασαι. Epigramma inc. 446.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάλιστα ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,

Καὶ πᾶσα πράξις τὸν λόγον ἔργῳ ἔχει.

Conferendus Isocrates ad Nic. 11. ἄττ' ἂν σοι λο-
 γιζομένου φαίνεται βέλτιον, ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπι-
 τέλει.

P. 4. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου] Sic codices et
 editi. Huetius proponit τὸν ἴδιον, nempe βίον.
 Wytttenbachius praef. Plut. p. 29. citat τὸν ἴδιον
 καὶ (τὸν) τοῦ διδ. nec aliter locum allegavit Fabri-
 cius B. G. iv. initio capitis Plutarchei; sed cum
 neuter dixerit quae auctoritate, ego malui nihil mu-
 tare, cum vulgata lectio ferri quodammodo possit.

P. 4. δευδερκοίη] Edebatur δευδερκοίη, quod mu-
 tavi ex codicibus. P. 18. τοῖς δευδορκοῦσι. p. 54.
 τὴν περὶ ταῦτα δευδορκίαν.

P. 4. ἀνιχνεύοι] sumpsi ex A pro εἰπε ἀνιχνεύων.

Hac

Hac metaphora non semel utitur. P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτὸν περιεσήκεσαν ὥσπερ κύνες. P. 14. τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες: ubi Wyttenbachius videndus fontem locutionis Platicum ostendens. Confer eundem ep. crit. p. 51. Nec Plato primus sic est locutus, ut ex Ajace Sophocleo notavit vir doctissimus. Addam ex Oedipo T. 221.

— οὐ γὰρ ἂν μακρὰν

ἵχνησον αὐτός.

ubi Scholiastes: ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα. Sophocli praeiverat Aeschylus Ag. 367.

Πάρεσι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι

ὥς ἔπραξ' ὥς ἔκρινεν.

Philostratus V. S. I. 12. post Platonem: ἀνίχνησον δὲ οὗτος τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων. Themistius Or. XXI. p. 250 B. ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντες. Heliodorus X. 33. τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύειν. Theophylactus Simoc. Q. P. p. 3. ὥς δρᾶς γὰρ ἐπὶ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεπτέρωμαι (codex 993. ἐπτέρωμαι) καὶ φλέβας ἐπισήμης ἀνιχνεύω θεάσασθαι. Damascius Isid. p. 1033. ἔρωτα τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δεινότατον ἀνιχνευτήν. Callistratus VI. p. 897. εἰς δὲ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σεφῶν καὶ εἰδῶτων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρα τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, καὶ λογισμοῦ ἐπῆδε τῷ τεχνήματι. Codices 1696. 1038. τεχνικώτερον et λογισμὸν, quod jam ex parte favet optima. Jacobsii ingeniosissimi emendationi λογισμὸν ἐπῆγε, quam firmat totam codex 3019 in quo ἐπῆγε.

P. 4. ἀναλέγατο] Junius colligat, immo legat.

Sic

Σε p. 7. ἀναλεγόμενον δὲ verterim, legenti vero mihi. P. 99. καὶ πλείστα γε αὐτοῦ περιφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχον. lib. ἀναλεγόμενος ἑκάστον αὐτῶν εἴσεται: ubi ἀναλεγόμενος est legens, quod nec melius Junius intellexit. Hemsterhusius vero ad Lucian. D. Mar. V. 2. ultimum hunc locum optime vertit, et verbum illustravit. Photius Bibl. praef. p. 2. μίαν μὲν γὰρ ἐκάστην βιβλίον ἀναλεγόμενον. Idem p. 172. ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιῇς ἐνετύχουμεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἐτέρῳ τεύχει καὶ ἐτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν: Reponendum ἑκατέρῃ — συντεταγμένη, vel ἑκατέρας — συντεταγμένης.

P. 4. εἰδέναι] Editiones εἰδέσθαι, quod mutavi ex ABD, nec aliter citat Fabricius loco supra laudato.

P. 4. Δημόνακτος] de Demonacte praeter Lucianum libellum vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 511.

P. 5. τὸ περίψυκτον — κάλλος] editi περίψεκτον. Huettius qui modo pro περιφλέκτως conjiciebat πυριφλέκτως, nunc pro περίψεκτον proponit πυρίφλεπτον, ut Junius, cui et περίφλεκτον in mentem venit. G. Canterus N. L. VIII. 17. περίσεκτον malebat: Codices habent περίψυκτον, quod recepi; et sic divinabant Ruhnkenius, quem vide Ep. 2. p. 215. et Toupus Em. t. 3. p. 478. Callimachi ep. 13. lectio Vaticana, ληφθήσῃ περὶ Φεῦγε, variis modis tentata a viris doctis, sic est fortassis emendanda: ληφθήσῃ, περίψυκτε Μενέκρατες — Minime discrepant literarum ductus.

K

P. 5.

P. 5. κάτω κύναντες] P. 35. καὶ πρῶτο δι' αὐτῶν
 καὶ κάτω κύναντες. P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀντι-
 κείνου κύναντες. De hujus gestus significatione vide
 Carpzonium Specim. Eunap. p. XVII; Hemster-
 husium ad Luc. somp. 13; notam meam ad Phil.
 Her. p. 485; Merrickium ad Tryph. 75. et ad
 κάτω in indice; collato Heraldō ad Martial. I. 25.

P. 5. πῆδιον αὐτῆς] Sic optime AB pro edito
 αὐτοῖς. Et Corayus legebat, αὐτῆς.

P. 5. ἡ ἐλλόβιον] Scholiastes Luciani D. Conc. 7.
 ex emendatione Dav. Jac. Lennepii viri doctissimi;
 ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον, παρὰ τὸ ἐκείρεσθαι τοῖς πῶν
 ὄτων λαβεῖς. Editi male ἐνεύρεσθαι. Lexicon Co-
 dicis 1720. ἐλλόβια. ἐνώτια. Vide Suidam in vo-
 καε et Hesychium in τρητὰ λαβολ.

P. 5. ἐκείνοις καταβαρρύντες] Plantinus ἐκείνους
 καταβαρρύντες. Commelinus ἐκείνας καταβαρρύντες.
 Junius ἐκεῖνα καταβαρρύντες proponit, Huetius
 ἐκεῖνα βαρρύντες, vel eis ἐκεῖνα καταβαρρύντες.
 Wyttenbachius καταβαρρύντες considerantes, nihil de
 ἐκείνους editionum monens, sed procul dubio Junii
 admittens ἐκεῖνα. A ἐκείνῳ καταβαρρύντες. D ἐκε-
 ῖνῳ. B ἐκείνας καταβαρρύντες. Venetus ἐκεῖνας κα-
 ταβαρρύντες. Inde poteram tuto sumere ἐκείνῳ,
 sed cum sequatur τὰ σύμβολα, feci facillime ἐκείνοις
 ex editionum et codicum ἐκείνους: nam *ei* et *a* per-
 mutantur creberrime, docente Schaefero Mel.
 p. 66. Me tamen mutationis hujus poenitet, et si
 possem, ἐκείνῳ reponerem. Caeterum ἐκείνῳ vel
 ἐκείνοις non optime cum καταβαρρύντες legitur, et
 praec-

praefaret Junii *ἐκείνου*, accusandi casu, cui favere videtur *ἐκείνας* Veneti. Vide quae notavi ad Philostr. p. 364. Sed potuit errare Eunapius, scriptor non magnopere accuratus nec diligens. Julianus ep. 41. p. 400 B. *ἐσχρήν μὲν ἡμᾶς τῷ γράμματι περιμένοντες τῷ Δελφικῷ γινώσκειν ἑαυτοὺς, καὶ μὴ τοιαύτην ἀνδρὸς ἀποαῖς τοσούτου καταβαρύνειν.* Sed vitium in ἀποαῖς inesse indicat varians Barocciani lectio ἀποῖς, unde repono ἀποήν. Vix monendum pro γινώσκειν codicem 2775 habere γιγνώσκειν. — In Luciani Nigrino 7. similis est Eunapianae comparatio, ibique Hemsterhusius nostrum et alios contulit, inter quos; Platonem, cujus loca accuratius indicat Wytttenbachius.

P. 5. *κατὰ πρὸς ταύτην ἐξώρμησεν τὴν γραφὴν, ἔσα — μὴ παρελθεῖν*] Editi πρὸς ταῦτα, quod mutavi ex codicibus. A *οἷα* pro *ἔσα*. Locus mancus esse videtur, ad sensum fortasse sic legendus: *πρὸς τ. ἰ. τ. γραφὴν, ὡς ἂν κατὰ ἀκοήν — ἀνθρώπων κατέμαθεν, μὴ παρελθεῖν.* — Isocrates Pan. 1. p. 37. *πολλὰ . . . ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὁρμησαν.*

P. 5. *ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνήσαντα*] Simili metaphora p. 94. *ἔκρυσεν μὲν τὴν θύραν ἑαυτῶς, ἠκολούτητο δὲ οὐ πολλάκις:* ubi vide notam. Olim Bacchylides fr. 17.

ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφῆς

τό, τε πάλαι τό, τε νῦν· οὐδὲ γὰρ ῥᾶσσιν

ἀρήτων ἐπίων πύλας ἐξευρεῖν.

Plato Phaedr. p. 245 A. *ὅς δ' ἂν ἀνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποικίλῃς θύραις ἀφίκεται:* ubi vid. Heindorf.

Josephus Μοισιούδαξ scriptor recentissimus in Ἀπολογία Viennae edita 1780. p. 132. αὐτὴ εἶναι μία ἔκδοσις τὴν ὁποίαν καίμεθα κατὰ τοῦ πανοσιωτάτου δαΐνος, καὶ τὴν ὁποίαν σέλλω τῇ κριτικῇ συνέσει Αὐτῆς, ὥστε νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τίς ἀπὸ τῶν δύο ἡμῶν κρούει τὴν αὐλείαν τῆς πιθανότητος, ὁ πανοσιώτατος δαΐνα ἢ ἐγώ. — Similitudo ducta ab usu januas templorum adorandi, de quo videndi Grangaeus ad Juven. VI. 47. et Sagittarius de Jan. c. 35. §. 3., qui c. 1. §. 20. πρόθυρα illustrat.

P. 5. βουλομένοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν]
 P. 6. τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν ὡς ἀχλὺν σινασκεδάσασα. Frequentissima antithesis verborum βούλομαι et δύναμαι. Exempla quaere Dionis Casf. XXXVI. p. 92 D; Stobaei Tit. 21. p. 176.; Plutarchi superfl. §. 9.; Libanii Ep. 1. 8. Heliodorus I. 26. ταῦτα συμβάλλειν οὔτε ἐδυνάμην, οὔτε ἰβουλόμην. Codex Venetus 409. ἡδυνάμην — ἡβουλόμην.

P. 5. τρίτη δὲ ἀνδρῶν — κατὰ τοὺς Κλ.] Locus intricatissimus et corruptus, quem tentavi audacius et infelicius. Sic edebatur: τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο Φορὰ· ἡ μὲν δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος πᾶσιν ἀφανὲς ἀναπεκίρκεται, ὅτι κατὰ τοὺς Κλ. — E codicibus addidi γάρ. Pro ἀφανὲς e conjectura scripti ἐμφανὲς. Sustuli ὅτι quod ex κται nasci potuit, et sensum laedere videbatur. Signa parentheseos circumpofui, et sic quamdam integritatis speciem sententiae, ut rebar, conciliaui. Junius conjiciebat, πρώτη μὲν ἀνδρῶν — ἡ δὲ δευτέρα, quo nihil lu-

lacramur, immo rerum ordo et series impediunt. Tres videtur Eunapius philosophorum *φορὰς* statuere, primam Platonis et ejus discipulorum, secundam, *τὴν μετὰ τὴν Πλάτωνος δευτέραν*, quam Platoniorum esse puto, tertiam vero, quae sit Eclecticorum. In *κατὰ τοὺς subaudi χρόνους*. Caeterum meliores expectandi codices.

P. 6. *ἐπιτρέχοντι γε καὶ συναλόντι εἰπεῖν*] Plutarchus Nic. c. 1. *ἐπιδραμὸν βραχίως καὶ διὰ τῶν ἀπαρχαίων*. Nicetas Chon. praef. *ὡς ἐπιτρέχοντά με εἰπεῖν*. Photius Bibl. §. 34. *ἐπιτροχάδην δὲ διαλαμβάνει καὶ τὰ ἀπὸ Χρυσῶ*. §. 31. *σχεδὸν τι τῶν ἄλλων ὥσπερ μόνον διὰ τῆς ἐπιδρομῆς ἀφωσιωμένων*. Alia vide supra p. 125. — De *συναλόντι εἰπεῖν* agit Heusinger ad Plut. 13. p. 108.

P. 6. *εὐτυχίς γε*] *Εὐτυχίς* quod jam habebat Commelinus pro *ἐντυχίς* inveni in AD. A. τε pro γε. — Pene omiseram monere supra pro *διέτινεν* B exhibere *διέτεμεν*.

P. 6. *νεμεσάτω — ἀναγράφοντες — ἐπιβησόμεθα*] Editi *ἀναγράφωμεν*. B et Venetus *ἀναγράφωμεν*. Sed A optime, ut visum est, *ἀναγράφοντες*, quod recepi, structura facilliore. Huetius conjicit, *ἴνα ἀπὸ τούτων — ἀποβησώμεθα*.

P. 6. *Λυκά*] Plantinus *Λυκω*. Commelinus *Λύκω*. A *Λυκά*. B *Λυκῶ*. Junius conjicit vel *Λύκων πόλιν* vel *Λυκόπολιν*. Suidas quidem, *Πλωτῖνος Λυκοπολέτης*: sed urbs potuit et *Λυκῶ* dici. Secutus sum Codicem A. Confer Fabricium ad Porphyrii Plotinum c. 1. Erunt fortasse, qui accentum in

K 3,

Λυκῶ

Λικῶ rectum magis esse putabunt; res est incerta variantque codices et grammatici.

P. 6. Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε] Porphyrius l. c. de Plotino narrat, ὡς οὔτε περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ διηγεῖσθαι ἐνέχετο, οὔτε περὶ τῆς πατρίδος.

P. 6. γεγενῆσθαι λέγων] Sic malui cum AB et Veneto; ante erat εἶναι. Porphyrius V. Pl. 7. ἔρχετο δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν ταῖς μάλιστα ἡραίῳ.

P. 6. συνεσχολακῆαι.] Porphyrius V. Pl. 3. ἔφη καὶ γὰρ ὅλων ἐτῶν παραμένων τῷ Ἀρμενίῳ συνεσχόλασσε. Scriptor anonymus vitae Arati: Ἄρατος πατὴρ μὲν ἦν Ἀθηνοδώρου, μητὴρ δὲ Αἰντοδόρας, ἐκ Ἑλλάνων τῆς Κιλικίας: ἀνέβασται δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Λινδίου. ἔστι δὲ ἡ νῦν Πομπηιοπολις. Ἦν δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ διεσχόλασσε τῷ Διονυσίῳ τῷ Ἡράκλειτῳ. Descripsi longiora, adnotandi causa varietatem codicis 2403 in quo legitur: μητὴρ δὲ Αἰντοδόρας. τὸ δὲ γένος ἐκ Σόλων — τοῦ Λινδίου, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Biographi alii Arati t. 2, p. 429, 444, matrem ejus Αἰντοφίλαν vocant, Idem codex pro Διονυσίῳ habet Διονύσιον, malè, sed solemni calami circa has voces errore; vide notas ad Lucian. Prom. 6. Et ipse stylo aberrante, oculisque conniventibus ad Philostr. p. 634, ἐξέμενον τῷ Διονυσίῳ pro Διονύσιῳ scripsi negligentissime.

P. 6, τὸν βλεῖν ἑπ' ἅντα ἢ τὸν πλεῖστον τούτου] Codices unus et alter plene distinguebant post πλεῖστον, et τούτου sequenti sententiae adjungebant, sed speribat Eunapio non mediocriter styli ornamentum,

Ορ-

Optimos Veterum Noster sequitur ita locutus.
Thucydides I. 5. τὸν πλείονα τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐ-
παύοντα: ubi scholiastes: ~~Θουκυδίδης~~ καὶ τὸν πλεί-
ονα τοῦ χρόνου. Isocrates Evag. §. 21. p. 200. τῆς
δυνάμεως τὴν πλείονα παρεκτενέσαντος. Pan. 9. τὴν
πλείονα τῆς χάριτος κατέχοντα. Formulam illustrat
Schaeferus ad Ellips. p. 274.

P. 6. θερμὸι βίωσι νῦν] „Propterea quod nemo
„sit, quin istam colat etiamnum, veneretur et
„fere adoret.” Huetius. Confer Priscianum
ad Apul. Mil. iv. p. 233.

P. 6. παρακούω] „Si dogmatum aliquid non
„recte omnino capiat, et intelligat, ad ea tamē
„se dirigit.” Εὰν fere mutabam in καὶ. Παρα-
κούω eodem sensu illustravi ad Philostr. p. 386.
ubi locum Aristophanis Ran. 750. non recte con-
tulī; nam alia significatione Comicus verbum po-
suit; et aptius adnotus est a Coraio ad Theophras-
tum c. 8. et ab Heindorfio ad Euthydemum p. 398.
Philostratus V. S. I. 14. Οἱ δὲ καὶ Θεόφραστον
τὸν Χαλκηδόνιον ἐν σοφισταῖς γράφοντες, δοκοῦσι μοι
παρακούειν Πλάτωνα. Codex. 1696. consentit in
aliorum errore Χαλκηδόνιον. Cebes 3. εἰ μὲν προσέ-
ξετε καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φηνίκα καὶ εὐδαί-
μονες ἔσεσθε — ὑμεῖς οὖν προσέχετε καὶ μὴ παρακού-
ετε. Synestus ep. 5. p. 168 D. ὅς τις ἀσεβῆ συνέδωκ
πάντα παρῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν: ubi Scholia-
stes ineditus: ἡγουν παρέργως ἡκουσεν. Lucianus
Nec. 11. βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα σὺν-
θάω. Ad Badacum Comm. L. G. 648.

P. 6. Τὸν βίον αὐτοῦ] Editi *ἀμύπτεται τὸν βίον αὐτοῦ*, πάντα Π. Melius distinxī fecutus Codices, et ex mente Jonfii H. P. III. 15. p. 83. atque Wyttenbachii.

P. 7. εἰσφέρειν] Sic scripsi pro *φέρειν* ex AB et Veneto, eoque modo locum allegavit Jonfius.

P. 7. πολλὰ τῶν βιβλίων ἐρμηνεύσας] Porphyrius V. Pl. 7. 24. 25. 26. libros Plotini se ordinasse refert, emendasse et illustrasse commentationibus.

P. 7. ἀνέγραψεν οὐδὲ εἰς] Nunc optimam legere possumus Porphyrii vitam ab Hølfstenio scriptam.

P. 7. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι] Editi: ὅσα γε εἰς ἡμᾶς αἰδέναι. Huetius *εἰς* tollere jubebat et parui. Noter p. 4. 16. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι. Plato Theaet. §. 2. οὐχ, ὅσον γε ἐμὲ εἰδέναι. Aristophanes N. 1264.

ὥκ ἄρ' ἀποδώσεις; — οὐχ ὅσον γὰρ μ' εἰδέναι: ubi scholium: ἀπὸ τοῦ, ὡς νομίζω, ἐν ὅσῳ ἐν ἑμαυτῷ εἰμὶ καὶ οἶδά τι. Photius Bibl. §. 163. ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. Wyttenbachius proposuit: ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: cui conjecturae favent Lucianus Tim. 52. ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: Polybius I. 9. ὅσον γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Wyttenbachium si fuisset fecutus, et debebam, *εἰς* non periiisset.

P. 7. ἀναλεγομένη δέ,] De sensu verbi vide p. 344. et, ut magis pateat sententia, distingue post δέ.

P. 7. ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις] B. 96. Ἀντιόχεια ἡ τῆς Κολίης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλις. Confer Spanhemium dis. IX. de P. et U. N. p. 633. interpretantem *μετροπόλιν*.

P. 7.

P. 7. πατέρες δὲ οὐκ ἄσημοι] Junius, *maiores* : sed fere crediderim πατέρες intelligendum de *pâtre et matre* Porphyrii. Eo sensu saepe πατέρες legitur apud Nostrum. P. 41. Ἀντωνῖνος δὲ ἦν ἄξιος τῶν πατέρων. Adde p. 91. 92. 96. Marinus Pr. C. 4. ὃς γε καὶ τῶν πατέρων, καὶ τοὶ πλούτῳ διαφερόντων, τῆς οὐσίας ἐκ παιδων ὀλιγώρει (lege ὀλιγώρει). C. 6. ἄγουσι δὲ αὐτὸν τίως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἐαυτῶν πατρίδα. Confer Schaeferum virum praestantissimum Mel. p. 45. : ubi et nonnulla dicuntur de Latinorum *patres* sic posito. Plura invenies apud Burmannum Anth. Lat. 4. 254.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε] Tmesis apud Eunapium non rara. P. 14. ἀνά τε ἔβλεψεν. p. 19. ἀνά τε ἐκαλλέσαστο. p. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν. Theophrastus ch. 13. ἐν τινι γὰρ : nam hic Corayi interpretis doctissimi sententiam sequor tmesim esse dicentis pro ἐν γὰρ. Isocrates Nic. 9. οὐδ' ὑφ' ἐνός pro ὑπ' οὐδένοος. Alia quaere similia in Corayano Isocratis indice, voc. μηδὲ et οὐδέ. Aristacnetus II. 3. αὐτὴν ἐμὴν ἀνεψιὰν οὔσαν, ubi Abreschius tmesim videre putat pro αὐτανεψιὰν ἐμὴν. II. 7. μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σῶμα καταδούλωσε τὴν ψυχὴν : varie tentatus locus quem minima mutatione integritati restituere conor, legens τῇ ψυχῇ, et construens, ἡ τύχη τῷ σῶμα συγκατεδούλωσε τῇ ψυχῇ. Sacpissime, non subscriptum sed adscriptum in γ abiit.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε] Philostrati Scholiastes Her. p. 379. ἀναδραμεῖν ὡς ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἡλικίας χρήσιμον : ubi vide textum et notam. Ad moralia et

quemvis progressum saepissime transfertur. Noster p. 101. ὁ μὲν οὖν Ἀλάκιος ἐς τὸ ἄριστον ἀναδραμὼν· p. 109. καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυσάνθιος εὐδὺς ἀναδραμὼν. Legat. p. 20 B. παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἶκος τικὼν πρὸς τε εὐκρασίαν τῶν ἄρων ἀνέδραμον. Anna Comiti. I. p. 96 C. ἀναδρομῇ σάματος καὶ κάλλει προσώπου κοσμούμενος. Exemplum τοῦ ἀναδραμεῖν de φωτῷ habet Theocritus XVIII. 29.

Πτέρη μεγάλη αὐτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρη
ἢ κἀκὴ κυκάριστος.

Correctio elegantissimi Eichstaedtii, Jacobio (ad Epigr. inc. 654.) et Heinrichio (Hef. sc. 4.) probata, locum invadere minatur: quod fieri nolim, nisi re serio pensitata. Equidem fateor legendo quod proponunt viri doctissimi, μέγα λαῖον αὐτ' ἔδραμε, comparationis membra esse concinniora; sed ante fuit monstrandum ἔδραμε apte poni posse pro ἀνέδραμε, quod non nego, sed nescio, et doceri voluissem.

P. 7. ἐπέδωκε] P. 11. πολὺ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασε. p. 16. οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος. Lucianus Prom. 12. ἐπιδώσει καὶ τέλλει πάντα ἐς κόσμον. Themistius Or. XXI. p. 255 B. οὐκ ἔδυσχέραινε πρὸς τὴν Ἀρίσωνα τοῦτον, οὐδὲ ἐκνίζετο, ἐκ προεδρίας μᾶλλον ἐκιδιδόντα. Pctavius conjicit bene ἐκ προεδρίας, quod inveni in Valesiano codice: ὁρῶν etiam perisse putat; quod verisimile. Distinctione tamen post ἐκνίζετο posita, locum juvare mihi visus sum.

P. 7. βιβλικήμη τις ἦν ἐμφυχος καὶ περιπατοῦν
μου-

μουσείον] De hoc celebri loco confer quae scripsit egregia Ruhnkenius diss. Longin. §. IX. nimias has hyperbolas vituperans. Nec aliter sentiebat limatissimi vir ingenii Boilaëus in præfatione versionis Longinianae. Nicephorus Gregoras VII. p. 124. Eunapium expresit de Theodoro Metochista scribens ταῦτα: *θιβλιοθήκη γὰρ ἦν ἐμψυχὸς οὗτος καὶ τῶν ζητούμενων πρόχειρος εὐπόρεια*. Idem in ejusdem epitaphio lib. X. p. 216. inter alia ridiculorum hyperbolarum prodigia, eum vocat *ζῶν καὶ κινούμενον μουσείον*. Et Noster p. 21. de Socrate: *ἐν γε φόντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα νοφίας τυγχάνειν*. Racinius, quod mireris, in Portus Regii descriptione juvenis pios coenobitas vocavit *temples animés*, et cernos *arbres vivans*.

P. 7. *πρίνειν τοὺς παλαιούς*] Confer Ruhnkenium ibidem.

P. 7. *ὁ ἐκ Κάριας Διονύσιος*] Dionysius Halicarnasensis, omnibus notissimus. Confer Valesium Crit. I. 2.

P. 7. *Μάχρος — δύναται βασιλεῖα λέγειν*] Herodotus II. 30. τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τοῦτοις οὐνομά ἐστι Ἀσμάχ· δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλεῖ: ubi vide Larcherum interpretem doctissimum t. 2. p. 218. hunc τοῦ δύνασθαι usum illustrantem. Isocrates Plat. 8. p. 300. *ὁ γὰρ τούτων λόγος οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο φανήσεται δυνάμενος*. Agathias H. I. p. 17 C. οἱ δὲ Ἀλαμανοὶ — *ξυνήλυδες εἰσιν ἄνθρωποι καὶ μεγάδες, καὶ τοῦτο δύνανται αὐτοῖς ἢ*
ἔπω-

ἑκωννυμία. Aelianus H. V. I. 22. δύναται δὲ τὸ
τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἐβδομήκοντα μῆνες
Ἀττικᾶς. Suidas: Κῶος πρὸς Χίον· ὁ μὲν γὰρ Χίος
ἰδύνατο ἐν, ὁ δὲ Κῶος ἕξ. Eustathius p. 1289.
Χίος καὶ Κύων ὁ τὸ ἐν δυνάμενος βόλος. Cf. Heu-
fingerum ad Plut. p. 29.

P. 7. ἐς τὸ βασιλικὸν — ἀποτρέψας] Plantinius
βασιλικός. Huetius conjicit βασιλικῆς, Junius βα-
σιλικὸν, quod legitur in Commeliniana et inveni in
codicibus. Auctoritate codicum meorum et Me-
dicæi, scripsi ἀποτρέψας pro ἐπιτρέψας, quod
fecit et Felicianus, qui Eunapianam Porphyrii vi-
tam suae Porphyrii editioni præmisit et latine ver-
tit. Fabricius quidem ad Porphyrium V. Pl. 17.
et Ruhnkenius disert. de Longino §. 8. locum
hunc allegantes vulgatam servaverunt. Junius,
Medicæam lectionem haud ignorans, conjecturam
suam ἐπιστρέψας premere poterat, quam amplexus
est Kusterus ad Suidam in Πορφύριος. — De hac
nominis mutatione vide Holstenium V. P. c. 2;
Rittershusium ad Porphyr. V. Pyth. p. 32. 91;
Kusterum et Ruhnkenium locis laudatis.

P. 7. γραμματικῆς] Porphyrius grammaticam sci-
entiam plurimis comprobavit libris, quos recenset
Holstenius V. P. c. 6.

P. 7. οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσεν] D ἔνευσεν. P. 10.
δοσα νέυει πρὸς γεωμετρίαν. Et quidem parum Rhe-
toricae studii et operae Porphyrius impendit, quip-
pe cujus unicum de rebus rhetoricis opusculum lau-
datur. Vide Holstenium l. c.

P. 8.

P. 8. φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος] Τι-
maeus Lex: Ἐξομοργγύμενος · ἐκματτόμενος καὶ ἀπο-
τυπώμενος. Moeris: Ὁμώρξασθαι, ἑξομώρξασθαι,
Ἀττικοί· Ἐκμάξασθαι, Ἑλληνες. Lexicum codi-
cis 1720. Ἀποματτόμενον, ἀναματσόμενον, ἀνατυ-
πώμενον. Ἀπομορξάμενος, καταμαξάμενος. Phi-
lostratus V. S. I. 22. 1. Ἰσαίου δὲ ἀκροατῆς γενόμε-
νος, ἀνδρὺς, ὡς ἔφην, κατὰ φύσιν ἐρμηνεύοντος, του-
τὶ μὲν ἱκανῶς ἀπεμάξατο. Confer Jacobsium Anth.
t. 7. p. 101.

P. 8. τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται]
Editi αὐτῶν. ABD et Medicaeus Junii recte αὐτοῦ.
B δὲ pro τε. De Longini operibus vide Ruhnke-
nium disl. §. 14. φέρεται ut p. 10. πρὸς Μάρκελ-
λῶν γε αὐτοῦ γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται. Con-
fer Budaeum Comm. L. G. p. 393. Suetonius de
ill. Gramm. init. „cujus etiam de augurandi disci-
„plina volumina feruntur”.

P. 8. εἴ τις κατέγνω — ἐκράτει κρῖσις] Vide Bur-
mannum ad Vales. p. 150.

P. 8. οὕτω δὲ ἀχθεῖς] Sallustius c. 1. τοὺς περὶ
θεῶν ἀκούειν ἐθέλοντας δεῖ μὲν ἐκ παιδῶν ἤχθαι καλῶς.
Marinus Pr. 9. θυγάτριον ἡγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσό-
φος.

P. 8. ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας] Porphyrius bis
Romam venit, prima vice, annos fere viginti natus,
Christi 253; altera, anno 263, cum ipse trigésimum
ageret. Quod ab ipso discimus V. Pl. 4. 5.

P. 8. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκεῖνον] P. 12. Πορ-
φυρίῳ προσθεῖς ἑαυτόν. p. 41. ταῖς ἐκεῖ τελευμένοις
προσ-

προσθεῖς ὅλον αὐτόν. Idiotismus participii φέρων, quem doctissime illustravit Hemsterhusius ad Luc. D. M. 6. 3. Eumapio placuit, et illius aliorumque loca ibi poteris legere congesta a Batavorum criticorum principe. Vide et Reitzium ad Luc. Merc. Cond. 24. 39. Ne sim prorsus ἀσύμβολος, addam e Platone H. M. p. 282 E. καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πατρὶ ἰδὼκα: e Plutarcho educ. 7. τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς ὁμούς: ubi confendus est Heusingerus: e Damascio V. Isid. p. 1072. εἰς πολιτείαν αὐτόν καὶ εἰς ἀρχὰς ἐξέσωσε φέρων. — Caeterum Longinum ipsum (fr. 5.) testem habemus hujus Porphyrii erga Plotinum studii, ipso relicto: Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ αὐτοῦ ἐταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδείξει βελτίῳ δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα, μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγχει δοκοῦμεν.

P. 8. τεθειασμένων] Editi τεθιασμένων. AD firmarunt Junii et Huetii conjecturam τεθειασμένων: et sic citavit Hofftenius V. P. p. 42. Noster p. 36. ὃ δὲ πατήρ τὴν παῖδα παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐγθουσιῶσαν. p. 20. ὅσα γε εἰς θειασμὸν ἱαμβλίχῳ φέρει. p. 49. δημοφύχως Μαξιμῷ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν. Adde p. 32, 107. Philostratus V. A. I. 3. ὑποθείδων τὴν φιλοσοφίαν. Confer Cresollium T. Rh. III. 17. p. 259.

P. 8. χρόνον μὲν τινα — φησιν] Porphyrius V. Pl.

Pl. 5. narrat se Plotinum tum per sex annos continuos audivisse.

P. 8. τί τε σῶμα — ἐμίσση] Felicianus ἐμίσσησεν, ut ABD. Haec Nostri verba et alia similia confert Fabricius ad ista Porphyrii V. Pl. 1, Πλατῶν δ καὶ ἡμᾶς γεγονώς φιλόσοφος ἔφκει μὲν αἰσχυνομένη, ὅτι ἐν σώματι εἴη. Porphyrium exscripsit Theophylactus Sim. ep. 25. Πλατῶν ἐδόκει αἰσχυνομένη ὅτι ἐν σώματι εἴη· οὕτως ἐλύπει τὸν φιλόσοφον τὸ θνητὸν τοῦτο περισκῆνιον: pro ἐδόκει repono ἔφκει e codice 2991 A. Sic loquuntur vulgo. Noster p. 114. ἔφκει διὰ παντὸς ἄρτι λελουμένη. Philostratus V. A. IV. 36. αὐτὸς τε ἔφκει φεύγοντι — ἔφκει κλῆοντι. V. 38. εἰκοῖσι γὰρ δεομένοις. VI. 3. φυλαξαμένη γὰρ τι ἁμαρτεῖν εἰκοῖς: ubi codex 1696. e correctior πεφυλαξαμένη. 15. ἀδόλως φιλοῦντι εἰκοῖς. VII. 21. ἔφκει τοῖς μάλα ὀργισμένοις. 42. βουλομένη μὲν τι λέγειν ἔφκει. IV. 25. δακρύοντι ἔφκει τὸ φῶσμα, ubi nec recipienda marginis Morelliani varians lectio δίκαι. Photius Bibl. §. 129. εἰκοῖ δὲ μᾶλλον ὁ Διονυσίου μεταγράφοντι. Damascius ib. p. 1030. δ γόνι Ἰσίδωρος ἔφκει μὲν τὸ ζητούμενον ἀδοῖ. Confer de discrimine inter εἰδοῖ et ἔφκει Bentleyum ad Men. p. 2. Plinius VI. ep. 16. de avunculo suo Vesuvium audente: „hilaris, aut quod aequae „magnum, similis hilari.” Philostratus V. A. 21. 10, ἢ δ' αὖ πεπονηκυῖα μὲν προσφέρει.

P. 8. διαπλεύσας εἰς Σικελίαν] De Porphyrii itinere Siculo vide ipsam V. Pl. c. 6. 11. et Holsteium V. P. c. 2.

P. 8.

P. 8. οὕτω τὸ λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἠδόμενον ἀπέθετο] Forte ἀπήχθητο. Porphyrius prae atra bile, quae melancholicus laborabat, omnia aequè invisa habebat, et tristitia et laetiora. Ἀπηχθῆσθαι illustrat Scholiaestes Philostrati Her. p. 411.

P. 8. ἐπὶ Λιλύβαιον.] Porphyrius l. c. εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμεν, Πρόβον τινὰ ἀκούων ἐλλόγιμον ἄνδρα περὶ τὸ Λιλύβαιον διατρίβειν.

P. 8. ἀνθρώπων — ἀλαοσκοπὴν] Junius jam indicaverat fontem Homericum Il. Z. 202.

Ὅν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλείνουν :
et Il. K: 505.

Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

P. 9. ἐπόμενος ἢ — ἀναζητῶν] In AB et Veneto ante ἢ est lacuna unius ferme vocis et alterius. Pro πεφευγῶτα edito, scripsi καταπεφ. ex Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Sumpsi ἀναζητῶν pro ζητῶν in AB et Medicaeo Junii, conspirante etiam Feliciano. Caeterum Porphyrio ipso teste res aliter peracta sit. En ejus verba V. Pl. 11. καὶ ποτε ἐμοῦ Πορφυρίου ἤσθετο ἐξάγειν ἐμαυτὸν διανουμένου τοῦ βίου, καὶ ἐξαίφνης ἐπιστάς μοι ἐν τῷ οἴκῳ διατρίβοντι, καὶ εἰπὼν, μὴ εἶναι ταύτην τὴν προθυμίαν ἐκ νοεῶς καταστάσεως, ἀλλ' ἐκ μελαγχολικῆς τινὸς νόσου, ἀποδημῆσαι ἐκέλευσε. Πεισθεὶς δὲ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμεν.

P. 9. λόγων τε] Sic ABD et Medicaeus, et Felicianus. Editiones λέγοντε.

P. 9. διῆπτασθαι τοῦ σώματος] Α τοῦ σ. δ. —

P. 9. καὶ ὁ μὲν — ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας] ὁ μὲν Porphy-

phyrius, ὃ δὲ Plotinus. — Fabricius ad Porph. l. c. putat Plotinum ea, quae Porphyrio fuerat locutus, isto libro fuisse complexum, quem *de Providentia* (Enn. III. l. 2.) ad Porphyrium in Siciliam misit.

P. 9. τὸ φάρμακον] Plantinus, A et Venetus post τὸ non habent μὲν, quod in D et Commelino legitur. Particulam delēvi inutilem.

P. 9. διαπειρας γευσάμενος] Edicti διὰ πειρας γευσ. Scripsi διαπειρας, cum Feliciano; et sic conjiciebat Bernardus ad Thom. Mag. p. 219. collate alio Nostri loco p. 14. διὰπειραν λαβεῖν: ubi vide notam. Thomas: Διὰπειρα κρεῖττον ἢ πείρα. Porphyrius Vit. Pyth. p. 42. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διὰπειραν. Pindarus Ol. IV.

διὰπειρά τοι θροτῶν ἐλεγχος.

Theophrastus ch. 13. ἀπαγορεύοντος τοῦ ἱατροῦ, ὅπως μὴ δώσει ὄνον τῷ καυματιζομένῳ, φήσας βούλεσθαι διὰπειραν λαμβάνειν, εὐτρέπῃσαι τὸν κακῶς ἔχοντα. In εὐτρέπῃσαι video haerere doctos viros, et, ni ipse fallor, a sensu discedere. Casaubonus vertit *in lectum attollere*, Cotayus *sanare*. Sed quid inde vel odiosi vel funesti, quo τοῦ περιέργου inepta sedulitas jure culpetur? Credo εὐτρέπῃσαι eo sensu accipiendum, quo Gallice dicimus, *expédier, dépecher un malade*, hoc est, *le faire mourir promptement*. Graeca non habeo nunc exempla, quo hanc interpretationem firmem, sed loci indoli videtur aptissima. Idem verbum in Leonidae Tar. Epigrammate 29. Jacobsum impediēbat:

L

Nal

Ναὶ μὰν ὡσαύτως τὸς βέτρωται, αἱ τε πέλονται.
 Ὀρμυι, αἱ τε χύδαυ δμφακες, εὐτρέπικεν.

Et hic Gallicorum nostrorum verborum *dérécher*,
expédier, sensum agnosco, quae pro *vorare*, *pro-*
pere edere, nonnunquam usurpamus. Rufineus
 (Emil. 1 v.): „un jour il s'aperçut que j'avois
 „trois gateaux il *dérécha* promptement le
 „sien, pour me demander le troisième.”

P. 9. ὥς παρῆαι] Sic Junius conjecit pro Planti-
 ni παρῆαι, recepitque Commelinus, cui favent co-
 dices.

P. 9. τὸ δὲ Πορφύριου κλέος — ἀνέφερεν] Haec cum
 sequentibus non apte videntur cohaerere. Verius
 dixisset, et forte dixit, τὸ δὲ Πλωτίνου κλέος εἰς Πορ-
 φύριον. Nam Porphyrius Plotini obscura et lubri-
 ca scripta commentariis suis illustrans et explanans,
 Plotini augebat famam.

P. 9. τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων] Hunc
 locum bene illustrat Crescollius Th. Rh. II. 5. Lu-
 cianus D. D. 16. 1. de Apolline: λοξὰ καὶ ἐκρυπ-
 τωτέρωντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος.
 Aelianus V. H. XIV. 15. de Socrate: αἰνιγματώδεις
 αὐτοῦς (τοὺς λόγους) παρείχετο καὶ πλαισίους. De
 Plotini obscuritate vide Fabricium B. GR. 1 v.
 26. §. 2.

P. 9. ὥσπερ Ἑρμαικὴ τις σείρα — ἐπινεύουσα] Ju-
 nius, indicante Huetio, Adag. III. 91. intelligit de
 invictae eloquentiae vi, qua qui est praeditus au-
 ditores rapere quo velit et transducere possit. Adlu-
 ditur, ut statim videt quivis, ad Homericam Cam-
 nam.

nam. Credo Fabricium haec Nostri verba non satis apte ad Marinum Procl. 26. admovisse, nec aptius Leichium ad Damascium Diatr. Phot. p. 17. Fabricius ibi lectorem monet se plura ad Eunapium annotavisse, quae valde desidero. Confer Cresolium Th. Rh. I. 9. p. 67.

P. 9. νέος δὲ ὢν ἴσως — ὡς εἰκεν] "ἴσως et ὡς εἰκεν non earent tautologiae vitio. Pleonasmorum usus Eunapio valde placuit. Dixit enim p. 10, ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν. p. 12. χερὲς τῶν ἐταίρων καὶ ὁμιλητῶν. p. 14. βᾶδην καὶ σχολαίως. p. 21. ἐξ ὀφθαλμοῦ καὶ ἄγνωτος — κατηγορίαν καὶ γραφήν. p. 34. τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι. p. 48. χαυδὸν καὶ ἀμυσί. p. 80. τὸ δεύτερον αὐτοῖς; et caetera. Nec tautologiam fugiunt scriptores probatissimi. Vide Fischerum ad Platon. Crit. p. 182. Plato Pol. IX. p. 485. F. τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διόλσει, quod dixit non semel: adi Corayum ad Hel. p. 163. Differunt quidem sensu Stoïcorum philosophico ὅλον et πᾶν (vide Balforem ad Cleom. p. 143.), sed hoc nihil ad Platonem. Timaeus in lexico similem ejusdem notavit pleonasmum: αὐτὸν καὶ ξυρὰν παραλλήλως εἶπεν. ἔστι δὲ ταὐτόν. Alibi junxit τίχα ἴσως, de quo vide Heindorfium ad Euthyd. §. 4. Heliodorus VIII. 17. p. 346. ἐπιτήρης τε καὶ ἀκοπὸς τῶν λεγόμενων καὶ πραττομένων: quae similia fere sunt istis Dionysii Halic. A. R. IV. p. 750. ἀνταρμεῖνοι κατόπται τινὲς καὶ διερευνηταὶ τῶν λεγόμενων τε καὶ πραττομένων. Heliodorus mox: ὁμηγεστους τε καὶ ὁμοφώνους. Artemidorus III. 6.

οὐδὲν οὕτως χαλεπὸν εἶναι καὶ δύσκολον, ὥς τὸ τῇσ' κρᾶσι καὶ τῇ μίξει τῶν δρωμένων ἐν τοῖς ὕπνοις συνιδόντα. . . Longinus §. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλους κρᾶσει καὶ μίξει: ubi vide Tourpium. Idem §. 33. εἰκὴ που καὶ ὡς ἔτυχεν, et sic Arrianus Ep. II. 12; Josephus App. II. 32; Tzetzes ad Lyc. 745. Antoninus Liberalis I. κομίσαντες ἔφερον: ubi Verheykii. Thucydides I. 140. ὁμοία καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα. Unde facile paruerim Corayo in Testimoniis Isocrateis p. 15. Dionysio Halic. restituenti ταυτὰ καὶ παραπλήσια pro ταῦτα καὶ παραπλήσια, praesertim cum Dionysius ib. p. 17. habeat παρόμοιά τε καὶ παραπλήσια. Libanius ep. 1597. πέφρικα καὶ τρέμω. Julianus Or. I. p. 26. ἑπὶ αὐτοῦ δεδιώς καὶ τρέμων: ubi Wyttenbachius. Adde similia ex Xenarcho Athenaei XIII. 24; Scholiasta Aristophanis Nub. 373; Johanne Chryf. de Educ. p. 28 ed. Combef.; Scriptore incerto de Captivitate Perfica p. 375. Dio Chryf. Or. XIII. p. 489. δεδιώτες καὶ ὠθούμενοι καὶ κατατρέμοντες: ubi Reiskio assentior legenti καὶ τρέμοντες. Codex 2958. κατὰ τρέμοντες. Καὶ compendiose scriptum peperit κατὰ, dein καὶ, quod erat necessarium, fuit additum: qua de διττογραφίᾳ vide Schaeferum docte, ut semper, disputantem Melet. p. 119. Hesiodus Th. 550. γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοήσῃς ἄλλων, plane ut Sophocles Oed. T. 58. γνῶτα κοῦκ ἄγνωτά μοι. Sed si ad Tragicos accedimus, non citò res peragetur, tanta est exemplorum copia: confer Marklandum ad Iph. T. 238. 490; Porsonum Hec.

Hec. 302.; Jacobium ad Scol. IV. Antiphanes Athenaei XV. 4.

οἶόν τε μικρὸν ἐγγεῖναι καὶ μὴ πολύν.

Corayus vir egregius, qui de hac tautologia utilia monuit ad Hipp. p. 251., qui apud Aelianum V. H. I, 32. τὸ γοῦν ἐμὸν καὶ κατ' ἐμὲ correxerat, qui Isocratem suum legerat scribentem Arch. §. 12. πάλιν περὶ αὐτῶν ἐστὶ διαλθεῖν, et ad Phil. §. 31. φοβεῖσθαι καὶ δεδιέναι, et Symm. §. 48. παραινῶ καὶ παρακελεύομαι, et alia non pauca hujusce modi; Corayus igitur non merito in Isocrateo Areop. §. 20. damnasse videtur τοιγάρτοι διὰ ταῦτα, nec verius in Hel. Enc. §. 12. εὐθύς ὡς εἶχε, aut in Panath. §. 39. μόνοι καθ' ἑαυτούς. Nam ista, etsi pleonastica, scriptoribus vel optimis placebant. Et hoc ipsum μόνοι καθ' ἑαυτούς vindicabit Eunapii locutio simillima p. 13. μόνος καθ' ἑαυτόν, et Damascii non dissimilis V. Isid. p. 1030. μονομένη καθ' ἑαυτήν. Parallelismum restituam Themistio Or. II. p. 33. A. sic edito: οὐδὲν δὲ ἴσως ἡμᾶς ἂν δεοὶ πράγματα ἔχειν ζητοῦντας. Lego e codice Valesii Duracano, ζητοῦντας καὶ ἐρευνῶντας. Idem Or. XXVI. p. 325. B. παρασκευάζοντες δπλίτας ἐσομένους τυχὸν ἴσως καὶ σφενδονήτας: Codex Duracanus ἴσως omittit, sed τυχὸν ἴσως abunde ex aliis notum. Latini hoc scribendi modo usi sunt. Cicero Or. L. 1. „nobis *cupientibus atque exoptantibus*.” Justinus XIII. 1. §. 7. „*contra*,” Macedones *versa vice*.” ubi vide Graevium; et ad ejusdem XXXVII. 1. §. 9. Schefferum, A. Gel-

llus I. c. 3. „*post deinde.*” Suetonius Caes. 3. „*intra paucos rursus dies repetita Bithynia;*” ubi Casaubonus. Scholiastes Iuvenalis VI. 275. „*ferme quasi frequenter;*” sed loco tam corrupto, ut nihil possit definiri. Velleius I. 16. „*priscam illam, iam et veterem;*” ubi latina exempla comparat Ruhnkenius, cum Graecorum ἀρχαίον καὶ παλαιόν. Idem 17. „*est et Livium quoque.*” Confer et ibi quoque Ruhnkenium. Inde non sollicitandum esse puto hunc Velleii locum II. 6. „*nihil immotum, nihil tranquillum, nihil quietum denique in eodem statu relinquebat.*” Ruhnkenius debebat *tranquillum* ut glossam, sed et *quietum* glossa esse potest, et *in eodem statu* nihil novi affert post *immutum*. Satius est a talibus manum abstinere,

P. 10. ἐκδιῶξαι] Scripsi ex A pro διῶξαι.

P. 10. Καυσάθαν τοῦτον] Editi καυσάθθα. malui eodicum AB, Veneti et Medicaei Καυσάθαν. Huetius proponit καὶ σάθαν, et addit: „Nempe tunc videtur fuisse Tyri in patria.” Felicianus scripsit quoque Καυσάθαν, et sic edidisset Fabricius; nam Carpzovius specim. p. 11. citat „Καυσάθαν, Satanam.” Virum illustrissimum Silvestrem Saeyum, quem in litteris Orientalibus regnare novērunt omnes, de hac lectione consului, mihique rescripsit humanissime se Καυσάθαν praeferre; et vocis insuper proposuit etymologiam, nempe Πῶς poculum et Σάτταν Satan. Nec a vero abludit fontem hunc fuisse ab incolis vocatum Poculum Satanac. Τοῦτον masculino genere potest referri ad δαίμονα

μονα, quo praesignat *δαμνιὸς τις φύσις*, vel legendum *τοῦτο*.

P. 10. *Ὠργάνος*] De Origene isto Platónico Philosopho, cum Origene Adamantio neutiquam confundendo, quod multi fecerunt, vide erudite disputantem Ruhnkenium *Disf. Long. §. 5.* Pearsonius *Proleg. ad Hier.* nomen *Ὠργάνος* corruptum esse putabat, quod revera Origenes non fuerit Porphyrii condiscipulus. Sed Ruhnkenius credit *συμφωνητὴν* dictum, ob arctam Porphyrii et Origenis cum Plotino consuetudinem.

P. 10. *Ἀμέριος*] Plantinus vitiose *Ἀμέτριος*, quod habet A. Commelinus et D. *Ἀμέριος*. B. *Ἀμέλιος*. Commelinum secutus sum: sed nec *Ἀμέλιος* pravum est. Nam utroque nomine philosophus ille fuit vocatus, proprio tamen *Ἀμέλιος*. Porphyrium audiamus V. Pl. c. 7. *ἔσχε δὲ . . . διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, Ἀμελίον γὰρ ἀπὸ τῆς Τροσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανὸς τὸ πόριον· αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ρ Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἤξει, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων.* Longinus *Fr. 5, p. 189.* Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς *Ἀμέλιος δὲ τούτου γνώριμος*: ubi vide Tourpium. *Ὁ γενναῖος Ἀμέλιος* dicitur Proclo *Theol. V. 5, p. 257.* qui et eum alibi I. 1. laudat. Adde Bruckesum H. P. T. II. p. 233.

P. 10. *Ἀκυλῖνος*] Cum *Aquilinus* inter Plotini discipulos hoc uno loco sit notus, Pearsonus *Proleg. ad Hier.* legit *Παυλῖνος*, quod ut recte omnino observatum laudat Fabricius ad *Porphyr. V.*

Pl. c. 16, et Euparium memoria lapsum fuisse credit scribentem Ἀκυλῖνος. Porphyrius quidem haec habet c. 7. de Paulino: ἔσχε δὲ καὶ ἰατρικὸν τινα Σκυθοπολίτην Παυλίον, ὃν ὁ Ἀμέλιος Μίκαλον προσηγόρευε, παρακουσμάτων πλήρη γεγονότα. — ἔφθασε δὲ καὶ ὁ Παυλῖνος προαποθανὼν τοῦ Πλωτίνου. Obiter notabo, Budaeum, qui Comm. L. G. p. 649. παρακούσματα optime illustravit, Platonis locum ex epistola 7. p. 340. B. adduxisse, ubi haec verba τὰς τῶν παρακουσμάτων μεσότης Porphyrianam locutionem παρακουσμάτων πλήρη repererunt.

P. 10. συγγράμματα] De Scriptis Origenis vide Ruhnkenium Disf. Long. §. 5. Amelius multa scripsit volumina, de quibus adi Bruckerum l. l. Aquilinus vel Paulinus quae scripserit ignoreo.

P. 10. πολὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον, εἰ καὶ τὰ δόγματά ἔχει καλῶς, καὶ ἐπιτρέχει] Distinxi post καλῶς, et sic fecerat Felicianus. Crediderim tamen legendum καλῶς καὶ, ἐπιτρέχει, omisso altero adverbio cum καλῶς iungendo, vel nomen abesse cum ἀκύθηρον, vel verbum cum ἐπιτρέχει iungendum. Nam καὶ sic nude positum scabrum est et horridum.

P. 10. ἀνακηρύττων] Scripsi pro κηρύττων ex ABD, et sic Holstenius V. P. p. 41. et Felicianus scripserant.

P. 10. οὐδὲν παιδείας] Sustuli δὲ post οὐδὲν praecedente A.

P. 10.

P. 10. ῥητορικὴν] Editi ῥητορικῆς, quos correxi ex ABD, Medicaeo Junii et Feliciano.

P. 10. εἰς γραμματικὴν ἀκριβείαν φέροντα] Infra p. 108. καὶ βιβλία γὰρ αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλληνίδα φέροντα.

P. 10. τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὐδὲ τὰ περὶ λόγου κατέληπτον, οὔτε τὸν οἰκεῖον ἐφικτὸν λόγον] Locus difficilis. Scripsi ex B λόγου pro λόγους, et intelligo de decantato illo Platoniorum Δόγμῳ. Valesius in notis manuscriptis legit τὰ περὶ: unde non video quid lucremur. Τὰ cum κατέληπτον potest defendi Platonico exemplo Parm. p. 160. Α. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi Heindorfius p. 280 similia notavit. Dio Chrys. Or. 27. p. 527. ποικιλώτερα τὰ τῶν πανηγύρεων. Haec est scriptura Reiskii, sed Morelliana ferebat ποικιλώτερον τὰ, et sic legi in codice 2958. — Valesius οὐδὲ mutabat in οὔτε quod non est necessarium: οὐδὲ — οὔτε stare recte possunt. Philostratus V. A. II. 14. ταῦτ' ἂν οὐδὲ ἡ φύσις συγκεχάρηκεν, οὔτε ἡ πείρα. Confer meam notam ad Philostr. 513. et Dorvillium ad Char. p. 641. Hinc frequens librorum varietas. Julianus Ep. 38. p. 415 A. οὐ γὰρ ὑπέμενον οὔτε ἰδεῖν τοσοῦτον, οὔτε (codex 2755. οὐδὲ) ἀκούσαι οὐδέν. Dio Chrys. Or. 30. p. 559. τοὺς μὲν γὰρ ἀσώτους καὶ ἀκρατεῖς οὔτε ὄρεν οὐδέν, οὐδὲ ἀκοῦειν οὐδενός. Codex 2958. οὔτε ἀκοῦειν. Sed hic praetulerim οὐδὲ ob repetitionem quaesitam in οὐδέν, οὐδὲ, οὐδενός, de qua egi ad Philostr. p. 446.

Themistius Or. 26. p. 317. C. οὐτε αὐτὸς δ' ἑαλῆς, οὐτε (codex Duraeanus οὐδέ) ἄλλος τις. Corayus, optimus Isocratis editor, forte non debuit Panath. 28. p. 248. scribere οὐτε — οὐτε pro οὐτε — οὐδέ. Isocrates adv. Soph. 6. habet οὐτ' ἂν — οὐδ' ἂν, et Antid. 4. οὐτ' — οὐδ': in quibus duobus locis Corayus a mutatione, non vero a reprehensione formulae, abstinuit. Confer Schaeferum ad Dionys. p. 36. 299.

P. 10. τελεταῖς καὶ μυστηρίοις] Haec quoque jungh Scholiastes ad Medeam 1382. τέλη λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.

P. 10. παντομῆς πρὸς — χρῆμά τι γέγονεν] Editi habebant τι ante πρὸς. Delevi auctore D In fine γέγονεν pro γέγονε scripsi ex AB et Feliciano.

P. 10. καὶ τὸ κάλλος] Haec sunt hiulca, nihilque juvant codices. Huetius conjicit ἐπαινέσειεν ἂν τις; sed sensus erit imperfectus. Sic ego legerem: καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων οὐκ ἂν τις ἐπαινέσειε μᾶλλον ἢ τὰ δόγματα, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. „et orationis nitorem non magis laudaverit aliquis quam dogmata, vel dogmata, pro- „pius illis inspectis, quam orationis vim.” Sic procedit recte sententia. Possis etiam ita distinguere: ἢ τὰ δόγματα πλέον, εἰς αὐτὰ ἀπ.

P. 10. γάμοις — Μάρκελλαν] Pro γάμος Plantini, Junius conjecit γάμοις, quod reperi in AB. De Marcella locus est disertus Cyrilli contra Julianum VI. p. 209. B. Παρφύριος δὲ τὴν Μάρκελλαν ὑπερέκτασθαι μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν, εἰσε-

κεῖν

εἶσθαι δὲ ἀσμένως καὶ συμβιστεύσθαι ἐλίσθαι γαμικῶς. Toupius ad Long. p. 394. credit fuisse filiam Marcelli Orontii senatoris et auditoris Plotini.

P. 11. ἵνα — ποιήσῃται] B ποιήσεται. Sic variatur apud Dionem Chr. Or. 53. fin. ἵνα — τοῦ μέλους καὶ τῆς ἐπιβουλῆς λήθην τινὰ ποιήσονται. Morelliana habebat ποιήσονται.

P. 11. ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθύ] Noster p. 93. ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθύ γῆρας ἀφικόμενος. p. 46. εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον καὶ βαθύ. Philostratus V. S. I. 21. p. 515. διετέλεσε γὰρ δὴ καὶ ἐς γῆρας βαθύ ἀκέραιος καὶ ἄρτιος. II. 7. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἐν βαθεῖ γήρῳ. Synesius Ep. 9. βαθύ σε γῆρας καὶ λιπαρὴν περιμένειεν, ubi Scholiastes ad λιπαρὴν: εὐθυμῶν, ἐννέδζον καὶ ὑγιεινὸν, ᾧ ἐναντίον τὸ ἄωρον. Sumpsit Synesius ex Homero Od. Δ. 210.

Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μέγάρουσιν.

Confer Schaeferum Melet. p. 52. Synesius Cat. p. 302. A. τί γὰρ ἂν τις αἰτιᾶται τοὺς ἀναίτιον, ᾧ καὶ γῆρας βαθύ καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος τῇ συγγνώμῃ ἐμνησεύσατο; codex 1038. ἐμνησεύσαντο; 1039. ἐμνήσευσε. Photius Bibl. §. 101. εἰς βαθύ γῆρας ἦν ἐλληδικῶς. Nicetas Chon. II. 13. καὶ τῷ βαθεῖ γήρῳ τὴν ὄψιν νεοειδής. Adde Leonidam Tar. ep. 71, Anonymum epigr. ἀδέσπ. 404. Aristophanes N. 512.

Εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθύ τῆς ἡλικίας;

quas

quae ob προήκων debebam conferre ad Philostrati Her. p. 104. καὶ τοὶ προήκοντος ἤδη ἐς ὤμων γῆρας. Nec distat Dio Cassius 37. 26. ἐς γῆρας ἤδη προεληλυθότα.

P. 11. μεταλαχεῖν τὸν βίον] Exspectares μεταλλάσσειν, ut p. 119. μετέλλαξε τὸ ζῆν. Et Julianus Or. I. p. 18. B. τὸν βίον μεταλλάξαντος. Lactantius I. 11. „in Creta vitam commutavit.” Reponendum μεταλλάσσειν, vel μεταλλαγεῖν: sed aoristi hujus activi exempla desidero.

P. 11. Παῦλός τε καὶ Ἀνδρόμαχος] Forte Paulus Aegyptius, qui vixit sub Constantino, Suida teste. De Andromacho, qui floruit sub Diocletiano, adi Suidam.

P. 11. βιβάζειν] Pro corrupto εἰκάζειν Wyttenbachius conjiciebat ἀκμάζειν. Scripsi βιβάζειν ex CD. Modo ex AB posui τοὺς δὲ pro τοὺς τε.

P. 11. Αὐρηλιανόν] Β' Ἀβρηλιανόν. De permutatione litterarum confer notata ad Philostr. Her. p. 481. 624. et Wyttenbachium epist. p. 20. Infra p. 74. pro πυρετῷ λάβρω B habet λαύρω. Dionysius Perieg. 1090 :

Λαβρότατον ῥόδον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὁρὸν ἐλίσσων.
codex 2708. λαυρότατον, cum glossa adscripta σφύδρα. Praestat λαβρότατον tenere. Vide Dorvillium ad Char. p. 268. Alio modo λαβρότατοι variatur in eodem poemate 1147.

Γαργαρίδαι ναίουσιν ὅθι χρυσοῖο γενέθλην
Δαιδαλέην Ἵππανίς τε φέρει, θεῖός τε Μέγαρος,
Λαβρότατοι ποταμῶν.

codex 2708. ἀβρότατρι, quod est notandum, cum
glos-

glossa, πλουσιότατοι; Hancque lectionem agnoscit Paraphrastes his verbis: πλουσιότατοι καὶ γὰρ ἐκείνοι τῶν ποταμῶν. Itaque ~~ἰβριότατοι~~ praefendum videtur. Noster p. 11. τῶν ἰβρῶν καὶ τῶν εὐδαίμωνων. ubi ἰβρῶν est pro πλουτίων. Lexicum Coislinianum p. 393. Ἀλφειῆς, ὁ ἰβριτικός. Quis non videt statim reponendum esse εὐρετικός? Hinc patet quam apte Rutgersius Aristaeoneto I. 23. ἀπολαύων docerit pro ἀπολαύων, Abreschiusque receperit. Julianus Epist. 37. p. 413. Α. φασὶ καὶ Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην. codex 2775 φασὶ γὰρ (lege conjunctim καὶ γὰρ) Δ. τ. Αὐδηρίτην. Apud Philostratum quoque V. S. I. 10. Πρωταγόρας δ' Ἀβδηρίτης vocatur Αὐδηρίτης in codice 1696. Φευρούριον et Φεβρουάριον notantur in scholio ad Lucianum Tim. 43: καλαύροψ et καλάβροψ in Scholio ad D. D. 20. 5. Arati Scholiastes Ph. 91. διὰ τὸ τῇ δεξιᾷ καλάβροπα φέρειν. Codex 2403. rectius καλαύροπα ἐπιφέρειν: et mox, καλάβροπα φέρων, ubi codex idem καλαύροπα. Confer Alberti Misc. crit. p. 232. In Latinis Scriptoribus eandem reperiri mutationem jam notavi ad Heroica loco laudato: adi Casaubonum ad Spart. p. 5. B. et Hemsterhusium ad Lucian. t. 2. p. 331. Bip. Hoc vitio laborant aequae inscriptiones. Lapis Reinesianus p. 927.

MARTI

NE ET AN

GELVSA

BIBATES. VIVATIS

VI-

VIVATIS explicatio est vocis barbarae BIBATES et ab inscriptionis serie delenda. BIXIT, BIBVM et similia saepe leguntur pro VIXIT, VIVVM. Graecum *κολοβόν* latinis litteris repraesentatum abiit in *colophon* apud Mallium Theodorum. Heusingerus, cujus et Ruhnkenii vide notam p. 30, scripsit *colobon*, minus recte, ni fallor. Mallio sua fuit linquenda orthographia; non elementa, sed sonum voluit exhibere, latinis signis utens; jam qui *colophon* latine scriptum legit, nec latinam vocem videt nec graecam.

P. 11. *Δέξιππος*.] De Dexippo Jonsius H. P. III. 17. §. 4. *ἐξαινετέροισι ὁ κριτικώτατος Exam. des Histoir.* p. 60.

P. 11. *τῶν ἀβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων*] Haec sunt serie tautologa. *Εὐδαιμόνων* *dives*. Lexicum eodictis 1726. *Εὐδαιμόνων· εὐτυχῆς, πλουσιώτατος*. Noster p. 34. *διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τετραπύκλου ὀχήματος ἐφέρετο*. p. 59. *ἦ μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσπρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων*. Timaeus Athenaei VI. 103. *ἔφη οὕτως εὐδαιμονήσας τὴν Κορινθίαν πόλιν, ὥς πτήσασθαι δούλων μυριάδας ἑξ καὶ τεσσαράκοντα*. Dio Chryf. Or. 30. p. 553. *καὶ οὐδέν γε παρὰ τοῦτο ἱλαττον κακοπαθεῖν καὶ συνέχεσθαι τῷ αὐτῷ δεσπῷ τοῖς εὐδαιμόνας καλουμένους, τῶν πενήτων τε καὶ ἀδούλων*. p. 557. *ὕπὸ τῶν εὐδαιμόνων τε καὶ πλουσίων καλουμένων ἀνδρῶν*. Eo Ietsu urbes perpetuo dicuntur *μεγάλαι καὶ εὐδαιμόνες*. Quaedam huc facientia habet Salmasius ad Achill. Tat. VIII. 4. Confer Cuperum Obsf. III. 1. ubi et La.

Latinorum *beatus* pro *dives* illustratur. Juvénalis I. 39.

„Nunc via processus, vetulae vesica *beatae*.“
ubi Grangaeus. Valerius Flaccus I. 25.

„Atque imum *felix* versabat vomere Olympum.“
ubi Bulaeus.

P. 11. εὐδαιμόνων] Arcerius qui hanc Eunapii-
nam vitam suae Jamblichi editioni praefixit, ad-
dendum censet γονίων; sed non est audiendus.

P. 11. κατὰ τὴν Κολήν προσαγενομένην] Ar-
cerius in textu addidit Συρίαν, non credens τὴν
Κολήν sic nude posse dici. Sed falsus fuit. Eodem
modo lapsus est Galeus, in editione hujus vitae
ante Jamblichum. Pomponius Mela I. 11. „Sy-
ria . . . aliis aliisque nuncupata nominibus.
„ Nam et *Coele* dicitur et Mesopotamia.”

P. 11. Ἀνατολίῳ] quis fuerit hic Anatolius fere
ignoratur. Vide Brückerum H. P. t. 2. p. 260.

P. 11. τῶν . . . τὰ δεύτερα φερομένων] Editi τῶν . . . φε-
ρομένων, quod correxi, praesente Valckenario ad He-
rod. p. 727. ubi locutionem τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα
φέρεισθαι illustrat: contra quem et Hemsterhusium Ja-
cobsius ad Anth. t. 6. p. 311. et t. 8. p. 185. contendit
πρῶτα φέρειν potuisse dici; nam Astydamas dixit:

οἱ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.

Adde Nicetae Chon. exemplum p. 10. C. ἐφελευσά-
μενος οὖν τόνδε πόν τρόπον τινὰς τῶν κατ' αὐτοῖς τὰ
πρῶτα φερόντων. Nicetas quidem est recentior,
non vero Astydamas; nec Parnhasius sic et ipse lo-
cutus.

P.

P. 12. οὐκ ἔστιν δ, τι καὶ Π. διήνεγκεν] Wytttenbachius legendum proponit οὐκ ἔστιν δ, τι οὐ καὶ Π. δ. et vertit: „nulla non in re Porphyrio superior fuit.” Galeus: οὐκ ἔστιν δ, τι μὴ Πορφύριου δ. Codices nihil mutant, nisi quod in A δ, τι recte scribitur pro edito ὅτι. Διήνεγκεν verterim *differebat*.

P. 12. αὐτοῦ — βέβαπται] Editi αὐτῶν. Vulcanius in notulis cum Arcerio communicatis αὐτῷ proposuit, quod et Wytttenbachius conjecit, et Corayus. Scripsi autem αὐτοῦ ex AB. Pro Plan-
tini κέκαπται Wytttenbachius legit κέκαμπται, ut et Corayus Galeusque; nec aliter locum laudat Spanhemius ad Jul. Caes. Pr. p. 22. Junius volebat κέκαοται, quod Arcerius praeferebat Com-
melinianae lectioni βέβαπται. Codices habent βέβα-
πται.

P. 12. λευκότητε] Hellodorus VII. 20. p. 290. ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι. Strato Athenaei IX. 29. vs. 36.

οὐχὶ λευκὰ σὺ

ἔρεῖς σαφέστερόν θ' ἂν βούλει μοι λέγειν;

Vide ibi Casaubonum. Idem in notis ad Gregorium Nyss. p. 71: „sed non multos huic si-
„miles locos in hoc nobilissimo scriptore inve-
„nias, cui familiaris virtus *perspicuitas* et τὸ
„λευκὸν τοῦ λόγου.” Noster p. 18. contraria meta-
phora: τὰ γεγραμμένα δὲ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμε-
λαίνετο: ubi vide notam. Confer quae adnotavi
in addendis ad Athenaeum t. 8. p. 468. et Span-
he-

hemium ad Jul. Caes. Pr. p. 16. — Caeterum Arcerius hoc de Jamblichō suo iudicium nullo modo censet recipiendum.

P. 12. οὐ τέθνται χάρισιν] „Platonis istud dic-
„tum ita refert Laertius [IV. 6.]: *Ἐνὸν κρατος*,
„*θὺε ταῖς Χάρισιν*.” JUNIUS. „Ut conciliaret
„sibi in dicendo leporem. Gratiae autem Mer-
„curii comites esse finguntur.” HUBERTIUS. Jam
egi de hoc loco ad Philostr. p. 509. ubi quam
laudo Vulcanii nota, est inter Arcerianas. Vide
Menagium ad Laertii locum. Potest conferri Phi-
lostratus V. S. II. 26. 2. *ἐπὶ τὴν Σμύρναν ἐτρά-*
πετο, θύουσιν δὴ μάλιστα πόλει ταῖς τῶν σοφιστῶν
μύσαις. — *Τέθνται*, quod in Nostri loco Vulca-
nio non placebat, habet Lucianus Saturn. I. *σοὶ*
τέθνται καὶ κακαλλιέρεται παρ' ἡμῶν. Haec ait sa-
cerdos bono illi Saturno, cujus verba sanare volo,
Epist. Saturn. 25. Sic eduntur: *θαυμάζω γὰρ σε,*
εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι
βασίλειος ὦν, πέπαυμαι εἰς ὃν τοῖς παισὶ διανείμας
τὴν ἀρχήν. Negotium faceſſebant interpretibus syl-
labae binae *εἰς ὃν*, quas Solanus exulare jussit.
Servandae sunt, modo paululum immutentur. Le-
go: *πάλαι βασιλεὺς ὦν πέπαυμαι, ἴσον τοῖς π.*

P. 12. οὕκουν] Scripsi ex A. pro οὐκοῦν.

P. 12. γοητεύει] P. 99. *γοητεύοντος τὴν ἀκοήν*.
Sic saepe loquitur Plato. Vide Ruhnkenium ad
Tim. p. 73.

M

P.

P. 12. Σώπατρος] Multa in Aedesio de Sopatro Noster narrabit. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 262. www.libtool.com.cn

P. 12. Αἰδέσιός τε καὶ Εὐστάθιος] Aedesii vita infra legetur: adde Bruckerum p. 270. — Et de Eustathio Noster loquitur in Aedesio, Bruckerusque p. 273.

P. 12. Θεόδωρος] Bruckerus, ut ex nominum Historiae ejus Philosophicae indice colligo, Theodorum hunc eundem esse credidit ac Theodorum Asinensem, quem Damascius Photii p. 1057. sub Porphyrio ait profecisse. Potuit quidem Porphyrium audire, et, post ejus fata, Jamblichum. A Proclo Theol. IV. 16. p. 215. vocatur ὁ ἐκ τῆς Ἀσίνης φιλόσοφος. Idem I. 1. loco notabili: τοὺς δὴ τοὺς τῆς Πλατωνικῆς ἐποπτείας ἐξηγητὰς καὶ τὰς παναγιστάς ἡμῖν περὶ τῶν θείων ὑψηλῆς ἀναπλώσαντας, καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι παρρησιασάν την φύσιν λαχόντας, εἶναι θείην ἀνὴρ ἔργου, Πλωτῖνόν τε τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦτου παραδεξαμένους τὴν θεωρίαν, Ἀμέλιόν τε καὶ Περφύριον, καὶ τρίτους, οἶμαι, τοὺς ἀπὸ τούτων, ὥσπερ ἀνδριάντας ἡμῖν ἀποτεχθέντας, Ἰάμβλιχόν τε καὶ Θεόδωρον. Ibidem V. 30. p. 311. Proclus, nominato Plotino, addit: ὁ δὲ τρίτος ἀπὸ τούτου Θεόδωρος.

P. 12. ἐφ' ἑαυτοῦ] Philostratus V. A. I. 16. p. 20. de Apollonio: ἡλίου μὲν δὴ ἀνίσχοντος ἐφ' ἑαυ-

ἐαυτῶ τινὰ ἐπραττεν ἂ μόνοις ἐπολεῖ δῆλα τοῖς τῶν
ἐτῶν τεττάρων σιωπῇν γεγυμνασμένοις.

P. 19. ὥσπερ νεκταρὸς] Julianus Ep. 27. p. 401.
B. τὸ γὰρ αἰεὶ περὶ αὐτῶν ἀκούειν καὶ λέγειν, ἔστι μοι
νεκταρ. Himerius Or. 23. §. 10. ὃ τῆς Φωνῆς τῆς
γλυκυτέρας καὶ τοῦ παρὰ θεοῖς ᾄδομένου καὶ βιβιο-
μήνου νέκταρος!

P. 13. ἡνώχλουν] Editi ἡνώχουν. Wyttenbachius
putabat sensum postulare *συννευχοῦντο*, quod et in
mentem venerat Dorvillio ad Char. p. 639. Co-
rayus proposuit ἡνωχοῦντο. B ἡνώχουν, quod pe-
perit editam lectionem. Difficultatem omnem fu-
lulit optima lectio ἡνώχλουν mei A, et Barberi-
niani a Dorvillio ibidem citati et laudati.

P. 13. μόνος καθ' ἑαυτὸν] Confer notam p. 165.
Alberti Obss. Phil. p. 293. formulam καθ' ἑαυτὸν
illustravit.

P. 13. μεταωροπό-
μυντας ἀπὸ τῆς γῆς ἐς πήχεις δύο, οὐ θαυματοποιῖας
ἐνεκα (τὸ γὰρ φιλότιμον τοῦτο παραιτεῖσθαι τοὺς ἄν-
δρας). ἀλλ' ὁπόσα τῷ ἡλίῳ, ξυναποβαίνοντες τῆς
γῆς, δρῶσιν, ὡς πρόσφορα τῷ θεῷ πράττοντες. Da-
mis ille vir fuit egregie philosophus! Carpzovius
Specim. p. 11. credit Eunapium, cum velit ubi-
que Platoniorum θαύματα Christi et Christiano-
rum miraculis opponere, hic respexisse praesertim

verba Pauli 2 Cor. XII. 2: quod vero parum simile mihi videtur. Imaginem vidi D. Dominici orantis et a terra sursum sublatis, cum hoc epigrammate:

„Orans corporeae nescit sua vincula molis,

„Inque Deum raptus saepe levatur humo.”

Apte conferetur nota Fabricii ad Marinum 32. p. 81.

P. 13. σῶμα δέ σοι] Editi οί. Vulcanius et Huetius conjecerunt σοι, quod scriptum inveni in A. — mox CD τὸ πρῖν.

P. 13. γελασείων] „Imitatur Platonem Phaedon. p. 378. C. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασέοντα „ἐποίησας γελάσαι: ut Damascius ap. Suid. V. „Γελασεῖω.” WYTTENBACHIIUS. Confer Fischerum ad locum Platonis §. 9. p. 265. De his in εἰω desiderativis verbis [egregia legenda est Pier-soni nota ad Moer. p. 14. collato Valckenario ad Phoen. 1214.

P. 13. εἰπὼν — ὑμᾶς] A. ἐπειπὼν. Scripsi ὑμᾶς pro ἡμᾶς, suadente Junio.

P. 13. εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφοντα] Vulcanius: εἰς δὲ τῶν ταῦτα γραφόντων: pessime. Monui supra p. 130. hac formula, ὁ ταῦτα γράφων, Eunapium se saepius indicare.

P. 13. Χρυσανθίου] Hujus vita infra narrabitur. Adde Bruckerum.

P. 13. ἀνὰ τοὺς πρώτους] „Hoc est, ἐν τοῖς πρώ-

το πρώτους." VULCANIUS. Similiter p. 48. τῆς δὲ
 θμιλίας αὐτοῦ προσήκεσαν καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους
 ἐφέροντο. p. 78. εὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν. Adde
 p. 105. 108. Alia forma p. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς
 θμιλίας ἐφέρετο τοῦ Αἰδείου.

P. 13. ἐπιδειξεις αὐτοῦ] Editi αὐτῶν. AB. αὐ-
 τοῦ, quod et Huetius proposuerat.

P. 13. ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος θρια] Editi ἐφαί-
 νετο πρὸς τοῦδε ὄντως θρια. B τοῦδε τοῦ ὄντως. Ju-
 nius conjecit: πρὸς τοῦ ὀρίζοντος. Huetius optime
 πρὸς τοῦ λέοντος. Permutatio enim facillima fuit
 inter ΔΕΟΝΤΩΣ et ΛΕΟΝΤΟΣ. Eadem
 conjectura in mentem venit Toupio, quem lege ad
 Long. p. 316. hocque jam viderat non Theodorus
 Canterus, ut ait Toupius, sed Gulielmus N. L.
 VIII. 17. laudatus olim et Arcerio. Ἐφέρετο πο-
 σὺν pro ἐφαίνετο, auctoribus ABCD. φέρεσθαι et
 φαίνεσθαι etiam permutantur apud Achillem Ta-
 tium IV. 4. Athenaeum XV. 11. Philostratus V.
 A. II. 22. p. 74. Τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς
 ἔτυχε διὰ τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι. Codex 1696. τὸ
 ταῦτα — φαίνεσθαι. Corruptum, ni fallor, lo-
 cum altius repetam, ut emendem, si possim. A-
 pollonius cum Damide loquitur de centaurorum,
 tragelaphorum, equorum, luporum formis, quae
 in nubibus cernuntur, eumque rogat, num haec
 sint artis imitatricis opera. Cum Damis respondis-
 set sibi videri, pergit Philosophus: Ζωγράφος οὖν

ὁ θεός, ὃ Δάμι, καταλήπδν (lege καὶ καταλ. ε. ed-
dice) τὸ πτηνὸν ἄρμα ἐφ' οὗ πορεύεται διακοσμῶν τὰ
θεῖά τε καὶ τὰ ἀνθρώπεια, καθύσταί τότε ἀέθρων τε καὶ
γράφων ταῦτα, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ ψάμμῳ;
Erubuit Damis, ad absurdum redactus. Tunc
Apollonius, ut erat ingenio miti, nec in redarguen-
do acerbior, ἀλλὰ μὴ τοῦτο, ἔφη, βούλει λέγειν,
ὃ Δάμι· τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς ἔτυχε διὰ
τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι, τό γε ἐπὶ τῷ θεῷ· ἡμᾶς δὲ
φύσει τὸ μιμητικὸν ἔχοντας ἀνθρώποις τε αὐτὰ
καὶ ποιεῖν. In his nexum et cohaerentiam neutri-
quam perspicere possum. Lego ἀλλὰ μὴ τοῦτο,
ἔφη, βούλει λέγειν, ὃ Δάμι, τὸ τοῦτα μὲν — φέ-
ρεσθαι — ποιεῖν; „, sed nonne hoc, Damī, dicere
„, voluisti, nempe illas nubes nihil significantes
„, ferri, quod ad Deum attinet, nos vero etc.?”
Τὸ ταῦτα quod codex obtulit, pro τοσαῦτα, et in-
terpunctionis mutatio, μὴ interrogativè posito,
loci sententiam aperuerunt. Obiter notemus
Olcarium, qui πτηνὸν ἄρμα intelligit de *Aquila*,
Jovis alite, oblitus decantatorum Platonis
in Phaedro §. 56. verborum: ὁ μὲν δὲ μέγας
ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων,
πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελού-
μενος. Horatius, ad quem lege Mitscherlichium,
Carm. I. Od. 34:

„ — Namque Diespiter

„ Igni corusco nubila dividens

„ Plu-

„Plerumque per purum tonantes

„Egit equos, valueruntque currum.”

In eadem Philostrati pagina oculos advertit locus alius, de quo pauca monebo, dum licet et libet. *Μίμησις οὖν ἡ γραφικὴ, ᾧ Δέμι; — Τί δὲ ἄλλο; εἶπεν. Εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πράττοι, γελοῖα δόξει, χρώματα ποιῶσα εὐχρώως.* Jacobsius vir ingeniosissimus pro ποιῶσα coniecit ποικίλλουσα, quod firmari potest synchysii vocum πεποιημένα et πεποικιλμένα, quam ex Clemente Alexandrino memoravit Bastius Epist. p. 67. versionis Latinae.

P. 14. ἀποκοτεῖς] P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντισμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνήν, ἐσιώπησε.

P. 14. ὄμματα ἐρείσας] P. 115. ὁ δὲ Ἰούτος ἐπισήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν σάσιν ἐπερείσας. Hesy chius: ἀπενέμειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν. Euripides Iph. A. 1123.

Εἰς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα προσ' ἔχεις πέπλους.

Tryphiodorus 114.

Ὅμματος ἀσρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας.

Lucianus D. D. 20. 8. οὐκ αἰδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσκάσας· οὐ γὰρ ἰσχύει ἀφίστασθαι, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερεῖσθαι τοπρῶτον, τούτου ἔχεται. Heliodorus I, 21. τὸ βλέμμα τῇ γῇ προσερείσασα. Philostratus V. A. III. 4. p. 96. V. S. II. 1. p. 554. τὴν δὲ ῥίνα ἐς αὐτὸ ἐρείσασα. Libanio medium ἐραυόμενος resti-

tui ad Philostr. p. 485. Sic de Ichthyophagia Agatharchides: ἀπερυσάμενοι τὰς χεῖρας εἰς τὴν γῆν. www.libtool.com.cn

P. 14. ἔναγχος παρακεκόμνται] Arcerius putat ἔναγχος vertendum esse *recens*, non vero, cum Junio, *non procul*: significat enim, inquit, πρὸ ὀλίγου. Bene. Hesychius: "Ἐναγχος· πρῶν, προσφάτως, πρὸ μικροῦ. Moschopulus Π. Σχ. ἔναγχος, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου. — Verbum παρακομίζειν *efferte* ex hoc loco notarunt Heraldus Advers. I. 6. p. 25. et Kirchmannus de fun. II. 1.

P. 14. ἄλλην ἐβάδισε] Lucianus D. M. 13. 6. τὴν ἐτέραυ σὺ ταύτην βάδιζε.

P. 14. καθαρωτέρα] De hac superstitione confer Barthium ad Stat. Th. I. 112. II. 64. non oblitum Nostri.

P. 14. καταλείπειν] Editi καταλειπεῖν. Arcerius proposuit καταλείπειν vel καταλιπεῖν.

P. 14. καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες] Galeus, qui multa temere immutavit, pro τὸν ἔλεγχον habet ἔλαχον. Confer notam p. 144.

P. 14. οὐδὲ οὕτως ἀπέτησαν] B ἀπέτησε. Wyttenbachius proponit ἐπίτρεσαν, ob id quod p. 16. Eunapius ait, καὶ πᾶσιν ἐπίτρεον: conjectura sane probabili. Potest tamen Vulgata secure teneri, nec male vertit Junius: „at ne sic quidem in „coepto abfistere.” Apud Athenaeum II. 22. ἀπέτησαν corruptum correxit certissime Courerius,
vir

vir graece doctissimus, et merito laudatus a laudatissimo editore Anim. t. 2. p. 636. quem tunc latebat eadem ~~conjectura proposita~~ Slothowero Aët. S. Traj. t. 3. p. 114.

P. 14. ἄλλην γὰρ — φάσκοντες] Editi: ἄλλην γὰρ οὐκ, ἔφασαν, ἔχει. ἔτι δὲ τοῦτου θειωδέτερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖ ἢ μὲν αὐτῶν πολλάκις μικρὸν εἶναι φάσκοντες. Quae sunt inquinatissima. C. ἔχει pro ἔχει. ABCD ἔχειν, quod ut verum recepi, et sic conjiciebat Huetius. A καὶ ὡς ἐνοχλοῦμαι αὐτῷ: B pariter, sed sine καί. Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 639. ἐνοχλοῖ μὲν. Huetius: ἐνοχλοῖεν μὲν αὐτῷ. Dorvillius, Vulcanius, Galeus: ἐνοχλοῖεν αὐτῷ, quod sumere placuit. Multa alia turbat Dorvillius, quae praetereo, apud ipsum legenda. Arcerius: ἐνοχλοῖ ἢ μὲν αὐτῶν ὅψις. Difficilior quoque visa est praestantissimi Wyttenbachii conjectura refingentis: θειωδέτερον σημεῖον καρτεροῦντες, ἐνώχλουν αὐτῷ πολλάκις. Codices post μικρὸν obtulerunt τοῦτο. Locum sic fere intelligo: „sed etiam divinius isto testimonium dixerunt, nempe se saepe Iamblichō molestos fuisse, „dicentes, etc.” Interim dum meliores codices opem ferant, poterit haec lectio et interpretatio quadamtenus esse satis.

P 14. βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν] Plutarchus Thes. c. 30. βουλόμενος οὖν ὁ Πειρίθους ἐξελγεῖν καὶ λαβεῖν διάπειραν. Confer notam p.

161. et Spanhemium ad Jul. Caes. Pr: p. 62.

P. 15. δόξαν αὐτοῖς ἐπὶ τὰ Γάδαρα] Huetius proponit post Γάδαρα verbum *λέγει*, vel aliud simile: citra necessitatem. Nam hujus ellipses frequentia sunt exempla. Lege quae notavit nuper vir doctrinae accuratissimae Schaeferus ad Ellips. p. 611.

P. 15. τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν] B τῶν δέ. Recepi pro μετὰ Junii conjecturam. Huetius, μετὰ τὰ Ῥωμαϊκά: non bene. Subaudiendum χώραν vel ἐπικράτειαν. Plene p. 19. εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν. Noster Legat. p. 20 C. τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες.

P. 15. κατὰ τὴν ὥραν — τοῦ ἔτους] P. 119. εἰς τὴν ἐπιούσαν ὥραν τοῦ ἔτους, κατὰ θέρος ἰσάμενον. Synesius ep. 52. θερίστρια πρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Vide quem indicabam ad Her. p. 390. Bastium meum Epist. p. 108. Obiter monebo in Synesiano loco codices duo habere θέριστρα. Utraque nominis forma aequè est in usu. Confer notas ad Hesychii θέρισον. Apud Alciphronem fr. 4. θέριστρον invenitur.

P. 15. ὁ μὲν ἐτύγχανε λούμενος, αἱ δὲ συνελοῦντο] BCD λουόμενος. Sed praestat λούμενος: vide Thomam et Moerin, et ad eos notas interpretum. AB et Venetus Plantinusque συνελοῦντο. Commelinus συνελούντο, volens procul dubio recipere Junii συ-

μελούντο, quod fecit Galeus; sed non bono consilio.

Infra tamen ἔωκει λουαμένω.

P. 15. εὐσεβες μὲν] Mēn abest a Plantiniana et Veneto codice.

P. 15. ἔνεκα πεπράξεται] AB. ἔνεκε. B. πιπράξεται.

P. 15. χαριεστέρας] Pro χαριεστέρων. Sic scripsit Galeus, conjecitque Huetius, faventibus codicibus.

P. 15. οὐκ ἐστὶ γε — ἀλλ' αὐτῇ] B δὲ pro γε. AB et Galeus ἀλλ' αὐτῇ. Editi ἀλλὰ αὐτῇ.

P. 15. ἜΡΩΣ — ἈΝΤΕΡΩΣ] Vide quae de his numinibus adnotavit Jacobus ad Anth. t. 12. p. 25. Themistius Or. 24, p. 304 D. jucundam narrat de Erotis et Anterotis origine fabellam.

P. 15. ἐτύγγχανε δὲ καὶ — κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν] Inferui καὶ ex CD. Ὑπέρκλυσιν pro ὑπέρκλῃσιν scripsi ex AB, et Junii conjectura, jam a Galeo recepta. Schneiderus in lexico, voce ὑπέρκλῃσις, credit interpretem Eumapii ὑπέρχυσιν in animo habuisse: Junii notulas inspicere neglexerat vir doctissimus. Salmasius ad Hist. Aug. p. 406 B. legit περίκλυσιν.

P. 15. τὰ μετὰφρενα καὶ τὰ σέρνα] Editi τὰ μετὰφρενα σέρνα. Bernardus ad Pall. p. 86. conjecit τὰ μετὰφρενα τέρενα. Facilius locum sanavit Huetius inferens καὶ ante σέρνα. ABCD καὶ τὰ σέρνα, quod et Galeus scripsit.

P.

P. 15. εἶπε" κρήνην] Editi ὑποκρήνην. Huetius proposuit ὑπὸ κρήνην, quod non facile explicuisset. A scripturam dedit optimam, quam recepi. CD εἶπεν.

P. 15. σύνουε ἦν] Sic A, Huetius et Galeus. Editi σύνουε. Abreschius hanc vocem illustrat Lest. Arist. p. 100.

P. 16. αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι] Huetius interpretatur: „nigricantes in morem cutis „quae a sole nigrorem contraxit.” Τὸ ἡλιῶδες mihi quamdam rufi coloris speciem significare videtur, quae mista τὸ μελάντατον remittit et temperat. Anacreon 29:

λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.

Philostratus Junior Icon. 15. p. 887. κόμη τε ἡλιῶσα. Philostratus alter Icon. I. prooem. p. 763. ξανθὴν κόμην οἶδε καὶ πυρρὴν καὶ ἡλιῶσαν: ubi Scholiae ineditus: ξανθὴν· ὑπόπυρρον. πυρρὴν· πυρρῶδη. ἡλιῶσαν· ὑπόλευκον. Idem ἡλιῶδες Icon. I. 1. explicat per ὑπόλευκον. V. A. VII. 42. p. 321. ἔστι δ' οἶμαι (ἡ κόμη) ἡλιῶσά τε καὶ ὑποφαίνουσα: ubi vide Olearium, qui Nostri meminit, ut et Faber ad locum Anacreontis.

P. 16. ἐκφύντα] Sic scripsi ex A pro ἐμφύντα. B ἐφύντα.

P. 16. λήξει] Danda vox Callistrato VI. p. 897. ubi

ubi de statua alata: ἐς δὲ ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχων
 δείκνυτο, καὶ σοι (codex 1696 non σοι) τὸν ὀφθαλ-
 μὸν ἡπάτα, ὡς καὶ (codex non καὶ) τῆς εἰς τὸ
 πρῶτον κυριεύων φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λα-
 βὼν καὶ τὴν αἰρίον πληξὶν τέμνειν, εἰ βούλοιο, ταῖς
 πτέρυξι. Olearius credebatur se magnae audaciae
 reum, quod reposuisset τέμνειν pro τέμναι: Sed
 iam τέμνειν habebat Nicoliniana, cum qua codex
 consentit. Pro πληξὶν Huetius conjecit πληγὴν.
 Felicior Abreschius ad Aesch. III. p. 78. propo-
 suit λῆξιν, et post eum simili modo correxit Ja-
 cobsius Ex. II. p. 40. Heynio Opusc. 5. p. 210.
 πτῆσιν venit in mentem. Sed praestat λῆξιν, et
 unice verum puto. Noster p. 118. de Chrysan-
 thio, qui filii mortem tulit fortiter: τῷ παιδὶ συγ-
 χρίσαν λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος. p. 120. εἰς τὴν
 πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Heliodorus II. 24.
 p. 87. ἐγένετό μοι καὶ γυνὴ νόμος τῆς πόλεως, καὶ
 ἀπεγένετο θεσμῷ τῆς φύσεως. Ταύτης εἰς τὴν ἐτέ-
 ραν λῆξιν ἀναλυθείσης . . . Marinus Pr. 28. p. 69.
 τῆς τοῦ τρίποδος μαντικῆς ἐνεργείας ἐπειράσθη, περὶ
 τε τῆς αὐτοῦ (imo αὐτοῦ) λήξεως εἰς τοὺς ἐξέλαβεν.
 Lego ἐξέλακεν: vox hic eximiae proprietatis. Ari-
 stophanes Pl. 39.

Τί δ' ἤθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν σεμμάτων;
 Fabricius pessime vertit: „de ejus defectu ver-
 bis quibusdam edoctus.” Sensus est: „de
 „sua forte, versus fatidico ore fudit.” Vocem
 λήξεως illustrat Jacobsius loco laudato.

P. 16. ἀρήκτου] Sic A. Editi ἀρήκτου, quod nec ipsum malum est.

P. 16. συνεκαμψήσαν] Johannes Chryf. de Educ. p. 13. ed. Combef. οὐκ ἔσμεν οὕτω λίθωνι ὡς μὴ κατακαμψῆναι. Nicetas Chon. p. 25 D. καὶ περ δὲ συμφοραῖς τηλικαῖς καὶ παίδων ἀφιλοσοφητοῖς ἀπαβολαῖς ὁ βασιλεὺς κατακαμψθεὶς τὴν ψυχὴν. Potest conferri Persius I. 91.

„Plorabit qui me volet incurvasse querela.”
Vide ibi Casaubonum p. 130.

P. 16. ἀνέγραψεν] CD ἀνέγραψεν.

P. 16. τοῦτο δὲ εἶπον μετρίως,] Sic interpungendum. Μετρίως referendum ad ἔσα γε ἡμᾶς εἶδέναι quod dictum est μετρίως et modeste.

P. 16. Ἀλύπιος] Jonsius H. P. III. 17. §. 3. Alypii et Jamblichi vitas distinguere voluisse videtur, cui non assentior; etsi, teste Carpzovio Specim. p. 15, illa distinctio inveniatur in codice Barberiniano. Nam post Alypium ad Jamblichum redibit Eunapius; ita ut haec de Alypio narratio sit episodium, non vero novum caput.

P. 16. ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι] B εἶδέναι. P. 117. ἄνθρωπος ὃν ἐκινδύνευσεν ὅλος εἶναι ψυχῇ. Conferri possunt verba Federici Magni ad Voltarium (t. 86. 225): „vous n'avez presque point de corps, vous n'etes qu'esprit, et cet esprit triomphe des maladies et des infirmités de la nature qu'il visite.”

P. 16. τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος
δα

δαπανηθέν] Editi δακεν. ABCD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. ἐπέδωκεν, quod et Vulcanius ~~conjecerat, quod~~ recepi. Supra p. 7. ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν. p. 11. πολὺ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασεν. AB δαπανηθέν dederunt pro edito δαπανησθέν, et jam proposuerat Vulcanius. Haec verba allegata Carpzovius Specim. p. 15. utramque lectionem ἐπέδωκεν — δαπανηθέν reponere jubebat. Galeus scripsit ἀπέδωκεν — δαπανησθέν.

P. 17. ὁ μέγας Πλάτων — ψυχᾷς] Junius pessime vertit, nec bene, quod mireris, Huetius. Sensum vidit Carpzovius Spec. p. 15. vertens: „ut
„igitur magnus Plato divina corpora dicit contineri
„animis; pro eo, quod alias animae sunt in
„corporibus.” Τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν, contrario modo se habere quam vulgo fieri solet, significare videtur. Galeus scripsit, τὰ θεῖα σώματα ἀνάπαλιν ἔχειν ἢ τὰ ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, Junii latina infelici conatu graeca faciens. Platonis locum, qui, monente Arcerio, in Phaedone est quaerendus, respexit Plotinus Enn. IV. 3. c. 22. Πλάτων καλῶς τὴν ψυχὴν ἐνθεῖς ἐν τῷ σώματι ἐπὶ παντός, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ φησὶ τὸ μὲν τι εἶναι τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ τὸ σῶμα. Lege pro ἐνθεῖς e codice 1968. ἐθεῖς, vel inferre οὐ post καλῶς e codice 1816.

P. 17. ἢ παρὰ] Editi ἢ, quod e conjectura mutavi. Infra p. 109. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων: et sic p.

117. e correctione. De ἧ pro ὡς nonnulla dabit Valckenaerius ad Hipp. p. 193 C. Eunapius Leg. p. 18 C. de Scythia a Valente captis: διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε Φρουρῇ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρὸς τε μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατὰ τε τὸ μέσον διεσφγμένα, ἥπερ Φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα, δεχόμενα δοῦναι αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας. οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες. — Lege cum H. Valesio in notis manuscriptis: ἔντομα. Δεχόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλ. Onofander praef. p. 3. ἀνέθηκα δὲ πρώτοις σφίσι τόνδε τὸν λόγον, οὐχ ὡς ἀπείροις στρατηγίας, ἀλλὰ μάλις αὐτῷδε θαρρήσασιν, ἢ τὸ μὲν ἀμαθὲς τῆς ψυχῆς καὶ παρ' ἄλλω κατορθούμενον ἡγνόνησεν, τὸ δὲ ἐν ἐπισήμῃ τῷ καλῶς ἔχοντι προσεμαρτύρησεν. Lego ἧ cum codicibus duobus pro ὡς, ver-
toque *nam*: τὸ ἀμαθὲς et τὸ ἐν ἐπισήμῃ stylo Thucydideo dicta sunt pro οἱ ἀμαθεῖς et οἱ ἐπισήμονες. Jam clarus loci sensus, e quo Schwebelius expedire se non poterat. Hesychius: Κυκῶ, ταρασσει. ἢ τὰ κάθυγρα ἄλφιστα. D. Heinsius legit ταρασσει, ὡς τὰ κ. sed facilius corrigo ἧ.

P. 17. παρὰ τοῦ Κρείττονος] Ὁ Κρείττων, *Deus*: de quo sensu vide Bourdelotium ad Heliod. I. p. 14; Lakemacherum Obss. Phil. t. I. p. 103; Carp-zovium Specim. p. 14; Bosium ad Luciani locum quem supra p. 138. allegavi, et Morellium Virum praestantissimum ad Aristid. p. 70. Philostratus

V.

V. A. I. 7. p. 9. ὤρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, πτερυθεὶς ἐκ' αὐτὸν, ὑπὸ τινος Κρείττονος. VI. 4. p. 233. οἱ τὸ Κρείττονος ὁρῶσι θεραπεύοντες. Julianus Or. I. p. 7 B. μετὰ τὴν κρείττουα φύσιν. Confer Tourpium Em. t. I. p. 30. et Bastium ep. Crit. p. 105.

P. 17. προέφερον οὐδὲ εἰς] Editi οὐδεῖς. B οὐδ' εἰς. A οὐδὲ εἰς, quod recepi: nam sic noster scribere amat. Alberti Obss. Philol. p. 205. de vi emphaticae τοῦ οὐδὲ εἰς agens varios Eunapii et aliorum locos collegit.

P. 17. ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλυζούσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν ἐμφορητόμενοι] Editi ἐμφορ. καὶ πιούμενοι. Ultima deleui cum CD: et ridicule quidem post ἐμφορητόμενοι verbum addebatur tenuissimi sensus et prorsus elanguis. A πιδόμενοι. B ποιούμενοι: nam et in hac voce, etsi merito exulante, notare volo, diligentiae saltem causa, calami varietatem. Philostratus debet conferri Icon. I. 9. p. 775. πηγὰς δὲ ἀποβλύζουσι τῶν ὁρῶν. V. S. Prooem. p. 481. σχεδίων δὲ πηγὰς λόγων οἱ μὲν ἐκ Περικλέους πρώτου ῥυῖναι φασιν. Noster p. 19. πολλὰς ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Damascius Photii p. 1069. ὁ δὲ Πρόκλος ὁρῶν αὐτοῦ [τοῦ Ἰσιδώρου] τὴν προθυμίαν ἀτρυτον οὔσαν καὶ τὴν φιλομάθειαν ἀκόρετον, πηγὰς λόγων εἰς τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἀφίεις ἱερῶν τε καὶ φιλοσόφων, γωννύμενος αὐτῷ διατέλει πλατεῖαν ὑπέχοντι καὶ ἀριήκοον τὴν τῆς διανοίας ὑποδοχὴν.

N

P. 17.

P. 17. κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξομένην ἄνω] Mallém κατὰ: tunc τὸ κλέος αὐξομένην positum foret absolutò. Noster videtur respexisse hæc verba Philostrati Icon. l. 9. p. 775. ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι βῆον αὐξανομένης τοῦ ἄνω. Toupius ad Schol. Theocr. p. 216. Iegit τὸ ἄνω, sequē probavit Valckenærio sic Iocum citanti Adon: p. 238 C. Jacobssius verò Exerc. II. p. 77. ingeniosè tentat αὐξανομένης τῇ ἀνέμῳ, ob hoc laudatus Heynio viro eximio Opusc. t. 5. p. 193. Codex 1696. αὐξομένης τοῦ ἄνω. Equidem, cum Toupianæ lectiōni faveat Eunapius, hanc unice amplector.

P. 17. συνέτυχον] Stephaniana περίτυχον, quo auctore nescio.

P. 17. ἡ συνήντησάν ὥσπερ ἀστέρες] Non multum abblutunt hæc Aristæneti l. 10. extr. ἀμφοῖν δὲ λαμπροῖς δμμάσιν, ὅσον ἀστέρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις, φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυνον ἀγλαίας.

P. 17. τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος] Huetius frustra consulebat μέσση γενόμενος. Sensum esse credo: „se ad theatralem ostentationem componens.” Synesius Dion. p. 40 A. κἂν γὰρ οὐ προσποιῆται, πᾶν τοῦ θεάτρου γίνεσθαι καὶ χάριτος. Vertit Petaſius: „tamen si id dissimulat, omnino ad theatrum „est et leporum apposita.” Wyttēbachius ep. p. 52. Eunapii verba confert cum Aristæneti Platonicis θεάτρου μέσση γεγονυῖα. Vide Abreschli Lectiones p. 117. — Obiter notemus in loco Syne-

messi, codices 1038. 1039. habere καὶ γὰρ ἀποπρο-
πονήται: inter quas lectiones facile possis ambigere.
Vide Budæum Comm. L. G. p. 296. 265.

P. 17. ὁ παλῶσις ἢ ἔδικας] Arcerius notat hujus
dicti meminisse Theologos et in primis Hieronymum.

P. 17. τὴν πληγὴν τοῦ λόγου] Prologus Oratio-
nis XIII. Elmerii: 'μεν' εἰρωνείας προσεται δμοῦ καὶ
πληγῆς. Wernsdorfius ibi Nostri verba admoventes,
vertit πληγὴν λόγου, *jurgia verborum*, non bene:
nihil enim jurgii in Alympii verbis: melius Junius,
, quæstionis aculeum perofus.' Cf. Ernest. Lex.
Techn. Gr. p. 96.

P. 17. θαυμασιώτατε] BCD et Venetus θαυμα-
σιώτερε. De Comparativi et Superlativi permutatio-
ne nonnulla notavi ad Phil. p. 492. Theophyla-
ctus Sim. ep. 67. ἀβαρὲς τι γὰρ χρῆμα ὁ ἔρως εἶναι
δεικνύει, καὶ παντὸς ἀχθοῦς ἐστὶ δυσφορότερον. Codex
2991 A. δυσφορώτατον. Vide notas ad Gregorium
Cor. D. Attic. §. LI.

P. 18. τὴν δξύτητα θαυμάσας] P. 19. τὴν τε ἐν
ταῖς λόγοις δξύτητα καὶ τομήν: vid. not. p. 198.
Anonymus de vita Pythag. p. 64. τρία μέρη εὐμο-
θίας· ἀγχίνοια, μνήμη, δξύτης. Μνήμη μὲν οὖν ἐστὶ,
τήρησις ὣν ἑμαθὲ τις, δξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς δια-
νοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ, ἐξ ὧν ἑμαθὲ τις, ἢ μὴ ἑμαθε
θηρεῖν. Tria haec Plato junxit Theact. §. 5. p.
144 A. ἀλλ' ὅτε δέξῃς ὥσπερ οὗτος καὶ ἀγχίνοι καὶ
μνήμονες: ubi vid. Heindorfius.

N 2

P. 18.

. . . P. 18. ἀπελθόντος] P. 22. Σωκράτους ἀπελθόντος
 βιασθέντι. Plene Lucianus D. Mort. VI. 1. ἀπελθεῖν
 τοῦ βίου. Cyn. 13. ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν: ut Pau-
 sanias I. 32. 5. ἀπελθόντες ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους.
 Philostratus H. p. 124. ἀπὶ τῆς ἀνθρωπείας φύ-
 σεως: ubi Scholiastes: ἀποθνήσκων. Hoc euphe-
 tismo alibi, p. 20. 43. Noster utitur. Confer nota-
 ta ad Philostrati locum, et Schaeferum Ell. p. 852.
 . . . P. 18. ὑπὸ τῆς συνήκης ἐμελαινέτο] Ad Philostr-
 atum, p. 453. absurde secutus sum Junium absur-
 de vertentem *de industria*. Συνήκη est *compositio*,
dispositionis structura, *stylus*, ut p. 12. κατὰ τὴν
 συνήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. p. 95. πρῶτον δὲ ἔχει
 καὶ ἴσχυον ἢ συνήκην πολιτικόν. Philostratus V. S.
 I. 17. 3. οὐκ ἀκριβῆ μένον τὰ ὁνόματα, ἀλλὰ καὶ
 ἢ συνήκην λαμπρά. Sazomemus H. p. 394 B.
 φράσιν καὶ συνήκην. Photius Bibl. 76. de Nice-
 phoro: παλλολεξήτε καὶ συνήκην λόγου, οὔτε λε-
 λυμένη, οὔτε αὖ πάλιν πεπιασμένη, περιέργως κε-
 κρημένη. Pfellus Metaphr. Laud. §. 9. τὸ τῆς
 συνήκης ἀκαλλές καὶ τὸ ἀνακόλοον τῆς ἐννοίας. A-
 lia dabunt significationis hujus exempla: Uptonus
 et Schaeferus ad Dionysiaci περὶ συνθέσεως operis
 titulum. — De ἐμελαινέτο vide Ernestium Lex.
 Techn. in μελαινέιν, et quae supra dixi p. 176. de
 λευκότητι compositionis, addito Theophylacti
 Bulg. ep. 75. διψῶντί μοι μελεῖν τὰ κατὰ σὲ λευκώ-
 τερον: et praefertim collatis, quae notavit idem Er-
 nestus.

ne-

nessius voce λευκός, ubi praecipua locorum meo-
rum occupata a viro doctissimo sero deprehendo.
P. 18. ~~λέπος αὐτοῖς ἐπέτρεχε~~] Editi ἀπέτρεχε,
pro quo ἐπέτρεχε ex A reponendum esse jam monui
ad Philostr. p. 453. Eandem lectionem habent
CD, Venetus, et Barberinianus. Dorvillii ad Char.
p. 541. Junius quoque verum viderat: et Ga-
leus scripsit ἐπέτρεχε. Athenaeus V. c. 19. τὴν
μὲν γὰρ ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀβυσθίαν τί δεῖ παρ
λέγειν; Plutarchus Amat. p. 767. Ἰταμοῦ μὲν ἡ-
θους καὶ ἀκολάστου καὶ διαφθαρτότος ἀνθρώπου τοῖς εἰδεῖν
τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει. Artemidorus I. 15. ἄλλο-
τρίους δὲ παῖδας ὄραν ἀγαθῶν, ὅταν ὦσιν εὐμορφῆ
καὶ χαρίεντες, καὶ τὸ παιδικὸν αὐτοῖς ἐπιτρέχει. Dio-
nyf. Hal. ad Pomp. p. 284. Liccat obitex addere.
Corayo e conjectura ἐπέτρεχε pro ὑπέτρεχε Heliodoro
suo I. 2. p. 4. restituenti, codicem Venetum favere.

P. 18. διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρὸν
ἐνὰ] Forte: διδασκαλῶν εἶχε τῶν Ἀλυπ.

P. 18. χαρίσασθαι τι παρ' αὐτῶν] Hocrates Pa-
nath. §. 8. οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες. Grego-
rius Nyss. vit. Gregorii Thaum. p. 297. ἐβόη μὴ
παρ' αὐτοῦ ταῦτα τὸν διδάσκαλον λέγειν. Hoc sensu
εἴ ἀπὸ usus est Porphyrius V. Pl. 2. ἃ μὲν τοι ἡρῶν
αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πολλάκις ἀνυγῆται,
ἢ τοιαῦτα. Sophocles per ἐκ formulam extulit.
Potest et abesse praepositio. Vide notam meam ad
Philostr. Her. p. 352.

P. 18. *αἰτίαις*] B *αἰτίαν*. Mox pro *συνέχει*, CD *συνέχει*.

P. 19. *τὴν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερῶσαν*] CD. Ruc *τε*. A *περί*: optime: potest tamen et *παρὰ* eo sensu capi, de quo egi ad Philostr. Her. p. 314.

P. 19. *τὴν τε ἐν τοῖς λόγοις δεξιότητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο*] Wytttenbachius *δεξ. καὶ ῥώμην κατε-
σκευάζετο*. Equidem inventum *ῥώμην* lubenter ser-
varem. Cratinus enim inter excerpta Grotiana p.
493: *διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης*. Julianus
Or. I. p. 33 A. *τίς αὖν ἡ ῥώμη γέγονε τῶν λόγων*,
quae ex poeta desumpta credas. Libanius ep. 18.
p. 6. Sed non habui causam idoneam, cur *τομὴν*
mutandum censerem: nec *κατεσκευάζετο* corrigendi
videbatur. Verterim: „quodque dicendi mo-
do, dum acutum et concisum sibi comparaverit.” Vi-
de Ernesti Lexic. Techn. in *δεξιότης* et *σύστημα*.

P. 19. *ἐτελεύτα γε*] A *δὲ*.

P. 19. *τῆς φορᾶς εὐτύχησεν*] Editi *εὐτύχησεν*.
Sumpsi *εὐτύχησεν* ex Barberiniano Dorvillii ad Char.
p. 54¹. *Εὐτυχεῖν* genitivo jungitur. Philostratus
V. S. II. 27. §. 4. p. 618. *Ἰπποδρόμος μὲν γὰρ διὰ
πλείεσσι μὲν ἐξέμαθεν Ἑλλήνων, τῶν γε μετὰ τὸν
Καππαδόκην Ἀλέξανδρον μνήμης εὐτυχῶντων*. Co-
dex 1696. *μνήμης*: sic. Haerebat librarius de geni-
tivo dubius, vel duplicem voluit indicare lectio-
nem. Accusativum habet Noster infra p. 31. *ἐν-
δρας εὐτυχοῦντες τοιοῦτους*. Achilles Tat. I. 9. *οὗ*

δὲ βλέπεις αἰεὶ καὶ ἀκούεις αἰεὶ καὶ συνδαμπεῖς καὶ
 συμπίνεις· καὶ τούτοις εὐτυχῶν ἐγκალεῖς. Editio
 Commeliniana et codex Bodeni, quocum consen-
 tit Venetus 409, ταῦτα exhibent, quod malim.
 Vide Dorvillium ibidem.

P. 19. ἄλλοι μὲν γὰρ ἀλλαχού] P. 20. ἄλλοι μὲν
 ἀλλαχῇ διεσπάρησαν. Porphyrius V. P. p. 15. διε-
 σπάρησαν ἄλλος ἀλλαχού.

P. 19. τὸν Μύσιον Πέρραμον] A τὸ Μύτ. B τὸ
 Μούσ. et ad marginem Μύσιον. Carpzovio Spec.
 p. 23. τὸν πιάσμιτ, et citat Nostri ex Oribasii vita
 p. 103. Πέρραμος. Attamen p. 38. legemus τῷ
 παλαιῷ Πέρραμον, et p. 108. τὸ Πέρραμον.

P. 19. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων — πλοῦτος δὲ οὐχ
 ὑπὴν τῷ γένει] Gallice: *hic nō pēs*. P. 47. ἦν μὲν αὖν
 τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλοῦτος ἀδρότερος ὑπὴν αὐτῷ.
 [De ὑπὴν vide Hemsterhusium ad Luc. t. 1. Bip.
 p. 268. Lucianus Nigr. 37. οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύ-
 σει φιλοσοφίας συγγενές.] P. 96. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγρ-
 νότων καὶ εἰς τοὺς ἔκρους ἐπέλει. Noster apud Sui-
 dam in Ἀτάσθαλα; γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθα-
 λον εἰς παῖδας εὖ γεγενητάς συνεκκυρώθη καὶ νόμος εἴ-
 ηται. Heliodorus I. 19. p. 34. γυναικῶν δὲ ὕβρις
 ἀπειράτος, τὰς μὲν εὖ γεγενητάς ἢ χρημάτων ἀφείλε-
 τας δὲ ἰλάστους. . . . Idem VII. 12, p. 277. Sy-
 nesiū Ep. 72. p. 219 B. Plutarchus in ixiō vi-
 tae Ciceronis eodem sensu dixit γεγομέναι κα-
 λῶς. Zosimus IV. 13. τοῦτον εὖ γεγενητά καὶ τραγ-

Φέντα: verba jungens formula usitata. Homerus Od. Γ. 28.

Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Dio Cassius XXXVI. II. p. 93. ταύτη γὰρ γεγέννησαι καὶ ταύτη τέτραψαι. Plutarchus ibid. ἐν κναφείῳ τινὶ καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν ἄνδρα λέγουσιν. Plato Crit. 12. ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης. Legg. I. p. 631 D. ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι, καὶ τροφαῖς. Cf. Ernest. ad Callim. p. 23. Nicephorus Gregoras epistola, ut puto, inedita τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ in codice 2991 A. ἐγὼ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἡδίων ἂν ἐκαινοίην ἢ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον. ὁ μὲν γὰρ Ἀθήνησι γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς, Ἀθήνησι καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ δημόσιον ἦν Ἀθηναίοις ὄφελος ἢ Σωκράτους γλῶσσα καὶ τὰ Σωκράτους πράγματα· ὁ δὲ τὴν πατρίδα καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ἀπέπλει Ἰν' ἡγεμόνα τῆς Ἰταλικῆς αἰρέσεως αἰῶσι τοῖς ἐξῆς ἑαυτὸν παραθείη. Nonnunquam inverso ordine verba ponuntur. Homerus Od. Δ. 723.

Ἐκ πασέων ὄσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἢδ' ἐγένοντο.

Schaeferus vir eruditissimus et diligentiae exquisitae τὸ ὕστερον πρότερον Melet. p. 16, apte defendit. Diderotus *Lettre sur les sourds et muets* p. 146. allegat Ciceronis verba: „mors terrorque civium „ac fociorum Romanorum:” et ait istas a naturali verborum ordine aberrationes nasci ex quaesita numerorum elegantia; potuisset addere, ex oscitantia negligentiaque scriptorum.

P. 19.

P. 19. ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν] Editi χρημα-
τικὴν. B χρημασικὴν. A ἐς π. χρηματιστικὴν: inde
locum correxi, Aristot. Pol. I. 2. 2. edit. Schnei-
deri eandem habet permutationem.

P. 19. ἐκδεχόμενος] CD ἐνδεχόμενος.

P. 19. φιλοσοφία ἀφελεῖ] ABC et Venetus σο-
φία: et hae voces alibi permutantur. Vide Plato-
nem Phaedon. §. 45. Xenophontem Mem. I. 6. 2.
Philostratum V. A. I. 7. p. 9. Synesius Cat. p.
305 A: οὐτε φιλοσοφίαν ἀπολειτουργοῦ προερχόμενος;
ubi codex 1039. σοφίαν. Epist. 105. p. 249 B.
ἴσθα δ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τού-
τοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν: Codex idem σοφία.
Theophylactus Simoc. Q. p. 12. ἄρα μέχρι τοῦ-
του τὸ τῆς σοφίας εἴη μοι φροντιστήριον; Codices 993.
3044. φιλοσοφίας. Themistius Or. XX. p. 238. A.
καὶ μὴν ὅσοι τοὺς μὲν λόγους αὐτοῖς συνεύρουν. καὶ
ἀποσοματίζουεν ἱκανῶς τοὺς ὑπὸ σοφίας παρηγγελλο-
μένους, τῶν δὲ ἔργων ἀμέλοινεν ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι: Co-
dex Valesianus habet φιλοσοφίας et παρηγγελλέ-
νους, et quod praesertim notandum est αὐτοὺς pro
vitioso αὐτοῖς. Nec mirum magis σοφὸς et φιλόσο-
φος permutari. Lucianus Lap. extr. συνεσιᾶσθαι
τοιούτοις φιλοσόφοις: Codex 1041. σοφοῖς. The-
mistius Or. II. p. 26 A. ἀλλὰ σαφώτερος ἄρα ὁ
Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν φιλοσόφῳ
ᾧ Ἀλέξανδρος: Codex idem φιλοσοφώτερος: sed vul-
gata praestat. Ipsa quae praecedunt Themistii ver-
ba lacuna deformantur: ὅπου ἂν λάβῃ τὸ ρεῦμα

τοῦτο αὐτομέσας τε καὶ ἔνευ πάγου ὑπὸ . . . ἐντεῦθεν ἀναγκαῖον ἐξοικίζεσθαι ἀρετὴν: restituere ex eodem Codice ὑποβρύχην, ἐντεῦθεν ἄ. ῥ. τὴν ἀρετὴν. Permutantur apud eundem scriptorem Or. II. p. 39. Λ. φιλοσοφία et φιλαδέλφια: αὐτὰ γὰρ ἀδικήσας τοὺς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ τρινηντάριον τῷ μὲν συναλγήσας, τοῦ δὲ ὑπεραλγήσας, ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλοσοφίας, μόνος ἐγκρατής ἐστὶ τῶν πατέρων. Codicis lectio, φιλαδέλφιας, recipienda videtur. Non omittam codicem etiam habere, τῷ δὲ καὶ πᾶν ὑπεραλγ. Vidimus modo σοφὸς et φιλόσοφος inter se confundi saepe σοφὸς et σοφιστὴς permutata invenies. Confer Schaeferum ad Dionys. p. 406: Schweighauserum ad Athen. XII. p. 464. Philostratus V. S. I. 25. 10. p. 548. διακαρπύουσι μὲν πρὸ ἀνδρὸς φάσκοντες αὐτὸν τὰς μὲν ἐπιφορὰς ἔρπον σοφῶν μεταχειρίσασθαι, τὰς δὲ ἀπαιτίας ἤττον: codex 1696 ex correctione σοφιστῶν, quod maluerim. Synesius Ep. 135. p. 272 C. ταῦτ' ἔρα καὶ ἡ ξυμπλοὴ τῶν σοφῶν ἑλκυσταρχεῖν: codices quatuor σοφιστῶν.

P. 19. προσκυνῶν] Forte προσκυνῶ. Vulgata tamen defendi potest. Aedesius ipso reverentiae suae erga patrem gestu, προσκυνῶν, firmat quod dixit, οὐ μικρά. Huetius, qui pro φιλοσοφία proposuit pessimam conjecturam φιλόσοφος, huc refert προσκυνῶν.

P. 20. ὅλον ἐπίδαυς ἐαυτὸν ἀνέθηκε φέρον ἐς γῆν] Editi ὅλος. Recepi ὅλον ex AB. C ὅλου. BC φέ-

687-

παντες την. Wernsdorfius ad Him. p. 239. proponit ἀποδοῖς: sed audiendus non videtur. Eundem de φέρων hic agentem laudare debebam cum supra p. 158. hanc formulam illustrarem.

P. 20. τὸν παῖδα] CD sine articulo.

P. 20. παῖρα] Editi πῆραν. AB πείρα. Scripsi παῖρα, sensu iubente.

P. 20. ἐξεκρέματο τὸν λόγον] P. 51. ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός. P. 56. ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρός συνομίας. P. 115. ματαιίας ἐξεκρέματο πύσης. Confer Carpzovium specim. p. 16. Albertum obsl. Philol. p. 198. et notam meam ad Philostr. Her. p. 561.

P. 20. Αἰδίους τε ἔγνετο] Videtur deesse epithetum.

P. 20. ἀποδίων] BCD ἀποδίων. Mox post Αἰδίους addidi αὐτὸς ex A. In Veneto lacuna est inter Αἰδίους et διὰ.

P. 20. καταγρέφαν] B καταξρέφαν: sic.

P. 20. τὰ δὲ] Post τὸ μὲν et expectabam τὸ δέ — τὸ τῶν θυμωτῶν ἔρπον, ut p. 55. τὸ τε κρείττον τῶν βουλευτηρίων.

P. 20. μωτηριῶδη — ἰχυμοθίαν] Venetus: ἰχεθυμῖον, ut Plantinus. P. 72. σιωπῆς κατακεχυμένης μωτηριῶδους. Philostratus V. A. I. 15. ὥσπερ ἐν μωτηρίας ἰσιόπων.

P. 20. ἐπιβέπες ἦν καὶ συνεκάλυτο] P. 22. ἔγκυκλως πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον. P. 29. πρὸς τὴν εὐνοίαν αὐτῶν δ βασιλικὸς ἐπεκλίνεται. P. 42. δ πρὸς τὴν

τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄσπην ἐπικλινῶν βίον.
 Adde loca p. 55. 78. 93. Lucianus Cont. 21. Diogenes Laert. praef. 20. Achilles Tat. V. 22. πρὸς
 ἑτέραν ἀποκλίνειν γυναῖκα. Plutarchus t. II. p. 11. D.
 ἀμφιδόξος εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κακίστε
 κλίνων ὥς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύ-
 ναμαι.

P. 20. τῶν ἀληθετέρων] Hunc locum recte contra
 Hanckium explicat Fabricius B. Gr. t. 7. p. 538.
 de interioribus philosophiae et theurgiae myste-
 riis.

P. 20. διατάβη] B. διετέθη.

P. 22. καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον.] Vide notam
 p. 196.

P. 20. πρόφασιν τε καὶ φάραν] De voce φάρα con-
 fer notam ad Philostr. Her. p. 571.

P. 21. ἀκούσαι καὶ ἰδεῖν ἅπισον] P. 20. ὥς δὲ εἶδε
 τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος. Haec verba ἀκού-
 ειν et ἰδεῖν vel ὁρᾶν frequenter opponuntur. The-
 mistius Or. VI. p. 75 C. ἀντιδεδωκας ἕτερον σῶ-
 μα, καὶ ὁρᾶν πλείω καὶ ἀκούειν καὶ δημιουργεῖν ἅμα
 ἐν τοῖς μακρὰν διφκισμένοις, καὶ δικάζειν ἐν ταυτῷ
 Σύροις καὶ Βρετανοῖς. Opportune pro δημιουργεῖν
 codex Parisinus 2988. obtulit δημηγορεῖν, in hoc
 consentiens cum Valefiano. Achilles Tat. II. 18.
 ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, οὐδὲν οὔτε ἰδόντες οὔτε ἑωρα-
 κότες, οἱ δὲ ἅμα τε εἶδον καὶ ἐβόων. Bodenus cre-
 dit interpretem, quod verterit ea re neque visa ne-
 que

quæ audita, in suo codice habuisse ἀκηκότες pro ἰωρακότες: sed potuit sic vertere e conjectura. Equidem in Veneto codice nihil varietatis reperi. Caeterum non facile interpreti paruerim. Ex inspecto loco patet fugientes non potuisse non *audire* tumultum. Sed quæ fuerit causa, potuerunt ignorare: inde malim pro ἰδόντες legere εἰδότες. Sic apud Libanium t. 1. p. 2. Reiskius e codicibus ἰδόντες pro εἰδότες restituit, probante Wyttenbachio Bibl. Cr. III. 2. p. 82. Rutilius Lupus I. 13. „Si mul et oculis et auribus scelus illius usurparent:” ubi vide Ruhnkensium.

P. 21. ῥηγνύμενοι τῷ Φθόνῳ.] Lucianus Tim. 40. ὅπως οἱ χόλακας ἐκείνοι διαβροχῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου: ubi Hemsterhusius.

P. 21. Κερκόπων.] De fabula confer Erasmus Ad. II. 1. 43. et Lexicum Coislinianae Bibliothecae p. 610.

P. 21. τὴν ἀλογίαν.] Huetius censet λείπειν τι. H. Valesius in notis manuscriptis conjicit καὶ τὰ λόγων. Sed nihil deesse videtur vel mutandum.

P. 21. ὥσπερ οὖν — ἐξευρημένων.] AB ὥσπερ οὖν 2 ἐπί. Editi, μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τὸ . . . ἀνειμένον . . . ἐξευρημένον: sententia prorsus hiulca et laborante. Scripsi ex conjectura μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ . . . ἀνειμένῳ. ABCD dederunt ἐξευρημένων. Receptis his lectionibus sententia procedit, non perspicua multum nec apte constructa.

ta, sed quae tamen possit Eunapiano stylo digna videri.

P. 21. περιπατούν ἀγαλμα σοφίας] Nunc locum admovebam Philostrati verbis similibus Her. p. 172. ὁ Πρωτεσίλεως ἀγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν. Non abludit Marinus V. Pr. 15. p. 34. αἰονί προτύπωμα σωφροσύνης οὗτος τοῖς ἄλλοις γυγνόμενος. Confer supra p. 155.

P. 22. τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κήσας ὑπορχήματα] Editi ὑπό. Recepi conjecturam Huetii et Corayii. Salmasius quoque his utens H. Aug. p. 498 B, ubi de ὑπορχήμασιν agit, ἐπὶ scribit. Erunt, quibus ἀπὸ magis placeat. Locutiones ἐπὶ et ἀπὸ σκηνῆς egregie illustrarunt Schaeferus Mel. p. 27. et Bastius Epist. Crit. Append. p. IV. sq.

P. 22. ψυλλῶν πηδήματα καταμωκόμενος] Sic AB, rectius quam editiones, quae habebant καταμωκόμενος. Tacite mendum sustulit, haec verba afferens ad Luciani Prom. 6. ψυλλῶν πηδήματα διαμετρούντας, Hemsterhusius, cujus et aliorum interpretum vide notas, Eunapium optime illustrantes. Auctor Philopatridis p. 12. οὐκ ἔσθ' ἔδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. Aristophanis locus est Nub. 144. — Apud Achillem Tatium II. 20. Bodenus edidit καταμωκῆς μου καὶ τοῦνομα, rejecto Comelini καταμωμῆς, quod nusquam hoc verbum offendere meminerat. Debebat saltem scribere καταμωκῆ. Venetus codex habet καταμωμῆ, quod est
omni-

omnino recipiendum. Bodenus haec amat activa barbara. Capite sequenti, cum Salmasius bene edidisset, *τί με μάλιστα αἰτιᾷ*, reposuit *αἰτιᾷς*, c. libris, ut ait, et editione prima. Certe Venetus habet *αἰτιᾷ*.

P. 22. *γραφὴν εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν*] Pro *ἐκεῖνην* recepi Junii conjecturam *ἐκεῖνον*. Modo dixit: *οὐκ ἂν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν κατ' γραφὴν*. — Brunckius ad Nubes, Aristophanem absolvere tentat, quod XXIII. anni intercesserint inter Nubium primam commissionem et Socratis condemnationem; et ante eum iisdem ad refellendum Eunapium rationibus usus fuerat Carpentarius vitae Socratis prooemio extremo.

P. 22. *οὐδὲν ἐτι λαμπρόν*] Hoc non satis ex vero dictum esse ait Wesselingius ad Diod. I. p. 673.

P. 22. *οὕτω καὶ τότε συνορᾷ ἐξῆν τὸ κατὰ Εὐάπατον ἐπιβούλευμα*] Fere credo sententiam absolvi et perfici in voce *ἐξῆν*, verbaque caetera lemma esse olim ad marginem libri adscriptum, nunc in textum ipsum delatum, quod fit saepissime.

P. 22. *Κωνσταντινούπολιν τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον*] Ammianus Marc. XXII. 8. p. 308. „*Constantinopolis vetus Byzantium*.” Vide Valesium p. 42.

P. 22. *σιντοκομασίαν*] ABCD *σιντοκομασίαν*. Confer Dorvillium ad Char. p. 446.

P. 2. *τὸν μετέθευε*] Sic Commelinus pro Platini *μετεθέουε*, nec aliter conjecit Junius. In hoc ad-

adquievi. CD μεταθύοντα. Mox, σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου.

P. 22. ~~χρηώσας~~] Editi ~~χειρώσας~~. Bassius meus Epist. crit. p. 65. ex A jam firmavit Wyttenbachii, Toupii, Wesselingii (quem vide ad Herod. p. 475.) conjecturam certissimam ~~χρηώσας~~; hancque lectionem inveni in B. Aristoteles Athen. XV. 51. in carmine celebri de Virtute:

σᾶς δ' ἔνεκεν φίλου μορφᾶς
καὶ ὧ' ταρνέως ἐντροφῆς
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.

Malim αὐγάς quam αθγάς: nam prius audacius esse videtur et λυρικώτερον.

P. 22. παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων] Junius proponit κραιπάλας, sed Huetius: „γρ. κραι-
„πάλης. Παραβλυζόντων κραιπάλης, quemadmo-
„dum apud Homerum οἶνου ἀποβλύζων.” Verum in loco Homérico, Il. I. 490. οἶνον cum ἀποβλύ-
ζων non jungitur:

πολλάκι μοι κατέδυσας ἐπὶ σῆθεσσι χιτῶνα
Οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

Sic distinguunt quas videre licuit editiones: nec tamen Huetiana divisio displiceret; quanquam Athenaeus XV. 2. ἀποβλύζειν posuit sine regimine: καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυσιν ἀποβλύζουσιν. Quidquid id est, Eumapius imitatus est Philostratum Icon. I. 22. καίται παραβλύζων τοῦ οἶνου ἐν τῷ ὕπνῳ.

P. 23.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὥρῃν φύσιν συμβάντος, ὃ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες] Edebatur: τοῦ π. συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὥρῃν Φ. σ. ὅτι δῆμος ὑ. λ. παραθέντες. Ad Philostratum Her. p. 400. jam monui A habere συμβαίνοντος et ὥρῃν, Huetiumque conjecisse ὃ, τε. Addam Wyttenbachium quoque proposuisse συμβαίνοντος, et B obtulisse ὥρῃν et ὅτε, quod postremum legitur et in Veneto. Παραθέντες, quae est optima Toupii conjectura, firmavi olim, firmaveratque ex codice A Bastius, quem vide Epist. Crit. p. 138, collato Schaefero Mel. p. 86. Noster p. 84. οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο. Bernardus in vita Reiskii p. 226. sic locum corripbat: καὶ τότε δὴ τούτου πολλάκις κ. τ. ὥρῃν Φ. συμβάντος (vel συμβαίνοντος), ὅτι δ. ὑ. λ. παραθέντες. Quod est vix necessarium, φύσιν ὥρῃν illustrabo ex Nicephoro Greg. XI. 11. p. 347 C. φύσεις ὥρῃν καὶ σοιχείων κινετομῶν.

P. 23. κατεῖχεν ἀθυμία] Plantinus et Venetus non habent ἀθυμία. Philostratus Her. p. 54. ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν.

P. 23. εὐρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον] Aristænetus I. 2. κατέβημεν καιρὸν εὐκαιρον εὐροῦσαι, λαβοῦσαι. Doctus editor Valckenaerianorum opusculorum t. 2. p. 169. putat λαβοῦσαι variam esse posse lectionem, temere in textum intrusam; sed Bastius meus, vir eruditissimus Epist. crit. p. 261. hoc participium optime defendit. In isto lusu

verborum καιρὸν εὐκαιρον, habuit centographus ille quos imitaretur. Herodianus I. 9. §. 6. τότε καιρὸν εὐκαιρον ἔχοντες. V. 8. §. 8. καιρὸν εὐκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες. Achilles Tat. VIII. 10. καιρὸν τοῦτον νενόμικεν εὐκαιρον ροιχαίας. Sospiter Athenaei IX. 22. §. 23.

ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρον χρόνον : qui certe pro χρόνον scripsisset καιρὸν, ni fuisset metro coactus. Eusebius V. C. I. 20. καιρὸν εὐθετον ἀναμείνοντες.

P. 23. κατακοπῆναι κελεύει] Huetius : „ vide „ Suidam in Σώπαιρος.” — Vide infra p. 222.

P. 23. θᾶττον ἢ ἐλέγετο] Locutio proverbialis similibus Alciphronae III. 3. λόγου θᾶττον. Heliodorus VIII. 8. p. 324. δευτέρον ἢ ὥς εἰπεῖν. Euripides Hipp. 1186. θᾶσσον ἢ λόγοι τις : ubi Valckenarius nonnullas adfert ejusdem modi formulas hyperbolicas. Et ipse nonnullas addam, cum ad manus habeam. Herodianus III. 14. §. 7. πᾶντες λόγου καὶ ἐλπίδος θᾶττον. Synesius ep. 51. θᾶττον ἢ λόγος. Diodorus t. 2. p. 529. θᾶττον ἢ περ τις ἤλπισε. Noster p. 81. ὁ δὲ θᾶττον ἤλθεν ἐλπίδος. p. 115. οἱ δὲ παρήσαν θᾶττον ἢ κληθῆναι. Aristtaenetus I. 5. θᾶττον νοήματος : cum nota Abreschii. Nonnus Paraphr. 20. 96. ὡς πτερὸν ἢ νόημα : cum nota Nansii, collatis Heinrichio ad Hes. sc. 222 ; Schwebelio ad Onof. p. 14. et Jacobssio ad Anth. t. 6. p. 203. Longus III. p. 84. θᾶττω πτεροῦ. Philostratus V. A. III. 17. p. 109.

109. πολλὰ θᾶττον ἢ οἱ ταχέας τῶν θνιθῶν. Euripides Iph. T. 92.

Θάας δὲ ὠκὺν πόδα τίθεις ἴσον πτεροῖς,

Εἰς τοῦνομ' ἦλθε τόδε, ποδωκείας χάριν.

Aristides Rom. Encom. p. 206. πάντα δὲ ἐξ ἐπιτάγματος καὶ νεύματος τελεῖται ῥᾶον ἢ τις ἂν χόρην ψήλει. Themistius Or. XIV. p. 181 A. σκιᾶς ἀρρώτερον ἠφάνισθη. Heraclides Alleg. 17. θεὰ πρῶτος δευτέρα τάχους. Tryphiodorus 324. ἐπέδραμε θᾶσσιν εἵτοῦ: vide ad Anth. t. 12. p. 233. Jacobsum, cujus meminisse vir doctiss. poterat ad Heliod. p. 138. Philostratus Her. p. 46. θᾶττον ἢ καταρῦσαι: ubi Euripidem Bacch. 785. apte allegans, oblitus fueram Valckenarii ad Hippol. p. 289. eandem instituentis comparisonem. Lycii ad Brutum epist. 24. καὶ σοι τάχμον ἐλπιδος νικᾶν συμβαίνει, καὶ ἡμῖν δὲ ῥᾶδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν. Codex 1038. βράδιον habet pro ῥᾶδιον: unde forte legendum μὴ addito, καὶ ἡμῖν δὲ μὴ βράδιον: sed potest ῥᾶδιον teneri; est etiam, ni fallor, acutius et sophistico stylo aptius. De his formulis ad praeterea Martinum V. L. I. 4. et Huetium in Huetianis p. 142., qui Virgilium Aen. I. 321: corrigens, nesciebat sua jam occupasse. Rutgersium Venus. Lect. c. 6. p. 264.

P. 23. Ἀβλάβιος ἑπαρχος μὲν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς] Zosimus II. 40. ἀνῆρέθη δὲ τότε Ἀβλάβιος δὲ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος, τῆς Δίκης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπέσεισας, ἀνδ' ὃν ἐπεβούλευσε θάνατον Σωπάτρω

O 2

τῇ

τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν οἰ-
κειότητος: ubi Reitemeierus. Ammianus Marc.
XX. 11. p. 255. „Olympiada Ablabii filiam
„*praefecti quondam praetorio* ei copulavit con-
„jugem.” Haec loca indicabat Huetius. Zosi-
mus ὑπαρχος, Noster vero hic et ubique ἑπαρχος,
quod idem est. Vide Valesium ad Euseb. V. C.
IV. 1.

P. 23. ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρευδοκιμούμενος ἀπήγ-
χετο] Ex A recepi δέ. Huetius ἀπήγγχετο inter-
pretatur: „Qui a Sopatro splendore superatus
„suffocabatur, vel potius, quem Sopatri splen-
„dor ad suspensum, restim adigebat.” Wyttен-
bachius vertit: „invidia rumpebatur.” Junius
proposuit ὑπὴρχετο, barbarez, ni fallor.

P. 23. διάφορον οὐδέν] Sic scripsi ex A pro edi-
to δύσφορον. BCD δίσφορον.

P. 24. τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων]
Locus corruptus. Junius conjicit Μενδήσιον pro
μεθ' ἡμᾶς, vel Μένουθις. Huetius Μενδήσιον τόμα
τεταμένων. Ex codicibus nihil praesidii. In A
literae sunt evanidae, et B habet μεθ' ὑμᾶς, inu-
tili variatione. Exspectemus meliores codices.

P. 24. παρελθὼν] De hoc verbo vide notam ad
Philostr. Her. p. 483.

P. 24. παρελθὼν δὲ ὁμως] Sic saepe Noster ὁμως
ponit post inserta verba per parenthesis. p. 64. δ
δὲ παρήλθε μὲν (——) παρελθὼν δὲ ὁμως. p. 81.
κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος (——) κατελθὼν δὲ ὁμως.

Ad-

Adde p. 82. 87. Alibi per δὲ interruptam sententiam redorditur. P. 72. ἐμβοήσαντος (—) ἐμβοήσαντος δέ: alibi per οὖν. P. 59. ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος τῆς οὖν Ἀσίας ἀπάσης κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος ἐπετάτει. De his sententiarum per intercedentia divisarum nexibus plura dabit Abreschius L. A. p. 58.

P. 24. εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων] p. 78. πρὸς τὸν Οὐλπίανδον ὠθεῖς. P. 32. πρὸς τι χωρίον συνωδοῦνται. AB καπηλείων, quod recepi loco καπηλίων. Mox, ἡ δὲ προεσῶσα τὸ καπηλείου: Plantinus habebat καπηλίου, quod mutavit Commelinus; et in ABCD est καπηλείου. P. 66. πολλὸν τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται. Synesius Ep. 32. ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδυθείς: Abi loca notanda sunt schohiorum ineditorum, quae describere non gravabor. Τηλίᾳ] κοσκινὸ γύρω. (Sed lege κοσκινογύρω, ut apud Schohstem Pluti Dorvillianum 1038.) Τηλία, τράπεζα ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς (lege τοὺς) ὄρνιθες πυκτεύειν οἱ κυβερνῶντες παρεσκεύαζον. Ἄλλως: ἐφ' ἧς ἐκύβευον, καὶ ἀνατρεπομένης τοῦθ' ὀρνίθας πυκτεύειν παρεσκεύαζον. Confer Suidam in Τηλίᾳ, cum Toupio t. 2. p. 245; Brodaeum ad Aeschinē Tim. p. 78. Reiskianae; lexicon allegatum a Ruhnkenio ad Tim. p. 80. A Bastio meo accepi loca duo inedita Lexici Rhetorici inediti: Κυβευτήριον καὶ Τηλία: τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν· ἡ Τηλία δὲ σάνις ἀλφίτοπολική (l. ἀλ-

φιτοπωλική) πλατεῖα προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ
 σανίδας, τοῦ μὴ τὰ ἄλφιστα ἐκπίπτειν, καὶ ἐπ' αὐ-
 τῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσιν. — Τηλία· ἦτοι ξύλινον
 τι ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες, ἢ πλέγμα τι ψιαβῆ-
 δες τρογγύλον ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρούνας.
 Notandum adjectivo ἀλφιτοπωλικὸς carere lexica.
 Synesii locus potest firmare Damascii editam lec-
 tionem apud Photium Bibl. p. 1068, ἐν πᾶσι κυ-
 βείᾳ καλινδουμένην; margo notat variantem ὕμνεον.
 P. 24. ξηρὸς τε εἶναι] Potest conferri Theocritus
 I. 50.

τὸ παρὶλον σφ' πρὶν ἀνήσειν

Φατ', πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίσθην.

P. 24. ἡρυμένον] Hic esse videtur vinum aqua
 mixtum, et quidem calida; nam mox cauponaria
 Aegyptium hominem relinquit πρὶν τὸ θερμὸν
 ὕδωρ ἐπιβάλεῖν.

P. 24. προθεμένης — καταχεομένης] CD προθέ-
 μενος — καταχεόμενος.

P. 24. ἐπὶ ταῖς ὁδῶσιν — ἀφίκοιο] Editi: ἐπὶ
 τρεῖς ὁδῶσιν ἢ φίλῃ καὶ συγγενῆς· καὶ γὰρ οὕτως
 ἔχειν, εἰ μὴ θᾶπτον ἀφίκοιεν. Stephaniana ἔχεν. AB
 τὰς dederunt, quod jam conjecerat Wyttenba-
 chius. Εἶχεν habui ex AB, ἀφίκοιο ex A, Wytten-
 bachiusque ita legere iusserat. CD ἀφίκοιτο, quod
 non est malum, et posset cum ἔχειν stare; sed
 praetuli lectionem codicis A optimi. Interpositis
 parentheseos signis, nulla est obscuritas relicta.

P. 24. συνετέλεσά γε] CD συνετέλεσά γε. —
 Mox

Mox pro παρῆν, B περί, et pro κατέλαβε, CD κατέβαλε.

P. 25. βραδυτήτος] *libSicIcodices*. Apud Artemidorum II. 12. p. 155. video scriptum βραδύτητας, et V. praef. βραδύτητος. De accentu, huius vocis nonnulla adnotavi ad Philostr. Her. p. 335. Confer Corayum ad Isocr. p. 51.

P. 25. ἐδίψησεν] Artemidorus I. 66. p. 93. τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν: ubi Reiffius. Eodem sensu, verbum usurpavit Noster p. 108. Synesius Ep. 98. πῶς οἶσι με διψῶντα, ταῖς ἡδέσταις ἐπιστολαῖς ἐνταχυχρημένοι. Eumathios X. p. 389. ἡ ψυχὴ μου διψᾷ σε, καὶ ὡς καλλυβρουν πηγὴν ζητεῖ σε τὸ στόμα μου: ubi Gaulminus. M. Antoninus II. 5. 3. τὴν δὲ τῶν βιβλίων διψῶν ῥήψον. Athenaeus X. 43. illustria praebebit exempla. Vide plurima apud Philologos sacros ad haec Matthaei V. 6. μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην: Heraldum ad Mart. I. 31: Abreschium L. A. p. 244: Jacobsium Anth. T. I. p. 26. Apuleius Met. I. p. 15. „Sittior alioquin novitatis”; ubi Oudendorpius, quem vide et p. 6. Verbum διψᾷ forte est dandum Meleagro 18, ubi pro ψυχρὸν ὕδωρ νήμας varie et docte, sed non vere correcto, proposuerim ψ. ὕδωρ διψᾷ. Judicent elegantiores.

P. 25. ἐπελθὼν] „quod animum subibat.” CD ἐπελθὼν, male. Confer de hoc usu verbi ἐπελθεῖν Valckenaeum ad Phoen. 1378. Graecissat

auctor epigrammatis Latini Anth. VI. 71.

„Cum fici tibi suavitas subibit etc.”

P. 25. τὸ τοῦ σώματος] B sine τὸ.

P. 25. βασιλέα τέτοκε] Similem prorsus historiā de Nostradamio narrant, quā quaere, si tanti esse putas, apud Boursaltium *Lettr. Nouv.* p. 335. *Edit.* 1721.

P. 25. παλγινὸν — Τύχης] Confer adnotata ad Philostratum Her. p. 476. Et Secundus p. 636. hominem vocat Τύχης παλγινόν. Codex 2991 A. non parum ab edita Secundi lectione recedit. Hunc locum de homine sic impressum legere est: Τί ἐστιν ἄνθρωπος; νοῦς σεσαρκωμένος, πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητικὸν οἶκημα, οἰκητήριον δολοχρόνιον, ἐπίκουρος ψυχῇ, τύχης παλγινόν, φρόνησμα χρόνου, ὡσεωμένον ὄργανον, κατὰσκοπος βίου, φωτὸς ἀποσάτης, γῆς ἀπαίτημα. Codex vero sic: Τί ἄνθρωπος; πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητηρίων χόρημα, ψυχῆς οἰκητήριον, δολοχρόνιον φάντασμα, ὡσεωμένον ὄργανον, κατὰσκοπος βίου, ἀπαράμουνον ἀγαθόν, γῆς ἀπαίτημα, ἕως καιρὸν νεκρός. In δολοχρόνιον, quod est vitiosum, notanda permutatio vocum δλος et δλινος. Mox legerim ὡσεούμενον. Bastius proponit ἕως καιροῦ, post certum tempus, quasi διὰ χρόνου, διὰ καιροῦ τινός.

P. 25. ὦσε — ὦσε] Prius pendet a τοσοῦτον, posterius ab οὕτω: quod non minimam parit styli asperitatem.

P. 25. αἰτίαν — τῷ τότε βασιλεύοντι] Plantinus,
τῷ

τῷ τε βασ. Huetius proponit, τῷ τότε, quod legitur in Commeliniana et Stephaniana. Codices mei τῷ τότε. Wyttenbachius, qui hanc sententiam interpretatus est in Epistola et in notis ad Selecta p. 400. prima vice legit, δῆμῳ καὶ τῷ τότε β., altera, δημῷ, τῷ τε βασ., vertitque loco priore: „ Sopatrum interfecit Socraticae similem causam „ ei inferens, at Constantino tanto plus adferentem ignominiae, quantum rex ab Indomita plebe differt:” posteriore autem: „ Ablabius interfecit Sopatrum criminis condemnatum: cuius „ criminis accusatio multo maiorem habet stuporis significationem, quam Atheniensium adversus Socratem crudelitas: ac tanto quidem maiorem, quanto regem temerariae plebi praestare „ decet.” Equidem a viro longe doctissimo dissentire audeo, servatoque codicum τότε, sic verba capio: Nempe hanc in Sopatrum accusationem fuisse absurdiores veteri illa in Socratem, quippe quae Socrati fuerit illata per temerariam plebem tunc temporis quasi regnantem. Planius dixisset: ὥσπερ ἀτάκτου δήμου τοῦ τότε βασιλευντος. Sed nonnunquam dativus ponitur absolute, ut Latinorum fuit mos. Athenaeus I. 39. Τέλεισι δέ, ἡ Τελέσης, ὁ ὀρχητοδιδάσκαλος, πολλὰ ἐξέμηνε σχήματα, ἔκρωε ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνύσας. Plutarchus Conf. §. 28. ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν, ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς ἐξ ἀνάγκης: ubi Editor praestantissimus dativum esse absolutum ad-

notavit, pro genitivo. In Noſtro p. 109. τὰς πρώτοις θεωμένοις absolute poſita ſunt. Porphyrius V. Plot. c. 2. τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν δὲ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβον.

P. 25. ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου] Non magnopere deſiderandum eſt hoc Eunapii opus, ſi Suidæ iudicio credimus: Κωνſταντίνος δὲ μέγας Βαſιλεὺς, περὶ οὗ γράφει Εὐνάπιος Φληνάφους, καὶ παρῆκα αὐτοῦς αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός. Historiam ſuam non ſemel in hoc ſuperſtite libro memorat Eunapius: loca collegit Jonſius H. P. III. 17. §. 4. ubi quoque plura huc pertinentia legere eſt.

P. 25. διαδεξάμενος δὲ] Addidit δὲ ex conjectura. Particulam loci ratio poſtulare videbatur.

P. 25. ἀκριβέστερον] B ἀκριβέστατον. Confer p. 195. de hac permutatione. Infra p. 112. in eadem periodo ſcripſit τὰ κάλλιστα καὶ γλυυότερα τῶν μελῶν jungens comparativum ſimul et ſuperlativum.

P. 25. εἰς τὴν ἱερὰν] Editi εἰς τὴν ναβίαν. Junii conjectura Νεσίβιν, placuit Spanhemio, ad Jul. p. 161. Sed Codices ἑῶαν dederunt, excepto Veneto, in quo ἱβίαν. Eufebius V. C. I. 48. περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑῶαν τρυχαμένων ἰθύνων. Philoſtratus V. S. II. 11. p. 391. Ἀκίλλας δὲ ἐκ τῆς ἑῶλου Γαλατίας. Olearius pravo fretus Heſychii loco textum ſincerum eſſe putat; ſiletque Toupius Em. 4. 222. Sed Valeſius Em. 3. 10. optime conjecit ἑφῶν, quod inveni in codice 1696.

P. 26. ἑταιρικόν] Vir doctus ad marginem libri

C

C adscriperat: „ interpretes [Iunius] vertit: *alios-*
 „ *que administratores surrogat*: quod non placet.
 „ Ego potius ~~existimem pro praetoriana~~ aliam prae-
 „ fecturam Ablabio delatam dicere Eunapium. Et
 „ sane *ἑταιρικὸν* ad milites refertur; ut apud Po-
 „ lybium libr. 2. p. 42. [c. 17. §. 12.] ubi de
 „ Galatis: *περὶ δὲ τὰς ἑταιρείας μεγίστην σπουδὴν*
 „ *ἐποιούντο, διὰ τὸ καὶ φοβερώτατον καὶ δυνατότα-*
 „ *τον εἶναι παρ' αὐτοῖς τοῦτον, ὃς ἂν πλείστους ἔχειν*
 „ *δοκῇ τοὺς θεραπεύοντας καὶ συμπεριφερομένους αὐ-*
 „ *τῷ: οὐδὲ ἑταιρείας ἐκπονοὺς συστήματα.*” Equidem
 in Polybii loco *ἑταιρείας* exposuerim illas cliente-
 las, de quibus Tacitus G. 12. „ Eliguntur in
 „ iisdem conciliis et principes, qui iura per pagos
 „ vicosque reddunt. Centeni singulis ex plebe
 „ *comites*, consilium simul et auctoritas adsumpt,
 „ 13 Nec rubor inter *comites* aspici
 „ magnaue et *comitum* aemulatio, quibus pri-
 „ mus apud principem locus; et principum, *cui*
 „ *plurimi et acerrimi comites*. Haec dignitas,
 „ *haec vires, magno semper electorum juvenum*
 „ *globo circumdari, in pace decus, in bello prae-*
 „ *sidium*. Nec solum in sua gente cuique, sed
 „ *apud finitimas quoque civitates id nomen, ea*
 „ *gloria est, si numero ac virtute comitatus emi-*
 „ *neat.*” Ad rem: Nostri verba potius sic inter-
 pretarer: „ alios circa se socios.” Pro αὐτὸν,
 tunc voluerim αὐτόν.

P. 26. τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρὰ πάλαι — ἔχοντα]

Edi-

Editi τὰ π. Βιβυία πάλαι: quod correxi ex AB et Veneto. Sed deest insuper aliquid ad loci integritatem. Forte legendum, ἀμφὶ τὰ περὶ Β. χωρία.

P. 26. βασιλικὰς τε καταφυγὰς] Gallice ad verbum: „des retraites royales.” Et Hispani reges villam habent vocatam, *el buen retiro*.

P. 26. διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις] Cum Plantinus omiffet ἐν, Junius conjiciebat ἀφθόνως. Sed praepositionem restituit Commeliniana, faventibus codicibus. Demosthenes Ctes. p. 541. Aug. ἐν ἀφθόνοις τραφεῖς. p. 449. ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς. Julianus Or. I. p. 8 D. ἐξ ὧν ὑπῆρχε τῇ πόλει μὲν ἐν ἀφθόνοις εἶναι. Porphyrius V. Pyth. 10. βιοῦντα δ' ἐν ἀφθόνοις. Callimachus ep. 43.

Τὴν Φρυγίην Αἰσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς

Μίκκος καὶ ζῶν οὔσαν ἐγηρεκόμεναι.

P. 26. ἀποδιδόναι] B ἀποδοῦναι.

P. 26. καὶ ὅς μάλα.] Sic scripsi ex AB pro ὡς. Adnotator ad librum C: „malim ὅς, id est, αὐτός:” ad librum D: „ὅς praestat, id est, αὐτός.” Infra p. 224. similis est permutatio.

P. 26. φοβερὸς — ἔφασαν] CD φοβερὸν — ἔφασαν. Mox B, αὐτοὶ τὰ μὲν.

P. 26. τῇ γνώμῃ διηρμένος] Haec est Plantini lectio optima, quam deinde male mutavit Commelinus in διηρμένος, cui favent CD. Et AB recte διη-

διγρμένος. Jamque διγρμένος legendum monuerat Heynius, teste Bastio Epist. Crit. p. 255. et Append. p. 56. ubi de *διαρρεῖν* et *διαρρεῖν* confusis agit. Exemplis, quae ibi dedit vir doctissimus formulae *διαρρεῖν τὸ εἶμα*, plurimis duo nunc mihi liceat addere. Theodorus Prodr. Rhod. I. p. 34.

Χείλη πεταννὺς καὶ διαρρὺν τὸ εἶμα.

Synesius Dion. p. 55 D. *διάρραντα μένον*, ὥσπερ ἀνδριάντα, τὸ εἶμα καὶ τὴν χεῖρα: vide Petavinum. Codex 1039. habet *διαρρὺντα*. Memini loci Suidae sic concepti: *Διάρρας*· διατείνας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν. Legerem: *Διάρρας*· διατείνας. „*Διάρρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν.*” Nam *διατείνας* est scholium ad *διάρρας*, nec in ipso fragmento sedem habere debet. *Διαρρεῖν* de oculis dici firmat lexicographus a Bastio ibidem adlatus. His lectis, Bastius mihi indicavit Phavorini locum meam Suidae emendationem omnino firmantis: *Διάρρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, ἀντὶ τοῦ διατείνας.*

P. 26. οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν — καὶ ἀντὶ τῆς ἀλουργίδος] Editi: οἱ δὲ ἐχωρηθέντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἀλ. Lacunam supplevi ex ABCD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 602. Συγχωρηθέντες codicis A praetuli τῷ caeterorum ἐγχωρηθέντες. Venetus ἐσχωρηθέντες. Barberinianus εἰσῆλθον.

P. 26. πορφύρεον θάνατον] Homerus Il. E. 83.

— τὸν δὲ κατ' ὅσπερ

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Artemidorus I. 77. ἔχει γὰρ τινα τὸ πορφυροῦν χροῖμα

μα συμπάθειαν καὶ πρὸς τὸν θάνατον: ubi vide Reiffium.

P. 26. κρεουργηδὸν — κατακόψαντες] P. 63. πάντων δὲ πανταχόθεν ἀρπαζομένων καὶ κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἐορτῇ καὶ συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι: Quae gemella sunt. P. 67. οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο. Ibid. κατάκοποις δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων. Incertus de Captivitate Persica p. 332. ἕτερος δίκην προβάτου ἐν μακέλλῳ εἰς πολλὰ μέλη κατεκόπη: malim μέρη. Suetonius Aug. 15. „hostiarum more maceratos:” ubi vide Casaubonum. — Κρεουργηδὸν Junius vertit *frustatim*. Cum adverbia in δὸν exeuntia *modum et rationem* (confer Belinum ad Oppian. Cyn. III. 208. p. 224.) significant, κρεουργηδὸν proprie verteris: „ad modum carniū edulium, quae per frusta „disscantur.

P. 26. τῆς Προνοίας] His usus est Pricaeus ad frequentia Apuleii verba M. II. p. 140: „Providentia Deum, quae nihil impunitum nocentibus „permittit.”

P. 27. ἐπὶ τινι μαντείῳ] CD τιναν.

P. 27. ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι] B sine ὁ δέ. Wytttenbachius conjicit, ἀνακαλύψας ἄρτι, quod est ingeniosum, sed non valde necessarium. Leonidas Tar. ep. 41.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι: ubi pariter ἔτι xoristo jungitur. Offendebat procul dubio virum doctissimum adverbii repetitio.

Sed

Sed talia Eunapium non morabantur. Scriptor majoris elegantiae Philostratus H. p. 26. *καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ πατρὶς μὲν γὰρ ὦν ἐστὶν.* — A. pro περιφορὰς habet περιδεῖς.

P. 27. *τὸν μὲν νοῦν*] Recepi conjecturam felicissimam Wyttenbachii: ante legebatur: *τῶν μὲν οὖν*. Libanius ep. 18. p. 7. *τίς οὖν ἦν ὃν ἐπέσελλον ὁ νοῦς;* Codex 3002. *τίς οὖν ἦν ὁ νοῦς ὃν ἐπήγγελλον.* Lucianus Prom. 3. *καὶ ἴσως οὗτοι ὁ νοῦς ἦν τῷ λεγόμενῳ.* Nigr. 8. *αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων.* Noster p. 72. *οὐ γὰρ ἡπίεστο γὰρ αὐτὸ τοῦ σικανδῆ, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν.* Mox *τὸν τε νοῦν τῶν λεγομένων κατακεκληγμένου.* Plutarchus V. Dem. §. 4. *πνεύματος κολοβότης ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους.* Οὗν et νοῦν permutantur apud Themistium Or. 18. p. 20 B. *πάσχω οὖν ὥσπερ οἱ λῆχνοι τῶν δαιτυμένων ἀπογεύομαι ἀεὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀρκάζων.* Codex Valesianus, *πάσχω νοῦν*, quod utique praetulerim: idem non habet posterius *ἀεὶ*, sed si alterutrum delendum est, quod vix puto, prius delerem. In altero sensus est exquisitior ille, de quo verbo monuit Valckenaerius Adon. p. 197 C. 273 A.

P. 27. *ὑπερφύς καὶ οὐρανόμεχες*] P. 38. *δῶρον οὐρανόμεχες καὶ τῶν ἀστέρων ἐφικνούμενον.* P. 73. *πάντα μεγάλα καὶ οὐρανόμεχη.* Aristophanes N. 459.

Κλέος οὐρανόμεχες

Ἐν βροτοῖς ἔξεις:

ubi

ubi Scholiastes: οὐραν. μέγιστον. Post Aristophanem, κλέος οὐρανόμηκες dixerunt auctores Epigrammatum: *Adon.* 211. 505.

P. 27. περιέφουγεν — διωλίσθαινε] CD περιέφουγεν. Editi διωλίσθαινε, quod correxi ex A.

P. 27. κατάπλεως] B κατάπλεος. — Statim ὡς e conjectura scripsi pro θς: vide supra p. 220. Εἶναι quod sequitur non legitur in B.

P. 27. ἐπὶ νήμασι νήματα] „Μοιρῶν νῆμα οο-
„ currit etiam in Elegia Phanoclis ap. Clem. Alex.
„ Vide Ruhnk. Ep. Crit. p. 299. coll. Valcken.
Adon. p. 372.” WAGNERVS.

P. 27. Ἦν δ' αὖ ποιμαίνης] Codices mei et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 602. δ' αὖ dederunt, pro δὴ edito. Praecedenti μὲν bene opponitur δ' αὖ: vide notata ad Philostr. H. p. 445. Illustrationem verbi ποιμαίνειν pete ab Alberto obss. Phil. Nostri loco et aliis utente ad Matthaei II. 6. ἡγούμενος θςις ποιμαίνει τὸν λαὸν μου. Dio Chrys. Or. 56. p. 290. οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι εἰπεῖν, εἰ ποιμένας μόνον ὀνομάζει σύμπαντας τοὺς τῶν ζώων νομίας, οὐ μόνον γε τῶν ἀλόγων, ὧ ἄριστε, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων. Lege e codice 2958. εἰ ποιμένας ἄμεινον ὀνομάζειν. Vestigia bonae lectionis insunt editioni Venetae, in qua ἂ μόνον.

P. 27. Ἔμμεναι — ὁ δὲ ἐπόμενος] Editi Ἔμμεναι ἀθανάτοισιν· ὁ δὲ ἐπόμενος. Lacunam explevi ex ABCD et Barberiniano.

P. 27.

P. 27. Λίνον δέ τοι ὦδε νένευκεν] Callimachus
H. P. 104. Μοιρᾶν ὦδ' ἐπένευσε λίνα.

P. 27. ὥσπερ ἔπασσαι] Wyttenbachius proponit
εἰπερ, citra necessitatem. — Mox ex AB et Barbe-
riniano recepi συνηπάγετο pro edito συνεπάγετο.
CD συνεπάγατο.

P. 28. λόγων δεομ. ἢ παιδείας] Addidi ἢ ex Co-
dicibus. BCD vitiose λέγων. Statim B προκατα-
κεχυμένη.

P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτ. περιετήκεσαν, ἄσπ. κύν-
ες ὠρυόμενοι περὶ τὰ πρόθυρα] De metaphora vide
supra p. 144. Lucianus D. Mort. X. 13. ἀκούσῃ
τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτισαν ἐπ' ἐμοί. —
ὦρύεσθαι proprium est canibus. Zenodotus apud
Valcken. ad Ammon. anim. p. 229: ὠρυγὴ κυρίως
ἢ τῶν κυνῶν φωνή, καὶ ὠρύεσθαι. Dicitur et de
Lupis, teste eodem. Adde Casauboniana. p. 57.
— Plautinus περιητήκεσαν. Commelinus περιητή-
κησαν. Quod scripsi obtulerunt ABCD. — Mox
pro ἐπὶ τὰ ὄρη, A περὶ τ. ὄρη.

P. 28. τῶν ἐκείνῃ] De ἐκείνῃ sine praepositione
et nomine, jam egi ad Phil. H. p. 355. 414. No-
ster p. 53. ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ: et sic p. 42.
79. 89. Idem apud Suidam in Πρόβολος: πρὸς τὰς
ἐκείνῃ τῶν Οὐνῶν ἐμβολάας. Philostratus V. A. I.
25. p. 33. γυνὴ γὰρ λέγεται Μήδεια τῶν ἐκεῖ ποτὶ
ἄρχουσα. Photius ἐκείνῃ, quod praetulerim, et sic
fuit olim in codice 1696, sed nunc ἐκεῖ legitur
post rasuram. V. S. II. 3. p. 567. καὶ ξηρημένῳ

P

πᾶν

πάν τὸ Ἑλληνικόν. Codex Olearianus πᾶν τὸ ἐκεί-
νη Ἑλλην: quod habet codex 1696, sed ex addi-
tione emendatoris. ~~btq~~ ~~Jacobius~~ ad Athen. p. 303.
mallet ἐκεῖ. Philostratus ibid. 16. p. 596 ἐς τὴν Ῥώ-
μην καὶ τὸν ἐκείνη θρόνον. Sic codex 1696 e cor-
rectione; ante fuit ἐκεῖθεν. Diogenes Laert. Thal.
43 πλώσαντες δὲ ἐς Αἴγυπτον, δμιλήσαντες τοῖς ἐκεί-
νῃ. Adde Schaeferum ad Ellips. p. 520.

P. 28. ἀφεσήκεσαν] Sic codices pro ἐφεσήκεσαν,
Wyttenbachii conjecturam firmantes.

P. 28. προτεινούσης αὐτῷ] Ante αὐτῶν. Junius
et A αὐτῷ.

P. 28. ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ] P. 38. περὶ τὴν
Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε. Barberin.
et Ambros. Carpzovii Spec. p. 23. ἐν τῷ καλῷ Π.

P. 28. Πρόσχωροι] Lexicum Cyrilli: πρόσχωρος:
adjacens.

P. 28. ἡ δόξα τῶν ἄγων ἔψαυεν] AB ἔψαυεν
quod praetuli vulgato ἔψαυε, in fine sententiae.
Locutio ipsa est inter notissimas. Potest conferri
Aristaenetus I. 11. καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐδό-
κει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. Synesius Ep. 57.
p. 198 B. τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαράσσειν ἐπιχειρεῖ.
Adde notata Westono ad Horatium I. Od. 1. extr.
et Gevartium ad Stat. S. I. 2. 212. Propius ad
Nostri verba accedunt haec Fenelonii, qui se pror-
sus ad veteres composuerat, *Téléme.* II. „Tu ré-
„verras Ithaque, *et ta! gloire montera* jusqu'aux
„aflres.”

P. 28.

P. 28. παραλιπεῖν τὰ] Plantinus τε. Junius' es
codices τὰ.

P. 28. ὁφθῆναι καὶ εἶναι] Hanc antithesim illu-
stravi ad Her. p. 555. Dio Cass. XXXVIII. 12.
p. 158. πρὸ τοῦ χρητὸς εἶναι, δοκεῖν θηρώμενος. Sa-
tis ingeniose Noster de Rufino apud Suidam in Εὐ-
τρόπιος: ὁ μὲν γὰρ 'Ρουφῖνος ἀνὴρ τε ὢν ἢ δοκῶν. Da-
mascius Photii p. 1031. extr. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος
ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὐλακα
διὰ φρενῶν καρπούμενος. Confer Martinum V. L.
II. 4. Toupius quoque potest videri ad Long.
§. 39. 4: ubi fateor me Weiskii argumentis non
multum moveri et lectionem Toupianam τῷ δοκεῖν
malle, cui etiam favet Eliensis margo.

P. 28. οὐκ ἔξω γοητείας] Confer notam ad Philo-
Her. p. 524.

P. 28. ἐπὶ ἡνθεί] P. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ
χάρις ἐπὶ ἡνθεί τοῖς λόγοις. Longinus §. 30. κάλ-
λος, βάρος, ἰσχὺν, κράτος — τοῖς λόγοις — ἐπαν-
θεῖν. Plato Leg. IV. p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ
καὶ θηρίοις — ξύμφυτον ἐπανθεῖ. Photius p. 1457.
de Isocratis orationibus: ἐπανθεῖ αὐτοῖς οὐ μόνον
ἰμφυτον, ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος. Ernestus
Lex. Tech. Gr. in Σειρῆν, haec allegans verba,
scribit ἐπὶ λύνθῃ, errore vel calami vel oculorum.

P. 29. τοῦ λωτοῦ] Plantinus τοῦ λ. compendio
non intellecto. De re vide notam ad Philostr. Her.
p. 582: Jacobsum ad Anth. Ep. ἀδίσπ. 335. Am-
mianus Marc. XIV. 6. „ingenuos advenas plerū-

que nobilium (ut Homericæ baccarum suavitatem Lotophagi) humanitatis multiformibus officiis retentabant?

P. 29. τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπείχε Σειρήνων] Comparatio apud scriptores, in primis Sophistas, frequentissima: Vide Cresollium Th. Rh. I. 9. p. 64. Nostri non immemorem; Bodenum ad Achill. Tat. III. 10. p. 268. ubi quæ dicit de loco Philostrato confer cum mea ad H. nota p. 351; Pontanum ad Theophyl. Sim. H. p. 221; Jacobsum Anth. t. 12. p. 168. 179. 296; Ernestum Lex. Techn. in Σειρήν. Julianus Or. II. p. 52 D. τίνι δὴ ποτε τῶν ὑπὸ τῆς Ὀμηρικῆς ὑμνουμένων σειρήνος εἶχομεν; Forte σ'εἰκόσομεν, pro εἶχομεν?

P. 29. ὥστε ὁ βασιλεὺς αὐτὸν] Huetius putat accidisse μετεκαλέσατο, ἢ ἄλλο τι. Nihil variant codices. Μετεκαλέσατο potius quam aliud quid perxisse crediderim; nam infra, μετεκληθή τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως.

P. 29. περιειργασμένου] Verbum optime illustratum a Toupio Em. t. 2. p. 51.

P. 29. ἐξαπιναίως] C ἐξαπενθέως. P. 111. τῶν μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων.

P. 29. ἡρημένοι καὶ κατακεκλημένοι] Venetus male ἡφημένοι. Alterum verbum correxi ex A, et Wyttenbachii conjectura, pro editorum vitioso κατακεκλημένοι. Heliodorus I. 23. ὑπὸ δὲ τῶν λόγων, ὥσπερ τινὲς σειρήνος, κεκλημένος. Longinus §. 30. ἢ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ

ἡ θαυμαστὴ λέγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας.

P. 29. τινὰ Ἕλληνα ἄνθρωπον] „Non Christianum, veteri religioni addictum.”

P. 29. εἰώθεσαν] Plantinus εἶρεσαν. Junius conjiciebat εἰώθεσαν: Commelinus vitio operarum εἰώθησαν, quod non mutavit Stephanus. Codices εἰώθεσαν.

P. 29. στρατοπεδάρχας] P. 90. προσέθηκε τὸ μέγιστον τῶν ἀξιωματῶν, στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι. Confer de officio *magistri armoium* Valesium ad Ammian. p. 119.

P. 29. μετεκλήθη. τε οὖν ἐκ τοῦ βασ.] Plantinus μετεβλήθη. Junii conjecturam μετεκλήθη firmare Codices. De β et κ commutatis vide Bastium-Epist. App. p. 24. — Β αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ.

P. 29. τοσαύτη τις ἐπὶν ἀφροδίτῃ τοῖς χείλεσιν] P. 47. τοσαύτη τις ἀφροδίτῃ τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο: ubi vide notam. P. 112. ἢ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτῃ τῶν ῥημάτων κατέβαλε τὸν ἀκροώμενον. P. 12. εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται. P. 10. πολλὸν γὰρ τὸ ἀκύθρον — ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις: ἀκύθρον, Latinis *invenustum*, pari vocis origine et forma. Horatius A. P. 42.

„Ordinis haec virtus erit, et *venus*, aut ego
„fallor.”

Confer Ernestum Lex. Techn. Lat. in *Venus*, Gr. in χάρις.

P. 29. πεμφθῆναι, ἀξιωματῶν τε] Venetus πεμφθῆναι, ut Plantiniana. BCD non τε.

P. 29. τινὲς αὐτῷ καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν],

BD αὐτῷ τε καὶ ἐθέλοντι. Forte ἐθέλοντι. C ἐθέλου-
τα. Venetus, συνεξώρμησθεν.

P. 30. ~~μεῖζονα διαπειρανθέντες λαβεῖν~~] Pro δι-
πειρα: sic conjecit Junius, adstipulantibus codici-
bus. Hoc loco uti debuissē supra p. 185. vel
p. 161. Eusebius V. C. I, 26. οἱ πεῖραν λαβεῖν
θέλησαντες.

P. 30. ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Π. χώραν] Plantinus
viden eīs τὸν Π. quod mutaverunt Junius et Commo-
linus in ὡς δὲ εἰς τὴν Π. Venetus εἰς τῶν Π.
Utroque articulum recepi. Lucianus Lar. 32.
ὅν δὲ τὴν Σωσράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἀποῖχευετο
Codex 1041. οὐ δὲ τοῦ Σ. Legerem οὐ δὲ τὴν τοῦ
Σ. Theophylactus Sim. ep. 2. οὐ γὰρ οὐκίς σίμω-
βλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Codices 2991 A,
3047. οὐ γὰρ τῶν σ. Unde reponerem: οὐ γὰρ ταῦτε
τῶν σ. Idem ep. 61. ἐπειδὴ σοι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ
παραινέσαντες τὸν Πηνελόπης ἐδόξαμεν ὀφείκειν ἰδόν.
Lego e codice 2991 A: τὸν τῆς Π. Philostratus
V. S. I. 11, p. 495. Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως.
Codex 1696. N. τῷ Ἀχ. Legerem: N, τῷ τοῦ A.
Confer notam meam ad Her. p. 343. Sed priorē
tantum parte utaris, si tamen tanti est: nam in al-
tera prorsus erravi credens Regem Persarum, κατὰ
ἔξοχον Graecis semper vocari ὁ βασιλεὺς, cum et
sine articulo scribatur. Vide censorem meum eru-
ditissimum et humanissimum Schaeferum ad Ellips.
p. 448.

P. 30. ἀφίκοντο] B ἀφικόμενοι.

P. 30

P. 30. καὶ ἄγριός τις Σαπώρης — ἀληθῶς] Haec verba omittunt CD. Venetus Ἀπώρης, ut Plantinus. — Infra www.earlyjournals.com

P. 30. ἡμέρας καὶ ἀλύπως διαλεγομένου — ἐπιτρέχουσιν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων] Διαλεγομένου omisſum a Plantino restituit Commelinus et habent Codices, quos vidi. — P. 37. ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπως εἰς τὸ σαφές ἐπιτρέχουσα. Insunt vestigia styli Philostrotel. V. A. I. 21. p. 26. ὑπολαμβάνοντα τὴν φωνὴν ἀλύπως τε καὶ εὐκόλως. V. S. I. 25. §. 7. P. 538. ἐνδεικνύμενον πολὺ τὸ ἀλύπως φράζειν. II. 28. 6. p. 620. τὰ δὲ τῆς εὐροίας, εἴα τοῖς ἀλύπως ἀναγιγνώσκουσι, τὰ σφόδρα αὐτοῖς καθωμιλημένα. Plato Soph. 2. τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐκλίως προσδιαλεγόμενῳ. Noster rursus p. 112. τὰ κάλλιπα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πρῶτος καταρρεῖ. Plato Hipp. Min. p. 364 C. ἀλλὰ μοι πειρῶ πρῶτος τε καὶ εὐκόλως ἀπακρίνασθαι. Noster p. 65. τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προειμένους φωνῆν. p. 95. εὐκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν. p. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐκίνηται τοῖς λόγοις. p. 72. τὸ βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν. p. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων. Maximus Plan. V. Aesop. p. 10. ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν Τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης, καὶ λόγου δρόμον καὶ σφραγὴν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. Confer notam ad Gregorium Cor. D. Ion. §. 186; Ernestum Lex. Techn. Gr. in εὐκολία et ῥεῖν. Addam verba Phrynichi ex App. Soph.

inedito in Δρομική: Δρομική γλῶσσα, ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα· ἐπὶ τῶν ῥαδίως καὶ πανταχοῦσε κατηγορούντων ἢ τουναντίον εὐφημούντων. Hic locus, quem mihi τὸ ἐπιτρεχουσῶν in memoriam revocavit, non multum ad nostri illustrationem facit; sed ineditus et novus, ut reor, poterit lectorem grammaticum recreare.

P. 30. θαλαμηπόλων] Venetus θαλαμηγῶλων, ut Plantinus. In caeteris recte θαλαμηπόλων.

P. 30. εὖ πεφυκέναι] Additi εὖ ex AB et Veneto. CD ἀνευπεφ. et ἀναπεφ.

P. 30. θοίνην] B θήνην.

P. 30. τὴν τε ὀρθὴν — τιάραν] Insigne Persarum regis Tiara recta. Themistius Or. II. p. 36 C. τιάρα οὐ ποιεῖ βασιλέα· Codex Valesianus; τιάρα δὲ βελτίω οὐ ποιεῖ, absque βασιλέα. Sed quae praecedit sententia in editis manca est, quam obiter restituamus: ὁ δὲ τῇ φύσει βασιλεὺς, ἐν οὐχ ἴστος ἐποίησε χρεμετίσας . . . Φιλοσοφία δὲ μάλιστα δέξασα ὅτι κρείττων ἐστὶ τῶν ὑπηκόων. Adde e codice Valesiano, αὕτη γὰρ ἐστὶ δι' ἧς μόνος κρείττων γίνεσθαι ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Τιάρα κ. τ. λ. Philostratus Ep. 29. ἀθλητῇ μὲν οὖν κότνος πρέπει, βασιλεὺς μεγάλῳ πορθητῇ τιάρα, καὶ στρατιωτῇ λόφος, καλῶ δὲ μεिरακῶ ῥόδα. Wesselingius Obs. II. 9. legit βασ. μεγ. Πάρθων ὀρθὴ τιάρα, vel βασ. μεγ. ὀρθὴ τιάρα. Codices Parisinus 1696. et Vaticanus 140, ut Hemsterhusianus, habent πορθητῇ, et inserunt καὶ ante βασιλεῖ. Equidem credo πορθητῇ non statim

+

cxi

esse mutandum, quoniam non statim intellectum, Codex 1696 mox offert καλῶ δὲ γυναικὶ pro καλῶ δὲ μειρ. Frequenter in harum Epistolarum codicibus manuscriptis γυνή et μειράκιον permutantur. Epistola sequens inscribitur γυναικὶ, sed Vaticanus exhibet μειράκιον. Titulus editus epistolae 12 praebet γυναικί: in Vaticano legitur τῇ αὐτῇ. nempe μειράκιον, ad quem proxima epistola scripta est. Sic epistolae 43. 49. 51. γυναικὶ in editis, μειράκιον in Vaticano inscribuntur. Insuper pro ῥόδα Vaticanus habet ῥόδον, varietate non rara: vide Ernestum ad Callim. H. Dian. 184.

P. 30. λιθοκαλλήτου] Plantinus λιθοκαλλήτου, Correctionem facile vidit Junius, recepit Commelinus, firmantque codices. Aristaenetus I, 1. περιέχεται μὲν τοῖς λιθοκαλλήτων περιφύρασιον.

P. 30. μεταμφιάσασθαι] Philostratus H. p. 16, μεταμφίασαι: ubi Scholium: μετέλλαξεν τὰ ἄμφω.

P. 30. τσαύτην] AB τσαύτην dederunt jam propositum ab Huetio, pro τσαύτης.

P. 30. ἐκάλυσαν οἱ παρατυχόντες τῶν μάγων] Plantiniana et Venetus vitiose ἐκάλυσαν. Editi γάμων: sed AB et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. μάγων, quod conjecerat Wytttenbachius, et ante eum Kuhnius ad Aelian. H. V. I, 24. Huetius vertit οἱ παρατυχόντες, „ qui epulo intererant.”

P. 30. γόηται] Timaeus Lex. Γόητες. οἱ ὄπα-

τεῶνες. Eadem verba junxit Porphyrius de Antro
 35. ποτὲ δὲ γοητεύοντα καὶ ἀπατῶντα. Confer
 Ruhnkenium et Goenium, addito Gottlebero ad
 Plat. Menex. p. 18. Synesius Calv. p. 68 B. τὰ-
 χα δὲ οὐδὲ σοφία τὸ τῶν γόητων (codex 1038. ad-
 dit πρᾶγμα), τερατολογία δὲ τίς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐπι-
 σήμη τις, ἀλλὰ δύναιμι. Vide Petavium p. 27.
 Philostratus V. A. V. 12. p. 197. οἱ γόητες (ἡγοῦ-
 μαι δ' αὐτοὺς ἐγὼ κακοδαίμονες τῆτους ἀνθρώπων), οἱ
 μὲν ἐς βασάνους εἰδώλων χωροῦντες, οἱ δ' (non οἶδ'
 ut editur) ἐς θυσίας βαρβάρους) (cod. 1696. Βαρ-
 βάρων), οἱ δὲ ἐς τὸ ἐπᾶσαι τι ἢ ἀλεῖψαι, μεταποιεῖν
 φασὶ τὰ εἰμαρμένα. De voce γόης integram scripsit
 diff. Sturzius.

P. 31. φάσκοντες] Plantinus τες. Junius pro-
 ponit λέγοντες. CD φ τες: unde conjiciunt φή-
 σαντες viri docti ad marginem. Commelinus,
 Venetus et B φάσκοντες.

P. 31. τί δήποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες] AB dede-
 runt δήποτε pro ποτὲ, et εὐτυχ. pro εὐτυχοῦντες.
 Dorvillius Char. p. 541. invenit εὐτυχ. in Barberi-
 niano. Vide supra p. 198.

P. 31. ἅπαντα μὲν ἢ Ἑλλάς — ἡύχοντο] P. 41.
 ἢ νεότης — ἐφοίτων: ubi confer notam. Philostratus
 H. p. 84. κατὰ πλῆθος εὐδάκρυτοι καὶ κατ' ἄνδρας
 ἦσαν ἢ ξυμμαχία: ubi Scholium: ἦσαν πρὸς τὸ ση-
 μαινόμενον. Vide ibi notam p. 450. et Gregorium
 Cor. D. A. §. 15. et 27. cum notis.

P. 31. τοὺς θεοὺς] Plantinus τὰς θ. D. ut Com-
 me-

melinus τούς. C τήν, sed ex male intellecto compendio.

P. 31. ὡς δὲ δημόδιον] Editi: ὡς δὲ ἡμέτερον, quod mutavi ex codicibus meis et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Infra p. 110. διαμαρτὸν in re simili.

P. 31. νοῦς] Philostratus praeivit. V. A. I. 38. p. 47. τίς οὖν φάσκει σοι τῆς πρεσβείας ὁ νοῦς; II. 6. ἐπεὶ δὲ τὸν νοῦν τῆς ἀποδημίας ἤκουσεν. V. S. I. 21. 6. τὸν δὲ νοῦν τῆς πρεσβείας δηλώσω. Vide Wyttenbachium ad Julian. p. 15 C.

P. 31. ἐπὶ τοῖςδε τοῖς] Sic AB. Commelinus τοῖς δέ. Plantinus τοῖς δε. Infra ex AB pro τῇ δὲ ἐπιδημίᾳ, scripsi τήνδε.

P. 31. τὸ ἔργον οὐκ ἀπήντησεν] P. 32. ὁ καρπὸς ἀπήντησε πᾶρὰ τὴν ἐλπίδα. p. 54. μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν. p. 85. ἀπὸ πάντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον ἀντοῖς. Scholiastes Arati Phaen. 2. τοῦτο ἐνδεικτικὸν ἐστὶ τῆς Προνοίας, δι' ἣν ἡ ζωὴ τε ἡμῶν καὶ ἡ εὐζωΐα ἀπαντᾷ. Dio Chrys. Or. 73. p. 324. τῆς Τύχης παρούσης μὲν, χαλεπὴν καὶ ἡδεσθαι τοῖς ἀνθρώπους, μὴ παρούσης δὲ, λύπην ἔχειν καὶ ἀπορίαν ἀπαντᾷ, ἐκ τῆς δαιμόνης ταύτης. Reiskius non male per *contingit* interpretatur τὸ ἀπαντᾷ, varie nos feliciter a Casaubono tentatum. Editiones quaedam habent πάντα. Obscuritatem omnem tollit Codex 2958. in quo legitur: ἀπορίαν· πάντα γὰρ ἐκ τ.

P. 31. δημοσίους ἐπ' ἀκείνους] Recepi con-

jec-

jecturam Junii pro *ἐκείνους*, subaudito *σημείαις*.

P. 31. *τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα*] *Χρῶμα* et *σχῆμα* saepenumero jungi monuerunt Abreschius L. A. p. 124; et Heindorfius ad Phaedr. p. 228. Aristoteles Poet. 3. *χρώμασι. καὶ σχήμασι* παλλὰ μίμῳνται. Physiogn. 2. *ἐκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φαιστογναμονοῦσι, καὶ ἐκ τῶν σχημάτων καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων.* Themistius Or. IV. p. 51. C. *μένει ἔξω περὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα.* Basiliius Sel. Or. in Jos. p. 46. D. *σιωπῶ τὰς ἑξῶθεν, ὡς γυναικὸς, μηχανὰς χρωμάτων, ῥημάτων, σχημάτων.*

P. 31. *ἔξω θείου χοροῦ*] CD *ἔξωθεν*. Nostri locum e Platónico fonte illustravit Hemsterhusius ad Lucian. t. I. Bip. p. 472. Adde Heindorfium ad Phaedr. p. 251.

P. 31. *καὶ που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον*] Haec est lectio codicum AB. Editiones depravatissime ferebant, *καὶ παντὶ βίον παρὰ τ.* CD *καὶ παντί-κειν*. Junius conjiciebat quidem *καὶ που τὸ θεῖον*, vel *βίαιον*, sed locum mutilum esse credebat. Lectio, quam recepi, sensui satis apta videtur. Distinctiones, quas feci nitidius interpungendo, locum non minime juvant. Nemo mirabitur in *τῶν θεῶν καλῶν* orationem directam. Post *ὥς, ὅτι* sic saepe stylum vertunt scriptores. Noster p. 62. extr. exemplum praebebit. Unde putaverim causam non fuisse idoneam, cur Vir clarissimus De Furia, bibliothecae Laurentianae custos humanissimus, in Aesopi suo t. I. p. 39. pro *διγείρω* et *παρασπενά-ζω*

ζω, quae sunt loquentium personarum verba, διε-
γίρει et παρασκευάζει reponeret, idque contra co-
dicis fidem. www.libtool.com.cn

P. 31. Οὕτως Εὐστάθιος] Hic incipit Carpzovii
specimen. Οὕτως Carpzovius, quem vide, recte
interpretatur *postea, his peractis*. Non apte mu-
taretur in οὗτος, quod nonneminis placuisse didici.
Sed haec mutatio apud Philostratum V. A. I. 37.
p. 46. rectior erit: εἶτα οὐ πολλῶν, ἔφη, θανάτων
ἄξιος ὑπέρπων οὗτος τὴν εὐνὴν τὴν ἐμήν; Malo co-
dicis 1696 lectionem οὕτως.

P. 32. Σωσιπάτρα συνώκησεν] BD, Lotharin-
giensis Carpzovii Σωσιπάτρῳ. C Σωσίπατρον. Re-
gius Carpzovii, qui meus est B, Σωσιπάτρῳ ἢ
συν. Hoc ἢ vel male addidit Carpzovius, vel
ego imprudens omisi; quod caeteroquin vix fuit
animadvertendum. In istis putidorum librariorum
erratis indicandis tempore nimium quantum abu-
timur critici. Sed hic est aetatis hujusce mos,
et diligentiam in minimis, utinam saepe non in
absurdis, exercere, immo perdere cogimur. —
„Fabricius B. Gr. Harles. III. p. 194. quae Eu-
napius de Sosipatra narrat in fabulis Milesiis
„ponit.” WAGNER. Confer de illa muliere
Carpzovii notam.

P. 32. δι' ὑπεροχὴν σοφίας] P. 50. διὰ λόγων
ὑπεροχὴν. P. 104. διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης.

P. 32. εὐτελῇ τινὰ καὶ μικρὸν ἀπέδειξε] Lotha-
ringiensis σμικρὸν. — Eusebius quidem V. C. I. 10.

καὶ μικρὰ ἢ ταῦτα καὶ εὐτελῇ. Sed noster p. 68. οἰκίαν μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῇ τινά. Herodianus I. 1. 2. εὐτελῇ καὶ μικρὰ ἔργα. Basilii Sel. V. Thecl. init. ὥς τε τι καὶ τῶν ἡμῖν δυνατῶν, τῶν μικρῶν καὶ εὐτελῶν ἀναθεῖναι τῇ μεγάλῃ μάρτυρι. Carpzovius exemplum excitat e Philone V. Mos. I. p. 619 C. Ad sententiam conferendus noster p. 55. de Maximi uxore: ἡ δὲ φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξιμον οὔτε γράμματα εἰδότες ἀπέφαινον. Eusebius V. C. I. 55. τῆς τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πράξεων ὑπερβολῆς σμικρὰ τὰ πρῶτα καὶ τὸ μῆδεν ἀποδειξάσης.

P. 32. τοσοῦτον κλέος] Carpzovius conjecturae κλέους poterat superfedere.

P. 32. Ἀσίας] Confer Carpzovii notam.

P. 32. διαρρέων γῆν] Philostratus V. A. I. 7. p. 8. ποταμὸς δὲ αὐτοῦς διαρρεῖ Κύδνος.

P. 32. ἀφ', ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ] B ἀφ' ἑαυτῷ οὐτῷ παιδίῳ δίδ. Carpzovius e Regio notavit αὐτῷ παιδίῳ. Quae hic habet loca de tractu Caystri homonymo hausit ex Wesselingii nota ad Diod. t. 6, p. 566. et eum nominare fuit oblitus.

P. 32. εὐδαίμωνος καὶ ὀλβίου] Confer Carpzovium, et quae dixi supra p. 174.

P. 32. τοσοῦτόν τι κάλλους — κατέλαμπε] CD et Gudius Carpzovii τοσοῦτο. Pro κατέλαμπε Carpzovius proponit διέλαμπε: cui bono?

P. 32. δύο τινές] Quod recepi pro τινὲς δύο, motus consensu Codicum AB, Medicaei et Mediolanensium Carpzovii.

P. 32.

P. 32. ἀμφω μὲν — παρήλλαττον] Editi παρήλαττον. ABCD παρήλλαττον, et sic Carpzovii Barberinianus, Lotharing. et Mediolanensium unus; alter παρήλλαται, cum correctione παρήλλαττον. Medicæus παρελάτν, sic post lituram. Casaubonus Carpzovii παρμλλαξάτν: sed probum est παρήλλαττον, jam a Carpzovio in speciminis textum receptum. A omisit μὲν.

P. 32. ἀφελικέστρος] Carpzovius edidit ἀμφηλίστρος e conjectura pessima, barbarismum pro voce pura. Confer notas ad Thomam p. 322. Gregorius Dial. Ion. §. 134. Ἀφελικέστρον δὲ τὸν πρεσβύτερον: ubi vide notam Scholiastæ Luciani Pseudol. 15. Ἀφῆλιξ· πρεσβύτης. Lexicum Cyrilli: Ἀφῆλιξ: adultæ ætatis. Adde Phrynichum Basilii Ep. Crit. p. 131. Toupium Em. 3. p. 479.

P. 32. δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐννημένοι] Regius νότων. D ἐννημένοι. Vir doctus Carpzovii ἐννημένοι, „sed non opus” ait Carpzovius. Ἐννημένοι illustrant et firmant quæ scripsi ad Philostr. Her. p. 380. De Philosophorum peris et pellibus Carpzovii nota est eruditissima.

P. 32. συνθεοῦνται] Confer supra p. 213.

P. 32. ἀμπελίων] B Ἀμπελείων. Scaliger Carpzovii ἀμπελώνων: quod malim, vel ἀμπέλων.

P. 32. παρὰ τὴν ἐλπίδα] CD, Lotharing. Ἑλλάδα: sicque Regius e correctione; et in Ambrosiano altero Ἑλλάδα est superscriptum. Varietas est notanda: sed absurdissima lectio Ἑλλάδα, etsi
Carp-

Carpzovius eam explicare conatus sit. P. 31. ἀφάν-
τα ἦν ὑπὲρ ἐλπίδας.

P. 32. παρὴν συμπαρὴν] Plantinus, Mediola-
nenses et Venetus his παρὴν. Sed p. 70. δ, τε
γούν Ἰουλιανὸς παρὴν, καὶ δ Ἀψίνης συμπαρὴν.
Achilles Tatius II. 6. μόνη δὲ ἦν καὶ οὐδὲ ἡ Κλαυδία
συμπαρὴν.

P. 32. τὸ παιδίον ἡ Σωσιπάτρα] CD παιδίον. P.
33. τοῦ δὲ παιδίου τῆς Σωσιπάτρας.

P. 32. θειασμοῦ τινός] Hic Carpzovius multa
notat de studio sophistarum istorum miracula sua
Christi miraculis opponendi, apud ipsum legenda.

P. 32. δημοτραπέζους ἐκμήσατο] P. 30. δημοτράπε-
ζος ἐγένετο. 61. δημοτράπεζον ἔθετο. 89. δημοτράπεζος
ἦμα τοῖς τιμωτάτοις ἦν. Fragm. Leg. p. 21 D.
δημοτραπέζους εἶχε καὶ δημοσκήνους. Vide Pollucem.

P. 32. πολλῆς ἐπιμελείας ἡξίου] „ Philo L. quis
„ ger. d. her. p. 495 C. et saepius: καὶ πλείονος
„ ἐπιμελείας ἀξιοῦν.” CARPZOV.

P. 32. καταμειφομένους] Wagnerus indicat vi-
dendum Abreschium Dil. Thuc. p. 733.

P. 32. ξενίας τε Ἑλληνικῆς] „ Cod. Lothar. τῆς
„ Ἑλλην. [ut CD mei]. Vid. Casalium de con-
„ viv. Vet. c. 2. Thomasin. de tessar. hosp. t. 9.
„ Thes. Gron. [c. 23.]” CARPZOV.

P. 33. τοῦ δὲ παιδίου] Addidi δὲ, monente etiam
Carpzovio, ex AB, Mediolanensi et Barberiniano.

P. 33. τῷ τε περιττῷ καλῷ καὶ λαμυρῷ] „ Sic
„ MSS. omnes et editi. In margine tamen utrius-
„ que

que Mediol. περίττω καλλει καὶ λαμ." CARP-ZOVIVS: qui insuper de λαμυρὸν utilia monet. Vide Jacobsum ad Meleagri λαμυροῖς ὄμμασι Ep. 50. et Toupium Em. t. 3. p. 479.

P. 33. δηχθέντες] Plato Polit. V. p. 474 D. οἱ ἐν τῇ ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμνηγέπη δάκνουσι τε καὶ κινουῖσι. Themistius Or. I. p. 10 C. δάκνεται ὑπὸ φιλίας. Heliodorus II. 8. δακνομένην ἔρωτι. Multa dabit Valckenarius ad Hipp. 1303. p. 305. cui non facile concesserim in Euripide pro Veneris δηχθεῖσα κέντροις, reponendum πληγεῖσα κέντροις. Nam et δάκνειν de rebus dicunt omnino quae pungunt. Philostratus Ep. 22. μαλακώτερον διετίθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σε, ὥς πέπεισμαι. Δεινὰ γὰρ δακεῖν σάρκα ἀπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. Notandum obiter codicem 1696 habere πέπυσμαι melius, et βληθεῖσα pro θλίβει σε, quasi ad feminam scripta esset epistola, quae in editis μεираκίῳ inscribitur; Vaticanum vero 140 exhibere βληθείς. Vt hic πέπυσμαι et πέπεισμαι confusa sunt (vid. Dorvill. ad Char. p. 562. 588. 603. Ernest. ad Xen. p. 92.) sic apud Meleagrum 118. Vaticanus codex πεύσῃ exhibet pro πείσῃ. En verba non facilia Meleagri:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχύς· ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι
πέσῃ

τρηχύτερον. — πάτρης χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

In his latet personarum distinctio editori elegantissimo non animadversa. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; verba sunt

Q

He.

Heracliti, indignantis nempe quod viator tam diu circa se vel circa sepulchrum maneat. Viator, his auditis, respondet: *μὴ τρυχεῖς*: *ne sis tam durus*; nam forte et tu durius quid patieris; vel, quod malo, legendo *πεύσῃ*: *nam forte et tu durius quid a me poteris audire*. Tum abit viator, Heraclitum non sine ironia salvere et gaudere iubens.

P. 33. ταυτησὶ τῆς ἐπαινουμένης — πλεονεκτημάτων] Lothar. et CD ταύτης τῆς. Casaubonus Carpzovii nullum his sensum esse falso credens, proponit: καὶ τὸ αὐτῇσὶ τῆς ἐπ. Petiti Misc. observ. II. 5. similis est conjectura: καὶ τὸ ταυτησὶ τῆς ἐπ. εὐνοίας, ut τὸ εὐνοίας sit pro εὐνοια. Idem mox legit: πρὸς τὰ τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων. Hae mutationes non sunt necessariae. Sententia integra est, sed non omnino plana. Maxima difficultas est in μετ' ὀλιγωρίας. Videamus loca, ubi noster hac voce fuit usus. P. 21. ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας, ubi videtur esse pro βαθυρίας positum, maleque a Junio versum *contumelia*: p. 24. μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν, id est, ἀμελῶς, vel ῥυπαρῶς, Hesychio interprete: p. 37. ταῦτα ἐκεῖνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, id est, ut patet e verborum serie, *absque ullo negotio, facile et negligenter*. His perpensis, crediderim fere comma tollendum post τι, et παλγινίδι τι τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων dictum esse ut p. 25. παλγινον Τύχης: verterimque „haec, quam tantopere laudas, „benevolentia res est ridicula, et quasi iustus fa-
ci-

his illorum, quibus praediti sumus, virtutum.”

P. 33. *Ξένων*] Editi *Ξένων*. Junii conjecturam *Ξένων* recepi, adstipulantibus B, Medicaeo, Barberiniano, nec non Scaligero Carpzovii, ipsoque Carpzovio, qui meliora videns et probans, tamen *Ξένων* servavit.

P. 33. *ἐπιμήροις*] Remensis *ἐπεμήροις*. P. 39. *τὰ γῆνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα*. Hesychius: *Ἐπίκηρα ἐπίνοσα* — *ἐπιθανόντια*, &c. Eusebius V. C. I. 3. *θυγρῶ καὶ ἐπικήρου τέλους*. Themistius Or. 5. p. 67 D. *γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας καὶ ἐπικήρους ἀνέγκας*. Theophilus Coryd. Ruhnkenii ad Tim. p. 18. *μόνος ὃν κήρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἀπώτατος ἐπιμήραν ὄντων*.

P. 33. *ὅπῃ σε τε*] „Rem. cod. male *τι*.” CARPZOV.

P. 33. *ἐφικνούμενον*] „Ita Codd. Med. et Ambr., brof. 1. 2. Sed in 2 correctum *ἀφικνούμενον*. „Concinunt MSS. Barberin. ac Reg. In Lothar. „*ἀφικόμενον*, ab inusitato *ἵκωμαι*. Editi *ἐφικνούμενον*.” CARPZ. — Hoc *ἀφικνούμενον* cum genitivo structum, non esset rejiciendum in tali scriptore: confer omnino Bastium Ep. Crit. p. 176. Noster p. 113. *διὰ τοῦ βάρους, τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφειγμένον*. Julianus ad Them. p. 253 A. *τῆς τελείας ἀρετῆς οὐδὲ ἐπ’ ὀλίγον ἀφικώμαι*. Vir doctissimus *ἐφίκωμαι* reponere jubet: sed forte soloeicis-mum Juliano linquere satius erit. Valesius ad Amm. p. 109. haec verba adfert, nec mutat.

Aesopus viri clarissimi de Furia I. f. 103. *ἔπειδ' οὐκ ἰδύνατο αὐτῆς ἀφικέσθαι.*

P. 33. *μηδενός — φοβηθῆς*] Ambrosianorum ad marginem adscripta est conjectura *μὴ νόσον* pro *μηδενός*. Nonnemo apud Carpzovium mox pro *θάνατον*, proponit *θανάτου*. Offendebant conjectores ad haec dissimilia regimina, *μηδενός*, *θάνατον*, vitiumque structurae volebant sanare. Facillimus quidem fuerit calami lapsus e *θανάτου* in *θάνατον*. Nihil tamen mutandum esse putaverim. Lothar. *φοβηθῆς*.

P. 33. *ἔσο καὶ ἔμπεδος*] „ Recte sic Junius pro *ἔμπεδος* codicis Samb. In Mediol. 1. 2. erat „ pessime *ἔσο ἔμπεδος*, sed correctum *ἔσο καὶ ἔμπεδος*.” CARPZOV. CD, et Commelinus *ἔμπεδος*.

P. 33. *τὸ χωρίον πατεῖν*] Plantinus et Palatini sine *τὸ*. Gudius Carpzovii *τὸ* deleverat in suo exemplo. Restitutum est *τὸ* in Ambrosianorum altero. *Πατεῖν*, Carpzovio interprete, est hic *argere, subigere*. Praetulerim Junii versionem *pede calcare*. Hesychius: *πατεῖν · πορεύεσθαι*. Homeri *πάτος* Suidas vertit *ἰδός*. Ovidius Ep. 2. 121. „ Moeſta tamen scopulos fruticosaque litora *calco*.”

P. 33. *περιτελλομένων*] Sophocles Qued. T. 159. *περιτελλομέναις ὥραις*: ubi Scholiaſtes: *εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προΐούσης τῆς ὥρας*. Hesychius et Suidas: *περιτελλομένων · πληρουμένων, περιερχομένων*.

P. 33. *κατὰ γυναῖκα*] „ MS. Barber. *κατὰ τὴν γυναῖκα*.” CARPZOV.

P. 33.

P. 33. πλέον] „Intellige ἢ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄν-
 „θρῶπον: et sic πλέον idem 'est ac κρείττον, divi-
 „nius quid, *augustius*." CARPZOV. Servius ad
 Aen. I. 200. „Heros, vir fortis, semideus, plus
 „ab homine habens."

P. 33. ἀγαθὸν ἔχεις θυμὸν] „MS. Reg. ἔχεις.
 „Junius: *se bonum habes animum*. Melius, *se*
 „*fidem nobis habes*. Veteres philosophi εὐθυμῖαν,
 „quam Cicero *bonum animum* vocat, finiunt ani-
 „mi tranquillitatem propter alicujus dicta."
 CARPZOV.

P. 33. ὑπταῖς χερσὶ δέξαι τὰ λεγ.] Suidas in "Τ-
 πτιος fragmentum hoc citat anonymum: προθυμία
 τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπταῖς
 χερσὶ τοὺς πολεμίους. Anna Comn. I. p. 9 D. ἐπιόν-
 τα τοῦτον αἱ πόλεις ἅπασαι ὑπταῖς χερσὶ ὑπεδέχοντο.
 Nicetas Chon. in Joh. Comn. 7. p. 18 B. ὑπταῖς
 χερσὶ παρὰ τε τοῦ πρίγκιπος Ῥαῖμόνδου καὶ τοῦ πλή-
 θους παυτὸς τῶν ἁγίων προσδέχεται. Idem in Man.
 Comn. I. 1. p. 35 D. ὑπταῖς ἀγκάλαις περιχυθέν-
 των τῶν πολιτῶν, εἰσεῖσιν ἁσμένως τὰ βασίλεια. Sen-
 su proprio Philostratus Icon. I. 6. p. 771. ὁ μὲν
 ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον, ὁ δὲ ὑπταῖς αὐτὸ ὑποδέ-
 χεται ταῖς χερσὶ. Johannes Chrysf. de Educ. p. 29.
 ed. Combef. ἐπὶ τῆς χειρὸς θεῖς τὴν σαγόναν ἐκείνην
 καὶ τὴν χεῖρα διακινήσας, δεχόμενος ὑπτίᾳ τῇ χειρὶ
 ἐπὶ τοῦ θέναντος, καὶ περισρέφων κτλ. Monente
 Wagnero, vide Abreschium Dil. p. 440.

P. 33. ἀνακινεῖς] „MS. Reg. ἀνακινῆς." CARPZ.

P. 33. τὴν γλῶτταν ἑνδακὼν καὶ πτήξας] P. 54. καταπλαγείς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτήξας, καὶ τὴν γλῶσσαν ἑνδακὼν. Conferri potest similis locus p. 70. χροῖαν τε ἥλλαξε καὶ τὰ χεῖλη διέδανεν ἀπορούμενος. Eumathius Hysm, IV. p. 98. ἀέκνει τὸ χεῖλος καὶ τὴν ἀλγοῦσαν καθυποκρίνεται. Vide Erasmus Ad. III. 7. 69. Rusfaeus (*Emile V.*): „Sophie interdite, rougit, baisse les yeux, se mord la langue; on ne peut imaginer une pareille confusion.”

P. 34. ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι] Iamblichus V. P. 2. p. 6. τοῖς τῶν ἱερῶν προΐσαμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων. Confer supra p. 165.

P. 34. τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας] „MS. Reg. „τῶν οἰκονόμων, ἴσ. τινά. Supra: ἐπίτροπον. Hesychius: οἰκονόμος, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος φύλαξ.” CARPZ.

P. 34. πρὸς αὐτόν] „MS. Reg. et Lothar. [cum „meo D] αὐτόν. Perperam.” CARPZ.

P. 34. πολυπραγμὸν] Multa nec mala notat Carpzovius de hoc verbo, in hoc tamen falsus, quod, comparationis faciendae causa, adtulerit Nostri περιεργάζειν. Nam a tam foedo barbarismo abstinuit Eunapius, qui p. 36. legitime scripsit: περιεργάζετο τῷ κατ' ἐκείνην οὐδέν. Hesychius: πολυπραγμων· περιεργος. Confer Abreschium L. A. p. 286.

P. 34. ταῦτα δὲ εἶπεν· οὐκ ἔως ἐπέφαιεν] Carpzovius notat δὲ deletum in Med. et Ambrosianis,

nis, oblitus sedem voculae indicare. CI) ὑπέφρε-
 νεν. Loth. ὑπέφρενεν. P. 36. ὡς δὲ ἔως ὑπέφαινε.
 Lucianus Necrom. 9. ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα.
 Confer Abreschium ad Catt. p. 92.

P. 34. παραλαβόντες τὸ παιδίον] P. 39. ὁ δὲ πα-
 τὴρ τὴν παῖδα παραλαβών.

P. 34. εἴτε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴτε τι θειότερον
 ἦσαν γένος] Scripsi pro edito εἴ τι, εἴ τε τι ex CD,
 Regio, Veneto, Medic. et Lotharingensi. De Diis,
 Daemonibus et Heroibus nonnulla dedit Carpzo-
 vius. Vide imprimis Cuperi dissertationem obsf. III.
 16. Nicephorus ad Synes. p. 380 C. οἱ μὲν πάλ-
 λαι Ἕλληνες θεῶν καὶ δαιμόνων ἔλεγον εἶναι διαφε-
 ράν, καὶ θεοὺς μὲν ἐκάλουν τοὺς μείζονας, δαίμονας
 δὲ τοὺς ἥττονας.

P. 34. τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαινετο —
 ἡγνόμε] Editi αὐτό. Junii recepi conjecturam, faven-
 tibus Mediolanensium marginibus, ubi: ἴσ. αὐτῷ.
 Bene, nam mox: οὕτως ἄλλην τινα ὄραν ἔδοξεν. Lo-
 tharingensis κατεφαινετο, ut supra ὑπέφρενεν pro
 ὑπέφαινεν: ni reponendum κατεφαινετο. Nam sic
 distinguit: τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτὸ κατεφαινετο
 τὸν πατέρα· σχεδὸν τι καὶ ἡγνόμε. Et Gudius δὲ de-
 lebat. Sed praestare videtur lectio quam edidi.
 Carpzovius ad ἡγνόμε subaudit ἑαυτὸν, et vertit:
 „parumque abfuit, quin semet pater ipse ignora-
 „ret.” Nempe non credebat, inquit, pater, se
 tam pulchrae et divinae puellae παιγνῆν fuisse. Sed
 hoc est nimis durum. Catio cum Junio de filia

patrem fere non agnoscente; et Wagnerus Carpozovio ait se non consentire, quid tamen ipse sentiat non declarans.

P. 34. ὡς δὲ] CD ὡς.

P. 34. ἐρώτα ὃ, τι βούλει] Vide notam ad Philostr. H. p. 332. — Mox Medic. ἀλλ' pro ἀλλά.

P. 34. εὐδαιμονίαν] Confer supra p. 174.

P. 34. τετρακύκλου δχήματος] Rheda τετράκυκλος fuit hominum deliciorum. Posidonius Athenaei XII. 59. τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος. Confer Themistium Or. IV. p. 50 A. Alia dabit Carpozovius.

P. 34. ἐξήγγειλε] „Ita MSS. Med. Lothar. „Reg. Barber., nec dubitavi in contextum recipere pro ἀπήγγειλε.” CARPZOVIVS: cui fui obsecutus, cum et mei CD haberent ἐξήγγειλε, et Venetus ἐξύγγειλεν. Codicum consensus me ad mutationem loci impulit; nec per se malum est ἀπήγγειλες. P. 39. τὴν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξιμῷ.

P. 34. ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα] Editi ὥσπερ αὐτὴν συνηνιοχοῦσαν. Recepi Huetii conjecturam.

P. 39. τὴν ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα. Sed me poenitet mutationis. Locus stare poterat; accusativus erit consequentiae. Vide Ernestum ad Xen. p. 75.

P. 35. κατεπλήττετο] Sic scripsi pro κατεπλήσσετο, praeceuntibus Med. Barb. Loth. et meis CD. In B καταπλήττετο.

P. 35.

P. 35. προσπεσὼν] Barb. et Lothar. προπεσὼν, male. Mox προσπεσὼν τοῖς γόνασιν, ubi Carpzovius apte adtulit Lucae verba 5. 8. Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ. Confer ibi Pricaeum Rapheliumque; et cum Raphelio Palairetum et Elsnerum ad Marc. 3. 11.

P. 35. οἱ δὲ μόλις καὶ βραδέως] Medic. οἱ δὲ μόλις δὲ καὶ βραδέως. Carpzovius proponit μὲν, ut p. 81. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην. Confer. Dorvillium ad Char. p. 409.

P. 35. Χαλδαϊκῆς] Hic Carpzovius multa de philosophia Chaldaïca quaerentibus dabit.

P. 35. δι' αἰνίγματα] „Ex more Pythagoreorum, per symbola et aenigmata.” CARPZ.

P. 35. κάτω νεύοντες] Confer supra p. 146.

P. 35. μουεῖν εἰς τὸ τελεώτερον] Sic Commelinus, CD et Ambrosiani e correctione. Plantinus μουεῖν θις, et Ambrosiani ante emendationem. Junius conjecerat, μουεῖν θεοῖς τὸ τελ. Corayus, μουεῖν αὐθις.

P. 35. ἐπινεύσαντες] Verbum hoc illustravit Carpzovius.

P. 35. Καί τε θεοί] Odyss. P. 484. BCD ξένουσιν, ut et Lothar. in quo ξείνοισιν correctum. B ἐπιστραφῶσι. Carpzovius ait Homeri Editiones habere ἐπιστραφῶσι, quod non inveni in illis, quas videre licuit. Plato Polit. II. p. 431 D. ὡς ἄρα θεοὶ τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοὶς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Confer Himerium p. 458, Pricaeum, ad A. A. 14. 11. et Albertum Observ.

p. 250. Add. Carpzovii nota, et Thomasinus de Tesser. c. 8.

P. 35. *φετο ξένοις μὲν ἀνδράσι*] Huetius: ξ. οὐ μὲν, quod est prorsus inutile.

P. 35. *ἐμπιπλάμενος*] Sic scripsi cum Lotharing. pro editorum et codicum plurimorum *ἐπιμπλάμενος*. In Ambrosiano utroque deletum est *ἐπιμπλ.* et *ἐμπιπλάμ.* restitutum. Lectio edita Carpzovio sollicitanda non videbatur; mihi non item; malui Lotharingensem sequi. Vide Dorvillium ad Char. p. 469. in Dione Chryf. Or. 17. p. 20. pro *ἐμπιπλαμένων*, cod. 2958 habet *ἐμπιμπλαμένων*: quod perinde est.

P. 35. *τὴν δὲ σολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ᾗ τετέλεστο*]
 „ Haec lectio unice recta est. MS. Barb. *τὴν ἐπι-*
 „ *σολὴν τῆς ἐσθῆτος*. Ambros. 1. 2. *τὴν δὲ σ.* sed
 „ in margine 1. correctum *τὴν ἐπις*. At quamnam
 „ epistolam? Ego non capio: an, quia sequitur
 „ *κατασημῆναι*σθαι? MS. Reg. ex vitiosa pronun-
 „ ciatione *αι* pro *ε*, *τὴν δὲ σολ. τῆς αἰσθῆτος*: quod
 „ ferri nequit. Pro *τετέλεστο*, Cod. Lothar. *ἐτέ-*
 „ *λεστο* [forte *ἐτετέλεστο*?]: sed nihil muta. Puta-
 „ bam ante, *τῆς ἐσθῆτος* glossema esse: sed est
 „ etiam in vit. Porphy. [supra p. 7.] *τὸ βασι-*
 „ *λικὸν τῆς ἐσθῆτος* [quae non comparanda; nam
 „ sunt dissimilia], et apud Achill. Tat. 3. p. 205.
 „ *σολὴ τῆς ἐσθῆτος* [sed haec non sunt prorsus
 „ parallela, ut videbit, qui locum inspexerit].
 CARPZOV. Corayus conjicit *τὴν τε σολὴν*. De
 ve-

veste peculiari eorum, qui Sophisticis studiis initiantur, vide Carpzovium, collato Cresollio Th. Rh. III. 16. p. 250. www.libtool.com.cn

P. 36. τὴν κοιλίαν τῆς Σ.] Vide Bosium ad Lucian. Ep. Saturn. 21. t. 9. p. 345. — Forte τὴν Σωσιπάτρην.

P. 36. κατασημείνασθαι] „Pro κατασημείνασθαι „ in Plantiniana, Casaubonus not. MSS. κατασημειώσασθαι, *figillum arponi*.” CARPZ.

P. 36. προσεμβάλλοντες τινὰ βιβλῖδια] Plantinus προσεμβάλλοντες. Huetius, προσεμβαλλόντες, quod fere praetulerim. Pro βιβλία, scripsi βιβλῖδια ex B, Medic. et margine Ambrosiani. Barberin. βιβλῖδα. P. 42. σακκία ὑπόμμετα βιβλιδίων.

P. 36. κατὰ τὸ εἰωθός] „MS. Reg. καὶ τὰ τὸ „ εἶθος. Lothar. κατὰ τὸ ἥθος.” CARPZ.

P. 36. τῶν τις θερπ.] Barberin. Medic. et Ambrosianorum margines τῶν τις θ. quod statim recipi loco editi, τις θερ. Carpzovius e Regio citat τις τῶν θερ. De hac articuli traiectione vide Schaeferum ad Long. p. 363. Diogenes Laert. I. 122. τῶν τινὰ ἡγετῶν.

P. 36. ὁ δὲ πλοῦτον — ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας] D oi pro ὁ δέ. Lothar. sine δέ. Pro αὐτοῖς, conjectura Carpzovii, quam admisi, editi habent αὐτῆς: Casaubonus proposuit αὐτῇ. Huetius sic locum vertit: „et cum a villicis quaesivisset quae, „ nam ad se in praesentia redirent opes, quan- „ tum-

„tumque ad vitae necessaria filia consumpsisset.” Equidem probò priorem Huetianorum partem, postrema vero sic intelligo: *et quibus ipsis esset opus.* Pater cum vellet duumviris illis divinis munus egregium offerre, quaesivit nummos, quos paratos tunc forte apud se habebat, et a villicis, qua nunc pecunia opus haberent, ut reliquis posset uti. Sed forte satius fuerit cum Corayo αὐτῆς delere, natum ex frequenti αἰτήσ.

P. 36. ἐπισχοῦσα μικρόν] Philostratus V. A. I. 34. p. 42. ὁ δὲ βραχὺ ἐπισχών. V. S. II. 5. p. 572. καιρὸν δ' ἐπισχών βραχύν. Plato Phaedr. 3. οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχών. Alcidas de Soph. p. 86. μακροὺς μὲν χρόνους ἐπισχεῖν. Julianus Ep. 37. p. 413 A. κελεύσαντος δ' ἐκείνου μὴ φείσασθαι, ὃ, τι δ' ἂν ἐξῇ λαβόντα τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδῶσαι, μικρὸν ἐπισχόντα χρόνον, εἰπεῖν. . . . Codex 2755. ὃ, τι ἂν: Sed δὲ posse stare monstrant notata Bastio Ep. 219. Append. p. 49. Aptius reciperetur e Barocciano μηδενὸς, pro μῆ. Wagnerus adfert ex Himerio p. 700. ὁ δὲ μικρὸν ἐπισχών.

P. 36. ὡς γὰρ ταῦτα] Γὰρ pro δὲ scripsi post Corayum et Carpzovium ex Med. Barber. Lothar. et D.

P. 36. ἐπὶ τὸν ἱσπέριον ὠκεανόν] Lothar. et D. πρὸς τόν. Vide Carpzovium. Mox Lothar. ἀπήλεγξεν. P. 41. ὁ δὲ χρόνος ἀπήλεγξεν ἅπαντα.

P. 36. ἀπιδόντες ὥχοντο — καὶ ἀπήμεσαν] Confer supra p. 165. P. 36.

P. 36. εἰς μέτρον ἀκμῆς] Locutionem illustravit Carpzovius, cui adde Toupium in indice Longini ad εἰς ἡλικίας; Palairetum observ. p. 440; Jacobsium Anth. t. XII. p. 229. et t. I. p. 277. ad Pindari epigramma: ubi pro

Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης,
quod Jacobsius mutat in Ἡ. ἀμβροσίης μ. ἔ. σ.
legere proposuerim, Ἡ. ἀνδρομέης μ. ἔ. σ. Cum scholium ἀνθρωπίνης, quo ἀνδρομέης explicabatur, in textum esset illatum, quidam metro cavens ἀνθρώποις potuit scribere, emendavisse putans.

P. 37. διὰ σώματος εἶχε] Vt p. 47. διὰ σώματος εἶχε τὰ βιβλία: ubi vide notam. p. 61. πάντες τοῦτο διὰ σώματος εἶχον. p. 42. τὸν Εὐστάθιον διὰ σώματος φέρειν. Lucianus Dem. 56. τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ σώματος ἔχοντα. Aristtaenetus I. ep. 1. οὐ νέμεσις τὸ γύναιον εἶναι διὰ σώματος τῇ Ἑλλάδι. Lucianus Lex. 23. διὰ σώματος ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔση. Euripides Andr. 94.

ἀνὰ σόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.

Epigramma ἀδέσπ. 683. ἀνὰ σόμα φωτὸς ἐκάσθου: ubi vide Jacobsium. Noster p. 65. ἐπὶ σώματος ἔχων, et p. 75. ἐπὶ σώματος εἶχε. Cicero de fin. IV. 79. „semperque *habuit in ore* Platonem, Aristotelem.” Virgilius Aen. XII. 235. „vivusque „*per ora feretur*”; quod habet ab Ennio Ciceronis Tusc. I. 15. 34. „Nam *volito vivu' per ora virum*.” Restituam hac occasione Themistio

stio verba quae perdidit. Sic editur Or. XX. p. 237 B. οὗτος δ' ἀγρὸς καὶ πάνυ οὐδὲ Ἑλληνικὸν τοῦνομα. *Legere e codice Valefiano*: οὗτος δ' ἀγρὸς, εἰ καὶ οὐ πάνυ Ἑλληνικὸν τοῦνομα, ὅμως ἐν τόματι ἐστὶν ἐκείνων τῶν ἀγαν Ἑλλήνων.

P. 37. μετ' ὀλιγορίας] Confer supra p. 242.

P. 37. εὐκόλως καὶ ἀλύτως] Confer supra p. 231.

P. 37. ἔδοξε γοῦν αὐτῇ] „MS. Reg. αὕτη, „quod mihi non placet.” CARPZ.

P. 37. ἀπάντων ἀνδρῶν] „MSS. Barber. et Loth. ἀ. τῶν ἀνδ.” CARPZ. Et sic D.

P. 37. συμμαρτυρούντων δὲ οἱ] Reg. δέοι. Locus non jacet in mendo, ut ait Carpzovius; est omnino sanus et integer. De hac imperativi forma cf. Gregor. de Dial. Att. §. 97. et Keitz. ad Lucian. t. 9. p. 338.

P. 37. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι] Lucianus D. Mort. 16. 4. δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι: ubi lege Hemsterhusium.

P. 37. πρὸς τὸ θεῖον δὲ οὐδὲ εἰς] Huetius: „ad „Deum vero resque divinas ne unus quidem animus applicuit.” Junius, probante Carpzovio: „sed Deo obfistere nemo potest:” quod equidem malim.

P. 37. περὶ σελήνην ἢ χορεία] Reg. χορεία. Erudita videatur Carpzovii nota, de animis sapientum,

tum, post discessum a corpore, lunam habitantibus.

P. 37. εἰδωλον] P. 45. ὠταλάς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα. Εἰδωλον, *effigies, corpus*: Sosipatra ἐφυσιαγνυμένη, more Pythagorico, ut bene Carpzovius animadvertit.

P. 37. σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐνήνῳ φορᾷ] „ Apud Platonem in Cratylō p. 282 E. ipsa Eunapiana legis: ἀγαθῇ καὶ εὐνήνῳ φορᾷ.” CARPZ. De εὐήνιος confer notam ad Philostratum H. p. 560. Themistius Or. XXVI. p. 326 C. ἐμοὶ δὲ εὐήκοος μὲν ὁ δῆμος καὶ εὐπειθής. Pro εὐήκοος, Codex Valesianus habet εὐήνιος. Plato et Synesius a Ruhnkenio adlati ad Tim. p. 125 jungunt, ille εὐπειθής et εὐήνιος, hic εὐήνια et καταπειθῆ.

P. 37. (εἶτα — καλύει] locus, ut dedi, distinctus nemini jam molestiam creabit. Junius et Carpzovius a sensu aberraverunt.

P. 37. μοῖραι γὰρ οὕτως ἐνευον] P. 27. in oraculo λῖνον δὲ τοι ὦδε νένευκεν.

P. 37. μαντεῖων, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο] Lothar. et D πανταχοῦ. Ambrosiani μ. πανταχόσε ἐγένετο, sed correcto χόσε in γάρ. B et Medic. μ. πάντα γὰρ ἐγένετο. Barberin. μ. πάντα ἐγέν. Carpzovius a me dissentiens e Regio citat οὕτω πάντα ἐγένετο. Ad sententiam conferenda p. 41. τὸ πρᾶγμα γὰρ εἰς χρησμοῦ συνετελέσθη βίαν.

P. 38. προσισορῆσαι δὲ τοῖς γεγενημένοις — εἶη] Wytttenbachius conjicit τοῖς γεγραμμένοις — ἔχει,

P. 38.

P. 38. ἀποχώρησιν] Confer supra p. 196.

P. 38. πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπανελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε] Carpzovius sic distinguit: κτήματα περὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ π., statuens διατρίβειν Πέργαμον posse dici, subaudita praepositione εἰς, quod exemplis probandum erat. Diogenes Laert. praef. 13. τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριβε. Saktém debuisset Carpzovius καὶ in κατὰ mutare: sed locus est integer. Scripsi αὐτῆς. pro αὐτῆς.

P. 38. ἀντεκάθητό γε αὐτῷ] Sic pro ἀντεκάθητο αὐτοῖς scripsi ex BD, Barberiniano et Lotharingensi, et αὐτῷ in Ambrosiano altero e correctione. Medicaeus γε αὐτοῖς.

P. 38. συνεθαύμαζε — προσεκύνει] Philostratus V. A. I. 31. πλησίον δὲ ἤδη γιγνομένου, μέγα ἀναβήσας, „οὗτος” ἔφη „ὁ Ἀπολλώνιος δὲ Μεγαβάτης ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἰδεῖν ἐν Ἀντιοχείᾳ Φησὶ θαυμαζόμενον τε καὶ προσκυνούμενον ὑπὸ τῶν σπουδαίων.” Addidi δ ex Codice 1696.

P. 38. ἡττηθείς] Carpzovius, e codicibus, ut ait, omnibus, ἡττηθείς voluit scribere.

P. 38. εἰς ἔρωτα ἀφίκετο] Regius ἔρωτας. — Vide notam ad Philostr. Her. p. 332.

P. 38. ἔρως δὲ καὶ] Medicaeus sine καὶ.

P. 38. ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολὺς] Εἶναι περὶ τι illustravi ad Her. p. 342. Nostri locus poterit adjuvare Jacobsum in Heniochi fragmento apud Athen. IX. 74. pro

ὥς δ' αἶε ποτὶ

περὶ τοὺς κωμικούς· οὗτος δ' σοφιστὴς τέλει,
 terponenti δ' σιφ. πολὺς. Equidem olim conjeci γέ-
 λως, quod ad literas corruptas propius accedit,
 sed orationem scabram reddit et asperam.

P. 38. τῆς πέρας] Confer notam ad Heroic. Phil.
 Ioftr. p. 412.

P. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα] „Id est, ἐν τοῖς πρώτοις”.
 CARPZ. Vide supra p. 181.

P. 38. κατάμαθί γε] „MS. Regius pessimè,
 „κατάματά γε”. CARPZ. Philostratus V. A. I. 39.
 τὴν δὲ σήραγγα τὴν ὑπὸ τῷ Εὐφράτῃ δεικνύντος ποτὶ
 αὐτῷ τοῦ βασιλέως καὶ „τί σοι φαίνεται τὸ θαῦμα;”
 εἰπόντος· καταβαλὼν τὴν τερατουργίαν ὁ Ἀπολλώνιος
 „θαῦμα ἂν ἦν, ὦ βασιλεῦ,” ἔφη, „εἰ . . . Codex
 1696. καταμαθῶν: sed vulgata praeestare videtur.

P. 38. ἂν μὲν παρῇ — καρδία] Recepi optimam
 Wyttenbachii et Corayi conjecturam παρῇ pro γὰρ
 ἤ. Proclus ineditus in Cratylum cap. 37. ὁ γὰρ
 λέγων, τί λέγει. Codex Vatic. ὁ παραλέγων. Ex
 hujus loci antithesi inter ea quae fiunt ἂν παρῇ φι-
 λομήτωρ, et ἂν ἀποχωροῦντα θεάσῃται ἡ Σωσιπάτρα,
 potest nonnihil firmari emendatio, quam fecit Valc-
 kenaerius verborum Aristae-neti corruptissimorum
 istorum II. 5: πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς
 καρδίας καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φθέγγεσθαι μοι δοκᾶν
 εἶε θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι. Sic igi-
 tur refingebat vir doctissimus: δεινῶς ἐκπ. καὶ φλέ-

R

γει

γεσθαι μοι δοκεῖ, ἐὰν ἀπὸ . . . θεωροῦσα δέ. Quid-
 quid sit, φλέγεσθαι pro φθέγγεσθαι recte sal-
 tem repoluisse videtur, et hanc mutationem Ruhn-
 kenio probaverat ad Longin. §. 10. Ipse ego
 Valckenaeriani inventi oblitus φλέγεσθαι conjece-
 ram, et Bastius meus, futurus Aristæneti fospita-
 tor, de illa mea correctione a me consultus, me
 monuit codicem Vindobonensem habere φλέγεσθαι.
 Apud Heliodorum V. 13. p. 190. permutantur
 φθειγγόμενος et φλεγόμενος, apud Julianum Aegypt.
 40. φθέγμα et φλέγμα: ubi Jacobsius. Cum Eu-
 napio, et Aristæneto, ad quem videndus Abre-
 schius, comparari potest Plato Symp. §. 32. ὅταν
 γὰρ ἀκούω, πολὺ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβχυντιῶντων
 ἢ τε καρδία πηδᾷ. Ion. p. 72. Müll. ὁρᾷ αἱ τρίχες
 ἴσονται ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἡ καρδία πηδᾷ. Phi-
 lostratus V. A. I. 37. p. 46. πηδῆσεται τε ἡ
 καρδία θαμὰ ἐκθρόσκοντος τοῦ ὕπνου, ὃ δὲ μάλιστα
 περὶ τοὺς ἐρῶντάς φασι γενέσθαι: malim codicis
 1696. γίνεσθαι. Confer Ernestum ad Callim. H. C.
 v. 89. Philostratus ib. II. 35. οἱ γοῦν μεμνηότες
 οὐδὲ καθεύδειν δύνανται διὰ τὴν τοῦ νοῦ πῆδῃσιν, ἀλλ'
 εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα ἐπιούσης τῆς ἐννοίας, γοργώτερόν
 τι [confer notam ad Heroic. p. 514.] ἀναβλέπουσι
 καὶ ἀναιδέστερον. V. S. I. 22. 4. p. 525. καθεύδειν
 οὐκ ἐξ . . . ἀλλ' ἐς πῆδῃσιν ἄγει τὴν καρδίαν καὶ
 τὴν γνώμην, ἐνθυμουμένην ὥς πολλὰ [οἱ inferit co-
 dex 1696.] ἵπαινεται αὐτοῦ. Sophron Koenii ad
 Gre-

Gregorium Cor. Dial. Dor. §. 4. *ἔτι μέθεν ἡ καρδία παδῇ*. Maximus Tyrius diff. 24. p. 287. c. pulchra Schaeferi ad Julian. p. X. emendatione: *ἡδὲν μὲν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἐπὶ Χαρμίδῃ καὶ ἰδίῳ τὸ σῶμα*. Plato Ion. p. 82, audacius: *εὐθύς ὀρχήσας καὶ ὀρχεῖται σου ἡ ψυχὴ*. Praeiverat Aeschylus Choëph. 165.

λέγοις ἂν ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

P. 39. *ὅπως ἀλλήσῃς*] Plene Lucianus D. D. 22. 4. *πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με*. Confer viros doctos ad Ellipsi. in *βλέπειν*, *ὀράω*, *σκοπεῖν*.

P. 39. *Προσέθηκεν*] Ex B pro *προσέθηκεν*. — *Μοκ pro ἐξήκει* Regius *ὀξήκει*.

P. 39. *καὶ ὑπὸ τοσαύτης τοιαῦτα ἐπεπίστευτο*] Adididi καὶ ex B et Barberiniano. Remensis *ὑπὸ ταύτης*. Albertus Obss. p. 300. bene vertit, *quod talia a tanta femina ipse concredita essent*, sed male scribit *ἐπεπιστεύτο*.

P. 39. *προτεθεῖσιν*] Praetuli hanc Plantinianae lectionem τῷ *προτεθεῖσιν* aliarum. Et quidem p. 40. *καταγελάσας τῆς προθέσεως*.

P. 39. *Μάξιμος δὲ* *τε ἐνέκειτο*] Exhibui lacunam Plantinianae, Regii, Barberiniani et codicum caeterorum, praeter Remensem et D, in quo textus continuatur; et Remensis quidem *ἐνέκειτο*. Gudius conjiciebat, *Μάξιμος δὲ ἀντενέκειτο*, quod Carpzovio valde placuit; et favere videtur Barberinianus, in quo *Μαξ. δὲ τενέκειτο*. Carpzovius ta-

R 2

men

men proponit: φιλομ. δ. τ. π. ἐνεφύετο. Μαξ. δὲ ἴσως
τε ἐνέκειτο: ob similem locum in Chrysanthio infra
p. 110. Expectandus integer codex.

P. 39. ἥ τινι κέχρηται — καταλύσαι] Carpzovius ᾧ τινι reposuit pro ὃ τινι, auctoribus Medic. Barber. Lothar., et sic quoque olim Huëtius correxerat. Scripsi καταλύσαι pro καταλύσας ex BD, Barber. Lothar. et Mediolanensium uno. Βιαιστέρω τε malui quam β. δέ. Venetus βιωτέρω. Platinus βιωτέρω.

P. 39. εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ] „ MSS. Barb. et „ Reg. εἰς τὸ. sed nihil muta. Nonnemo malebat „ τὸ λοιπόν. Eunapius saepius [mox p. 40.] τοῦ „ λοιποῦ.” CARPZ.

P. 39. ὥσπερ συμπαροῦσα] Sic Commelinus. Platinus ὥσπερ συ παροῦσα. D ὥσπερ παροῦσα. Casaubonius Carpzovii et Corayus cum Commelino faciunt. „ G. Canterus N. L. 8. 17. emendabat ὥσπερ εἰ παροῦσα. In margine meo ὡσεὶ συμπαροῦσα. In vita „ Chrysanthii [p. 109.] ὡσανεὶ παρών τε καὶ συνών „ τοῖς θεοῖς.” CARPZ. — Mox pro φανέντα Carpzovius proponit φανθέντα. Et quidem supra p. 31. habuimus φανθέντα σημεῖα, quod occurreret rursus p. 45, et τοῖς φανθεῖσι σημείοις legemus p. 109.

P. 39. ἄντικρυς] Vocem hanc illustrat Toupius Em. 4. p. 370. Porphyrius V. Pyth. 53. μὴ ἄντικρυς Πυθαγορικὸς εἶναι τοὺς ἐκφέροντας ταῦτα. Demosthenes π. παρ. p. 127. Tayl. ἄντικρυς οὕτως καὶ

καὶ διαβήδην ἀπολογία. Themistius Or. XX. p. 239 C. τοιαῦτα δὲ ἀπέφαινε καὶ τὰ ἑαυτοῦ καὶ ἀντι-
 κρυς παραπλήσια τοῖς Σωκρατικοῖς. Quae sequitur
 sententia abest ab edito Themistii textu; hanc sic
 conceptam obtulit codex Valesianus : εἶναι γὰρ αὐ-
 τῷ πολλὰ μὲν ὑπαιθρα καὶ δημόσια ἀγωνίσματα, οὐ
 Φαυλότερα δὲ τὰ οἴκοι καὶ εἰσὼ τῆς αὐλῆς. Dio Chrys.
 Or. XXIII. p. 512. οὐ δοκεῖ σοι τὴν δίζυν αὐτὴν κα-
 κιδιμονίαν τινὰ λέγειν; Codex 2958. pro αὐτὴν op-
 time habet ἀντικρυς.

P. 39. μὴ βέπης] B sine μὴ. — Mox pro ἐξήγ.,
 Lothar. ἐξείη. — Dein pro θειότητος, Plantinus,
 Ambrosiani, et Lothar. θειότατος. De harum ter-
 minationum confusione vide Bastium Comment.
 palaeogr. p. 790.

P. 39. περὶ θύρας αὐτῷ] Carpzovius quem secu-
 tus sum αὐτῷ pro αὐτῶν edidit e Regio, et Junii
 conjectura. — Statim pro ἐταίρων, Plantinus ἐτε-
 ρων. Confer notam ad Philostr. Her. p. 345.

P. 39. μέγα φθελγόμενος] Eadem verba jam vi-
 dimus p. 25.

P. 39. τοὺς θεοὺς σοι] Anacreon 31., sed non
 Brunckianus:

ἄφες με, τοὺς θεοὺς σοι,
 πιεῖν.

Vide de hac formula Fischerum ibi Fabrumque,
 viros doctos ad Ellips. v. ἀμνύειν, et ad Nōstri lo-
 cum Wyttēbachium, qui Junium a sensu erran-

tem castigat. Nec erroribus caret Carpzovii nota, quos hic nolo describere.

P. 40. καὶ τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς] Recepi γὰρ ex B et Ambrosiano altero. Barberinianus τῆς γὰρ ἐπιβ.

P. 40. γνησίως καὶ διαφ. ἑώρα] „Id est non ut „ἀνεψιδόν, sed ut ἀδελφόν etc.” CARPZ. Quae explicatio mihi vera neutiquam videtur. Γνησίως, id est, ut ἀνεψιδόν habuit, non ut eum, qui ipsius pudicitiae insidiaretur et a quo sibi cavere deberet. — Reg. ἑώρα. — Mox pro αὐτὴν, codices nonnulli male αὐτήν.

P. 40. ἐν ἀγρῷ διέτριβε] „Sic omnes codices, „praeter Sambuc. e quo Antuerp. Ed. legit ἐνα- „γῶς διέτριβεν. etc.” CARPZ.

P. 40. κινουμένων λόγων] Longinus §. 4. ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένης νοήσεις αἰεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Vide Heindorfium ad Plat. Theact. p. 554.

P. 40. τὰ προβαλλόμενα] De verbo προβάλλω confer quae adnotavi in addendis Athenaei Schweighaeuseriani t. 8, p. 441. Noster p. 43. οἱ μὲν λογιζόμενοι πρόβλημα προθέμενοι οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τι προβάλλοντες. p. 81. προβλήματά τε αὐτοῖς προσβλήθη. p. 86. πρόβλημά γέ τι τοῖς σοφισταῖς προσέμψας.

P. 40. περὶ καθόδου ψυχῆς] Sic edidi, pro καθόλου, post Carpzovium, qui Medic. Reg. Lothar. sequebatur. Et καθόδου legitur in CD et Veneto. De
ani-

animae descensu, obscurissimo Platonicae metaphysicae aenigmate, vide Carpzovium, et Bruckerum H. Ph. t. 2. p. 415.

P. 40. τί τὸ κολαζόμενον] Hic multum fudat Carpzovius, et salebras in loco planissimo quaerens proponit σχολαζόμενον.

P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντισμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως] P. 66. κορυβαντιῶντων ἐπὶ σφίρα μειρακίων. Longinus §. 5. διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καὶ νόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλις κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Timaeus Lex. Κορυβαντιᾶν· παρεμμαινέσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι: ubi doctissima Ruhnkenii nota legenda est. „Vide Valesii Emendat. p. 53. 224. „Ernesti Lex. Tech. v. Βακχεία et τυμπανίζειν. „Miscell. observ. t. X. p. 422. Apuleius in Asi- „no Aureo lib. VIII.” WAGNER. Adde Carpzovii notam.

P. 30. ἐλλιπούσα] Editiones λιπούσα, quod mutavi e Reg. Med. Barber. et Veneto. Mox ἀνεβόησεν dedi pro ἐβόησεν ex Carpzovii codicibus. Venetus ἀν ἐβόησεν.

P. 40. δυσχωρίαν] Plantinus διτχωρίαν. Codices omnes δυσχωρίαν.

P. 40. κίνδυनेύει περὶ τὸ σκέλη] Gudius adscripserat σκέλει, ut esset, περὶ τῷ σκέλει.

P. 40. τραύματα εἴληφε] Anacreon 45.

ἔλαβεν βέλεμενον Ἄρης.

Plutarchus Nic. 18. λαβὼν πληγὴν πρότερος, εἶτα

R 4

δοῦς.

ψῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνίστασθαι.
Confer Bodenum ad Achill. Tat. VI. 15. p. 544.
Aelianus H. A. V. 49. usurpavit de elephantis:

βοῇ τῇ σφετέρῃ κινύρονται τε καὶ ποτνιῶνται.

P. 41. τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γρά-
φειν] Lothar. δεόμενος. Sed δέομαι iterum habet
infra p. 42. τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γρά-
φειν. Plato Apol. §. 6. ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι
λέγειν.

P. 41. Ἀντωνῖνος] „Hujus Philosophi mentio-
„nem facit Syrianus ad Metaphys. Aristotelis, ut
„Andr. Schottus (cujus Bibliothecae Eunapii le-
„gationes debemus) putat in margine Gudiani li-
„bri. Vita ejus in seqq. descripta.” CARPZ.
„Harles vol. III. p. 162. laudat Bruckerum T. II.
„p. 276.” WAGNER. — Mox τῶν πατρῶν in
Regio.

P. 41. τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου καταλαβὼν τόμα]
De Canobica ostia confer Carpzovium, Larche-
rum ad Herodot. t. 8. p. 367., et Nostrium mox
42. — P. 47. Κλαυδιανὸν τε τὸν καταλαβόντα τὴν
Ἀλεξάνδρειαν.

P. 41. προσθεῖς ὅλον ἐχυρόν] Regius vitiose πρὸς
τῆς. Confer notam supra p. 157. — Mox in ἐξε-
βιάζετο explicit specimen Carpzovianum.

P. 41, ἡ καὶ τῆς — ἐφοίτων] Supra vidimus p. 31.
ἡ Ἑλλὰς — ἡῤυχοντο καὶ ᾗτουν, ubi confer notata
p. 234. Sic p. 23. ὁ δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεβέντες.

p. 55. αἴμος πηδῶντες p. 86. ἐταθήπυσαν δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλλάς. p. 92. τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ σφύδρᾳ μαίνονται. p. 94. τὸ δὲ θίατρον ἐμεμήνευσαν. p. 119. ἀλλὰ σέ γε ἡ πόλις αἰτιῶνται. „Confer Wernsdorf. ad Himer. p. 450.” WAGNER.

P. 41. καὶ τι μυθῶδες — σκότος] AB τὸ pro τι. Τὸ σκότος atticum minus est quam ὁ σκότος, teste Scholiaste Euripidis ad Hecubam, sicque sentit Corayus ad Heliod. p. 198. Sed Langius ad Hecubam, τὸ σκότος et τὸν σκότον aequae ab Euripide usurpata fuisse ostendit. Synesius ep. 22. τὰς ἐν σκότῳ καὶ γυνίαις ἐλπίδας: ubi codex 2988. σκότει. Theophylactus Simocatta ep. 51. ἵνα τῷ σκότῳ τὸ πραττόμενον διαλάβοι: codex 2991 A. τῷ σκότει.

P. 31. τυραννήσει] P. 21. τὴν Κωνσταντίνου προφασίν τε καὶ Φωρᾶν τυραννήσων καὶ μετασῆσων τῷ λόγῳ. p. 29. τότε καὶ ἀνάγκης τυραννοῦσης.

P. 41. Ἡσιόδου καλουμένης Ἡοίας] „Vide Burmannum ad Valesii Emend. p. 222; Ruhnkenium Epist. crit. p. 289; Heynium ad Apollod. „III. 986; Groddeck ūb. Apollonii Argonaut. „Bibl. der alt. Litt. und Kunst St. 2. p. 79.” WAGNER. — „Vide Scalig. 9. catal. p. 250; „Petitum in LL. Att. f. 46, Meursium Att. LL. 2. c. 20.” REINES.

P. 41. ἀπόβροξι τινες ὥσπερ ἀσέρων περιελίφθησαν] Editi ἀπόβροαί τινες, quod mutavi ex Veneto. Cf. Longin. §. 13. — D obtulit περιελίφθησαν, quod prae-

praetuli vulgato περιλήφθησαν: et sic Huetius Corayusque coniecerant. De permutatione verborum λειφθείς et ληφθείς, vide notam ad Philostr. Her. p. 504. Dio Cassius XXXIX. 61. describens Tiberis inundationem: τῶν τε ἀνθρώπων ὅσοι μὴ ἔφθισαν πρὸς τὰ πάνυ ὑψηλὰ ἀναφυγόντες, οἱ μὲν ταῖς τέγαις, οἱ δὲ καὶ ἐν ὁδοῖς ἐγκαταλειφθέντες ἐξέλωτο. Lego ἐγκαταληφθέντες, suadente etiam Latino interprete, qui vertit, *deprehensi*. Dio Chrysost. Or. VII. p. 220. καταληφθείς δὲ μένος. Codex 2958. recte καταλειφθείς, quod et Reiskius divinaverat.

P. 41. κατενεμήθησαν] Sic ABD, Venetus et Barberinianus Dotvillii ad Char. p. 624. pro edita κατενέμηνσαν. Et Corayus κατενεμήθησαν proposuit.

P. 41. τοῦ φιλοσοφεῖν ἢ συγγένεια] Scripsi τοῦ pro τοῦ, ex Huetii conjectura. In D aliquid fuit adnotatum olim, sed nunc literae sunt prorsus evanidae.

P. 41. ὥσπερ Σωκράτης — ποῶν] Wyttenbachius indicat videndum Platonem Euthyphr. init. et Theaet. fin. Confer Fischerum ad Euthyphr. I. not. 3.

P. 41. ἐκινδύνουν] Huetius vertit *disputabant*; malim cum Junio, *periclitati sunt*; qui sensus placuit et Wernsdorfio ad Him. p. 827; indicante Wagnero. Tamen non satis perspicio quā connectatur sententia sequens, οὕτω περιφρόνησαν χρήματα.

P. 41.

P. 42. κατεσύγησαν] Pro edito κατετύγησαν, B obtulit κατεσύγησαν, quod in mentem venit Dorvillio ad Char. p. 624, Corayo, et Reinesio in notis MSS. qui vertit: „ execrati sunt et detestati „ aurum.” Justius conjiciebat κατετύχησαν, Huetius κατετύγησαν.

P. 42. τριβώνιον — βιβλιδίων] Philostratus VI. 3. p. 231. ξυνῆκε τε ὡς ἀνδρῶν σοφῶν εἶη τὸ πλήρωμα, ξυμβαλλόμενος (codex 1696 ξυμβαλλόμενος) τοῖς τριβῶσι καὶ τοῖς βιβλίοις οἷς προσεσπούδαζον.

P. 42. σακκία τε ἀδρά] Vide Toupium ad Longin. 43. §. 2. Lexicon inedit. Coislin. 394. ἀδρός· πλούσιος. Lexicon ineditum codicis 1720. ἀδρόν· μέγα, δαψιλές: ἀδρόι· πλούσιοι. Noster p. 47. πλοῦτος ἀδρότερος. p. 58. ἀτιμία τις ἀδρά καὶ περιφανής. Legat. p. 22 B. συμποσίου ἀδροτέρου καὶ καλυτελεστέρου. Wagnerus ex Zosimo I. 19. II. 44. adfert ἀδραι διαδόσεις, ἀδρά δῶρα.

P. 42. διαθῆκαί τε — πράσεων] „ Vide ad hunc „ locum Em. Merillii lēti opera P. I. p. 2. [Obſſ. „ Juris libri I. c. 1.]” WAGNER.

P. 42. πρὸς τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην] D αὐτήν. Respicit, credo, Noster Empedoclis versum

“ Ἀτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας,
ἄτης λειμῶνα vocantis τὸν ἑγγειον τόπον. Confer
Valckenaerium ad Hipp. p. 193 D. Themistius Or.

XX.

XX. p. 240 C. ἡμᾶς δὲ ἀπέλιπες (cod. Valesianus ἀπέλειψας) ἐν τῷ κλύδωνι καὶ τῷ χειμῶνι τῆς ἄτης (viri docti proponunt λειμῶνι recte omnino: codex Valesianus nihil mutat.), οὐδὲ ἔχομεν (cod. ἔχοντας) ὅς τις χειρὰ ἄλλος (cod. ἄλλω: forte ἄλλως) ὀρέξει. Huc quoque facit Synesius ep. 146. ὅς γε ἀφείλετο τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς

Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἡλάσσοντας, καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν. Codex 1038 ἐγκυλινδ. Codex 1039 καλινδ. craso ἐγ. Utraque forma ἐγκαλινδ. vel ἐγκυλινδ. aequè recta est, illa tamen Attica magis: confer Corayum ad Isocr. p. 235. Julianus Misop. p. 344 A. τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμέναις. Vide Bastium Epist. Crit. p. 210. et Fischerum ad Phaëdon. p. 341.

P. 42. ἐπαινεῖν] Philostratus H. p. 146. τάξην ἐπαινοῦσαι: ubi Scholiastes: χρώμεναι τάξει: confer et p. 614. 621. Julianus ad Them. p. 253 B. ἀνεπειρόμην τὴν σχολὴν ἐπαινεῖν.

P. 42. ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοῖς Φαύλοις — φέμιν συνεπείγεται] Dixerat prooemii initio: ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα. Theophylactus Simocatta Q. Nat. p. 8. ἀλλ' ἐκ τῆς θαλάττης ἐπὶ τὴν χέρσον μετελθεῖν ὁ λόγος ἐρᾷ, καὶ μετοχετεύειν ἐπὶ τὴν ἡπειρον τὴν θεωρίαν ἐπείγεται: ubi codex 993. πρὸ θεωρίαν habet θίαν:

Θέαν: male, sed notandum tamen. Haec permutatio poterit alibi prodesse.

P. 42. Ἀντωνίνος ὄνομα ἦν αὐτῷ] Addidi ὄνομα e Junii conjectura. Philostratus V. A. VI. 3. Τιμασίῳ μὲν τῷ μεραπίῳ τούτῳ ὄνομα ἦν.

P. 42. ὅς διαβαλὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν] Platinus δ. διαμαλῶν. Junius conjecit διαμέλλων. Sed recte Commelinus e libris Palatinis, quibus mei consentiunt, restituit διαβαλὼν. Corayus quoque proposuit διαβαλῶν, et ὅς pro δ, quod minus necessarium est, ea, quam feci, loci distinctione. P. 73. διέβαλε μὲν γὰρ δ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. p. 97. ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν διαβαλὼν. Arrianus Alex. VII. 20. §. 16. παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν διαβαλεῖν εἰς αὐτήν. Suidas: διαβάλλειν τὸ πέλαγος· τὸ διαπερᾶν. Ἀρριανός: „ αὐτόν τε κυβερνῶντα τα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι „ Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὠξὸν ποταμόν· ἀντὶ τοῦ περᾶν. Librarius pessime confudit duos Arriani locos, quorum alter, αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν, legitur I. 11. §. 10: alter vero exstat III. 29. §. 6. sic editus: διαβαλεῖν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμόν: ubi ex Suida patet esse reponendam ratiorem vocem διαβάλλειν. Librarius; qui Suidam describebat, διαβάλλειν repetitum non concoquens, alterum omisit, seque diligentissimum forte credidit. Simeon Metaphr. vit. S. Cy-

Cyriaci p. 104. τῇ τοῦ βασιλεῦς Εὐθυμίου λαίρῃ διαβυλίων.

P. 42. τοῖς ἐκείνῃ θεοῖς — ἀναθεῖς καὶ προσηρμῆ-
σας ἑαυτὸν] De ἐκείνῃ confer notam p. 225. „'Α-
„ναθεῖς recte exposuit Junius [vertens, totum se
„applicavit]: vide Toupium ad Suidam p. 30.
„[Emend. t. I. p. 45.]” WAGNER.

P. 42. ἀπολυθεῖς] B ἀπολυπτεῖς. — Mox pro προ-
σηκε, malim προσήκει vel προσῆκεν ἔν.

P. 43. ὑφορώμενος ἐτέρωσε] B ὑφορέμενος. Ve-
nietus ἐτέρως.

P. 43. τὸ ἀκαμπτον καὶ ἀμετάσττον] Plutarchus
de vit. dup. §. 27. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἐχυροὺς
καὶ δυσμεταθέτους.

P. 43. διὰ γε τὸ τοῦ Σαρράπιδος ἱερὸν] Scripsi γε
pro τε. B Σαρράπ.

P. 43. ταῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ βί-
βάνης ἐπὶ τὴν σκουδὴν ὑποφέροντες] Toupius haec
adferens Em. t. 2. p. 251. ubi ποτάμια πλοῖα
exemplis illustrat, dicere debuisset qui ὑποφέροντες
vel cum πλοῖα vel cum ταῖς construi possit. Tou-
pianis exemplis addo Zosimum II. 2. ἐμβαλὼν πλοῖφ
ποταμῶ τὰ τέκνα: et sic III. 5. 10. Julianus
Ot. I. p. 22 A. Ἰκπὼν παρασκευὴν καὶ νεῶν τῶν
ποταμίων. Philostratum V. A. VI. 3. sic editum,
καὶ καὺν ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο, Toupius ibidem
emendat, legens ποτάμιον pro ἄτοπον, hancque con-
jecturam amplectitur Ruhnkenius ad Tim. p. 43.

Equi-

Equidem ποταμός et τόπος confusa esse video apud Suidam in Πλαταμὸν, ὄνομα ποταμοῦ, ubi codex Kusterianus habet ὄνομα τόπου (confer Toupium Em. t. 2. p. 82.); non statim tamen Toupio adfentiri velim. Codex 1696. optimus habet ἄτοπον: potest forte prodesse citatus ab Oleario Suidas, qui ἄτοπον explicat per κακόν: unde ἄτοπον ναῦν esset, *cybulam eὐτελή καὶ σμικράν*: Pro ἄτοπον, si ad correctionem confugere satius videtur, malim ἔντοπον, id est, ἐπιχώριον. Mox Philostratus habet: ἰκέτευε προσδοῦναι οἱ τῆς τοῦ πλοῦ κοινωνίας. Codex 1696. exhibet, ut Suidas, πλοῦ, quod et ipsum bonum est, sed ex rasura; antea scriptum fuit, ut videtur, πλούτου.

P. 43. καὶ ἀφθαρῶν] Haec est prava editorum lectio. BD ἀφάρων. In A vox est evanida, sed ex reliquiis fere certum est non scriptum olim fuisse καὶ ἀφθαρῶν. Junius scribebat ἀφθαρῶς (voluit procul dubio scribere ἀφθάρως), vertitque Wagnerus *incorrupte*: quod usquequaque satisfacere potest. Huetius *nihil mutandum* adscripsit, sed non dixit quid esset ἀφθαρῶν.

P. 43. ἀνδριάντι συνετύγχανον] P. 55. ἀκινήτοτερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος. Apuleius Miles. III. p. 191. „fixus in lapidem steti gelidus, nihil fecius quam „una de caeteris theatri statuis vel columnis:” ubi Pricaeus p. 156. Adde Erasmi Adagium, *statua taciturnior*, IV. 4. 99.

P. 43.

P. 43. πρὸς αὐτῶν οὐδένα] B οὐδέν.

P. 43. ἀναυδος ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος] P. 64. ἀναυ-
δος ἔκειτο. — D ἄτακτος. Vocem ἄτεγκτος eru-
ditissime illustravit Ruhnkenius ad Tim. p. 249.
Sed nollem virum κριτικώτατον et alias prudentissi-
mum sollicitavisse hunc Damascii locum apud Pho-
tium p. 1036. extr. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτε-
ράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖ-
το τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ σώματος ἐκείνου βέουσι λόγοις;
quae sunt integerrima et eximie sana. Attamen
Ruhnkenius Platoniarum imitationum curiosior in-
vestigator pro ἐπείθετο conjicit ἐτέγγετο, quod
ἐτέγγετο vox sit Platonica magis quam ἐπείθετο.
Hoc sane est doctrina abuti, et scriptores non cor-
rigere, sed adulterare.

P. 43. οὐ γὰρ ἔφθανεν — καὶ] De οὐ φθάνειν καὶ
vide Marklandum ad Suppl. 1219. et Corayum
ad Hippocr. p. 325. Eunapius Legat. p. 20 C.
οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικρέ-
τειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες, ὥσπερ ὀδόντες διασπα-
ρέντες, καὶ πάντα ἦν μετὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φθ-
νον. Pro μετὰ lege μετὰ, ut tacite correxit Ca-
saubonus hunc locum adferens ad Aug. Hist. p.
245 D. Hoogveen ad Viger. cum idoneis probas-
set exemplis οὐ φθάνειν καὶ idem esse ac ἅμα καὶ,
credit tamen esse ubi priusquam significet, citat-
que haec Luciani verba D. Mort. 27. 1. οὐ φθάνω
βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαβ-
S ρύεν

οὐκ οἶδ' ὅπως, αὐτὸς ἀπολείπει ἑρῶν τὴν χεῖρ
 μου. Sensem vulgarem ἄμα καὶ putas fabulae ad-
 versari; namque Tantalum ne labellum quidam sum-
 mum potuisse irrigare. Sed hoc est ridicule argutari.
 Numquid enim poena non gravis satis, immo
 nonne gravior etiam, si aqua ad summum usque
 labrum perveniret, dein elaberetur.

P. 43. τὸ Σαραπειὸν ἱερὸν ἀσκαδάννυτο] B Σαραπ.
 „ De subversione Serapii insignem librum compo-
 „ suit Sophronius: Hieron. in Catal. Script. Ec-
 „ clef.” REINESIUS in notulis MSS. — „ Vide
 „ Rufini Hist. Eccles. L. II. c. 22.” WAGNER.

P. 44. Θεοφίλου δὲ προσαποῦντος — πεπιστευμένου]
 Junius hunc locum non intellexit. Adponam ver-
 sionem Jonsii H. P. III. 117. p. 93: „ Theophilo
 „ sceleratissimorum et facerrimorum hominum (*ita*
 „ *Christianos Alexandrinos Ethnicus Eunapius*
 „ *adpellat*) .[cf. Carpzov. spec. p. II.] episco-
 „ po, quasi Eurymedonte quopiam, qui
 „ Late rex tumidos inter faevosque Gigantes
 „ Imperium tenuit,
 „ Evetio vero Juridico et summo in civilibus magi-
 „ stratu, Romano militum in Aegypto duce.” Jon-
 sius monet insuper Theophilum illum fuisse Patriar-
 cham Alexandrinum, remittitque ad Suidam in Σά-
 ραπιδ., Nicephorum Chronol., Baronium, et alios.
 „ Theophilus”, ait Reinesius „ tum fuit Episco-
 „ pus Alexandrinus. Rufinus L. XI. ap. Vinc.
 „ Bel-

„Bellov. Histor. I. 17. c. 57. Baronius sub anno „389.” Van Dalius de orac. p. 546. servata, quam, Junium secutus, sustuli post *πρεσβυτέρους* distinctione, vertit, „ducem se praebente Theo- „philo:” non recte. — Pro *Εὐετίου*, Valensius in notis MSS. legit *Εὐαγρίου*, ex lege XI. codicis Theodos. adfertque Sozomen. VII. 15. Et in D scribitur *Εὐαγρίου*, sed cum e regione apponatur Sozomeni indicatio, hanc lectionem putaverim magis esse conjecturam quam variantem e codice notatam. Reinesius quoque animadvertit hunc Eveltium a Sozomeno Evagrium vocatum fuisse. Nec hanc diversitatem nominum praetermisit Jonsius, videendus praeterea de officio Juridici Alexandrini, quem Reinesius vocat praefectum Augustalem. Romanus Reinesio dicitur Comes Aegypti.

P. 44. *ὅς ποδ' — βασιλευεν*] *Odysf. η. 59. — Β γιγάντεσσι. Ven. βασιλευτεν.*

P. 44. *βαλλόμενοι*] Editi *ἀλλόμενοι*, quod mutavi ex BD et Veneto.

P. 44. *τῷ τε Σαραπίῳ κατελυμέναντο*] B. *Σεραπ.* Aristophanes Nub. 925.

Λυμαινόμενον τοῖς μεираκίοις:

ubi Scholiastes: *ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα· οὕτω δὲ αὐτοῖς (forte Ἀττικοῖς) σύνηδες, οὐχ, τὰ μεираκία λυμαινόμενον· πρὸς ὃ καὶ τὸ χ.* Ipse tamen Aristophanes Av. 100.

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμαινεται

Ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐπὶ τὸν Τήρεα :

ubi vide Beckium, addito Alberto Observ. p. 235. qui scholiastae sensum non recte cepisse videtur. Theophylactus Sim. ep. 12. μηδὲν τῷ ποιμνίῳ λυμαινόμενοι. Rursus ep. 14. τὸ πολυανιον ἄπαν ὁ σὸς ἐλυμήνατο παῖς. Confer indicem Diodori Siculi.

P. 45. ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης] „ Confer Wernsdorfium Poet. Minor. vol. 5. p. 170.” WAGNER.

P. 45. ἄφραστα] Illustravit Toupius Em. t. 2. p. 101. Scholiastes Oppiani Hal. I. 9. Ἀφράτοις ἀδήλοις, πολλοῖς, καὶ μὴ νοηθῆναι δυναμένοις.

P. 45. μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα] „ Confer Carpzovium p. II. Infra p. 93. [53.] τῶν τὰ Φαιᾶ ἱμάτια ἐχόντων. Et omnino Zosimus V. 23. et qui laudantur a Reitem. p. 609. extr.” WAGNER.

Niger tunc fuit monachorum vestitus. Synesius ep. 146. οὗτος οὖν ὁ Γανδς ἐπεφήμιτέ σοι τὸν μονήρη βίον . . . καὶ Φαῖον τριβώνιον ἀμπέχεσθαι σέ φησιν οὐδὲν μὲν ἦν μεῖον, εἰ καὶ λευκὸν ἦν. Ep. 153. p. 292 B. τῶν ἐν λευκοῖς ἔνιοι τρίβωσι καὶ τῶν ἐν Φαιοῖς ἔφασάν με παρκαυμεῖν εἰς φιλοσοφίαν. Anna Comp. I. p. 36 A. Φαῖον ἐνδεδυμένον τριβώνιον καὶ ἐν μοναστηρίῳ διάγοντα. III. p. 71 A. ἐπὶ δὲ τὰς ὁρῶς τούτοις ἐπισυνάξει, ἀντὶ τῆς πορφύριδος καὶ τῶν σεμαμάτων τὰ μέλανα ῥάκη καταμφιέννυσιν.

P. 45.

P. 45. Τοὺς δὲ μοναχοὺς] Cujus fuerint ordinis, et quod monasterii nomen quaerit Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. ὁστὰ καὶ κεφαλὰς συναλλίζοντες] Prodigiosus notetur Junii error, qui credidit συναλλίζειν hic esse *salire et condire*. Scholiastes Theocr. Id. VII. 34. ἀλλίζω, τὸ συναθροίζω. Confer omnino Albertum Observ. p. 217. — Β συναλλίζοντες, sic. Etenim συναλλίζω et συνχυλλίζω possunt facile confundi. In Xenophontis Historia I. 1. 21. pro συνχυλλίζων, Morus recte proponit συναλλίζων. Vide Kusterum ad Jambl. p. 44. et Bastium Comm. Palaogr. p. 705.

In codice 3044. inveni Christophori cujusdam, Imperatoribus ad manum, hominis mihi prorsus ignoti, poematium in Andream monachum, nimio *reliquiarum* studio ridiculum. Opusculum hoc non omnino malum describam in eorum gratiam quibus inedita, quoquo modo scripta, placent.

Ἰησοῦ προηγῶ.

Σίχτοι ρλβ.

Στίχοι τοῦ Μιτυλίνης (sic) πρὸς τινὰ μοναχὸν τὰ τῶν ἰδιωτῶν λείψανα ὡς ἅγια ἐξωνούμενον.

Πολλοὶ λέγουσιν (εἰ δ' ἀληθεῖς οἱ λόγοι
Οὐκ οἶδα), πλὴν λέγουσι, καὶ πείθουσίν με,
Ὡς σφόδρα χαίρεις, ὦ μοναχὰ καὶ πάτερ,
Εἴ τις σε σεπτοῖς δεξιούται λειψάνοις

S 3.

5.

5. Ἄνδρῶν μαρτύρων ἢ σεβαστῶν μαρτύρων (1),
 Θήκας δὲ παλλὰς λαιψάνων θείων ἔχεις,
 Ἄς ἐξανδύγων τοῖς φίλοις σου δεικνύαις·
 Τοῦ Προκοπίου μάρτυρος χειρὰς δέκα,
 Θεοδώρου δὲ πέντε καὶ δέκα γνάθους,
10. Καὶ Νέστορος μὲν ἄχρι τῶν ὀκτὼ πόδας,
 Γεωργίου δὲ τέσσαρας κάρας ἅμα,
 Καὶ πέντε μασθοὺς Βαββάρας ἀθληφόρου,
 Καὶ νῦν μὲν ὅσα δώδεκα βραχιόνων
 Τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Δημητρίου,
15. Νῦν δ' αὖ καλάμους εἴκοσι σκελῶν ὄλων
 Τοῦ Παντελεήμονος (ὦ τῆς πληθύος!)· (2)
 Λέγεις δὲ πίσει ταῦτα πάντα λαμβάνειν,
 Οὐκ ἀμφιβάλλων, οὐκ ἀπιστῶν οὐδ' ὅλως,
 Αἰδῶ τε πολλὴν τοῖς κιβωτίοις νέμεις,
20. Καὶ προσκυνεῖς ὡς ἄντα Χριστοῦ μαρτύρων.
 Βαβαὶ ζεούσης πίσεως σῆς, Ἄνδρέα,
 Ἥτις σε πείθει τοὺς μὲν ἀθλητὰς ὕδρας,
 Τὰς μάρτυρας δὲ θήρας εἶσθαι κύνας,
 Τοὺς μὲν κεφαλὰς μυρίας κεκτημένους,
25. Τὰς δ' αὖ γε μασθῶν πληθός, ὥσπερ αἱ κύνες!
 Ἐκ πίσεως σῆς καὶ πρὸς ἰχθὺν ἐτράπη

N6-

(1) Forte, ἀνδρῶν ἀθλητῶν: ut vs. 22.

(2) Iambicus politicus, ut nonnulli alii versus in hoc poematio,

- Νέτωρ δ' μάρτυς ὀκτάπους δεδειγμένος,
 Καὶ Προκόπιον πίσις ἢ σὴ δεικνύει
 Βριάρεων κομῶντ' αἰρῶν πληθύϊ.
30. Λέγεις δ' σεμνὸς καὶ Θέκλας τῆς πρωτάθλου
 Ὀδόντας ἐξήκοντα (Φεῦ πλάνης!) ἔχσιν,
 Καὶ τοῦ μεγίστου Προδρόμου λευκὰς τρίχας.
 Αὐχεῖς δὲ καὶ σὺ πάσας ὥς νῦν ἐπρίω (3)
 Ἐκ τῶν γενείων τῶν σφαγέντων νηπίων
35. Ἐν Βεθλεὲμ πρὶν τῆς Ἰουδαίας πόλει.
 Φάσκεις δὲ τιμᾶν ταῦτα; πιστοῖς ὥς νόμος.
 Ὡς πίσις ὀρθή, πίσις ἡνθρακωμένη,
 Ἡ τοὺς πατέρας οὐκ ἀπαρνέεται νόμους,
 Τῶν Μακκαβαίων τὸ ζέον μιμουμένη!
40. Ὡς πίσις οὐκ ἔχουσα μῶμον οὐδένη,
 Τάξεις ἀνατρέπουσα καὶ φύσεις μόνον,
 Νῦν μὲν γυναῖκα δεικνύουσα πρεσβύτιν
 Ἐλθὼν ὀδόντων σχοῦσαν ἐξηκοντάδα,
 Νῦν δ' αὖ γε λευκαίνουσα τὴν κόμην νέω,
45. Καὶ νηπίος διδοῦσα παγῶνων πλάτη (4)!
 Καὶ ταῦτα πιστῶς ὥς ἀληθὴ προσδέχη,
 Καὶ χρημάτων νέμῃσιν ἡδέως δέχη.
 Οὐκ ἂν γε τοι λείψει σε πλεῖστος λειψάνων.
- Ἔσται

(3) Scripsi πάσας pro πάντας, τρίχας nempe. Agitur de Innocentium barbis: cf. vs. 45.

(4) Codex λευκαίνουσιν et διδοῦσαν.

- Ἔσαι γὰρ, ἔσαι λειψάνων ἔτι πρᾶσις,
 50. Ἔως ἂν ἠχήσειε σάλπιγξ ἐσχάτη,
 Ἐνοῦσα ταῦτα καὶ συναθροίζουσά πως;
 Ἀφθαρτον εἰς σύμκηξιν ἄλλης οὐσίας
 Σφίγγουσα τὰ πρὶν ἐκ Φθορᾶς λελυμένα,
 Ἐνοῦσα θάττον τὰ πρὶν ἐσκορπισμένα,
 55. Πυρὸν διδοῦσα πᾶσιν ἐκπεπνευκόσιν,
 Καὶ πάντας εἰς τὸ βῆμα συγκαλουμένη,
 Τὸ Φρικτὸν ὄντως βῆμα καὶ φοβούμενον,
 Ἐν ᾧτερ αὐτὸς ἱπράξεως οὐκ ἐνθέου
 Ὀρθῶς ὑπόσχῃς ἄξιαν τιμωρίαν,
 60. Ἀνθ' ὧν παρηνόμησας οὕτως ἀφρόνως,
 Ὅς ἂν βεβήλων οἶα σεπτῶν μαρτύρων
 Ὀνούμενός τε καὶ κατακλείων πύθῳ (5).
 Τί καὶ τοσοῦτον ἐκκενοῖς οὖν χρυσίον;
 Ἐξεσι καὶ γὰρ δωρεάν σε λαμβάνειν
 65. Πρὸς τοὺς τάφους τρέχοντα τοὺς ἐν τῇ πόλει.
 Εἰπερ σὺ μισθὸν οὐ κομίζεσθαι λέγεις
 Ὡν ὁσῶν προῖκα λαμβάνεις ἐκ μνημάτων,
 Ἴθι πρὸς ἐξώνησιν, ἡδέως ἴθι.
 Ῥᾶον κενώσεις ἔκταν τὸ σὸν χρυσίον,
 70. Ἡ τοῦς τάφους ἅπαντας οἱ νεκροπράται.
 Ἐγωγε τοίνυν τοῦτο θαυμάζειν ἔγνων,
 Πῶς οὐκ ἀπιστεῖς τοῖς πράταις τῶν ὀσέων,
 Τούναντίον δὲ καὶ προσηνῶς προσδέχη

Ἀπεν-

(5) Forte πίθυ.

- Ἄπαντας αὐτοὺς καὶ μεθ' ἡδονῆς ἔσης.
75. Ἦκουσα δ' αὐτὸς πρὸς τινος τῶν σῶν φίλων,
 Ὡς γνοὺς πλάνος τις πίστεως σῆς τὸ ζέον
 Ὅσοῦν προβάτου μηριαῖον λαμβάνει,
 Ἄπαν δὲ κύκλῳ βάμματα χρίσας κρόκου,
 Καὶ θυμιάσας καὶ περιτείλας ἄμα,
80. Πρόσεισιν εὐθύς καὶ δίδωσί σοι, λέγων·
 „Ὅσοῦν ὑπάρχει τοῦτο μάρτυρος Πρόβου.”
 (Τὸ δ' ἦν προβάτου μάλλον, ἀλλ' οὐχὶ Πρόβου.)
 „Δεῖ τοιγαροῦν σοι χρυσίωνων ἐκκαίδεκα.”
 Λαβεῖν τι χρῆμα θεῖον ὧήθης, πάτερ,
85. Ἐκ πίστεως καὶ τοῦτο ποιήσας τάχα.
 Πολλὴ γάρ ἐστι πίσις ἡ σὴ καὶ λίαν,
 Καὶ μὴν δυνηθῇ καὶ μεθισᾶν τὴν κτίσιν
 Ὅπου γε μικρὰ πίσις ἀκραιφνεστάτη,
 Ὡς κόκκος εἰς νάπυος, ὃ Χριστὸς λέγει,
90. Ὅρη μεθισᾶν εὐκολώτερον σθένει.
 Πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ σε πιτὼν ἔγνωσαν εἰς ἄκρον,
 Οὐκ ἀμφιβέλλειν οὐδὲ διςᾶζειν δλως
 Πρὸς τὰς δότεῖς θέλοντα τὰς τῶν λειψάνων,
 Παρέξομαί σοι προῖκα χρῆμά τι ξένον.
95. Ἐνδὲχ τὸν ἀντίχειρα τοῦ τρισολβίου,
 Καὶ γλουτὸν αὐτὸν Ἥλιου τοῦ Θεσβίτου.
 Βούλει παράσχω, λειψάνοις τούτοις ἄμα,
 Καὶ δάκτυλόν σοι Μιχαὴλ ἀρχαγγέλου;
 Ἔσαι· παράσχω τοῦτον ἐκ χώνων ἔχων.
100. Μόνον σὺ μοι πίστευε ταῦτα λαμβάνων,
 Ὡς εἰσὶ τούτων ὧν ἐγὼ διδοὺς λέγω.

- Δώσω σὺν αὐτοῖς καὶ βραχὺ, πάτερ, μέρος
 τοῦ Γαβριήλ σοι τοῦ μεγάλου τῶν νῶν.
 Ἐν Ναζαρέτ γὰρ πρὶν κατελθὼν τῇ πόλει,
 105. Πτεροβρυήσας ἐξανέπτη πρὸς πόλον.
 Ἠχθήσαν οὖν ἐκεῖθεν ὧδε τὰ πτίλα.
 Ἐγὼ δὲ ταῦτα πάντων ἔχων (6) ἐσχάτως
 καὶ σοι παράσχω, πιστὲ λειψάνων φίλε.
 Ἄλλ' οὐκ ἐκείνων φείσομαι τῶν κριττόνων,
 110. Οὕτω σε πιστεύοντα πρὸς ταῦτα βλέπων,
 τὸν ἡδὺν ὄντως ἐν μονασαῖς Ἀνδρέαν,
 Δώσω δέ σοι κάκεινα σὺν προθυμίᾳ.
 Ἐνδὲ Χερουβὶμ τριῶν ὀμμάτων κόρας,
 καὶ τῆς Φλογίνης χεῖρα ῥομφαίας μίαν,
 115. Ἦν ἐξανάψας ἐν μέσῳ τῶν λειψάνων
 Ἄλλου παρ' αὐτὴν οὐ δεηθήσῃ λύχνου.
 Φλόξ οὕσα καὶ γὰρ οἶδε καὶ φῶς ἐκφέρειν,
 καὶ πάντα νικᾷ φῶτα λαμπρῶν ἀτέρων.
 Ἐξεῖς ἐκείνην τοιγαροῦν σὺ καὶ λύχνον
 120. καὶ λειψάνον κάλλιστον, εἴπερ ἄλλο τι.
 καὶ πάντα ταῦτα προῖκα καὶ χωρὶς πόνου
 λοιποῖς συνάψας σοῖς ἀπείροις λειψάνοις,
 Θήσεις με πρῶτον τοῦ χοροῦ τῶν σῶν φίλων,
 Εὐεργέτην καλῶν με πάντα τὸν χρόνον.
 125. Οὕτω γάρ ἐσιν, ὥσπερ οἶμαι, καὶ πρέπον.
- Ἄπο-

(6) Ita nunc legitur in codice. Olim fuit lacuna sic:
 ταῦτα ἔχων.

Ἀπογράφεύς σοι ταῦτα τῶν βασιλείων,
 ὁ Χριστοφόρος, ὃν καὶ γυγνέσκεις ἔχεις,
 Ἀγχοῦ μὲν εἰκῶν τοῦ νεῶ Πρωτασίου,
 Ἄμφ' αὐτὸ Φημὶ τὸ στρατήγιον, πάτερ,

130. Ποθῶν δὲ καὶ σε γνώριμον σχεῖν καὶ φίλον,
 Ὡς ἂν γελῶν ἡδέως καθ' ἡμέραν,
 Τῶν θλίψεων εὐρών σε Φάρμακον μέγα.

P. 45. θεούς τε ἀπεδείκνυσαν] Eunapium Christianorum fidem calumniari ait Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. προσεκαλινδοῦντο τοῖς] Commelinus τοι. Plantinus et Venetus hac vocula carent. In A videtur fuisse τοῖς, quod recepi. Absesse potest vel μνήμασι, vel λειψάνοις, vel simile quid.

P. 45. κρείττους ὑπελάμβανον] Pro ἀπελάμβανον, codices recte ὑπελάμβανον, quod conjecerat Wyttenbachius.

P. 45. μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις] Julianus Misop. p. 344 A. τὸ μὲν εὐχεσθαι πάντως ἀπαλλαγῆναι τοῦ τοσούτου κακοῦ τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδομένοις γραιδίσις συνεχωρήσαμεν. Alia apud Wyttenbachium.

P. 45. πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν] CD αἰτήσεως. Genitivus θεῶν potest apte defendi. Nec displiceret παρὰ τὸν θεόν: Aelianus, Bastio mihi locum indicante, fragm p. 1055. τὴν εὐχὴν vocat πρέσβυν πρὸς τὸν θεόν. Vide Gentil. ad Apul. Apol. p. 275.

P. 45.

P. 45. δεδουλευκότα κακῶς] Confer Hemsterhusium ad Lucian. t. 2. Bip. p. 327.

P. 45. ἐν τοῖς εἰδώλοις] Junius in corporibus, recte. Confer supra p. 255. Tillemontius t. V. p. 758. de imaginibus intelligit, quod nequaquam placet.

P. 45. εἰς μεγάλην πρόνοιαν καὶ Ἀντωνίνου] Crediderim post καὶ excidisse εὐστοχίαν, vel ἀγχινοίαν, vel vocem quamlibet aliam ejusdem sensus.

P. 45. τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι] „Confer Vallesium ad Ammian. p. 353.” WAGNER.

P. 46. ἔφη] Diligentiae causa notabo in B esse εἶπε, in CD εἶπεν. Has voces fere ad libitum suum librarii mutabant. Philostratus V. A. I. 36. ἀφίξομαι, εἶπεν, ἐπειδὴν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὖ μοι ἔχη. Codex 1696. ἔφη, et ἐπειδὴν, quod scripsi loco editi ἐπειδὴ. VI. 3. p. 231. μεῖράκιον, εἶπεν, Αἰγύπτιον. Codex ἔφη.

P. 46. τῷ νῷ θεωρεῖν — ὀμμασιν] Marinus V. P. c. 13. τὰς παρ' ἐκείνῳ θείας ὄντως τελετὰς ἐποπτεύειν ἐπολεῖ τοῖς τῆς ψυχῆς ἀνεπιβολώτοις ὀμμασι καὶ τῇ τοῦ νοῦ ἀχράντῳ περιωπῇ: ubi nonnihil a me fuit adnotatum.

P. 46. τοῦτό γε αὐτοῦ μένον ἀσθένειζεν φέρει] Wyttenbachius: „scripsit sine dubio Eunapius „ἀγχινοίαν.” Faciliorem adfecto loco medicinam facere mihi viderer scribens εὐσθένειζεν. Huetius pro αὐτοῦ conjecit αὐτῷ.

P. 46.

P. 46. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νῦν ἔχουσιν τὸ προεγνω-
σμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος] Locus valde cor-
ruptus. Distinxi ut potui. In editis καὶ λυπηρὸν
reliquis una serie jungitur. CD προεγνωσθαι. —
Modo CD ἀνησον pro ἀνοσαν.

P. 46. καὶ πρότερον] Supra p. 38. — Quae fue-
rit Maximi patria non indicat Eunapius. Marcel-
linus XXIX. 1. p. 556. illum Ephesi natum esse
refert. Ibi vide Valesium, qui haec habet inter
alia: „Eunapius Smyrnaeum facere videtur. Nym-
phidianum enim, qui Maximi philosophi frater
fuit, oriundum fuisse ait e Smyrna.” Sed num
inde sequitur et Smyrnaeum fuisse Maximum?

P. 46. τῷ δὲ καὶ πτηνοί] Sic edidi ex B pro τῷ
δὲ πτηνόν: et Junius jam πτηνοί conjecerat.

P. 46. τὰς δὲ δρμὰς — δμματα] Damascius Vit.
Isid. p. 1046. οἳ τε δφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὐτρο-
χον ἀποσαφoῦντες. Wyttenbachius indicavit simi-
lem Philostrati locum V. S. II. 1. §. 7. p. 552.
χαροπὴν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν δμμάτων ἐκδίδουσαι παρε-
χομένην τι δρμῆς ἥθος.

P. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων] Vide supra p. 231.

P. 47. ὥσπερ ἐκ τριπόδων] Philostratus V. A.
I. 17. ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος, ὅτε διχλέγοιτο, „οἷ-
„δα” ἔλεγε. V. S. I. 25. p. 542. ἡ σεμνολογία
δὲ οὐχ ὑπτία, λαμπρὰ δὲ καὶ ἔμπνου, ὥσπερ ἐκ τρί-
ποδος. I. 18. p. 509. eodem sensu; θεοφρονήτῳ δρμῇ
ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμοὺς ἀναπνέον-
τες.

τες. Theophylactus Simoc. ep. 33. ὥσπερ γὰρ
ἐκ τρίποδος τινος πυθικοῦ τὰ μέλλοντα διηγῆσω μοι:
codex 299. *Alibonittie* πυθικοῦ. Idem Q. Nat.
p. 10. ἐκεῖ γάρ τι παρὰδοξον ὁ Καρίνθιος ἔφη θεάσα-
σθαι· ἀποφεύγειν τοὺς ὄφεις τὸ πῆγανον, ὥσπερ τινὸς
ἐντοῦς ἀποσοβοῦσης ἐντεῦθεν δυνάμεως. Τίς δ' οὖν,
ἀποκρίναι τῷ σῷ Πολυκράτει, ὥσπερ ἐκ τινος τρίπο-
δος τὰς ἀποκρίσεις ποιούμενος. Codices 993 3044.
post τρίποδος addunt πυθικοῦ, dantque ἐντεῦθεν,
quod inferui. Cicero Ep. ad Brut. 2. „Haec
„ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta.”
Velleius Patere. I. 11. „quae vox, *veluti oraculo*
„*emissa.*” Quintilianus X. 1. §. 4. de Platone:
„ut mihi „non hominis ingenio, sed *quodam*
„*Delphico* videatur oraculo instinctus.” Arno-
„bius init. velut quiddam promptum *ex oraculo*
„dicere:” ubi vide Heraldum et Elmenhorstium.
Cousf. et Erasinum Adag. I. 8. 90. Potest etiam ad-
di Nicephorus Gregoras Epist. ined. cod. 2991 A.
τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκρ: Λόγος τοῦς Πυθαγο-
ρείους οὕτω τοι θεῖα καὶ βεβαιότερα ἢ τὰ ἐκ Δωδώνης
θεσπίσματα εἶσθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, ὥς
ἐν πέντε ὅλοις σιωπῶντας ἔτεσιν ἀκροᾶσθαι οἱ τῶν λε-
γομένων, οὐτ' ἀμφιβάλλουσιν ἀκοήν, οὔτε γλῶτταν
προϊεμένους ἀντίφωνον . . . Καὶ κρεῖττον ἔμοι γε τό-
σαν φανεῖται ψήφισμα ἢ τοῖς Πυθαγορείοις ἐκείνοις τὰ
τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, εἰ δὲ βούλει, καὶ τῶν ἐκ
τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος χρησμῶν ἀσφαλέστερα.

P. 47.

P. 47. ἀφροδίτη τοῖς χεῖλεσιν ἐπεκάθητο] Morum
Wytttenbachius de imitatione nobilis loci Eur-
lidei:

www.libtool.com.cn

πειθῶ τις ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.

Adde virum doctissimum ad Julianum p. 33 A. et
quae notavi p. 229. Noster p. 111. τό, τε γὰρ
ἐπιφαινόμενον ἀπλοῦν καὶ ἀφελές καὶ ἀλήγητον ἐπε-
κάθητο τοῖς λόφοις. Damascius p. 1035 extr. τοιαύ-
τε τις ἐπεκάθητο πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν τοῦ ἀνδρός.

P. 47. Κλαυδιανόν τε — καὶ Νυμφιδιανόν] Huius
vitam infra leges, ubi et illius memio. „ Maxi-
mus philosophus fuit patruus. Claudiani poe-
tae, qui ex hoc Claudiano genitus et a parente
institutus Alexandriae ad poesin Latinam venit
et in aulam. In marmore Graeco apud Seldenum
Claudianus Prytanis Smyrnae nominatur cum
Nymphidia ἀρχιερεῖα.” REINESIVS.

P. 47. Οὗτος πάντων ἀνηρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταν-
τίου — γέγραπται] Scripsi ὑπὸ pro διὰ, ex BD,
Veneto, et Barberiniano, quem laudat Dorvillius ad
Char. p. 612. Locum prava interpunctione omnino
corruptum restitui.

P. 47. παραφυλακαί] Confer Dorvillium ad
Char. p. 612. hanc vocem illustrantem. Modo
pro ὅμως αὐτόν, legitur αὐτὸν ὅμως in codice B,
qui insuper omittit βασιλικαί.

P. 47. διὰ σώματος εἶχε τὰ βιβλία] Aristaenetus
I. 22. ἵνα σου μόνῃν ἐπὶ σώματος ἡμέρα τὴν προσηγο-
ρίαν

ρίαν ἐνέγκω. I. 26. πάντων ἀνὰ σῶμα ταύτην φερόντων. Aufonius Mos. 476.

„Ibis in ora hominum laetorque fovebere cantu”.

Heraclides Alleg. Hom. p. 2. τοὺς ἐναγεῖς λόγους (Ὀμήρου) διὰ σώματος ἄδων: ubi Schowius p. 243: „διὰ σώματος ἄδων dictum est ut διὰ σώματος vel „ἐν σώματι ἔχειν.” Sed exemplis probare hoc ἄδων debuisset. Bastius ingeniose correxit διὰ σώματος ἄγων, ὀρθότερονque contulit Homerum II. ξ. 91.

Μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ

Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ σῶμα πάμπαν ἄγοιτο. Confer notam supra p. 253.

P. 47. οὐχ ἔχοντες ὃ, τι διδάξουσι] Zosimus III. 2. ὁ Κωνσταντῖος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν Ἰουλιανὸν μεταπέμπεται τοῖς αὐτόθι φιλοσοφοῦσι συνέντα καὶ ἐν παντὶ παιδεύσεως εἶδει τοὺς ἑαυτοῦ καθηγεμόνας ὑπερβαλλόμενον.

P. 47. ἐπιτραπῆναι οἱ] Plantinus ἐπιτραπῆναι οἱ. Commelinus ἐπιτραπῆναι· οἱ: sine sensu. Distinctio post οἱ in meo textu deleri debet.

P. 48. ὑπομινῆσκεσθαι] Sic B ἔξ Barberinianus Dorvillii ad Charit. p. 612. pro edito ὑπομνήσκεσθαι.

P. 48. τοῦτο δὲ ἐπιτραπέν] sic B et Corayus pro edito ἐπέτραπεν. D ἐπὶ τραπέν.

P. 48. πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων] B πανταχόθεν, et ad marginem παν-

τα-

παχῶ. Tautologia esse videtur in βαθίων et βαρυτάτων: nam βαρὺς et βαθὺς promiscue et sensu fere simili, pro *dives*, *opulentus*, dicuntur. Philostratus V. S. I. 12. τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθίων οἰκῶν: ubi recte Valesius Em. III. 2. βαθίων explicat per βαρυπλοῦτων. Callimachus H. Cer. 114.

Ἄλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες.

Apud Eubulum Athenaei III. 72.

Τρέφει με Θετταλὸς τις, ἄνθρωπος βαρὺς ἡ
Πλουτῶν. . . .

proposui in Addendis t. 8. p. 415.

Τρέφει με Θετταλὸς τις ἄνθρωπος, βαρὺ
Πλουτῶν.

Haec conjectura non multo per se necessaria, nuda tamen nimis tunc fuit exposita. Sophocles Aj. 129. ἡ μακροῦ πλούτου βάρει. Vide ibi Lobeckium. Nicolaus Damasc. p. 228. Edit. Corayanae: ἐν τοῖς βαρυπλούτοις. Cf. Elsner. Sched. crit. p. 19.

Divitiae illae, quibus affluere dicitur Julianus, ipsi obtigerant ex aviae haereditate. Vide *La Bletterie, vie de Julien* I. p. 41. Agri ex Avia accepti meminit Julianus Ep. 46. init. οὐ κτητείδιον μικρὸν ἀγρῶν τεττάρων δοκούντων λαβὼν παρὰ τῆς τήθης ἐν τῇ Βιδυνίᾳ, τῇ σὺ διαθέσει δῶρον δίδωμι. Petavius ex Baroccianj varietate δοθέντων pro δοκούντων, facit δῶδέν μοι, et probabiliter fane; οὐ sustulit initio sententiae. Equidem negationem hanc inopportuna

T

non

non inveni in codice 2755, sed monstrum vocis ὑγκησειδιον, facile procurandum addito Σ, quod librarius oblitus fuit pingere. Et editio Cujaciana, quam a Petavio non inspectam fuisse demiror, diserte habet Συγκησειδιον. Negationem, e Juliani textu jure sublatam, restituam Theophylacto Sim. Ep. 85. τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Infero οὐ post ἐπόψει et lego κεκτημένας. Epist. 50. οὐ γὰρ συκοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ „ἄνδρες δικασαὶ” φθεγγομένους πυκνότερον ἢ τῶν γεωργῶν πολιτεία προσίεται. Hic locus sanus esse videtur, sed negatio aptius collocatur in codice 2991 A., ubi legi quod reponerem, si Theophylactum ederem: τοὺς γὰρ συκοφάντας — πολιτεία οὐ προσίεται.

P. 48. μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιφοίτα] Sumpsit περιφοίτα pro edito ἐφοίτα, ex ABD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 612. 619. Philostratus V. S. I. p. 483. περιφοιτῶν τὰ ἄση. Carpzovius Spec. p. 14. ὑπονοίας recte interpretatur „quod suspicionem facit de „magnitudine et opibus ita incedentis.” Theophylactus Sim. Hist. V. c. 3. p. 123 D: περιετοιχίζετο γοῦν πάντοθεν βασιλικῇ δορυφορίᾳ Χοσρῆς, ὁπόση νόμος Ῥωμαίοις αὐτοκρατορικῶς σκηπτρα γεραίρεσθαι.

P. 48. διέτειχεν] B διέτειλεν. Mox pro ἀφίκετο D ἀφίητο.

P. 48.

P. 48. *Χρυσάνθιος*] Hujus vita infra describitur.

P. 48. *Πρίσκος*] „Priscum Philosophum nominat Julianus epist. 3. ad Libanium.” REINES.
„Confer Ammian. 25. 3.” WAGNER.

P. 48. *Εὐσέβιος*] Reinesius quaerit, num Eusebius Eunapii ille sit, cujus meminit Ammianus XIV. c. 7. §. 18. Vide ibi notas interpretum.

P. 48. *ἐν μεираκίῳ*] Plantinus *ἐν μεираκίῳ*, Commelinus *ἐν μείρακι*. Carpzovius Spec. p. 10. citat *ἐν μεράκι*. Recepi *μεираκίῳ* ex B et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Nec lectio Commeliniana prorsus vitiosa est. Sed volui, cum per codices liceret, Eunapium crimine liberare laesi atticismi. Nam, teste Luciani scholiaste ad Pseudof. 5. τὸ μείραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὲς λέγεσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ γυναικὲς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὲς μείράκιον λέγουσιν. Sic sentiunt et graviores grammatici, quos vide in doctissima ad hunc locum Graevii nota. Ὁ μείραξ tamen apud Atticos de viro, sed molli atque pathico. Aristtaenetus, qui I. 2. αἱ μείρακες bene dixit: pejus, ut videtur, scripsit I. 10. μείρακι de Acontio. Heliodorus IV. 19. p. 167. X. 23. p. 422. ὁ μείραξ de viro juvene ἀπλῶς usurpavit. An. na Comn. I. p. 19 C. ἐς μείρακας παραγγείλας. Nicetae Choniatis simile exemplum mox adferretur. — Formulam *ἐν μεираκίῳ* illustravi ad Hier. p. 348.

P. 48. *ἐν μεираκίῳ πρεσβύτης*] De praematura

juvenum sapientiorum senectute vide Burmannum Secundum, qui ad Lotichii Elegiarum librum quartum, Elegia tertia, vers. 104. multa ingenti cum eruditione collegit loca et illustravit. Libanius ep. 59. πρὶν δ' εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν (codex 3002. ἀπελθεῖν), τὰ γερόντων ἐδείκνυ: ubi Wolfius similia diligenter congescit. Julianus Oratione I. p. 12 A. πατέρα τὸν σὸν διανοηθέντα φαίην ἂν εἰκότως τοῖς Κελτῶν ἔθνεσιν ἐπισῆσαι σε Φύλακα καὶ βασιλέα, μειράκιον ἔτι, μᾶλλον δὲ παῖδα κομιδῇ τῷ χρόνῳ, ἐπεὶ τῇ γε συνέσει καὶ βώμῃ τοῖς καλοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐνάμιλλον ἤδη. Gregorius Nazianzenus Vita Gregorii Thaumaturgi p. 246. χαλεπὸν ἦν τοῖς δμηλίζε θέαμα, νέος ὑπὲρ τὴν πολιὰν ἐν σωφροσύνῃ κοσμούμενος. Epigramma ἀδέσπ. 754.

“Ὅσων θ’, ὡς πρέσβυς, κοῦρος ἐὼν κράτεες: ubi vide Jacobsum, virum eruditissimum, qui, adlatis locis nonnullis similibus, lectorem plura cupientem ablegat ad Cortium in Plinium V. Epist. 9. not. 6. Nicetas Choniates Man. Comn. I. p. 35 C. καὶ τῷ ἀκριβῶς μείρακι τὴν σύνεσιν ἔσωζε τῶν καταγεγρασκότων ἐν τοῖς πράγμασι πλείονα. Epigramma in Anthologia Latina IV. 42.

„ Moribus et sensu maturus, obit tener annis.” Hilarius panegy. Honorat. „ amittere se omnis patria in juvenibus illis patres sentiebat; et „ vere erat in illis senectus, non annis cana, sed „ gratiis; non cariosa artubus, sed moribus vetustis.”

„ sta.” Ambrosius de obitu Valentin. t. 5. p. 105
D. „ amissimus Imperatorem, in quo duo pariter
„ acerbant dolorem, annorum immaturitas et con-
„ filiorum senectus”.

P. 48. ὑπὸ τῆς διψάδος δηχθέντες χανδὸν καὶ ἀμυ-
σι τῶν μαθημάτων ἔλκειν ἐβούλετο] Lucianus de
Dipsad. 9. fons fuit, e quo Noster hausit: ἀλλὰ
μοι δοκῶ . . . ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς,
οἷον ἐπεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ
τῆς διψάδος· ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς,
τσοῦτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος . . . ὥστε
σύγγνωτε εἰ . . . ἐμφοροῦμαι χανδὸν . . . Confer
Lucianum ibid. c. 4. Anonymus Suidae in Ἰου-
λιανῶς, quem ex stylo Eunapium esse cum Kustero
putaverim: ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ δίκαι ἐχώρουν,
χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης
τοῦ κρίνοντος. Etenim Noster verbo ἐμφορεῖσθαι usus
est frequentissime. P. 8. ἀκορέτως τῆς παιδείας ἐμ-
φορούμενος. p. 108. χανδὸν ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης
σοφίας. Adde p. 17. 43. 49. Nostro quoque tri-
buerim fragmentum aliud apud Suidam in Χανδόν.

P. 48. χανδὸν καὶ ἀμυσι] Tautologia Eunapia-
na: confer p. 163. Ad vocis ἀμυσι illustrationem
egregie faciunt notata Valckenario ad Callim. Eleg.
p. 252 seq.

P. 48. ἔλκειν] Propria potestate de pueris fugen-
tibus legitur apud Galenum VIII. de Hipp. et
Plat. τὰ παῖδιά τῇ παρεμβέσει τῶν χειλέων ἐκ τε τῶν

τιτθῶν ἔλκει τὸ γάλα. Longus I. p. 6. ὥσπερ ἐκ μητρώας θηλῆς τὴν ἐπιβροήν ἔλκον τοῦ γάλακτος. Scholiastes Theod. I. 36. τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν δ' ἔλαφος ἔλκοι. Philostr. Icon. II. 14. γάλα τε οἷον ἀπὸ μαζῶν ἔλκειν. Confer Valckenarium ad Callim. Eleg. p. 254.

P. 49. Ἰνδάλματα καταμανθάνω] „ Ἰνδάλματα, „ *species, figurae*. Ἰνδάλλεσθαι est apud Himerium p. 632. Confer Ruhnkenium ad Tim. „ p. 150.” WAGNER. Apposite Themistius Or. XV. p. 188 C. εὐτε ἀλκὴ τὸν ἀγαθὸν ποιεῖ βασιλέα, εἰ μὴ τι Ἰνδαλμα φέροι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ὁμοιώσεως. — D καταμανθάνων. Verbum hoc illustrat Albertus Obsf. p. 60.

P. 49. περὶ Πρίσκον] D π. Πρίσκου.

P. 49. δμοψύχως Μxξ. τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι] Editi δμοψυχος, quod mutavi. Corayus proponit δμοψυχος — θειασμὸν, συνενθουσιῶν καὶ ἐφέλκων ἑαυτὸν.

P. 49. μηχανὰς καὶ πλοκάς] Vide Crescollium Th. Rh. II. 4. p. 125. — Infra p. 53. μηχανημάτων πλεκομένων.

P. 49. ἀπόντος δὲ — ἀπέλαμπε] BD ἀπρσάντος. Vir doctus apud Carpzovium Spec. p. 10. διέλαμπε: cui bono?

P. 49. εἰκολία] Carpzovius Specim. p. 9. proponit ἀσκολία, quod et inveni in D: monstrum vocis. Quae scripsi p. 231. abunde tuentur receptam lectionem.

P. 50.

P. 50. τὸ ἐπιφάνημα] scripsi ex conjectura Junii pro ἐπιφθόνημα

P. 50. εἰ τι σοι μέτεσιν ἀληθείας] Plato Apol. 3. ἀλλὰ γὰρ μοι τῶν τοιούτων οὐδὲν μέτεσι. Idem Phaedon. 5. Plutarchus de Superst. §. 11. τῷ μὲν ἀθέῳ τῆς δεισιδαιμονίας οὐδὲν μέτεσιν. Confer Toupium Em. t. 2. p. 258.

P. 50. τῆς ἐξηγήσεως] Ven. τῆς ἐξηγήσεως.

P. 50. προσεπέβραινεν] Commelin. προσέραιεν. Plantinus προσέβραινεν. AB προσπέραιεν. D προσπέρειεν. Dorvillius ad Charit. p. 624., cum Barberinianus habere videretur προσεπέραιεν, verbum inde extrahebat προσεπέβραινεν, quod recepi. Toupius Em. t. 4. p. 479. adfert, nihil mutans, Commelinianum προσέραιεν ad Hesychii προσραίνουσι, προσβάλλουσι.

P. 50. εὐγλωττίαν καὶ τὸ εὐσομον ἐπὶ τὸ φράζειν ἀφείλε] Confer Ernesti Lex. Techn. in Εὐγλωσσος et Εὐσομία. Junius conjicit ἐπὶ τῷ: male. D ἐφ' ἧς, pro ἀφείλε.

P. 50. ἐπὶ μανίας τινός] Wyttenbachius, qui μανίας corruptum esse censet, conjicit μαγγανείας, vel, quod propius accedit ad vulgatam, μαγείας. Equidem maluerim μαγγανείας, ob ea quae superius dicta sunt. Fuit cum putarem scribendum μαντείας. — Mox pro πρώην, B πρώτην, D πρώτον.

P. 50. καθῆσθε] Sic ex B et Huetii conjectura
T 4 scrip-

scripsi pro καθεῖσθαι. — Mox non μέλλον, sed μάλλον in B.

P. 51. ~~καθεσθέντων~~] Vox soloeca, si grammaticis credendum, qua tamen usi sunt scriptores non inelegantes. Vide interpretes ad Thomam Mag. p. 485. 486. et omnino Graevium ad Lucian. Soloec. t. 9. p. 498. Dio Chryf. Or. VII. p. 229. ἐπεὶ δ' ἐκάθησάν ποτε; codex 2958. ἐκαθέσθονσάν ποτε. Optimè; nam ἐκάθησαν, num sit graecum, valde dubito.

P. 51. χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ] Sic mutavi καθαρίσας ex Wytttenbachii conjectura. Suidas: καθαγίσω· καθύτω, ἀφιερῶσω. Pausanias VIII. 2. p. 600. ὅποσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἤξιωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν. Philostratus V. S. II. 1. p. 558. τί σοι, θύγατερ, καθαγίσω; Codex 1696. ad marginem: γρ. κατασπείσω; Alia apud Wytttenbachium. Marinus initio Procli Vitae: χόνδρον, εἰ τύχοι, λιβανωτοῦ θύοντες: ubi vide quae adnotavi. De λιβανωτῶ fructu λιβάνου arboris, confer auctores indicatos a Jacobo ad Anth. t. 7. p. 370.

P. 51. ὕμνον περαινῶν] Confer notam ad Philostrati Her. p. 337. — Mox B ἐπιδείξων.

P. 51. πρῶτον ἐμείδω — εἶτα καὶ γέλως ἦν] Recepi Gesneri ad Lucian. t. 5. p. 510. correctionem εἶτα pro εἶτε, quam jam probavit melior me iudex Dorvillius ad Char. p. 313. Et Corayus, vir
doc

doctissimus, εἶτα coniecit. Hic locus aptissimus est ad declarandum verborum μειδιᾶν et γελάειν discrimen. Homerus H. in Cer. 204.

Μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἴλαον σχεῖν θυμόν:
ubi vide Ruhnkenium. Dio Chryf. Or. XXX. p. 548. ἐμοὶ μὲν γὰρ ἰδὼκει τούναντίον πολλῶν ἰαρωτέρος καὶ πρὸς τὸ παίζειν ἔτοιμος, ὅσαι ἐλευθέριαι (codex 2958. ἐλευθέριοι) παιδία, καὶ αἰεὶ περ (codex bene αἰεὶ πως) μειδιᾶν πρὸς τοὺς συνήθεις· γελῶντα δὲ αὐτὸν αἰέδην (codex male ἀναίδην) οὐ πολλάκις εἶδον. Parum ἀκριβῶς Achilles Tat. II. 6. ἡ δὲ μειδιάσασα γλυκὺ καὶ ἐμφανίσασα διὰ τοῦ γέλωτος ὅτι συνῆκε. Nec accuratius Anna Comn. I. p. 37 B. ταῦτα ἐνθυμουμένη μοι μειδιᾶν ἐπέρχεται καὶ γέλως ἐπιτρέχει τοῖς χεῖλεσι πρὸς λύχρον ἐπισυροῦσι τὸν κάλαμον: lego ἐπισυρούση. Proprie Nilus de Octo vitiiis 2. p. 362. ἐμειδιάσας, κάκειναι κεχυμένους ἐγέλασαν.

P. 51. τὸν θεατρικὸν] BD θεατρικόν, ut coniecerat Junius, quod recepi statim pro vulgato θεανδρικόν. Wyttenbachius editam lectionem defendi posse putabat ex Marini cap. 19, ubi nominatur Arabum deus quidam, Θεανδρίτης.

P. 51. μηδὲν θαυμάσης — ὑπολαμβάνων] Recepi, pro ὑπολαμβάνω, Wyttenbachii conjecturam. Sed si probum est codicis D θαυμάσας, tunc scribendum fuerit ὑπολάμβανε.

P. 51. καταφιλήσας τὴν κεφαλὴν] , De hoc ritu

T 5

,, 22-

„ caput osculandi vide Dorvillium ad Char. p. 611.” WAGNER.

P. 51. ἀπρίξ τῆς ὅλης σοφίας εἶχετο] Nostri exempla p. 113. Legat. p. 22 B. dedit Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. t. 3. p. 337. Timaeus Lexic. ἀπρίξ · ἐμπεφυκότως : ubi Ruhnkenius. Lexicon codicis 1720. ἀπρίξ · ὅλη δυνάμει, ἰσχυρᾷ χειρὶ, νεωτερικῶς. Scripsi ἰσχυρᾷ, sed codex ἰσχυρ. Ibidem: ἀπρίξ · ἀτφαλῶς, δαψιλῶς, ἢ ὅλη δυνάμει κατὰσχεῖν, βίῳ.

P. 52. τοῦνομα οὗ μοι θέμις λέγειν] Confer de hac nominis hierophantae tacendi religione quae notant Valesius Em. III. 15. et Villoisonus *Mém. de l'Acad. des B. L.* t. 47. p. 338.

P. 52. εἰς Εὐμόλπιδας ἦγε] vertit Junius: „ in-
ter Eumolpidas retulerit;” Eunapium nempe. Et sic intellexit Carpzovius Specim. p. 15. Sed alium esse credo loci sensum, videlicet: hicce hierophanta ad Eumolpidas genus referebat. Ἀναφέρειν εἰς τινα, subaudito γένος, illustravit optime Schaeferus ad Ellips. p. 76. Rariorem locutionem λέγειν εἰς τινα hoc unico Nostri loco haecenus cognitam habeo. De Eumolpidis confer Hesychium cum interpretibus.

P. 52. ὥς μεθ' αὐτόν — ᾧ μὴ θέμις] B μεθ' αὐτ. pro μετ' αὐτόν. Dein ᾧ pro edito ὥς debetur codici eidem, nec aliter conjecerunt Valesius Em. III. 15., Wytttenbachius, et Corayus. — Μοx

ἐπει-

ἐπειδὴ, pro ἐπὶ δέ, conjectura est Valefii. Wyttenbachius proposuit ἐπεὶ γε.

P. 52. δμῶροκεν — μὴ προσήσεσθαι, προσήσεσθαι δὲ ἔλεγεν αὐτόν] Commelin. μὴ περισήσεσθαι· προσήσεσθαι δέ. B μὴ προσήσεσθαι δέ. Plantiniana, cui consentit Venetus, lectionem habet, quam exhibui. Valefius Em. III. 15. προσήσεσθαι quoque reponebat pro περισήσεσθαι. Αὐτόν pro αὐτὸς ex Valefii notis manuscriptis recepi.

P. 52. ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφῆσεσθαι καὶ δμωθήσεσθαι] B ἐφ' αὐτοῦ τε τὰ — δμωθήσ. Editiones διαθήσεσθαι. Hesychius : ἐπὶ ῥθουν· κατέσκαπτον, ἐδίωκον : ubi Ruhakenil emendatio κατέσκαπτον, ἐδήρουν, Nostri loco quadamtenus firmatur, sed omnino labefactatur parallelismo Albertino. — Confer Wyttenbachium Epist. crit. p. 21. — „ Reitem. ad Zosim. p. 604.” WAGNER.

P. 52. διὰ φιλοτιμίαν περιττήν] Junius : „propter „nimiam obstinationem.” Huetius : „propter „nimiam bonorum cupiditatem.” Credo verum esse sensum : „propter nimiam ambitionem temere „rarit islius et pseudohierophantae.”

P. 52. ἱεροφάντην — βίον] Dictum ut Philostrati V. A. V. 38. p. 223. ἱεροφάντην βίον. Confer notam supra p. 131. — Paulo ante pro τὸν δὲ τῆς τιμῆς ἀποσερηθέντα, malim αὐτὸν vel αὐτόν.

P. 52. δ ἐκ Θεσπιῶν] Editiones δ ἐκ Θεσπιῶν· Valckenarius Diatr. p. 292 C. reponit δ ἐκ Θεσπιῶν, The-

Thespiensis, eique sum obsecutus. In eadem sententia Valesius fuisse videtur, qui Em. III. 15. hunc hominem *Thespienem* dicit. Salmasius quoque Nostri verbis usus ad H. Aug. p. 117 E. scribit *ἐκ Θεσπιῶν*.

P. 52. *ἐγένετο πατὴρ ὧν*] Sic p. 77. *γῆραιος ὧν ἦν*; ubi vide notam. Cf. dicta ad Philostr. Her. p. 660., et Gaillium V. Cl. ad Thucyd. I. c. 22. p. 30.

P. 52. *πατὴρ ὧν τῆς Μιδριακῆς τελετῆς*] Editiones *τελευτῆς*, quod mutavi, praeceuntibus Salmasio ad H. Aug. p. 117 E., Valesio Em. III. 15. et Gatakerō, apud Burmannum ad Vales. p. 228. jam citatis a Carpzovio Specim. p. 15. qui insuper notat codices Mediolanenses habere *τελετῆς*. Burmannus ibi et ad Anthol. Lat. t. I. p. 32. eruditissime explicat et illustrat, quid sit *πατὴρ τελετῆς*. Vide et Brouërium de adorat. p. 44. qui tacitus Spanhemii descripsit notam ad Callim. Jov. 94. Inscriptio vetustissima apud Barthesium *Mémoir. Acad. des Inscript.* t. 23. p. 409. *ΑΘΑΜΑΣ Ο ΕΤΛΑΟ ΠΑΤΕΡ*. Cujus Dei fuerit sacerdos, sive *pater*, Athamas, non dicitur. Caeterum parum fidei dandum inscriptioni illi, quae est e Formontianis. Lapis *γνησιώτερος* inter Marini viri praestantissimi Albanas inscriptiones p. 19:

* C * RVF *

VOLVSIANVS * VC *

PATER * IEROFANTA *

PROFETA * ISIDIS *

PONTIFEX * DEI * SOL *

VOT * SOLVI *

Apud eundem de Fratr. Arval. p. 519.

D. M.

L. SEPTIMIUS. AVGG. LIB. ARCHELAUS

PATER. ET. SACERDOS. INVICTI

MITHRAE

Rursus p. 341.

VAL. MARINVS. PATER SIGNV.

INVICTI MITHRAE EX VOTO POS.

Et Sacerdotes feminae Apollinis Amyclaei **ΜΑΤΕΡΕΣ** vocantur in celeberrima illa Formontiana inscriptione quam Bartholemius ibidem illustravit. Reinesiana inscriptio p. 362.

GEMINIA. TITVLLA.

ARAVSIENSIS. MATER.

SACRORVM. HIC.

ADQVIESCIT.

P. 53. *ἱπποκρότου πεδίου τρέχων*] B non habet *πεδίου τρέχων*.

P. 53. *τὰ Φαιὰ ἱμάτια ἔχόντων*] Vide supra p. 276.

P. 53. *παραβραγας*] Editiones *παραγεις*. B et Bar-

Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 624. παραρρα-
γείς, unde scripsi παραρραγείς.

P. 53. ὑπὸ τὸν Κωνσάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς ὡς
παραβασιλεὺς ὢν] Dorvillius ad Char. p. 467. ubi
vocem σφοδρῶς illustrat, tacitus scribit ἐπὶ τὸν Κ.
Et Junius ἐπὶ conjecerat. Sed ἐπὶ contra senten-
tiam loci poneretur. Velim ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου.
Constantius Julianum ad se vocaverat, ut eum Cae-
sarem crearet. Vide *La Bletterie, vie de Julien*
p. 63. Valesius in notis manuscriptis conjicit ὡς
παραβασιλεύων.

P. 53. πήχσει δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος]
„ imitatus est Marinus Vit. Procli p. 65. [cap. 26
„ extr.] ubi vide Fabricium.” WYTTEB. Ad-
de quae ipse notavi ad Marini locum.

P. 53. πεμφθεὶς δὲ Καίσαρ — διαφθαρεῖ] Ammia-
nus Marcell. XVI. p. 137. „ illud tamen ru-
„ more tenus ubique jaetabatur, quod Julianus
„ non levaturus incommoda Galliarum electus est,
„ sed ut posset per bella deleri saevissima.” Vide
ibi Valesium et Lindenbrogium.

P. 53. πάντας δὲ νικῶν ὁ. ἑ. θεεύς] Haec, quae ab
editis aberant, inveni in B, Veneto et Barberiniano
Dorvillii ad Char. p. 537.

P. 53. μόνους ἐκείνους] Ἐκείνους debeo Veneto et
BC.

P. 54. καθάπερ θεόν τινα — φανέντα] P. 74. προ-
σεῖ-

θεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτης καὶ ἄνευ τινὸς πραγματείας
φανέντι θεῶ. Illustravit haec loca Spanhemius disc.
de P. et U. N. www.426.427.com.cn

P. 54. ἄνδρες οὕτω δραστήριοι κτλ.] „ Confer Rei-
meierum ad Zosim. p. 571.” WAGNER.

P. 54. δξυδορκίαν καὶ διάθρησιν] Plantinus δξυδερ-
κίαν. Commelin. et BC δξυδορκίαν. Confer notam
p. 143. Editi διάτρησιν, quod mutavi ex BC.

P. 54. ἐγχερίπτουσιν] Editi ἐγχερίμπτουσιν. B ἐγ-
χρίπτουσι, forma verbi antiquiori: vide Ruhnke-
nium ad Tim. p. 106.

P. 54. ἐκεῖνοι ἤδεσαν τὰ φανθέντα σημεῖα. Ὁ μὲν]
Malim: ὡς ἐκεῖνοι — σημεῖα, ὁ μὲν. Quod prae-
ceslit ἀγρίοις, ὡς potuit absorbere. — Φανθέντα:
vide notam p. 260.

P. 54. ὑποπτήξας, τὴν γλῶσσαν ἑλδακῶν] B ὑπο-
πτήσας. Confer notam p. 246.

P. 54. τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν] Confer notam
p. 235.

P. 55. ἀχρὶς ἂν ἐπικλίνῃς] B ἐπικλίνῃ, quod et
ipsum bonum esset, melius fortasse. Vide notam
p. 203.

P. 55. οὐκ ἂν μαχισαίμην] In C es punctis de-
letur, unde patet librarium voluisse μαχοίμην
scribere.

P. 55. ἀκινήτοτερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος] Vide no-
tam p. 272. Mox p. 57. ἔμενεν ὁμῶς ἀκίνητος.

P. 35.

P. 55. ἀπολέλυντο] BD ἀπελέλυντο. Noster et augmentum nunc habet, nunc negligit. P. 7. ἐπετέτακτο. 16. κατέκλιοντο. 20. συνεκέκλιτο. 39. ἐπέπλευτο. 35. τετέλεστο. 38. κειχώριστο. De omissione augmenti in hoc tempore vide Albertum Observation. p. 65., Reichardum ad Gem. Plethon. p. 37. et Böckhium ad Platon. Min. p. 60. Apud Heliodorum I. 1. p. 2. ἀναμέμικτο pro ἀνεμέμικτο edidit Corayus, cui codex Venetus 409 suffragatur: vide ibi ejus notam. Et 2. p. 3. pro ὑπεσήμερις, codex idem melius ὑποσήμερις. 16. p. 28. προύλελύπητο: codex προλελύπητο. II. 32. p. 100. συνετέτακτο: Codex συντέτακτο. Achilles Tat. V. 3. μεμήνυκε: praestat lectio Veneti 409. μεμηνύκει. 5. p. 414. ἐπελέλησθαι: Venetus ἐπιλέληστο. 8. ἤδη μοι γεγονάσι μῆνες ἕξ: malim γεγονεσαν cum Veneto et Vaticano. Porphyrius Vit. Plot. 7. προκεχωρήκει: sed codex 2290. προύκεχωρήκει. Philostratus V. A. I. 13. p. 14. εἵκοσιν ἐγεγόνει: codex 1696. εἵκοσι γεγονέει. In Longi Coureriana editione egregia libr. III. p. 119. (Schaeferianae p. 89.) e codicibus Vaticano et Florentino πεπλάδευτο scribitur: IV. p. 181. (Schaefer. p. 410.) πέπληστο κρατήρ offerunt codices: scriberem πέπλησθ' ὁ κρατήρ.

P. 55. ἐστενοχώρει τὰς προόδους] Lucianus Nigr. 13. στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας: ubi Hemsterhusius. Chariton IV. 7. p. 102. τὰς ὁδοὺς ἐστενοχώρουν:

ρουν: ubi Dorvillius. Constantius Themistii p. 21 B. εἰ γὰρ τείχεσι μὲν αὐτὴν περιφραγνύναι, κοσμεῖν δὲ τὰ ἔνδον οἰκοδομήματα, δήμου δὲ πλήθει σενοχωρεῖν, σημεῖον ἀγαπῶντός ἐστι βασιλέως: malim legere e codice Valesiano: κοσμεῖν δὲ τοῖς ἔνδον οἰκοδομήμασι. Zolimus II. 35. Gregorius Nyss. Vit. Thaummat. p. 269. εἰσῆει σενοχωρούμενος ἀπανταχόθεν τοῖς παρὰ πέμπουσιν. Johannes Chrysostomus Orat. in S. Lumina p. 119. Combef. πολλὴ τῶν σωμάτων ὑμῶν ἡ σενοχωρία. Luciani Scholiastes l. c. διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν σενοχωρίαν ποιῶν.

P. 55. ἦν — θεραπεύῃ] Editi ἦν — θεραπεύειν: quae sensu carere videbantur. D ἦν — θεραπεύει, cum nota, p. fab., qua significatur vel conjectura vel liber Petri Fabri. Hanc lectionem recepi, mutato tamen θεραπεύει, ob ὅταν.

P. 55. τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ] B πλασίᾳ, sic. „Πλα-
„ γία θύρα, id est, *positum*, si glossis veterum
„ credimus. Conf. Polluc. I. 8.” CARPZOV,
Specim. p. 27.

P. 55. οὔτε γράμματα εἰδὸτα ἀπέφαινε] Malim οὐδέ. Ad sententiam confer notam p. 238. Libanius Epist. 404. Φιλομήτωρ δ' ἦκων καὶ τοιαῦτα ἀπέφηνεν, ὥς με μικρὰ λέγοντα ἀπέφηνεν. Lucianus Hipp. 3. παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Athenaeus XIV. 12. ὡς λῆρον ἀποφαινεν Κάσσανδρον. Xenophon Ag. I. 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισαφέρνην τῇ ἀπάτῃ.

V

P. 55.

P. 55. ἔμεινε κατὰ χώραν] B ἔμενε. Junius ver-
tit *dormi mansit*. Κατὰ χώραν idem valere videtur
ac infra p. 57. ἔμενεν ἀκίνητος. Hesychius: κατὰ
χώρην · κατὰ φύσιν ἢ ἀκίνητον: quod huc facit ad-
prime. De hac locutione multus est Villoisonus
Troisième Lettre sur l'inscript. de Rosette. p. 4.

P. 56. ὃς κε θεοῖς] Homerus Il. α. 218. Corri-
ge erratum operarum γε pro κε.

P. 56. πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξιμῷ] Sic BD et Co-
rayus, pro ἐπὶ Μαξιμου. Mox B dedit καὶ post νύξ.

P. 56. μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς] Forte αὐτοῖς.
Non bene video, quo αὐτοῖς pertineat. Apud Sy-
nesium αὐτοῖς et αὐτῆς permutata indicabam ad Phi-
lostr. Her. p. 481.

P. 56. ἐπέσειλε] Editiones hic ἐπέσελλε, ut et
mox, πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέσελλεν. Cum B utro-
bique ἐπέσηλεν haberet, aoristum utrobique scri-
bendum duxi. C priori loco ἐπέσελεν. Sic p. 57.
τοὺς ἄξοντας ἐσειλεν dedi, pro ἐσελεν vel ἐσελλεν
editionum, et inferius πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέσελλεν
mutavi in ἐπέσειλεν, duce B, in quo ἀπέσειλεν.

P. 56. ἰδίᾳ] Plutarchus Thes. c. 12. εὖρε δὲ τὰ
τε κοινὰ ταραχῆς μετὰ καὶ διχοφροσύνης, καὶ τὰ πε-
ρὶ τὸν Αἰγέα καὶ τὸν οἶκον ἰδίᾳ νοσοῦντα. Malim
ἴδια, ut ὀpponantur τὰ κοινὰ et τὰ ἴδια, quemad-
modum alibi κοινῇ et ἰδίᾳ, et infra apud Nostrum
p. 58. δημοσίᾳ et ἰδίᾳ. Confer Ruhnkenium ad
Tim. p. 146.

P. 57.

P. 57. ἐκβαλὼν] Sic reponendum esse visum est pro ἐκβαλὼν, quod Junius mutare volebat in ἐκβαλὼν. Statim B σφραγίδα.

P. 57. ὡς ἂν τὴν μίαν] Corayus proponit ὡς αὐτὴν τὴν μίαν, quod verissimum esse credo.

P. 57. ἀπὸ στόματος] Sic Gallice ad verbum: *de bouche*. Plato Theaetet. 2. p. 142 C. *τινες ἦσαν οἱ λόγοι ἔχεις ἂν διηγῆσασθαι*; ET. οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ οὐτω γε ἀπὸ στόματος. Heindorfius, post Ruhnkenium, vertit *memoriser*, bene utique ad convenientiam loci. Xenophon Symp. 3. 5. *δυναμὴν ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδυσσεύαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν*. Philemo fragm. p. 314.

ἀπὸ στόματος ἄπανθ', εἰὰν βουλῇσθ', ἐρῶ.

Confer Abreschium ad Aesch. t. 1. p. 185.

P. 57. Ῥηϊδίως] Il. 1. 184.

P. 57. αὐτὸν οἱ θεοὶ. — ἔμενον ὄρας ἀκίνητος] BD dederunt ὄρας, quo carebant editiones. — Achilles Tat. I. 12. *τὸν μὲν οὖν Κλεινίαν πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀφῆκεν ἡ φωνή, καὶ ἔμενον ἀκίνητος*.

P. 57. τὰ παρὰ τῶν θεῶν] *Signa a Diis data*. Lege optimam adnotationem Valckenarii in N. F. p. 352.

P. 57. πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέσειλεν] Confer supra p. 306 B. ἀπέσειλεν. Mutatio facilis et frequens: vide notas ad Lucianum D. D. X. 2. Libanius Ep. 1581. p. 717. *δοκεῖς δέ μοι καὶ σούτους ἀπεσταλέναι πρὶν ἢ τὸν Φιρμίονον ἰδεῖν*. Malim legere *e co*

dice 3002. τούτου; ἐπεσαλκέναι τοὺς λόγους πρὶν ἢ

P. 57. ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἢ κατὰ Λυδῖαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μόνον] Editiones γίνοι. Nihil praeiudicii a codicibus. B duntaxat Junii conjecturam γίνοιτο firmat. D γένος. Wyttenbachius sic locum emendare voluit: ὡς ὁ τ. β. καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἶη, αἱ κατὰ Λυδῖαν γίνοιτο μόνον. Equidem putaverim delenda esse verba ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, scholium nempe marginale, quo non nemo volebat sublatam in αὐτοῦ ambiguitatem, cavebatque ne ad Chrysanthium pronomen referretur; et reliqua sic legirim: ὡς ἢ κατὰ Λυδῖαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μνή. Infra p. 110. de hac ipsa re scribens Eumapius: ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν· καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἡλγησεν ἐπὶ τῇ μνή. . . . Apud Bastium Epist. p. 210. μνή et μνή. videtis permutata. Et verba γίνοιτο μνή firmare potest locus similis Thucydidis II. 18. ἢ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη.

P. 57. Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων) Et ambo quidem, teste Ammiano XXV. 3, Augusto adfuerunt, cum, hiante latius suffossi lateris vulnere, jamjamque moriturus, super animorum sublimitate Socratico more modoque, perplexius disputaret.

P. 58. ἐγκωμιαζόντων ἀνθρώπων] Editiones, ἐγκωμιαζον τῶν ἀνθρώπων, quod correxi ex C et Junii conjectura.

P. 58.

P. 58. (εἰ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλ-
θε!) Junius, *nisi pluribus idem accidisset*: pessi-
me. *Abire ad plures*, παρὰ τοὺς πλείονας ἀπελ-
θεῖν, notissimus euphemismus, quo *tori* significatur.
Leonidas Tar. 79.

ἀπὸ ζώην ὁ παλαιὸς

Ὡσαυτο, κείς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

Vide Heraldum Adv. II. 4; Interpretes ad Hesy-
chii Πλείονες· οἱ τετελευτηκότες; Taubmannum ad
Plaut. Trin. II. 2, 13; Vulcanium ad haec Calli-
machi, Epigr. 4. al. 38:

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἴσσι) τί ται, σκότος ἢ Φάος,
ἐχθρόν;

Τὸ σκότος· ὑμῶν γὰρ πλείονες εἰν Ἀἴθρῃ.

— in Nostri loco, pro εἰ γε malim εἶθε vel εἰ γὰρ,
utinam. Caeterum locum prorsus laborantem no-
va et perspicua interpunctione planum et facilem
reddidi. Statim Βαλεντιανὸς mutavi in Βαλεντι-
νιανός.

P. 58. περιττῶς διαλάμπουσα] Venetus περιτω-
λάμπουσα. Plantinus περὶ τῷ λάμπουσα. Confer
Bastium Epist. p. 116. not.

P. 58. πρὸ τῶν ἐλπιζομένων] Ἐλπίζω verbum
est mediae potestatis, et non raro in malam partem
sumitur. Aristaenetos I. 19. τῆς προσδοκωμένης ἐλ-
πίδος ἀπῆλλαξα τάχιον. Q. Calaber I. 428.

— ἐλπὼρὴ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἡμᾶρ
Εἰσιδέειν.

Euripides Or. 849.

Οἷμαι! προσῆλθεν ἐλπίς, ἣν φοβουμένη

Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

Et sic Latini. Vide Tanaq. Fabrum ad Andriae prologum; Lennepium ad Phal. p. 175; Kuinoelium ad Cydon. c. 23. p. 138.

P. 58. οὐδὲν ὑποσᾶς δεινόν] Plantinus et C κακόν, pro δεινόν. Polemo Declam. p. 6. σὺ δὲ, ᾧ τέκνον, μηδὲν ὑποσᾶς. Codex 3017. μηδὲν δεινόν ὑποσᾶς,

P. 58. εἶναι καὶ γεγενῆσθαι] Supra p. 6. pro edito olim μαθητῆς τε αὐτοῦ εἶναι λέγων rescripti e codicibus (vide p. 150.) αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων: forte, εἶναι καὶ γεγενῆσθαι, utrumque verbum ibi, ut hic, dederat Eunapius. Plato Hipp. Maj. §. 30. ἀδύνατον πᾶσι τοῦτο γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν: et Ion, p. 30 Mull. γραφεῖς πολλοὶ καὶ εἰσι καὶ γεγόνاسι ἀγαθοί. Libanius t. 4. p. 460. εἴη ἂν καὶ τοῦτο τῆς ἐμῆς ἀτυχίας, ᾧ ἄνδρες, τό τινας ἐπιχειρεῖν πείθειν ὑμᾶς ὡς ἄρα βελτίους περὶ τὸν ἐμὸν νόον καὶ γεγόνاسι καὶ εἰσιν. Qua in formula animadvertendum est verbum γίνομαι in praeterito populi, εἰμὶ vero in praesenti.

P. 58. εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν] P. 96. εἰς τοὺς ἔκρους ἐτέλει. P. 92. εἰς ἕκτον που καὶ δέκατον ἔτος τελῶν. P. 75. εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν. Locutionem illustravit Schaeferus Mel. p. 28. Philostratus V. S. II. 1. Ἡρώδης ἐτέλει μὲν ἐκ πατέρων

ἐς τοὺς δυσπάτους. Vide alia in indice Olearianae-
 Gregorius Naz. in Epitaphio Basilii: *τελοῦμεν εἰς*
ἄνδρας ἐξ ἀγενείων. Marinus V. P. c. 6. *εἰς παῖ-*
δας ἤδη καὶ μαιρακίσκους ἐτέλει. Synesius Dio.
 p. 35 D. *ἐτέλεσεν ἐς σοφιστάς.* Vide Wolfium ad
 Liban. Epist. p. 30. Eusebius V. C. I. 7. *θᾶτ-*
τον δ' ἢ συντελέσαι εἰς ἄνδρας ὠκύμορον ἀποβῆναι.
 Synesius iterum de Regn. p. 16. *καθάπερ εἴ τις*
χρυσῷ δεθείς καὶ μᾶλλον πολυταλάντοις ταῖς πέδαις,
ἔπειτα μὴδὲ ἐπαῖτοι τοῦ κακοῦ, μὴδὲ ἡγοῖτο σχέτλια
πάσχειν εἰς δεσμώτας τελῶν. Codex 1038. *μὴδὲν*
ἐπαῖτοι τοῦ κακοῦ, quod et ipsum bonum est. Plato
 Apol. 3. *ὣν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι*
ἐπαῖω.

P. 59. *ἐς τὸ βαθύτατον α. τῆς τιμωρίας]* Corayus
 conjicit *βαρύτατον.* Nihil facile definitio in tali
 scriptore. Caeterum, hae voces quam facile per-
 mutantur, vidimus p. 289.

P. 59. *ὀλγου τιμήσαντες αὐτῷ]* De horum regi-
 minum ratione vide Fischerum ad Plat. Apol. p.
 145; Schaeferum ad Ellips. Graec. p. 111.

P. 59. *ἐπὶ καταβολῇ]* Confer notam ad Philostr.
 Her. p. 237.

P. 59. *ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις]* „ Scaphis-
 „ mus cujusmodi supplicii genus sit, non aperiunt
 „ Grammatici; itaque obiter hic explicabo ex Plu-
 „ tarcho et Zonara, ut lucem huic loco dem. Sca-
 „ phis duabus, quae committuntur ac coagmentan-

„ tur, ita includitur homo totus, ut promineat
 „ foris caput cum manibus pedibusque; dein ju-
 „ betur edere, aut si nolit, vi allata, cibum capere
 „ compellitur, compunctis etiam oculis: infundunt
 „ quoque lac melle mistum, radiisque solis adver-
 „ sis objiciunt, ubi facies prius illita muscis api-
 „ busque oppletur: interim ab excrementis, cum
 „ vesicae, tum alvi, intra scaphas verminantibus
 „ corpus misere absumitur. Dirum supplicii ge-
 „ nus apud Persas receptum.” JVNIVS.

Huetius indicat Plutarchum in Artax. p. 1019;
 Zonaram I. 2. p. 25; Ctesiam Persic. p. 643. ad
 calcem Herodoti, ubi Aspamitres σκαφεύεται;
 Scaligerana p. 320; et ex Tavernerio Tom. I. p.
 616. monet genus quoddam scaphismi retinere ad-
 huc Persas. Confer Dorvillium ad Char. p. 549;
 Brissonium de R. Pers. p. 333; Larcherum ad Cte-
 siam.

P. 59. “οἱ γυναῖκες τοὶ τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοί] B,
 Plantinus ἀλέσμοι, ut et codex Dorvillianus ad
 Char. I. c. Commelinus ἄλισμοι. „ Vertit Ju-
 „ nius, *muliebria et prooacia tortorum convicia*;
 „ sed vereor, ut suam versionem nobis approbet.
 „ In edit. Commel. legitur ἄλισμοι. Ἀρταβρα
 „ autem populi sunt Hispaniae. Cum hic ergo
 „ de suppliciis agatur, crediderim ab Eunapio se-
 „ rum aliquem reos puniendi morem ab Artabris
 „ usitatum designari, qui fortasse, cute detracta,
 „ sale

„fale corpus confpergebant, idque muneris mulieribus demandabant.” HVETIVS. Sed amplexus sum, post Colomesium Observ. p. 142, emendationem Valefii Em. III. 16. reponentis σκαλισμοὶ ex hoc Strabonis loco III. c. 2. p. 147. ἐν δὲ τοῖς Ἀρτάβροις, οἱ τῆς Λυσιτανίας ὕστατοι πρὸς ἄρκτον καὶ δύοσιν εἰσὶν, ἐξανθεῖν Φασὶν ἀργυρεῖν τὴν γῆν κατὰ τῆς χρυσῆς λευκῆ· ἀργυρομιγῆς γὰρ ἐστὶ τὴν δὲ γῆν ταύτην φέρειν τοὺς ποταμούς· τὴν δὲ σκαλίσαι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ἡθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ κίτῃ. Nihil hac emendatione vero similius; attamen vix intelligo, quid hae *sarculationes*, quantumvis difficiles et operosae, cum Persico scaphismo possint comparari. Caeterum infelicissima fuisse videtur mulierum apud Artabros conditio. Photius Bibl. cod. 94. p. 357. ἐν Ἀρτάβροις ἤχθη, οὗ γυναῖκες μὲν πολέμοισι, ἄνδρες δὲ οἰκουροῦσι. Non negligendus Burmannus in Addendis ad Valefium p. 229. Omitto Trilleri Observ. p. 78. infelicia tentamina.

P. 59. πρὸς τὰς ἐπιφερομ.] Articulum inserui ex B et Veneto.

P. 59. παρὴν καὶ ὑπερήλγει] Editi, ἡ παρὴν ὑπερήλγει. Practuli lectionem B et Veneti.

P. 59. ἀπολομένης] C ἀπολομένην.

P. 60. ὁ γὰρ Περσὶς ἀνταναστὰς πολλὰς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι — εἰς τὸ συνήμεναι] B ἀναστὰς. — Plantinus et Venetus carent τῷ καί. — Vox συνή-

μεναι foede corrupta est, nihilque praesidii codices obtulerunt, tacentque critici. Wagnerus melius tacuisset, quam haec scripseret: „Τὸ συνήμ. „ infinitiv. Junius vertit: *ut ad pactiones descendere eum compulerit*. Ergo a συνάπτειν; „ sed tum duplici μ: Συνημμένος est p. 133.” Vellem Wagnerus docuisset, quid hoc sit infinitivi, συνήμμεναι vel συνημμέναι, et qui a συνάπτω possit elici. Scribendum foret συνῆφθαι, vel συναμολογηκέναι, vel συνιέναι, ad sensum, quem Junius invenire sibi visus est? Sed pugnat historia; nam Ammianus, qui XXVI. 6. res Procopii stylo non suavi, at vivido, narravit, Zosimus IV. 4., Aurelius Victor, Zonaras, Idatius, caeteri, non significant Valentem cum Procopio ad pactiones unquam descendisse. Nihilque de pactionibus invenio notatum a Themistio in Oratione VII, qua Procopium interemtum Valenti gratulatur. Ergo expectandum meliorum codicum vel hominum sagaciorum auxilium. Interim, si non Eunapio, saltem Themistio prodesse conabor Procopianam seditionem oratorie describenti. Orat. VII. p. 86 C. καὶ μέτρον τὸ πανταχόθεν ἀδόκητον τῆς τόλμης ποιησάμενος ὁρμητήριον, ὑπὲρ τὸν Κρίξον, ὑπὲρ τὸν Σπάρτακον ἐβρασύνετο. Pro μέτρον, quod sententiam laedit, Codex Valesianus habet μόνον, in quo possumus acquiescere. Petavius ingeniosius quid coniecit, non verius. — P. 87 B. πῶρρωθεν δρώμενος, πλὴν

πλὴν ἢ τριάκοντα μεταξὺ τῶν. Codex πλεῖν, quod
 minor non divinasse editores. Vide notas ad novam
 Gregorii Cor. editionem p. 140. — P. 88 A. πρὸς μὲν
 τὸ κρατῆσαι τῶν πολεμίων ῥοπὴν τινα συνεκδήνεγκαν
 οἱ μετασχόντες σοι τοῦ κινδύνου. Cod. συμετασχόν-
 τες. — P. 88 D. facilem et certam Petavii emen-
 dationem δε γε, pro οὐ γε, codex firmat. — P. 89
 A. πάντα ἐνεσιν ἀτεχνῶς ἐν τῷ βασιλικῷ ὧν ἰδεῖτο·
 ἰδεῖτο δὲ τὸ φιλανθρώπως, αἰδημόνως . . . Codex τοῦ
 φιλανθρώπως, αἰδημόνως: illud accipiendum; hoc,
 non. — P. 89 B. βασιλέα γὰρ ἀξιούντα εἶναι πάν-
 των τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, ἔπειτα ἐξαρνεῖσθαι πρᾶ-
 ξαί τι βασιλικῷ, αἰσχροὺν ἦν καὶ μαχομένον πρὸς
 τὸν οὐνομα. Editio Petaviana exhibet πρᾶξαί τε, quod
 sic tacite immutavit Harduinus: sed codex, πρᾶξαί
 γε, quod melius; μαχομένου, quod fere malim. —
 Mox: ἐκάστου γὰρ, οἷμι, τεχνίτου ἢ περὶ τὴν τέχ-
 νην πρᾶξις ἀλλότριον δείκνυσι τὸν πράξαντα τοῦ προσ-
 ρήματος. Hiat sententia. Codex bene: ἢ μὴ πε-
 ρὶ τ. Sensum viderat Harduinus. — P. 89 D. καὶ
 ἔρωμεν Ὀμηρον: absque sensu, qui fiet optimus, si
 legeris e codice καὶ ἔωμεν. — P. 91 A. ῥήγμα
 θουλον ὑποτρεφόμενον ἐν τῷ βάθει περὶ τὸ κυριώτα-
 τον τῶν μερῶν ἀπεσπῆμαιεν. Legendum forte και-
 ρώτατον: Eadem medicinam Themistio Or. VI.
 p. 83 C. feci ad Philostr. Her. p. 613. praeunte
 codice Parisino, cui nunc suffragantes video co-
 dicem Valesianum, et editionem Morellianam p. 35.

The-

Themistius rursus Or. VIII. p. 117 D. ἵπποις μὲν ἴσως (Cod. Vales. omittit ἴσως) οὐκ ἂν ἐχρήσαντο μὴ λίαν ἐξητασμένοις, ἀνθρώποις δὲ ἐχρῶντο πρὸς τὰ κυριώτατα ἀνεξετάστοις. Codex Valesianus, καιριώτατα, quod qui praetulerint, me non invenient repugnantem. De hac confusione vocum καιριος et κύριος, vide quos indicavit Morellii, viri egregii, diligentia ad Aristid. p. 63. — P. 93 C. τοσαύτη δέ ἐστιν ἡ τῆς πραγμάτων περιουσία, ὥςτε ἀχανακτοῦμεν, εἰ καὶ σμικρὸν τις ἀνιαθεὶς τῶν τὰ ἔσχατα προσδοκῶντων. Liber Valesianus bene, ἀνισσθείη. Μοχ ἀπῆειμεν, lacunulae supplementum a Petavio propositum, exhibet codex. Ὅθεν οὖν ἐξέβην, ut ait alibi Themistius ille.

P. 60. ὁ Κλέαρχος ἐπεσάτει] BD male ἀπεσάτει. — Clearchus fuit Asiae Vicarius, subjectusque Praefecto Praetorii. Vide ad Ammian. XXVII. 9. p. 495. Valesium, qui et ad eundem XIV. 5. p. 17. de Vicariis erudita notavit, addenda Sirmondi et Savaronis animadversionibus ad Sidon. I. Ep. 3. — „Ad Clearchum Vicarium Asiae est „lex unica, ne colonus inscio domino suum alienet peculium. Cod. Th. Impp, Val. et Val. „VI. cal. febr. Cosf. iisdem. A. Chr. 366.” REINES.

P. 60. ἀφ’ Ἑλλησπόντου — ἀφορίζεται] Mox p. 80. Asiae Provincia rursus definitur et terminis circumscribitur. Confer Carpzovium Specim. p.

10., et, monitore Wagnero, Wernsdorfium ad Himer. p. 230.

P. 60. Σαλούτιος,] Ammianus XXVI. 5. p. 453. „ Orientem quidem regebat potestate praefecti *Sal-*
„ *lustius*.” 7. p. 461. „ Nebridius in locum *Sal-*
„ *lustii* praefectus Praetorio factione Petronii re-
„ cens promotus.” Ibi codices nonnulli habent *Salutii*, quod Eunapianam lectionem asferit. Carp-
zovius Specim. p. 11. Σαλλούσιος malebat. Vide Valesium, collato omnino, quem indicavit Wagne-
rus, Wernsdorfio ad Himer. p. 11.

P. 60. βλακείαν] Gregorius Cor. Ion. §. 171. Βλακόν· τὸ τρυφερὸν. Confer ibi Koenium, et Ruhn-
kenium ad illa Timaei: Βλάξ· ὁ διὰ νωθρίαν ἀμαρ-
τηκός.

P. 60. Νικίαν] Et nota quidem Niciae Athe-
niensis strategī imbecillitas: ἦν εἰρηνικός, ait Sui-
das, ὥς καὶ δειλὸς εἶναι διὰ τοῦτο νομίζεσθαι.

P. 60. ἔμελεν αὐτῷ — μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν
ψυχὴν] C ἔμελλεν: male. — Suidas: Μοσχεύων·
μεταφυτεύων. Εὐνάπιος· „ οὔτοι μὲν ὧδε μένοντες
„ ἐμόσχευον τὸν πόλεμον.” ὑπέτρεφον, ὑπεφύτευον.
Kusterus proponit, non sine veri specie, ὑπέτρε-
φον pro ὑπέτρεφον. Hesychius: Μοσχεύσας· γεν-
νήσας. Vide Bentleium ad Men. p. 79. Photius:
Μοσχεύεται· τρέφεται. A stolonibus educandis
vox ad moralem culturam deflexa est: „ animum
„ excolere et confirmare ipsi curae fuit.” Philo
de

de Agric. p. 190 A. φυτεύω δὲ ταῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ παιδικῇ ψυχαῖς μοσχεύματα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὰς τιθνήσεται. www.libtool.com.cn

P. 60. ὑπερηγάσθη τὸν Κλέαρχον καὶ οὐκ ἀπέλυτε τῆς ἀρχῆς] Idem est sensus verbi παραλύειν, quod p. 61. legemus: τῷ γοῦν Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας. P. 64. παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς. Photius Bibl. cod. 98. τῆς βασιλείας τοῦτον παραλύσας. Zosimus IV. 2. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανοῦ διοικῆταις ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων. 22. τῇ τῶν ἐρχόντων βαρυνομένου κακίᾳ καὶ παραλύσαι μὲν αὐτοὺς . . . ὀκνοῦντος.

P. 60. εἰς ἀρχὴν μετέστησε μείζονα, ἀνθύπατον — Ἀσίας] Vide Valesium ad Amm. XXIX. 2. p. 564. et Wesfelingium ad Itin. p. 658. de Proconsule Asiae.

P. 60. Ἀσίας] Βούσιας. Schaeferus, vir praestantissimus, videndus ad Gregor. p. 532., docuit quam saepe *ou* et *a* fuerint confusa. Libanius t. 4. p. 145, 10. τίς λοιπὴ δλαιτα; οὐχ ἡ τοῦ Πλάτωνος; Lego cum codice 3017. Πλούτωνος. Lucianus Pseudof. 7. ἀττικίζοντος δὲ τινος, καὶ „τεθνήξει” λέγοντος ἐπὶ τοῦ τρίτου: ad quae Scholiaſtes: τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ’ οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου. Lego: ἀλλὰ τεθνήξει. Luciani textus τεθνήξει reponere jubet; ἀλλὰ, vis sententiae. Infra apud Nostrum p. 62. οὐ παντὸς et ἑπαντος confusa fuisse videntur.

P. 60.

P. 60. Αὕτη δὲ — τὸ ἀλιτενές] Αὕτη pro αὐτῇ debeo Dorvillio sic laudanti ad Char. p. 451. Idem pro edito ἀλυγνές dedit ἀλιτενές, quod jam conjecerant Scaliger Carpzovii Spec. p. 10, Wesfelingius ad Itin. p. 658. et Vossius ad oram libri Valckenariani. Ernestius in indice Polybiano v. ἀλιτενές, videndos indicat Wesfelingium ad Diod. I. p. 211. [t. 3. 523] et Ruhnkenium ad Timaeum *in hac voce*. Sed Timaeus habet, non ἀλιτενές, sed ἀλίπεδον.

P. 61. τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον] „ Maximī „ fortasse rebellionem intelligit. Sextus Aurel. „ Victor. p. 1222 C.” HVET, Maximus rebellavit sub Gratiano, et Occidentem maxime premebant belli atrocissimi calamitates. Probabilior est Valesii opinio, qui in Ammian. p. 564. θόρυβον τουτονὶ ad Arcadii tempora refert.

P. 61. Φυγεῖν ἀπηνάγκασε] „ Eunapius θαύμα- „ τα et θειασμούς ubique Christo et religioni Christi- „ tianae opponit. Penes eum Sopater. ventos vin- „ cit, ut Christus apud Matth. VIII. 26, 27 (id „ etiam de Empedocle Iamblichus in Vit. Pythag. „ ait; et inde *Alexanetmon* vocat). Ipse Iambli- „ chus inter preces *μετεωρίζεται*, quomodo Pau- „ lus [conf. not. supra p. 179.] 2-Cor. XII. 2. 4. „ Porphyrius Daemonem ejicit *Καυσάθαν* dictum, „ i. e. Satanam, Domini et discipulorum more „ Aedesium (Vit. Chrysanth.), grammaticam es „ li-

„ literas nescientem, Deus agitat: conf. Act. II.
 „ 4. 8. Fugat Clearchus miraculose tortores *Sallu-*
 „ *sii* [voluit scribere *Maximi*] (nam sic legen-
 „ dum pro *Salutio* in editis), plane ac in horto
 „ Servator milites; Joh. XVIII. 6. Alii ἄρρητα ῥή-
 „ ματα exaudiant; his Deus apparet in somniis;
 „ etc.” · CARPZOV. spec. p. 11.

P. 61. ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώματος.] Wyt-
 tenbachius optime ἐποιήσατο legit, post Junium,
 pro ἐπονήσατο. Noster p. 10. χρὴ τούτων ποιεί-
 σθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Isocrates Evag. 19. τῶν ἁλ-
 λων ποιῶνται ἐπιμέλειαν: et Plat. 20. ἐπιμέλειάν τι-
 να ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν: et Archid. 28. Plato
 Theaet. 2. εἰ τινες αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἢ τινα ἄλ-
 λην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι.
 Philostratus V. A. II. 39. οἱ θεοὶ πρῶτον μὲν ἐπιμέ-
 λειαν ποιῶνται τῶν ξὺν ἀρετῇ φιλοσοφούντων. Sui-
 das in Ἰοβιανός. Themistius Or. XXVI. p. 320 D.
 κρημάτων μὲν περὶ ἅπασαν σπουδὴν ἔχετε ὅπως ὑμῖν
 ἔσσι· τῶν δὲ ὑιέων οἷς ταῦτα παραδώσετε, οὐδε-
 μίαν ἐπιμέλειαν ποιείσθε. Petavius παραδύσεται,
 quod Harduinus, non monito lectore, mutavit.
 Codex Valesianus αὐτὰ παραδώσετε. — Permutatio
 inter ποιέω et πονέω non est infrequens. Vide Wyt-
 tenbachium ad hunc Nostri locum. Themistius
 Or. VIII. p. 112 C. γῆν καλῶς πονοῦντες: sic edi-
 dit Harduinus tacite, pro Petavii ποιῶντες; et co-
 dex Valesianus recte habet πονοῦντες. In Plutar-
 chi

chi Theseo 9. ποιεῖν et ποιεῖν permutantur, ubi ποιεῖν melius fere esse videtur. E contrario in Xenophontis *Venatione* 9. codex a Gailio V. Cl. inspectus ποιεῖν habet pro ποιεῖν, quod omnino retinendum est. Bastius et hanc mihi notulam misit: „ Libanius IV. p. 417. δρᾶτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους, „ οὐ μόνον τὰ ἄλλα ὑπὲρ αὐτῶν ποιοῦντας, τὰ μὲν „ ἐν γῇ, τὰ δὲ ἐν θαλάσσῃ, ἀλλὰ καὶ κτλ. Reiskius malit ποιοῦντας, quam cónjecturam firmat „ codex Parisinus 3017.” Hac permutationis ratione abutebatur Bosius, quem confutat Elsnerus Obsf. t. 2. p. 377.

P. 61. ὥς δ βασιλεὺς — μεθῆκε] Syntaxis usitatissima. Hesychius; Illustris p. 9. οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥς τοῖς μαθηταῖς παρήνει καὶ ἄλλων ἀκούειν. Huetius, in notis manuscriptis, παραινέειν proponit, quod est prorsus inutile.

P. 61. δημοτράπεζον] Vide notam p. 240.

P. 61. τὴν ἀρχὴν παραλύσας] Zosimus IV. 10. ὕπαρχον μὲν οὖν τῆς αὐλῆς Αὐξόνιον ἀπεδείκνυ, Σαλούστιον ταύτης διὰ τὸ γῆρας ἀφείας, ἤδη δεύτερον ταύτην μεταχειρισάμενον τὴν ἀρχήν. — De verbo παραλύειν supra p. 318.

P. 61. Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις] Plantinus: ἐξόνιον ἐκ. τοῖς ἄλλοις ἔργοις. Commelinus: τοῖς τῆς αὐλῆς: quod inveni in codicibus. CD ἐπενόησαν. Dorvillius ad Char. p. 470. servato τοῖς ἄλλοις, legebat ἐξόδιον, *finem*, puto, in-

X

tel-

telligens. Junius: „forte ἐπέσησε, aut scribens
 „dum ἐξώνιον, ut locus ita vertatur: *quare, abro-*
 „*gato Salutio sub officio, inter caetera excogita-*
 „*vit modum redimendi captivos.*” Absurde omni-
 no. Huetius: „ἴσως· ἐξωνέων ἐποίησε ἐν τοῖς ἄλ-
 „λοις ἔργοις.” et citat secure! Hefychii corruptam
 vocem: ἐξωνέων· ἔξω τῶν πρασίμων πραγμάτων.
 Huetius talia sibi infeliciter excogitata non facile
 vertisset. Valesius ad Ammian. XXVI. 7. p. 462.
 citat Eunapii verba, ex editione nescio qua, Αἰ-
 ξόνιον ἐπενόησε, et corrigit Αὐξόνιον ἐπέσησε, testi-
 monio nixus Zosimi IV.] Et Reinesius Αὐξόνιον
 voluisse videtur. Equidem Ἐξόνιον reliqui, et si
 Zosimus aliter habeat. Caeterum erravit Rei-
 temeierus, qui, apud Eunapium, Αὐξόνιον, ut
 apud Zosimum suum, legi dixit. Junii et Valesii
 ἐπέσησε, vox est faciliior et tritior (Zosim. IV. 26.
 Ἰούλιον ἐπέσησε τῇ τούτων ἀνατροπῇ τε καὶ φυλα-
 κῇ.) pro rara, non vera pro corrupta; nam ἐπε-
 νόησε sat probum esse videtur. Anna Comnena
 Alex. I. p. 4 B. εἰς ἀξιόμαχον ἀντικατάστασιν ἐπι-
 νοεῖται ὁ ἀξιόγατος οὗτος Ἀλέξιος, στρατηγὸς αὐτο-
 κράτωρ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ ἀναδεδειγμένος.

P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι] Emenda statim
 vitium typotheticum ὅσων pro ὅσον. Miror ἦσαν
 ὑφελόμενοι post ὅσον. Voluissem ὅσον ἦν ὑφελόμε-
 νον. Sed credere potuit post ὅσον, quod est col-
 lectivi generis, ἦσαν non male inferri posse. Ta-
 men

men supra p. 20. rectius scripsit: τὸ τῶν ὁμιλητῶν
ἄριστον πρὸς μνηστῆρας τινὰ σιωπὴν ἐπιβρέπεις ἦν —
non ἐπιβρέπεις ἦσαν. www.libtool.com.cn

P. 61. διὰ σώματος εἶχον] Vide notas p. 287.
332. Terentius Ad. I. 2. 13. „in ore'st omni
„populo.” Et ibi Westerhovius.

P. 61. ὁ Μάξιμος] non habent Plantiniana et
Verietus: legitur in BC et Commelino.

P. 61. οὐ γὰρ ἐπαφύκει πρὸς θέατρον . . . ὡς ἀνὰ
φέρειν ἑαυτὸν] Pro αὐτὸν dedi ἑαυτὸν ex Veneto.
Wyttenbachius legit ἕως, et, reprehensa Junii ver-
sione ineptissima, hanc proponit: „Itaque pri-
„mum publice aliquoties orationes recitavit, quo
„tamen parum profecit, quod non tales ei essent
„a natura dotes; verum privatis deinde institutio-
„nibus totam fere, quanta erat, pristinam glo-
„riam recuperavit.” Hujus interpretationis opta-
rem virum praestantissimum rationes reddidisse.
Ego vero sic locum intelligere mihi videbar:
„Tunc declamationes aliquot publice recitavit
„Maximus, sed ad theatralem et sophisticam elo-
„quentiam, recens a vexationibus, quaestione et
„suppliciis, minime erat aptus, gloriaeque parum
„inde tulit; ut vero recreari coepit a malis, de-
„nuo declamavit etc.” Ἀναφέρειν ἑαυτὸν, re-
creari, frequentissime legitur. Noster p. 84. χρὸ-
νῷ δὲ ὑστερον ἀναφέροντες: nempe ἑαυτούς. Junius
recte: „aliquanto post tempore resumptis viri-
X 2 „bns.”

bus." Heliodorus I. 2. ὁ δὲ τραύμασι μὲν καὶ
 πῆκιστο, καὶ μικρὸν ἀναφέρειν, ὥσπερ ἐκ βαθύος ὕ-
 που, τοῦ παρ' ὀλίγον θανάτου κατεφαίνεται. Achilles
 Tat. III. 8. ἀναφέρει δὲ λυπούμενον (sic codex Ve-
 netus 409. Anglicano consentiens) Ἑρακλῆς. Vi-
 de ibi Salmasium et Bodenum. Zosimus IV. 34.
 Adde Schaeferum ad Ellipses p. 522. Huc redit
 alius Nostri locus p. 53. παρὰ δόξαν ἄπασαν ἐκ
 τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγκεν. Wagnerus, *retulit*
se: obscure. Mallem: *extulit se*, a malis, videli-
 cet, et oppressione parata. Sic p. 58. ὅτι πρὸς τσσαύ-
 τας ἀνέφερε συμφοράς: id est, quod adversus tantas
 efferret se calamitates, et exfereret animum. Sed
 p. 50. dissimilis est hujus verbi sensus: ὁ δὲ βα-
 θέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκάν: nam hic sub-
 audienda est vox φωνήν, vel, quod malim, πνεῦ-
 μα: *suspirans*. Vide Ellipses Bosii Schaeferianas
 p. 522. Junius vertit, *revocans se*, quod hic ca-
 pere nequeo, nec ipse procul dubio capiebat; sed
 mira est hujus interpretis securitas.

P. 62. τῆς ἀσυνότητος τῆς περὶ θεωρυγίας ἐς] μὲν
 πεπειρασμένος — ἐδόξαζεν] Venetus, ut Plantinus,
 θεωρυγίας. B πεπειρασμένος, quod malui quam πε-
 πειραμένος. Pro ἐδόξαζεν B ἐδόξαμεν: Huetius con-
 jicit ἐδόξαζον, quod non minus obscurum est quam
 vulgatum. Si legeretur ἐκ τοῦδε, pro ἐς τόνδε, ita
 locum fere intelligerem: „et suae circa theurgiam
 „innocentiae periculum subiit, *indeque* hanc
 „ (theur-

6. (theurgiam) magis fecit illustrem."

P. 62. τραχύτερον] Editi ταχύτερον. Emendatio Wyttenbachio ~~debetur.~~ ~~Similem~~ confusionem notat Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 561. Τραχέως et ταχέως permutata vide apud Taylorum ad Lycurg. p. 186. Reisk. Sed non audiendus est vir doctissimus, cum Lycurgum hac permutationis ratione emendare vult.

P. 62. οἱ γὰρ περὶ τὰ βασιλεία τοῖς βασι τι-
νὰ συνησάμενοι καὶ προσησάμενοι μ. ἰδ. οὐ παντός] Plantinus τοῖς Μα τινά. Venetus μασα. Com-
melinus τοῖς βασα, quod inveni in aliis codicibus. B προσησάμενοι omittit. In A non οὐ παντός, sed ἅπαντος esse videtur, et fere magis placet: vide p. 318. Expectandi codices. Οἱ περὶ τὰ βασιλεία dicitur, ut τῶν περὶ τὴν αὐλήν, apud Appianum Syr. 44; et τινὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Aristidem t. 1. p. 275; et τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Philostratum V. A. I. 8. Philostratus V. A. I. 37. ἤγον αὐτὸν ἅμφι τὴν γυναικωνίτιν. Lege cum codice 1696. οἱ ἅμφι τ. ut jam conjecerat Abreschius ad Cattier. p. 6.

P. 62. χρησμοῦ — ἀσαφέςερου] Zosimus IV. 15. πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνήρητο Μάξιμος, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησμέν τινε λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρμη-
νεύσας.

P. 62. χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφέςερου] Sui-

das: Ἐκπεσών· ῥηθεὶς, δοθείς. „Χρησμὸς δὲ ἐκπε-
 „σών περὶ Εὐτόκιδι Θρακός.” Quae verba Euna-
 piana esse stylus significat. Et in voce Εὐτόκιος
 Suidas rursus: καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

P. 62. τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν]
 Junius: „ad Maximum attulerunt.” Immo: „ora-
 „culi crimen in Maximum transtulerunt.” Sic
 p. 2. ἐφ’ ἐτέρους ἀναφέροιο ἀμάρτημα. p. 9. τὸ δὲ
 Πτολεμαίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα πληθὺς ἀνέφερον,
 p. 56. ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. p. 61. αὐ-
 γὰρ ἂν τις οὕτως τὸ παράλογον εἰς ἄλλον τινὰ ἀναφέ-
 ροι δικαίως ἢ θεόν. Quae sequuntur non melius ce-
 pit Junius. Nec mirum; nam qui ad facillima
 cespitat, in locis obscuris et salebrosis debet cade-
 re. Vertit igitur: „de re inter se minime conve-
 „nientes, sed clarius aliquid ab eo tanquam va-
 „ticipii auctore scire cupientes.” Maximus non
 fuit vaticinii auctor. Hujus inimici, cum ipsum
 perdere vellent, oraculi crimen in eum transferre
 conabantur, sed callide, nec palam, et tanquam ab
 eo cupientes discere clarius aliquid *ipso propheta*,
 id est, prophetae verbis. Genitivi αὐτοῦ χρήσαν-
 τος non sunt absolute positi, sed pendent, ordine
 solito, a comparativo σαφέστερον.

P. 62. χρήσαντος καὶ ἀνελόντος] Plantinus tan-
 tum χρήσαντος: reliqua addidit Commelinus, et
 mihi obtulerunt Codices. Tautologia vere est Eu-
 napiana. Confer supra p. 163.

P. 62.

P. 62. *δεδείκτω γὰρ τότε — μὴ μόνον*] Corayus conjicit: *δέδοκτο γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν Μάξιμον μόνον εἶδέναι*. Quae vertit: „c'étoit alors une opinion générale que Maxime seul connoissoit la „volonté des Dieux.” *Μὴ* quod ejicit, non habent BD, et Huetius deletum volebat; videturque Commelinus, uncis includens negationem, in Palatinis non invenisse. Ratio Corayana est ingeniosa, sed, ni fallor, non omnino vera. Proposuerim *δέδεικτο*, et deletο *μὴ* verterim: „Tunc enim „palam fiebat, et quid sibi vellet oraculum, et „Maximum unum omnium consilia Deorum ex- „plorata habere.” Sic explebatur futuri anxia curiositas, et Maximum calumniandi ansa ipsis dabatur.

P. 62. *πάντας, οὐ τοὺς εἰδότας τὴν τάξιν μόνον*] Editi: *αὐτοὺς*. Recepi optimam lectionem in D repertam: „omnes, qui erant injuste puniendi, „declaravit, non eos tantum qui consilii hujus de „oraculo fuerant conscii.” Pro *τάξιν* sensus esset facilius si legeretur *πρᾶξιν*: et notum est quam saepe hae voces inter se permutentur. Exempla praebent Onofander c. 19; Proclus ad Cratylum c. 173. 182; Ruhnkenii nota ad Timaeum p. 251.

P. 62. *ἀπέφηνεν, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐπέθηκεν*] Sic scribere placuit pro *ἀπέφηνεν τε, αὐτῶν δὲ* — D *ἀπέφηνεν*, sic, pro *ἀπέφηνεν*.

P. 63. *φόνον εἰργασάμεθα*] Corrige typhoteticum

cum vitium, *εἰργάσμεθα*. — Plantinus *φθόρον εἰργασάμεθα*: et Junius in nota malit *φθόρον* vel *φθονον*. Commelinus edidit *φόνον*, e codicibus procul dubio, et *φόνον* habent libri, quos vidi. Sed et in *εἰργασάμεθα* consentiunt, quod omnino sententiae adversatur: nam non occident miseri, sed occiduntur. Typorum iste meorum error, *εἰργάσμεθα*, passivo quidem sensu, esset aptior, si cum *τὸν φόνον* stare posset. Et hic expectandi codices. Forte: *τῶν φονέων ἔργον ἐσόμεθα*.

P. 63. οὐδὲ ἐνδόξου τάφου] B εὐδόξου.

P. 63. συνησάμενοί καὶ ἀρθμήσαντες] Pro ἀριθμήσαντες recepi Junii conjecturam. Facillime hae voces possunt confundi. Hesychius: Ἀρθμήσαντες· Φιλιωθέντες, διῖκῳς. Ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες: ubi probo Heinsii emendationem ἀρθμήσαντες. Suidas in Ἀρθμία: Ἀρθμήσαντες· φίλοι γενόμενοι. Confer Apollonii Lexicon, et Schaeferum Melet. I. p. 129.

P. 63. πάντων δὲ πανταχόθεν ἀρπαζ. καὶ κατακοπτομένων ὥσπερ ἀλεκτορῖδων] C πανταχόσε. — Supra notatis p. 222. addo Nicetam Chon. in Andron. Comn. II. 10. p. 219 D. καὶ διχῇ διελὼν, ἐκεῖνον μὲν ἐξ κύρμα πρόκεισθαι κυσὶν, ὡς βόσκημα σφικκλίζοντα: Longum I. p. 27. Sch. εἰ γὰρ με ἀσεβεῖς λησὲς πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκτεψαν ὡς βοῦν.

P. 63. συμποσίῳ κεινὴν εὐωχίαν ἔχοντι] P. 26.

χω-

χωρία βασιλικὰς τε καταφυγὰς καὶ βαθυμίας ἔχοντα:
ad quae cum notam scriberem p. 220, non memi-
neram fontis Plutarchei Alcib. 24. παραδείσων τὸν
κάλλισον. . . . καὶ διαθριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς
ἁσκημέναις βασιλικῶς καὶ περιττῶς.

P. 63. Φοινικὴν] Mutavi editum φοινικὴν, prae-
eunte Junio. Et video Petitem haec adferentem
Mise. Obs. II. 7. φοινικὴν scripsisse.

P. 63. τὸν Φῆσον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμ-
ψαν] Editi αὐτῶν. C αὐτόν. Junius conjecit αὐ-
τῷ, quod recepi. Zosimus III, 2. συνεκπέμπε
Μάρκελλον αὐτῷ.

P. 63. τὴν Ἀσίαν τοιοῦτον] Ante τὴν in B est
lacunula trium fere vocum. A fuit olim integer,
sed nunc locus legi omnino non potest. Forte de-
fuit ἀνθύπατον: συνεξ. ἀνθύπατον. Vel ἀνθύπατον
latet in αὐτόν quod habet C ante συνεξέπεμψαν.
Festus tunc fuit Asiae Proconsul. Ammianus
XXIV. 2. p. 564. „Regere Asiam Proconsulari
„potestate exorsus:” ubi vide Valesio notata. Hue-
tius putat, quod jam putaverat Valesius, hunc Ru-
fum auctorem Iesae Breviarii, quod adhuc habemus.

P. 63. ἀφθονόν τινα χ. τῷ συῶδει καὶ λευοσηκότι
τῆς ψυχῆς νέμων] Ti pro τινα Commelinus, vitio
typographico. — Noster supra p. 45. de mona-
chis, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συῶδης: et apud Suidam, in
Φῆτος, de hoc ipso Festo: ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θυρά-
θεν, ἀλλ’ ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνεται.

P. 63. πολλοὺς γὰρ προκατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε.] Zosimus IV. 15. πάντας γὰρ ὁ Φῆσος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὗρεν ἀκρίτως ἀπέκτεινε. Eunapius Suidae, in Φῆσος: ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐβρόνῃ καὶ φόνων, ὥς τε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κολρανον Λιγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ. Ammianus p. 564. immania recitat belluae hujus facinora. — „Ephesi in Patria „jugulatus Maximus. Amm. XXIX. [c. 1. p. „556.]” REINES.

P. 63. ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον] De hac atroci pugna post Cannensem una omnium maxime exitiali, et de Valentis interitu vide Ammianum XXXI. 13, cum notis doctisssimis Valesii, et quos indicat Flechierus Vit. Theodos. I. 67—72, Cyrilus Vit. S. Euthymii p. 8. ὁ θεομάχος Οὐάλης καὶ τῶν βαρβάρων τὴν Θράκην ληϊζομένων ἐπεσρατεύει, καὶ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τῷ πολέμῳ συγκοπτόμενος ὕστερον δίκην ἔτισε τῆς θεομαχίας ἀξίαν. — „Anno Ch. „378.” REIN.

P. 64. ἐγεγαμῆκει — γάμον] Confer de his locutionibus, ἔρωτα ἔρξιν, λῆρον ληρεῖν, et similibus, Gregorium Cor. Att. §. 1. cum notis interpretum, ubi indicato, inter alios, Vorstio ad Iustinum XI. 12 [lege 11.], adde Berneccerum ibidem, Priceum ad Matth. II. 10, et Stolbergium ad Ajac. p. 155. — Γάμος pro *conjuges* habet Plutarchus VII. Sap. p. 214. editionis Duthelii, viri eximii:

ἔδρα μὴ μέχρι γάμου καὶ γενεᾶς ἐξήκῃται. Justinus III. 5. „eo usque desperationis Spartanos
 „ adduxit, ut, ad supplementum exercitus, ser-
 „ vos suos manumitterent, hisque interfectorum
 „ matrimonia pollicerentur.” Vide Merrickium
 in indice Tryphiodori.

P. 64. τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβε-
 βηκόσι] *Honoratis et Nobilibus*. Ammianus XIV.
 5. „si quis enim Militarium vel *Honoratorum*,
 aut *Nobilis* inter suos.” Valesius ibi egregia notat
 de *Honoratis*, τοῖς ἐν ἀξιώματι, iis nempe qui ci-
 vilia munera gesserant vel in Vrbe vel in pro-
 vincia.

P. 64. ὡς οὕτως Ἰανουαρίας — προσονομάζουσι] De
 hac adverbii οὕτως abundantia vide Bastium Epist.
 p. 36 et 276. cum Schaeferi Appendice. Theo-
 phylactus Sim. Hist. I. 7. κατὰ τὸν Ἑργινίαν οὕτω
 καλούμενον ποταμόν. Adde Beckium ad Arist. Av.
 1360.

P. 64. προσκυνήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο]
 Ex B αὐτῷ dedi pro αὐτῶν. B ὑπέσχοντο. Junius
 proposuit vel αὐτὸν relatum ad προσκυν., vel αὐτῷ
 ad ὑπέσχοντο. Et refero quidem αὐτῷ ad ὑπέσχον-
 το, sed et προσκυνεῖν regere posset dativum. Sui-
 das: προσκυνεῖν· δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ δέ. Matthaeus
 XXVIII. 17. ἰδόντας αὐτὸν προσεκύνησαν αὐτῷ. Con-
 fer Raphelium ad Matth. II. 11.

P. 64. τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν] B τῶν ἑμέσεων.
 De

De Nemefibus vide Dorvillium ad Char. p. 401.
577. Loca plurima congesferunt Taylorus praef.
Comm. ad Leg. Decemvir. p. ix—xii, et Barlo-
wius Explic. Inscr. Gr. p. 45. Strato Epigr. 35.

Οὐδὲ Σμυρναῖται Νεμέσεις ὃ τι σοὶ τι λέγουσιν,

Ἄρτεμιδωρε, νοεῖς;

ubi confer Jacobsum. Automedon Epigr. 2.

καὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις.

Adde Chandleri Iter, c. 18.

P. 64. τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον] Junius ver-
tit: „numella collo injecta”. Legebatne ἐπιβα-
λόμενον? Confer Bastium ad Greg. Cor. p. 352.

P. 64. δάκρυα ἀπέψηχεν ἑκάστος] Plantinus ἀπέ-
ψεχεν. Commelinus ἀπέψυχεν. Junius conjecit
ἀπέψυχον, ob sequens ἐκέλευον. C ἀπέψηχεν,
quod edidi. Quam saepe fuerint permutata ψήχω
et ψύχω cum derivatis, ostendent notae Ernesti ad
Callim. H. Cer. 46; Bentleii ad ejusdem fragm.
86.

P. 64. ἀμφοῖν] deest in B.

P. 65. πρότερον εἴρηται] P. 48. 56. sqq.

P. 65. κρυψίνους τε ἦν ἔγαν καὶ βαθυγνώμων]
Noster apud Suidam, indicante locum Reinesio,
de Rufino: οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν βαθυγνώμων ἄν-
θρωπος καὶ κρυψίνους. Damascius Suidae Ἐχέμβος:
ἦν δὲ ἐχέμβος ἐς τὰ μέγιστα καὶ κρυψίνους.

P. 65. ἐπὶ σώματος ἔχων] „Athenaeus XIV.
b, [c. 12.] de Cassandro: οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὥς
διὰ

ἡ δὲ εἰς τὸ σῶματος ἔχειν τῶν ἐκῶν τὰ πολλά.” REIN.
Vide notas p. 253. 287. 323.

P. 65. κάλλιστος τε ὢν καὶ μέγας ἐφθῆναι] Hæc
epitheta passim junguntur. Homerus Od. γ. 199.

Καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώ καλόντε μέγαν τε,
"Αλκιμος ἔσσι" —

Chamaeleon Athenaei IX. 16. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς
καὶ μέγας, Procopius B. Goth. III. p. 466 C. ἦν
δὲ καὶ τὸ σῶμα καλὸς τε καὶ μέγας Belisarius. Plu-
rima alia negligo. Vide Villoisonum ad Long. p.
264; Toupium ad Longin. §. 35, sed non famo
utentem Arrianei Epicteti loco, quem correctum
exhibet Schweighauseriana. II. 14. 26.

P. 65. τὸ μάλιστα χωρεῖν] Sumpf Junii emendatio-
nem μάλιστα pro μόνως.

P. 65. οὗ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν....]
In simili sententia fuit Chrysanthius, περὶ τὰς δια-
λέξεις καὶ φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους
ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι: vide p. 112.

P. 65. καὶ διαπράττεσθαι] Wyttenbachius, vir
præstantissimus, ad Phaëdon. p. 238. proponit
διαταράττεσθαι: quod aptissimum esse videtur.

P. 65. ὁγκώδης κατὰ τὸ ἥθος, καὶ τὸ ἥθος ἐφύλατ-
τεν] Displicet omnino repetitio; et in alio scripto-
re crederem verba κατὰ τὸ ἥθος prorsus esse delen-
da, sed potuerunt ab Eunapio proficisci. Styli Eu-
napii plurima jam vidimus prodigia. — B μετὰ
pro κατὰ: confusio frequentissima, cujus rationes de-

dedit Bastius ad Greg. Cor. p. 405. 825.

P. 65. τὸ ἦθος ἐφύλαττεν] P. 67. τὸ βαλὺ δια-
φυλάττων ἦθος. www.libtool.com.cn

P. 65. αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν] C αὐτὸ —
συγγετήρησεν, et B συνετήρησεν.

P. 66. ἀσυφήλους] Hefsyehius: 'Ασύφηλος· ἀνόη-
τος, ἄτιμος. 'Ασύφηλον· ἀπαίδευτον, κακὸν, ἀ-
μαρτωλον, ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον: cum notis.
„Tamen significationem activam habere videtur
„superbi, qui alios prae se contemnit. Vide
„Schneiderum”. WAGNER. Lexicon codicis
1720. 'Ασύφηλος· ἀπαίδευτος, ἀνόητος, μετὰ ἀπᾶ-
της βλαπτικός: qui postremus sensus paulo hic
aptior est.

P. 66. διελέχθη] Plantinus διηλέχθη, quod Dox-
villius ad Char. p. 511. mutabat in διελέχθη. Sed
Commelinus διελέχθη illud habuit.

P. 66. δ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται] Plan-
tinus: ὅτι π. τὸ καπηλ. Junius proponit: ὅτι ἐμ-
πολὴ τὸ καπ. ἐργάζ. Commelinus edidit: ὅτι πολὺ
τὸ κ. Scripsi δ, τι ex Huetii conjectura, qui sic
vertit: „ecquamnam magnam mercaturam exer-
„ceret” Aliter capio: „quid mercaturam mag-
„nam efficiat.”

P. 66. λογάρια] Suidas: λογάρια· οἱ λόγοι. Et
adfert locum Synesii: οὐ φανοῦμαι δὲ εὐρογγύλων λο-
γάρια τινα καὶ προνόμια. Editus textus p. 66 D.
sic legitur: οὐδὲ φ. εὐρογγύλων λογάρια, προσομιᾷ

τι-

τινα καὶ προνόμια. Codex 1038. προίμια τινα καὶ
 προλόγια: et ad marginem: γρ. προνόμια. Inter
 utramque lectionem potest ambigere lector. Λόγος
 et νόμος permutantur apud Menandrum Heerenji
 p. 95.

P. 66. κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ] Recepi Junii
 emendationem pro edito κορυβαντίων τῶν. B κου-
 ριβαντιώντων ἐπὶ σοφίας. P. 115. συγκορυβαντιῶντα
 πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. Confer supra p. 263.

P. 67. ὅς γε ἦν] Addidi ἦν ex C.

P. 67. διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον] Plantinus:
 διὰ λύπον. Unde Huetius proponit διάλυπον. Be-
 ne Junius διὰ λύπην, quod habet Commelinus. —
 Plutarchus VII. (Sap. p. 190. Duthiel. τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ προεμένης τὸν βίον ἐκουσίως. Dio Chryf. Or.
 XXXI. μυρίοι δέ εἰσιν οἱ τὰς ψυχὰς προέμενοι ὑπὲρ
 τῆς πόλεως. Virgilius Aen. VI. 436.

„ lucemque perosi

„ Projocere animas.

Statius Th. I. 237. de Oedipo:

„ Projecttque diem.

P. 67. Προτέρως τε ἦν τις] Sic B et Venetus pro
 edito Προτέρως τις ἦν.

P. 67. πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ — ὁ Εὐφράνωρ] B Εὐ-
 φράνων. Junii versionem; quae erat absurdissima;
 sic correxit Gatakerus ad Anton. I. §. 6. „ quā
 „ praeter ingenuam sive liberalem reliquam disci-
 „ plinam, in pictura quoque ita versatus est, ut
 „ per

„per ejus manus Euphranor adhuc superesse videtur. Τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας ἐστὶ ἡ καθαρὰ παιδεία, ingenua sive liberalis disciplina. φιλοσοφεῖν studere, in exercitio aliquo versari.” Haec verba suo exemplari adscripserat Reinesius, Gatakero non nominato, adlataque sunt a Colomesio ad Quintiliani XII. 10. locum huc maxime confectendum: „Euphranorem admirandum facit, quod, et caeteris optimis studiis inter praecipuos, et pingendi fingendique idem mirus artifex fuit.” Et Carpzovius Spec. p. 24, Junio reprehenso, τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας „ingenuam disciplinam” vertit.

P. 67. τῶν ἀπολαυσάντων ἢν τῆς κοινῆς συμφορᾶς] Multa de hoc τοῦ ἀπολαύειν sensu in malam partem Hemsterhusius notavit ad Lucian. t. I. Bip. p. 327.

P. 67. γραφήσεται] Futura media sensu passivo illustravit Schwebelius ad Onof. p. 18. Confer Dorvillium ad Char. p. 642.

P. 67. ἐκεῖ σαφέστερον] Ἐκεῖ emendatio est Huekii pro edito ἔχει.

P. 67. ὅσον ἐπέβαλε τὸ καθ' ἑκάστων, ἰκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται] Recepi ἐπέβ. e Veneto et B pro ὑπέβαλε editionum. C ὑπήβαλλεν. Ultima posunt conferri cum initio vitae Proaeresii p. 73.

P. 68. ἐτυβράνει γε τῶν Ἀθηνῶν] Illustrationem pete ex Cresfollio Th. Rh. I. 7, p. 52. IV. 2.

P.

p. 379. Noster p. 78. πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν καρ-
τοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις. p. 80. τὴν ἐπὶ
λόγοις βασιλείαν εἶχον αὐτοί. p. 85. τὸ δὲ Προαίρε-
σις τύραννος ἐδόκει τις εἶναι. p. 157. in inscriptione
statuae Proaeresii: τὸν βασιλεύοντα τῶν λόγων. Li-
banium (t. I. p. 24.) Nicocles, sophista Con-
stantinopolitanus, Athenas jam jam reversurum
in Urbe manere hortatur, dicens: μὴδ' ἄρχειν ἐξόν,
ἄρξόμενος πλέε· ταυτηνὶ δὲ ἐγὼ σοι παραδώσω τὴν
βασιλείαν αὖριον, τετταράκοντα νέους, τὰ πρῶτα
τῶν τῆδε.

P. 68. Ἀψίνης] De hoc Apfine vere, ut vide-
tur, monuit Fabricius B. Gr. t. 6. p. 107. ne-
potem esse Apfinis Atheniensis, filium vero One-
simi Lacedaemonii, quorum Suidas meminit. Et
cum Wolfio crediderim de eodem Apfine dixisse
Libanium Ep. 881: φιλεῖτω τοίνυν με καὶ ὁ καλὸς
Ἀψίνης.

P. 68. δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινός] „ Qui artis
„ rhetoricae magistrum cum laude gesfit.” Verba
sunt Fabricii ibidem. Vocem τεχνικὸς illustrant
Cuperus obs. I. 11. p. 83. et Ernestius Lex. Rh.
Gr. in Τέχνη.

P. 68. μακρῷ τινὶ ἢν ἔλαττον] Quis Virgilii non
meminit?

„ Proximus huic, *longo sed proximus intervallo*,
„ Insequitur Salius.”

P. 68. ὅπου τε ἰδρύθησαν] C ὅπως. Corayus:
ὅπου γε. Y P. 68.

P. 68. καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις] Editiones, καὶ ἐπαγαθῶ, καὶ τοιαύτη τινός. Recepi Junii emendationem, de qua subdubitat Wagnerus, sed quae mihi quidem certissima videtur. Vocis depravatio orta est e formula ἐπ' ἀγαθῶ [cf. not. ad Phil. Her. p. 421.], quae librario magis nota erat quam nomen Ἐπάγαθος, ipsum tamen non rarum. Inscriptio Reinesiana p. 676, 81.

D. M.

Q. SEXTILIO. EPAGATHO. F.

Q. SEXTIL. FORTVNATVS

PATER FILIO OPTIMO

Alios titulos dabit volenti Muratorianus Thesaurus.

P. 68. Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιστίων] Proaeresii vita infra narratur, ubi et de Hephaestione nonnulla p. 78. 79. recitantur.

P. 68. Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διδόφαντος] Utriusque vitam infra legemus, et nonnulla ad ipsos pertinentia Proaeresianae inserta sunt.

P. 68. Τουσκιανού] Fuit natione Lydus, ut infra docebimur p. 81., et λόγων δημιουργός τε καὶ κριτής ἀγαθός, teste Libanio Ep. 348., nec non ῥήτωρ δεινότατος, ut Suidas ait. Fuit et in comitatu Anatolii praefecti, cumque ab eo parce admodum et tenuiter locoque infimo haberetur, Anatolium rogavit Libanius Ep. 351. ποιῆσαι Τουσκιανῶ τὰ πράγματα βελτίω. Meminerat Tusciani
No.

Noster in Historia, et eo fortasse loco, quem anonymum transcripsit Suidas: Ἀνάκις, ῥήτωρ δεινός-
 ττος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· ὃς
 ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν καὶ διεμέμεφετο τὰς κρίσεις
 αὐτοῦ, σὺν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ
 ῥήτορι ὄντι δεινῷ. Libanius quoque Ep. 351. ἀπὸ
 Φρυγίας habet; nec tamen pugnat, quod Λυδὸς
 infra dicatur.

P. 68. μικρὰν μὲν καὶ εὐτελεῖ] Glosfae ad Aristophanem Nub. 629. Brunck. Σκαλαθυρμάτια· μικρὰ καὶ εὐτελεῖ παλγνία. Confer supra notam p. 237.

P. 69. καὶ εἰκόνες τῶν . . . ἀνέκειντο] Haec est lectio Plantini. Commelinus et C alterum καὶ habent ante τῶν. De ἀνακεῖσθαι vide notam ad Philostr. Her. p. 362. Philostratus V. S. II. 7. p. 576. καὶ τοῦτο μὲν ὥς οὐκ ἀπὸ δόξης ἡσεῖζοντο ἔξεσι συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν αἱ ἀνέκείνται ἐν τῷ τῆς Περγαίας ἱερῷ. Aeschin. Tim. p. 52. Lycurg. p. 176. Reisk. Scholiastes ineditus ad Philostratum prooem. Icon. p. 764. ἀνακείσθω τούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου] ἡ γυν ἀνατεθειμένη ἔσω. Λέγεται δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι κυρίως ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων καὶ ἀνδριάντων. Herodianus Phil. p. 441. ἀνακεῖσθαι ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων: et ibi Pierfonus. Dio Chr. Or. 72. p. 383. καὶ ἀνδρῶν εἰκόνας δρῶσι πολιτῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς στρατηγῶν οὔτῳ, ἀνακειμένας γένεια καθεικόντων. Codex 2958.

γραφ. καὶ βασιλέων exhibet, nihil vero auxilii ad sanandam depravationem vocum πολιτῶν πόλεως. Forte pro πολιτῶν legendum πολλαχού.

P. 69. ἦν ξεσοῦ λίθου] Philostratus V. A. II. 8. τὸ δὲ ἄγαλμα εἶκασαι μὲν ἐφῆβω Ἰνδῶ, λίθου δὲ ἔξεσαι λευκοῦ.

P. 69. ὅσον πρέπειν οἰκίῃ] B πρέπειν, quod posui loco editi πρέπει. Venetus τρέπει, ut Plantinus: quae permutatio et alibi obtinet. Vide Abreschium ad Aesch. III. p. 158. — De privatis rhetorum theatris lege Cresollium Th. Rh. III. 12. IV. 4.

P. 69. ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν] „In privatis theatris voces suas continentes.” HUE T. Quae sequuntur, μεράκια ἐλέγοντο, Wyttenbachius mutanda censet in μεираκίοις συνελέγοντο: praetulerim μεираκίοις διελέγοντο. Corayus: μεираκια διελέγοντο.

P. 69. οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες] Supplendum ἀγῶνα, quod plene scriptum habuimus supra p. 60. τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντες. Potest subaudiri quoque vel δρόμον vel κίνδυνον: vide Bosii Ellipses Schaeferianas sub his vocibus. Eumathius X. p. 398. ὡς τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντες: et ibi Gaulminus.

P. 69. ἀγωνιζόμενοι] emendatio est Huetii et Wyttenbachii pro edito ἀγωνιζομένης.

P. 69. κρατήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ] Velim χρ. τῶν τοῦ Ἰ: nempe τῶν μαθητῶν.

P. 69.

P. 69. Λακωνικάς] Suidas: Λακωνικός· ὁ σέβ-
ρος καὶ ἀνδρεῖος· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Λάκωνες. Καὶ Λα-
κωνικὸν πνέων, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν.

P. 69. τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σ.] Huetius: ἴσως·
καὶ περὶ. Conjunctio non est omnino necessaria.

P. 69. βαρὺς τις εἶναι καὶ φοβερός] P. 73. βαρὺς
ἐκείνος καὶ ἀμείλικτος.

P. 70. παρῆν συμπαρῆν] Vide notam p. 240.

P. 70. οὕτως ἐπιταχθέν] Heliodorus I. 8 p. 12.
κεχώριστο γὰρ (τοῦτο προσταχθέν) ἐπὶ τινος χαμεύ-
νης κατακεκλιμένη. Vide Hemsterhusium ad Pro-
pert. Burm. p. 948.

P. 70. προεισῆκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμισο-
κλῆς τις Ἀθηναῖος] Meursius Misc. Lac. III. 2.
adludi putat ad proverbium Σπάρταν ἔλαχες, de
quo vide Erasmus Adag. II. 5. 1. Sed et lusum
quaesivit Eunapius, cum factio Proaeresio adver-
sa ducem haberet Apfinem Lacedaemonium. The-
mistoclem hunc Atheniensem laudari credo a Liba-
nio Ep. 1032. ἐγὼ σε πάλαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν ἡγού-
μην ἀπὸ τῆς Θεμισοκλείους πρὸς σὲ Φιλίας· ὁ γὰρ
ἄνθρωπος οὐκ ἂν φιλήσαι μὴ λίαν ἀγαθόν. Diver-
sa Libanii et Eunapii judicia de eodem homine
nihil miri habent. „Vid. Jonsius H. Ph. III.
15. 3.” WAGNER.

P. 70. ἐς τὴν ἐπωνυμίαν ὕβριζεν] P. 71. Θεμισο-
κλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις. Adludit Eunapius ad no-
minis etymum. Junius non intellexerat.

P. 70. ταυρηδὸν ὑπιδῶν] P. 83. ταυρηδὸν μὲν αὐτοῦς ὑπέβλεψε: ubi vide, quae scripsit Wyttenbachius Epist. p. 46. Confer notam ad Philostr. Her. p. 499.

P. 70. περὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις] Junius corregebat ἑμαυτοῦ: frustra, ut ostendent Normannus ad Aristid. t. 2. p. 595, et Dorvillius ad Char. p. 296. Huetius adscripsit: „optime, ἑαυτοῦ.” Pluribus et ego egi de hoc usu pronominis ad Her. p. 326. Adde quos indicat Wernsdorfius ad Him. p. 489. Apud Achillem Tat, VIII. 5. τὸ πρᾶγμα ἑμαυτοῦ edidit Salmasius, contra libros, qui, ut et Venetus 409. ἑαυτοῦ habent, omnino reponendum. Fallitur vir doctissimus ἑαυτὸν pro ἑμαυτὸν recentiorum, nec idoneorum, esse credens. Ἐαυτὸν sic positum legere est apud Platonem: vide Ruhnkenum ad Tim. p. 92. Philostratus V. A. II. 26. p. 78. ἑμαυτοῦ δὲ ἐκλαθόμενος: Codex 1696. melius ἑαυτοῦ. Libanius t. 4. p. 662. ὅμως δ' οὖν ἐνεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἑμαυτῷ γενόμενος: Codex 3017. ἀνενεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἑαυτῷ γεν: utrumque optime. Ἀνενεγκὼν, *recreatus*, supra p. 323. illustratum est. Libanius Ep. 1581. ἔλεγον πρὸς ἑμαυτόν: Codex 3002. ἑαυτόν. Themistius Or. X. p. 129 D. τοῖς νομβετοῦσιν εὐκολον σεαυτὸν παρέχεις καὶ χειροθήη: Codex Valesianus ἑαυτὸν, bene; nam ἑαυτὸν et ad secundam referri potest personam.

P. 70.

P. 70. κόμας ἔχοντες] Periiit epithetum, vel αὐχμηρὰς, vel aliud quid simile.

P. 70. τῷ κρίνῳ] Sic ex B, pro κρίναντι.

P. 70. δολέοντος δὲ τοῦ λόγου] Vide Budaeum Comm. L. Gr. p. 174.

P. 70. χροίαν τε ἡλλαξε] Similia collegit Abreschius Lectt. Arist. p. 61., qui p. 332. Dionis Chryf. locum recte emendans, ignorabat non Dionem ipsum se emendare, sed Morellianae textum; nam Veneta sana erat.

P. 70. τὰ χεῖλη διδάκνεν ἀπορούμενος] Lege omnino Klotzium ad Týrt. fr. I. p. 30. ubi, inter alia, haec adseruntur Enstathii: *ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβου καὶ ἀπορίας*. Ad ἀπορίαν referri potest hic *Du fresnyi* locus ex comoedia cui titulus: *La Joueuse*. II. 1. *Pour lui cacher ce plaisir qu'elle me faisoit, je me refrognais le visage; je me mordoais les lèvres*. Est et furoris σχῆμα iraeque. Týrtaeus militem hortatur, ut hostem maneat χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν. *Tassus* ad veterum imitationem dixit *Ger.* IV. 1.

Ambo le labbra per furor si morse.

Vide et VII. 37. *Mollus*, Poeta Neapolitanus, Algeriensis principis furorem et indignationem alio raroque σχήματι depinxit:

*e morde il dito — sul destin de' vinti
il Dey feroce.*

Confer supra notam p. 246.

Y 4

P. 71.

P. 71. καθ' ὅλον] B καθόλου. Et statim post περι omittit τό.

P. 71. ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χειρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσῃ τις τῶν μαθητῶν] Junius proponit χειρίσει, ut sit verbum quod κροτήσῃ respondeat. Sed potest verbum κροτήσῃ ad utrumque sententiae membrum pertinere. — De interdicto plausu vide Cresollium Th. Rh. III. 20. §. 10.

P. 71. εἴσεσθε] Sic Junius et B pro εἴσεσθα, De frequentissima permutatione harum vocalium vide, inter alios, Westenium ad Origen. p. 216.

P. 71. πεποιήκας Πυθαγόραν Ἀψίνην] P. 83. simili lusu: τὸ δὲ ἀναγκαίως Πυθαγορικῶν θέατρον.

P. 71. ὡς δὲ ταῦτα] B ὡς τὰ τ.

P. 71. εἶσω τῶν κατηγ.] Corayus conjicit, εἰς ἂν τῶν κατ. — Mox ἐμβοήσαντες αὐτῶ ex B et Plantino scripsi pro ἐμβ. αὐτῶν, quod habent Commelinus et C. Statim pro διάτονον proponit Wytttenbachius διάτορον, quod equidem malim; sed, codicibus vulgatae faventibus, nihil mutare volui.

P. 72. ὥσπερ ἐπὶ τῶν σεφανιτῶν οἱ παρακελεύόμενοι καὶ προτρέποντες] Marinus vit. Pr. c. 14. ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῖσι παρακελεύόμενοι. Vide Wytttenbachii, viri eximii, animadversionem ad Phaedon. p. 126. — Ad τῶν σεφανιτῶν supple ἀγώνων: Confer notam ad Philostr. Her. p. 403.; Ulpianum ad Leptin. §. 129.

P. 72.

P. 71. τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν] Confer supra notam p. 223.

P. 72. καὶ ποῦ καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις] BC et Venetus καὶ ποῦ τις καὶ διαλ. Quod forte verum est; nam hunc ordinem verborum alibi Noster habet. P. 31 et 110. καὶ ποῦ τι καὶ. — Μιᾶς est pro τινός, et cum nostrorum hominum vocula *μη*, articuli vice posita, omnino potest conferri. Jam attigi ad Her. p. 434. Adde Valckenarium in N. F. p. 347; Heinrichium ad Mus. p. 45. Plutarchus Crasf. 4. ἔπεμψεν ἕνα δοῦλον: quem locum frustra sollicitasse videtur editor praestantissimus. Idem de Superst. §. 17. ἔμειναν ὥσπερ ἐν σαγῆνῃ μιᾷ τῇ δεισιδαιμονίᾳ συνδεδεμένοι.

P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀνθ. νεύοντος] Vide notam p. 146.

P. 72. τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρότον] Junius: „motum comitatem et aptam manuum plausionem.” Prorsus contra loci sententiam, ut sexcenta alia. Vox εὐκολία, quam illustravi p. 231. est „facilitas loquendi, dicendi ubertas et facundia.” Κρότος autem est orationis sonoritas quaedam et verborum dulcis et elegans concentus. Noster p. 100. ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέτρεφε τρόπον: quod Junius absurde vertit: „dictio ejus ad manuum plausum prisco dicendi genere accedit” Forte, Latinorum rhetorum

verbis: „ ejus sermo canoroso fonitu modulato-
 „ que ad veterem se modum informabat.” Rur-
 fus p. 95. *κρότον δὲ ἔχει καὶ ἤχον ἢ συνθήκη πολυ-
 τικόν.* Junius: „ compositio ab urbano strepitu
 „ plausuque non dissonat.” malim: „ compositio
 „ civilem (non vero sophisticum) fonitum habet
 „ et concentum.” Junii errores jam reprehendit
 eruditissimus Crescollius omnino legendus Th. Rh.
 III. 27. Adde Ernestium Lex. Rh. in *κρότος*.

P. 72. *διοσημίαν*] B *διοσημείαν*. Eamdem per-
 mutationem notavi ad Marinum c. 37. — Mox ad
μυστηριώδους vide notum p. 203.

P. 73. *ἀνά τε ἐπήδησεν*] De hac tmesi vide su-
 pra p. 153. et notas ad Gregorium Cor. p. 449.
 In hac superiori adnotatione locum Aristaeneti II.
 7. *μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σῶμα καταδάλωσε τὴν
 ψυχὴν*, pessime sollicitavi. Legendum omnino,
 quod conjecerant editores, *σὺν τῷ σώματι*: quam
 lectionem unice veram sibi videri significavit mi-
 hi per literas vir doctissimus, cuique plurima
 me debere gratus profiteor, Lennepius; et nunc
 asserita est et extra dubium omne posita a Bastio
 Epist. app. p. 17. et Comm. Palaeogr. p. 799.

P. 73. *ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθ. ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ
 τὴν περιπόρφυρον ἀνασεύων ἐσθῆτα*] Eusebius H.
 Eccl. VII. 30. p. 229 C. eosdem fere recenset
 plaudendi modos, nisi quod *ὀθόνας*, non *ἐσθῆτα*,
 concuti narret: *τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὥσπερ ἐν
 τοῖς*

τοῖς θεάτροις κατασείουσι ταῖς ὀδόναις, μὴδ' ἐκβοῶσι
 τε καὶ ἀνακηδῶσι. Vide ibi Valesium, collato
 omnino Harduino ad Themist. p. 500. Aristaene-
 tas I. 26. ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὁρθὸς ὑπὸ θαύμα-
 τος . . . καὶ τὸ χεῖρε κινεῖ καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ:
 ubi lege Bassium in Specimine elegantissimo. Apu-
 leius Apol. p. 43. „Ego comperior omnes judi-
 „ces tanto poetae adfurrexisse, miris laudibus
 „eum tulisse:” ad quem locum erudita videnda
 est Pricaei nota.

P. 73. τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα· τήβεν-
 νον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν] Junius: „purpuream-
 „que togam (Romani trabeam vocant) excuti-
 „ens.” „Duplex error”; ait Ferrarius de Re
 Vest. II. 3. „nam et toga illa non erat tota pur-
 „purea, sed περιπόφυρος, id est, tantum prae-
 „texta, vestis nempe proconsularis; neque eam
 „vestem Romani trabeam appellant; nec τήβεννος
 „est trabea, sed simpliciter toga. Ad verbum er-
 „go: *vestem praetextam excutens quam Romani*
 „*togam appellant.* Nullus hic trabeae locus.”
 Vide ibidem I. 1. Ferrarium de origine vocis τή-
 βεννος, et alios scriptores a Reiffio indicatos ad
 Artem. II. 3. p. 311. Themistius or. IX. p. 127
 D. τὴν τήμερον τῆς αἰλουργίδας: Codex Valesianus,
 τὴν τήβεννον τ. α. quod conjecerat Petavius, et,
 ante ipsum, P. Faber Sem. II. p. 138, qui et ibi
 Nostri locum tractat: Themistius iterum Or. II.
 p. 26.

p. 26 C. μεταμφιεσάμενοι τὰς τηβέννας: Codex Valesianus, μεταμφιεσμένοι τὰς τηβέννους. Sed aequae dixerunt τηβέννος et τηβέννα.

P. 73. τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μασίγων] Vide Meursium Gr. fer. II; Petavium ad Themist. p. 503; Wernsdorfium ad Him. p. 779; Naigeonium ad Senec. Provid. c. 4.

P. 73. καὶ τῶν Ἀθηναίων] Nempe, cum res Athenis ageretur, flagra Attica iis minatur Proconsul: is est, credo, loci sensus.

P. 73. εὐδοκίμων δὲ — καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν] Διὰ pro δὴ edito dederunt opportune BC.

P. 73. μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα παραδεδωκώς] Editi παραδέδωκεν, quod syntaxi adversabatur: participium inveni in A. Himerius ad filium interemptum p. 806. κοσμήσω σε καὶ ἐπιτάφιοις ἀγῶσι καὶ παραδώσω τῷ χρόνῳ τὸ σὸν ὄνομα. Non raro ἀγῶν ἐπιτάφιος nihil aliud est apud scriptores, quam funebris laudatio: vide Wernsdorfium ad Himer.

P. 73. εἴρηται] p. 68.

P. 73. καὶ ταῦτά γε, εἰ καὶ πάνυ μέγала] Edabatur κ. τ. γ. εἰς πάνυ μ. Veram lectionem restitui ex B. Wyttenbachius et Junius locum fanare conjecturis voluerunt, nunc demum inutilibus.

P. 73. ἀφεσήμεσαν] Secutus sum Codicis B scripturam et Wyttenbachii conjecturam. Antea legabatur ἐφεσήμεσαν.

P. 73.

P. 73. διέβαλε] C διέβαλλε. Vide notam p. 270.

P. 74. τελῶν ~~εις ἔκτον~~ Quae iterantur infra p. 92. Sic p. 108. τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν δ' Χρυσάνθιος: aliisque in locis jam indicatis, cum supra p. 310. de hac locutione agerem. Scholiastes Sophoclis Oed. T. 231. τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥγουν Ἕλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἄσους, ἦτοι ἄσος ὑπάρχει. Pollux On. V. c. 28. τὸ δὲ εἰς ἡμισυ τελῶν, ἡμιπλήρωτον. Syntaxi diversa nec facile obvia, Photius Bibl. Cod. 260. p. 1453. ἐν παισὶ τελῶν. Confer Ruhnkenium ad Timaei Τέλος· τάξεις. Adde not. ad Phil. Her. p. 582.

P. 74. συνεχῆς ἡ κόμη] „ V. Toup. Ep. Crit. „ p. 44. [Emend. t. 2. p. 467.]” WAGNER.

P. 74. διὰ πλῆθος — ὑπαργυρίζουσα] Haec admovit Pricaeus p. 270. ad Apuleii Met. V: „can- „ denti canicie lucidus.”

P. 74. ἀγήρων τινὰ καὶ ἀθάνατον] B ἀγηρων. C ἀγηρον. — Haec epitheta saepissime juncta leguntur. Homerus Od. E. 238.

Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρων. H. in Cer. 242.

Καὶ κέν μιν ποιήσεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε;
ubi Ruhnkenius. Phocylides 109.

ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρων ζῇ διὰ παντός.
Philostratus V. A. I. 14. χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθά-
να-

νατον. Epiphanius t. 2. p. 1090 D. Παναίτιος δ' Ῥόδιος τὸν κόσμον ἔλεγεν ἀθάνατον καὶ ἀγήρω. Maximus Tyr. Disf. 35. Vide Dorvillium ad Char. p. 583; Spanhemium ad Callim. H. Jov. 9; Bekkium ad Aristoph. Av. 588.

P. 74. Φανέντι θεῷ] Vide supra p. 302.

P. 74. ἦν ἥκων] Audacior forte recepi pro ἔχων conjecturam meam, quam et apud Huetium inveniebam. Libanius t. 1. p. 24. ἦν ἀναστρέφων ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου πόλει.

P. 74. περὶ πρώτην φυλακὴν] Achilles Tat. III. 16. περὶ δὲ πρώτην νυκτὸς φυλακὴν πάντας ἐπιτηρήσας καθεύδοντας. Herodotus IX. 50. ἐπεὶ τῆς νυκτὸς ἢ δευτέρῃ φυλακῇ. Eumathius V. 178. περὶ δὲ τὴν τρίτην φυλακὴν. Matthaeus 14. 25. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς δ' Ἰησοῦς. Pollux quidem I. §. 70. tres tantum indicat φυλακάς.

P. 74. ἐπὶ πυρετῷ λάβρω — γενομένῳ] Et γενομένῳ pro γενομένων correxeram, cum sic vidi Huetium fecisse. BC λαύρω: qua de permutatione egi supra p. 172. Hesychius: Λαύρα· ῥύμη δὲ ἥς δ' λαδὸς εἰσέρχεται. ἢ φλόξ. Sopingius frustra ἢ φλόξ tentabat. Hesychius indicare voluisse videtur λαύρα esse quoque epithetum, dicique posse, immo dictum fuisse alicubi, λαύρα ἢ φλόξ: atque ita Toupius sentiebat, quippe qui comparat Em. t. 4. p. 345. Appiani λαῦρον πῦρ.

P. 73.

P. 74. πολλοί τινες] Mox οὐκ ὄλγοι τινές. p. 80.
ἐν ὄλγοις τισί. Confer Schaeferum ad Gregor.
p. 864. www.libtool.com.cn

P. 74. τὸ γὰρ πλοῖον] Emendet lector vitium
typographicum πλεῖον. — B. πλεῖων. — Nauclerus
ille statim Athenas petit, neglectis quae fieri sole-
bant, cum navis Piraeum intraret, quod navis
qua utebatur, esset Attica, nec iis forte obnoxia
legibus, quibus exterae naves tenebantur, et simul
quod multi juvenes, huic vel illi profesori faven-
tes, circa portum quasi in insidiis starent, navium
operientes adventum, et advenas invaderent studio-
rum causa Athenas delatos, ut ad sui magistri
partes traherent. Proaeresii autem vetus hospes
cum esset nauclerus, ad ipsius domum hanc ad-
venarum turbam ducere illico volebat, ne ab aliis
Sophistis missi exploratores quemquam ad magi-
stri, in quem *insaniebant*, scholas possent rapere.
De hoc furore et ridicula insania vide quae nota-
vit Wytttenbachius Bibl. crit. III. 2. p. 86; Cres-
folium Th. Rh. IV. c. 10.; Thorlacium Prolus.
p. 216. Ut autem Noster τῶν μεμνημένων dixit,
sic Libanius in eodem argumento t. I. p. 19.
ἐν δὴ μανίᾳ τῶν νέων.

P. 74. ἐναυλόχουν] Hefychius: Ναυλοχώντων·
ὑποδεχομένων τὰς ναῦς. — Wagnerus indicat vi-
dendum Abrescium Diluc. p. 665.

P. 74. ἦν τε νυκτὸς τὸ σαβηρώτατον] B ἦν τὰς.

For-

Forte τῆς legendum. De hoc loco vide Ruhnk-
kenium ad Tim. p. 237. qui Eunapii tangit κα-
κοζηλιαν, nescio an merito. Scholiastes Philostrati
Her. p. 403. σαθερός explicat, et ibi nonnulla fue-
runt adnotata.

P. 74. ἐναβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ τὰ νυκτερεῖα
ἔμελλε] BD ἀναβ. B κατανυκτ. D κὰν τὰ νυκτ. —
„ Nυκτερεῖα, Noctes longiores. Schneiderus so-
lum Nostrum laudat.” WAGN.

P. 75. περὶ ἐνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν] Paroemiace
dicitur. Homerus Od. XII. 53.

ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναι οὐδὲ δύο οἴους
θεόφαθ' ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο δια θεάων.

Heliodorus I. 26. p. 42. πολλὰ μία ἡμέρα καὶ δύο
πολλάκις ἔδοσαν τῶν εἰς σωτηρίαν. Joh. Chrysosto-
mus de Educat. p. 15. Comb. ἀλλὰ τοῦτο μὲν
ἀφείσθω τὸ εἶδος, ἐνός που ἢ δευτέρου ὄν. p. 17. ἀλλ'
ἐφ' ἕτερον ἔλθωμεν εἶδος κενοδοξίας. Ποῖον δὲ τοῦτο;
δ τῶν πολλῶν ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐνός καὶ δευτέρου. Orat. I.
de Paulo p. 12. οὐ δύο καὶ τρεῖς καὶ πέντε συγγε-
νεῖς, ἀλλὰ τὴν οἰκουμένην ἄπασαν: cum nota Val-
kenarii. Adde Casaubonum ad Perf. p. 40.

P. 75. πλήρωμα διατριβῆς ὅλους σοφιστικῆς] De
πλήρωμα vide notam ad Philostr. Her. p. 556.
Pro ὅλους, Junius conjicit ὅλης, non bene, si quid
video.

P. 75. εἰς πλοῦτον — ἀκρότεροι] B ἀβρότεροι, et
sic conjiciebat Junius; sed praeestat ἀκρότεροι.

P. 31.

P. 31. τοὺς ἄκρους ἐπὶ σοφίᾳ. p. 83. τοὺς ἄκρους τῶν γραφῶν.

P. 75. ἐπὶ σοφίας εἶχε μόνον.] B μόνον εἶχε. Et Carpzovius Specim. p. 21. hoc ordine legere jubet. — Confer notam p. 332.

P. 75. ἐλεεινῶς διακεῖμενος.] Malui ἐλεεινῶς a B oblatum quam editum ἐλεεινός. Erunt forte, quibus adjectivus placeat magis, praesertim si eorum meminerint, quae notavit Heusdius Spec. p. 77.

P. 75. χαρμονή — ἐχλεύαζον.] Haec contulit Pricaeus ad Apuleii Met. II. p. 107. „Epularis „fermo percrebuit; jam risus affluens et joci libe- „rales et cavillus.”

P. 75. οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον.] Mox: ἐπεδείκνυτο καὶ χλευασίαν — καὶ γέλωτα. Haec et alii jungunt. Libanius t. 4. p. 194. τὴν χλεύην οὐ φέρων καὶ τὸν γέλωτα ἐκείνου τὸν πολύν. Himerius p. 592. αὐτὸ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν γέλωτα καὶ χλεύην ἤγνητο. Noster p. 77. χλευασίας φεισάμενοι καὶ παιδιᾶς. Nicephorus Gregoras Hist. I. c. 1. p. 5 F. ἵνα μήτε . . . γίνηται τοῖς φιλοσκώμμοσι πρόφασις γέλωτος ἅμα καὶ χλεύης.

P. 75. ἐξ Ἀρμενίας.] Confer p. 78, 2.

P. 75. ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρά μ. π. ἐπιδ., ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ χλ.] Pro ἦσαν editorum, quod exhibere volui, etsi corruptum, male nunc editur ἦσαν, errore typographico. Sensus postulare, pro ἦσαν, videtur, vel

Z

ἦε.

ἦσαν, *iverunt*, vel ἦξαν, *duxerunt*. Reinesius conjicit ἦγον. Pro εἰς γειτόνων, quod probum est (vide Berglerum ad Alciphr. II. 2. Schaeferum ad Ellips. p. 297.), D. ἐγγειτόνων, quod idem et ac ἐν γειτόνων: et Barberianus Dorvillii ad Char. p. 564. ἐκ γειτόνων, solita, ut ait vir doctus, variatione. Mox ἢ τε νεότης, scripsi ex conjectura, pro ἢ τότε νεότης, quod sententiae adversabatur; haec mutatio levissima est et necessaria. B et Barberianus dederunt ἐπεδείκνυτο, quod recepti loco editi ἀπεδείκνυτο. — Caeterum de his ludicris ritibus, quibus novi discipuli inaugurabantur, vide Wyttenbachium Bibl. Crit. III. 2. p. 86; Thorlacium Prolus. p. 217; Holstenium ad Porphy. V. Pyth. p. 10; Bulengerum de Lud. c. 32.

P. 75. *ὄνειρῶξαι δοκῶν*] Noster in fine Legationum: καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὄνειροπολήσας τὴν ἀδικον ἐπιβουλήν. Plutarchus Alcib. c. 17. Ἀλκιβιάδης δὲ Καρχηδόνα καὶ Λιβύην ὄνειροπολῶν. Julianus Ep. 40. p. 417 D. παρὰ σοῦ πρὸς ἡμᾶς ὄνειροπολῶν γράμματα. Confer Hemsterhusium ad Luc. D. Mort. V. 2; Jacobsum ad Anthol. t. 7. p. 367. Si vera est, quam esse tradunt inter ὄνειροπολεῖν et ὄνειρώττειν differentiam Scholiastes Nub. vs. 16 et Tzetzes Chil. VIII. 887. τῷ ὄνειρῶξαι noster hic proprie fuisset usus, cum hoc verbum de insomniis ἐρωτικοῖς eximie usurpetur. Conf. Foësius Oec. Hippocr. v. ὄνειρώττειν. P. 75.

P. 75. οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας] Haec est lectio Commelini; Plantinus καὶ εὐκλυδίας. Junius proponit καὶ οἱ ἐκ Λ. Forte, ὁμοεθνεῖς οἱ ἐκ Λ.

P. 75. τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλικίαν ἀπιοῦσιν] Junius conjicit ἐπιοῦσιν, et vertit: „adolefcentiam „actatis florem ineuntibus.” Pesfime. Ἀπιοῦσιν est *moriantibus*, notissimo euphemismo. Plato Phaed. §. 4. ἀσφαλέτερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα. §. 5. ἀπειμι δὲ, ὡς ἔοικε, τήμερον. Cinnamus plene I. 1. ἀπῆεν τοῦ βίου. Confer notam supra p. 196.

P. 76. πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν] P. 23. τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία.

P. 76. οὐκ Ἀθηναῖος ← πατρίς] Wagnero haec verba glossam sapere videbantur, mihi non item. Timuit Eunapius, homo festivus, ne quis de Aeschine Atheniensi oratore cogitaret.

P. 76. οὐχ ὅσους — ἀλλὰ καὶ ὅσους] Id est, οὐχ ὅσους μόνον. P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ χάρις, ἀλλ' ὑπὲρ ἰθιῶν ὄλων: et hic deest μόνον. De hac ellipsi vide Schaeferum ad Ellips. p. 309. et Schwebelium ib. p. 772.

P. 76. ὅσους εἶδε μόνον] Simile acumen est Lucillii Epigr. 37.

Ἑρμογένῃ τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διδόφαντος ἐν ὕπνοισι
οὐκ ἔτ' ἀνηγέρθη, καὶ περιλαμπα φέρων:
ubi Martialem VI. 53. opportune adtulit Jacobsius.

P. 76. νεκρῷ με] Ita Plantinus; sed Commeliniis νεκρῷ [μέν] με: Sic. Particulam importunam inveni in BD; at Plantinianam lectionem praetuli.

Mox ὅ, τι scripsi pro ὅτι editionum, et distinctionem plenam sustuli ante ἐμβαλὼν δὲ ὁμῶς. B habet ἐμβ. ὁ δὲ ὁμ.

P. 76. θάψας] Damascius Vit. Isid. p. 1056. εὐφυσέρων ἤδη πολλῶν καὶ τῶν πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἐκντοῦ ὀνόματι ὁ Μαρτῖνος. Aristides t. 1. p. 135. ἀποκρύψας τοὺς ἄλλους ἅπαντας στρατηγούς. Zosimus Aescal. Vit. Demosth. p. 146. ἐκ γονέων δὲ μὴ πάνυ τι σεμνῶν προσελθὼν, τοῖς αὐτοῦ τάκείνων συνέκρυψεν. Cf. Nostrium p. 96. de Libanio.

P. 76. προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου] Huetius conjicit τὸ φάρμακον. Sed alia medicina locus eget, caeterum non intellectu difficilis. Delendum comma post σώματος: nam jungendum videtur προσέδωκε εἰς ῥῶσιν, *denuo dedit ad corpus roborandum*: posset tamen comma servari, quando sic vertendus locus: *nisi quod tantisper manens, dum corpus reficeretur, denuo dedit medicam illam potentemque potionem*.

P. 77. παιδιᾶς] Pro παιδείας edito, Reinesius παιδιᾶς conjecit, nec aliter Dorvillius ad Char. p. 446. Huetius reponere volebat παιδείας, male.

P. 77. ψάλλοντες] B ψείροντες. Cum Plantinus haberet vitiose ψέροντες, Junius vitiose conjecit Φέροντες.

P. 77.

P. 77. ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια] Plato Legg. V. p. 605 F: fontem indicavit Wyttenbachius Epist. crit. p. 15, omnino legendus. Adde Fabricium ad Marin. c. 4.

P. 77. γηραιὸς ὢν ἦν] Ex B ὢν sumpsit. Supra p. 52. ἐγένετο πατὴρ ὢν: ubi vide notam p. 300, et adlatis ibi auctoribus adde Stolbergium ad Ajac. p. 123. Schema est Chalcidiacum, de quo egit Lesbomax p. 179, cui adjungendus omnino Abreschius Auct. p. 317. Euripid. Hec. 117. ἦν σπεύδων. 575. εἰ δώσων, quod pro δώσεις esse potest, sed ob praecedens ἔσηκας malim εἰ ab εἶμι derivare. Schol. ad Hec. 521. παρῆν] παρὸν ἦν. Liban. t. 4. p. 146. τῇ πυκνότητι τῶν βημάτων τὰς νιφάδας συγκρύπτουσα: Cod. 3017. ἦν ἀποκρύπτουσα: melius. Duo exempla vide supra p. 350. et conf. Schaeferum ad Soph. Trach. 1066.

P. 77. πρὸς τοσοῦτον σᾶμα] C τοσοῦτο. — Mox post καλοσσδς ἰδὸκει, comma est ponendum.

P. 78. Οὐλπιανόν] Bynkershoekius Obss. VIII. 15. p. 508. Ulpianum hunc credit illum ipsum esse, qui ad Demosthenem scholia scripsit, quae feruntur. Sed Chapmanus, in Observationibus ad Commentarios Ulpianeos, erudite ostendit Ulpianum Antiochensem, de quo nunc Eunapius loquitur, et Demosthenicum, longe diversos esse homines. Ibidem §. 2. Chapmanus de hoc Antiochenfi utilia notavit.

P. 78. ἀσθεὶς] Suidas qui ἀσθεὶς καὶ ἀσθεν ci-
tat, absque auctoris nomine, forte habuit ex Nos-
tro, cujus verba non raro in suum Lexicum trans-
tulit. Confer supra p. 213.

P. 78. ἐν γοῦν αὐτοῖς ὑπὴν ἰμάτιον] „ In his
„ mire et pueriliter errat Ferrarius IV. de Re Vest.
„ c. 16. p. 186: *Quid hoc loco BARBA cum tri-*
„ *bonio?* Nimirum legit ὑπὴν.” REINESIVS.
De ὑπὴν vide notam supra p. 199.

P. 78. τὴν οἰκοθεν — ἀπαγορεύοντα] Junius de
more non intellexit locum, etsi facillimus erat,
Huetius vertit non eleganter sane: „ quae dome-
„ sticam tincturam cum crasitie temporis lapsu
„ amiserant.”

P. 78. ἐνὶ τε ἀνθρώπῳ] Scripsi ἀνθρώπῳ pro ἀν-
θρώπων, et sic velle Huetium postea vidi.

P. 78. δύο τε ἦσαν καὶ εἷς] Plutarchus in Cat.
Min. p. 794 D. Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης δύο Φί-
λοι, ψυχὴ μία. Lege notata Wyttenbachio ad
Plut. t. I. p. 659. Cyrillus Vit. S. Euthymii
p. 14. ὥς τε τοὺς ἀμφοτέρους μὲν ὁμογενόμενας καὶ
ὁμοτρόπους γενέσθαι, καὶ οἰοεὶ μίαν ψυχὴν ἐν δυοῖ
σώμασιν ἐπιτελεῖσθαι. Minucius Felix c. I. §. 2.
„ Crederes unam mentem in duobus fuisse divi-
„ sam.”

P. 78. ἐν τοῖς σρώμασι κατακείμενος] „ Paupe-
„ riores adeo Epaminonda, qui dum pallium ful-
„ lionis in manibus esset, domi se continere coac-
„ tus

„tus fuit. Aelian. V. H. V. 5.” WAGNER.

P. 78. πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὦτα ἀνείσκηκει] Himerius Or. XXIII. §. 2. ἐγὼ μὲν ὀρθοῖς καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰσέκειν τοῖς ὦσι πρὸς τὴν ἑκοὴν τὴν τριπλόην. Libanius t. 4. p. 629. ἐγὼ δὲ ἔστησα τὰ ὦτα : cui in proximis, ἢ δίκην με δεῖ ἢ τεθνάναι, restituo e codice 3017. λαβεῖν post δεῖ. Terentius Andr. V. 4. vs. 30. „Arrige aures, Pamphile.” Vide ibi Interpretem, collata nota ad Philostr. H. p. 442.

P. 79. τῆς διαδοχῆς τῶν — πλεον.] D τῷ δὲ pro τῶν.

P. 79. δοκιμασθέντας ἀπάσαις κρίσεσι] Exemplum notandum plenae locutionis, cum fere semper ἀπάσαις, absque nomine, scribatur. Confer Ellipses Schaeferianas in voce ψῆφοι. Aristophanes Av. 445. πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. — Rem ipsam illustrat Cresollus Th. Rh. IV. c. 1. et, indicante Wagnero, Merillius Observ. III. 18.

P. 79. Ἐπιφάνιος καὶ Διόφαντος καὶ Σώπολις — καὶ Παρνάσιος] Horum res infra peculiariter narrantur. Huetius de Parnasio indicat videndum Ammianum 19. [p. 229.] ubi Parnassii cujusdam mentio quidem, sed non nostri.

P. 79. Σώπολις ἐκ τῆς παραβύτου καὶ παρημελημένης ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας] Scriptoris mens est, Sopolim electum fuisse, hominem ignotum et fere neglectum, ut numerum expleret, Parnasiumque

similiter, magis etiam neglectum et vilem. Παρά-
 βυσος in conviviis vocabatur, qui se, nullo invitan-
 te, convivam intrudebat, et ἐκ παραβύσου federe
 dicebatur. Sopolis ex supplemento quodam in li-
 teris quasi parasitico ad explendum numerum fuit
 electus. Hanc esse credo adjectivi παραβύσου vim
 hic et significationem. Pro παραμελημένης forte
 legendum παρελημένης.

P. 79. οἱ μὲν εὐτελέτεροι τὸ ὄνομα εἶχον] „ Qui
 „ doctrina et fama minus valebant, nomen tan-
 „ tum et dignitatem profesforis et sophistae ha-
 „ bebant.” Junius et Cresollius Th. Rh. IV. 2.
 crediderunt aliis hoc ipsum nomen fuisse, εὐτελέ-
 τεροι, aliis vero, οἱ δυνατότεροι: quod mihi non-
 dum persuadere potuerunt.

P. 79. μέχρι τῶν σανίδων — καὶ τοῦ βήματος]
 Illustrat haec Cresollius Th. Rh. III. 13. p. 223.
 227. Theophylactus Sim. Ep. 50. εἰ δὲ ῥήτορες
 παρὰ σοὶ καὶ δικαστήρια καὶ βήματα περισπούδασα.
 Codex 3047. δικαστήριον καὶ βῆμα περισπούδασον.
 Idem Ep. I. verba arti sophisticae propria trans-
 tulit ad cicadam musicam: τερετίζει γοῦν ὁ μελω-
 δὴς, βῆμα τὸ δένδρον ποιούμενος, θέατρον τὸν ἀγρὸν,
 καὶ τοῖς ὁδίταις τὴν μουσικὴν ἐπιδείκνυται.

P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς γάσις, ἀλλὰ]
 Vide supra notam p. 355.

P. 79. ἡ μὲν γὰρ ἑφα κ. τ. λ.] Ex hoc loco *Le-
 fevre* quidam in gallico libro, cui titulum fecit *la*

ποι-

nouvelle Athenes p. 4. pro certo affirmavit fuisse Athenis quatuor *Nationes*, ut olim in Universitate Parisiensi, quarum unicuique praesset professor; sed non recte posuit calculum; nam Hephaestion sophisticum thronum reliquit, Proaeresium veritus, moxque Athenis excessit et simul e vita. Ergo tres tantum Professores numerandi sunt, Epiphanius, Diophantus et Proaeresius, trium *Nationum* praesides. Sed taedet his diutius immorari. Dicebam Hephaestionem excessisse e vita, ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων, sensum hujus locutionis vulgarem secutus (confer supra p. 196.); hic tamen Eunapius forte significare tantum voluit Hephaestionem, prae Proaeresii metu et invidia, ab hominum commercio se secrevisse, et vitae se tradidisse solitariae et obscurae.

P. 79. διὰ τῆς καλουμένης νῦν Ἀσλας] Vide notam p. 316.

P. 80. καὶ κλῆρος] Deleri velim καὶ quod locum impedit, non jam facilem nimis et perspicuum. Oriri potuit facile conjunctio ex male repetita τοῦ κλῆρος syllaba priore: ΚΑΙ ΚΛΗ.

P. 80. τό, τε ἄγνωστον] Editorum τότε mutavi.

P. 80. ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε — εἶπου τις —] Editi διαφορᾶς, quod in διαφορὰς mutavi, praecunte B. De hac solenni permutatione vide notam ad Phil. Her. p. 344; Schweighauserum ad Athen. XIV. c. 31. Permutabuntur

infra p. 107. διαφεροῦμεν et διαφθεροῦμεν. — Mox εἶπου pro edito ἤπου optima est conjectura Wyttenbachii, quem reliqua violentius immutantem sequi non potui. Locum sic impressum, ἐπεὶ τὸ γε ἀκριβῶς, καὶ διαφθορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη — ἡ μετανάστασιν παρ' ἐτέρους, ἤπου τις —, refingit eo modo vir doctissimus: ἐπεὶ τότε ἀκριβῆς τις διαφθορὰ — διὰ μετανάστασιν π. ἑ. εἶπου τις. — Verba, ut edidi, non sunt, equidem reor, prorsus sincera, et velim deleri saltem καὶ ante κατ' ἀρχάς: attamen quodam modo posunt intelligi, isto forte sensu: „haec autem fuisse narrata sunt, quoniam, „revera, dissidia exercebant populi illi ob paucos quosdam juvenes” (cf. p. 75. πολέμοι τινες ἐγένοντο περὶ ἐνδὲς μειρακίου καὶ δυοῖν) „et ad alios „deficiebant, si quis forte adolescentulus initio „deceptus alii se magistro adjunxisset.” Nempe, si Syrius quidam discipulus, ad profesoris Syrii scholam misus, ab exploratoribus illis, de quibus supra relatum fuit, captus et interceptus, alius profesoris disciplinam amplecteretur, tunc saepe caeteri Syrii discipuli civi suo adhaerebant, illumque apud novum profesforem sequebantur; hincque μετανάστασις παρ' ἐτέρους. Rem melius expedient qui fuerint acutiores, vel codicibus melioribus instructi.

P. 80. ἰσχυσεν ἡ σύστασις] Editi στάσις, quod mutavi ex D et Veneto. Modo pro σφοδρὰς D σφ:δρῶς.

P. 80.

P. 80. *δεκάσαντες*] Scholiastes Aeschinis Timarcheae ineditus in codice Coisliniano ad Reiskianae p. 110, 7. *δεκάσαι δὲ τὸ διαφθεῖραι τινὰς χρήμασι, παραδικάσαι, ἢ τι τοιοῦτον ποιῆσαι.* Vide Scholia edita ad p. 108. et Ruhnkenium ad Timaei *Δεκάζει*. Moschopulus Eclog. in *Δεκάζω*: *παραδικάζω δὲ οὐ γράφεται· ἀντὶ τούτου δὲ χρώμεθα τῷ δεκάζω, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀπὸ τῶν δέκα λαμβάνειν ἔν.* Οἶον· „δεινὰ γὰρ αἱ ψῆφοι δικάσαι (lege „δεκάσαι) τὴν ἀλήθειαν” ἔχουν παρακρίναι. Respicit, puto, Synesii Epist. I. ubi: *αἱ γὰρ εὐνοίαι δεινὰ δεκάσαι τὰς ψήφους.* Scholia Synesiana: *ἐπιτήδειαι, ἰσχυραὶ διαφθεῖραι, παρὰ τὸ δέον, τὸ δίκαιον κρίναι.* Hic esse videtur turbarum aliquid. Nam verba *παρὰ τὸ δέον* etymologia esse possunt τοῦ *δεινὰ*. Moschopulus: *Δεινὸς, ὁ ἐπιτήδειος, ἀπὸ τοῦ δέον, τὸ πρόπον.* Codex Synesii 1039. pro *ψήφους*, variantem lectionem *γρ. κρίσεις* ad marginem exhibet; sed manus est recentior, et glossam crediderim, non lectionem. Julianus Or. II. p. 61 A. *ἐκεῖνος (Ὁμηρος) . . δεκάζει τοὺς κριτὰς καὶ οὐκ ἐπιτρέπει δικαίαν φέρειν καὶ ἀψευδῆ ψῆφον.* Adde Wyttenbachii notam ad Plutarchi p. 92. D. t. 1. p. 636.

P. 80. *πρὸς τῇ φυγῇ*] Sic emendavi editam scripturam *πρὸς τὴν φυγὴν*. Meursius haec secure addidit in Pissistrato 4. ubi rei vide illustrationem.

P. 80. *καὶ τοῖς πολέμοις παρέπεμπεν*] Editi:
καὶ

καὶ τ. π. παρέπεμπον. Junius παραπέμπων. Emen-
davi ut potui.

P. 80. μεταπεσόντος ὀσράκου] Hoc proverbio
Notter alibi fuerat usus. Suidas: Ὀσράκου περι-
εροφή· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγο-
μένη. Εὐνάπιος· „ ὥσπερ ὀσράκου μεταπεσόντος ἐπὶ
τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις.” Anna Comn. I.
p. 7 B. τούτων ἀκούσαντες τῶν ῥημάτων, ὥσπερ ὀσρά-
κου μεταπεσόντος, τὴν γνώμην μεταβαλόντες οἴκαδε
ἀναχώρου. Nicephorus Greg. Hist. VII. 2. §. 2.
ὁπόσας Σικελικὰς πόλεις ὁ Κάρουλος εἰλέτε καὶ δε-
δούλωτο, πᾶσαι, καθάπερ ὀσράκου μεταπεσόντος, ἐς
Θευδέριχον ἐπανῆκον. Scholiastes Luciani ad Apol.
pro Merc. init. Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπρο-
φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων (f. πρῶ-
τον) αὐτοῖς πρεσβευομένων. Dixit Πλατωνικὴ, nam
Plato proverbium habet in Phaedro §. 40. ubi vide
Heindorfium. Adde notas ad locum Luciani,
Cangium ad Annam, Bulengerum de Ludis c. 24.

P. 80. τὸ δεύτερον αὖθις] Confer p. 163.

P. 80. ἐλιχθέντες καὶ συσπειρασάμενοι] D ἐλεγ-
χθέντες. B συσπειρασ.

P. 81. ἐτέρῃσιν ἐξηρτῶντο μηχανάς] P. 85. τοιαύ-
τας ἐπιβουλὰς ἤρτυον.

P. 81. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν] Heliodorus
II. 12. haec habet ipsa verba. Synesius Ep. 4.
p. 163 B. καὶ οἱ μὲν ἦσαν πρὸς τούτοις. Codex
1039. ἐν τούτοις: quod nunc fere praetulerim,
etfi

licet aliter ad Philostratum fensserim p. 310. Idem Ep. 8. ἐν τίσιν ἐστὶ; Ep. 79. p. 226 C. ἐν τοῦτοις τῇ πατρὶδι τῶν πραγμάτων ὄντων. Ep. 94. p. 232 C. ἐπεμψα πεισόμενος ἐν οἷς εἴης· εἴης δὲ ἐν ἀκασίῳ ἀγαθοῖς. Aristides t. I. p. 300. Heliodorus IV. c. 4. 14. Vide Bodenium ad Achillem Tat. V. c. 14; Reitzium ad Lucianum Saturn. 19; Raphesium ad I. Tim. 4. 15. Westerhovium ad Terentium Heaut. III. 1. 63.

P. 81. ἐπὶ τῷ ἀπίσῳ τοῦ θαύματος, τοὺς] forte, τοῦ θ. τοῦτου.

P. 81. μόλις μὲν καὶ βιάδην] Confer notam p. 163.; Dorvillium ad Charit. p. 409.

P. 81. ἀνάγκης δὲ καλούσης] Editi: καὶ ἀν. Delevi conjunctionem, quae locum impediēbat, praecedente Veneto; et Commelinus uncinulis circumscripsit, utpote in codicibus non repertam. — Pro καλούσης, forte legendum κελευούσης. P. 86. ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε.

P. 81. διαλεχθέντες] Sic mutavi barbarum ἀνεχθέντες. Reliqua Junio rectius explicavit Cresfollius videndus Th. Rh. III. 20. §. 8.

P. 81. τοὺς Προαιρεσίῳ — ἑξαπινάλως] Haec tantum exhibent editiones. Media, quae deerant, supplevi ex Veneto, B, et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 537. — ἑξαπινάλως supra p. 228.

P. 82. ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων] B καὶ pro ὡς. —

„ Te-

„ Temere effutientium quidquid in buccam venit.

„ Ernesti Lex. Technol. voce *έμειν* et *ακριβεια*.”

WAGNER. — Verba sunt Aristidis Sophistae apud Philostratum V. S. II. 9. §. 2. quibus et adludens videtur Philostratus V. S. I. 8. §. 4. τὰ μὲν δὴ ἐκ Πρόξενον μήτ' ἂν ἐνθυμηθῆναι τὸν Φαβαρίνον ἡγάμεθα (non ἡγοῦμεθα: cf. notam ad Her. Philostr. p. 625.), μήτ' ἂν ξυμβεῖναι, ἀλλ' εἴναι αὐτὰ μαιρᾶ κίου φροντισματα μεθύοντες, μᾶλλον δὲ ἐμοῦντες. Martialis XI. 91.

„ Attonitusque legis terrarū frugiferaī,

„ Accius et quidquid Pacuviusque *νομunt*.”

Lennepius, qui mea haec legere non gravatur, mihi indicavit opportune Ciceronis de Antonio verba Epp. ad Div. XII. 2. „ omnibus est visus „ *νομere* suo more, non dicere.”

P. 82. ἀπὸ τῆς καθέδρας] Loquebantur ἀπὸ τῆς καθέδρας, ἀπὸ τοῦ θρόνου, sedentes nempe, si volebant. Mox Proacresius ἀνέστη θαρραλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ut Albutius, de quo Seneca apud Crescolum Th. Rh. III. 13. „ Incipiebat enim sedens, „ et, si quando illum produxerat calor, exsurgere „ audebat.” Philostratus V. S. I. 21. διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου ξὺν ἀβρότῃτι, ὅτε δὲ ὁρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφὴν τε εἶχεν ὁ λόγος: ubi vide Olearium. I. 25. §. 7. Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἡρώδης ἀναπηδᾶν τοῦ θρόνου περὶ τὰς ἀκμὰς τῶν ὑποθέσεων, τοσοῦτον αὐτῷ περιεῖναι ὁρμῆς. Olearius περὶ optime se re-

si-

stituisse putat pro edito παρά; sed παρά, quod et inveni in codice 1696 optimo, bene se habet, eo nimirum sensu, de quo dixi ad Her. p. 314.

P. 82. εἰς προαχῶνά τινα] Editi, εἰς προάγωνά τινα, quod mendosum esse videtur. De προαχῶσι, vide Cresollium Th. Rh. IV. 8. — „ Wernsdorf. ad Himer. p. 391. Cf. not. ad Ammian. „ p. 58.” WAGN.

P. 82. τὸν σχεδῖον ὅσος ἐστὶν ἐξάρας λόγον] D ὅπως non ὅσος. — De oratione extemporalī Cresollius Th. Rh. III. 11. — „ Ernesti Lex. Technol. V. „ σχεδιάζειν. Wernsdorf ad Him. p. 21.” WAGN.

P. 82. ὅρον τινὰ προβαλεῖν ἔτοιμος] B ἔτοιμος. — Mox, προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον. „ Ernesti „ Lex. Technol. v. ὅρος. Wernsdorf ad Him. „ p. 457.” WAGN. Adde Cresollium Th. Rh. IV. 8.

P. 82. παλὸ μὲν εἶρα — μικρὸν] Mὲν abest a Veneto. Scripsi, post Huetium, μικρὸν pro μικροῦ.

P. 82. περὶ τὴν ἰσχύατην ἄντυγα] „ in extremo „ theatri ambitu.” Wagnerus indicat Hemsterhusium ad Luciani D. D. 25. Ex Hemsterhusio discas, quid sit ἄντυξ in curru, quod nihil ad rem praesentem facit. Inspice potius, I. D. Lennepium Lex. Etym. voce ἄντυξ.

P. 82. περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων] Nonnulla facien-

cientia ad τοῦ τριβεσθαι illustrationem habet Tompius Em. t. 2. p. 279. Philostrātus V. S. I. c. 14. διπογραφίαν γὰρ αὐτῷ προσφέροντός ἐστι δὴ ποσ ταῦτα, καὶ τὸ ἐν δικάσῃ τοις συκοφαντοῦντα τριβεσθαι. Salmasius legebat προσφέροντος, et in codice 1696 fuit olim προσφέροντος, sed nunc τὸ σ era- sum est. Recte quidem. Scholiastes ad Heroica p. 428. προσφέρον αὐτῷ τὰς ἑλξεις interpretatur per δνειδίζον. Et grammatici πρόφερε in Iliados Γ. 64. exponunt δνειδίζε: confer Heynium ibi, et Corayum ad Isocratē t. 2. p. 45. Scholiastes Thucydidis ad I. 77. δνειδίζεται vertit προσφέρεται. Scholiastes Hecubae 6701. ὠνειδισας ἤτοι εἰς δνειδισ- μὸν προέφερες. Dio Chrysostomus Or. 64. p. 328. Ἡέρσαι μὲν ἐμμέμφοιτο τὴν Τύχην μετὰ τὴν Κύρου σφαγὴν... ἤδη δὲ τινα καὶ τῶν ἰδίων παθῶν τῇ Τύχῃ προσφέρουσι: forte προσφέρουσι. Libanius t. 4. p. 145. ἐν ονειδαί μοι προσφέρουσι τὴν σὴν φλυαρίαν: codex 3017. pronomen habet ex additione. Epist. 18. p. 6. προσφέρεις δὴ μοι πολλοὺς ἐπαινεῖν, ἐγὼ δὲ σοι τὸ πολλοὺς ψέγειν· ubi Mediceus προσφ. sed τῷ σ puncto notato. Codex 3002. τὸ πολ- λοὺς ἐπ. quod et recipiendum. Vide Wyttenba- chium ad Plut. t. 1. p. 131. locos Plutarcheos in- dicantem.

P. 82. τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν] Β καλῶν. Permuta- tio frequens. Libanius t. 4. p. 181. τὸ δὲ ἄψα- σθαι Ἀλκιβιάδου καὶ τὸν ἐκείνου βίον καλῶς εἰπεῖν
παν·

πανταχοῦ καὶ ἐρωῶντος ἂν εἴη καὶ μισανθρώπου. Codex 1037. κακῶς, male. Cf. p. 373.

P. 82. *πεισθήσονται*] Editi *πισθήσονται*, quod Junius derivat a *πισοῦμι*, parum commode, vel mutat in *πεισθήσονται*, a *πιέζομαι*, cogitans de confessione equuleo extorta, quod est absurdum. Venetus *πιθήσονται*. Scripsi *πεισθήσονται*, mutatione soni nulla, literarum minima. Et sic Vossium legisse dein animadverti, Wagnerumque, qui et *πεισθήσονται* proponit.

P. 83. *ῥητορικῇ πομπείᾳ*] „Ernesti Lex. Techn. „V. *πομπικῆς*.” WAGN.

P. 83. *τοὺς ταχέως γράφοντας . . . οἱ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμιδος γλῶτταν ἀποσημαίνονται*] Agitur, non de *Notariis*, ut vertit Junius, qui locum non intellexit, sed de *Exceptoribus*, qui *quotidie* Praesidium acta notis scribebant. Vide Eunapiana interpretantem Valesium ad Ammian. p. 45. Huetius vertit: „qui quotidie Themidis linguam literis consignant.” *Ἀποσημαίνονται* proprie dictum est; nam *σημεῖα* sunt tachygraphicae notae. Confer Jacobsum ad Anthol. t. 12, p. 276.

P. 83. *ἐπέτειλε*] Editi *ἐπετέλει*. Dorvillius ad Char. p. 555. proponit *ἐπέτελλε* et de Proconsule recte intelligit. In hac voce corrupti sunt codices. Barberinianus habet *ἔπεται*: B, *εἶπε τε*: D, *ἔπετο*. *Ἐπετέλει* facile mutavi in *ἐπέτειλε*, et ha-

Αα

bui

bui adfentientem Corayum, qui et de ἐπέτελλε cogitavit.

P. 83. λέγειν ρύθην] „Ernesti Lex. Technol. in ῥέειν.” WAGN.

P. 83. κατὰ κρότον ἀναπαύων ἐκάστην περίοδον] Junius: „singulas periodos pulsu manuum finiens.” Junium a sensu aberravisse intellexit Crescollius Th. Rh. III. 20. §. 4. ipse vertens: „quasi singulae dicentis periodi audientium plausu exciperentur:” sed aeque fallitur. Κρότος hic est verborum concinnorum in fine sententiae exquisita dispositio; alibi vocatur ἦχος. Confer quae notavi et indicavi p. 345. Verterim ergo: „singulas periodos sonoro quodam verborum concinnorum ambitu claudens.”

P. 83. πυθαγορικὸν θέατρον] Confer notam p. 344.

P. 83. ὑπὸ τοῦ θαύματος καταβήγγυνόμενον] P. 88. τὸ θέατρον βοῶν τε ἐβήγγυτο. Vide notam p. 205. Himerius Or. IX. §. 4. Τιτᾶνες πάντες διεβήγγυντο Φθόνῳ. Libanius t. 4. p. 183. 194.

P. 83. μυκηθμοῦ] Vide Crescollium Th. Rh. III. 20. §. 6.

P. 83. δόξαν ἀνθρωπίνην] B ἀνθρώπινον. P. 85. ἐπιβουλάς αἰσχροάς: ubi B αἰσχρούς. Hunc atticismum (de quo vide notas ad Gregorium Dial. Att. §. 20.) recipere neglexi, ab uno codice datum et in tali scriptore. Lycurgi Leocratea
sic

sic incipit: Δίκαιον . . . καὶ εὐσεβῇ . . . τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας . . . ποιήσομαι. Equidem assentior Reiskio scribendum esse putanti δίκαιαν, quam lectionem receperunt Schulzius, Augerius, Thorlacius: nam δίκαιον obscuritatem quamdam parit, et, praeterquam quod sic foeminina vice positum parum est in usu, certe non est in usu Lycurgeo. In hac oratione ubique δίκαιαν invenias.

P. 84. τὴν κατάτασιν] Quid sit, ex Rhetorum sensu, κατάτασις, explicat, indicante Wagnero, Ernesti Lex. Technol.

P. 84. ἐπιστρέψας] Credo δὲ excidis se post ἐπιστρ., vel καὶ initio sententiae.

P. 84. ἀπήγγελλεν] Sic rescribe loco τοῦ ἀπήγγελλεν, quod e Commeliniana, me invito, irrepsit. Plantinus ἀπήγγελλεν. D, ut Commelinus.

P. 84. τὰ τέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμισάμενοι] Confer Cresollium Th. Rh. III. 19. Aristaeus L. 13. ἰκέτευε τὰ τε σῆθη Φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἀπτόμενος. Adde, monitore Huetio, Lucianum Nigr. c. 21.

P. 84. Ἐραοῦ λογιῶν τύπον] Hanc locutionem illustrat. Toupius Em. t. 2. p. 285. collato Wyttenbachio Epist. crit. p. 37. Toupius dicens Synesium ep. 101. p. 240 C. ad Aristidem respexisse, quod nemo vidit, falsus est, vel memoria vel fide lapsus. Hoc est paulo inclementius

dictum; sed tam saepe Toupius sibi aliorum inventa vindicat, ut bilem legenti moveat. Ante Toupium, Synesium ad Aristidem respexisse videbat et diserte monuerat Cresollus Th. Rh. I. 9. qui et Nostri non fuit immemor. Huetius adfert Lucianum Pseudol. I. §. 24. ubi vide Reitzium, quem confer et ad Apol. c. 2. Adde Alberti Observat. p. 251.; Jacobsum ad Anthol. t. 12. p. 200.; Ernestium Lex. Techn. in λόγιος, quem et indicavit Wagnerus.

P. 84. διὰ φθόνον παρεθέντες] Confer notam p. 209., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 701. et Bernard. ad Nonn. t. I. p. 185.

P. 84. ὁ δὲ ἀνθύπατος — μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων] Cresollus videndus Th. Rh. III. 19. de solemnibus Sophistarum domi reductione, hunc locum citat e Junii versione, Junius autem vertit: „cum „omni satellitio sive copiis suis.” velim καὶ legere pro ἢ, et sic intellexerim: „cum omnibus qui „aderant et cum satellitibus.” “H et καὶ saepe permutantur. Cf. Schaeferum ad Gregor. p. 384. Philostr. V. A. II. 11. ὅτε δυνήσειεν ἄσπις, ἢ ἀσπράσειαν αἱ κόρυθες, καὶ (cod. 1696. ἢ melius) παιανίζοντων τε καὶ ἀλαλαζόντων βοή γένοιτο.

P. 84. συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι] Αὐτῷ e conjectura edidi pro εἰς τὸ. Video Dorvillium haec adferentem ad Char. p. 473. nihil mutare; sed non capio quid hoc sit syntaxeos: εἰς τὸ εἶναι κρείτ-

πρίττονι. Cum αὐτῷ sententia recte struitur. Aeschines Ctes. p. 245. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι. Philostratus V. S. II: 1. 14. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ περιῆν τοῦ ἐν λόγοις βούλεσθαι ὀνομαστῶ εἶναι. Julianus Or. I. p. 4 D. ὑπῆρξέ σοι καὶ τὸ τοιούτῳ γενέσθαι. Onofander c. 42. τῷ δευτέρῳ κελεύσας ἐφεδρεύειν καὶ ἐτοίμῳ εἶναι: ubi Schwebelius. Trendelenburgius ad Menonem §. 15. pro ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθῆ εἶναι, recte reponit ἀληθεῖ.

P. 84. ἀναφέροντες ὥσπερ αἱ τῆς ὕδρας κεφαλαί] Vide Erasmus Adag. I. Cent. X. 9. — De ἀναφέροντες vide notam p. 323. et, cujus indicium Lennepio debeo, Wesfel. ad Her. III. 22.

P. 85. ταῦτα τιμῶντες] Cui non displicebunt haec verba repetita? Forte scripserat Eunapius: οὐκ ἐξ ἀρχῆς, ὁμῶς — ταῦτα τιμῶντες. Sed et p. 87. ἑκάστος male iteratur.

P. 85. ἐπιβουλάς ἤρτυον αἰσχράς] B αἰσχρούς. Vide notas p. 364. et p. 370.

P. 85. ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ κακῶς φιλεῖ] B καλῶς. Cf. p. 368. Huetius vertit: „irreprehensi vero erant, suo iudicio, veluti cum „quis se ipsum inepte amat.” Forte ἐπεὶ τις. Sed suspicor deesse nonnulla.

P. 85. ἀπῆντα τὸ σόφισμα] Vide supra p. 235.

P. 85. δόξης ἐρασὴν καὶ λόγων] Illustravi ad Her. p. 555. Infra p. 117. σοφίας ἐρασῆς. Theophy-

lactus Simoc. Physf. Quaest. p. 4. ἐρῶ σοι τι φύ-
σεως ἔργον, Πολύκρατες, ἐπεὶ σε Φιλότιμον καὶ λό-
γων μουσικῶν ἑραστὴν ὑπαισθάνομαι. Φίλῳ γὰρ μηδὲν
ἔγνωτον ἔχοιμι καλὸν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος. Quae
postrema iterum habet Theophylactus initio Dia-
logi, quem Historiae praemisit: ἀποκρινοῦμαι ὡς ἔχω
συνέσεως· μηδὲν γὰρ ἔγνωτον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἔμοι-
γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Ibi Fabrottus de Cyre-
naeo Aristippo cogitat, non de Cyrenaeo Callima-
cho. Mirum id mihi accidit, Hemsterhusium, qui
ad Fragmenta Callimachea 570. eandem profite-
tur opinionem, Fabrotti non meminisse.

P. 85. ἐκ Βηρυτοῦ] Libanius Epist. 10. ἐγὼ δὲ
ἑραστῆναι ὁμολογῶ, Βηρυτοῦ μὲν διὰ πολλὰ, Ἀθη-
ναίων δὲ διὰ πάντα, δυνηθῆναι δὲ εἰς αὐδετέραν ἐλθεῖν.
Suspicio, ob οὐδετέραν, Libanium scripsisse Ἀθη-
νῶν. Hae voces fuerunt nonnunquam permuta-
tae; vide notas ad Gregorium Schaeferianum p. 381.
In his Libanii T. I. p. 11. οἶμαι δὲ, κατὰ τὸν
Ὀδυσσεά, καὶ θεῖον ὑπεριδεῖν ἂν γάμον πρὸς τὸν Ἀθη-
ναίων κακνόν, cum Reiskio malim Ἀθηνῶν.

P. 85. Ἀνατόλιος] De Anatolio vide Toupius
Em. t. 2. p. 431. et Wernsdorfium ad Himer.
p. 296.

P. 85. Ἀζουτρίωνα] Toupius ibidem, rejecta
Fabri opinione, qui in Ἀζουτρίωνα latinā, eamque
scenicā, vocem *adjutor* agnoscere sibi videba-
tur, ipse legit Σαλευτρίωνα, facta allusione ad Sa-
λυ-

lutionis mimi nomen. Cangius Lex. Add. p. 8. admittit prae aliis St. Lemonii conjecturam, apud ipsum videndam; nam has hariolationes referre taedet. Si quid video, Faber a vero non nimium abludivit.

P. 85. ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός] Zosimus IV. 33. οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ὀρχηστῶν, καὶ πᾶν δ, τι πρὸς αἰσχρότητα καὶ τὴν ἄτοπον ταύτην καὶ ἐκμελῇ συντελεῖ μουσικῇν.

P. 85. τῆς τε νομικῆς τελευμένης παιδείας] Corayus proponit, καλουμένης vel λεγομένης. Et ego καλουμένης conjeceram, quod praetulerim; nam hoc participio in hac formula gaudet noster: vide p. 141.

P. 85. Βηρυτὸν ἢ τοῖς τοιούτοις μήτηρ ὑποκάθεται παιδεύμασι] „Nobilis urbs Berytus ob jurisprudentiae scholam, quae ibi inde a tertio post „Chr. saeculo floruit. Peculiaribus libellis de hac „academia egerunt plures, quos vide apud Bachium in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486:” JACOBSIUS ad Anth. t. II. p. 21. Vide Viloissonum in Memoriis Academiae Inscriptionum t. 47. p. 297., Wolfium ad Libanium Epist. p. 274. et Spanhemium ad Julianum p. 120.

P. 85. μήτηρ] Himerius Ecl. 17. §, 2. Aegyptum vocat μητέρα τῶν σοφῶν λόγων: ubi Wernsdorfius. Et Zachariae Mytilenaeo, apud Wolfium, loco modo citato, Berytus μήτηρ νόμων dicitur.

A a 4

P. 85.

P. 85. Φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων] Haec non semel juncta legere est. Exempla dedit Toupius ad Longinum *fragm. i. c. n.* Mox p. 86. junguntur τδ, τε Φρόνημα καὶ τὴν παιδείαν.

P. 85. λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος] Wyttenbachius malit βάθος, quod verisimium esse sentio, et permutatio est harum vocum facillima. Vide Bernard. ad Nonn. t. i. p. 114.

P. 86. βασιλεία ἐστὶν ἀπόρφυρος] Vide P. Fabrum. Semestr. I. p. 15, Casaubonum ad Hist. Aug. p. 142. E. 252. F.

P. 86. τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικόν] B Ἰλλυρικῶν. De Illyrico vide Topograph. cod. Theodof.

P. 86. χρυσῆς — μανίας] Philostratus Her. p. 6. χρυσὴν ἀγορὰν λέγεις: ubi scholiastes χρυσὴν interpretatur per τιμῶν.

P. 86. σπάσαι] Editi πᾶσαι. C πᾶσαι. B πᾶσαι et ad marginem σπάσας. Unde scripsi σπάσαι, quod volebat Wyttenbachius, nec aliter habet marginis libri Vossiani. Et alibi sic perlit vel male fuit additum Σ initiale. Cf. Bernard. ad Non. T. i. p. 204. T. 2. p. 272.

P. 86. πρόβλημά γέ τι — προπέμφας] De quaestionibus sic misis vide Cressollium Th. Rh. IV. 9. Huetius haec verba loco movebat et collocabat post ἀδωροδόκην: sed parenthesis, cujus signa adposui, ut locus esset minus obscurus, plane est apta Eunapiano stylo.

P. 86.

P. 86. *περί τε καλουμένης στάσεως*] Rhetoricam hanc vocem, Latinis *statum*, vel *constitutionem*, docte exposuit Ernesti Lex. Techn. Vide Wernsdorfium ad Philen XI. 77.

P. 87. *ἑκάστος* — *ἑκάστος*] Vide p. 373.

P. 87. *τῆς Περσικῆς, ἐκείνης — στρατιᾶς*] Notanda τοῦ ἐκείνης emphasis. Anacreon Od. 12. ὧς δ' Τηρέυς ἐκείνος. Themistius Or. XXI. p. 246. A. B. Besfario apud Morellium doctissimum et humanissimum Venetae bibliothecae custodem, Bibl. Manusc. t. I. p. 212. ἐγὼ μὲν οὖν χαίρω παρὰ τοιοῦτον ἄνδρα φοιτήσας, οὗ Πλάτωνι, μετὰ γε τοὺς πρῶτους ἐκείνους ἄνδρας, οὐκ ἔφυσεν ἡ Ἑλλας οὐ σοφία, οὐ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ὁμοιότερον. Et sic οὗτος. Lydus de Magistr. Prooem. Σαλούσιος, αὐτός δ' ἰσορικός.

P. 87. *Ἰμερίδης τις*] De hoc infra agit Eunapius loco peculiari p. 95.

P. 87. *πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο, τὴν λοξὴν ἑκάστος μελετῶντες στάσιν*] C πολλῶν καμάτων. Editi παρετείνοντο τὴν δόξαν ἑκ, quod non capio, nec probo Junii conjecturam τὴν ἰδίαν δόξαν. Ipse vertit: „pro generali quaestione et statu suam „quisque opinionem excolit atque expolit.” Sed Graeca sensum hunc fundere nequeunt. Mutavi τὴν δόξαν in τὴν λοξήν. Στάσις erat intricata, λοξή. Noster p. 9. τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων: ubi vide notam p. 162. Themistio Or. 21. p.

A a 5

247

247 C. sic edito, σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριστοτέλους διαλεκτικῆς, restituunt viri docti σκοτ. καὶ λοξὰ ῥήματα. Confer Ernestium Lex. Technol. in λοξόν. — De παρατείνομαι Ruhnkenius ad Tim. p. 206.

P. 87. τοὺς κροτοῦντας, τὰ μεираκία, ἐγέλα] „Ridebat eos qui plaudebant, adolescentes videlicet:” HVETIVS, τὰ μεираκία per appositionem recte intelligens.

P. 88. τὴν εἰσιν ἣν ἐπαινεῖ] „Constitutionem quam valde probaret.” HVET.

P. 88. ἐν τοῖς ἄνω λόγοις] P. 87.

P. 88. οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾶν] „Nec enim in his necesse erat Anatolium excellere.” HVET.

P. 88. ὥς ἐπὶ ἡδὲ τε ὁ Ἀνατ.] Vide p. 346.

P. 88. οὐδεὶς ἦν ὃς οὐχὶ θεὸν ὑπελ.] P. 35. θεὸν εἶναι τὴν παῖδα ἐπέκειντο. P. 50. θεόν τινα νομίσας Χρυσάνθιον ἐπὶ τῷ λόγῳ.

P. 88. ἐξηκρίβου τὴν ἀκοήν] Junius a sensu vocis ἀκοήν erravit. Wernsdorffius ad Himer. p. 770 sic vertit: „hanc rem ante multos annos gestam, ego ex fama non incerta accepi.” Melius Huetius: „atque ita rumore, qui de ea spargebatur, studiose tradere scriptor satagebat.” De ἀκοῇ pro fama supra p. 130 et 131. ubi pro 379. lege 397.

P. 88. τὸν Μιλήσιον] Et de hoc loquitur infra p. 91. P. 88.

P. 88. σχολαστήν — βίον] Vide supra p. 131. et notas ad Gregorium Schaeferianum p. 108.

P. 88. πρὸς τὰς ἱεροῖς ἦν] Confer quae notavi ad Philostr. Her. p. 310.

P. 88. διαίρεσεις] Rhetoribus *partitiones*: hic cum nota ridiculi quadam. Vide Ernesti Lexicon.

P. 89. πάντων ἕνεκα — ὑπερεθαύμαζεν] B ἕνεκεν. C ἕνεκε — ὑπερεθαύμαζον.

P. 89. δημοτράπεζος — αὐτῷ] C αὐτῶν. Errore solenni.

P. 89. ὅσον — οὐκ ἐξικνοῦντο] P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι, quo de loco dubitationem meam tollere poterat is, quem nunc tracto; sed tunc (p. 322.) non memineram. — In hac de Gallis narratione Proaeressii pulchritudinem admirantibus, cujus sermones non capiebant, Wyttenbachius credit Eunapio esse obversata Philostrati verba V. S. II. 10. §. 5. Φανέντος ἂν περὶ τὴν σκηνὴν τοῦ τῆς ἀκροάσεως ἀγγέλου, ἐξανίσαντο μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, ἐξανίσαντο δὲ τῶν δημοσίᾳ ἱκπευόντων, οὐχὶ τὰ Ἑλλήνων σπουδάζοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσοι τὴν ἑτέραν γλῶτταν ἐκπαιδεύοντο ἐν τῇ Ῥώμῃ. Codex 1696. οὐχ οἱ habet recte pro οὐχί.

P. 89. τὴν γε μὴν καρτερίαν] Notavit aptissime Wyttenbachius hic et in sequentibus Eunapio Platonem Symp. p. 335 A. fuisse obversatum. Multa enim apud Platonem §. 35. re et verbis similia deprehendes.

P. 89.

P. 89. ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα τινά] De hac pulchrorum hominum cum statuīs comparatione plurima notavi ad Philostr. Her. p. 377. 582. Adde Olearium ad Philostratum p. 612.; Bodenum et Salmasium ad Achill. Tat. V. c. 11; Jacobsium Exercit. t. 1. p. 22 seq. et ad Meleagri Epigr. XI. 3. Libanius t. 4. p. 193. τὴν Δεινομάχην μακαρίζειν, οἶον ἄγαλμα εἰς Φῶς ἤγαγε. Socrates Stobaei p. 9. Schowianae: τοῦ βίου, καθάπερ ἀγάλματος, πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

P. 89. καὶ κολοσσόν] Theocriti XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός: ubi Wartonus.

P. 89. ἀναβλέποντες] B ἀναβλάπτοντες.

P. 89. ὄντως ἀπαθὴ τινὰ καὶ σιδήρεον] D οὔτοι. — Apuleius Mil. II. p. 36. „vices hominem ferreum.” ubi similia Priscaus Nostri non oblitus. Juvenalis I. 31.

„Nam quis iniquae

„Tam patiens urbis, tam *ferreus*, ut teneat se?” Et ibi Grangaeus. Adde Wartonum ad Theocr. t. 2. p. 412.

P. 89. τροφῆς περιουσίαν ἐτίθετο τοὺς Γαλακτικοὺς χεϊμῶνας] BD τροφῆς et γαλακτικούς. Perpetua τροφῆς et τροφῆς permutatio; quod jam monuerunt Wyttenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 35, et Schwebelius ad Onof. p. 38. Vide Dion. Chryf. Or. XI. p. 332. Apud Achillem Tat. V. 13. αὐτῇ μοι τροφή bene se habet, et Bodenus vane con-

ji-

ἵκται τροφή: quod illi patebit, qui locum voluerit inspicere. Synesius Ep. 23. τοιοῦτόν ἐστιν ἡ Σύριον τροφή· καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσιν. In codicibus plurimis invenī τροφή cum Scholio ἀνατροφή: sed τροφή servandum. Athenaeus IV. 30. ἡγοῦμαι δ' ὅτι οὐκ ἂν περιεγέγοντο, οὐδ' ἂν ἐδέχετο τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλάταιαν παραστῆσθαι, ἀπολωλόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. Agitur de Persis, quos thriis, pisciculis, hillis, pulite, et aliis hujus generis quisquiliis Attaginus excepisse fertur. Sī τροφῶν pro τροφῶν scriberetur, major esset suavitas loci ironice scripti. Et τροφαὶ dixerunt plurali numero. Isocrates Evag. 32. Euripides Or. 1111. Theopompus Athenaei XII. 42. — Ἐτίθετο, idest ἡγασίτο, ἐνόμιζεν. Hunc sensum illustravit Valckenarius Diatr. p. 8 C. ubi inter alia excitato Heliodori VIII. 17. hoc exemplo, φίλους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιδύνας ἐπιτιθεμένη, corrigit τιθεμένη. Corayus e conjectura scripsit ὑποτιθεμένη, felicior Valckenario, cujus non meminī. Synesius Ep. 4. p. 162 D. τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον ἀκριβοστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος: cum scholio, λογιζόμενος. Tres Synesii codices habent πειθόμενος, et ad marginem γρ. τιθέμενος: quod hic praefero. Nec semel πείθεσθαι et τίθεσθαι confusa sunt: Vide Valckenarium ibidem p. 9 A. — Γαλατικούς in memoriam revocat Julianum sic editum Ep. 38. p. 414 C. ἐπανιών εἰς τοὺς Γαλατικούς, ἐπεσκόπουν, καὶ

καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἡκόντων ἀνεπυνθάνομην, μή τις φιλόσοφος, μή τις σχολαστικός, ἢ τριβάνιον ἢ χλαυίδιον φορῶν κατῆγεν. Codex 2775 supplet, εἰς τοὺς Γαλατικοὺς αἰγιαλοὺς.

P. 89. πεπηγότα σχεδόν τι τὸν Ῥῆνον ἔπινε] Herodianus I. 6. §. 2. οὐ παύσῃ δέ, ἔλεγον, ὃ δέσποτα, πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων ὕδωρ. II. 10. §. 5. πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένον. Ovid. Trist. III. 10. 22.

„ nec hausta meri, sed data frustra bibunt.” Nemesianus de Laudibus Herculis 74.

„ et puram fractis bibis amnibus undam.”

P. 90. τυχόντες ἐπαίνων] Junius erravit de more. — Vertit Huetius: „ cum multas ab illo laudes fuissent consecuti.” Sophistae enim urbes publicis encomiis laudabant; et exstat Romae Encomium Aristidis.

P. 90. ἀνδράντα] „ De statua Proaeresio erecta Athenis et Romae vide Libanium in Ep. 365. „ [278 Wolf.] ad Maximum” (VALESIVS); et de statu is sophistis et oratoribus erectis, Gentilem ad Apuleium Apol. p. 278; Cresollium Th. Rh. I. c. 8.

P. 90. Ἡ ΒΑΣΙΛΕΥΤΟΤΕΑ ῬΩΜΗ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΤΟΝΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ] ΤΩΝ summi ex B. — ῬΩΜΗ ΒΑΣ. docte illustratur a Spanhemio ad Julianum p. 30. Confer Lindenbrogium ad Ammianum p. 6; Claverium ad Claudianum Get. praef.

praef. 7; Sorberiana p. 310. — ΤΟ'Ν ΒΑΣ. Τ. ΛΟ'Τ. Nonnulla huc facientia jam dedi p. 336. Adde Fabrum ad Anacreontem 28. 3. et Jacobinum Anth. t. 12. p. 102. Philostratus V. S. II. 10. p. 586. Ἡρώδην τὸν βασιλέα τῶν λόγων : et ibi vide Olearium. Wolfius ad Libanium Ep. 278. hanc inscriptionem adferens, exhibet τῷ βασιλεύοντι τῶν λόγων : sed accusativum ubique sic pendentem legere est in inscriptionibus, ellipsi verbi ἐτίμησε vel ἐτίμησαν. Confer Ellipses Graecas, et Villosionum in Horreo Encyclopedico VIII. t. 5.

P. 90. κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις] Editiones κ. σιτ. ὅν ταῖς Ἀθ. B. κατὰ σιτηρέσιον τῆς Ἀθήνας : unde lucramur saltem jus pellendi ὅν, quod deletum volebat Tonpius Em. t. 3. p. 480. ad Hesychii Σιτηρέσιον ἑφῶδιον. Spanhemius haec citans ad Julianum p. 78. ὅν tacite mutavit in ἐν.

P. 90. ὁ δὲ καὶ ταῦτα] Καὶ abest a Plantiniana ; in Commeliniana uncis inclusum est.

P. 90. στρατοπεδάρχην. Cf. supra p. 229.

P. 90. ὅπως νεμεσῶ μηδεὶς] Editorum νεμεσῶν correxi ex Huetii placito. Junius proponebat νεμεσοῖη, quod est vitiosum; Dorvillius ad Charit. p. 504. νεμεσῶη : sed νεμεσῶ propius ad νεμεσῶν accedere videbatur, et jam saepissime in hoc ipso scriptore ων terminationem habuimus pro ω. Dorvillius tamen potest veram lectionem invenisse ; nam in Philostrati Apollonio I. 27. φοιτῶν et φοιτῶν

τῶν permutantur: ἤρετο ὀνομά τε αὐτοῦ, καὶ οἶκον, καὶ ὅ, τι ἐπιτηδεύων, καὶ ἐφ' ὅ, τι φοιτῶν. Codex 1696 φοιτῶν.

P. 90. συνηγδρους οὐκ ἐκάλεσε μόνους] Οὐκ addidi, quod erat omnino necessarium. Junius male conjicit συνηγ. ἐκάλεσε οὐ μόνους-τούς γνωρίμους, vel simile quid.

P. 90. σοῦ παρόντος] Plantinus τοῦ, ut et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 523. B τῷ. Junii pessimam versionem reprehendit Dorvillius. Wyttenbachius: „turpe enim foret, si, te praesente, alius quam tu regem laudaret.”

P. 90. ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθείς] „Restituendum videtur ἱππεύς ex Platone Theaetet. „p. 131 G. [p. 183 D. — §. 100. p. 429. „Heind.] Sic et Epictet. Arrian. L. II. D. XIII. „p. 239. Hoc certe malim, licet et ἵππος Graeci frequentasse videantur ex Luciano Pisc. p. 577 „[§. 9.] ubi vide VV. DD.” WYTTENBACHIVS. Nihil ergo mutandum. Confer Heindorfium ad Platonem l. c.

P. 91. Κελεὺν καὶ Τριπτόλ.] Celeus et Triptolemus junguntur etiam in Hymno in Cererem vs. 480. 482. De Celeo vide Ruhnkenium ad vs. 96. et Claverium V. C. ad Apollodorum II. p. 58. Reliqua sunt notissima. — „Cf. Wernsdorfius ad Himer. Praef. p. 59.” WAGNER.

P. 91. καὶ ὁ τῶν λόγων ἐλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτιμία

τα] Junius: „ imo oratio ipsa facile prodebat
 „ ejus ambitionem ac gloriae studium.” Huetius:
 „ orationes suas ad examen revocari prae honoris
 „ studio desiderabat, eas sibi honori et gloriae
 „ futuras sperans.” Equidem sic intelligo: „ Et
 „ hoc eloquentiae periculum (nam Anatolius rhe-
 „ torem voluit βρασιζειν) gloriosum ipsi fuit, no-
 „ vacque laudis occasio consequendae.”

P. 91. ἐξ Ἀσίας τῆς Τρᾷλιανῶν πόλεως, καὶ
 Ἀμφ.] D ἐξ Α. τ. Τρᾷλιανῶν Ἀμφίκληα. Forte
 ἐξ Ἀσιατικῆς Τρᾷλλ. πόλ. ut p. 88. ἐκ Σμύρνης τῆς
 Ἰωνικῆς. Saltem distinguendum post Ἀσίας.

P. 91. καταναλίσκται] Junii hanc emendatio-
 nem pro καταλίσκται, firmant B et Barberinianus
 Dorvillii ad Char. p. 619. Dorvillius ibidem p.
 204. locum totum vertit, quem prorsus Junius per-
 verterat: „ filiae verò ipsis natae fuerunt tantum
 „ aetate distantes, quantum tempus requiritur in-
 „ ter conceptionem et puerperium [*id fere decem*
 „ *vel undecim mensium*); progressae vero ad il-
 „ lam aetatem, in qua infantes formosissimi et
 „ beatissimi esse solent, et cum patris animum
 „ prae voluptate exultare facerent, intra paucos
 „ ambae dies patrem et matrem morte destitue-
 „ runt”. Addit Dorvillius interflitium inter con-
 ceptionem et partum animadvertisse Plutarchum
 Rom. 51. et S. Empir. Adv. Astrol. 346, 55.

P. 91. τοὺς πατέρας] Vide supra p. 153.

B b

P. 91.

P. 91. Μελισίου] B Μελισίου ut Plantinus. Commelinus Μελισίου. Reposui, e mente Junii, Μελισίου, ut supra p. 88.

P. 91. πολλὰ καίζουσα] Editiones π. πεσοῦσα. Huetius conjicit πείθουσα, vel πείσουσα, vel πείσα-
σα: Reinesius, ποιῶσα. Scripsi καίζουσα quod
verius esse visum est.

P. 91. ἐναρμύσειν ἄλλως] Forte ἐν. δὲ ἄλλως.

P. 92. ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφ. μαίνονται] Hac tem-
pestate Aegyptii valde mutati erant a veteribus
illis Aegyptiis, apud quos nulla erat poesis. Vide
Heynium Opusc. t. 1. p. 92. — Libanius t. 4.
p. 182. μαινόμενος ἐπὶ τῷ μεираκίῳ. Lucianus D.
Mar. I. §. 1. φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπι-
μεμῆναι σοί.

P. 92. ἐπανέστη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος] Non „ ejus
„ in locum successefit Musonius”, ut ait Janius,
sed in eum insurrexit, ei fuit adversatus. De hoc
Musonio vide Wernsdorfium ad Himer. p. 472;
Jonsium Hist. Phil. III. 7. §. 9. qui Musonium
Eusebii successeforem et discipulum, ex male intel-
lecto Nostri loco, fuisse tradit. — „ Ad hunc
„ scripsit Julianus. Fragmentum ejus epistolae est
„ apud Suidam in Μουσώνιος et repetitum a Peta-
„ vio extrem. oper. Juliani.” REINESIUS. Egre-
gie Reinesius fallitur. Apud Suidam legitur qui-
dem fragmentum Julianae epistolae, non ad Mu-
sonium hunc nostrum, sed in qua laudatur Mu-
so-

sonius stoicus aevi Neroniani philosophus.

P. 92. διὰ τὰς ἑλλας] Junius putat αἰτίας addendum vel subaudiendum. Et fuerunt certe multae causae, cur in historia politica Musonio esset locus.

P. 92. τόπου τοῦ παιδεύειν ἐξεργόμενος] Plantinus τόπω. Commelinus et C τόπων. B τόπον. Volui ego scribere τόπον, sed operae, me infcio, dederunt τόπον. Credo corrigendum esse: τόπου τοῦ παιδευτικοῦ ἐξ. Conf. p. 95. extr.

P. 92. παρὰ τῶν θεῶν] Sic reposui pro περὶ, praeunte Chapmanno Obsf. in Ulpian. §. 3.

P. 92. ἐμέτρει — τοῖς Ἕλλησιν] Junius „doctis „hominibus.” Reinesius melius: „paganis, seu „gentilibus.” Fundorum mensurationem novam instituebat, ut Graeci homines non censu nimio gravarentur. Vide Valesium ad Amm. p. 224. Merillius Obsf. VI. 40., quem indicavit Wagnerus, locum intelligit de immunitate munerum patrimonii professoribus concessa. Sed Ἕλλησι non significat professoribus, nec ἐμέτρει τὴν γῆν, immunitatem terram tribuebat.

P. 93. τὴν οἰκουμένην] Jam Libanius Ep. 278, de Nostro dixerat: τοῦ τὴν οἰκουμένην ἐκ λόγων εὖ ποιῶντος Προαιρεσίαν. De hoc vano vocis οἰκουμένης usu vide Wolsium V. Cl. ad Leptin. p. 256.

P. 93. οὗτος ἦν] B sine ἦν. „Laodiceae amici „ipsi [Epiphanio] fuere et familiares, Apollina-

B b 2

„res,

„ res, pater et filius. Et licet Theodotus episcopus Laodicens metueret, ne ad gentilismum ab eo ~~persuaderentur~~, tamen amicitiam ejus retinuerunt, neglecta episcopi prohibitione. Hujus successor Georgius eos propterea communione privavit. Socrat. II. c. 46.” REINES. De hoc Epiphanio, cujus et supra Noster meminit, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 8. p. 260. Harl. Aeneas Gazaeus epistolam 23. inscripsit Epiphanio sophistae, qui Reinésio non alius a nostro videbatur; sed tempora non quadrant.

P. 93. *ὁμῶς τε σοφ. τῷ Προαιρ.*] Junii recepit emendationem τῷ pro τε. Forte: *ὁμῶς* vel *ὁμοῦ* vel *ἅμα* pro *ὁμῶς*.

P. 93. *εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν*] P. 96. *Ἐπιφανίῳ μεγίστην ἔχοντι δόξαν*.

P. 93. *τὸ αἷμα νοσήσας*] Bernardus, medicus graece doctissimus, haec verba intelligit de sanguinis profluvio: ad Nonn. t. 2. p. 38.

P. 93. *πολὺ προαπελθόντα*] Et hic, ut p. 355, Junius euphemismum non intellexit. Verto: „quippe qui diu ante ipsius peregrinationem e vita excrescerit.”

P. 93. *Διάφαντος*] Non aliunde notus esse videtur. Libanius Epist. 632. Diophanto cuidam scribit in Aegypto degenti et *σοφίαν ὅσον οὐκ ἄλλος κεκτημένῳ*, ejusque disciplinae juvenem e suis discipulis optimum tradit, quem incendit philosophiae

phiae amor. Cum autem Diophantus Eunapius non philosophum egerit, nec in Aegypto degerit, Wolfius putat Diophantum Alexandrinum geometrica laude clarissimum, illum esse, cui Libanius scribit. Sed hoc argumenti genus non est firmissimum. Paucissima de Diophanto narrat Eunapius, et potuit, nobis insciis, in Aegypto ad tempus degere, nec a sophistica professione aliena fuit philosophica. Et forte philosophiae, vel alii arti, studuisse ante quam rhetoricae se daret, ex his colligere est: *καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο*. Equidem nolim affirmare Libanium ad Diophantum Eunapium vel scripsisse, vel non scripsisse.

P. 94. *ἐν διατριβῇ εἶχεν μέρει*] Commelinus *ἐν δ. εἶχεν [ἐν] μέρει*. Et C bis *ἐν*. Secutus sum Plantinum. *Διατριβή* eodem sensu exhibet Synesius Ep. 4. p. 160 B. *τοιούτον οὐ μετρίαν παρεῖχε τὴν διατριβήν*. „Quod idiotismus noster proprie „admodum exprimit, *un passe-temps*:” verba sunt Petavii ad hunc Synesii locum, ubi et alia adfert apud ipsum legenda. Scholiastes Synesii: *οὐκ ἔλγην τὴν διάχυσιν καὶ ἐλευθερίαν*. Confer Scholiastem Luciani ad Prom. §. 16. et Hemsterhusii notam. Philostratus V. S. II. X. §. 6. p. 590. *τοῦτ' δὲ διατριβῇ ἔνεκα παῖξαι λέγεται*. — In hoc, quem adduxi Synesii loco Petavius notat *οὐ* ante *μετρίαν* abesse a Codicibus, et ego negationem in omnibus non inveni. Sed omnino retinenda est.

Bb 3

He-

Hesychius: οὐ μετρίως· μεγάλως. Lucianus Nigr. §. 8. οὐ μετρίως με ἀπακναλεις. Philostratus V. S. II. 5. §. 3. οὐδὲν δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον. Et sic passim. Vide Palaietum Obff. p. 322. Horatius II. S. 4.

„ . . . at mihi cura

„ non mediocris inest . . . ”

Rutilius Lupus I. 14. Pytheam vertens: „ con-
sursus vero non mediocris.” Nec aliter loqui-
mur.

P. 94. ἐγὶ γινώσκεν] Dedit B pro ἐγὶ γινώσκειν.

P. 94. παραθεῖναι δὲ τῇ γραφῇ τῶν λεχθέντων —
οὐδὲν] Toupius Em. t. 2. p. 243. ubi verbum
παρατιθέναι in sensu allegandi illustrat (quod plen-
ius fecit Valckenarius Adnot. in N. F. p. 393),
in notula subjecta Nostri verba παραθεῖναι τῇ γρα-
φῇ adducit et addit: „ To make remarks upon
„ other men writings: quod rarum et notandum;
„ nam interpretes non intellexerunt.” Agnoscis
stylum Toupianum. Sed fallitur vir doctissimus.
Οὐδὲν, commate α μνημονευθέντων divulsum, in
ordinem reduxi, sensum esse ratus hunc: „ Nihil
„ allegare in hoc scripto eorum, quae dixit et quo-
„ rum memini, satius videbatur; nam scriptum
„ hoc ad illustrium virorum memoriam, non ir-
„ risionem, pertinet.” P. 97. διαβολῆς δὲ τινοῦ
γενομένης περὶ τὰ μεράκια, ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμὸν
γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιολόγων ἀνέντι τὴν γραφήν.

\\ P. 94.

P. 94. ἀλλ' ὅμως ἐπιτάφιόν γε.] B dedit γε pro τε. Contrario modo peccatur in Nicephori Basilacae Ethopoeiis apud Allatium Exc Var. p. 179. ἀλλὰ τό γε μὲν ἐκράτησεν ἔρωσ οὐμός. Codex 2918 a Baffio collatus, ἀλλὰ τότε: quod est verum.

P. 94. ὦ Μαραθὼν καὶ Σαλαμῖν] „Gregorius „Naz. Ep. 131. ad Ablabium sophistam: „πυν- „θάνομαι σε σοφιστικῆς ἐργῶν, καὶ τὸ χρῆμα εἶναι „θαυμάσιον· οἶον, σοβαρὸν φθέγγεσθαι, μέγα βλέ- „πειν, βαδίζειν ὑψηλόν, καὶ μετέωρον τὸ λῆμμά σοι „φέρειν ἐκείσε ὡς Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα· ταῦτα „δὴ τὰ ὑμέτερα καλλωπίσματα.” REINESIVS. Lego σε pro σοι, et e cod. Paris. 506. λῆμά et ἐκείθεν.

P. 94. εἰαν σάλπιγγα] Antipater Sidon. Ep. 79. Pindarum Πιερικὴν σάλπιγγα vocat, ubi vide Jacobsum. Hieronymus Epist. Sel. III. 6. „Lucinius noster digne eloquentiae tuba praedicari potest.” Confer notam ad Phil. Her. p. 377. 378.

P. 94. ἐπὶ πλοῦτον καὶ τρυφήν] Haec et alii jungunt. Isocrates Evag. 32. τῶν ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαίς ὄντων. Herodianus I. 12. §. 3. II. 15. §. 1. Achilles Tatius VI. 13. Artemidorus II. 37. Jamblichus V. P. c. 12. χρημάτων καὶ τρυφῆς πόθος. Dio Chrys. Or. I. p. 44. ὑπ' ἐξουσίας καὶ τρυφῆς. Thucydides I. 123. πλούτῳ τε

B b 4

νῦν

νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρειτε. Athenaeus IX. 28. de homine quodam divite loquitur et luxurioso, qui, ὑπὸ πλούτου καὶ τραφῆς, coquos suos ediscere cogebat Platonis dialogos et inter illatas patinas recitare. Huic loco, in Addendis Schweighaeuserianis t. 8. p. 466, admovi conjecturam, cujus nunc me poenitet.

P. 94. Σωπόλιδος] Ad hunc scripsisse videtur Libani Epistolam 881. — Sopolidis Noster supra meminit p. 79.

P. 94 τῆς ὑγαινουσύης μούσης] Vocem ὑγαινουσύης illustrat Alberti Obff. p. 409. ad Pauli verba: ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγαινουσίᾳ. Adde Palairatum Obff. p. 475. et quae notavi ad Her. p. 336. 525.

P. 94. ὀριγνώμενος] Hesychius: 'Οριγνᾶσθαι' ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. 'Οριγνώμενοι' ἐπιθυμοῦντες. Platonis Scholiastes p. 252. 'Οριγνώμενη' ὀρεγομένη.

P. 94. ἔκρουε μὲν τὴν θύραν] Illis, quae de hac metaphora notavi p. 147. nonnulla nunc addam. Plutarchus Alcib. c. 10. μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου. Philo de Temul. p. 247. οἱ καλοκαγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέραις ἀφικνεῖνται θύρας Φιλοσοφίας, πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν γραμματικῇ καὶ γεωμετρίᾳ. Plinius H. N. XXXV. 36. „Ab hoc [Apollodoro] artis fores „aperatas Zeuxis Heracleotes intravit.” Cassiodorus in Psalm. p. 1. „Coelestis mysterii claustra „pul-

„*pulsamus*, ut aperiat sensibus nostris floriferas
 „sedes.” Boilavius in *Bolaeanis* p. 99. dixisse
 narratur Gallicam *linguam* *bucolico* genere vix
 posse feliciter uti, „que presque tous nos auteurs
 „y avoient échoué, et n’avoient pas seulement
 „*frappé à la porte* de l’églogue.” Dalember-
 tus in Boilavii *elogio* p. 41. „il lutta ainsi pen-
 „dant quelques années contre la nature, *frap-*
 „*pant à toutes les portes* qu’elle avoit fermées
 „pour lui.” — Libanius T. I. p. 12. a januis
 metaphoram aliam sumsit: *ἐμοὶ δὲ ἀνοίγει τὰς πύ-*
λας. Reiskius ibi: „videtur non tam portas ur-
 „bis Antiochiae, quam Ciliciae indicare.” addo:
 „non tam Ciliciae quam domus.” Locutio est
 proverbialis. Voluit dicere Libanius sibi abeundi
 potestatem esse datam, januasque quasi apertas
 fuisse, ut sibi peregre abire cupienti exitus pate-
 ret. Sic nos Galli dicimus sermone vulgari, *don-*
ner la clef des champs.

P. 94. *ἔκρουε — ψοφήσειεν*] Scholia ad Plutum
 Hemsterhusianum vs. 1098. *κόπτει τις τὴν θύραν*
ὅταν ἔξωθεν κρούῃ, ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν: et ibi alia
 legenda sunt quae non describo. Adi de hac re
 nunc notissima, Muretum V. L. I. c. 17.; Lar-
 cherum ad Charit. t. 2. p. 138.; Westonum ad
 Horat. p. 11.; Scholiasten, Reitzium, Solanum,
 et in primis Graevium ad Lucianea Pseudof. §. 9.
εἰ τίς γε νῦν ψοφήῃ τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι:

Bb 5

quae

quae sunt inverſo ordine dicta et ſoloeco, ratione habita atticismi. Hic *ψοφήσειεν* de janua ipſa dicitur, quae ſtridet cum aperitur. Poſt *ἐκεῖθεν* diſtinguendum puto, et tollendum comma poſt *ἀσθενές*, ita ut *λεπτὸν* et *ἀσθενές* ad *θείου πνεύματος* pertineant; hancque fuiſſe Junio mentem, ex ejus verſione patet: „quin ſi quando verſi cardines „ſtriderent, exigua quapiam et tenui divini ſla- „tus particula intro allapſa, auditores percelle- „bantur.”

P. 94. τὸ δὲ θεάτρον ἐμεμῆνεσαν Φέροντες]
 Δὲ quod addidit Commelinus, inveni in D. Aberrat a Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 577. cui haec omiſſio placet, mihi non item: nam conjunctio ſententiam nectit non inepte. Pro *ἐμεμῆνεσαν* Dorvillius fere proponit *ἐνεμέσησαν*, *ιννιδεβαν*, quod ait non quadrare minus. In ſequentibus, ſuſpicor ante *Φέροντες* deeſſe adverbium, *χαλεπῶς* fortasſe, vel aliud ejusdem ſenſus: aut forte mendum latet in *Φέροντες*, quod mutandum fuerit in *ψέγοντες*, aliudve verbum ſimile. Auditores percellebantur, nequidem extortam aegre illam Caſtalli laticis guttam repudiantes. Ad haec Perſii in Prologo,

„Nec fonte labra prolui Caballino,”

Cafaubonus Noſtri *βανίδα τὴν Καſταλίαν* admovet, et interpretatur „oppido tenuem dicendi facultatem.”

P 95.

P. 95. *τούτῳ παῖς ἐγένετο*] Libanius in Epistola ad Sopolidem, fortasse nostrum: *ἡρώμην δὲ τὸν δόντα μοι τὴν ἐπιστολὴν περὶ τῶν τοῦ παιδὸς πηγῶν, καὶ μεγάλα ἀκούσας οὐκ ἠπίσησα.*

P. 95. *τὸν ἄνδρα τοῦτον*] De Himerio jam meminit Noster p. 87. Hujus vitam erudite scripsit Wernsdorfius, qui et ejus scripta diligenter collecta edidit.

P. 95. *οὐ, διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθησόμενος*] Editi: *οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθηδὲνα τοῦ βασιλέως ἀσμένως ὀφθήσομαι, Ἰουλιανοῦ..*] Junius proponit: *ὕπὸ τοῦ β. ἀσμ. ὀφθη τοῦ δὲ Ἰουλιανοῦ....* Wyttenbachius legit et distinguit: *τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὀφθη τε καὶ Ἰουλιανοῦ....* Wernsdorfius in Vita Himerii §. 12. conjicit: *οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθεὶς, Ἰουλ.* Cum B dedisset *ὀφθησόμενον*, feci *ὀφθησόμενος*, et distinxī, ut vides. Sed hoc parum quadrat cum historia; nam Julianus amice excepisset Himerium videtur. Confer Wernsdorfium ibidem.

P. 95. *εὐκολος — ἴσεται*] Hunc locum explicat videndus Wernsdorfius Vit. Him. §. 18. Confer et notata supra p. 231. 345.

P. 95. *ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευταῖᾳ*] Junius: „Dis-
cessit e vita post filiam:” imo, „relictā filia.” Mirum hic a sensu aberasse Junium, qui p. 41. *ἐτελεύτα ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ*, bene verterat, „diem
autem obiit ternis relictis liberis.” Et p. 107.

in

in eadem formula non peccabit. Alberti Obff. p. 243. prava hujus loci versioe abusus est, quod jam notavit Carpzovius Specim. p. 31. quem vide. Locutionis vim et sensum bene explicat Wernsdorfius Vlt. Him. §. 4. omnino legendus. Philostratus hanc formulam aliquoties habet, nempe V. S. II. 5. p. 576. 12. p. 593. 7. p. 577. ἐτελεύτα μὲν οἶκοι, οὐπω γηράσκων, καὶ ἐπὶ παισί. Codex 1696. ἐτ. μὲν οὖν, et sic jam legebatur in Nicoliniana.

P. 95. τῆς ἱερᾶς νόσου] Hefychius: ἱερὰ νόσος • ἐπιληψία. Confer Scholiaften Platonis p. 239., et Callimachi fragmentum 276. Theophanes Nonnus c. 36. de epilepsia: ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτο (τὸ πάθος) ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. Vide ibi notam Bernardi; additis Gentili ad Apul. Apol. p. 260, 516., Caubaono ad Ath. t. 4. p. 150, Wernsdorfio Vit. Him. §. 16, Larchero ad Herod. III. 33., Corayo ad Hipp. t. 2. p. 33.

P. 95. Παρνεΐσιος] Et hujus jam meminit Noster p. 79.

P. 95. καὶ τοι γε] Sic scripsi pro καὶ τοῦ γε ὀνόμ.

P. 96. Λιβάνιον δὲ] Codex Neapolitanus primus non habet δέ.

P. 96. τῆς Κοίλης καλ. Συρίας] Vide supra p. 175. — Statim ad πρώτη πόλεων vide notam p. 152.
Co-

Codex Neapolit. primus πρ. τῶν πάλ.

P. 96. εὖ γεγονότων] Confer supra p. 199.

P. 96. εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει] Ἄκροι illustravi p. 352. Adde Valckenarium Adon. p. 414. De ἐτέλει vide supra p. 349.

P. 96. ἔχοντι δόξαν] Codices Neapol. primus et Valesianus ἔχοντι dederunt pro ἔχων. — Mox ἔτι, quo caret Plantiniana, habent Commelinus, D et Neapolitani tres.

P. 96. καὶ τῷ μεγέθει] Codd. iidem articulum obtulerunt.

P. 96. καλυφθησόμενος] D, Venetus, et Neapolit. tertius καμφθησόμενος : qua de permutatione vide Bastium Comment. Palaeogr. p. 724. — Iidem codices statim ἐνεδρευθεὶς καὶ ὑπό. Venet. et Neapol. ἐνδρευθ. Vox ἐνεδρευθεὶς ex loco superiore p. 80. et nota p. 362, explicanda est.

P. 96. τὸ γεγονὸς συμμαθῶν] Haec absunt a Valesiano et Neapol. primo. Distingui velim et post συνουσίαις. „Cum rescivisset τὸ γεγονὸς, „nempe sibi Diophanteos insidiatos esse, scholis et coetibus rarissime aderat.” Hanc esse puto loci mentem.

P. 96. ὁχληρὸς οὐκ ἦν] Valesianus ὁχλ. ἦν οὐδαμῶς.

P. 96. ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε] Neapolit. primus συνῆχε. Wyttenbachius aptissime confert Philostratum V. S. I. 7. p. 488. ἀπὸ δυοῖν βιβλίων
ἑαυ-

ἐαυτὸν ξυνεῖχε: ubi malim ἐπὶ, ut est apud Eunapium. Fischerus ad Phaedon. p. 227. Philostratum non intelligebat, credens, ex hujus verbis, Dionem Chrysostomum, de quo scilicet ibi agitur, Platonis Phaedonem nunquam attigisse. Imo Dio hunc ipsum dialogum est imitatus: vide notas Wijttenbachii p. 110. Dio *in duobus libris se continuit*, ut Libanius Eunapii, *in declamationibus*.

P. 96. ἐξεβιάζετο τύπον] Editi: ἐξεβιάζετο. Recepi Wytttenbachii conjecturam, in quam et Corayus incidit, quamque firmat codex Neapol. primus, in quo et καὶ τὸν τύπον. P. 94. εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο. Rursus: ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος. Themistius Or. XXI. p. 246. C. ἐκ τινῶν Φαύλων καὶ ὀλίγου ἀξίων τεχνίων εἰς ἐπιτήδευσιν μάλῃ καὶ σεμνοτέρῃ ἐκβιαζόμενοι. Codex Valesianus τεχνῶν: sed exquisitius est diminutivum τεχνίων. Et aliud non protritum diminutivum habet Theophylactus Simoc. Ep. 75. προικίων τὸν γάμον δνῆσομαι. Lege cum codice 2991. A. προικίων — ὠνήσομαι.

P. 96. τὴν ψυχὴν] Haec et sequentia usque ad ἐκ τοῦ ζηλοῦ omittit codex Neapol. primus.

P. 97. παραξίων ἡγεμόσιν ἀρίστοις τοῖς ἀρχαίοις, καὶ οἷς ἐχρῆν ἐπόμενος] D παραξίων, vitiose. Τοῖς ἀρχαίοις non habent Valesianus, et Neapolitanus primus, nec invenerat Commelinus, qui uncis il-

ha inclusit. Et ἐπόμενος deest in Neapol. — Syne-
sius de Regno p. 8 A. Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνα τοῖς
ἐμοῖς ἡγεμόσιν. Libanius ipse T. I. p. 19. οἷς
ἐκρῆν ἡγεμόσιν ἀκολουθοῦντα. Et p. 8, ἡγεμόσι
τύφλοις ἐπόμενον. Cf. Nostrium p. 209 m.

P. 97. ἐς ἰχθυος τε ἄριστον ἐνέβαινε] Ἐς addidi
ex Valefiano et postea inveni in Neapolit. pri-
mo. — Neapolit. secundus ἐνέβαινε. — Mox τὰ ante
εἰκότα sumpsi ex Valef. et reperi deinde in Neapol.
primo.

P. 97. θαρσύνει δὲ ἐπὶ] Neapol. primus, δ' ἐπὶ.
Secundus, θαρσύνει.

P. 97. μεγαλοφρονοῦσιν] Venetus, Valefianus,
et Neapolitanus tertius μεγαφρονοῦσιν. Neapolit.
primus μεγαφθονοῦσιν, permutatione notanda.

P. 97. διαβαλὼν] Confer notam p. 270. Eurip.
Suppl. 931. Φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν: ubi vide
Marklandum.

P. 97. ἔργων τε ὅμου καὶ] Haec absunt a Vale-
fiano et Neapolit. primo. — Mox καὶ malim abesse
ante κατ' αὐτήν.

P. 97. εἰς συνουσίαν — ἀποκρουσθεῖς] His caret
Plantiniana; Commelinus primus dedit hoc sup-
plementum e suis libris et uncis inclusit; in mea-
que ego inveni.

P. 97. εἰς ἐκτελεῖν λόγων] Λόγων scripsi pro λό-
γων ex D et Huetii conjectura.

P. 97. Διαβολῆς δὲ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ
μει-

μειράκια] Neapolitanus 1. αὐτοτινος: Librarius scribere voluit αὐτῷ τινός, quod habet Neapolitanus 3. — De hac ipsa calumnia vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752.

P. 97. ἦν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν] Valesianus, Venetus et Neapolitanus 3. sine ἦν. Valesianus οὐκ ἦν ἐμοὶ θεμ. γράφ.

P. 97. ἐκπεσὼν τῆς Κωνσ. πόλεως] Neapolitanus 1. ἐκπ. ἐκ τῆς. Sed facile carebimus praepositione. Philostratus V. A. I. 36. δεινὸν γὰρ εἰ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες μὴδ' αὖ, ἃ αὐτ' ἐκείνης ἔχουσιν, ἔξουσι. Codex 1696 et Oleariani omnes μὴδ' ἦν αὐτ' ἐκ. quod equidem praetulerim. V. 35. ἐπειδὴ ἐκπέσῃ τῆς ἀρχῆς. Lege ἐπειδὴν e codice 1696. V. S. I 18. §. 4. προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων οὐ μικρὸν ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ. Codex 1696. ad marginem, οὐ μικρὸν ἀγώνισμα ἡγ. supplemento non recipiendo. In Epistola Socratica 3. ἐκπίπτειν construitur cum ἀπὸ: ἐκπεσὼν ἀπὸ τῶν οἴκοι: Nam sic lego pro ὑπὸ. — Caeterum de hac Libanii pulsione, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752

P. 97. κακεῖθεν τῆς Φήμης ἐπισπομένης] B, Venetus et Neapolit. 3. κακεῖ δέ. Pro ἐπισπωμένης scripsi ἐπισπομένης, quam scripturam postea rep̄ri in Neapolitanis primo et tertio. Damascius Photii p. 1070. ταῖς Φίρμου καὶ Γαλήνου τὸ πλεον̄ ἂν νοίαις ἐπισπώμενος: forte ἐπισπόμενος.

P. 97.

P. 97. διὰ ταχείων] De hac elliptica formula confer Schaeferum ad Ellips. p. 556. Codex Neap. prim. διὰ ταχείας.

P. 97. μετὰ χρόνον τινὰ] absunt a Valefiano, Veneto et Neapolitanis 1. 3.

P. 97. μακρὸν καὶ παρατείνοντα] Neapol. 3. παρατείνοντα. — Notandum παρατείνοντα neutraliter.

P. 97. Μνήμην — ἐπεξελεύσεται] absunt a Neapolit. — Scripsi ἐπεξελ. pro ὑπεξ. ex B. Et sic conjecit Corayus, hancque lectionem habent Neapol. secundus et tertius.

P. 97. τῶν συλλεγόντων Λιβανίῳ] B συλλεγόντων. Valefianus et Neapol. 1. συμμεζάντων.

P. 98. ἄδηκτος] Gatakerus ad Anton. p. 333. ait ἄδηλος veram esse lectionem. Et certe ἄδηλος frequentibus aptius est.

P. 98. τό, τε ἥθος εὐθύς] Prodigiosam narrat Porphyrius vit. Plot. c. XI. Plotini sagacitatem: περὶν δὲ αὐτῷ τοσαύτη περιουσία ἡθῶν κατανοήσεως, ὥς κατενόει τὰ ἀνθρώπινα ἥθη, καὶ τὰ κλεπτόμενα ἡῦρσκε, καὶ ποῖός τις ἕκαστος τῶν συνόντων ἀποβήσεται προὔλεγεν.

P. 98. καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ — ῥέποντα] [desunt in Neapol. 1. Pro συνεῖχεν, malim συνῆκεν.

P. 98. τοσοῦτος ἦν — τὴν πρὸς ἅπαντας ἐξομολώσιν, ὥς δὲ μὲν πολύπους λῆρος ἡλέγχετο] Editiones: τὴν εἰς ἐκάτερον ἐξομ. ὥς δὲ μὲν λῆρος ἦν αὐτῷ. Quam dedi lectionem inveni in Valefii codice,

Cc

cam-

eamque iam exposuerat in Emend. III. 19. Locus non aliter scriptus est in Neapol. 1., nisi quod ἅπαντα habeat pro ἅπαντας. — Polypodis notum miraculum: confer notas ad Lucian. D. Mar. IV., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 659. — λῆρος hoc modo positum illustrant Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. et Jacobsius ad Athen. p. 331. Plato Theaet. §. 85. οὐ λῆροί εἰσι: cum nota Heindorfii. Xenarchus Athen. VI. 6. οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εἰσιν. Lucianus D. M. XX. §. 2. κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Prometh. §. 6. Tim. §. 1. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε: ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ αὐθέν. Idem ad Alex. §. 1. λῆρον ἀποφῆνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.

P. 98. τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαστος ἄλλον ἐαυτὸν δρᾶν] Haec est lectio Valesiani, quam et reperi in Neapolit. 1. Edebatur: τῶν δὲ συνόντων ἕκ. ἄλλον δρᾶν ἐαυτὸν.

P. 98. ἔφασκον γοῦν . . . πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον] Neapol. primus αὖν. — Anna Comn. I. p. 34. D. ὅλως γὰρ οὗτος τοῦ πατρὸς ἀποσφράγισμα ἦν καὶ τῆς ἐκείνου φύσεως ἐμφύλιον ἐκμαγεῖον. Nostri locum vocemque ἐκμαγεῖον illustrat Petavius ad Them. p. 501.

P. 98. ὅτε μᾶλλον] Sic Valesianus, quod scripti pro ὅ μ. Et ὅτε habet Neapolit. primus. — Mox Valesianus dedit καὶ ante ἐπὶ. Neapolit. primus καὶ ἐπὶ. — Πᾶς τις, quod sequitur, illustravi p.

127. Anonymus in Allatii Excerptis Var. p. 333.
 ὁ Ποσειδῶν τὸν ταῦρον ἡγρίωσε καὶ παντὶ τῷ τῷ ζῶον
 ἀπρόσβιτον ἦν. Non delendum τῷ, ut putabat olim
 Bassius, cujus notulas in hunc librum habeo, sed
 quem mentem mutasse credo, cum ad Gregorium
 commentaretur p. 8.

P. 98. ἀλλοπρόσβαλλον] Β' ἄλλο πρὸς ἄλλον, et sic
 Plantinus. Secutus sum Commelinum.

P. 98. γάμων δὲ καὶ οὗτος ἡμέλεισε — γυνὴ τις συ-
 νῆν] Confer Fabricium et Harlesium Bibl. Gr.
 t. 6. p. 753. — Ipse Libanius T. I. p. 40. οἶόν
 τι καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐποίησα τὸν ἐπὶ δεῖπνόν τε ἅμα καὶ
 αὐτὴν τὴν θυγατέρα καλοῦντα, μένων ἐν μεγάλοις αὐ-
 τῷ τρεφομένην. χρήμασι, τὴν μὲν γνώμην ἐπαινέσας,
 κελεύσας δὲ ζητεῖν νόμφιον, ὥς ἔμοιγε οὔσης ἀντὶ γο-
 ναικῆς τῆς τέχνης. Et in prima juventute, cum ad-
 huc Antiochiae degeret, patres ipsi filias obtule-
 runt, πλείους τῶν καὶ ἑτέρος ἑτέρον παρόντες, ἀλλ',
 inquit p. 11, ἐμὸν εὐποτε θυμὸν ἐνὶ γήθεσσι ἐπειδον.

P. 98. ἀ δὲ λόγος — ἀσθενῆς καὶ τεθνηκὼς καὶ
 ἄπνους] Aristaeus I. 22. φθέγγεται ταπεινὸν τε
 καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκὼς ἀθυμία: sic emendavit
 Reiskius πρᾶν τεχνικῶς, quod jam Mercerus
 mutaverat in τεθνηκὼς, hancque emendationem Wyt-
 tenbachio Epist. p. 52. probavit, qui aptissime
 indicavit fontem Aeschineum ex Oratione περὶ πα-
 τερ. p. 251. C. φθέγγεται τὸ θυρὸν τοῦτο προοίμιον
 σποτεινόν τε καὶ τεθνηκὼς δειλία. Lennepius, vir

eruditissimus, qui et ipse τεθνηκὸς invenerat, locuti-
que Aeschinis mihi per literas significaverat Ari-
staenetum fuisse imitatum, aliam notavit ex Dione
Cassio XL. 54. imitationem. Sic enim Dio de
Cicerone: βραχὺ δέ τι καὶ τεθνηκὸς χαλεπῶς φθρυ-
ξάμενος. Conferri debet Libanius t. 4. p. 632.
οὐχ ὁρᾷτε ὡς ἀσθενὲς φθέγγομαι καὶ ἀποκλιθεῖ;

P. 98. μὴ τετυχηκέναι διδασκάλου] Neapolitanus
1. μὴ τετεχνηκὸς διδ. Librarius voluit scribe-
re μὴ τετυχηκὸς, quod recepissem, si tunc has
habuissem variantes lectiones, cum textus typis
describatur.

P. 98. χέριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας
καταπέπλησαι] Neapolitanus 1. αὐτῆς, 3. αὐτῶν.
Valesianus ἀναπέπλησαι. Neap. 1. ἀναπέπλησαι.
3. καταπέπληται. De βωμολοχίᾳ vide Timaeum
et notam Ruhnkenii.

P. 98. περιτρέχει πανταχοῦ] Valesianus et Nea-
politanus 1. πανταχόσε. Ernestius Nostri verba
admovit ad haec Callimachi H. Del. 28. πολέες
σε περιτροχόωσιν αἰοδαί. — Mox pro διακονουμένη,
Neapol. 3. διακονομουμένην. Idem statim Συροφοί-
νικες. Valesianus omittit τὴν ante κοινήν.

P. 99. οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτηῖρα καὶ ἀτειῖσμον]
Neapolitanus 3. συτικοὶ pro Ἀττικοί. Valesiani co-
dicis ἀτειῖσμον recepi loco editi ἀλισμόν. Neapoli-
tanus 1. ἀτειῖγμόν: 2. ἀλισμόν. Et Valesius Emend.
III. 19. ἀτειῖσμόν e codice suo scribere iussit,
quam

quam scripturam amplexus est Ruhnkenius, de ἀσεϊσμῷ conferendus, ad haec Longini §. 34. ἄφαται δὲ περὶ αὐτὸν ~~νεῖσιν ἀσεϊσμοί~~; μυκτὴρ πολιτικώτατος. Philostratus V. S. I. 25. §. 9. ἀναγράφω καὶ τοὺς ἀσεϊσμοὺς τοῦ Πολέμωνος. De μυκτῇ videndi Ruhnkenius ibidem Toupiusque, collatis interpretibus ad Lucianum Prom. §. 1. Jacobssio Anth. t. 12. p. 171. et Elsnero Obss. t. 2. p. 199.

P. 99. εἰλκυσμένος καὶ τοῦ κατὰ θύραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμενος] Neapolitanus 3. εἰλκοσμένος, καὶ τοῦ καὶ θύραν τερπνοῦν. Reinesius proponit θήραν pro θύραν. Nihil mutandum censeo. Τὸ κατὰ θύραν τερπνὸν voluptas est, quae circa sensus ludit nec intus intrat, animum tactura. De γοητεύειν vide p. 177. Γενόμενος, quod pro γινόμενος scripsi ex Valesiano, inveni et in Neapolitano 1. Γίνεσθαι τινος jam habuimus p. 17, ubi vide notam p. 194. Confer Abreschium ad Aesch. 4. 2. p. 105.

P. 99. παιδείας δέ] Addidi δὲ ex Valesiano, igiturque in Neapol. 1.

P. 99. λέξεσι κατεγλωττισμέναις] Reinesius V. L. III. p. 428. haec a Philostrato V. A. I. 17. μυtuatum esse Eunapium monuit, et melius quae Junius vertit. Sic autem Philostratus: λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Ibi Olearius Nostri verba addu-

cens, recte quoque intellexit, nempe de fermone γλώσσῃς referto, κατὰ γλῶτταν γραφομένη. Confer Solanum ad Lucianum Lexiph. §. 25. Witterum ad Thomam p. 41. et Bastium ad Gregor. p. 906. Casaubonus ad Athenaeum t. 1. p. 375: „Eunapius in Libanio vocat λέξεις καταγλωττισμένας, quas alii *glossas*.” Casaubonus editam lectionem καταγλωττισμένας non mutavit, sed Reinesius et Olearius Nostri locum allegantes, tacite scribunt κατεγλωττ. quod recepi, praeunte etiam Valesiano libro, quocum Neapolitanus 1. consentit. Maittadius in opere de Dialectis edita voce καταγλωττ. usus est, hanc formam probam esse putans.

P. 99. Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδῖαν καὶ Δαμασταν] Editi Δεσποσίαν. Neapolitanus 3. καὶ δασίαν. Scripsi Λαισποδῖαν, vel scribere volui (nam operae dederunt Λαισποσίαν), ex jussu Valesii Em. III. 18. quem vide omnino, collata in Addendis Burmanni nota. Et apte admovebitur Ruhnkenius Epist. p. 87, quem Wagnerus indicavit. Bernardus ad Nonn. t. 1. p. 182. hoc loco usus est, sed corrupto. — Velim deinceps legere οὐκ ἂν παρῆκε, καὶ εἰ τὰ δνδρμ. Ultima in παρῆκε sequens καὶ potuit absorbere.

P. 99. οὗτος λέξιν] Valesianus et Neapol. 1. οὗτος. — Mox πρὶν ὅπ' ἀρχαιότητος, Valesianus ὅφ' ἀπλότητος. Neapol. 1. ἐφ' ἀπλότητος.

P. 99. διακαθήρας] Wagnerus indicat Ruhnkenium

nium et Toupium ad Longin. §. 10. — Mox τε ante ἤγε B. et Neapolitanus 3. omittunt.

P. 99. νεοπλούτῳ — ἀπεξεσμένη] Neapol. 3. ἐπεξ. Reinesius V. L. III. p. 429. legendum esse ait νεοπλότη. — Modo pro ἄβρας codex Valesii εὐβρας. Neapolitanus 3. ἔκρας.

P. 99. ὁ θεϊότατος Ἰουλιανός] Neapolitanus 1. ὁ βασιλεὺς Ἰουλ: noluit librarius tam insigni laude ornare Julianum *αποστάτην*. — Mox idem ante λόγῳ, omittit τοῖς, quod nec habet Valesianus.

P. 99. ἀναλεγόμενος] Vide supra p. 145. et adde Jacobesium ad Callim. Epigr. 60. — Mox pro πρὸς τέρψιν, Valesianus et Neapolit. 1. εἰς τ.

P. 100. ἔπαρχον μέχρι προσηγορίας] Codex Valesii ὑπαρχον. Valesius ad Amm. p. 71. de hac honoraria praefectura videndus est.

P. 100. καὶ τοῦτό γε] Γε, quo caret Plantiniana, non habent B, Valesianus et Neapolit. 1. 2.

P. 100. ἀλλ' ἐτελεύτησε καὶ οὗτος] Valesianus Ἐτελεύτησε μέντοι οὗτος, et sic Neapol. 1. cum καὶ ante οὗτος. Infra p. 107. eadem, qua hic formula: ἀλλ' ἐτελεύτα.

P. 100. μακρότατον] „Nonagenarium vocat „Synesius de Insomn. Vide ibi Nicephori Sch. „p. 428.” REINESIUS. — Ejus septuagesimus sextus annus e monumentis asferi potest.

P. 100. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα — ἐπυρεῖα τύχης συμβάντων] Haec addidi ex Valesiano, inveniuntur-

que in Neapolitano primo. — Lucianus Pro lapsu init. χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν; Scholiastes ἐπὶ βλαβὴν. Himerius Or. XXIII. §. 6. ὑποπτεύων διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς τὴν παρὰ τῆς τύχης ἐπήρειαν. Philostratus Ep. 22. ἀνολὰ μᾶλλον ἢ ἐπηρεῖα δαίμονος γεγόμενα. Codex 1696. Paris. δαιμόνων γινόμενα, et Vaticanus δαιμόνων. Libanius t. 4. p. 655. ἵνα μὴ πρὸς λύπῃ ζημίαν, ἵνα μὴ καὶ ταύτην δυστυχίῃσιν τὴν ἐπήρειαν. Codex, 3017. πρὸς τῇ λύπῃ. p. 159. τὴν ἐπηρεάζειν βουλομένην τύχην νενίκηκα. Codex, νενικήκαμεν τύχην. Confer Wasium ad Thucyd. I. 26., Elsnerum Obsf. t. 1. p. 30., Ruhnkenium ad Xenoph. p. 232. et Wytttenbachium ad Plut. t. 1. p. 860.

P. 100. ἦν συνανασχών] Plantinus, συνα ὦν B συνα ὦν. Junius conjicit συνάγων. Canterus N. L. VIII. 17. proponit συνακμάζων, quod et in mentem venit Corayo; et sic primum Dorvilius scribere volebat ad Char. p. 579.; sed demum probavit Commelini συνανασχών, metaphora a sole ducta, atque hanc lectionem ait Barberinianum agnoscere videri. Statim iterum habebimus συνα- νασχών, pro quo B exhibet συνασχών.

P. 100. τόνου δὲ σοφιστικοῦ καὶ πνεύματος.... γέμων] Confer Cresollium Th. Rh. IV. 8., et de γέμων Alberti Obsf. p. 134.

P. 100. μετὰ χρότου] Vide notata p. 345. 370.

P. 100. πρὸς τὸν ἀρχαῖον — τρόπον] Wytttenbachius

chius conjicit τύπον, et non sine veri specie.

P. 98. ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον . . . διαγέρεται τύπον.

P. 100. βιβλιδιον . . . περὶ εὐφύας] Venetus βιβλιδιον. Vide notam p. 251. — Hic Libanii liber periisse videtur. — Mox pro ἅπαν, B ἅπαντα.

P. 100. λεξεῖδιον] Suidas vocem λεξεῖδιον nudam exhibet, auctore non nominato. Potuit Nostrum respicere.

P. 101. παντὸς ἑμαλε μέτρου] Huetius conjiciebat πάντως, non male.

P. 101. μήτε Φειδίῳ] Locus non facilis. Huetius proponit περιλαβεῖν, et, probata Junii conjectura πόδα pro παῖδα, sic vertit: „neque semper curasse Phidiam, ut vel digitus vel pes ad normam esset exacte circumscriptus.” Valckenarius Junii πόδα ad marginem scripserat, quod id probaret forsan. Et sane prior haec pars loci non male procedit ex mente Huetii. Θεᾶς intelligitur de Minervae statua; τυραννεῖν potest pendere ab ἀγνοῶν; τὸ μὲν pertinet ad εὐφωνίαν καὶ μέλος, et καὶ τὸ αἴτιον ponitur pro τὸ δὲ αἴτιον: saepe post μὲν non scribunt ἀί. Hanc esse credo loci rationem. Δάκτυλον et παῖδα primum revocabant in mentem quae narrant scriptores (vide Th. Canter. V. L. I. 24.) de Phidiae amasio Pantarce, cujus nomen digito inscripserat vel Jovis Olympii vel Minervae. Sed me hac via non extricabam.

P. 101. Νυμφιδιανός — Μάξιμος — ἀδελφός — Κλαυδιανός] Confer p. 47. Venetus non habet ἀδελφός.

P. 101.

P. 101. γεγονώς δὲ εἰς ῥητορικὴν] B καὶ γεγῶ
Crediderim post ῥητορ. deesse ἄκρος.

P. 101. παραγῶσι.] Editi παράγωσι.

P. 102. Ζήνων τε δὲ Κύπριος] Chapmannus in eruditio ad Vlpianum observationibus §. 4. hunc Zenonem eundem esse putat ac Suidae Zenonem qui Κιτιεύς fuit, ergo Cyprius, et rhetorica multa scripsit a lexicographo laudata; opinionemque suam inde tuetur, quod Eunapius Zenonem referat ἀμφοῖν ἐξησκῆσθαι λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἱατρικὴν. Sed Eunapius dicere tantum voluit, Zenonem arte vanis docendi scite et eleganter, non autem rhetoricam fuisse et grammaticum. Suidas de Zenone suo ait dubitare se, num rhetor fuerit an philosophus; medicum fuisse non dicit. Et mirum sane videtur medicum nihil nisi grammatica scripsisse, et Eunapium de his literariis Zenonis sui laboribus omnino siluisse. Zenonem Suidae et Zenonem Eunapii, etsi conterraneos, diversos fuisse homines puto.

P. 102. ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἱατρικὴν] Julianus Ep. 45. ad Zenonem ἀρχιήτρον, qui noster est Zeno: σὺ δὲ οὐκ ἱατρός ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος τοῖς βουλομένοις τῆς τέχνης· ὥς τε σχεδὸν ὁ πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰσιν οἱ ἱατροὶ, τοῦτο ἐκείνοις σὺ. Medici, qui artem publicis scholis docebant, ἱατροσοφισταὶ vocabantur, quod notavit legendus Valesius ad Socrat. VII. 13., diserte facta
men-

mentionem Magni, de quo statim loquitur Eunapius; et Gesii, qui Stephano Byzantino, in Γέα, dicitur περιφανής τῶν ἱατρῶν σοφιστής. Legerem τῶν ἱατρικῶν non ἱατρῶν, subaudito λόγων. Socrates, loco citato: Ἀδαμάντιος ἱατρικῶν λόγων σοφιστής. Caeterum ex hac Juliani epistola discimus Zenonem Georgii cujusdam machinis Alexandria pulsus fuisse et ab Imperatore in Alexandriam pristinumque locum restitutum.

P. 102. τῶν δὲ ὀνομαστῶν] Versio Junii: „e discipulis ejus clari nominis fuere Magnus, Oribasius et Ionicus.” Haec nomina absunt a Graecis exemplis.

P. 102. ἐκκληρονόμησαν] Junii est conjectura pro ἐκκληρονόμησεν. — Forte ἔργου τε.

P. 102. Μάγνος] „Ejus meminit Marinus in vita Procli: Item: Magnus Emisenus sophista, de urinis scripsit; eum sequi se scribit Theophilus [de Vrinis prooem.]. Magni Emiseni sophistae tractatus de Vrinis distante Philotheo [Cf. Guidot. ad Theophil. de Vrinis p. 141. 144.] in cod. reg. 1506 et 2216. ap. Labb. p. 538.”

REINESIVS. Marinum Magni meminisse equidem non memini. Plutarchus Atheniensis Marino c. 12. ὁ μέγας dicitur; hinc forte Reinesii observatio pendet. Theophilus de Vrinis in prooemio Magnum ἱατροσοφιστὴν nominat, et cum viris doctis, quorum opinionem sequi videtur Guidotius

in

in notis ad Theophilum p. 153, eundem fuisse crediderim ac Nostri Magnum, praesertim cum eum Theophilus dicat *ιατρὸν μὲν τῷ λόγῳ, ἄπειρον δὲ τῷ πράγματι*, quae mire consentiunt cum istis Eunapianis: *θεραπεύειν δὲ οὐκ ἰδοῦκε δύνατὸς εἶναι καθάπερ λέγειν*. Forfitan et ad Magnum hunc referendum Lucillii Epigramma 124. *εἰς Μάγνον ἰατροσοφικὴν*, quod et voluit Fabricius Bibl. Gr. t. 4, p. 480.

*Μάγνος ὅτ' εἰς ἄδην κατέβη, τρεμὲν Ἀἰδανεύς
Εἶπεν· „ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας”.*

Nam Chardo a Rochetta, vir eruditissimus, a quo egregia speratur Anthologiae Graecae recensio, me docuit hunc Lucillium ad alteram saeculi quarti partem pertinere, quae fuit et Magni Eunapii aetas. Varios medicos nomine Magnos recenset Guidotius ad Theoph. p. 149.

P. 102. *Ἀντιοχείας — Νίσιβιν*] Theodoretus Hist. I. 7. *Ἰάκωβος μὲν γὰρ ὁ Ἀντιοχείας τῆς Μυγαδονίας· Σύροι αὐτὴν καὶ Ἀσσύριοι Νίσιβιν ὀνομάζουσιν*. Vide Spanhemium ad Jul. Or. I. p. 189.

P. 102. *τῇ περὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει...*] Non mihi liquet de corporibus hisce *προαιρετικοῖς*: vox est philosophica et Aristotelica, sed non ob id clarior. Junius vertit: „nativa mole Aristotelem provocare potuit ad disserendum de corporibus electivis et quibus ad arbitrium vires suppetunt.” Et notat Eunapium innuere corpulentum fuisse Magnum, unde fortassis ipsi Ma-

Magni nomen: quod est Junii acumine omnino dignum. Vide num tibi magis placeat P. Petiti conjectura, legentis Misc. Obsf. II. 7., καὶ τὸν Ἄρισ., ἐς τὸ δύνασθαι περὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν προαιρετῶν λέγειν, τῇ φύσει συνεφελκ. vertentis-que: „cumque Aristotelem propriae naturae sive ingenio socium adiutoremque adjunxisset, ad „hoc, ut posset de corporibus (*loqui*) et aliis „quae sunt proposita medicis ad considerandum.” Equidem nullus dubito quin Petitus verba, ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν Ἄρισ. συνεφελκυσάμενος, recte cepit, sed quam facit reliquis medicinam non laudo.

P. 103. Φασὶν Ἀρχίδαμον — ἐκεῖνος — νενίκηκεν] Scripsi ἐκεῖνος pro edito ἐκεῖνα ex B, Veneto, et conjectura P. Petiti Misc. Obsf. II. 7. qui et alia mutat, quod Plutarchus in Pericle c. 8. hoc dictum non Archidami, sed Thucydidis Milessi Archidamo respondentis esse retulerit: Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, πυνθανομένου πόταρον αὐτὸς (Thucydides nempe ille Milesius, Periclis in administranda republica adversarius) ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον· ὅταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλλω παλαίων, ἐκεῖνος, ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ, καὶ μετακίθει τοὺς δρώντας. Sed nihil mutaverim, nam Eunapius potuit memoria labi. Multo minus pro καταβάλλω cum Petito reposuerim καταβάλλω, qui credit καταβάλλω esse indicativum, et ἂν omnino postulare conjunctivum καταβάλλω. — Καταβάλλ-

βάλλειν verbum est e palaestra sumptum. Diogenes Laert. VI. 62. ἀφυῇ παλαιστῇν θεασάμενος (Diogenes Cynicus) ἰατρεύοντα, εἶπεν· τί τοῦτο; ἢ ἵνα τοὺς ποτέ σε νικήσαντας νῦν καταβάλλης.

P. 103. χάριν ὁμολόγουν] Exempla adfert similia Alberti Obff. p. 88.

P. 103. διδασκαλεῖον] Fuit ergo ἰατροσοφιστής, quod jam monui p. 411.

P. 103. λαλεῖν] B et Venetus λαβεῖν. Schol. Platon. p. 137. τὸ ἀπλῶς λαλεῖν. Cod. 3017. λαβεῖν, eadem nec meliore permutatione.

P. 103. Ὀριβάσιον δὲ Πέργαμος] Suidas Sardinum Oribasium, non Pergamenum, fuisse refert: sed major habenda fides Eunapio, qui fuit Oribasii amicus. Eunapio libros Εὐπορίων nuncupavit Oribasius. Reinesius notat Isidorum Pelus. ad Oribasium scripsisse I. Ep. 437. Tempora vix quadrare videntur.

P. 103. αὐτῷ συνετέλει] Scripsi αὐτῷ pro edito οὕτω, sed calidius; et lectorem moneo, ut οὕτω reponat. Malim quidem etiam nunc αὐτῷ, sed οὕτω defendi potest; nam dicet aliquis οὕτω et ὥσπερ sibi invicem respondere, nec perfracte velim negare.

P. 103. Ἐκατέρων] Scribendum forte ἐκ πατέρων, vel saltem subaudiendum.

P. 103. συμφέρεται καὶ τελεῖ] If. Vossius: συμφέρει τε καὶ τελεῖ (sic) Canter. τελεῖ."

Op.

Optimum συμφέρει τε esse videtur.

P. 104. παλαιοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν
τούτοις δὲ ἄριστος] Dörvilius ad Charit. p. 492.
legit π. τοῖς νοήμασιν αὐτον, καὶ . . . Sed παλ.
νοήμασιν est optimum, et intelligendum de nimio
Magni studio circa verba et voces, artemque scri-
bendi. Scholiastes Philostr. Her. p. 332. dixit
παλαιων λογισμοῖς: Palladius Hist. Laus. p. 16.
πυκτεύουσα τῇ ἀκρίβει καὶ τοῖς λογισμοῖς.

P. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις ἄριστος ὢν] B sine
καί. Distinctionem, quae erat post αὐτὸς posita,
loco mutavi, ut αὐτὸς et ἄριστος jungerentur. Pho-
tius Cod. 219., de stylo Oribasii quid senserit, hinc
verbis aperit: φράσεως δὲ χαρακτῆρα λέγειν τοῦ λό-
γου, ἅμα τε ἀπορροὴν καὶ περιττόν εἶναι δοκεῖ· ἐκ γὰρ
γὰρ διαφόρων καὶ παντοδαπῶν αὐτῷ τὰ συντέγμματα
συνήθροισαι, καὶ ἰατρὸς ἀνὴρ οὐ τοῦ ἐν λόγῳ κέλλουτος
καὶ τῆς σοφίας εὐθύνας ἂν τινι τῶν σωφρονούντων πα-
ράσχοι, ἀλλ' εἴ τι τῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἔργων οὕτως
δρῶν δειλὸς οὐδ' ἐπεδείξατο.

P. 104. τὸν πάτριον ἐμ. θεόν] „Aesculapium, cu-
jus Pergami ἰατρῆον erat. Lucian. p. 737 D.
HIVETIVS. Luciani locus est Icar. 24. ἐν Δελ-
φοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περ-
γάμῃ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός: ubi Solastus.
Epithetum ipsum πάτριον illustrat Alberti Obss.
p. 266.

P. 104. Ἰουλιανὸς — συνήρασκε] Julianus: Epist.

Epist. ad Athen. p. 277 C. narrat se, cum a Constantio Caesar esset creatus, vix potuisse quatuor servare et secum habere familiares, quorum εἰς ἰατρὸς, ὃς καὶ ὅτι φίλος ἂν ἐλελήθει, συναπεδήμησεν. Oribasium innuit. Συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ: „scilicet, cum, ut medicum, in Gallico itinere abduxit.” Oribasius, apud Photium Bibl. Cod. 217. in epistola ad Julianum testatur, se fuisse Caesari in Gallia comitem: τὰς προταχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ σῆς Θεϊότητος, Αὐτόκράτορ Ἰουλιανὸς, πρότερον, ἡνίκαις διετρίβομεν ἐν Γαλατίᾳ τῇ πρὸς ἑσπέραν, εἰς τέλος ἤγαγον, καθὼς ἡβουλήθη. Quod addit Eunapius, Oribasium virtutibus βασιλεῖα τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδείξαι nescio quo sensu intelligendum sit. Lectorem Eunapius remittit ad suam chronographiam, quae malo fato periit. Significare forte voluit, Oribasium, quibus excellebat, virtutes in Juliani pectus exemplo et monitis infudisse, ita ut vere regem illum efficeret. Verba graeca, quae sunt ambigua, de navata ab Oribasio opera in Juliani ad imperium evectione vix ausim intelligere, in historicorum silentio, et hac viri literati et medici conditione, quae a turbis civilibus et motu bellico fere est alienissima.

P. 104. κορυδαλλίς — ἀνευ φθόνου] De hoc adagio vide Junium Ad. III. 54. Plutarchus de Vilit. p. 91 E. ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην, καὶ πᾶσα φύσις

σις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον: ubi legenda Wytttenbachii nota eruditissima. „Conf. Valcken. ad Theocr. VII. 23.” WAGNER.

P. 104. οἱ μετὰ Ἰουλ. βασιλ. τῆς τε οὐσίας ἀφαι-
λοντο] B μὲν pro μετά. Reineſius legit τὰς pro
τῆς: quae constructio esset usitatioꝛ. Sed et ἀφαι-
ρεῖσθαι τινὰ τινος invenitur. Isidorus Pelus. I. Ep.
437. Ὁριβασίῳ ἱατρῶ: Ἱατρικὴ μὲν, κατὰ Δημόκρι-
τον, σώματος νόσους ἀκίεταί, σοφίῃ δὲ ψυχὴν παθεῖν
ἀφαιρέταί. Vide alia apud Fischerum ad Well.
t. 3. p. 435.

P. 104. ἐξέθηκαν — ὑπερέχοντας] corrige vitium
typorum ὑπεροχέντας. Scripsi ἐξέθηκαν cum Huetio
pro edito ἐξέθηκεν. B soloecce ὠκνησε, ἐπραξεν, et
barbare ἡσχύνθησε.

P. 104. ἐκείνους — βουλεύματος] Junius erravit
de more. Huetius vertit: „ipſos suae voluntatis
„arbitros facientes.” id est, ipſis permittentes ut
pro arbitrio et libitu agerent.

P. 104. οὐδὲ γραφομένης ἦθεσιν] Wytttenbachius
conjicit: οὐδ' ἐγγραφ. Equidem, si quid mutan-
dum, malim: οὐ τόποις ὀριζομένης οὐδὲ γραφομένοις
ἦθεσιν: „nec locis circumscriptae nec exaratis mo-
rum legibus.”

P. 104. τάσιμον καὶ μόνιμον] Confer p. 131.

P. 105. ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασι] B φησι: quod
nec malum est. Saepissime autorum allegatorum

D d

sen-

sententiae sic per *Φησι*, autore non nominato, adferuntur. Et haec sententia de natura numerorum et mathematicum immutabili ex aliquo scriptore fortitan est deprompta. Plutarchus de Consol. §. 34. *καλούσης αὐτῆς (τῆς εἰμαρμένης), Φησὶν, ἤδη πρὸς ἐαυτήν*: ubi Wyttenbachius *Φησὶν*, quod viros doctos offenderat, his verbis explicat: „ut ait poeta, ille, unde hoc sumptum est.” Julianus Ep. 29. *ὁ Σουλοῦν ἀνῆλθε, Φησὶ, παρὰ (cod. 2755. πρὸς) τὸν Δαρεῖον*: *Φησι* nempe Herodotus III. 140. Longinus §. 2. *γεννᾶται γὰρ, Φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ*: ubi vide Weiskium, notantem *Φησι* sic saepe poni pro *Φησί τις*. Julianus Ep. 21. *ἐμπαρτυρήθη, Φησὶ, καὶ ἡ Πηνελόπη Φίλανδρος*. Synesius Ep 79. p. 227 D. *οὐκ οἶδα ὑπὲρ τίνων ἐπείνω τοσαύτας δίκας, καὶ εἴ τω, Φησὶ, θεῶν ἐπιφθονοὶ πρότερον ἤμεν, ἀποχρώντως τετιμωρήμεθα*. Ep. 101. p. 239 D. *κόσμαι, Φησὶν, ἂν ἔλαχες Σπάρταν*: de quo proverbio indicatis scriptoribus supra p. 341. adde Duportum Gnomol. p. 28. Johannes Chryf. de Educat. p. 25. Combefisianae: *ἀνὴρ, Φησὶν, ἐὰν κομᾷ, ἀτιμῶν αὐτῷ εἶναι*: verba sunt D. Pauli. Idem in Diogeni laudatione p. 230. Bigotianae: *οὐ γὰρ κατὰ δόξαν κρινεῖ, Φησὶν*: verba sunt Isaiae. Adde Reiskium ad Dion. Chryf. T. I. p. 212, Vptonum ad Epict. Max. c. 24., Warrenium ad Hierocl. p. 25, et Haseum, virum eruditissimum, in Notitiis Manuscriptorum t. 8. p. 355.

Nec

Nec aliter Latini. Phaedrus III. prol. 4.

„Verum, *inquirit*, tanti non est ingenium tuum”.

Confer ibi notas Burmanni et Schwabii.

P. 105. ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης] Homeric locutio, quam pluribus illustravit Boden. ad haec Achillis Tat. V. 9. οἱ δὲ ἐφείλκυσάν με ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν. Plinius H. N. VII. 44. „a limine ipso mortis revocatus.” Vide et Albertium Elsnerumque obsf. ad Matth. XVI. 18. In Museo Helvetico t. 1. integra exstat Altmanni dissertatio de Mortis portis.

P. 105. τὸ τῆς λεγομένης — πρόσφασις] Heliodorus II. 29. δυσπραξία τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἢ δὴ μοι καὶ εὐπραξίας αἰτία γέγονεν.

P. 105. τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον] Empedocles Porphyrii Vit. Pyth. p. 20.

*Ὅς δὲ μήκιστον πρᾶπιδων ἐκτέσαστο πλοῦτον.

Julianus Ep. 1. ἐπὶ τὸν τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον ἰθύ-
νεις. Multa collegi similia in Addendis Athenaei Schweighaeuseriani t. 8. p. 466.

P. 105. τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν] Editi ἐπι-
φανῇ quod mutare non dubitavi. Vel scribi oportuit τὴν pro τῶν.

P. 105. εἰσὶ τε καὶ εἴσαν — ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ τε καὶ εἴη -] P. 120. ἱκανὸς ἀνθρώποις ὀμιλεῖν ἐστὶ καὶ εἴη. Hujus bene precantium formulae exempla nonnulla adduxit Valesius Emend. III. 13. ubi Burmannus, quem et vide ad Lotichium II. 14.

37. e Latinis scriptoribus locos similes protulit. — Εἶναι pro vivere multi illustrarunt. Vide, si tanti esse putas, Wolfium, Nostri non immemorem, ad Liban. Epist. p. 11.; Albertium Obss. p. 11.; Palaietum Obss. p. 6.

P. 105. ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶ] Plantinus εἰσὶ. Praestat ἐστὶ. Polemon p. 7. τὰ μὲν οὖν ἄλλα βέλη ταύτης οὐχ ἤπτοντο. cod. 3017. ἤπτετο, melius. Theophylactus Simoc. Ep. 72. οὐ γὰρ ἀθανάτους τὰς ἀλγηδόνας τὰ τῶν ἐρώτων βέλη παρέχεται. Cod. 2991 A., qui τὰς non incommode tollit, exhibet παρέχοντας, male. Lege Porsonum ad Hecub. Add. 1149.

P. 106. ὀνομάτων — καὶ πραγμάτων] saepissime juncta leguntur ὄνομα καὶ πᾶγμα. Plato Theaet. p. 177, D. Leg. I. p. 626. A. Mimas Galaei p. 709. Gregorius Naz. Or. III. ipso initio: Εἰρήνη Φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πᾶγμα καὶ ὄνομα. et initio Orationis funebris in Caesarium: ὦ φίλοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τὸ γλυκὺ καὶ πᾶγμα καὶ ὄνομα. Synesius Ep. 16 et 93. p. 231 D. de Regno p. 19 D. Calvin. p. 80 C. p. 85 D. τίς οὖν ποτ' ἐστὶν ἥδε (ἡ παροιμία), καὶ τί βούλεται;

„οὐδεὶς κομῆτης ὄσις οὐ”

Τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἡχὴ τοῦ μέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἐγωγε φθέξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πᾶγμα καὶ ὄνομα. Minor fuit Scholiastae pudor, cujus haec sunt verba: οὕτως ἔχει πᾶσα ἡ παροιμία·

„οὐ-

„οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ βινητιᾷ.”

Et ipse Synesius Ep. 104. p. 244 A. integrum verbum ausus est scribere, sed cum variatione: τοῦ τὸ γε πάντως οἶσθα τὸ

„οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται.”

Confer Suidam in ψηνίζεται. Jamblichus vit. Pythag. §. 16. σεμνοτέροις, εἴπερ (lege ἥπερ) εἰώθουσιν, ὀνόμασι τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο. Themistius Or. IX. p. 126 C. ὅτι τοῖς πράγμασι (cod. Vales. male γράμμασι: permutatione non rara. Cf. Wolfii Indicem Libanianum, et Bastium Comm. Palaeogr. p. 803.) φιλοσοφεῖ μέλλον ἢ ταῖς ὀνόμασι, ταύτῃ πάμπλου διενήνοχεν· ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ βασιλεὺς οὐχ ὅτι δοκιμώτατα φλέγγεται, προσκυνεῖται παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι.... Pro ἄλλων lege omnino ἀνθρώπων cum codicibus duobus Valesii.

P. 106. οὔτε Φαρμάκου — οὐδ' ὅσα] Editi οὐδὲ φ. Dorvillius ad Char. p. 641. e codice legit οὔτε φ. et probat οὔτε et οὐδὲ sibi apte opponi, nec maiorem ease quaerendam similitudinem. Sedulus nimis fuit Reiskius οὐθ' pro οὐδ' opponens τῷ οὔτ' in Demosthenis Epitaphio p. 1391. — Vide notam supra p. 169.

P. 106. κρῖσις] Dorvillius ibidem et Reinesius proponunt χρῆσις, Wyttenbachius κρᾶσις, et sic conjecit adnotator in C. Equidem mutationis causam non video idoneam.

D d 2

P. 106.

P. 106. *τεχνικώτατοι*] Hoc adjectivum de medicis peritis usurpatum illustrat Bernardus ad Nonn. t. I. p. 163. www.libtool.com.cn

P. 106. *ἀλλὰ καὶ δεῖσαι — οὐ σκέσαι τοῖς μέρεσιν*] B *σκέσαι*. Cum de hoc loco ambigaret, consului Corayum, virum humanissimum; *δε ἐξήσκηται κατὰ τὴν τε ποιεῖν καὶ ἱατρικὴν*, et tale ab eo responsum tuli, quod ipsius verbis exhibebo: „Votre
 „ variante de *σκέσαι* pour *σκέσαι* me rappelle une
 „ pareille variante de *σκέσματα* pour *σχάρματα*.
 „ Voyez le Glosaire d'Erotien, édition de Franz
 „ p. 344. Au reste il me paroît à peu près
 „ certain qu'au lieu de *σκέσαι*, il faut lire *σχά-
 „ σαι*. C'est un terme de médecine qui exprime
 „ me les incisions qu'on fait sur la chair par
 „ des instruments tranchants, tels que le scalpel,
 „ le bistouri, et la lancette; dans ce dernier cas,
 „ on dit *σχάσαι τὴν φλέβα*. Ce qui m'embar-
 „ rasse, c'est la négation. Je la regarde comme
 „ me une faute du copiste, qui avoit les yeux sur
 „ la dernière syllabe de *μέρων*. Je suis porté à
 „ croire que le texte étoit ainsi conçu: ... *μέρων*,
 „ *σχάσαι τε τοῖς μέρεσιν*: ou bien, *μέρων, καὶ σχά-
 „ σαι τοῖς μ.* Ce n'est pas tout; il manque quel-
 „ que chose à *τε τοῖς μέρεσιν*, et ce doit être un
 „ adverbe, *σχάσαι τοῖς μέρεσιν οὐκείως*; à moins de
 „ supposer qu'Eunapius a employé *τοῖς μέρεσιν* au
 „ lieu de *κατὰ τὰ μέρη*, ce qui indique assez l'idée
 „ d'oi-

„d'oiseaux. C'est un des préceptes les plus im-
 „portants de la chirurgie, de varier les incisions
 „suivant la partie du corps qu'on doit opérer,
 „pour éviter le danger qui pourroit résulter d'une
 „incision faite *ἀναικίως τῷ μέρει*. Il est à remar-
 „quer qu'Hippocrate (*de Medico* vol. I. p.
 „46 — 47.) procède de la même manière qu'E-
 „napius, en commençant par les bandages (*ἐπι-
 „δέσεις* ou *ἐπιδέσματα*), après lesquels vien-
 „nent les préceptes sur les incisions: *ἐστὶ δὲ
 „οἱ κεῖν ἐπιδέσεις τῆς ἰητρικῆς . . . πιέσαι δοῦναι
 „δεῖ, καὶ ἀνεῖμειν ὧς ἐπιδῆσαι . . . Τὸ δ' αὐτὸ
 „ἐπὶ τῶν ὀργάνων λέγουσιν οἱ ἴατροι. Τῶς δὲ μαχαίροις
 „δέειν δεῖ (ce δεῖ doit être retranché, ou changé
 „en δεῖν) κοῦτεναι, καὶ πλατέειν, οὐκ ἐπὶ πάντῃ
 „ὁμοίως παραγγέλλομεν. ΜΕΨΗ γὰρ τινὰ εἰσι τοῦ
 „σώματος, ἃ ἐν τῷ κοίτῃ μὲν ἔχει τὴν ῥύμην τοῦ αἵματος
 „τοῦ καὶ κατασκευῆς ἐπὶ οὐκ ἴσῳ κτλ.*” Haec
 „nus vir egregius, Equidem pronus sum ad mu-
 „tationem negationis; nam aliter sensus probus
 „vix potest effici. Legerem ergo καὶ σχολαί vel
 „σχάσαι. Hæc quidem est doctius et magis tech-
 „nicum: vide Foesium Oecon. Suidas: *σχάσαν-
 „τα τερόντα*. „*Ἐλεγον σχάσαντα, ἐν τῶν βρα-
 „χύνων τὰς φάλαγας, λαιπομυχήσαντα, ἀποθαρύν.*”
 „Οὕτως Ἀφρίσιος. Sed et σχολαί locum tenere po-
 „est; nam sensus fere est idem, et Suidas, in *σχά-
 „σον*, explicat σχολαί per *διωκεῖν καὶ διασχέσαι*.

Τοῖς μέρεσιν πρὸ κατὰ τὰ μέρη paulo durius est.
 P. 106. τὸ πεπονθὸς μόριον] Sic loquitur Basilus
 in Scholiis ineditis ad Gregor. Naz. p. 87 β.
 cod. 573. μάλωψ ἐπισυνουλώθεν τραῦμα· πληγὴ δὲ
 φλεγμαίνουσα, ἡ μήπω μὲν συνουλωθεῖσα, τοῦ δὲ
 πεπονθότος μόριου ἐτι φλεγομένου καὶ καταπιμπράμε-
 νου τῷ παρὰ τὴν φύσιν πυρὶ· λέπρα δὲ καὶ σπίλος
 κατὰ τι πάθος ἐν σώματι γίνεται, εβεννιμένου τοῦ
 αἵματος καὶ λευκαينوμένου· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἕτερον σὰρξ
 ἢ πεπηγὸς αἷμα. Photius Bibl. Cod. 220. πάντων
 τῶν πεπονθότων μόριων τοῦ σώματος θερμότητις τινὰς
 ἀναγράφων.

P. 106. Ἔργα τε οὗν καὶ ὀνόματα] Vt πρᾶγμα
 καὶ ὄνομα, quae modo vidimus opposita, sic oppo-
 nuntur ἔργον καὶ ὄνομα, ἔργον καὶ λόγος. Nihil
 exemplis frequentius. Heraclitus Epistola ad Her-
 modorum quadam, quam ineditam esse, puto: καὶ
 τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδελφικῆς καὶ ἐργασίας ὄνομα. Sed
 quidni integram adfero epistolam? Illa ipsa est, et
 qua nonnulla fecit latina Politianis Miscell. 51.
 quae unde habuisset nescire se profitebatur Hem-
 sterhusius ad Lucian. Tim. §. 22. Hartelius Bibl.
 Gr. T. 1. p. 685. credit Politianum totam episto-
 lam latine vertisse, in hoc non satis accuratus.
 Sic autem legitur Epistola in Codico Vaticano
 1353, qui fuit olim Κωνσταντίνου τοῦ Αἰσάρχου
 κτήμα καὶ πόσις:

Ἡράκλειτος Ἑρμοδωρῶν

Ἄχμ

Ἄχρη τίνος, Ἑρμόδωρε, κακοὶ ἴσονται ἄνθρωποι, καὶ οὐκέτι εἰς ἑκάστος ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ κοινῇ πόλει ὅλαις Ἐφέσιοι σε ἀνδρῶν ὅσα ἀριστὰ ἐλαύνουσιν· ἀντὶ τίνος; Ἡ ὅτι νόμους γράφεις τοῖς ἐλευθέροις ἰσοπολίτας (1) καὶ τοῖς τούτων τέκνοις ἰσότητάς; Καὶ τοι γὰρ δὲ (2) μὲν γνήσιος πολίτης, οὐ κριθεὶς ἀγαθός, γίνεται, ἀλλὰ γεννηθεὶς, ἀναγκάζεται, καὶ, οὐδ' ἢ ἀναγκασθῇ, πολλάκις κακὸς ἔμεινεν· οἱ δὲ δοκιμασθέντες ἀξιοῦνται τοῦ πολιτεύματος, μαρτυρησάντες βίῃ τὸ ἰσότημον, πόσῃ καί τοις, οἱ δὲ ἀρετὴν (3) ἐγγραφόμενοι; Λακεδαιμόνιαι δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο ἀγαθοὶ, οὐ γράμματος ἀποδεικνύοντες Σπαρτιάτας, ἀλλ' ἀγωγῇ (4)· κἂν ἐλθὼν τις Σκύθης, ἢ Τριβαλλός (5), ἢ Παιφλαγών, ἢ μηδὲν ἔχων ὄνομα χώρας, ὑποστῇ τὴν Λυκαύργειον σκληραγωγίαν, Λάκων ἐστίν· ὥστε ἕκαστος τῶν πολιτευθέντων ἐν ἑαυτῇ

το

(1) Cod. 1760. in quo hæc epistola legitur, habet ἰσοπολίτας: unde posset conjici legendum δούλους pro νόμους. Cod. Vatic. 1085 consentit in νομ. ἰσοπολίταις.

(2) Codd. δ. Sed legendum duxi δς: ut et mox δ δὲ δοκιμ. pro οἱ δὲ δ. Cod. 1085. εἰ δὲ δὴ.

(3) Cod. 1760. δι' ἀρετῆς.

(4) Lexicon in Cod. 1720. Ἀγωγή· τρεπτός· ἐναεστροφία.

(5) Cod. 1760. Τριβαλλός: et mox χώρας.

Dd 5

Φέρων τὴν πατρίδα ἵρχεται, πάσης δὲ πόλεως Φυγὰ
 δίδει κακία, κἄν ἐν μέσσις ταῖς σήλαις τις οἰκῇ.
 Οὐδὲ Ἐφύσιον εἶναι τίνα πείθεμαι, εἰ μὴ ἄς κύνας
 Ἐφύσιον· ἢ βούν· ἀνὴρ δὲ Ἐφύσιος, εἰ ἀγαθός, κόσ-
 μου πολίτης. Τοῦτο γὰρ κοινὸν πάντων ἐστὶ χωρίον,
 ἐν ᾧ νόμος ἐστίν, οὐ γράμματα, ἀλλὰ θεός, καὶ ὁ πα-
 ραβαίνων αὐτῷ χρῆ, ἀσεβήσει, μᾶλλον δὲ, οὐδὲ παρα-
 βήσεται, εἰ παρὰβὰς οὐ λήσεται. Πολλοὶ δὲ καὶ
 Ἐρινύες, ἀμαρτημάτων φύλακες. Ἡσιόδος ἐψεύσα-
 το τρεῖς μυριάδας εἰπὼν (6)· δλίγαι εἰσὶν, αὐκ. ἀρ-
 κοῦσι κἄκλιν κόσμου· πολὺ ἐστὶ πονηρία. Ἐμοὶ δὲ
 πολλῆται θεοὶ· θεοὶς ξυνοικῶ δι' ἀρετῆς (7)· οἶδα ἤλικον
 θεός ἐστι, πονηρὰ δὲ οὐδ' ὅτι εἰσὶν (8). Ἡ αἰ-
 σχυνόνται Ἐφύσιοι δούλους ἀγαθούς εἶναι; εἰκότως·
 αὐτοὶ γὰρ κακοὶ ἐλευθέροι, εἰ οὐκ ἐλευθέρως πάθειν
 ἔκρουσι. Παιστέων οἶον εἰσι καὶ ἀγαπήσονται πάν-
 τας ἰσότητι ἀρετῆς. Τί δὲ οἴεσθε, ὦ ἄνθρωποι, εἰ
 θεός οὐ πεποιηκώς κύνας, οὐδὲ πρόβατα δούλους, οὐδὲ
 θύνας, οὐδ' ἵππους, οὐδὲ ἀρεῖς, ἀνθρώπων ἐποίησε;
 Καὶ

(6) Consentiant Codd. nisi quod 1760. habeat ψεύ-
 σατο. Nescio in quo Hesiodi superflite loco tres Eri-
 nyium myriades inveniuntur; sed potius Sophista memo-
 ria lapsus respicere Theogoniae versum 252. ubi non
 de Furiis sed de Diis ultoribus τρισμυρίδας agitur.

(7) Cod. 1760. ξυνοικῶν.

(8) Cod. 1085. bis εἰσίν. — Mox ἔεσθε pro οἴεσθε. —
 Εἰ οὐδὲ ἵππους.

καὶ ὅτι κρείττους ἐμάκρας δουλείᾳ, ὥς ἀσχύναςθε.
καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας αἰδέας καὶ ἔργων καὶ ἑποικίας
Πάσῃ κρείσσει, Ἐφεσίᾳ λείων καὶ λέωνες! Οὐκ (9)
ἐξανδραπαδίζονται, ἀλλήλους, οὐδὲ ἐπρίατο, ἀετὸς
ἀετὸν οὐδὲ λίον λείοντα οἰνοχοεῖν (10), οὐδὲ ἐξέταρα
κύων κύων, εἰς ὑπερὶ τὸν τῆς Θεᾶς Μεγαθύβου. (11),
Φαβούμενοι τὴν παρθένον αὐτῆς, μὴ ἄνθρωπος ἱερῶν
εἶναι (12). Ἡ κῆρ ἀσεβήσαντες εἰς Φύσιν, ἀσεί
βου.

(9) Οὐκ deest in 1353. Addidi e duobus aliis.

(10) Cod. 1353. οἰνοχοεῖ. Et sic invenerat in suo
libro Positlanus, cujus nunc adponam totum locum,
quem fecit latinum: „Quanto Ephesii meliores sup̄
„ atque leones! non se invicem mincipant, nec aquila
„ aquilam emittit, nec leoni leo ministrat pericula. Sed
„ neque canem canis exsecrat, ut vos de se faceretis
„ exseculstis Megabytam, nisi ne videret vir confu-
„ cretur. Et quo pacto impij adversus naturam, p̄
„ sitis adversus simulacrum? Principio enim id agitis,
„ ut diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.
„ Quin deam quoque impudicitiae velut insimulatis, me-
„ tuentes ne illi ministraretur a viro.” Cum οἰνοχοεῖ
scribendum foret λέοντι. Recepi codicum aliorum οἰνο-
χοεῖν: nempe ἐπρίατο — ὡς οἰνοχοεῖν.

(11) Vide Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 22. et
Arnaldum in Memoriis Acad. Hum. Liter. et Inscr.
t. 49. p. 213.

(12) Cod. 1760. παρθένον. Legendum purq̄ τῇ
παρθενίᾳ.

βείτε εἰς ξύλα, ἵνα θεοῖς καταρῶται πρῶτον ὁ ἱερεὺς ἀφ' ἡμετέρων τῶν ἀνδρῶν; Κατέγνωτε καὶ τῆς θεοῦ ἀκρωσίαν, εἰ φοβεῖσθε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν θεραπεύεσθαι. Μὴ συγκαθίζετε μοί δοῦλος, μὴδὲ συνδαιτυνείτε, Ἐφ' ἐμοὶ λέγουσιν· ἐγὼ δὲ ἐρῶ (13) ὑμῶν πλείονα φωνήν· συγκαθίζετε μοι ἀγαθὸς καὶ συνδαιτυνείτε μοι, μᾶλλον δὲ προκαθίζετε, προτιμηθήτω· οὐ γὰρ τύχη ἐδ' ἱσταίμενον, ἀλλ' ἀρετῇ (14). Τί ὑμᾶς ἀδικεῖ Ἑρμῶδωρος, Ἐφεσίους ὑπομιμνήσκων πάντας ἀνθρώπους εἶναι, καὶ μηδένα μεγαλαυχεῖν τύχῃ ὑπὲρ φύσιν; Μόνῃ πονηρίᾳ δουλαγωγεῖ, μόνῃ ἐλευθεροῖ ἀρετῇ (15), ἀνθρώπων δὲ οὐδεὶς. Καὶ ἐπιτάττειτε ἄλλοις διὰ τύχην ἀγαθοῦς οὖσιν, αὐτῶν δούλοι ἐσὲ δι' ἐπιθυμίαν, καλυπόμενοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν δεσποτῶν. Οὐ φοβεῖσθε δὲ, ὡς ἀνθρώπων πόλεως ὁμιλῶνδραν; Τί οὖν ἐπηλυ εἰσάξετε πλῆθος, δέον τοὺς ἀφ' ὑμῶν (16) ἀχθέντας καὶ τραφέντας, καὶ ἀπειλαῖς καὶ κολάσεσι καὶ φόβοις ἀγαθοὺς γεγενυμένους; Ἔσονται κρείττους, Ἑρμῶδωρε, οἱ πεισθητόμενοι τοῖς σοῖς νόμοις. Μὴ χαλᾷτε

(13) 1760. ἱερῶ.

(14) 1760. τύχη — ἀρετῇ. — Mox μηδενὸς pro μηδένα.

(15) Hic explicit cod. 1760; sed librarius finem epistolae alibi adposuit, nescio quo errore, et epistolae Hippocratis ad Thesalum adnexuit.

(16) 1085. ὑφ.

λέπειν. Μαντεύεται τὸ ἐμὸν ἦθος ὅπερ ἐκάτῃ δαίμων, καὶ πεισθήσονται, ὧν ἔσται καὶ τὸ σύμπαν κράτος μιμησάμενον φύσιν. Σῶμα δὲ (17) δούλων ψυχῆς συμπολιτεύεται ψυχῇ, καὶ οὐ χαλεπαίνει τοὺς ἰδίοις συναικῶν ὑπηρέταις· καὶ γῆ, τὸ ἀτιμώτατον ἐν κόσμῳ, οὐρανῷ συνάρχει, καὶ οὐκ ἀναίμεται οὐρανὸς ἐπ' αἰκίρα ἐδάφει· οὐδὲ καρδία σπλάγχχνα, τὸ ἱερώτατον χρῆμα τὰ Φυλότατα ἐν σώματι· ἀλλὰ θεὸς μὲν οὐκ ἐφθόνησεν ἐπίσης ἅπασιν ὀφθαλμοὺς ἄψαι, καὶ ἀκοὰς ἀναπετάσαι, καὶ γεῦσιν, καὶ ὄσφρησιν, καὶ μνήμην, καὶ ἐλπίδα, καὶ ἡλίου Φῶς οὐκ ἀπέκλεισε δούλων, πάντας ἀνθρώπους κόσμον καταλίσας πολίτας. Ἐφέσιοι δὲ τὴν ἑαυτῶν πόλιν ὑπερκόσμιον οἶονται, μηδέποτε τῶν κινῶν ἀξιοῦντες. Ὅρᾳτε μὴ ἀσεβεῖτε, θεῷ ἀντιπολιτευόμενοι. Ἀεὶ βούλεσθε μισεῖσθαι ὑπὸ δούλων, καὶ ἐν ᾧ ὑπηρέτου πρότερον, καὶ ἐν ᾧ ἀτιμοῦνται ὕστερον; Τί οὖν αὐτοὺς ἐλευθεροῦτε, εἰ μὴ ἀξίους ἐνομίζετε; ἢ ὅτι πάθεσιν ὑμῶν ὑπήκουσαν; Ἐκείνοις οὖν χαλεπαίνετε, οἱ διὰ τύχην (18) ἐλειτούργουν, ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς, οἱ διὰ κακίαν ἐπάσχετε; Οἰκτροὶ ἦσαν τὰ κακὰ φόβῳ ἀνεχόμενοι, κατάρατοι δ' ὑμεῖς ἐπιτάττοντες τὰ χεῖρω· καὶ τότε πικροτέροις ἐδουλεύετε δεσπόταις, καὶ νῦν ἔτι δουλεύετε φοβούμενοι ὧν ἤρξατε. Τί οὖν

(17) 1085. δὲ obtulit quo 1353, caret.

(18) 1085. διὰ τὴν τ.

οὐκ βούλεσθε; τῆς πόλεως ἄνθρωποι πάντες ἐξέλθωσι, καὶ ἐξελθόντες ἰδίαν πόλιν κτίσωσι, καταρῶμενοι ὑμῖν, καὶ ~~παρὰ παίδων ἀνεπιβασίαν~~ ψηφισάμενοι; Πολεμίους ἐκαστοῖς τρέφετε, Ἐφέσιοι, καὶ τοῖς μέλλουσι παισὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐξ ἐκείνων. "Ὁψονται, Ἐρμῶν, Ἐφέσιοι τὰ ἐαυτῶν (19). σὺ δὲ χαῖρε ἀγαθὸς ὢν.

P. 106. ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι τῆς γραφῆς] *Sensum, a quo Junius procul erravit, esse puto: „ut verba latentia scriptura tenus;” id est: „latentia omnino, nisi quod scripturae „lineamentis tantum pingerentur.”*

P. 107. καὶ σώζειν] *Conjunctionem addidi, quae necessaria videbatur, Corayumque mecum facientem reperi.*

P. 107. ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίους λόγου τε καὶ μνήμης] *De ἐπὶ supra p. 395. B λόγου γε. Sed hic τε praestat, non item in Luciani ad Nigrinum epistola: μόνῃ σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω. Malim legere e cod. 2600. ὅπως γε.*

P. 107. Θέων] *Videtur fuisse medicus, nec cogitandum, cum Reinesio, de Theone poeta, ex Aufonii epistolis notissimo.*

P. 107.

(19) Yriarte, qui in Catalogo Matritensi p. 76. hujus epistolae prima et ultima adduxit verba, scribit τὰ ἑαυτοῦ, errore, puto, calami.

P. 107. ἀλλ' οὐδέν γε] C ἀλλ' οὐδέν τε γε. Librarius reperta variante lectione τε, quae particula ubivis cum γε permutatur, et γε et τε recipit, ne quid periret.

P. 107. ἐπαίδευσεν] B ἐπαίδευσεν, permutatione horum temporum frequentissima, et de qua monui ad Phil. Her. p. 530., alia daturus ad Marini Proclum.

P. 107. οὐ διαφεροῦμεν] Editi διαφεροῦμεν. Venetus veram obtulit lectionem, quam fuerant conjectura adsecuti Dorvillius ad Char. p. 597. et Corayus. De hac permutatione vide notam p. 361.

P. 108. Ἰννοκέντιος] Ammianus XIX. 11. *Innocentium quendam agrimensorem* nominat: ubi vide Valesium.

P. 108. κατὰ λῆψιν] Venetus λῆψιν.

P. 108. χανδὸν ἐνεφορεῖτο] Sic ex C et Junio scripsi pro χανδών. Confer notam p. 293. Themistius Or. II. extr. ῥῶσιν δεινὴν (Codex Vales. ἄν) εὐχεσθαι ἔτι ξυνδράμεῖν τε (Cod. ποτε pro τε) βασιλεῖα φιλοσοφίαν καὶ συμπορευθῆναι ἀλλ' ἐνεστὶν (cod. ἐνεστὶ καὶ) ἀπολαύειν καὶ ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀνεμπλήτου θεάματος. Pro ἀνεμπλήτου, codex ἀνεμπλήτου, quod malim.

P. 108. σοφίας οὐ τυχούσης] Plantinus σοφίας τυχούσης. In Commeliniana nullum lacunae signum. Junius proposuit σ. οὐ τῆς τυχ. Parui

Al-

Albertio Obss. p. 29. legere iubenti σ. οὐ τυχεῖ —
Mox pro ἀπαγορεύων, C ἀπαγορεύον.

P. 108. ἀντὶ τοῦ] Hanc vocem illustrat Wyttenbachius ad Plutarch. T. I. p. 761.

P. 108. ἀδαμαντίνου] Lexicon in Codice 1720.
Ἀδαμάντινα · σεβρά. De ἀδαμάντινος fuisse egi ad
Phil. Her. p. 405. Adde Spanhemium ad Jul.
Caes. p. 202., Schwebelium ad Onof. p. 124.,
Hoepfnerum ad Cyclop. 592., Jacobssium ad Anthol.
t. 9. p. 421. t. 10. p. 65. Polemon p. 7.
εἰς ἄνδρας ἐπλεύσαμεν ἀδαμαντίνους: Codex 3017.
ἐπ' ἄνδρ. Idem p. 9. πολλὰ μὲν βελῶν καὶ κοντῶν
καὶ ξιφῶν καὶ παντοδαπῶν βλημάτων ὑπεδέξατο,
πάσας δὲ αὐτῶν ὑπέμεινε προσβολὰς, ὥσπερ ἐξ ἀδά-
μαντος ὢν πύργος. Codex: πολλὰ ξιφῶν παν-
τοδαπῶν βλήματα. Recte quidem βλήματα, sed
deesse puto nomen cum καὶ παντοδαπῶν nec-
tendum.

P. 108. ὑπουργεῖν] B ὑποφέρειν.

P. 108. καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος] B sine καί.

P. 109. τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιωπῆσαι δυνάμε-
νος] „Imitatio Euripidei: Ἀέγευθ' ὅπου χρεὶ, καὶ
σιγᾶν ὅπου καλόν.” WYTTENB.

P. 109. εἵπου βιασθεῖν] Editi, βαθεῖν. Junius
conjecit βαθύνη; Huetius ἀρθεῖν, ἢ ἄλλο τι. Se-
cutus sum facilem Wyttenbachii conjecturam, ad
quam accedit C, in quo βασθεῖν. Plutarchus
Nic. 26. εἴποτε βιασθεῖν τοῦτο ποιεῖσαι.

P. 109.

P. 109. τῷ πρώτῳ θεωμένοις] Dativus est absolute positus, quod Graecis non est insolens. Plutarchus Coriol. c. 12. παυσαμένῳ δὲ τῷ πολέμῳ, cum variante lectione: παυσαμένου, δὲ τοῦ πολέμου. Idem de Superst. §. 18. σκόπει τὸν ἄθεον, γελῶντα μὲν μανικὸν καὶ σαρδόνιον γέλωτα, τούτοις ποιούμενοις. Porphyrius de Abst. I. 2. καὶ γάρ μοι κατ' ἑμαυτὸν λογιζομένῳ, φήσαιμι. Themistius Or. XXI. p. 244 C. ἄγε καὶ, πάνθ' βουλομένοις αὐτοῖς, ἐγγράφειν μὴ δύνασθαι τὰ παιδεύματα. Vide quae notavi de hac locutione supra p. 217.

P. 109. θεωμένοις] Verbum θεῖσθαι sensu passivo non puri hellenismi esse videtur. Scholiastes Philostrati Her. p. 360. ἐπὶ τοῦ θεαθέντος. Nicephorus Schol. ad Synes. p. 374 D. τὰ τῶν θεαθέντων εἶδωλα. Apollonius Tyaneus Ep. 49. πέπεισμαι δι' ἐπιθυμίας εἶναι σοι θεάσασθαι με καὶ ὑπ' ἐμοῦ θεαθῆναι. Vide notam ad Philostr. Her. p. 421.

P. 110. εἶτα τυχὼν μὲν ἐνίκα] Editi τυχόν: Junius proposuit τυχῶν, quod praetuli.

P. 110. διαμαρτῶν — ἐφήρμοζεν] C διαμαρτὸν — ἀφῆρμ.

P. 110. Θετταλικὴν — πειθανάγκην] De re vide p. 54. — Epistolam Juliani et misorum honoris causa militum comitatum, τὴν Θετταλικὴν vocat πειθανάγκην, qua de locutione Spanhemius et Wyt-

Ee

ten-

tenbachius ad Julianum Or. I. p. 31 D. veterum collegerunt loca. Adde Heynium ad Zosimum I. 21. p. 629., Gaulminum ad Pfellum de Daemon. p. 125. Cum Thesfali dolis et astu nimis quantum uterentur, Spanhemius putat, ex his illorum moribus originem duxisse proverbium, vel, quod sensisse videtur et Carpzovius in Specimine p. 28., ex arte magica, qua inprimis erant celebres. Nicetas Choniates in Andronico Comneno II. 12. A. dixit τὰς παλαιὰς πειθανάγκας ἀνατινάσσειν. Simplex πειθανάγκη legitur apud Ciceronem Epist. ad Attic. IX. 13. „Ego autem non tam γοητεῖαν „ejus timeo quam πειθανάγκην. Αἱ γὰρ τῶν τυ- „ράνων δεήσεις, inquit Πλάτων, οἶσθ' ὅτι μεμυγ- „μέναι ἀνάγκαις”. Periphrasi usus est Dion Chrysostomus Or. XXX. p. 551. ὥσπερ δὲ θηρία ἴνδον κατακεκλισμένα ἔχει, μετὰ βίας ὁμοῦ καὶ πειθοῦς τινὲς ἡναγκασμένα ἡρεμεῖν. Et Or. LII. p. 267. τὸ μὲν πλεον, ἄκου, τὸ δὲ τι καὶ πειθοῖ ἀναγκαίᾳ. Conferendus Agathias sic in Praefatione p. 3. locutus: τῷ πείθοντι καταμηνῦσα τὸ ἀναγκάζον. Aristaenetus I. 2. ἐγὼ δὲ πως ἡδέως ἡναγκαζόμεν. Vide H. Stephanum ad Thucydidem T. 1. Bip. p. 289., Jacobium ad Anthologiam T. 6. p. 284.

P. 110. κοινωνῆσαι] scripsi pro κοινωνήσας Com- melini, et κοινώσας Plantini.

P. 110. ἐπὶ ταῖς δρωμένοις] Forte δρωμένοις. Si- mi-

milem permutationem notavit Koenius ad Gregorium Dial. Att. §. 55.

P. 110. πορνιάμενος] Vide p. 264.

P. 110. ἐξηγείτο] Recepti optimam hanc lectionem ex B pro edito ἐξηγείτο. Ἐξηγησθαι propriam est de prodigiorum in sacris observatorum interpretatione. Vide Ruhnkeniam ad Timaeum p. 110. — Pro παρακλίνοντι, forte legendum παρακρίνοντι, *perverse interpretanti*.

P. 110. τὸ φανέν] Vide notam p. 260. Le-capenus in Grammatica p. 78. discrimen statuit inter φανείς et φανείς: de quo ipse consulendus. Noster utroque tempore utitur: vide p. 302. 117.

P. 110. ἀρχέμενον ἰδόν] Confer p. 55. seqq.

P. 110. ἔμενε κατὰ χώραν] De re vide p. 54. 55.; de verbis, p. 306.

P. 110. ἤλγησαν] Plantinus ἤγησαν. Commellinus et codices mei ἤλγησαν.

P. 110. καὶ πού τι καὶ] Hanc formulam restitui Nostro p. 31. Pindarus Ol. I. 44. Καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάνης quod Heynio jejunum videtur.

P. 110. οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον] Vide p. 56.

P. 111. πρὸς τὸ θεῖον] C π. τὸν θ.

P. 111. Ὡς δὲ πολλὰς τοῦτο ἦν δ μὲν
βασιλεὺς ἐπαίτης] Plantinus, Ὡς δὲ π. τ. ἦν καὶ δ.
δ μὲν β. ἐπ. Verba καὶ δ' Commellinus, qui in codicibus suis non reperiebat, uncis

circumscripsit, et ego illa prorsus sustuli, cum nec in meis essent, nec in Veneto. Sed servare fuerat melius; nam insunt, quod postea didici, codici Neapolitano secundo; in tertio autem locus sic conceptus legitur, absque lacuna: ὡς δὲ π. τ. ἦν ὁ μὲν β. ἐπ. Wyttenbachius conjicit ἐπαίσθη pro ἐπαίτης, et Corayus ἀπέτη, ingeniosissime uterque. Sed cum statim Julianus ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον, ut ait Eunapius p. 57., legendum forte: ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπ' Ἀσίης, deficiente verbo ἡπείγετο, vel alio simili. Wagnerus conjicit ἐπαινέτης, quod non multum placebit; sed a vero non longe recederet ἐπήγει.

P. III. ἀρχιερωσάνην] Confer p. 57.

P. III. κατὰ τὴν ἐξουσίαν] Junius, in munere: recte. Eunapius dixit p. 60. Clearchum Asiae toti praefuisse ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόντου — ἐπὶ Παμφυλίαν ἀφορίζεται. Ibi Junius verba non difficilia κατὰ τὴν ἐξουσίαν non vertit. Sensus loci dabit Usferius de Asia Lydiana p. 51. sic Nostri verba interpretatus; nempe Clearchum „factum fuisse praesidem universae illius Asiae, „cujus *jurisdictio* ab Hellesponto, per Lydiam „et Pisidiam usque Pamphyliam pertinebat.” Ἐξουσία p. 114. *Potestas*.

P. III. τοὺς νεώς] Plantinus τ. νέους. Corayus conjiciebat ναούς. Secutus sum Commelinī et codicum lectionem.

P. III.

P. 111. *θερμῶς καὶ περικαῶς*] B *περικακῶς*, varietate pessima, sed neustiquam negligenda. Suidas: *Περικαῶς, ἐρωτικῶς*. „*Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων*:" quod forte sumpsit e Nostri libris: Genitivus *γυναικὸς* pendet ab *ἔνεκα* quod subauditur. Grammaticus quidam in codice Vaticano 132. p. 179: „*ἔχω, τὸ κέκτημαι, καὶ τὸ ἐλαύνω* [Hesychius: „*ἔχον· εἶχον, ἡλαυνον, ἐφύλασσον*."] *ποιητικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται*. „*ἔχω, τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτω, ὡς τὸ· οὐκ ἔχω λέγειν*. „*ἔχω, τὸ διάκειμαι, ἐπιβήματι, ὡς τὸ· καλῶς ἔχω· ἐνότε δὲ καὶ γενικῇ προστίθεται, νοούμενου ἔξωθεν τοῦ ἔνεκα, οἷον· καλῶς ἔχω τοῦ σώματος· ἢ δοτικῇ, ὡς τὸ· ὁ δάνα ἐπιτηδεύει μοι ἔχει· ἢ αἰτιατικῇ*. „*ἔχομαι δὲ, τὸ ἀπτομαι, γενικῇ*·

P. 111. *λυπῶν*] B *λυπών*.

P. 111. *τὰ πρῶτα*] forte legendum, *τὰ πρῶτα*. Sed potuit Eunapius *τὰ πρῶτα* vocare τοὺς ἐν τέλει, magistratus nempe, et ipsos Caesares, qui inde a Juliano ab ethnicis Saceris fuerunt alieni.

P. 111. *ἅπαντα συνέτρυντο*] B *συνετέρων*: voluit ne librarius scribere *συνετροῦντο*? C *συνετέροτα*.

P. 111. *ὥσπερ ἐν κλυδωνί*] Hanc metaphoram pluribus illustrat Albertius, Nostri non immemor, Observ. p. 379.

P. 111. *κατὰ τινε ἕϊλον καὶ μέμνησιν*] Has vo-

ces saepius jungunt scriptores, ut et *ζηλῶν καὶ μιμεῖσθαι*. *ζηλωτῆς καὶ μιμητῆς*. Exemplis, quae praebabit *Bergeri diligentia* ad D. Pauli Galatas p. 280. addam haec paucula. Longinus §. 13. *ποιητῶν μιμηταί τε καὶ ζηλωταί*. Isoocrates ad Dem. §. 3. *μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρὸς ἀρετῆς*. Plutarchus Demosth. §. 6. *ζηλῶν καὶ μιμούμενος*. Palladius praef. Hist. Laus. Pfellus Symeon. Laudat. §. 13. Synesius Epist. 5. p. 168 A. *ζηλωταὶ γένησθε τῆς εὐλογίας τῆς Μωσαϊκῆς*: ubi Scholiastes: *ζηλωταὶ*] *μιμηταί*. Inde non mirum has voces nonnumquam permutatas inveniri. Libanius Epistola 382 (quae *Κελυκίς* in editione Wolfii, *Τιτανῶ* in codice Parisino 3002 inscripta est), *πῶς οὖν οὐ δεῖνόν κίμωναι μὲν τὰ ἐν ταῖς ἀπλοῖς ζηλωταί*: Idem codex *μιμεῖσθαι* exhibet. pro: *ζηλωταί*. Caeterum etsi in his locis *ζῆλος* et *μιμησις* fere *ἐπινοούμεναι* ponantur, nonnihil tamen inest discriminis. Vide Corayum ad Isoocratem p. 5.

P. XII. *αὐτῷ γυμνασίῳ*] B *οὕτω*.

P. III. *ἀπλοῦν καὶ ἀφελές καὶ ἀδιήγητον ἐπὶ τὸ πάθος*] Plantinus et B non habent *καὶ* ante *ἀδύγ.*, et Plantinus, pro: *ἀφελές* Commelini. et codicum, exhibet *ἀφές*, quod Junius mutabat in *ἀφύτα*, Corayus in *ἀφελές*. Boxyvillais ad Charitonem p. 304. *ἀφελές* laudat, et e Plutarcho excitat, φύσει τὸν τρόπον ἀπλοῦς καὶ ἀφελές. If. quoque Vossius legis *ἀφάλας*, et adscripsit: „Sedulitas,

ut

ut loquitur Gellius." — Verbi ἐπεκάλυτο elegantiam illustravi p. 287.; et de voce ἀφροδίτη, quae sequitur, vide [notam p. 229.](http://notamlibro.com.cn)

P. 112. ἡμέρας καὶ πρῶς] Vide notam p. 231.

P. 112. μέχρι τῶν ἀλόγων] Subaudito ζῶων, quod saepius exprimitur. Porphyrius V. Pyth. p. 15. loco simillimo: μέχρι καὶ τῶν ἀλόγων ζῶων δύνειτο αὐτῶν ἡ νοσήσεις. Incertus auctor vitae Pythag. p. 51. εἰ γὰρ τῷ κόσμῳ εἰσι θεοί, ἔτι καὶ ἀλογα ζῶα, ἔτι καὶ φυτά. — Idem mox: ἐν τοῖς ἀλόγοις. Plutarchus de Vitil. p. 91 C. ὁρῶς δὲ Πυθαγόρας ἐν ἀλόγοις ζώοις ἐθίζαν ὁμόφυτος ἀπέχεσθαι. Ammonius in Aἴνας. Apollonius Tyaneus Ep. 44. οὕτως δὲ Ὀμηρικὸς Ὀδυσσεὺς, ὥς φασιν, οὕτε (malim οὐδὲ codicis 3047.) ἀθανάσιαν ὑπὸ θεῶς διδομένην Ἰθάκης προτίμησεν· ὁρῶ δ' ἔχων τὸν νόμον τόνδε (codex τοῦτον) καὶ διὰ τῶν ἀλόγων ζῶων πεφοικῶτα. Theophylactus Simocatta Ep. 7. τῶν ἀλόγων οὕτως ἀλογώτερόν σοι τὸ φρόνημα. Plene Ep. 13. ἐγὼ δὲ τοῦ Νηλεῖος τεθαυμάκαα τῶν ἀλόγων ζῶων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ καὶς ἀνδρὲς σοφιστοῦ, τὰ πατρώα ἐμλελάκτικας ἔθῃ: quod ultimum vocabulum, ἔθῃ, addidi e codice 2991 A. Videndum etiam, num pro σοφιστοῦ reponendum sit σοφῶ, quod certe totius epistolae sensui esset aptius. Non raro permu-
tari σοφὸς et σοφιστὴς supra notavi p. 202. Cf. Wytttenb. ad Plutarch. T. 1. p. 653. Theophylac-

lactus rursus Quaest. p. 9. ἔστιν αἰσθησις καὶ τοῖς
 ἀλόγοις ζώοις, Πολύκρατες, καθ' ἣν τῆς οἰκείας σω-
 τηρίας ἀπειλήφασιν τὴν διάγνωσιν. Pro οἰκείας ma-
 lim ἰδίας e codice 993., quia mox οἰκείας sequi-
 tur: οἶδεν ἢ σήπια τῆς οἰκείας ἀχλύος τὸ πρόφισμα,
 καὶ που θηραταῖς ἀορασίαν ἄγρας ἐνέθηκεν: Codex
 993. ἀορασίαν πολλάκις ἐνέθ. Scriberem, recepta
 utraque lectione: ἀορ. ἄγρας πολλάκις ἐνέθ. Lexi-
 cographus Coislinianus p. 481: βίος, ἐπὶ ἀλόγων
 ζώων. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. Respexit Me-
 morabilia III. 111 6. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπεῖναι (αἱ φά-
 λαγγες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. *Muta animalia*
 dixerunt Latini ad Graecorum imitationem. Ju-
 venalis VIII. 55.

„Dic mihi, Teucrorum proles, *animalia muta*

„Quis generosa putet, nisi fortia?”

Quintilianus I. 22. „sensum ipsum, qui commu-
 „nis dicitur, ubi discet, cum se a congressu qui
 „non hominibus solum, sed *mutis* quoque *anima-*
 „*libus* naturalis est, segregarit”? Conf. Minucius
 Felix p. 355. Reiffius ad Artemidorum t. 2. p.
 450. ait ἄλογα *muta animalia*, non *rationis ex-*
peritia significare, eo quod animalia non ratione
 careant. Sed in Theophylacti modo adlatis locis
 ἄλογα certe ponitur pro *ratione carentia*. No-
 tabo insuper ἄλογα et ἄλλα permutari. Nicepho-
 rus ad Synesium p. 427 A. καὶ γὰρ πάν τοῖς ὕπνοις
 δοκεῖσιν ἰρᾶσθαι καὶ ἄλλα ζῶα πολλάκις (ἀνθρώποις
 δια-

διαλεγόμενα. Lege *ἄλογα ζῶα* cum codice 831. Vide Reiffium ad Artemidorum II. 9. not. 9., Wyttenbachium ad Pseudoplutarchum de fluviis c. 1.

P. 112. *Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλ. καὶ Φιλον· ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ ἀνθρ.*] Editi *ἐπὶ τοῖς μάλιστα*. Hemsterhusius ad Lucianum Somn. §. 2, emendabat: *δυσκ. δὲ ἦν περὶ τ. διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφικαῖς ἐν τοῖς μάλιστα . . .* Facilior et verior mihi visa est loci emendatio, mutato tantummodo *ἐπὶ* in *ἐν*; quarum praepositionum confusio solennis est. Vim locutionis *ἐν τοῖς μάλιστα* egregie illustravit Hemsterhusius ibidem. Porphyrius V. Plot. c. 7. *τοῦτον ἀπεδέχετο ὁ Πλάτων, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἐπανῶν διέτελει.* Et *ποχ; ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιστα ἐταῖρον.* Huetius Nostri verba sic vertit: „non facile ad disputationes et altercationes descendebat”; jungens, *δυσκίνητος περὶ τὰς διαλ.* quod equidem non probaverim, nisi pro *τοῖς*, cum Corayo, *τούτοις* legatur. Quae ratio loci emendandi mihi nunc, sed serius, Hemsterhusiana et mea, melior videtur. — Similis, ut videtur, fere fuit sententia Prisci supra p. 65.

P. 112. *διογκυλλομένου*] Editi: *διογκυλωμένου*. B *διογκυλλομένου*. Huetius: *ἰσως, διογκωμένου* vel potius *διογκυλουμένου*. Scribere placuit *διογκυλλομένου*, quam lectionem Bastio probavi, quem vide Append. Epist. Crit. p. 18. Suidas: *Ὀγκύλ-*

λεσθαι· ὑψαυχενεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σε-
μένεσθαι. Ὀγκυλλοδμενος· ὑπερήφανος.

P. 112. ~~τά τε λεγόμενα~~] Scripsi τε ex B pro γε.

P. 112. καθάπερ] Huetius proponit καίπερ.

P. 112. πάντα ἦν ἡσυχίας μεσά] Philostratus
V. S. I. 8. p. 491. διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὴν
Ῥώμην, μεσὰ ἦν σπουδῆς πάντα.

P. 112. ἔξω λόγου] Metaphora dueta a formu-
la ἔξω βελῶν, de qua dixi ad Phil. Her. p. 607.

P. 113. διὰ τοῦ βαθύς τῆς ψυχῆς οὐκ ἐφίγμε-
νον] Wytenbachius legendum proposuit, διὰ τοῦ-
το τοῦ β. τ. ψ. οὐκ ἐφίγμένων. Prior emendatio-
nis pars placet, altera non item: nam ἐφικνεῖσθαι
cum genitivo strui posse credo. Confer quae no-
tavi p. 243.

P. 113. κινήσειν] Venetus νικήσειν. Sed mo-
do p. 112. εἰ δὲ ποῦ τις ἐγένετο κίνησις.

P. 113. δειῶν] Thomas damnat hanc vocem,
et δεικὸν pro ὕειον dici vult. Vide quae adver-
sus illum adduxit Oudendorpius. Hic describam
quae notavit Philemon in Lexico inedito V.
δεικόν. — Τικὸν δέρμα τὸ τοῦ ὕδς, ὅπερ ἐν χρήσει
οὐχ εὔρηται, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ, ἡμάρτηται
δὲ. Οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώμα-
τος ἔχει εἰς τὸν κτήτικόν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ
ὄν· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον,
οὐδὲ ἀνθρωπικὸς ποῦς, ἀλλὰ ἀνθρώπειος. Οὕτως οὐ
δεῖ λέγειν δεικόν, ἀλλὰ ὕειον δέρμα. Ἀποροῦσι δὲ

τι-

τιες, λέγοντες διὰ τὴν Αἰάντειος υἱὸς λέγεται, Αἰάν-
τειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται· καὶ ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τῶν
κτητικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς μείζονας λαμβάνει ἡ σχέ-
σις, καὶ πρὸς Ἰσὺν καὶ πρὸς ἤττονα· πρὸς μείζονα
μὲν, ὅσον ὁ ἐμὸς δεσπότης, πρὸς Ἰσὺν δὲ, ὅσον ὁ ἐμὸς
ἀδελφός, πρὸς ἤττονα δὲ, ὅσον ὁ ἐμὸς δούλος. Ἐπὶ
δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδὲν τοιοῦτον εὐρηταί·
ἀλλ' γὰρ πρὸς ἤττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσηις, καὶ οὐτε
πρὸς μείζονα, οὐτε πρὸς Ἰσὺν. Οὐδὲ γὰρ λέγει
Ἀριστάρχιος πατὴρ ἢ φίλος, Ἀριστάρχιος δὲ ἀγρὸς
λέγεται. Τούτου χάριν, Αἰάντειος μὲν υἱὸς λέγε-
ται, ἐπεὶ πρὸς ἤττονα ἐστὶν ἡ σχέσηις· Αἰάντειος δὲ
ἀδελφός οὐ λέγεται. Πρὸς Ἰσὺν γὰρ ἡ σχέσηις ἐστίν.

P. 113. ἀπρίξ] Vide Scholiastem Platonis p. 192
et supra notam p. 298.

P. 113. ἐνεκάνεπτο] Dorvilleus ad Charitonem
p. 469. de μ. omisso in nominatis verbis agens
„ Apud Eunapium p. 186. [Plantiniana] ἐνε-
κάνετο pro ἐνεκάνεπτο”. Quae non sunt dili-
genter scripta; nam Plantiniana non ἐνεκάνεπτο,
sed ἐνεκάνεπτο, ut reliquae, habet.

P. 113. ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Editi,
ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως. Hueticus „ forte: exercitationis
„ causa”. Malui scribere ἀπὸ: et huc ducit Ju-
niana versio, „ a studio surgens”. Dein vidi Co-
rayum quoque malle ἀπὸ.

P. 114. δι' ἀλαζυνείαν — ἢ τύχην.] Haec verba
frequenter iungi docent exempla ad Longinum

§. 44. 2. Tourpio collecta, qui Nostri non fuit oblitus.

P. 114. οὐκ ἐλάττω ἦν ἄρα] Junius deesse putat ἢ παῖδα γνήσιον, vel simile quid, cui contradicit Huetius. Nec ego aliquid deesse credo.

P. 114. τῷ διαφέροντι] Plantinus et B τῷ φέροντι.

P. 114. τοὺς δὲ καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων] Similis structura in Heroïcis Philostrati p. 42. οἱ θεοὶ τῶν νυμφίων. p. 96. τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρύπανων: ubi vide quae notavi p. 382 et 464. Philostratus Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν. V. Ap. I. 7. p. 9. οἱ γένοι τῶν ἀετῶν. Synesius de Regno p. 3 A. ἐνχειρητικὸν τῷ καλλίστῳ τῶν λόγων. Isocrates Dem. §. 3. αἰσχροὺν γὰρ τοὺς μὲν γραφεῖτε ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γυναικῶν. Libanius T. 4. p. 183, 74 185, 8. Multus est de hac constructione Hemsterhusius ad Lucianum Tim. §. 2. D. M. X. 9. Confer Heynium ad Tibullum III. IV. 3. Cum hoc hellenismo frequenter utantur Latini, minor suppetitum Quintiliani editorem servasse vulgatam I. 4. lectionem, „Desint ne aliquae nobis necessariae literae”; codice praebente; „necessariae literarum”.

P. 114. τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις] Anonymus Suidae in Μανρῶ, quem cum Kustero, et Hemsterhusio ad Lucianum Nectom, §. 4., Eupapium esse cre-

crediderim: ἐκτίμῃται δὲ ὁ Φῆτος τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχοντα . . . χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Libanius. Br. 10382. οἰολογισάμενος ἡλικίῃ ποιήσεις πανήγυριν καὶ γονεῦσι καὶ κηδεσσίῃς.

P. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως τὸ ἦθος] Wyttenbachius huius loci confessus elegantiam credit tamēn magis congruere, γενν. καὶ καλός. Corayus malit γενναῖος δὲ ἄλλως, quocum equidem facio.

F. 114. εὐδαίμονα καὶ μακάριον] Saepissime junguntur haec epitheta. Vide apud Plutarchum Nupt. mon. §. 20., Consol. §. 13. 27.; Lucianum Nigr. 1., de Sacrif. 2.; Dionem Chryſ. Or. XX. p. 497. Julianus Or. I. p. 25 B. εὐτυχὴς καὶ εὐδαίμων. Themistius Or. XX. p. 240 B. ἀλλὰ σὺ μὲν δλβιός τε καὶ εὐδαίμων πρὸς δλβίους τε ἀνδράμεις καὶ εὐδαίμονας τοὺς καταπέμφοντας. Codex Valesianus: ἀλλὰ σοὶ μὲν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων ὁ ἀγρὸς καὶ πρὸς . . . Opponitur μακάριός ὁ ἀγρὸς τῇ λειμῶνι τῆς Ἄτης, de quo statim loquitur orator.

P. 115. μαντείας] Describam quae in codice Parisino 1720. p. 73. inveni περὶ μαντείων γένους, et inedita esse puto. Ὅτι κληδὼν μὲν ἔστι ἡ διὰ λόγων παρατήρησις, οἰωνισμὸς δὲ ἡ διὰ πτηνῶν. Γινώσκαι δὲ οἱ δι' ἡπάτων μαντευόμενοι λέγονται, ἢ ἄλλως πῶς προφητεύοντες. Μαντεία δὲ ἔστιν ἐπικλησὶς δαιμόνων, ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς συστάσιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Τυανέως Ἀπαλλωνίου. Γοητεία

ταῖα δὲ ἐστὶν ἀπὸ τῶν ὄρων καὶ θρήνων τῶν παρὰ ταῖς
τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσι γινομένων. Φαρμακεία δὲ
ἐστὶν πόσις ~~ἢ βρώσις θανάτηφόρος~~ διὰ σώματος δοθεῖσα.
Μαντεία δὲ ἐστὶν ἡ Πυθία ἢ (f. ἢ ἡ) διὰ τῆς Δαδωναίας
ἀηροῦσας δρυὸς· καὶ οἱ ἀλευρομάντεις λεγόμενοι. Ἡ τε
διὰ τῶν σπλάγγων καὶ πτήσεως ὀρνέων καὶ λαλαγῆς
καὶ πταρμῶν συμβουλευτικὴ, οἶα ἢ διὰ βροντῆς, μυῶν,
γαλλίς (f. γαλλῆς), τρισμοῦ ξύλων, ὠτὸς ἤχου,
σπαλμοῦ σώματος· καὶ οἰάνιστικὴ λεγομένη, ἥς τὸ
μὲν ἐστὶν ὀρνεοσκοπικὴ (f. ὀρνεοσκοπικὸν), (τὸ δὲ
σπαλμοτικὸν, τὸ δὲ χειροσκοπικὸν, τὸ δὲ ἐνὸδιον ἢ
κλῆδωνιστικὸν, οἷον ὅταν διὰ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος
εἰρημένου τεκμαίρηται τις τὸ ἐσόμενον, καὶ ὅταν δι'
ὀνομάτων νεκρῶν ἐπικλήσεως, καὶ ὅταν δι' ἄστρον ἢ
ὕδατων ἢ ὀνειράτων ματαίων, ἢ οἱ (f. οἶα, vel ἂ)
καθ' ἐκάστην πάσαι (f. πᾶσιν) προσπίπτουσιν. Cf.
Schol. Aeschylī Prom. 483. ubi bis pro μαντείων
legendum μαντειῶν.

P. 115. οὔτω εἰς τὴν Ἀσ.] Carpzovius Spec.
p. 9. legere vult οὔτως. Vide notam p. 237. Sed
haec mutatio non est necessaria. In Xenophontis
Symposio IX. 3. οὔτω sollicitandum non videtur,
ei sensum potest habere τοῦ εἶτα, quod proposuit
vir egregius.

P. 115. βωμοὺς → αὐτοσχέδιους] Aristænetus
I. 2. θάλαμον αὐτοσχέδιον εὐρὺν ἀποῦντα τῇ χρεῖᾳ.
Philostratus Ic. 3. εἰς βῶμα μὲν αὐτοσχέδιος αὐτῇ.
Procopius Villoisoni Anecd. p. 33. αὐτοσχέδιον
κα-

καλύβην. ὅτη τύχη συμπεγνύματος.

P. 115. *θῶπτον ἢ κληθῆναι*] Vide notam p. 210. ubi varias collegi celeritatis exprimendae formulas. Adde Ammianum Marcellinum XXVI. 8. p. 464., Orpheum Lith. 114. 124., Oudendorpium ad Silium II. 173., Weitzium ad Dracontium p. 105.

P. 115. *βαρρῶντες ὥσπερ παιδεία*] Β βαρρῶντες. Junius vertit *more rucorum*, conjiciens *ὥσπερ παιδεία*, nec tamen suae multum conjecturae tribuens, quam et reprehendit jure Dorvillius ad Charitonem p. 446. Apud Achillem Tat. VIII. 17. p. 726. *ὡς ἐν τρυφῇ καὶ παιδείᾳ*: forte, *παιδιᾷ*.

P. 115. *ὀφθαλμῶν εἶσιν*] „Quis de *τάσας* posset cogitare”, ait Dorvillius ad Charitonem p. 473. ipse tamen *εἶσιν* illustrans.

P. 115. *πτόματος*] Venetus *πώματος*.

P. 115. *τὰς ὑπῆνας*] Haec admovit Toupium Em. t. 3. p. 483. ad Hesychii *ὑπῆνας* *γενεαῖδας*.

P. 115. *παρεφρίγοντο*] Editi: *παρεφρύγοντο*, quod correxi; nam nullus videbam, qui *παρεφρίγοντο* loci sententiae posset aptari.

P. 116. *τοῦ λοιποῦ γε οὐκ ἐπαύσατο*] Editi τ. λ. γε, *ὡς μανθάνων ἔσα μὴ πρότερον, οὐκ ἐπ.* Verbum media sustuli, nempe e superioribus male repetita; nec in meis, nec in Veneto aderant.

P. 117. *ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν ἀόλητον, μα-
σεύαν . . .*] Verbum *μαπτύειν* illustrat Wernsdor-
fus ad Himerium p. 236. Themistius Or. XXVI.

P.

p. 318 D. αἱ μὲν τὰ θεῖα μαρτυροῦνται. Sic tacite correxit Harduinus Petavianam lectionem μαρτυροῦνται. Codex Valesianus plenius: αἱ μὲν τὰ θεῖα μόνᾳ μαρτυροῦνται.

P. 117. ἔργων καὶ λόγων] Verba duo postrema absunt a Veneto.

P. 117. εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις] B non εἰς. Memoriam mihi Σάρδεις refricant loci Philostrati V. A. I. 11. τὰ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν τε καὶ Σάρδων. Sic edidit Olearius, pro Σαρδόνων, quod habent editiones, et codex 1696. Si Σαρδόνων corruptum est, quod puto, legere malim Σάρδεων, ut fuasit Faber ad Anacr. c. 2., vel Σαρδιανῶν.

P. 117. αὐτῷ γενομένῳ] Editi οὕτω, quod mutavi, Wytttenbachio praeunte.

P. 117. ἐπερωμένον] Philostratus V. A. I. 7. p. 9. ὄρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, περωθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τινος κρείττονος.

P. 117. τῶν Ἰσπῶν οὐκ εἶχε θάτερον, ἢ Φησὶν ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κάτω νοῦς αὐτῷ] Editi: τ. Ἰ. οὐκ εἶχε θατέρου ἢ Φ. ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κατὰ νοῦν αὐτός. Wytttenbachius, indicatis locis Platonicis e Phaedro p. 344. Nostri verba refingit, fere ut edidi. Legit, οὐθ', ἢ Φησὶν ὁ Πλ. ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτοῦ. Non intellexi quid conjunctionis trajectio prodesset. Αὐτῷ praetuli ex A, τῷ αὐτοῦ quod est in B: nam dativus magis est styli Eunapiani. Θάτερον pro κακὸν dedit Eunapius per Euphe-

mis-

missum, de quo notavi quaedam ad Julianum
 „Or. L.” WYTTEBACHIVS. Adde quae
 scripsit egregia vir doctissimus ad Phaedonem p.
 321., et notas Heindorffii ad Euthydemum §. 24,
 Corayique ad Isocratem t. 2. p. 279.

P. 117. *δλος εἶναι ψυχῇ*] Vide notam p. 190.
 Nonnus Synag. l. 14. de Epicteto: *λέγεται αὖν μὴ*
τὸ σῶμα εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἡ ψυχῇ.

P. 117. *εἴφανον ἐπιθεῖναι*] Vide Bodenium ad
 Achillem Tatium VII. 12. p. 611. — mox pro
ἀναβλέποντα, Venetus *ἐβλέποντα*.

P. 118. *ἡπίεατο*] dedi ex B pro *ἐπίεατο*.

P. 118. *θεός ἄπαντα ἦν αὐτῷ*] Illustrationem
 pete ab Albertio Obss. p. 354. Diogenes Laer-
 tius VI. 96. *πάντα ἦν Κράτης αὐτῷ*: ubi Casau-
 bonus. Xenoph. Eph. II. 13. *πάντα ἂν αὐτῇ γέ-
 νοιτο Περιλάφ*: ubi Interpretes. Basiliius Thecl. I.
 p. 250 A. *ὅτι πάντα ἡγούμενος*. Varro fragm. p.
 305. „Hic enim omnia erat.” ubi Popma.

P. 118. *τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς*] B *ἀναφορᾶς*,
 quod et Plantinus habet.

P. 118. *ἦν ἐν ταῖς συνήθεσι*] *ἔργois* nempe. Vi-
 de Bernardum ad Nonnum T. I. p. 130.

P. 118. *πραγμάτων ἂν τὰς*] Editi: *πραγμάτων*
τὰς] Venetus *ἂν τέ*. Corayus proposuit *ἂν τὰς*.

P. 118. *ὥς-εἰκατέ τις οὐδέ* —] Forte *εἰκάσειέ*
τις, vel, *εἰκάσαι τιν’ οὐδέ*. Pro *ὥς* edito, scripsi
οὐδέ.

P. 118. εἰς ταυτὸν συνήντησαν] Plantinus εἰς τὸν. Junius conjectit εἰς τὸν λόγον, Vosflus εἰς τόπον, Corayus εἰς ταυτὸν, quod ultimum jam dederat Commelinus e codicibus, et in meis inveni.

P. 118. σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσάνθου] Editi π. χρυσάνθιον, quod forte non debui mutare.

P. 118. μετέμελε δὲ αὐτῷ, — πεπλανημένος — ἀφικόμενος] Wyttenbachius legit πεπλανημένῳ, debuerat et ἀφικομένῳ legere. Sed nihil mutavi. Structura est insolentior et σολαιοφανής. — Statim πρὶν τι, pro πρὶν ἔτι, debeo Wyttenbachio.

P. 118. συμβάν] Vide notam p. 132. Maximus Planudes V. Aes. p. 6. 60, ed. Froben. συμβάν δ' οὕτω.

P. 118. φλέβη διελεῖν] illustrat Bernardus ad Nonnum T. I. p. 153.

P. 118. δ, τε συγγραφῆς] Plantinus, ὅτε δ, τε σ. Codices mei et Venetus δ, τε non habent, nec invenit Commelinus, qui uncis inclusit. Equidem ὅτε delere malui quam δ, τε. — mox pro καὶ τῶν ἰατρῶν, Venetus αὐτῶν I.

P. 119. κενῶσαι] Confer Foesium Oecon. in Κένωσις. Mox p. 120. παρὰ μέτρον κενώσεως γενομένης.

P. 119. σκευοῦσθαι] Huetius proponit, σκευάμενος.

P. 116. ποτνιῶμενος] Sic A. et Junius e conjectu-

tu-

tura. Editi. ποτνυ Vide notam p. 264. et Carpzovium Spec. p. 30. Cf. Basil. Thecl. p. 253 B. 287 B. ubi ποτνῶμαι de viro.

P. 119. πρεσβύτης οὗτος ἀνὴρ] Forte οὗτος. Confer notam p. 237.

P. 119. διὰ τῆς χειρὸς] Junius: *de manu*. *Xelp* hic est *brachium*, quo sensu illustratur a Larcharo ad Herodotum II. §. 121. Not. 420. Huetius vertit: „ope manus, id est, opera chirurgi.” In quo falsum esse virum doctissimum opinor. Legemus in pagina extrema: ὁ δὲ ὑπέσχετο τὴν χεῖρα, quod Junius vertit absurde, „mento manum subdidit;” Huetius, „manum meo dici fustinuit,” ad sensum male. Equidem verterim, „brachium medicis praebuilt.”

P. 119. τοῦ δὲ εἰπόντος ὧς] A τοῦ δὲ πάλαι ὧς. Plantinus τοῦ τοῦ ὧς. Commelinus et B lectionem habent, quam dedi.

P. 119. συσκευασάμενος] Commelinus, συσκάμενος. In Plantino verba ὁ μὲν Ἑλλ. — βιβλία καὶ omisa sunt. A exhibere videtur συσκευασάμενος, sed literae adeo sunt evanidae, ut fere crediderim, olim eas exhibuisse συσκευασάμενος, quod recepi e Wytttenbachii conjectura.

P. 119. ἤξων] Plantinus ἤξον.

P. 119. μετέλλαξε τὸ ζῆν] Plantinus μετέλλαξε cum lacuna. Junius supplebat τὸν βλον. Commelinus edidit τὸ ζῆν, quod B exhibet. In

A post *μετήλλαξε* est lacuna. Supra p. 118. *μετήλλαξεν* absolute. Vide p 172.

P. 119. *θεραπείαν ἐλθόν*] Venetus *ἀναλθών*, male, adscita praepositione ex ultima vocis *θεραπείαν* syllaba.

P. 119. *προειπόντος*] Plantinus *προε* *τος*. Junius conjecit *προεσῶτος*, Canterus melius (Lectt. VIII. 17.) *προειρηκότος*. Commelinus *προειπόντος* edidit; et sic codices. Mox pro *περιμένειν αὐτὸν*, Vossius proponit *π. αὐτήν*, quo sensu nescio.

P 119. *οἱ μὲν*] absunt à Plantiniana. Commelinus *οὐ γὰρ*, quod B exhibet; sed A *οἱ μὲν*, quod recepi. — Mox pro *ὁ δὲ*, Commelinus unus *οὐδέ*. — Dein *καὶ παρὰ μέτρον* supplevi ex A. Editiones statim *παρ* *σεις τε* *ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄρ* *συνέκαμνε*. Supplementa dedit A.

P. 120. *παρέσεις*] Suidas: *πάρεσις* *κέρμασις*. Euthymius in Saracenici Sylburgianis p. 2. *κοσμήσαντος δὲ ποτε παρέσει μελῶν, ἡ δηλαδὴ τούτου γυνὴ σφόδρα ἠνιάτο . . . ὡς παραλυτικὴν ἔχουσα τὸν γημάμενον*. Marginus. V. Procli c. 20. *ἐπιβρίσας αὐτῷ παρέσεως*. c. 30. *τὸ τῆς παρέσεως νόσημα*. Idem c. 26. Plutarchus Coriol. c. 24. Vide locum Mazariae infra adlatum ad Legationum fragmenta p. 20. extr. regiae editionis. Alia dabit Foësius Oecon. in *Πάρεσις*.

P. 120. *καὶ κληρονομία* ἢ] quae aberant a Plantiniana, Commelinus restituit, et codices mei habent

bent. Toupius Em. t. 3. p. 481. haec admo-
vit Hefychianae Glosſae: *Κλινοπετεῖς* ἐπὶ διφροῦ
καθήμενοι. — Mox pro *παρεγγίνεται*, quod edidi ex
A, B, et Plantiniana, Commelinus *παρεγγέnero*.

P. 120. *καθ' ὑπερβολὴν*] quae deerant Planti-
niana, inferuit Commelinus, et inveni in meis
libris. — *καὶ χρίσμασι* supplevit quoque Com-
melinus. — Dele comma post *κατεψυγμένα*.

P. 120. *ὀγδοηκοστὸν γὰρ*] Prius vocabulum Com-
melinus primus inferuit, ego posterius ex A.

P. 120. *καὶ τέταρτος*] Inferui *καὶ τέταρτος* ex
A, in quo tamen, cum literae sint fere evanidae,
τετα τος tantum clare legitur.

P. 120. *νοσηλεύεις*] Hefychius: *Νοσηλεύεται*
νοσεῖ, ἢ νοσοῦντα ὑπηρετεῖ. Vide ibi Toupium,
Em. t. 3. p. 361. et 482. qui priore sensu vocem
accipi ab Eunapio putat, ego vero altero fere
crediderim. Dion Chrys. Or. X. p. 299. *νῦν μὲν*
ἕνα νοσηλεύεις. Codex Parisinus 2958, ut Morel-
liana, *νοσηλεύσεις*. Plutarchus Consol. §. 15. *πά-*
νυ δὲ καλῶς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῶν τὰς μακρὰς νο-
σηλείας (longas diuturnorum morborum curatio-
nes) *ὑπομενόντων*. Confer Wytttenbachium ad
Plutarchum T. I p. 811.

P. 120. *Ἐπιγονος*] Valesius ad Ammianum XIV.
7. p. 37. ubi „Epigonius e Lycia philosophus”
nominatur, de *Ἐπιγόνιος* quoque Nostro restituendo
cogitat.

454 ADNOTAT. IN EUNAPIUM.

P. 120. Βερονικιανός] Nominatur δ γραμματικὸς Βερονικιανός in tertia Dionysii epistola. Sed cum non constet de Dionysii aetate, non possum dicere an Dionysii Beronicianus idem esse possit atque Eunapianus ille.

P. 120. Χάρισιν ἔθυσε] Cf. not. p. 177. et Scholastem ad Luciani Lexiphanem c. 23.

P. 120. ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ, καὶ εἶη] Menagius ad Diogenem Laert. IV. 6. distinguit plene post ὁμιλεῖν, et verba ἐστὶ καὶ εἶη vertit, „vivit, et vivat precor.” Hanc interpunctionem probat Burmannus ad Valesii Emendationes p. 228, et Wagnerus probare videtur. Malui ἐστὶ et εἶη jungere cum ἱκανός: „idoneus nunc est, et ut „fit semper, precor.” Vide notam supra p. 419.

A P.

www.libtool.com.cn

APPENDIX
EUNAPII FRAGMENTA
CONTINENS.

www.libtool.com.cn

EUNAPII FRAGMENTA.

www.libtool.com.cn

ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ.

ΕΘΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΤΣ.

Comm.
p. 211.
Reg. p.
15.

Ἐκ τῆς ἱστορίας Εὐναπίου τοῦ Σαρδιανοῦ.

Οτι τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὴν πολεμίαν χωροῦν-
τος, καὶ τῶν Χαμάρων 3 ἱκετευόντων φεῖδεσθαι καὶ
ταύ-

1 ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ] Sic cod. et Commel. Hoeschelius π. πρεσβειῶν in titulo paginarum, sed in operis fronte πρέσβων. Editio regia et πρέσβων habet et πρεσβειῶν.

2 Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ] Haec pertinent ad Ann. 358. cum Julianus in Gallia et Germania ageret, Caesaris dignitate ornatus a Constantio. Eunapii narrationem sequitur Zosimus III. 6. et 7. cui adijunge Amm. Marcellinum XVII. 8. et Petrum p. 28 C.

3 Χαμάρων] A Zosimo Κοῦαδοι vocantur; quem errorem redarguunt Reitemelerus et Heynius. „Chamavi
ff 5 „ sunt

458 EUNAPII FRAGMENTA

ταύτης ὡς οἰκείας, Ἰουλιανὸς συνεχάρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε, καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν ἐσηκότα, ἐπιβάς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξεύματος 4), ἐρμηνέα ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. Ἐκείνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἐτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσωπόν 5 τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χαμάβων γὰρ μὴ βουλομένων, ἀδύνατόν ἐστι τὴν ἐκ τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ Φρούρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμε-

νος

„ sunt Tacito [G. 33. et ibi Broter.] et Marcellino „ [XVII. 8.] Germaniae populi: sed adverte hic dici „ impossibile fuisse Romanis in suas colonias, Chama- „ vis invitis, commeatu e Britannia invehere.” CAN- „ TOCLARUS. Vide Heynium ad Zosim. /p. 636. Ju- „ lianus ipse in Epist. ad Athen. p. 280 B. Χαμάβους ἐξή- „ λασα, πολλὰς βοῦς καὶ γυναῖκα μετὰ παιδαρίων συλ- „ λαβὼν· οὕτω δὲ πάντας ἐφύβησα καὶ παρεσκεύασα κα- „ ταπτῆξαι τὴν ἐμὴν ἔφοδον, ὥς παραχρῆμα λαβεῖν „ ἡμέρους καὶ τῇ σιτοπομπῇ παρασχεῖν ἀσφαλῆ κομιδὴν. Quae adduxi etsi longiora, quod frequentia firmare pos- „ sunt et illustrare.

4 τὸ πλοῖον — τοξεύματος] Subandi πλήρες, de qua ellipfi vide Ellipses Schaeferianas p. 389.

5 εὐπρόσωπον] Eurip. Phoen. 1356. οὐκ εὐπροσώποις Φροιμίαις ἄρχει λόγου. Libanius T. 4. p. 943. ἔχων πρέφασιν εὐπρόσωπον.

οὗς εἰς ὑπὸ τῆς χρείας, χαρίζεται τὴν εἰρήνην, καὶ
 ὅμηρα ἤτει λαβεῖν γ, πίστεως ἕνεκεν. Τῶν δὲ ἱκαν-
 οὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκείνους ἔφη
 τὸν πόλεμον αὐτῷ δεδοκέναι 8· καθ' ὁμολογίαν
 γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς
 ἄριστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι 9 περὶ τὴν εἰρήνην.
 Τῶν

6 καμπτόμενος] Suidas: Κάμπτω σε, αἰτιατικῇ·
 ἀντὶ τοῦ μαλακίξω τὴν ψυχὴν σου. Julianus Aegypt.
 Epigr. 66.

σεῖο τεκοῦσαν

ἀχθυμένην ἐπὶ σοὶ μοῦνος ἔκαμψε γέλωτος.

Plutarchus de Vit. Pud. §. 20. Ξενοκράτης, καίπερ αὐ-
 τηρὸς ἦν τὸν τρόπον, ὅμως ὑπὸ δυσωπίας ἐκάμφθη. The-
 mistius Or. II. p. 26 A. Aristaenetus I. 20. πρὸς ἔλασιν
 ἐπεκάμφθη. Acta Bacchi Junioris p. 82. 86. Vide
 notata ad Eunap. p. 90. et Duker ad Thuc. III. 58.

7 ὅμηρα ἤτει λαβεῖν] Acta Ap. III. 3. ἡρώτα ἔλαση-
 μοσύνην λαβεῖν: ubi Pricaeus hunc infinitivi παρέλκοντος
 usum illustrat. Vide eundem et ad Apul. Met. p. 179.

8 ἐκείνους — πόλεμον δεδοκέναι] Petrus: ἐζητεῖ
 ὁμήρους λαβεῖν. οἱ δὲ βάρβαροι πάνν πολλοὺς ἔλεγον
 ἔχειν πόλεμον, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ
 ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρον. Quae sunt hiulca; sed vertic
 Centoclarus lacunae securus. Codex Autuerp. nihil
 amplius habet nisi vitia librarii, πόλεμον nempe et δεδο-
 μένος. Forte legendum: πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν· πόλεμον
 μὲν ἔφη, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκ. Cf. infra p. 464.

9 τεχνάζουσι] Suidas: Τεχνάζειν· τὸ πανούργως τι
 διαπράττειν.

Τῶν δὲ ἱκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπεῖν οὐδὲ
βούλεται, μεταλαβὼν αὐθις τὸν τοῦ βασιλέως
αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα, πλαττόμενος δὲ εἶχεν

C.212. αἰχμάλωτον ὥσπερ οὐκ ἔχων. Ἐνταῦθα ὃ τε
βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς 10 ἑκτα-

R. 16. θέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προ-
σεκέχρηντο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάτ-
τεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πε-
σόντας ἀναστῆσαι, καὶ ὁμήρους δοῦναι τοὺς τε-
τελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὃ τῶν
βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον,
„ εἴθε ἔζη μοι” ἔφη „ ὃ παῖς, ἵνα σοι δοθῇς
„ ὁμηρος, ὃ Καῖσαρ, δουλείαν ἡτύχει 11 τῆς
„ ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεσέραν· ἀλλ’ ὑπὸ σοῦ
„ τέθνηκεν ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι 12.
„ Πολέμῳ γὰρ ἐπίστυσε τὸ ~~ἔ~~ῶμα νέος ὢν, δὲ
„ σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ
„ νῦν,

10 πρηνεῖς] Suidas: πρηνές· ἐπὶ πρόσωπον. Καὶ
πρηνής.

11 δουλείαν ἡτύχει] Εὐτυχεῖν accusativo junctum
Illustravi supra p. 198. Cf. quem ibi citavi Dorvillium.

12 ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι] Cantoclarī
versio: „ quae calamitas illi fortasse contigit, propterea
„ quod minime notus fuit.” Legebat τῷ, sed τὸ ἐπύ-
vandum. Ἀτυχεῖν est active structum ut modo εὐτυ-
„ χεῖν: „ forte nec id habens felicitatis, ut nosceretur.”

ἢ νῦν, ὃ βασιλεῦ 13, σὺ μὲν ἐξαίτεῖς ὡς ὄντα,
 „ ἐγὼ δὲ ἄρχομαι 14 θρηνεῖν συνορῶν τίνα οὐκ
 „ ἔχω. Παῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν
 „ εἰρήνην τῷ παιδί συνκαπολώλεκα. Κἂν μὲν
 „ πιτεύσῃς τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασιν, παραμυ-
 „ θίαν ἔχει μοι τὸ πάθος, ὡς ὑπὲρ πάντων
 „ ἡτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπισήσῃς. καὶ πατὴρ ἀτυ-
 „ χῆς καὶ βασιλεὺς ὀφθήσομαι. Τοῖς γὰρ
 „ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν
 „ ἄλλων ἕλεος, ὅσπερ ἔπασιν ὀφείλεται τοῖς
 „ ἐν τούτοις καθεζηκόσι, προσκείσονται δὲ αἱ
 „ κοιναὶ συμφοραί· καὶ οὐ παραιτήσομαι τοῖς
 „ ἄλλοις ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δει-
 „ νῶν ἀναγκάσας 15, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς
 „ βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύ-
 „ νασθαι.” Τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τὴν τε
 ψυχὴν ἔπαθε καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς 16 ἐξε-
 δά-

13 ὃ βασιλεῦ] Sic Hoefsch. et Reg. Sed Cod. et
 Commel ὃ βασιλεὺς.

14 ἄρχομαι] In Comm. αὔχομαι; nec aliter codex
 in textu, sed ad marginem habet ἄρχομαι. — Mox τίνα
 Hoefsch. et Reg. τινὰ in cod. et Comm.

15 ἀναγκάσας] Comm. ἀναγκάσας. Hoefsch. Reg. et
 cod. ἀναγκάσαι.

16 εὐπαθῶς] Codex et editi ἀπαθῶς. — „Legi εὐ-
 „ παθῶς, non ἀπαθῶς. Sed si ἀπαθῶς legas, verte:
 „ ἀπὸ

462 EUNAPII FRAGMENTA

δάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν
 C.213. εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον 17 αἱ τῶν ὑποκειμένων
 ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ
 μηχανῆς θεοῦ ἀπεισώδιος 18 εἰς μέσον ἔλκεται 19
 πάντα συμπεραίνων καὶ κατασρέφων ἐπὶ τὸ σαφέ-
 ςιν

„animo condoluit et his quae dicta erant, *sine sensu*
 „*doloris* illacrymavit.” CANTOCLAR. Haec versio
 esset absurda. Recepi εὐπειθῶς, sensu iubente. Nemo
 nescit quam saepe α et eu permutantur.

17 δύσλυτον] Cod. δύσκλητον.

18 ὁ καλούμενος — ἐπεισώδιος] Haec translatio No-
 stro placuit, nec est inelegans. Vide fragm. infra. Locu-
 tionem egregie illustrat Wytenbachius ad Julian. p. 3 D.
 Adde Erasmus Adag. I. 1. 68. Themistius Or. II. p.
 38 D. σχεδὸν γὰρ (Cod. Vales. γὰρ καὶ) ὥσπερ ἐπὶ
 σκηνῆς ὁ τοῦ δράματος ποιητῆς δεινὸν τι καὶ φοβερόν πά-
 θημα πολλάκις ἐπικρέμασας τοῖς θεαμένοις, κατὰ πα-
 ραλόγως ἐκ μηχανῆς λύσιν εὑρετο (Cod. εὑρέτο) τῇ
 δράματι τῆς δυσχερείας· οὕτω καὶ ὁ τῶν ἀληθινῶν πα-
 θημάτων μυθοποιὸς Procopius Gaz. Villoisoni
 Anecd. p. 32. πάντων ἀπειρηκόντων ταῖς συμφοραῖς,
 ὥσπερ θεὸς ἐκ μηχανῆς ἀναφανείς, χεῖρα προὔτειναι
 εὐλευτέριον.

19 εἰς μέσον ἔλκεται] Meminisse potuit Aristotelis
 Metaph. I, 4. ab Erasmo jam adducti: Ἀναξαγόρας μη-
 χανῇ χρῆται τῇ νῦν πρὸς τὴν κοσμοποιίαν, καὶ ὅταν
 ἐπορήσῃ, διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἔλκει
 αὐτὴν.

φρον καὶ εὐκρίτον· οὕτω καὶ αὐτὸς, ἐπὶ πράγ-
μασιν ἀμνηχάνεις καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἰμωγῆς
ἀπάντων 20 τὴν μὲν εἰρήνην αἰτοῦντων, τοῦ δὲ ἐπι-
ζητούμενον ἄμνηρον ἀπαγορεύοντων μὴ ἔχειν, τῶν
τε νεανίσκων παραγωγῶν, ἅπασιν ἔδειξε βασι-
λικῶς παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον 21, καὶ διαλεχθῆ-
ναι τῷ πατρὶ καλεῦσας ἥτα ἐβούλετο, περιεσχά-
πει τὸ πραχθισόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν
ἄξια τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τριαύτην ἡμέ-
ραν, αἴαν τότε ἐξῆν 22 τοῖς παροῦσιν ὄρεν καὶ
ἰσορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ βορύβου καὶ θρήνων ἐκ-
πλήξει καὶ θάμβει συνδεδέντες ἐς τὸ ἀκίνητον
ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δείξαντος 23 αὐτοῖς,
αἰ

20 ἀπάντων] Cod. et editt. ἀπαντῶν, quod mutavi.

21 παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον] Schaeferus vir praestanti-
ssimus ad Soph. Ant. 1123. hunc genitivi usum asserit
docte, et declarat vix se assentiri mihi ad Her. Phil.
p. 383. τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης in Pseudo-dlogenis
Ep. 4. sollicitanti, et e codice reponenti τ. παρὰ σοῖ
τραπέζης. Nec ego quidem emendatiunculam hanc val-
de tuebor; attamen, animadvertam codicem Parisinum
2755. et Vaticanum 1353. σοῖ quoque exhibere.

22 ἐξῆν] Cod. ἐξῆς.

23 δείξαντος] Reg. et Hoesch. πορίζοντος, natum
ut videtur, ex obscura codicis scriptura, in quo πείξαν-
τος. Secutus sum Commelinum.

οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἶδωλον· ὁ δὲ βασιλεὺς·
 ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἀπάντων ἐγένετο σθερ-
 τέρᾳ 24, βαρὺ φθεγγάμενος εἰς μέσον, „ τοῦ-
 R.17. „ τον” εἶπεν „ ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπο-
 „ λαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκεν 25, θεὸς δὲ
 „ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων δέδωκε Φιλάνθρωπον
 „ Ἐξω 26 δὲ αὐτὸν Ὀμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ'
 „ ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβίων,
 „ καὶ τῷ κρατεῖν ἀρκούμενος. Καὶ οὗτος μὲν
 „ οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνῶν
 „ ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθή-
 „ κας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημὶ δὲ, οὐχ ὅτε
 „ κολάσομαι τὸν Ὀμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ'
 „ ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης 27, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπὸ-
 „ δει-

24 μυστηρίων — σθερτέρᾳ] Cantoclarus in nota:
 „ ubi omnia mysteria fuerunt peracta;” in versione:
 „ ubi quies et silentium a mysteriis fuit.” Utrobique
 absurde. Loco facillimo admove notata ad Eunap. p. 203.

25 ἀπολώλεκεν] Sic Commelinus, et relinquere pla-
 cuit, favente codice. Hoefschel. et Reg. ἀπολώλεκε. De
 ν ἐφελκυστικῇ etiam ante consonantem cf. Bern. ad Nonn.
 T. I. p. 39.

26 ἔξω] Cod. ἔξω.

27 ἐνέχυρον — εἴληφα τῆς εἰρήνης] Cod. et Com. εἴ-
 λημα —. Suidas: Ὀμηρον, παρὰ Θουκυδίδῃ· ἐνέχυρον,
 τὸ εἰς εἰρήνην δίδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Cf. Petri loc. sup-
 pra in nota 8.

28 δειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω (δ καὶ ἄλλως ἔνισον 28
 29 καὶ θεομισέες 29 τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν C:214.
 30 ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ
 31 τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας 30, ὅταν ὑφ' ἐτέρων
 32 διώκηται). ἄλλ' ὅτι, πρῶτον μὲν, ἄρξετε
 33 χειρῶν ἀδίκων 31, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν
 34 ἀνθρώποις, κἂν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχύ καὶ
 35 παρὸν ἐπιτυγχάνειν. δεύτερον δέ, ὅτι πρὸς
 36 Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καὶ μὲ τὸν ἄρ-
 37 χοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰ-
 38 ρήνῃ αἰτοῦντες ἐνίκησατε." Προσεκύνησαν
 ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφύμουν, θεὸν τι-
 να ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπείσάμενος
 γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάσου μητέρα μόνον 32
 αἰ-

28 δ καὶ ἄλλως ἔνισον] Forte ὃν καὶ — absolute.

29 θεομισέες] Suidas: Θεομισέες, ὑπὸ θεοῦ μισούμενοι.
θεομίσος δὲ, ὁ μισὸν τὸν θεόν.

30 ἀπαντῶντας] Sic Cod. et Comm. — Hoesch. et
Reg. ἀπαντοῦνται.

31 ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων] Cod. et Comm. ἄρξεται.
Reg. et Hoesch. ἄρξατε, e conjectura, ut videtur. Dedl
ἄρξετε, quod sensus postulat. Locutionem ἄρχειν χει-
ρῶν ἀδίκων plene illustravit Leopardus Emend. X. 12.
Conf. Eklipsea Schaeferianus p. 527, et Alberti Obss. p. 223.

32 μητέρα μόνον] Dissentit Zosimus III. 7. οὖν αἰ-

αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἄμα καὶ δόν-
των, ἀνέζευξεν ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν, μετα-
πώρου τε ἐξηκόντος καὶ χειμῶνος ἤδη συνισαμέ-
νου καὶ διαψύχοντος.

‘Ὅτι Βαδδόμαριός 33 τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προ-
εἶχε 34 Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετόφετο με-
γαλαυχίας, ὥς ἐτόγχανε μὲν ὄμηρον τὸν ἑαυτοῦ
δεδωκώς υἱὸν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς αἰχμαλώτους
οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρπασμένους,
τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδούς, ἀπῆται τὸν ὄμηρον,
πολλὰ ἀπειλῶν εἰ μὴ λάβοι. Ἀποπέμπει δὲ
τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τοσοῦτον ἐπιβείας, ὥς
οὐκ ἔστιν ἀξιώπιζον ἐν μειράκιον ὑπὲρ πολλῶν σύ-
γγενέζερον ἀμήρεῦον παρ’ αὐτῷ, ἀλλ’ ἢ τοὺς
αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσήκον ὄντας ὑπὲρ
τρισ-

τῷ (Nebisgasto) τῶν οὗ γεγονότων ἄλλους δμήρους
λαβόν.

33 Βαδομάριος] Fait Germanorum regulus, cujus non
semel meminit Ammianus. Zosimus III. 4. Vadomarium
cum Chnodomario confudisse videtur: confer Reiteme-
rum p. 568. Quae hic narrat Eunapius apud nullum
aliam scriptorem reperiuntur, pertinereque possunt ad
ann. 360 plus minus.

34 προεἶχε] Scribere nullus dubitavi pro cod. et edit.
προσεἶχε.

τριῶ χιλιάς τοῖς αὐτίκα ἤξουσι πρέσβειν, ἢ
ἀδιποῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραφέ τε καὶ τὴν
πρεσβείαν ἔξελλε, καὶ αὐτὸς εἶπετο τῇ πρεσ-
βείᾳ ἀπὸ Νεμέτων 35 ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥήνον, ἥδη C.215.
τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις 36, ὃ ἐς Φρούριον 37.

Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀνα-
γόμευσιν 38 πρεσβεῖαι πανταχόθεν 39 συνέβαινον,
καὶ εἴφανοι πολλοὶ χρυσοῖ, 40 οἳ αὐτῷ παρὰ τῶν
ἰθαῶν

35 Νεμέτων] Nemetes circa Spīrum habitabant.

36 Ῥαυράκοις] Rauraci finitimi erant Helvetiorum,
circa Rhenum, nunc Basilienses.

37 Φρούριον] Procopius, apud Lindenbrog. ad Am-
nian. XVI. p. 139. κατέλλους τὰ Φρούρια τῇ Λατίνῳ
καλοῦσι Φουῖ.

38 ἀναγόμευσιν] Julianus fuit a militibus Imperator
creatus anno 360.

39 πρεσβεῖαι πανταχόθεν] Zosimus III. II. ὅντι, 22
αὐτοῦ (Juliano) κατὰ τὸ Σίρμιον, ἐξ ἀπάτης, ὡς εἰπὴν,
τῆς Ἑλλάδος ἐπέλλοντο πρέσβεις.

40 εἴφανοι χρυσοῖ] De hoc more coronas aureas
principibus, in fidei argumentum, mittendi, vide Pet-
vium ad Synes. p. 7. Cyrillus Hieros. Epist. ad Con-
stantium p. 247 A. ἔτεροι ἀφ' ὧν ἔχουσι τὴν τιμίαν σου
πολλάκις εἴφανοῦσι κεφαλὴν, χρυσοκολλήτους εἴφα-
τους, λίθους διαγυσεάτοις παποικιμένους προσκομίζον-
τες. et Notker rursus p. 469.

Gg 2

ἰθὺν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν
αἰκοῦντες ἔτυχον ὄσων ἐδεήθησαν καὶ πλείονων ἢ
ἐλασσόνων 41. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον 42

R. 18. ἔπραττον, Εὐναπίου 43 μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ
αὐτῶν πρεσβεύοντος, εὐημερήσαντος 44 δὲ οὕτω
κατὰ τὴν πρεσβείαν, ὥς τε καὶ δίκη τινι περιμα-
χήτῳ συνεπτεῖν ἢ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν.
Ὁ δὲ ἐνῖκα καὶ τὴν δίκην, καὶ ἐκ Κλαζομένων
δὲ Πείσων 45 εὐδοκίμει λέγων.

“Ὅτι

41 ἐλασσόνων] Cod. et editi. ἐλάσσων. Margi-
nēs Hoefsch. et Reg. ἐλασσόνων, quod recipere debui.

42 εὐχῆς κρεῖττον] Hanc loquendi formulam illustrant
notae interpretum ad Gregor. Cor. p. 133. Synesius de
Regno p. 4 A. τὸ κρεῖττον εὐχεσθαι ὁρᾶμα.

43 Εὐναπίου] Non Noster, sed Eunapius alius aetate
prior, et cuius meminit Suidas in Μουσώνιος. Vide om-
nino Chapmannum Obsf. in Ulpian. §. 3. et Fabricium
Bibl. Gr. t. 7. p. 538.

44 εὐημερήσαντος] Hinc forte suum Εὐημερήσαντος
hausit Suidas.

45 ἐκ Κλαζομένων δὲ Πείσων] Reg. ἐκκλαζόμενοι
et ad marg. conjicitur ἐκκλησιαζόμενων vel ἐκκλησιαζό-
μενον. Cantociarus: „Legi δικάζομένους πείθων εὐδοκίμ.
„ λ. Fronto, vir pius et doctus, ex Casaubono legit
„ καὶ ἐκ Κλαζομένων Πείσων. Et Piso Clazomenis ortus
„ dicendi facultate clarus fuit.” Equidem servavi codi-
cis lectionem et Commel. Hoefschellique, distinctis tan-

tum

“Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις 46 ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦτον, τοὺς χρυσοὺς ἔχουσαι τεφανοὺς, πρὸς ἐκεῖνον 47 ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων ῥαδίως οὕτως καὶ συντόμως, ἐπήγγελλέ τι δὲ ἅπασι, ὡς ποιήσων αὐτίκα μάλα.

“Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐάλεντι 48, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκειῶν καὶ τῶν ὀθνεῶν ἄγοντι, τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν ἐράτευμα πλησίον ἤδη πού τυγχάνειν, οὗς ὁ Προκόπιος 49 εἰς συμμαχίαν ἐξε-

tum modo ἐκ et κλ. quae coaluerant et, majoribus κλ. et Πισίε. literis, propria nomina, perspicuitatis causa, notavi. Pífo potuit esse Eunapli adversarius. Pro καὶ τὴν δίκην legendum forte κατὰ τ. δ., vel delendum καὶ natum ex ultima syllaba vocis δίκη. Comm. καὶ πείσων, vido typographico,

46 Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις] Anno 364. Vide Zosim. III. 36. extr. et Zonar. XIII. 14. p. 29 A.

47 ἐπὶ τοῦτον — πρὸς ἐκεῖνον] τοῦτον, Jovianum; ἐκεῖνον, Valentinianum. Jovianus subito morbo fuit oppressus, cum octo menses imperasset. Capoclarus totum hunc locum pessime vertit, — De coronarum aprectum dono nonnulla modo adnotavi, p. 467.

48 τῷ βασιλεῖ Οὐάλεντι] Anno 367. Vide Zosimum IV. c. 10.

49 οὗς ὁ Προκόπιος] Zosimus ibid. et IV. 7. ubi

470 EUNAPII FRAGMENTA

ἔξεκεπλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γάβ-
ρους εἶναι τὰ φρονήματα ἔλαγον τοὺς προσιόντας ὅ-
καὶ περιφρονητικοὺς τῶν ὀρωμένων, ὀλιγώρους
τε πρὸς τὸ ἀπόλασθαι μεθ' ὕβρεως, καὶ πολλὰ

C.216. τὸ ἀγέρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας.
Ὁ δὲ βασιλεὺς, συντόμως αὐτοὺς ἀποταμίαν
τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστροφῆς, κατεῖχεν ἐντὸς ἀρ-
πύων, καὶ τὰ ὅπλα παραδοῦναι 51 κελεύσας. Οἱ
δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν, μέχρι
τοῦ κινήσai τὰς κόμας 52, ἐπιδειξάμενοι. Δια-
σπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις, ἐν ἀδέ-
σμῳ κατεῖχε Φρουρᾷ 53, καὶ καταφρόνησιν ἐνε-
ποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρὸς
τε

Rekem. — Modo τυγχάνειν, pro Commeliniano τυγ-
χάνει, scripsi ex Hoesch. et Reg. Codex τυγχάνει.

50 τοὺς προσιόντας] Forte οἱ προσιόντες. vel πρὸς
τοὺς προσιόντας. Sensu iamē vulgata non caret.

51 τὰ ὅπλα παραδοῦναι] Zosimus IV. 19. hinc sua
sumsit, et multa in sequentibus habet similia.

52 κινήσαι τὰς κόμας] „Lego κομῆσαι. Etenim
„κινήσαι τ. κ., capillos movere, vix est ut mentis ferro-
„cium significet; sed cōmas nutrire petulantiam indicat.”

CANTOQL. Locum non expedit. Credo hic innui-
morem quemdam horum hominum.

53 ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε Φρουρᾷ] Hoesch. et Reg. Φρου-
ρᾷ, Cod. Φρουρᾷ, sed ductu in desipientis impedito.

Comm.

τε μήκας ἀχρεῖον 54 ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτε-
ρα τοῖς ποσὶ, κατὰ τε τὸ μέσον διεσφιγμέ-
να, ἥπερ Φησὶν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα 55. Δε-
χόμενοι δ' οὖν 56 αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς
πόλεις οἰκοῦντες, καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας,
τὴν ἑαυτῶν ἐξαπάτην γελαῖν ἠναγκάζονται. Τού-
τους ἀπῆται τοὺς γενναίους ὁ Σκυθῶν βασι-
λεὺς, καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμύ, καὶ πρὸς τὸν
τοῦ δικαίου λόγον 57 οὐκ εὐδαιότητον. Ὁ μὲν
γὰρ

Comm. Φρουρῆ. Zosim. l. c. ἐν ἀδελφῇ Φρουρεῖσθαι πα-
ρακελευσάμενος φυλακῇ: pro. Φρουρῆ reponens φυλακῇ.
Et Suidas: Φρουρᾶ· φυλακῇ.

54 ἀχρεῖον] Suidas: Ἀχρεῖον· τῇ τόνῃ ὡς ἄμεινον.
Forte: τῇ τόνῃ 2ς, ἄμεινον. Et p. 477. ἀχρεῖον ite-
rum, at p. 479. ἄχρηστος. Dio Chrys. Or. VI. p. 201.
ἀποδίδρασκουσι τὴν ἀέρα καὶ τὰ σώματα ἄχρηστα ποιοῦσι
καὶ ἀδύνατα ἀνέχεσθαι χειμῶνος. Cod. 2958 habet ἀχρεῖα.

55 διεσφιγμένα—τὰ ἔντομα] Aristot. H. An. l. c. 2.
Dio Chrys. Or. VIII. p. 279. ὑπὸ δὲ ἀνδρῶν ἡττωμένους
λεπτῶν τε καὶ ἀσάρκων, καὶ τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας
μᾶλλον ἐντετμημένων. Nuper Parisiis Ruscos vidimus
Scytharum horum ἀποχόνους, immani proceritate, ster-
no nigro in modum prominente, corpore circa lumbos
strigoso et constricto, homines plane σφηκοειδεῖς.

56 ἀεχόμενοι. δ' οὖν] Recepi emendationem Valefil.
Vide supra p. 192. Cod. ut editi.

57 πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον] Julianus Epist. p.

γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκέναι 58 κατὰ συμ-
μαχίαν καὶ ὄρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε 59 βασιλέα
μὴ τυγχάνειν καὶ αὐτὸν οὐκ ὁμωμοκέναι. Ἐκεί-
νου δὲ προστεθέντος 60 τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ὅτι διὰ
τὴν ἐκείνου δεδώκει συγγένειαν αἱ
καὶ τὰ τῶν πρέσβων ἀξιώματα προστιθέν-
τος, ὁ Βασιλεὺς ἀντεφώνει τοὺς τε πρέσβεις
ἔχειν

398 B. κατὰ τὸν τοῦ δικαίου λογισμὸν, συνῶδα τοῖς
ἐνωθέν βασιλεῦσι θεωροῦντες.

58 ὁ μὲν γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δέδωκε.] Cf. Zosim. I. c.

59 ἀπέφασκε] Suidas: Ἀποφάσκει· ἀπαγορεύει ἢ
ἐποφαντικῶς λέγει τι.

60 προστεθέντος — συγγένειαν] Procopio enim fuit
cum Juliano cognatio sanguinis. Zosimus IV. 7. πρὸς
τοῦτο δὲ αὐτοὺς (τοὺς βαρβάρους) ἐπισπάσατο τῆς
Ἰουλιανῶ τοῦ βασιλέως συγγενείας τὸ κλέος.

61 συγγένειαν] Post hanc vocem in codice lacuna
patet dimidia fere paginae. Mox pro ἀξιώματα προσ-
τιθέντος, quae est lectio codicis, Hoefschellii et Comme-
llini, Regia habet προστιθέντες, non vitio operarum, sed
editoris; nam veritur: „Legatorum etiam dignitatem,
„tanquam legatorum loco essent, obtendebant.” Equi-
dem putaverim nihil, vel fere nihil hic deesse. Rex
Scytharum obtendebat legatorum dignitatem, qui a Proco-
pio fuerant ad ipsum missi: Zosimus IV. 10. τοὺς
ἀφελῆσαι παρὰ τοῦ βασιλέως ἀπῆτει, κατὰ πρεσβεΐαν
τοῦ τότε κρατοῦντος αὐτοῦ φήσας ἐκπεπομφέναι.

ἔχαιν τὴν δίκην 62, καὶ τοὺς παρόντας ὡς πο-
 λεμίους κατέχεσθαι, πολέμιον πρὸς συμμαχίαν
 ἦκοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων ὁ Σκυ-
 θικός ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι
 τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν πα-
 ρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν R. 19.
 πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμήρτου τύχης
 προσδοκηθεὶς 63, τῇ δὲ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι C. 217,
 καὶ προνοίᾳ κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ σταθερὸν τε καὶ 64
 ἀσφαλέστερον.

Ὅτι

62 ἔχαιν τὴν δίκην] Zosimus IV. 8. ἐπεξῆει (ὁ οὐδέ-
 λης) πικρῶς ἄπασι, διαρעυνόμενος οὐ τοὺς συμπράξαν-
 τας τῇ τυραννίδι μένουν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς βροχλῆς κοι-
 νωνήσαντας, κτλ.

63 τῷ μὲν ἀξιώματι — προσδοκηθεὶς] Suidas, qui
 hunc locum adfert in voce Ἀτεκμήρτον, exhibet τῷ
 τε pro τῷ μὲν, et προσδοκηθείσης pro προσδοκηθεὶς ver-
 bumque χωρήσειν omittit. Cum προσδοκηθείσης, non
 capio qui stare possint verba πολυτρ. συμφορῶν. Ser-
 vato textu, jungendum πολ. συμφ. καὶ ατεκμ. τύχης
 cum μέγα. Ἀτεκμήρτου Suidas vertit, ἀκατανοήτου.

64 κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ σταθερὸν τε καὶ] Sumpsit τε
 ex Suida, qui haec habet in Σταθερὸν, quod vertit ισχυ-
 ρὸν, βέβαιον. Caeterum verba paulum immutavit, ὁ δὲ
 πόλεμος ponens ante τῇ τοῦ βασι. et κατηνέχθη pro κα-
 τενεχθεὶς, scilicet ut sententia non penderet.

G g 5

Ὅτι τῶν Σκυθῶν 65 ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν
 Οὐννων ἀναιρεθέντων καὶ ἄρθην ἀπολλυμένων τὸ
 πλῆθος, οἱ μὲν ἐγκαταλαμβάνοντες σὺν γυ-
 ναιξὶ καὶ τέκνοις διεφθείροντο, καὶ οὐδὲ μία 66
 Φειδῶ τῆς περὶ τοὺς Φόνους ἦν ὠμότητος, τὸ
 δὲ συναλισθὲν 67 καὶ πρὸς Φυγὴν ὁρμήσαν πλῆ-
 θος μὲν οὐ πολὺ τῶν εἰκοσι μυριάδων ἀποδέου-
 σαι, συνῆλθον ἐς τὸ μάχιμον ἀκμαζούσας 68.
 κινηθέντες 69 καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖρας
 τε ὤρεγον πόρρωθεν μετὰ ὀλοφυρμῶν 70 καὶ
 βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας 71, ἐπιτραπῆναι
 τὴν

65 τῶν Σκυθῶν] Rem narrat Zosimus IV. 20.

66 οὐδὲ μία] Regia οὐδαμία. Sed Eunapius fere sem-
 per οὐδὲ εἰς scribit. Vide not. p. 193.

67 συναλισθὲν] Suidas: 'Αλίσας' συναθροίσας. Συ-
 ναλίσας' συνάξας, συναθροίσας. Confer notam ad Eu-
 napium p. 277. ubi, de permutatione verborum συνα-
 λίζω et συναυλίζω agens, poteram indicare Kusterum ad
 Suidae Συναλίσας.

68 πλῆθος μὲν — ἀποδέουσαι — ἀκμαζούσας] Lotum
 verbis et depravatis et omisissis laborat, sensu tamen per-
 spicuo satis nec multum impedito.

69 κινηθέντες] Margines Hoefchel. et Reg. νικηθέν-
 τες. Κινηθέντες potest explicari verbis Zosimi IV. 20.
 ὧν εἶχον ἐκστάντες οἰκήσεων.

70 ὀλοφυρμῶν] Suidas: 'Ολοφυρμός' θρήνος.

71 ἱκετηρίας] Suidas: ἱκετηρία' ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας

'Ικε'

τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν
 συμφαρὰν ὀδυρόμενοι, καὶ προσθήκην τῇ συμ-
 μαχίᾳ παρέξουσιν ἐπαγγελλόμενοι. 71. Οἱ δὲ
 ταῖς ὕχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφα-
 σαν πρὸς τὸν βασιλέως γνώμης 72. Ἐν-
 τεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἡ γνώ-
 σις· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολ-
 λῶν ἐφ' ἐκάτερα γνώμων ἐν τῷ βασιλικῷ συλ-
 λόγῳ ῥηθειςῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ, καὶ γὰρ ὑπ'
 ἀντιζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύον-
 τας 74, οἱ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέ-
 γραπται 75 οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ
 διηρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἐδόκειν, τὴν διανομὴν
 οὖν ἐνεγκόντες 76 ἐπὶ τὸν θεῖον· τούτων δὲ ἕνεκα
 καὶ

Ἰκτετηρία δὲ εἶναι ἢ οἱ δέεμενοι κατατίθενται πον, ἢ
 μετὰ χειρὸς ἔχουσιν. Confer Igenium Opusc. t. I.
 p. 135.

72 ἐπαγγελλόμενοι] Sic cod. et Commel. Ἀπαγγελλο-
 in Hoesch. et Reg.

73 ἔνι βασιλέως γνώμης] Valentis scilicet.

74 συμβασιλεύοντες] Gratianum nempe et Valenti-
 nianum minorem, Valentiniani fratris filios.

75 γέγραπται] in Historia nunc deperdita, Confer
 Zosimum IV. 19. §. 2. ubi Reitemeierus.

76 οὖν ἐνεγκόντες] „ Totus locus pessime acceptus
 „ est ab interprete [Cantoclaro]. Verte igitur: *tandem*
 „ *in*

καὶ ὡς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαίων αὐξή-
σαν, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ ὅπλα
καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάθεσιν 77 ἐκ βασι-

λέως ἐπιτραπήναι, Σκυθῶν αἱ τολμηράτατοι καὶ
C.218. αὐθάδεις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ
βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες
τὸν ἀπόδασμον 78 τοῦτον, τῆς τε ἀρχῆς παρελύ-
θησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι

πρὸς

„ *imperator eos recipere decrevit, partim ex aemula-
tione adversus consortes imperii (erant hi fratres
fili, ut superius dictum est, qui paternum imperium
inter se arbitratus suo diviserant inconsulto Patre),
partim etiam, quod maxima virium accessione auc-
tus sibi imperium videbatur; has ob causas iussit
etc.*” VALESIVS. Loci constructio valde est con-
torta nec facile in ordinem redigenda; nihil tamen deesse
videtur. De re vide Valesium ad Ammianum Marcelli-
num libr. 31. c. 12. p. 641.

77 *διάθεσιν*] Eunapium scripsisse credo *διάβασιν*.
Cum θ et β multum inter se similitudinis nonnunquam
habeant, ut ostendit Bastius in Comment. Palaeogr., li-
brarius, qui *διάβασιν* legere sibi videbatur, mutavit in
διάθεσιν et se egregium esse criticum credidit.

78 *ἀπόδασμον*] Sic Cod. et edit. Suidas scribit ἀπο-
δασμόν, quod vertit *μῦθόν τινα*, haecque scriptura est
vulgatior,

πολεμίους 79 διέφθειραν. Οἱ τε παραδυνα-
 ζεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέ-
 λων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν,
 πολιτικοὺς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ
 βασιλεὺς ἐξ Ἀντιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν
 ἀχρεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξαμένοις καὶ πα-
 ρατέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν καὶ
 ταύτην ἐς ὀμηρίαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπι-
 σῆναι ταῖς ὄχθαις καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχί-
 μους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα
 παρασχεῖν ἐς τὴν περαίωσιν, εἰ μὴ, τὰ ὅπλα
 καταθέμενοι, γυμνοὶ διαβαίνοιν· οἱ δὲ ταῦτα R.20
 ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἦρα
 παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν,
 ὁ δὲ ἡλέει γυναῖκας εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώ-
 των, ὁ 79' δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς
 δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε τῶν δώρων, τὰ τε λίναι
 ἐφάσματα καὶ τὸ τῶν σρωμάτων ἐπ' ἀμφότε-
 ρα

79 ὅτι πολεμίους] Hoesch, et Reg. hinc novum
 caput ordiuntur; sed verba sunt continuanda, quod et
 Valesius monuit. Mox pro οἱ τε παραδ. Reg. habet
 ὅτι τε παρ. vitio typographico. Sequentia sunt salebro-
 sa et, ut videtur, mutila.

79' δ] Cod. Hoesch. et Reg. 7c.

478 EUNAPII FRAGMENTA

ρα θυσανοειδές 80, ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπε-
λάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν εἰ καταπλήσειν οἰκετῶν
καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν, καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσ-
σαν 82 τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες
δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομωτά-
την, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτήρας πα-
λαιούς μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ το-
σοῦ-

80 θυσανοειδές] „Intelligit tapetes utrimque villosos, qui uno verbo ἀμφίμαλλοι dicuntur; qualia sunt stragula e lana quibus lectos operimus. His operuntur tapetes ἐτερόμαλλοι, cuiusmodi sunt hi quos Turcicos et Persicos vocamus: sic Gaza vocem θυσανώδη interpretatus est in Theophrasti Historia plantarum. Quod si quis cum Cantoclaro maluerit interpretari *stragula utrimque fimbriata*, equidem non valde repugnabo.” VALES. Cf. Jacobs ad Anthol. t. 7. p. 251. Suidas: θυσανέσσα· κρεσσὸς ἔχουσα.

81 οἰκίαν] Cod. οἰκίαν. Hoefsch. et Reg. οἰκίαν cum οἰκίαν in margine.

82 τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν] Longus IV. p. 129. οὗ ἄπειρος τῆς ἐρωτικῆς λύττης. Haec est Schaeferi lectio e conjectura vocem λύττης emendantis. Et ipsi quidem Eunapii locus favet; fateor tamen me non statim credere Longum scripsisse ἐρωτικῆς λύττης, quod Theocritus, Eunapius, Basilus Vit. Thecl. p. 248. C., Lucianus Toxar. 15., vel alii ita scripserint. Vulgata lectio, λύττης commodum satis sensum habet nec sollicitanda videtur.

σοῦτον ἀκονιτί 83 πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ
τὴν αἰκοι συμφορὰν εὐτυχίσαντες (οἳ γε ἂντι C.219.
τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βασιλέως τὴν Ῥω-
μαϊκὴν ἀρχὴν ὑπελάμβανον), εὐθὺς πολὺ τι
βάρβαρον ἐν τῇ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαι-
νον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρητος ἡλικία, προλαβοῦ-
σα κατὰ τὴν διάβασιν, μετὰ βαθείας σπου-
δῆς καὶ Φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων,
εἰς τὰ ἔθνη κατεχρεῖτο καὶ διεσπείρετο· οἰκέ-
ται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ
μὲν βασιλικὰ παράσημα 84 ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν
ἀβροτέρας ὄρεν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον· παῖδες
δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρὸς τε τὴν εὐκράσιαν
τῶν

83 ἀκονιτί] Cod. et Comm. ἀκονητί, male. Sui-
das: Ἀκονιτί· χωρὶς κένεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης,
ἢ εὐμαρῆς. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν οὕτως
εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥς μὴδὲ κονίσασθαι.

84 Παράσημα] „Male Cantoclarus vertit, *signa re-*
„ *gis gerebant*, cum potius *insignia* vertere debuisset.
„ Id enim sibi vult Eusebius, pueros Gothorum impu-
„ beres inter Imperatoris ministros adscriptos fuisse et
„ cultu regio vestitos. Nam paedagogiani pueri purpu-
„ ra induebantur, ut docet Marcellinus in rebus Pro-
„ copii [XXVI. 6.]. Sunt igitur βασιλικὰ παράσημα,
„ quos *colores* regios vocamus vernaculo sermone, quos
„ etiam in regalibus pedisequis magnopere Galli vene-
„ rantur.” VALES.

τῶν ἄνδρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφύμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι, παρὰ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα δρακοντίων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὅπλοις 85 ἅμα τῷ σπέρῳ τοὺς ἄνδρας ἀναπλάσσειν· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς Φῶς καὶ ἔργον συνήγαγεν καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μετὰ 86 θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναϊότατον 87 τοῖς ὑπο-

85 ἐν ὅπλοις] Sic Hoesch. et Reg. In Commel. est ἐνέπλους, in codice ἐνέπλους. Thucyd. VI. 56. ἐν ὅπλοις ἀθρόους γενέσθαι. Lycurg. p. 233. Auger. τῇ βουλῇ χρηματιοῦσαν ἐν ὅπλοις. Dichter et ξὺν ὅπλοις, Thucyd. II. 2. et μεθ' ὅπλων, Apollon. praef. in Aesch. p. 16. Reisk.

86 οὐ γὰρ ἔφθασαν — πάντα ἦν μετὰ] Cod. et edita. μετὰ. Vide not. ad Eunap. Sophist. p. 273.

87 γενναϊότατον] Hoesch. et Reg. γενναϊότητος, et ad marginem γενναϊότατον, pro variante lectione. Cod. γενναϊότατον. — ἐκ βεβληκότων, nempe τῶν Οὐρανῶ cf. p. 474.

ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκῶτων ἐς ἐπα-
 νάστασιν εὐθὺς ἐγερθῆναι καὶ 88 μαχόμενον, πο-
 λὺ δαυότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν
 ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνε-
 χὴς αὐτῇ 89 χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία
 τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ οὕτω πολυῦμνητος, ὥς οὐδὲ C. 220.
 εἰς κατὰ ταῦτα ἀναγράφειν λόγος ἦν· τοσαύ-
 τὴν δὲ οὔσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον,
 εὐδαίμονά τε ἔμα καὶ εὐάνδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν
 ἄπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπιναίως
 καὶ παράχρημα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα
 καὶ ἀνοιδήσασα κατεστέρσεν 90 εἰς τοσόνδε καὶ
 κατήμάξεν 91 ταῖς συμφοραῖς, ὥς χρυσὸν
 ἀποδειχθῆναι 92 πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυ-
 σῶν

88 ἐγερθῆναι καὶ] Forte legendum ἐγερθὲν καὶ.

89 συνεχὴς αὐτῇ] Sic Hoefsch. et Reg. — Comm. et
 Codex αὐτῇ.

90 κατεστέρσεν] Sic Hoefsch. et Reg. Sed Cod. et
 Commel. κατεστέρυσεν. Illud praeferre debui. Suidas
 hinc forte: κατεστέρυσεν· κατέστρωσε.

91 κατήμάξεν] Suidas: Κατήμαξενός· τατρίμ-
 μένος.

92 χρυσὸν ἀποδειχθῆναι] „ Ut simul atque aurum
 „ per ea tempora calamitosa in Thracia ostenderetur,
 „ Mysorum, ut est in proverbio, praeda esset: id est,

H h

„ h-

R. 21. τῶν παροιμιώδη λεῖαν θ3. Δόξαν αὐτοῖς στασιάζειν.

ζευ.

www.libtool.com.cn

„ illud impune liceat a quovis eripere. Mysorum enim
 „ praeda de direptione et gratulatione pro libidine facta
 „ nullo poenae metu dicitur.” CANTOCL. — „ vertes
 „ ut vetus illa Mysorum praedatio, proverbio celebra-
 „ ta, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse
 „ videretur. Hunc Graeci sermonis elegantiam non in-
 „ tellexit Interpres, ut ex ipsius versione satis apparet.
 „ Eadem phrasi usus erat Eunapius in Gestis Carini
 „ Augusti: Καρῖνος, inquit, ὁ βασιλεὺς, γενόμενος θν
 „ ἐξουσίᾳ καὶ βουλῆσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλιπούτων
 „ κακὸν εἰς τυραννίδα, ὥς τε ἐπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῶ-
 „ δουμένην τυραννίδα: quem Eunapii locum citat Su-
 „ das in v. Μακρῷ et in v. Καρῖνος [vide infra Fragm.
 „ §. 4] Est autem phrasia elegans et plane Attica, qua
 „ utitur etiam Plato, in Epist. 7. ad Dionis propinquos,
 „ ubi loquens de Trigluta Tyrannis, qui, reip. constituen-
 „ dae causa, ab Atheniensibus creati fuerant, sic ait:
 „ ὁρῶν δὴ πον τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῃ χρυσὴν ἀπο-
 „ δείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Similiter Dio in
 „ l. 47. [c. 15] Historiae Rom. οὕτω τὰ πράγματα
 „ πρὸς τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ταυ-
 „ τὸν διήγον, ὥς τε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος
 „ μοναρχίαν φανῆναι. Male apud Joannem Zonaram in
 „ tome 2. Annal. pag. 141. legitur: ὥς τε χρυσὴν τὴν τοῦ
 „ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι. Scriben-
 „ dum enim est χρυσὴν ex Dione, quem Zonaras ex-
 „ scripsit. Denique Conon, vetus scriptor, in Narrat.
 „ 13. apud Photium, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξεις τὰ τῆς
 „ Τροίας

ζῆν, ἀξιομαχόν· μὴ παρόσσης δυνάμεως εἰς ἄμυν.

www.libtool.com.cn

ἢ Τροίας κακῶς. VALES. Eadem leguntur in Valesii Emendat. III. 17. Adde omnino Hemsterhusium ad Luc. Necyom. c. 4., cui non assentiōr χρυσὸν in loco Platonis legenti pro χρυδῆν, et iterum χρυδῆν pro χρυδόν in Luciano.

93 τὴν Μυσὴν παρ. Λαίαν] Cf. Etasm. Adag. I. 10, 92., Wolfianum Libanii indicem, Pantinum ad Basil. Seleuc. p. 390. et praeclaram Cotayi notam ad Ilocr. p. 53. Mazaris ineditus, in Διαλέγῃ νεκρικῇ cōd. Paris, 1991 A. ἐπεὶ οὖν ἐν τοιαύτῃ (κυνόγῃ) κατὰ πάντων διώδευσεν, καὶ πᾶσι οὕτως ἐμῶς, ὥς ἔφθην εἰπὼν, ἐπεισέφρησε, μετὰ τῶν ἄλλων μάλα γε ἀναιδῶς, ὧ πᾶρόντες, καὶ μοι ἐπέτετο, καὶ δίκην ἀκηπτοῦ μίᾳ πρὸς ταῖς εἰκοσιν ἡμέραις κατὰ τοῦ σώματος ἐκστρεψάσα, νῦν μὲν συνεχέσει πυρετοῖς, νῦν δὲ κλῆθοις, νῦν δὲ δοκοῦσινος ἰλίγγους καὶ μελῶν πᾶρσεναι καὶ ἄλλας ἐπιπλήθους ἰδύναι διαδύσασθαι. Μυσὴν Λαίαν, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰ ξύμπαντα κατειργάσθαι μέλη. Postrema a verbis καὶ δίκην nuper adtulit Hæsius, vir eruditissimus, ad Timarionem §. 12. p. 189. Theodorus Prodr. Rhodane. p. 5. Καὶ πάντες ἔρδην εἰδιδόντες τὴν πόλιν Λαίαν Μυσὴν ἔθεντο ταύτην, ὥς λόγος. Nicetas Eugenianus, Theodori imitator, in Notis. Manuscriptorum t. 6. p. 231. Οἱ βάρβαροι δὲ συνδραμόντες αὐτίκα Λαίαν Μυσὴν ἔθεντο τὰ πρὸς ταῖς πύλαις. Manuel Palaeologus ibid. t. 8. p. 275. διὰ πλεονεξίαν πολλὰν Μυσὴν μὲν Λαίαν τὰ προετυχόντα ποιεῖσθαι.

H h 2

ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ Φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν· περιεσθίει δὲ εἰς ἴσον λόγον καὶ Σκυθὰς Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πάλλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται, τειχῶν ἔνεκον καὶ οἰκοδομημάτων· ἡ δὲ χώρα καὶ τὸ πλεῖστον 94 ἀπανάλωται καὶ ἔστιν ἀοίκητον, καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγήτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσε 95, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐντείνων ἑαυτὸν, προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν 96, ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἦδη γὰρ καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν κατέτρεχον καὶ τοῖς τείχεσιν ἠνώχλδον περικαθήμενοι, τοῦ

C.221. λέμιόν τε οὐδὲν ὁρῶντες εἰς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πάσαν ὕβριν ὠλισθηκό-

τες·

94 καὶ τὸ πλεῖστον] Forte, κατὰ τὸ πλ. — ἀοίκτης καὶ ἄβατος.

95 ὑπερέζεσε] Cod. et Comm. ὑπερέζισαν.

96 Σαρακηνῶν ἱππικόν] *Arabum equitatum*. Codd. for Heynium ad Zosim. IV. 32. 3.

τες· ὅ δὴ 97 καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα εὐα-
τηγήσκει κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἢ τύχῃ.

Ἄτι ἐπὶ Θεοδοσίῳ 98 τοὺς πρῶτους χρόνους
τῆς βασιλείας, τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνό-
μενός τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὐννων, διεβεβήκασαν
τῶν φυλῶν ἡγεμόνες ἀξιόκρατι καὶ γένει προή-
κοντες 99. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγ-
νωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοὺς ὀρώντες κείμε-
να, εἰσὼν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἡγείραν· οἱ
μὲν ἀγαπῶν καὶ δέχεσθαι τὴν παρούσαν εὐδαι-
μονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν δίκαιον γεγονότα φυ-
λάττην ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκεί-
νας τὰς συνθήκας 100 (αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέστα-
τοι 101 καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρα-
τρέ-

97 § 34] Hoefsch. et Reg. in marg. ἔκον.

98 ἐπὶ Θεοδοσίῳ] Cf. Zosim. IV. 56.

99 προήκοντες] Cod. et Comm. προεῖκοντες.

100 ὄρκον — συνθήκας] Haec verba saepe junguntur.
Vide notam Hemsterhusii ad Plut. p. 441. Lydius p. 779.
784. 800.; Dionys. Hal. A. R. I. 40.; Zosim. III. 9.
53. Demosth. Rhod. p. 198, 16. Plato Menex. §. 17.
ἐνέκλειστο καὶ ἄμωστον. Praeivit Homerus, II. A. 77.
καὶ δὲ πόντος καὶ μαι ἔμοσσαν.

101 ἀσεβέστατοι] Sic Cod. et Commel. — Hoefsch.
et Reg. ἀσεβήτατοι.

τρέχουσαι), πάντι τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβοη-
 λεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑπα-
 δεξαμένους ἀδικεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν
 εὖ πάσχωσαν, ὥς ἂν τῆς ἐκείνων ἀπάτης χθ-
 ρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὐκ
 ἦν αὐτοῖς ἡ εἰσῆσις· καὶ διανεμηθέντες ἀπερβόλη-
 σαν, οἱ μὲν τὰ χεῖρω προθέμενοι τῆς βουλῆς,
 οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἐκατέρω
 εἰσῆσι τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς. Ὅμως καὶ ὁ
 βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμῶς ἀπείραστο
 εἶχε καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὰ Φιλόδορον
 εἰς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξαφέρετο καὶ πᾶ-
 ρεγυμένοιο τὰ τῆς Φιλονεικίας. Ἦν καὶ ἡγεμῶν
 τῆς μὲν θεαφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος 102,

C. 222. ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονὼς δὲ εἰς
 R. 22. ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλι-
 σος· θεοὺς τε γὰρ ὁμολογεῖ θεραπεύειν κατὰ
 τὸν ἀρχαῖον τρόπον 103 καὶ οὐδεμίαν 104 ὑπέστη
 πλάσιν εἰς ἀπάτην καὶ διακράτησιν 105, ἀλλὰ

102 Φράβιθος] Cf. Fragment 43.

103 κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον] De Fratribus genti-
 lismo testis est Zosimus V. 20, 1. 21, 31.

104 οὐδεμίαν] Sic Cod. et Comm. = Hoefsch. =
 Reg. οὐδεμίαν. Cf. supra p. 193.

105 διακράτησιν] Sic Hoefsch. et Reg. = Comm.
 διὰ κράτος.

γαμνὴν καὶ καθαράν διάφραγμα τῆς ψυχῆν περὶ
τοῦ βίου, ἐχθρὰν ὑπολαμβάνων.

ὁμῶς εἰδαο 106 πύλησιν

Ὅς χ' ἄπορον μὲν κεῖθει ἐνὶ Φρῶσιν, ἄλλο δὲ εἶπεν.
Γυναῖκα οὐκ ἤτησε Ῥωμαίαν· αἰεὶς, ἵνα μηδὲν
ὑβρίζῃ διὰ σφύματος ἀνάγκην, καὶ ὁ βασιλεὺς
ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης
(ἐτράφετο γὰρ ὑπὸ πατρὶ 107) καὶ τὸ πρᾶγμα
ἐθαύμασεν, χαυκέρων ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ
τοιοῦτον ἔξοι γαμβρὸν. Τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων
ἐλίγαι τινὲς τὰν εὐσεβειῶν καὶ ἀρετῶν ἀγαθή-
τες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γυνάμην ἐχέ-
ρισαν καὶ συνέφεκσαν· οἳ δὲ πολλοὶ καὶ δυνα-
τώτεροι τῶν ἀδολογημένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἶχον-
το, καὶ πρὸς τὴν ὠδὴν τῆς ἐπιβουλῆς σφαδά-
ζοντες 108 ἐμεμήνεσαν, ὧν ἦρχεν Ἐρίουλφος 109,
ἀνὴρ

106 ὁμῶς εἰδαο] Hom. II. IX. 312.

107 ὑπὸ πατρὶ] Hoefsch. et Reg. πατὴρ in marg. e
conjectura, puto, nec vera.

108 σφαδάζοντες ἐμεμήνεσαν] Cod. et Commel.
σφαγδάζ. Suidas: Σφαδάζοντες· σπῶμενοι ἢ δυσφοροῦν-
τες. Cf. Ruhnke, ad Timaei Σφαδάζειν· δυσανασχετοῦν
μετὰ τινος ὡς περ σπασμοῦ. Plut. de Educ. 13. ἀγ-
νακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. quae jungit et Thémistius
XXIII. p. 293 B. Hellodorus IV, 3. οὔτε ἀτρεμεῖν ὅτε

H h 4

κα-

ἀνὴρ ἡμιμάνης καὶ τῶν ἄλλων λυσσασσέμενος·
 Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βα-
 σιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεσέρου, τὴν παροι-
 μίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ, τὴν λέγουσαν „οἶνος
 „ καὶ ἀλήθεια“ 109, τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαν-
 τος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην ψά-
 σιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως καὶ
 διὰ θυρῶν ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκι-
 νηότες· ὁ δὲ Φράβιθος, δι' ἀρετῆς ὑπερβολῆς,

C.223. τὸ καλὸν καὶ δίκαιον· κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέ-
 ζερον ὀφθήσασθαι νομίζων, εἰ προσθαίῃ τάχος,
 οὐ περιμεύσας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος
 τὸ ξίφος, τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασεν·
 καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, διειροπολήσας 111 τὴν
 ἄδικον ἐπιβουλὴν, οἱ δὲ

§. I.

κνέιχεν ἢ κέρη, ἀλλ' ἐσφάδαζεν ἢ βάσεις καὶ οἱ πίδες
 ἐσκίρτων. Adde Schultens. Orig. Hebr. II. p. 108. —
 Cantoclarum non capio pro ἐμμεμήσαν proponentem
 ἀμείνεσθαι.

109 Ἐριούλφος] Ζοσίμο Πριούλφιος.

110 οἶνος καὶ ἄλ.] Cf. Erasm. Adag. I. 7. 17. Theo-
 erid sunt Id. 29. 1. vel potius Alcaei; nam Thierschlio
 viro doctissimo sic sentienti accedo.

111 διειροπολήσας] Cf. supra p. 354.

EUNAPII FRAGMENTA

EX SUIDA.

§. 1.

Ὁ δὲ τοξότης ἡφίει βέλος, εὐστοχος ὦν τοσού-
τους κατακαίνειν, ὅσα ἡφίει βέλη.

Suidas: Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεῖν. „Ὁ δὲ —
βέλη”. Εὐστόχος φησι. De verbo καίνειν dixi ad Phi-
lostr. Her. p. 559. Vide et Van Goensium Observ. Misc.
c. 5. p. 45. Mimas Pythagoreus Disf. II. p. 713. ἄνδρα
πανόν. Ubi Galens; „παγόν, procul dubio”. Pro-
cul dubio fallitur vir doctissimus. — Caeterum hoc fra-
gmentum pertinet ad illam historiae partem, qua Eunapius
narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi
militibus obsesam. Rem illustrat Zosimus I. c. 54. §. 7.
et c. 70. §. 1. Crediderim Eunapiam haec esse refe-
renda ad Cremnae obsidionem; nam Zosimus, loco po-
sterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur:
συνὴν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obseso) μηχαν-
ὰς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως
H 5 ἀφίει

490 EUNAPII FRAGMENTA.

ἐφίηται βέλη δυνάμενος· ὥς δὲ δακίς ἐνεκλεύσατο ὁ Ἀθ-
 διος ἀντὶ κατὰ τῆς τῶν πελεμίων ἐφίηται βέλος, μὴ
 διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ.

§. 2.

Σελεύκῃς: ὄρνεόν ἐστιν εὐπέπτον, καὶ ἀκόρε-
 σον, καὶ πανοῦργον, καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν
 λαφύσσον.

Haec verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod
 Zosimus I. 57. 6. in ea parte Historiae, quam ex Nostro
 sumit, Σελευκιάδας, memoret, αὐτὰς ἀκρίδας συμπε-
 ρίπτανται καὶ τοῖς σῆμασι ταύτας δέχονται. Seleuci-
 dum avium meminit et Theodorus Photi Bibl. Cod. 223.
 p. 681, 49. jam a Kustero indicatus: ἡ σελευκίς τὸ πτη-
 νὸν οὕτως ἐστὶν ἀκρίσιν ἀλβύριον, ὥς καὶ ὅσαι ἐν τῇ σκιᾷ
 ταύτης καταληφθεῖεν, φθάνονται. Cf. Heynium ad
 Zosimum; Broterium ad Plinium H. N. X. 39. 27.;
 H. Stephanum in Thesouro.

§. 3.

Ἰβηριοὶ καὶ Ἐρκούλαιοι, ὀνόματα τάξεων
 τάγματα γὰρ τινὰ δαίμοσιν ἐπώνυμα. Ἰβη-
 γὰρ παρὰ Ἱταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλης δὲ ὁ Ἡρα-
 κλῆς.

Haec esse Eunapiana non praestiterim; credo tamen
 vel tota vel ex parte fuisse lecta in ejus historia. Suspi-
 cionem hanc meam firmare mihi videtur Zosimi locus

II.

II. 42. 3: Μεγαλειότης τῆς τῆς ἀρχῆς ἐπιτετραμμένης τῶν Ἰοβιανῶν καὶ Ἐρκουλιανῶν· ταγμάτων δὲ ταῦτα ἐπώνυμα: ubi legendum putō ταῦτα δαίμοσιν ἐπώνυμα. Nam Zosimo, ut nunc editur, aliquid videtur ad integritatem deesse: Mem. III. 30. 4. οὐκ ἐπονομάσθησαν Ἰοβιανῶς καὶ Ἐρκουλιανῶς, ἀλλ' οἱ ταγμάτων δὲ ταῦτα ἐπώνυμα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ κατὰ τὴν φύσιν, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Δίδος, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε.

§. 4.

Καρῖος ἢ Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γενόμενος ἐν ἄευσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κῆλον ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρύσον ἢ τὴν τραγωδαυμένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοῦτομα τρεῖς ἔργοις μακρῶς παρήλαθε. Παιδων μὲν γὰρ εὐ γεγονότων 4 ὕβρεις, διὰ τὸ σὺν κῆρῳ, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομήσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον ὁ αὐτῶν καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν. Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγέτου τῆς φθορᾶς παρεναλίσθητό τις τῶν εὐδαίμωνων, ὥσπερ ἐν κοινῇ δούπῳ ἀλεκτορίδες 6, ἐς τὴν Κάρου τρυφήν. Μεμνησθαι δὲ τῶν κατακαπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν, ὅτι οὐκ ἐπὶ

499 EUNAPII FRAGMENTA

ἐπῆνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ, ὅτι λέγον-
τα, ὅτε ἦν μεῖράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβού-
λετα. Ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελάσαντες ἐναν-
τίον αὐτοῦ ποτέ, καὶ πάντα γ' ἦν αὐτοῦ βαρύν-
τερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς
ὑπηκόοις.

1 Καρῖνος] Suidas in Voce. Auctor non nominatur, hic quidem; sed in vocibus Μακρί, Ἐγκύκλιον, Ὅτρεις, Διοσημία, ubi illius longioris articuli sententias adferuntur, Eunapii nomen legitur adpositum.

2 καὶ δὲ τυραννίδα, ὅς] Suidas in Καρινός: καὶ δὲ τ. οὕτω καὶ τοῦτομα. Quae deficiebant suppleri, memento etiam Kustero, ex Suida in Μακρί.

3 ἀπέδειξε χαμῶν] Vide notam p. 482. et infra ad Fragm. §. 28.

4 εὖ γεγόντων] Suidas οἱ γεγ. hic et sub voce ὕβρις. „Probo conjecturam Wolfii, qui legendum suspicatur εὖ γεγον.“ KUSTER. Et εὖ recepi, praesentis Casaubono ad Vopisc. p. 252 D. Locutio est Eunapiana: cf. p. 199. et Fragm. §. 45.

5 ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον — ἀμαρτάνειν] Leguntur apud Suidam in Ἐγκύκλιον, quam vocem vertit, ἀπανταχοῦ καθολικῶν. Et ἀμαρτάνειν, interpretatur: τουτέστιν εἰς πᾶσιν ὑβρίζειν. Articulus εὖ, τὰ inserti ex hoc loco (nam in voce Καρῖνος non comparent, nec in voce Ὅτρεις), et ex Zonaræ Lexico, ubi col. 604 adferuntur verba Ἐγκύκλιον — ἀμαρτάνειν, sine auctoris nomine.

6 Ἀλακτορίδες — πῶν κατακοπτομένων] Vide supra

800

ποτὸς p. 221. 328. Plutarchus Cleom. 36. μὴ ἀπὸ τῆς
 ναυῶ, ὥστε ἱερῆα πικνύοντας κατακτείνῃται.

7 καὶ πάντα — www.libtopl.org Leguntur et sub voce
 Διοσημία apud Suidam. Διοσημίας Suidas habet in Κε-
 ρῖνος, διοσημίας in Διοσημία. Haec scribendi varietas
 in illo vocabulo ubique fere reperitur. Cf. quae notavi
 ad Eunsp. p. 340., ad Marin. p. 141. 149., et Co-
 raxum ad Plat. Galb. p. 463.

§. 5.

Καρικὸν βῦμα.

Suidas: Καρικὸν βῦμα· ἀπὸ τῶν Κερκα ἢ Κερκα μὲ-
 λη τυθέντων. Οἱ γὰρ Κέρες κύνα βένουσιν. Εὐνάπιος. Ku-
 sterus putat τὸ Εὐνάπιος alieno loco esse positum, per-
 tinereque ad vocem Καρῖνος, fere sequentem, et in qua,
 quae de Carino narrantur, ex Eunapio sumpta sunt, ut
 videre licet Fragm. praeced. Haec Kusteri opinio non
 caret probabilitate quadam; nihil tamen definiti tutò
 potest. Καρικὸν βῦμα forte lectum fuit olim in Eunapio.
 Quidni?

§. 6.

Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγ-
 μάτων, ᾤθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούνσαι ἐπά-
 σην ἐσχάτην ἐχυρῶσαι καὶ Φρούρια ποιῆσαι.

Apud Suidam in Ἐσχάτῃ, sine auctoris nomine.
 Reikemeierus ad Zosim. II. 34. p. 557. Eunapium in his
 fere agnoscit, non sine verisimilitudine. Cf. ejus ne-
 am

494 EUNAPII FRAGMENTA

com et, quae indicavit Kusterus, Valesium ad Ammianum Marc. XXIII. c. 5. p. 359.

www.libtool.com.cn

§. 7.

Χαριέττων ἰ μὲν οὖν καὶ πρὸ τοῦτου φανερόν
τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ
δραστηρίου φοβῶν, ἀνείχεν ἡ ἀπὸ ληθείας ἀπαρ-
τας.

ἰ Χαριέττων] Suidas in Ἀνείχει, sine auctoris no-
mine. „Hoc fragmentum ex Eunapio depromptum esse
„putat Valesius ad Ammianum Marcell. p. 144 [Edit.
„1636. p. 172. Edit. 1681. ad libr. 17. c. 10.] quem
„vide”. KVSTER. Hanc Valesii notam ad Zosimum
III. 7. p. 569. repetivit Reitemeierus. Zosimus ibi
multa de Chariettone narrat, quae e Nostro mutuatus est.
Suidas: Χαριέττων· ὄνομα κύριον: quod est huc refe-
rendum.

ἡ ἀνείχεν] Suidas: Ἀνείχεν· ἐκάλυψε

§. 8.

Μάξιμος τε καὶ Πρίσκοι λόγου μὲν μετειχέ-
την, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πόλεως πραγ-
μάτων ἐλάχιζον.

Suidas in Ὑπαίθριον, auctore nominato. De Maximi
et Prisci in aula Caesarea habitatione et factis cfr. Nostrum
supra p. 56 seqq.

§. 9.

§. 9.

Σαλούστιος 1, ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος ἐπὶ τοῦ
 λικανού, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιττὸς εἰς φι-
 λανθρωπίαν· ὧς γε τοσαῦτον ἡμερότητας καὶ πραΰ-
 τητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥς τε τὸν Μάρκελ-
 λον ἐκείνον, τὸν, ἥρκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς
 αὐτῷ χρησάμενον πάνυ περιδεῖα ὄντα διὰ τὰ
 προγεγενημένα, καὶ τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος
 ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνσάντιον Φιλίαν,
 τῷ νεανίσκῳ 2 τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρ-
 κελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

1 Σαλούστιος.] Verba Suidae. „Totum hunc locum
 „ ex Eunapio excerptum esse suspicatur Valestus ad
 „ Amm. Marcell. lib. XXII. p. 229. [c. II. p. 394.],
 „ qui recte etiam monuit, Suidam hic omnia confun-
 „ dere, et ad Sallustium male referre ea, quae Juliano
 „ convenient”. KVSTER.

2 τῷ νεανίσκῳ] Amm. Marcell. l. c. „Marcelli ex
 „ Magistro Equitum et peditum filius, ut injectus im-
 „ perio manus, publica delectus est morte”.

§. 10.

Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ
 τοῦς ὅς ἐς τοὺς ἐπισθοφύλακας κατεῖργον.

Suidas: Ἰλῆς· σύστημα, συστολή, τάξις ὄχλου ἱππι-
 αῶν καὶ ἑνὸς ἀκτῆος· ἢ τίτι κτλ. Creditur
 hunc

hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicae Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum, qui haec non abissimilia habet III. 28. 6. οἱ Πέρσαι συνταχόντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίου στρατεύματος ἀδυναήτοις ἐπέπεσον.

§. II.

Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσύναις ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύναια πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα.

Apud Suidam in Οἰσύναις, auctore nominato. Valerius haec verba admovet Ammiano XXIV. 2. p. 394. ubi describuntur Persae Pirisaborae civitatis „defensores, „obtecti scutis vimine firmissimo textis”.

§. 12.

Πάντα ἃ ὄσα ἦν ἄριστα μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου, καὶ τὴν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαρύτητα· δι’ ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν, τὴν τε ἀλιτενὴν ἡ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὃ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο. Κακεῖνος ἅπαντα ἐπιὼν, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφερόντων. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασιν τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα.

Εὐ.

Εὐνάπιος γὰρ ὁ ῥήτωρ 3 ἐπεξάτει τοῖς πρᾶττον
μένοις. www.libtool.com.cn

1 πάντα] Suidas: Μουσώνιος. Ἐπὶ Ἰοβιανῶν ἦν βα-
σιλεύς. Πάντα, κτλ. Eunapius non nominatur a Suidá,
sed haec illi tributo auctoribus Valesio ad Ammian. Marc.
XXVII. c. 9. qui locum adducit et Latine vertit, et
Wernsdorffio ad Himer. p. 473: nec dissentit Kusterus.
De hoc Musonio ait Eunapius Soph. p. 92. se scripsisse
ἐν τοῖς διεξοδικόις πολλά: ubi vide notata p. 386. Cf.
Fragm. §. 16.

2 ἀλιτενῇ] Cf. notam p. 319.

3 Εὐνάπιος] Rhetoris hujus sibi homonymi jam supra
meminit, Legat. p. 468.

§. 13.

Οὗτος 1 (Αἰλιαῖος) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐσρατῆ-
γησεν: ἦν δὲ ἐκ Σιμέδρων 2. Ἐλεύθερος δὲ τῶν
ἄλλων 3 καὶ ἀνεστηκώς 4 ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν
γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώ-
ματος: τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει καὶ ἐνέτρε-
χε τρεῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρά-
ξαι ἐδέετο καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας οὐτε
ἐντὸς ἦν 5 οὔτε ἄμειρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος,
ὅσον θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ
καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργατο ὑπὸ
τοῦ λόγου.

1 Οὗτος] Ex Suida in Αἰλιανός. Auctor non nominatur, sed „totum hunc locum” inquit Kusterus, „ex historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus ex Suida v. ἀνεστηκώς, ubi fragmenti huius pars „addito scriptoris istius nomine adducitur”. Suidas in Συέδρων repetit prima huius fragmenti verba: Αἰλιανός ἐπὶ Οὐ. ἐστ. ad ἐκ παιδός.

2 ἐκ Συέδρων] „sic recte e MSS. Paris. et ipse Suidas v. Συέδρων. At priores editiones male συέδρων, quod Portus plane ἀσέδως verterat ex αἰσέδω-
“*ribus*; non animadvertens scilicet, voce hac patriam „Aeliani designari. Est enim Συέδρα nomen urbis, in „Isauria olim sitae, teste Stephano Byzantio: ex qua „Aelianum hunc oriundum Suidas lectorem hic docere „vult.” KVSTER.

3 ἐλεῦθ. δὲ ὦν ἔγαν] In Αἰλιανός legitur, ἐλεῦθ. ἔγαν; in Ἀνεστηκώς autem, ἐλεῦθ. δὲ ὦν: ex utraque lectioe istum feci, quam exhibeo.

4 ἀνεστηκώς] Suidas: Ἀνεστηκώς: ἀνάστημα ἔγαν ἑὺνάπης: Ἐλεῦθες δὲ ὦν καὶ ὦν δι π. τε τύχην γεν. Toupus ad Longinum §. 7, vocem ἀνάστημα illustrans, hic pro τύχην legendum esse ψυχὴν vere monuit, firmavitque loco altero Suidae in Αἰλιανός.

5 οὔτε ἐντὸς ἤν] „sic habent MSS. Paris. At priores enim οὔτε ἐκτὸς ἤν: quas lectio propter tautologiam admitti non potest, sequitur enim οὔτε ἄμειρος ἤν, quod idem plane significat, ac praecedens illud „οὔτε ἐκτὸς ἤν” . . . KVSTER. Conferri potest nota ad Philostr. Her. p. 524.

§. 14.

www.libtool.com.cn

‘Ο δὲ Προκόπιος τοὺς χαριετέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλοντα διὰ Φρυγίας συνήπτετο.

Suidas: Χαριετέρους· ἐνδοξοτέρους. Εὐνάπιος· „ ‘Ο δὲ, κτλ. Fragmentum referendum ad Procopli seditionem et bellum adversus Valentem; qua de re vide Zosimum IV. 4—8. et supra notam p. 314. Pro συνήπτετο legendum forte συνεπίετο: ut supra p. 27.

§. 15.

Μικροῦ· τὰ πράγματα μετακινήσαντος ‘Ορμισδοῦ· ταῦ Πέρσου.

I Μικροῦ] Suidas: Μικροῦ· σχεδὼν, Φανερώς. Εὐνάπιος· „ Μικροῦ, κτλ. Idem fragmentum repetit voce Μικροῦ δεῖν, sed integrum minus, nec nominato Eunapio, et μικροῦ vertit, παρ’ ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

2 ‘Ορμισδοῦ] Referendum fragmentum ad bellum Procopianum. Μικροῦ ἐδέχοντο, inquit Zosimus IV. 8., ἡ Προκοπίου μερὶς ὑπερτέρα γενομένη τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπήν, τοῦ ‘Ορμισδοῦ, τοῦ Πέρσου, παιδὸς, (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. De Hormisda patre hujus Hormisdæ Procopiani vide Zosimum II. 27. III. 13., qui et utriusque meminit IV. 35. εἰς.

§. 16.

Καὶ τοῦτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τρα-
 χεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον
 ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Καὶ τοῦτῳ] Suidas in Δράμα et in Ἐπεισόδιον, utro-
 bique auctore nominato. Τοῦτῳ legitur sub voce Ἐπι-
 σόδιον, τοῦτο sub voce Δράμα. Praetuli τοῦτῳ. Ti-
 maeus Lexic. Σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετὰ τινος
 ὥσπερ σπασμοῦ. Nescio quid sit hoc δράμα μέγα καὶ
 τραχὺ: forte bellum Procopianum; et mors Musonii,
 Asiae vicarii, qui praedones grassantes adoriri conatus,
 „ per angustum quemdam transiens devexitatis amfrac-
 „ tum, ibi cum his confosus est, quos ducebat,” teste
 Ammiano 27. c. 9., erit dramatis episodium. De Mu-
 sonio plura supra Fragm. 12. Caeterum ἐπεισόδιον inter-
 prete Suida, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ
 πρᾶσθήκην τινὰ καὶ αὐξήσιν τοῦ δράματος. Non absimili
 metaphora Demetrii Vitam claudit Plutarchus: διηγωνι-
 μένου δὲ τοῦ Μακεδονικοῦ δράματος, ὅρα τὸ Ῥωμαϊκόν
 (τὸ τοῦ Ἀντηνίου) ἐπεισαγαγεῖν.

§. 17.

Οὗτος· [Φῆτος] περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεν-
 τος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος, τὴν
 δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν· ἐπαγίζετο. Ἐκπέμ-
 πεται 3 δὲ ὁμοῦ, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐ-

χρ-

χέτον 4, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Θετταλίας ἢ Σικελίας τοιοῦτος, χρυσὸν 5 ἀποδείξων καὶ πανήγυριν 6. Ἦν δὲ **μανία** 7 οὐ θύραθεν 8, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν 8, τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τασόνδε παραφορᾶς ἐρρύη καὶ φόνων, ὥς καὶ Μάξιμον 9 ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον 10, Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ. Καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ 11 πάντας συνωήρει καὶ κατέφλεγε.

1 Οὗτος] Ex Suida in Φῆτος, ubi auctor non nominatur; sed Eunapii hoc esse fragmentum existimant Kusterus, Valesius ad Amm. Marc. XXI. 2. p. 563., et Hemsterhusius ad Luciani Necyom. c. 4., quibuscum facio. Stylus plane est Eunapius. De Festo proconsole Noster egit et in Sophistis p. 63. ubi eum *φονικῇ* τινα καὶ *μαγειρᾷ* ψυχὴν vocat: Vide notata p. 329. 330.

2 βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπετίσεντο] Colorem sumit e Philostrato V. S. II. 29. ἐπιστεύθη (Quirinus) ἐπὶ βασιλέως τὴν τοῦ ταμείου γλῶτταν. Theophylactus Simoc. Hist. I. 1. p. 8. B. αὐτὸς μὲν (Tiberius moriens) οὐδέπῃ τοῖς ἐντυχοῦσι διείλεκται, βασιλέως δὲ γλῶτταν τὴν Ἰωάννην ἐδείκνυσεν, ἄνδρα ῥήτορά τε δεινόν.

3 Ἐκτέμπεται] Scripsi pro πέμπεται ex Suida, quā in voce Ἐχετος huius fragmenti nonnulla repetit.

4 τὸν ποιητικὸν — Ἐχέτον] Vide Homerum Odysf. Σ. 83. Ante τὸν ποιητ. Suidas in φῆτος habet κατὰ, quod deleui, monente Kustero, et in voce Ἐχέτος importuna haec praepositio non comparet.

5 Χρυσὸν] Vide notam ad Fragm. §. 28.

6 πηνήγυριν] Vide notam p. 444.

7 μανία — ἐλύσσα] Vide notam p. 339.

8 θύραθεν] Synesius de Regno p. 4. D. κὴν δεῖται τοῦτο πιθάνεσθαι παραδείγμασι, μὴ θύραθεν αὐτὸ μετίναν, ἀναπέμπασαι δὲ τὸν πατέρα. Suidas in θύραθεν, quod vertit ἔξωθεν, hanc hujus fragmenti particulam iterum adponit, et scribit ἔνθεν pro ἔνδοθεν.

9 Μάξιμον] Vide notam p. 330.

10 Κοίρανον] Ammianus XXIX. 2. p. 564. „, Philo-
„ sophum quemdam nomine Coerantum, haud exilis me-
„ riti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum
„ occidit, quod ad conjugem familiariter scribens, id ser-
„ mone addiderat Graeco, σὺ δὲ νῆει καὶ εἴφε τὴν τύ-
„ λην: quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius
„ aliquid agendum agnoscat.” — In Epigrammate apud
Jacobs. Anth. t. 13. p. 808. Κοίρανος mihi nomen esse
videtur illustris cujusdam aurigae, vel equitis.

11 Λόβρη] Suidas: Λόβρος· φόνος, ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵμα-
τος μολυσμός.

§. 18.

Σιμωνίδης· οὗτος ἦν, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασι-
λέως, διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Verba sunt Suidae, quorum fons debuit esse Eunapii
his-

historia, eo loco, ubi narrabat, quam atrociter in philosophos Valens saevierit. Audiamus Zosimum IV. 15: *πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνὴρ ἦτο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησμένῳ τινι λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς, καὶ ὁ ἐκ Κιλικίας Ἀνδρόνικος· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φέρον μᾶλλον ἢ ψήφῳ δεικνῆναι κατακριθέντες.* Ammianus Marcell. XXIX. 1. p. 555. 2 „his accessit philosophus *Simonides*, adulescens ille „quidem, verum nostra memoria severissimus, etc.” Posuit legi *ἐπὶ Οὐάλεντος*, ut in *Fragm.* proximo haec formula a Valesio fuit emendata. Nam Suidas potuit errare in temporum notatione.

§. 19.

Πατρίκιος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανῷ βασιλέως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξεταστής.

Et haec Suidae verba ex Eusepii Historiis deprompta sunt, sed forte non *αὐτολέξει*. Confer locum Zosimi, quem admovi fragmento superiori. Kusterus monet, praeter Zosimum de Patricio videndum Ammianum Marcellinum XXIX. p. 387. [I. p. 548.], cuius verba describam: „Et correptus Flidustus . . . absolute con- „fessus se cum Hilario et *Patricio vaticinandi peritis*, „quorum Hilarius militaverat in Palatio, de imperio

„consultuisse futuro, etc.” Confer et p. 552. ubi hunc Suidae locum Valesius Eunapio tribuit et pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ scribendum existimat ἐπὶ Οὐάλεντος.

www.libtool.com.cn

§. 20.

Ἰλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γινώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεός ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥς ἦν μάντις ἄριστος.

„Articulum hunc a Suida descriptum esse ex Eunapii historia suspicatur Valesius ad Amm. Marcell. l. XXIX. „p. 381. [l. p. 552.]” KVSTER. Valesius legendum putat ἐπὶ Οὐάλεντος pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ. De Hilario cf. Zosimum adlatum ad Fragg. §. 18., et Marcellinum ad Fragg. §. 19. Zosimus Hilarium ait εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότα, cum, teste Eunapio Suidae, fuerit κατὰ παιδείαν οὐ γινώριμος. Eunapium firmare Marcellinus videtur. Nam Hilarius militaverat in Palatio, et rara sub militari doctrina panno,

§. 21.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τοὺς δεξάμενος, κτήματα τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς.

1. 9

1 'Ο δέ] Apud Suidam in πρόβουλος, auctore nominato. Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. Rem vide brevius expositam apud Zosimum IV. 20. 8.

2 ἀδαμαντίνους] Cf. p. 432.

3 ἐκείνη] Cf. notam p. 225., et Reiskium ad Lyfiam p. 460., ubi, pro ἐπειδὴ δὲ ἐκίνησαν, conjiciens ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη ἦσαν, vere conjecisse mihi videtur: Taylorus et Marklandus ἐκεῖ proposuerunt. Codex Lyfiae Vaticanus 88. ille ipse, quem laudat e Ryckil Catalogo Taylorus ad Lyf. p. 806., cum vulgato textu consentit: Codex ille nondum fuit collatus, quod quidem noverim; sed, qui conferret, non multum Lyfiae proderit. Apud eundem Oratorem p. 499. nunc legitur e conjectura: οὗτος δὲ οὕτω τολμηρὸς καὶ ἐκεῖ ἐγένετο· συνηκολούθη γὰρ λαβὼν τὰ ὅπλα. Vulgati libri, ἐκεῖνος. Ἐκεῖ satisfacere potest erudito lectori. Permutata vide sis adverbium ἐκεῖ et pronomen ἐκεῖνος in Damascio apud Toup. ad Long. Fragm. §. 5. Obiter notabo in Lyfiaca sententia nullam esse movendam dubitationem de γὰρ post οὕτω, cum ὥς expectetur. Lyfias alibi, in Eratosth. p. 395., modo simili locutus est: εἰς τοσαύτην ἀπλησίαν καὶ ἀσχροκέρδειαν ἀφίκοντο καὶ τοῦ τρεποῦ τοῦ αὐτῶν ἀπέδειξιν ἐποιοῦντο· τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς, κτλ. Critias Xenophonteus Hell. 2. 3. 34. καλλίστη μὲν γὰρ δῆπου δοκεῖ πολιτεία εἶναι ἡ Λακεδαιμονίων· εἰ δὲ ἐκείνη ἐπιχειρήσειέ τις τῶν Ἐφθρων, ἀντὶ τοῦ τοῖς πλείοσι πείθεσθαι, φέγειν τε τὴν ἀρχὴν καὶ . . . Leunclavius ἐκείνη vertit in hoc sensu; sed fere crediderim ἐκείνη hic esse, non pro ἐν ἐκείνῃ τῇ πολι-

506 EUNAPII FRAGMENTA.

τοῖς, sed cum sensu adverbii δεῖ, ut saxoepitios alibi, nempe ἐν δεήσει τῇ τῶν Λακεδαιμονίων πόλει.

www.libtool.com.cn

§. 22.

Οὗτος ἔ (Σεβασιανός) ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν. Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις ¹. Εὐρέθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδῶν. Οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκιμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε Φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα Φιλοκίνδυνος ἦν, αὐτὸν δὲ ἐαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἔνεκεν. Χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὅπλων κοσμήσειν ἔμελλε. Τροφὴν δὲ ³ προηρεῖτο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἥρκει, καὶ ὀρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφῆρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν. Ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας αὐτὰ καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι συνηγωνίζετο. Ἀπλῶς δὲ εἶπεν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρείχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς. Γεγονῶς δὲ ἐπὶ μεγάλαις καὶ λαμπραῖς

πραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων 4 κολοσσός, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔστιν ἐράσμιος, καὶ κεῖνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστὸς ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν. Προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμισαῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων 5, εὐκολος ὢν διὰ πένιαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας.

1 „ Asfendor H. Valesio, qui ad Amm. Marcell. p. „ 428. [XXXI. c. 11. p. 639.] articulum hunc ex Eu- „ napii Sardiani historia excerptum esse existimat.” KUSTER ad Suid. v. Σεβας. ubi hoc fragmentum legitur anonymum.

2 ζήτησις] Cf. Zosim. IV. 22, 6.

3 τροφὴν δέ] Eadem fuit Procli temperantia, qui Marino teste c. 19., τὰς ἀπὸ σίτῃν καὶ πύτων ἀναγκαίας ἡδονὰς ἀπαλλαγὰς πόνων ἐποιεῖτο, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο ἐκ' αὐτῶν.

4 ὥσπερ ὁ Ῥοδ.] monet Kusterus haec legi etiam ap. Suid. voce Κολοσσός, et sequentia repeti in voce Προσκεκρουκῶς.

5 τῶν βασιλέων] Gratiani nempe et Valentiniani Secundi. Cf. Zosim. IV. 21, 7.

§. 23.

Πολὺ διεσῴτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποῖη τὰ ὄπλα, μήτε τῷ παρασάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα.

Apud

108. EUNAPII FRAGMENTA

Apud Suidam in Παρασάται, auctore nominato. — Hoc fragmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros in nocturno somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV. 25. ubi haec inter alia : ἡσυχῇ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνον καὶ ἀσπίδας ἐπικομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ὀπλίσεως καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐκείνους, ἐπιλθεῖν τοῖς βαρβέροις.

§. 24.

Ὁ δὲ ἰ Φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ γέαται : παραπεπλασμένα, καθεὶς ἐν πῆρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως, ὥς μὴ τινὰ γινῶναι τὸ ἀπόρρητον.

1 Ὁ δὲ] Suidas in Στέατα, auctore nominato.

2 γέαται] Suidas: Στέαρ πυροῦ· ὁ κέλλιτος σῖτος καὶ ἄρτος. — Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua Senatum Constantinopolitanum monuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari mollebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV. 26. 6. τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν γερονσίᾳ γράψας ἐν παραβύσῃ.

§. 25.

Καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πᾶσι τῇ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος.

Καί] Apud Suidam in Ἐκμελές, ubi auctor non nominatur, sed quem Eunapium e re esse putavi.

§. 26.

§. 26.

www.libtool.com.cn
 "Ωσε ὁ σιρομάσης μάλλον εὐδοκίμει τοῦ δό-
 ρατος.

Suidas: Σιρομάσης· σκεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλ-
 νην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν. Εὐνάπιος.

"Ωσε, κτλ. „ Joan. Tzetzes Chil. XIII. p. 492.

„ Πολλὰ μὲν τὸ ἀκύντιον καλοῦσι σειρομάσην;

„ Κυρίως δὲ σιδήριον τῶν τελωνῶν ὑπάρχει,

„ Ὡς μέγας ὁ βελίσκος τις, ὃ πλήττοντες τοὺς σάκκους,

„ Τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.

„ Confirmant haec interpretationem Suidae. Plura de

„ hac voce legi possunt apud Dufrenum in Glosfario

„ Graeco v. Σειρομάσης." KVSTER. In loco, unde

hoc fragmentum sumsit Suidas, describebat forte imma-

nem hanc pecuniae cupiditatem, qua Theodosius labora-

bat, cum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis ex-

torquerent, et Imperator, in pensionibus exigendis to-

tus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομά-

σην praeferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV. 28 et 32.

§. 27.

Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέζερον ρύμη τῆ
 καὶ Φορά, ὥς οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν
 πολεμιώτεροι.

Suidas: 'Ρύμη· ὁρμή βία . . . Εὐνάπιος. „ Τοσαύ-
 τη, κτλ. — Et hic forte respicitur idem, qui Fragmento
 præ-

§10 EUNAPII FRAGMENTA

praecedenti, publicae rei status. Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦν-
τες, πένια τε καὶ ἀρχόντων κακία τρυχόμενοι, δυσυχῆ
καὶ οἰκτιρῶν ἐτρίβον βίον . . . ἦν πᾶσα πόλις, καὶ
πᾶς ἀγρὸς οἰμωγῆς καὶ θρήνων ἀνάμεσος. τοὺς βαρβάρους
ἀπάντων ἀνακαλούντων, καὶ τὴν ἐξ ἐκείνων ἐπισπωμέ-
ων βοήθειαν: ut ait Zosimus IV. 29 et 32.

§. 28.

Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε ¹ κακὰ, ὥς
χρυσὸς ² ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα ³ κρα-
τῆσαι τοὺς βαρβάρους ⁴.

¹ ἐπέκλυσε] Suidas: Ἐπέκλυσεν: ἐκαθάρισεν, ἢ ἐν-
τὶ τοῦ ἐπέβρευσεν. „Τοσαῦτα, κτλ. Eunapio fragmen-
tum hoc tribuo, motus et scribendi genere, et Hemster-
hufii auctoritate ad Luc. Necyom. 4. Referri potest ad
Theodosii tempus: cf. Zosimi locum adlatum ad Fragm.
§. 25. — Quod est metaphoricum in ἐπέκλυσε illustratur
a Jacobo ad Anthol. T. 13. p. 696. Cf. Fragm. §. 34.

² χρυσός] „Elegans est proverbium apud Graecos,
„quod dicitur de re quadam expetenda et alteri longe
„praeferenda” etc. KVSTER: cujus notam integram
non describam, quod sua sumsit e Valesianis, quae jam
descripsi superius p. 482.; quibus adde Wyttenbachium
ad Phaedon. p. 181. Cf. et Fragm. §. 17.

³ λευκὴ τις ἡμέρα] Hoc proverbium explicat Phy-
larchus Zenobii VI. 13. vel Suidae in λευκὴ ἡμέρα τῇ
ἀγαθῇ. Cf. Schottrum ad Zenobium; Bentleium ad Ho-
ratium I. Od. 36. 10.; Thomam Magistrum in λευκὴν
ἡμέραν, ἡγούσιν ἡδεῖαν, cum interpretibus; Doeringium
ad

ad Catullianum *candidi soles*; interpretes ad Plinium VI. Epist. 11., et ad Persium 2. 2. Aristaeetus I. 12. *δεξ ταύτην ἡμέρα μοι πάσα ληνή*: ubi Mercerus Phylarchi locum descripsit, non indicato fonte.

4 κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους] Id est, τοὺς βαρβ. κρατῆσαι, *vincti a barbaris*: quod notandum duxi, ne crederet lector τοὺς βαρβάρους pendere a verbo κρατῆσαι. Etenim κρατεῖν vulgo cum genitivo, nonnunquam cum accusativo, struitur. Pausanias accusativo saepius utitur; vide I. c. 1. §. 3. c. 13. §. 2. c. 15. §. 1 etc. Nonnus Synag. Hist. I. 28. Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατῆσῃ τὸν Κράτητα. Theodorus Prodromus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. part. 2. p. 82. πολλοὺς δὲ κρατήσας ἀγῶνας: sed hic non eadem est ratio; nam praepositio subaudiri potest. In eadem pagina, quod obiter monebo, leguntur hi versus:

Τλῆμον Ἀρετῇ, λόγος ἔρ' ἔσθα μόνος· ἐγὼ δέ σε

ὦς ἔργον ἐτίμων, σὺ δέ ἔρ' ἐδοῦλευες Τύχῃ.

Editori vox μόνος interpolatio mera videtur, quod metro noceat. Equidem credo vocem hanc non tollendam, nam metrum prorsus periret, sed immutandam leviter; scribendum enim μόνον. Et δ' ἔρ' praestabit vulgatae δὲ ἔρ'. Sed hi pessimi versus, vel post emendationem, erunt pessimi.

§. 19.

Ἀβρογάτης· Φράγγος· δε κατὰ ἀλκήν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνίης τυγχάνων Βαῦδωνος· Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρηθῆναι

512 EUNAPII FRAGMENTA.

θρωμένος 3, καὶ πρὸς χρήματα 4 πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διεφέρει γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος· ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ 5 τρόπον, ἄρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπέτιθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἄστραβῇ τινὰ κίονα 6 τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἀμαρτάνεσθαι.

1 Apud Suldam, sine nomine auctoris, quem ex stylo et rebus Eunapium esse affirmaverim. Zosimo IV. 33. dux ille Ἀρβογάσης vocatur, quod credo verius esse. Monet Kusterus, locum hunc αὐτολέξει reperiri apud Eustath. ad Il. E. p. 513.

2 Βαῦδωνος] Zosim. IV. 33.

3 πεπηγὼς καὶ διηρθρ.] „ Proprie temperantiae „ affixus et ei firmiter junctus. Διαρροῦσθαι enim apud „ medicorum filios dicitur de articulatione et junctura „ partium corporis humani; et ὅσα διηρθρωμένα Gale- „ nus vocat ossa in corpore humano sibi invicem juncta „ et cohaerentia.” KUSTER. Suidas: Διηρθρωμένον δεδηλωμένον, ἡκριβωμένον.

4 χρήματα] cf. Zosim. IV. 33, 2. 53, 2.

5 Οὐαλεντινιανοῦ] nempe Valentiniani Secundi.

6 κίονα] Pro vulgato κίονα Kusterus edidit e duobus codd. κανόνα. Revocavi κίονα. Nam mihi videtur et lectori, puto, videbitur, Pindaricam hīs inesse imitationem. Lyricus Ol. 2. 146. Ἡρόδοτος vocat Τροάδ' ἄμαχον ἄστραβῇ κίονα.

§. 30.

§. 30.

Οὗτος 1 (Ῥουφίνος) ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βα-
 θυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυφίνους. Ἦσαν δὲ
 οὗτός τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου
 παίδων. Ἀμφω τὰ πάντα συνήρπαζον 2, ἐν
 τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἴ-
 χεν ἴδιον αὐδέν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε. Δίκαι τε
 ἅπασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν
 ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἶπου τινὲ χωρίον ὑπάρ-
 χοι παντομῖγες 3 τε καὶ εὐκαρπον, καὶ ὁ δεσ-
 πότης εὐθὺς συνήρπαξο, κατηγορίας πεπλασμέ-
 νης 4 εὐλόγον, διὰ τινῶν ὑφειμένων ἐνηδρευμέ-
 νος, καὶ ὁ ἀδικούμενος ἡδικεῖτο, τοῦ ἀδικούντος
 κρίνοντος. Ἐς τοσοῦτον δὲ ὁ Ῥουφίνος ἐχώρη-
 σεν ἀμετροκάκου 5 πλεονεξίας, ὥς τε καὶ ἀνδρά-
 ποδα δημόσια ἀπημπόλει, καὶ, ὅσα δημόσια
 δικαστήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον. Καὶ ὁ
 κολάκων ὄχλος περὶ αὐτὸν ἦν πολὺς. Οἱ δὲ κό-
 λακες χθές 6 μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ κα-
 πηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοῦδα-
 φος κορεῖν 7, ἄρτι δὲ χλαμύδας τε εὐπαρέφους
 ἐνδεδυκότες καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερόνη-
 μένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφργυμέ-
 νοι 8. —

514 EUNAPII FRAGMENTA

1 Οὗτος] Apud Suidam in 'Ρουφίνῳ, auctore non nominato. Quae sequuntur ἦσαν. — contracta legantur apud Joannem Antiochenum p. 849 Valesianorum Excerptorum. Sed credo Joannem e Nostro sua derivasse. Verba illa imprimis vivida βαθυγνώμων καὶ κρυφίνους usurpavit et in Sophistis Noster; vide notam p. 332. Multas autem fuerat Eunapius in narrandis Rufini rebus: τὰ δὲ πολλὰ, inquit Suidas ibidem, κατὰ 'Ρουφίνου εὐροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανῶν Εὐνάπιον Χρονογραφίᾳ. Et Kusterus in nota ad Suidae Παντομιγῆς fragmentum hoc Eunapium esse sentiebat.

2 Ἀμφω — συνήραζον] Suidas in Στελίχων· δὲ σὺν 'Ρουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκάδιου καὶ Ὀνωρίου Ἀμφω τὰ πάντα συνήραζον. Locus rursus structus. Forte: δὲ ἢ σὺν — Ὀνωρίου. Ἀμφω —

3 παντομιγῆς] Suidas sub hac voce partem hujus fragmenti repetit. Epitheto παντομιγῆς noster usus est in Sophistis p. 10. Ad rem egregie facit Claudianus in Rufinum l. 186.

„ Fluctibus auri

„ Expleri sitis ista nequit. Culcumque monile

„ Contextum gemmis, aut praedia culta fuissent,

„ Rufino populandus erat; dominoque parabat

„ Exitum secundus ager. Matuenda colonis,

„ Fertilitas. Loricis pellit, detrudit avitis

„ Finibus; aut aufert vivis aut occupat haeres.”

4 κατηγορίας πεπλάσμ.] Claudianus ibid. 238.

„ causis fallacibus instat;

„ Arguit ad nitos se iudice”

5 ἀμετροκάκου] Suidas in Ἀμετροκάκου, quod ver-
σι, πλείζον πληθυνούσης· περὶ κακίων, hanc sententiam
ad.

adfert, ubi Kusterus lectorem non monuit de loci amplioris sede. Hinc sumfi ἐς τοσοῦτον pro ἐς τοῦτο quod legitur sub voce Ῥομφίνος. Praetuli τοσοῦτον, quod fere crederem me in his aliquid coloris Euripidei e Troa-
dibus v. 971. deprehendere:

ἔγω γὰρ ἦραν παρβένον τε Πάλλαδα
οὐκ ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
ὥστ' ἡ μὲν Ἀργὸς Βαρβάροις ἀπημπέλα.

In Ἀμετροκ. legitur δημοσία.

6 χθές — διεσφιγμένοι] Haec repetit Suidas in ΒΔ-
Θρα, ubi χλαμύδας τὰς εὐπαρ. scribit.

7 χθές — κορεῖν] Haec iterum apud Suidam legun-
tur in voce Καλλύνων.

8 περόναις — διεσφιγμένοι] Iterum exhibet Suidas
In voce περόνη, quam interpretatur, πόρνη, κόσμος τις.
Ibi amplioris loci sedem non meminerat Kusterus.

§. 31.

Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλή-
θειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Suidas: Ἀμείλικτον· ἀπηνή, ἀπαμνή. Καὶ Ἀμείλι-
κτος· ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· Οὕτως κτλ. „ Sensus
„ hujus fragmenti est obscurus et mutilus, quem illu-
„ strare et supplere non possumus, quoniam opus Eurip-
„ idi, ex quo haec deprompta sunt, hodie non amplius
„ exstat.” KVSTER. Agitur forte de Rufino et Stili-
chone: cf. Fragm. §. 30.

§. 32.

⁰¹⁹
www.libtool.com.cn

‘Ο μὲν γὰρ ¹ ‘Ρουφῖνος, ἀνὴρ τε ὢν ἢ δοκῶν,
καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγωνῶς, καὶ ποιίλαις ὀμιλή-
σας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέπον-
τος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωτερι-
ζούσης ἢ ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐ-
νοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς το-
σόνδε κατέσεισεν ³ ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν,
ὥς οὐ μόνον ‘Ρουφῖνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ’ ὁ τοῦ μύ-
θου Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν·
“Ὅς γε, ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο.
Καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανείσαν
ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλ-
λιν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ’ ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα ⁴
καὶ περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε ⁵.

¹ ‘Ο μὲν γὰρ] Suidas: Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπί-
τροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καὶ φησιν Εὐνάπιος·
“Ο μὲν κτλ.”

² νεωτεριζούσης — τύχης] Noster in Soph. p. 25.
ἰγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης.
Cf. et Fragm. §. 68.

³ κατέσεισεν — χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν] Haec iterum
habet Suidas, sed absque Eunapii nomine, et paulo im-
mutata ac mutila in voce Χρῆμα.

⁴ λῆρόν τινα] Vocem λῆρον supra illustravi p. 402.

Py-

Pythagoras Stobaei Serm. I. p. 8. οὗτος θεοῦ νόμος ἀρετὴν εἶναι τὸ ἰσχύον μόνον, τὰ δ' ἄλλα λήρον. Cf. Casaubonum ad Athen. I. extr.

5 ἀπέδειξε] Hunc hujus verbi usum illustrant quae adduli p. 288. et 305. Severus Ethop. 7. p. 216. παῖδα τοῖς ἔργοις ἀποδείξας τὸν φύσαντα. Multa addit Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. seqq. — Suidas post ἀπέδειξε addit e suo: καὶ πολλὸν καταχρεὶ διασυρμὸν δ' ἰσομακὸς τοῦ ἐννοήχην τουτουῖ, τοῦ βίου αὐτοῦ ἀπάξιον.

§. 33.

Ὁ βαρὺς ἔ καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφης ἔ καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος, καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος, παρέδωκεν αὐτόν.

1 ὁ βαρὺς] Suidas: Μυριέλικτος· ὁ πολλὰς ἐλίξσει σρεφόμενος. Εὐνάπιος· „ ὁ βαρὺς κτλ.”

2 ὄφης] Suidas addit ὁ πολυέλικτος quod sustulit, monente Toupio. — Emend. T. I. p. 411., ut glossema τοῦ μυριέλικτος. Hoc jam viderat H. Stephanus in Thesaurο voce Μυριέλικτος. Suidas habet καὶ βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος. Toupius delere jubet βαρυνόμενος, et parul. Credo hic agi de Entropio, qui Fragm. §. 35, incerto illo quidem, serpenti comparatur.

§. 34.

Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν.

Suidas in Καρτωεῖς, sine auctoris nomine. Toupius

Kk 3.

Emend.

Emend. T. I. p. 411. e scribendi modo Eunapium auctorem esse credidit, quod et mihi vero simile esse videtur. Cf. Fragm. §. 33. Kusterus pro ταῖς τιμαῖς putat legendum ταῖς λύπαις: male omnino. Esse fragmentum hoc mihi videtur quasi epitome Fragmenti 33., ubi in nota de Eutropio agi coniect. Sed et poterit aliquis hic agnoscere Rufinum, qui imperium adfectans ac spe tumidus obviam processit Stilichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occisus. Claudianus in Ruf. II. 343.

„ Ipse salutatam reduces post praelia turmas
 „ Jam regale tumens et principe celsior ibat,
 „ Collaque femineo jactabat mollia gestu,
 „ Imperii certus, tegeret ceu purpura dudum
 „ Corpus et ambirent ardentes tempora gemmae.”

Cf. Zosim. V. 7.

§. 35.

‘Ο δὲ εὐνόχος κατεκράτει τῶν βασιλείων,
 καὶ περισπειρώμενος τὰς αὐλὰς, συνέσφρηγεν
 ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις, καθελί-
 των εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖραν 3.

1 ‘Ο δὲ] Apud Suidam, in Περισπειρώσεις, qui auctoris nomen non edidit. Sed Kustero accedo et Toupio, qui Eunapium hic fragmentum agnoscunt. Etenim Suidas addit: περὶ Εὐτροπίου λέγει.

2 ὄφις] Cf. Fragm. §. 33.

3 χεῖραν] Emendatio est Toupii Emend. T. 2. p 58. pro edito χρεῖαν, quam statim recepl. Suidas: Χεῖρ· ὃν τῶν δρακόντων καταδύσει, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἐστὶ χεῖρ.

χωρεῖσθαι. Plura vide apud Valckenarium ad Adoniam.
p. 254 C. qui Toupianam Eunapii emendationem veram
esse dicit. www.libtool.com.cn

§. 36.

Καί τοι παρακηθεῖς τοῦ προσήκοντος.

Suidas in Παρακινούντα. Εὐνάπιός φησι περὶ Εὐτρα-
πίου τοῦ Εὐνοῦχου * „ Καί τω κτλ.

§. 37.

Οὗτος [Τιμάσιος] * ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βα-
σιλέως ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἐπισῆσαι τοῖς πράγμα-
σι βουλούμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετακαλεῖται
πρὸς τὰ βασιλεία. Ὁ δὲ γαῦρός * τε ὢν ἀνὴρ
καὶ ἀγέρωχος, καὶ στρατείαις ὠμιληκῶς, καὶ
τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώ-
ποις, τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ πλοῦτον ἐπικλύ-
ζοντα, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὃ, τι βοῦλοιο χρή-
σθαι καὶ ἀδεῶς ³, διὰ τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέ-
ραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δύόμε-
νον τὸν ἥλιον καθορᾶν, ἴσα καὶ οὐρανῷ ⁴ εἶναι
νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ
διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατρίβων ἀπορρή-
ξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς Φιλο-
δοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν
ἀνέστρεφεν, ὡς ἂν δὴ τις βασιλεύων ἢ τὸν γε

Kk 4

βαί

520 EUNAPII FRAGMENTA

βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι
 παιδίῳ θησόμενος 5, εἰ βούλοιτο.

www.libtool.com.cn

1 Οὗτος] Ex Suida in Τιμάσιος, ubi auctoris nomen reticetur. Eunapium horum auctorem esse manifestum est. De Timasio nonnunquam loquitur, post Eunapium suum, Zosimus. Vide imprimis capita 8. 9. libri V. ubi Timasii casus narratur.

2 Ὁ δὲ γαῦρος — ἀνέστρεφεν] Repetuntur, moneite Kustero, et in voce Γαῦρος.

3 χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς] In Γαῦρος est κεχρῆσθαι, καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην — δυόμενον ἥλιον, ἴσx δὲ οὐρ. — εἰς ὀλιγαρίαν — ἐκ Παμφ. ἀνέστρεφε.

4 Ἴσα καὶ οὐρανῷ] Kusterus et Portius a sensu credo aberrant, quem hunc esse puto; nempe Timasium Eutropii mandatum, quo Byzantium evocabatur, pro coelesti mandato habuisse.

5 ἢ τὸν γε βασιλέα — θησόμενος] Repetuntur et sub voce Παιδιά· παίδιον. — In Τιμάσιος legitur, ut edidi. In Παιδιά paulo aliter: κατὰ παρ. παιδιῳ τινι θησ. Cf. Fragm. 5. 65.

§. 38.

Οὗτος 1 [Λέων] στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνοῦχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκολώτερος 2 ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος. Ἦν γὰρ αὐτῷ 3 τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τοῦτο συνενεγκάμενος, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν

εἰρημ

στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Λέων, ubi suctor non nominatur; sed Eunapium haec scripsisse patet. Leonem ab Eutropio ducem electum fuisse narrat Zosimus V. 14. Confer notata ad fragm. §. 39.

2 εὐκολώτερος] Sic scripsi pro εὐκολος, ex alio loco Suidae, qui in Εὐπαράγωγος, haec verba repetens, habet εὐκαλῶτερος. Ibi Suidas εὐπαράγωγος vertit εὐπειθέης.

3 αὐτῷ] forte αὐτό, vel αὐτός.

§. 39.

Καὶ γὰρ 1 οὐκ ἀπεσάττει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας 2· εὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν.

1 Καὶ γὰρ] Suidas: Ἀπεσάττει: ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· „Καὶ γὰρ κτλ. et addit commodè, quod fontem aperit locutionis Eunapianae: οὐκ ἀπεσάττει: οὐ παρῆλθεν. Σοφοκλῆς· Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάττει πολύ. περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη [Oed. T. 743.]

2 τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας] De hoc Leone vide fragmentum praecedens. Credo agi de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine dignum fuisse ait Eunapius, quod Leonis mores referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eutrop. II. 376.

„Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax

„Crasse mole Leo, quem vix Cyclopia solum

Kk 5

„Λα-

ἢν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνάσιον ἰσχυρὰν καὶ
 εὐανικὴν πάντα φέρειν 2 ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν
 γρῶν ἔκκρισιν. Ἄει γοῦν ἦν, πεπωκῶς τε καὶ
 ὁ πεπωκως, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυ-
 τε οὐ σφαλερὸν 3 διαβαίνων τοῖς ποσὶ καὶ πρὸς
 ἢν πτώσῃ πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ
 συνιστάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους,
 ὁλχος ἀκριβοῦς τῶν ὑπὲρ Φάσιν καὶ Θερμώδον-
 α, τοξότης ἄριστος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐ-
 δὸν τὸ περιττόν τῆς τρυφῆς.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Σουβαρμάχιος. Auctor
 fragmenti non nominatur; Kusterus Eunapium esse pu-
 tat; nec contradicit Toupius Emend. T. 2. p. 181., nec
 ego. Nam res Eutropii narraverat Eunapius, et hic
 ejus stylum genuinum habemus. Cf. ad Frāgm. §. 39.

2 φέρειν] Locus non integer.

3 οὐ σφαλερόν] Negationem addidi e Portii con-
 jectura, sensu postulante, et adstipulantibus Kustero Tou-
 ploque. — Quod sequitur διὰ νεότητα valde languet
 post ὑφ' ἡλικίας, fereque crediderim glossema esse;
 saltem legerim ὑφ' ἡλικίας, διὰ νεότητα καὶ συνισ., vel
 ὑφ' ἡλ. καὶ διὰ νεότη. συνισ.

§. 42.

Καὶ τότε 1 ὁ μέγιστος Ἑλληνοδίκης Γαῖνῶς 2
 ἔδν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

1 Καὶ τότε] Apud Suidam et Zonaram in Ἑλληνο-
 δί.

522 EUNAPII FRAGMENTA

„ Aequatura fames, quem non jejuna Celsena
 „ Vinceret: *hinc nomen fertur meruisse Leonis*
 „ Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
 „ Non septem vasto quatiens umbone juvencos,
 „ Sed, quam perpetuis dispibus, pigroque sedili,
 „ Inter anus interque colos oneraverat, alvum.

Quae si cum fragment. §. 41, comparentur, forte videbitur Subarmachium et Leonem unum et eundem esse hominem. Subarmachio, propter Leoninam famem, cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc est hariolari.

§. 40.

‘Ο δὲ 1 ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων
 διεξαισάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο 2
 πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν Φονεύ-
 σειεν.

1 ‘Ο δὲ] Suidas in Διηυχενίζετο, cum Eunapii nomine.

2 ἀνωρθ. καὶ διηυχενίζετο] Suidas: Διηυχ. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Vide Fragm. §. 66. Verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο junguntur et in Fragm. §. 70.

§. 41.

Οὗτος 1 [Σουβαρμάχιος] τῶν δορυφόρων ἦν
 ἡγεμὼν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἰ-
 περ τις ἄλλος. Ἐπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον
 ἡδύνατο χωρεῖν· ἀλλ’ ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ
 τὴν

τὴν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνάσιον ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν ² ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἄει γοῦν ἦν, πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκώς, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε οὐ σφαλερὸν ³ διαβαίνων τοῖς ποσὶ καὶ πρὸς τὴν πτώσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ συνισάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ Φάσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης ἄριστος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Σουβαρμάχιος. Auctor fragmenti non nominatur; Kusterus Eunapium esse putat; nec contradicit Toupius Emend. T. 2. p. 181., nec ego. Nam res Eutropii narraverat Eunapius, et hic ejus stylum genuinum habemus. Cf. ad Fragm. §. 39.

2 φέρειν] Locus non integer.

3 οὐ σφαλερόν] Negationem addidi e Portii conjectura, sensu postulante, et adstipulantibus Kustero Toupioque. — Quod sequitur διὰ νεότητα valde languet post ὑφ' ἡλικίας, fereque crediderim glossema esse; saltem legerim ὑφ' ἡλικίας, διὰ νεότητα καὶ συνισ., vel ὑφ' ἡλ. καὶ διὰ νεότη. συνισ.

§. 42.

Καὶ τότε ¹ ὁ μέγιστος Ἑλληνοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

1 Καὶ τότε] Apud Suidam et Zonaram in Ἑλληνο-
δί.

δικαι et Ἡλόθεται. Suidas Eunapium nominat in priore loco, non in posteriore; Zonaras utrobique nomen scriptoris reticet. Zonaras in Ἑλλαν. habet, οὕτω καὶ τότε: sed credo οὕτω esse ipsi, non Eunapio, tribuendum. Suidas et Zonaras in Ἡλόθ. habent ὥς δ' μέγ. —

α Γαῖνᾱς] Suidas Γαῖνᾱς in Ἡλόθ. Zonaras utrobique Γαῖνᾱς. Zosimus V. 13. Γαῖνῆς. Gaius ille, circa annum 400, imperio excidium minatus est. Vide Zosimum l. cit.

§. 43.

Οὗτος ι [Φράβιθος] στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμᾶζων τὴν ἀρετὴν, ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαινοῦσης πλέον ι. Καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμεφου καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξιν τινα καὶ ἀρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ. Ὅς τοὺς ληστὰς ῥαδίως συνεῖλεν, ὥς μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν. Ἦν δὲ Ἑλλήν τὴν θρησκείαν.

ι οὗτος] Ex Suida in Φράβιθος, suppresso auctoris nomine. Sed nullus dubito, quin haec in Historiis Eunapius scripserit, sintque eorum fons, quae habet Zosimus Hist. V. 20. στρατηγὸν αἰρεῦνται πολέμῳ Φραΐτουτον ἄνδρα βάρβαρον μὲν ἐδ' γένος, Ἑλλήνα δὲ ἄλλως, οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ πραιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκεία. Τοῦτον τοίνυν, ἤδη πολλὰς διαπρέψαντι στρατηγίαις, καὶ τὴν ἐβαν ἄπασαν, ἀπὸ Κιλικίας ἄχρι Φοι-

Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, τῆς ἀπὸ τῶν λεγῶν λῶμης ἐλευθερώσαντι, παραδεδώκασι τὰς δυνάμεις. Eunapius et in Fragmentis Legationum p. 486. meminit hujus Φραβίου, quem Zosimus Φραΐευτον et Φραούσιον vocat. Alias nominis varietates recenset Reitemeierus ad Zosim. V. 20. Reinesius malit Φραούσιος legere. Equidem credo scripturam Eunapianam esse meliorem. Φράβιος, qui consul fuit ann. 401., vocatur *Fravvius* in veteri inscriptione. Cf. Relandi Fastos p. 543. et Heyn. ad Zosim. p. 643.

2 ἀνόσει — πλέον] Cf. ad Fragm. §. 67.

§. 44.

Πηξάμενος δρομάδας τριακοντῆρεις Λιβερνίδων τύπω.

Suidas: Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. „ Πηξάμενος κτλ. Haec verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiae locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravvius (cf. Fragm. §. 43.) comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V. 20. b. πλοῖα fuisset αὐτῇ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκούντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα, κτλ.

§. 45.

Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἁτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Suidas in Ἀτάσθαλα: Καὶ Ἀτάσθαλον: ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· „ Γυναικῶν κτλ. Forte: καὶ νόμος ἦν. Cf. Fragm. §. 4.

§. 46.

§. 46.

Εἴτε Φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βα-
λαντίων· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκτυνηθάνεμενοι, πρὸς
ταῦτα διεσρατήγουν τὸν πόλεμον.

Suidas: Βαλάντιον· μάστιγος· Εὐνάπιος· 3, Εἴτε κτλ.

§. 47.

Ὡς περ Ὀσράκου μεταπεσόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον
ἐχώρησεν Ῥωμαίοις.

Ex Suida in Ὀσράκου, Eunapio nominato. Vide notas
supra p. 364. et ad Marinum p. 100. Injecta hac Ma-
rini mentione, liceat mihi obiter ipsum et nuperam, quam
vulgavi, ipsius editionem illustrare. Ait Marinus. c. 3.
p. 3. Proclum adeo fuisse pulchrum, ὥς μὴδὲνα τῶν
γραφόντων ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος. In his
imitatus est Plutarchum Vit. Demetr. §. 2: ἰδέε δὲ καὶ
κάλλει προσώπου θαυμαστὸς καὶ περιττὸς (Demetrius
erat), ὥς τῶν πλαττόντων καὶ γραφόντων μὴδὲνα
τῆς ὁμοιότητος ἐφικέσθαι. — In scriptore de Physiogno-
monia, quem in notis edidi, lacuna est p. 134, 5. post
vocem ἐτοιμῶς, quam stellulis indicare neglexi. Ibi-
dem, paucis inde versibus, legitur: Τὶ καὶ τοῦτο τοῖς
εἰρημένοις προσκείσθω. Credo Τὶ delendum, esseque
natum ex ultima syllaba vocis ἀποτίκτει, quae praecedit.
Fere statim haec habemus, τοὺς ἰδίους λόγους πιστοτέ-
ρους σπουδάζων εἶναι ἢ τῶν ἄλλων ὄγκους, κτλ: quae
ex Isocrate ad Nicoclem §. 7. sumpta esse me monuit
Aml-

Amicus meus Νικολόπουλος, Graecus homo Graece doctissimus. Monuit me quoque Viscontius, vir egregius, in quarta Dionis epistola edita a me p. 85. pro **δρακοντίων** legendum esse **Δρακοντίη**, quod mirox me non ita animadvertisse, qui non semel ad Eunapium de hac permutatione literarum et, adscripti notaveram, et ad ipsum Marinum p. 75. Socordiam meam redimam, si possim, emendato Plutarcho, in Galba §. 3. αἰτίαν ἔσχεν . . . μικρολογίαι, ἣν ἔωλόν τινα δόξαν εὐταξίας ἔφερε καὶ σωφροσύνης. proposuit interpretum aliquis δι' ἡν: facilius corrigo, ζ. Sic §. 4. ediderunt ἐκείνη pro ἐκείνων, et in Bruto §. 16. δεομένου σπουδῇ pro δ. σπουδῇ. Sed posterior emendatio neutiquam placet, et σπουδῇ, id est, σὺν σπ. optimum esse videtur, nec movendum. Alibi, adscriptum fuit loco τοῦ σ. Plutarchus Anton. §. 6. πολλοὺς μετέστησε τῇ γνώμῃ: Lego τῆς γνώμης. Hoc, adscriptum alibi loco Plutarcheo nocuit T. 2, p. 456, C. ὁ Μαρσύης, ὡς ἔοικε, φορβίῃ τινι καὶ περιστομίῃς βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ἐπαυδαῖον ἐγκατεῖρε. Jacobinus ad Simonid. fr. 8. delet βίᾳ, utpote ortum ex φορβίᾳ: quam crisin amplecti videtur vir eruditissimus, qui nuper Simonidem edidit. Equidem credo βιαίῳ ponendum pro βίᾳ τοῦ. Scripserat librarius ΒΙΑΙΤΟΤ pro ΒΙΑΙΟΤ. Placeret magis etiam βιαίῳ τοῦ. Delendum alibi male additum, De Vit. Pud. §. 21. Matth. οὐκ οἶδεν ἡμεῖς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐτέρους ὀρεῖ μαλλον. Lego, ὅρα: quod firmat adlatum statim a Plutarcho historiola Lyſandri ἐπιέναι πρὸς ἐτέρους καλεόντος illos, qui ipso apud regem patrono ac fauore uti volebant.

§. 48.

§. 48.

Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑποφυσμένου κακοῦ.

Apud Suidam in Οἰδοῦσαν, auctore nominato. Supra p. 481. ἡ Σκυθῶν ἐπανάστασις . . . ἀνοιδήσασα. Cf. et p. 112.

§. 49.

Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἔπορον αὐτῆς ἀποδεῖξαι καὶ πλῆθος, καὶ θέσιν, καὶ βέλη, καὶ μηχανὰς, καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν.

Ex Suida in Θέσεις, auctore nominato. Kusterus hoc fragmentum pronunciat esse obscurum, et procul dubio corruptum vel mutilum. Suspicio legendum ἔπειρον pro ἔπορον: sed et alia sunt vel mutanda vel addenda.

§. 50.

Οὗτοι ἰ μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμέσχευον ἂ τὸν πόλεμον.

1 Οὗτοι] Suidas in Μοσχεύων, auctore nominato.

2 ὑπεμέσχευον] Hermogenes Method. c. 2. Μοσχεύειν· γεωργικόν. Ibi Gregorius Corinthius: Μοσχεύειν, τὸ ἀνατρέφειν. μοσχεύονται γὰρ τὰ κλήμματα τὰ μέλλοντα φυτευθῆναι, τῶν γεωργῶν παρὰ τὸ ὕδωρ τιθεῖν.

θάντων τὰ φυτὰ, ἐπὶ τῇ θάπτειν αὐξάνει. Μοσχεύειν οὖν κλήμα, ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, ἢ αὐτὶ τοῦ ἐμφυλίσσειν καὶ ἐπιτήδεια ποιεῖν τὰ κλήματα. Vide Nicetium ad Geopon. XI. 3. et quae notavi supra p. 317.

§. 51.

Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ Βάρβαροι, πολλὰ ἅμα βέλη ἀφιώντες. Πέτρα δὲ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα.

Suidas haec adfert in Ῥῦμα, Eunapii nomen inter haec fragmenta medium inferitur, ita ut definire non potuerim, num alterutrum an utrumque esset ex Eunapio sumptum.

§. 52.

Τῶν ἑαυτῶν ἐτῶν γυναῖκά τινα σείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ σέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν αὖσαν τῆς Συρίας οὕτω δὲ καλουμένης 3 θεοῦ.

1 τῶν] Suidas in Μελεδωνός, suctore nominato.

2 μελεδωνόν] Suidas: τουτέσιν, ἰέρειαν. De hac voce vide hunc locum Suidae, indicem Aeliani H. V., et H. Stephani in voc. Herodot. recensu.

3 Συρίας οὕτω δὲ καλ. θεοῦ] Formulam οὕτω καλουμένος illustravi ad Martium p. 671, et ad Eunap. supra p. 331. Scholiastes Aeschyl. Prom. 792. αἱ Γοργόνες οὕτω καλούμεναι. Athenaeus IH. 9. τῶν ἰεραλίων δὲ σὺκων οὕτως καλουμένων. Cf. notam Constantii viii

530 EUNAPII FRAGMENTA

doctissimi ad Xenoph. de Equit. p. 81. — De Syria Dea exstat libellus notissimus inter Lucianea. — Τῆς θεοῦ, ἡ θεὸς, res est inter vulgares omnium maxime vulgaris: nec verbo quidem monuisssem, ni locus Eunapii mihi Gorgiae locum in memoriam revocasset, ubi ὁ θεὸς τῆς θεοῦ locum occupat. Helenam defendens Sophista p. 94. Reisk. p. 128 C. H. Steph. sic loquitur: ἡ οὖν τῇ τούτῃ καὶ τῇ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀναθετόν. Codex Vatic. 88. τῇ θεῷ, optime; nempe Veneri. Quae praecedat, sententiae non omnino sanae simul prodesse quid vetat? θεῷ γὰρ προθυμίαν ἀνθρωπίνην προμηθεΐα ἀδύνατον κωλύειν· πέφυκε γὰρ οὐ τὸ κρεῖσσον ὑπὸ τοῦ ἡσσονος κωλύεσθαι, ἀλλὰ τὸ ἡσσον ὑπὸ τοῦ κρείσσονος ἄρχεσθαι τε καὶ ἄγεσθαι. Τὸ μὲν γὰρ κρεῖσσον ἡγεῖσθαι, τὸ δὲ ἥττον ἡγεσθαι. Codex idem exhibet lectionem planiorem et faciliorem: ἄγεσθαι, καὶ τὸ μὲν κρεῖσσον ἡγεῖσθαι κτλ. Edidi statim: θεὸς δ' ἀνθρώπου κρείσσω καὶ βία καὶ σοφία. Codex, θεοὶ δ' ἄ. κρεῖσσον κτλ.: quod melius videri potest, certe non deterius.

§. 53.

Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινοῖς ἀποτραχηλίζοντες.

Suidas: Ἀποτραχηλίζοντες: ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος·
καὶ οἱ κτλ.

§. 54.

Καὶ τὰλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῇ λύραν ἔθε-
ραπέετο.

Suid.

Suidas: „Καὶ — θύραπαύστα.” φησὶν Εὐνάπιος. Ἐσ-
μελῆς οὖν ἡ καύηχος.

§. 55.

Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἔκπε-
σόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν
ἀπαγορεύοντες.

Suidas: Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρτίζεται. „Ἀπα-
γορεύουσι τῷ Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον ἀνυγορεύουσιν.”
Καὶ αὐθις Εὐνάπιος· „Πρὸς τὸ ἀφ. κτλ.” Verba,
Ἀπαγορεύει — ἀνυγορεύουσιν, leguntur et in Lexico
Zonarae col. 255. ubi Titmannus fragmentum ex Euna-
pio sumtum esse putat, ductus procul dubio formula
Suidae, καὶ αὐθις. Autamen cum Historia Eunapii tem-
pus Philippi et Decii non attigerit, credo καὶ αὐθις non
indicare duplicem Eunapii locum, ut in Fragmento
§. 68., sed duplex vocis ἀπαγορεύειν exemplum.

§. 56.

Ζεύγνυται: δὲ Ῥωμαίοις ἀπονότατα τῶν πό-
ταμῶν τὰ ρεύματα, ἅτε καὶ τοῦτο διὰ μελέτης
αἰ τοῖς στρατιώταις ὄν, καὶ ὥσπερ ἄλλο τι τῶν
πολεμικῶν ἀσκούμενον, ἐπὶ τε Ἰσρῷ καὶ Ῥήνῳ
καὶ Εὐφράτῃ. Ἐστὶ δὲ ὁ τρέπος, οὐ γὰρ δεῖ
πάντας εἰδέναι, τοιόσδε. Πλατεῖται μὲν εἰσὶν
αἱ νῆες δι' ὧν ὁ πόταμος ζεύγνυται· ἀνορμίζον-
ται δὲ ὀλίγον ἄνω τοῦ ρεύματος ὑπὲρ τὸν μέλ-

λόντα ζεύγυσθαι τόπον. Ἐπὰν δὲ τὸ σημεῖον
δοθῇ, ἀφιασμίαν πρώτην ναῦν κατὰ ροῦν φέ-
ρεσθαι πλησίον τῆς οἰκείας ὄχθης· ἐπὰν δὲ κα-
τὰ τὸν ζευγνύμενον ἦκει τόπον, ἐμβάλλουσιν
εἰς ρεῦμα φορμὸν λίθων ἐμπεκλησμένον, καλω-
δίῳ 3 δῆσαντες ὥσπερ ἄγκυραν· ἀφ' οὗ δεθεῖσα ἡ
ναὺς πρὸς τῇ ὄχθῃ ἵσταται σανίστι καὶ ζεύγμα-
σιν 1 ἔπερ ἀφθονα αἰτοῖς ἡ ναὺς φέρει, καὶ πα-
ραχρήμα μέχρι τῆς ἀποβάσεως καταστρώννεται.
Εἴτα ἄλλην ἀφιασιν ὀλίγον ἀπ' ἐκείνης, καὶ
ἄλλην ἀπ' ἐκείνης, ἕς τ' ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην
ἐλάσσωσι τὸ ζεῦγμα. Ἡ δὲ πρὸς τῇ παλειᾷ
ναὺς καὶ πύργους ἐπ' αὐτῇ, καὶ πυλίδα, καὶ
τοξότας, καὶ καταπέλτας φέρει βαλλομένων
δὲ πολλῶν βελῶν ἐπὶ τοὺς ζεύγνυντας, ὁ Κάσ-
σιος ἀφιέναι βέλη καὶ καταπέλτας κελεύει· πέ-
σόντων δὲ τοῖς βαρβάροις τῶν πρώτων ἐφεσηκό-
των, ἕτεροι εἶκαν 4.

1 Ζεύγνυται.] Suidas: Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. Ἡ τοῦ
στοαμοῦ διάβασις· ἡ γέφυρα. „Ζεύγνυται κτλ.“ Val-
lesius hoc fragmentum Dionii Cassio tribuit, et in Re-
maniana legitur p. 1201. Sed Reimarus, et ante eum
Lipsius, et post eum Tittmannus ad Zonarae Ζεῦγμα,
Eunapii verba esse credunt, cum Suidas Eunapii nomen
praemiserit. Equidem locum non esse Eunapii puto,
cui locum tribuerim vocem Ζεῦγμα (vide Fragmentum

sequens); et ipse Reimarus fatetur in hoc fragmento non exiguum esse cum Dione similitudinem. Quod sub finem narratur de Cassio, nempe Avidio Cassio, Valesio egregie patrocinator.

9 δεῖ] Suidas δῆ. Sed Valesii codices, δεῖ.

3 καλωδίω] Suidas: Καλώδιον· σχαίνιον.

4 εἶκον] Valesius edidit εἶκον. Suidas habet ἥκον.

§. 57.

Ζεύγμα.

Suidas: Ζεύγμα. Εὐνάπιος. Ἡ τοῦ ποταμοῦ διαβασίς ἢ γέφυρα. Haec vox forte legebatur olim in descriptione classis Juliani. Zosimus III. 13. 4. Ἰτερὰ πλατῆα συνηκολούθουν, δι' ὧν, εἰ που δεήσειεν, ἔδει γίνεσθαι ζεύγματα, περὶ δίδοντα τῇ στρατοπέδῳ τοὺς ποταμοὺς διαβαίνειν: ubi credo inferendum πλεῖστα αὐτῶν πλατῆα. Cf. eundem III. 30. 10.

§. 58.

Ψιλόν.

Suidas in Ψιλός: Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλλὸν καὶ σῆμα κοῦφον.

§. 59.

Ἀνήψεν.

Suidas: Ἀνήψεν: ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

§. 60.

Οἱ δὲ Οὔνοι πλατὺ καὶ χαλὰζοντες ἦσαν.

L1 3

Suid

534. EUNAPII FRAGMENTA

Suidas: Καγχέζει: ἄθρως γελᾷ. Εὐνάπιος· „Οἱ 32
„ κτλ.”

§. 61.

Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίκαι-
ταν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον.

Suidas, auctore nominato, in voce Μεγαλοπρεπής.

§. 62.

Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συγτεκμηράμενος ἐκ
τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ ση-
μείων.

Suidas: Συντεκμηράμενος· συμβαλὼν, κατασοχασθ-
μενος. Εὐνάπιος· τὸν πάντα κτλ.

§. 63.

Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κέχινωσθαι
τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν
ἁκίδων.

Ὡς] Suidas: Διάμετρος· γεωμετρικὸν τι εἶδος. Εὐ-
νάπιος· „Ὡς κτλ.”

§. 64.

Κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους
γυναικὸς ἔργον κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη
γεν-

γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρώδεις, ὥςτε ἄπιστον εἶναι
διενεγκεῖν εἰς τὴν φήγησιν.

www.libtool.com.cn

Suidas: Διενεκεῖν· ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· „Κατὰ
κελ. — Pro ὑπὸ τῆς, καὶ, ὑπὸ τινος, vel ὑπὸ ταύ-
της τῆς

§. 65.

Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἢ
γαύμενοι, τοσοῦτον ἐδυσχέραισον, ὅσον ἡναγκά-
ζοντο βοᾶν καθ' οὓς ἐμβάλοισιν.

Ex Suida in Παιδιά, ubi Eunapius nominatur.

§. 66.

‘Ο δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν
στρατιωτῶν ἀνιρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι· πρὸς
τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλο-
κίνδυνον.

1 ‘Ο δὲ] Apud Suidam in Διαυχενίζεσθαι. auctore,
hic quidem, non nominato; sed in voce ἀνιρέθιζε, ver-
ba δὲ usque ad καὶ διαυχεσθαι. Eunapio discrete tri-
buntur.

2 καὶ διαυχενίζεσθαι] Suidas: ἀπὸ τοῦ· ὑψοῦ τὸν
ἀντίονα ἔχειν. Et sic vocem explicat Zonaras, qui col.
534., hunc locum adfert, sine auctoris nomine. Cf.
Fragm. §§. 40. 70. — Incerta fragmenti sedes. Agitur
forte de Valentiniano, qui, ut Ceticarum gentium secu-
ritati provideret, νεολαίαν ὅτι πλείστην, ait Zosimus IV.

12. 2., ἀνδράσας, ἔκ τε τῶν προσηκουμένων τῇ Ῥήνῃ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔσθαι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τῇ πολέμῳ, ὥςτε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥήνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, de quo supra notavi (ad Fragm. §. 43.) qui adversus Galnam (cf. Fragm. §. 42: dux electus, ἀργούντων αἰετὶς ἡνείχετο, Zosimo teste V. 20. 4., τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσι ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέβησεν, ὥςτε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui, electis duobus milibus millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV. 23. 5. τὸ ἐνδόν ἐπλήρου κτλ. Quo de Sebastiano vide Fragm. §. 22.

§. 67.

Ὁ ἰ δὲ τὰς δυνάμεις ἡθροισας, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἡδὴ καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐχ ἔχων 3.

1 Ὁ 22] Apud Suidam in Χρῆμα, cum Eunapii nomine.

2 ἐπισπέρχων] Suidas: Ἐπισπέρχει κατεπείγει, σπείρει.

3 σῶμα οὐκ ἔχων] Haec possunt illustrari e notatis supra p. 196. Agitur forte de Fravitho, qui, teste Eunapio Fragm. §. 43., δίδωσι τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσιν πλέον.

§. 68.

§. 68.

Ὁ δὲ βάρβαρος, οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνυπεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὑπαιθρον ἀγωνισάμενος μάχην.

Ὁ δὲ] Suidas in Νεωτερίζειν, auctore non nominato. Stylus Eunapius videbatur, ob usum vocum νεωτερίζειν, de Fortuna, et ὑπαιθρον. Vide supra ad Fragm. §§. 8. 32. Accedit aliud argumentum. Suidas in Ὑπαιθρον, adductis Eunapii verbis non anonymis, quae supra leguntur Fragm. §. 8. addit: καὶ αὐθις " ὡς ἂν ὑπαιθρον τινα καὶ ἔννομόν ἄγων. μάχην." Formula καὶ αὐθις, quam ad Fragm. §. 55. alio modo intellexi, mihi Eunapium auctorem indicare nunc videbatur. — Suidas ὑπαιθρον veritē προφασί.

§. 69.

Εὐτόκιος ἰ, ἀπὸ Θράκης ἐλθὼν, οὔτε γνώμῃ ἐπεικῆς τις ἦν οὔτε γένους εὐ ἤκων, ἀλλὰ καὶ σρατιώτης μὲν ὁ τυχὼν· πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας, ὤχετο εἰς τὴν Παλαισίην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξει, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις, καὶ ἐγλίχεται τὴν τύχην μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον· καὶ τοι ἔδει· πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν

εἰς τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται,
τὸ πλῆθος ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσ-
εδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς
τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς
εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων,
καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας· οἱ δὲ Θραῖ-
κες ὑξέρω χρόνῳ κατὰ φύσιν ἦκοντες ἐπὶ τὸν
Εὐτόκιον, ἀπήτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον
καὶ τὰ χρήματα, ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν
δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς
ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου καὶ περιγίνεται
τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν 3,
ἔχων ὡδε.

1 Εὐτόκιος] „ Integrum hunc articulum descripse
„ Suidas ex historico aliquo deperdito, quem ex stylo
„ Eunapium esse suspicor. Nam et multa alia Suidas in
„ collectanea sua retulit, quae Eunapii esse certo con-
„ stat.” KVSTER: cui assentior, sed ita tamen ut non
parum dubitem. De Eutocio et Cratero nihil novi.

2 καὶ τοι ἴδει] Editio Suidae: εὐγενέστερον· ἀλλ'
ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται οὐ προσεδέξαντο. Reliqua
Kusterus invenerat in codice, satisque habuerat illa no-
tae inferere.

3 χρησμὸς ἐξέπεσεν] Suidas in Ἐκπεσόν, quod ver-
tit μῆνεις, δοκτεῖς, huius loci meminit: „ χρησμὸς δὲ ἐκ-
πεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρακῆς. Noster in Soph. p. 62.
eodem modo locutus est. Sed ductum inde argumentum
ad

ad vindicandum Eunapio hoc fragmentum non mihi nunc videtur esse validissimum. Nam et alii πίπτειν et ἀναιρεῖν sic usurpant. Proclus Photii in Chremom. p. 387. Gaisfordianae: χρησμός δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν. Lucianus Pseudom. §. 24. 43. Didymus Schol. ad Pl. T. 307. Photius Lex. in Πάντα κινεῖν λίθον „ Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμός ἐξέπεσεν”. Non abscondit Arriani sententia Epict. Disf. Praef. τοιαῦτα δ’ ὄντα οὐκ οἶδα ὅπως, οὔτε ἐκόντος ἐμοῦ, οὔτε εἰδότος, ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους.

§. 70.

Ἔτερα δὲ οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρβοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερή.

Ἔτερα] Apud Suidam in Διηυχενίζετο, quod veritē διηυχενίει. Verba sunt anonyma, sed Eunapiana esse suspicor ob usum verbi Διανυχενίζεσθαι, quo usus est Eunapius Fragm. §. 66.; et haec ipsa verba ἀνωρβοῦτο καὶ διηυχενίζετο leguntur in Fragmento §. 40.

§. 71.

Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο, καὶ τοῦ ἀνδρώδους. Ἐπειεπῆς γὰρ ὢν καὶ πρὸς γ’ ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκώς ἐξ ἀνάγκης, οὐδεὶς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Frag-

340. EUNAPII FRAGM. ex GUIDA.

Fragmentum hoc anonymum, quod habet Suidas in voce *Δραστήριον*, Eunapio dandum duxi, ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum.

§. 72.

Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων.

Περικαῶς] Suidas: *Περικαῶς· ἐρωτικῶς*: et, suppresso auctoris nomine, verba haec adponit, quae Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari *περικαῶς* fuerit usus in Sophistis p. III. Et notum, quam saepe Suidas Eunapium non nominatum excerpserit. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum.

§. 73.

Ἐμφέρεια· ὁμοιότης.

Μεσαιπόλιος· ὁμογέρων, μιξοπάλιος.

Haec, quae nude leguntur apud Suidam, referri posse ad Eunapium putavi, ex hac Zosimi, qui Eunapium saepissime exprimit, sententia II. 51. *Ἄνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφέρειαν τινὰ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ιδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὐρών.* Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. Quidquid id est, manifestum est Leunclavius non recte in Zosimo malle *μεσαιπόλιον*.

§. 74.

EUNAPII FRAGMENTUM

EX PHOTIO.

§. 74.

¹ Ἀλεκτρυονῶδες ¹.

Ἐλαφωδέζερρον.

Συωδέζερρον ².

Ἰερακῶδεις.

Κορακῶδεις.

Πιθηκῶδεις.

Ποταμῶδες δάκρυον ³.

¹ His vocibus usus erat Eunapius in Historiis, docente nos Photio, cujus locum vide inter Testimonia.

² Συωδέζερρον] Non semel adjectivum συῶδης legitur adhuc in Eunapii Reliquiis. Vide p. 329.

³ Ποταμῶδες δάκρυον] Philostratus Her. p. 158. ἀ-
τακτὶ δακρύει. — Schollastes: ἀτακτὶ] ποταμηδόν. Ni-
hil frequentius quam δάκρυα, lacrymæ ubertim fluentes,
tivis comparatæ; sed δάκρυον ποταμῶδες videtur esse

ri-

542 EUNAPII FRAGM. ex PHOTIO.

ridiculum. In hac nimia translatione se jactat ineptissimus ille Eumathius, putidus talium sectator: IV. p. 145. τὸ χάρυν κατὰ ποταμούς τῶν ὀφθαλμῶν ἐσχίστό μοι. V. p. 185. κατὰ ποταμοῦς κατεκίνοῦ τὸ δάκρυον. Conf. VIII. p. 298. et notam Gaulmini p. 23. Apud eundem VII. p. 246. Hymene maris integra lacrymarum effundit, ὅλας θαλάσσης ἐκκενοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν.

FINIS FRAGMENTORUM.

www.libtool.com.cn

DANIELIS WYTENBACHII

A N N O T A T I O

I N

E V N A P I V M

0°

1°

2°

3°

www.libtool.com.cn

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

1000

APPENDICULA FRAGMENTORUM

EX SUIDA.

§. 75.

Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν ἰ πολλὰ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων ὅ τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχουσιν εἰς βοηθείαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφόντων· ἀλλ' ἡ παράχρημα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθόμενον εἰς τὸν χρόνον ὑποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖςδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν οὐδὲ λαμβάνειν ἀδικοῦσι· βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρέσσοδον. Οἷα

Μίμ

γάρ

344 EUNAPII FRAGMENTA

γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας³ καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον τοὺς δεομένους¹ λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχισον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἠσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.

1 „ Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli „ hujus descripta esse puto ex Eunapii historia, quam „ temporum injuria nobis eripuit“. KVSTER. *Quae sequuntur* a me non descripta continent oracula duo Juliano data. In Fragmento stylus Eunapium fere prodit; sed illa oracula in ejus historis olim fuisse lecta, indeque fuisse a Suida deprompta, quis nunc possit praefare?

2 χανδὸν ἀμφορομένων] cf. not. p. 293.

3 ἱερομηνίας] Suidas: ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα.

§. 76.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης¹, καίπερ τσοῦτοῖς ἐμβεβηκὼς, τῆς τε περὶ λόγους ἡπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστῆν, ᾧ Λίβανιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν, ὥσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ, ὅπως ληποίῃ τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον², προτιμῶν ἕτερον. Ἀνάκσιος³ γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν

κὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, ἀεὶ
πρὸς ταῦτα ἐτεκάλουν καὶ διεμέμψαντο τὰς κρί-
σεις.

1 παραβάτης] Haec Suidas voce Διβάνης, sine nomi-
ne auctoris; sed fere affirmaverim eum ex Euparpi historis
depromsisse. Euparpus in Soph. p. 68. τοῦτον (τοῦ
Τουσκιανοῦ) καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐκτάτοις
διεξοδικοῖς: ubi p. 339. adduxi e Suidae voce Ἀκάκιος
locum ipsum, ut putabam, Historiarum Euparpi. Sed
tunc nondum inveneram hoc fragmentum, ex quo arti-
culus Ἀκάκιος excerptus est et adumbratus. Epitho-
tum ὁ παραβάτης fuit a Lexicographo Christiano addi-
tum satis inepte.

2 Προκρίτων] Cf. addenda ad p. 92, 12.

3 Ἀκάκιος] De Acacio vide Nostrum VII. Soph.
p. 100.

344. EUNAPII FRAGMENTA

γὰρ προΐοντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομη-
νίας ³ καὶ θυσίας τοῦ μέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν
ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀλώλυτον τοὺς δεομένους
λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχισον τῆς ὁπὸ
τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς
ἤσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.

1 „ Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli
„ hujus descripta esse puto ex Eunapii historia, quam
„ temporum injuria nobis eripuit”. KVSTER. *Quae*
sequuntur a me non descripta continent oracula duo Ju-
liano data. In Fragmento stylus Eunapium fere prodit;
sed illa oracula in ejus historis olim fuisse lecta, inde-
que fuisse a Suida deprompta, quis nunc possit prae-
dicere?

2 *χανδὸν ἀμφορομένων*] cf. not. p. 293.

3 *ἱερομηνίας*] Suidas: *ἱερομηνία*· ἱερὰ δορτὴ κατὰ
μῆνα.

§. 76.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης ¹, καίπερ το-
σούτοις ἐμβεβηκώς, τῆς τε περὶ λόγους ἡπτεσς
φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν
ᾧ Λίβανιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ
μὲν, ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ, ὅπως ληποίῃ τὸν μέ-
γαν σοφιστὴν Προαιρέσιον ², προτιμῶν ἕτερον.
Ἀνάκσιος ³ γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ῥήτορα
κῆρ

κὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, ἀεὶ
πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρί-
σεις.

1 παραβάτης] Haec Suidas voce Λιβάνιος, sine nomi-
ne auctoris; sed fere affirmaverim eum ex Eunapii historis
depromsisse. Eunapius in Soph. p. 68. τοῦτου (τοῦ
Τουσκιανοῦ) καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν
διεξοδικῶς: ubi p. 339. adduxi e Suidae voce Ἀκάκιος
locum ipsum, ut putabam, Historiarum Eunapii. Sed
tunc nondum inveneram hoc fragmentum, ex quo arti-
culus Ἀκάκιος excerptus est et adumbratus. Epithe-
tum ὁ παραβάτης fuit a Lexicographo Christiano addi-
tum satis inepte.

2 Προαιρέδιον] Cf. addenda ad p. 92, 12.

3 Ἀκάκιος] De Acacio vide Nostrum Vir. Soph.
p. 100.

www.libtool.com.cn

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 1, 9. οὐκ εἰς τὰ πάρεργα ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν] cf. pp. 42. 269.

P. 1, 13. ἀσεβοῖτο αὖ] Cf. p. 28, 19.

P. 1, 15. ἀσφαλῶς] Cf. p. 73. in Proaeresio : εἶδοτι τε ἀσφαλῶς.

P. 4, 5. ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὁση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο φύσιν] Nempe ἠθικὴν ἀρετὴν et θεωρητικὴν. Cf. Marinum Vit. Procli §. 3. p. 2. Jam habuimus p. 1. ἠθικὴν ἀρετὴν.

P. 6, 18. μαθητὴς τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι] Legendum videtur μ. τ. α. εἶναι καὶ γεγ. Cf. not. p. 310.

P. 7, 3. Lege καὶ ἡμᾶς.

P. 8. *penult.* ὁρῶν] Cf. Alberti Observ. p. 274.

P. 9, 2. σαφηνείας] Cf. not. ad Tiber. Rhet. p. 30.

P. 11, 9. ἐν Ῥώμῃ] Nihil certius de Porphyrii morte tradiderunt Scriptores Graeci vel Latini. Masoudius in Libro indicationis et admonitionis ait verbis disertissimis, Porphyrium in Aetnae cra-

16-

tere interlisfe. Silvester Sacyus, vir praestantissimus, qui hujus libri excerpta dedit in T. 8. Notit. Manuscriptorum, credit (p. 153.) Masoudium confudisse nomina Plinii et Porphyrii, et de hoc narrasse, quod de illo narrandum erat. Sed Plinius non interiit in Aetnae cratere, qui in litore Neapolitano, crassiore Vesuvii ardentis caligine obstructo spiritu, concidit suffocatus. Verosimillimum est Masoudium Porphyrium pro Empedocle nominasse.

P. 12, 13. εὐηκοῖας] Cf. not. ad Marin. p. 64.

P. 12, 20. ἄλλοι τε — δύναμιν] Editi haec efferunt indistincta, et Junius vertit: „aliique multi, non multo in dicendi facultate inferiores”. Quae versio non unam ob causam displicet. Interpunctione sensum extudi meliorem, ut mihi quidem videtur: ἄλλοι τε, κατὰ πλῆθος οὐ πολὺ τῶν πρῶτον ῥηθέντων, Σωπάτρου ἀφέν, Αἰδεσίου καὶ τῶν λοιπῶν, λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν ὑπερέχοντες, ὥσπερ οὗτοι κατ’ ἀρετὴν. Igitur par fere fuit multitudo discipulorum, qui virtute, et eorum, qui eloquentia, excelebant, unde mirum erat δὲ πᾶσιν ἐπὶ ῥῆμαι.

P. 13, 19. οὐδὲν — πεπράξεται] Cf. p. 15, 9.

P. 14, 5. τὸν νοῦν ἐπισήσας] Sic p. 62, 20. Vide Hemsterhus. ad Luc. Nigr. c. 17. Noster p. 115. δὲ δὲ Ἰουστὸς ἐπισήσας, cum ellipsi nominis. Cf.

M m 3

El.

Ellipf. Gr. in Διάνοια, et Wyttenb. ad Plut. T. I. p. 196.

P. 15, 14. ἀλλ' οὐκ ἔστι γε πρόφασις] Junius : „ negarunt se causam nominum posse rescire”. Wagnerus : „ fortasse : ibi est mysterium, quod „ efferri non debet”. Credo Junium verum melius vidisse. Infra p. 105, 10. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἀπάσης πρόφασις *causa*. Cf., indicante Wagnero, Jacobium ad Antiph. Byz. Epigr. 35.

P. 21, 10. σύνεδρον] „ Cf. Vales. ad Ammian, „ Marc. 22. 10”. WAGNER.

P. 24, 6. δημοσίᾳ μετ' ὀλγαρίας . . ἀσχημονεῖν] Cf. p. 45, 7. — Not p. 24 .

P. 25, 12. τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης] Cf. Fragm. §. 32.

P. 25, 6 *a fine*. Lege Κάνσαντι — et mox ἴψαν.

P. 27, 5 *a fine*. Δὴ τότε] Hanc formulam illustrat Beck. ad Aristoph. Aves 984.

P. 28, 4 *a fine*. αἰμύλιον] Ernesti, Lexic. Techn. in Αἰμύλος, monente Wagnero, hoc loco usus, scribit αἰμύλον, nihil de mutatione monens, quam forte fecit imprudens. Vide Lexic. Bekk. Anecd. T. 1. p. 362. Wagnerus confert Ruhnck. Epist. Crit. p. 28.

P. 29, 7. Ἀντιοχείαν ἤδη περιεργαζ.] „ Cl. Heyn. ad Zosim. p. 630. Vales. ad Ammian. 23. 5.” WAGNER.

P.

P. 43, 19. τὰ ὀμματα τήσας] Chariton 3. 9. p. 79. τήσασα τοὺς ὀφθαλμούς: ubi Dorvillius. Philostratus V. Ap. I. 10. τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν γῆν τήσας. Liban. T. 4. p. 264. τήσας εἰς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Cf. not. p. 183.

P. 45, 13. Λεγε 'Οσεία.

P. 47, 4. τῶν εὐγεγονότων] Cf. not. p. 199.

P. 47, 5. πλοῦτος ἀδρότερος ὑπὴν] Cf. not. p. 268 et 199.

P. 48, 4 a fine. τὸ δὲ ὄργανον αὐτῆς] Carpzovius Specim. p. 19., indicante Wagnero, ait ὄργανον ψυχῆς hic esse *animam*, quod neutiquam credo; immo *corpus* suum sic vocat Aedefius. Recte locum cepit *La Bleetterie, vie de Julien*. I. p. 42.

P. 49, 6. ἐγῆθου καὶ ἐκλήθης] Eadem verba jungit Isocrates Helen. 20. ἐπεθύμησε Διδε γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεσῆς. Procopius pariter jungit εἶναι καὶ καλεῖσθαι Anecd. p. 7. edit. Lugd. ὥς πατήρ τε καὶ μήτηρ καὶ τὸ ξυγγενὲς ἅπαν ἔγωγε καλοῖμην ἄν, ὃ γενναῖε, καὶ εἶην δικαίως. Idem p. 6. jungit εἶναι τε καὶ ὀνομάζεσθαι, ut et p. 8. ὅσοι δὲ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὄνκοι εἰσὶ τε καὶ ὀνομάζονται. et p. 15. καταφυγὼν εἰς τὸν ναδὸν τῆς Θεοτόκου, δε περὶ Βυζαντίοις (Leg. δε παρὰ B. cum alio codice) ἀξιώτατός ἐστὶ τε καὶ ὀνομάσθῃ. Jungunt alii εἶναι καὶ λέγεσθαι. Cf. quae notavit Warren. ad Hier. p. 280.

P. 50, 1. μαγγανεύει] Cf. not. ad Marin. p. 84.,

M m 4

Co-

Corayum ad Plut. T. 6. p. 362. — Philippus Solitarius, quem e Crusii Turco Graecia p. 198. addidit vir doctus in Mus. Crit. Cantabr. vol. 1. p. 131: www.libtool.com.cn

πῶ τραπεζῶν ἀβρότητα, μαγείρων μαγγάνειαι;
vitium in accentu postremae vocis est sedulo corrigendum, Ut versus politicus legi pendariae pareat, scribe μαγγανείαι. Thesaurum Stephani inspicienti in voce Μαγγανεία patebit Philippum Solitarium e Gregorio Naz. profecisse.

P. 50, 12. θεδν — ἐπὶ λόγῳ] Sic loquitur in Fragm. p. 465.

P. 56, 2. ὡς δὲ — Ἐνταῦθα] non credo hunc locum esse integrum. Occurrit p. 58, 3. eadem scribendi forma: ὡς δὲ — Ἐνταῦθα. In utroque loco, interpunctio non recta omnino videtur, Posterior sic interpungendus: Ὡς δὲ — διετέλεσεν, εἶτα — πράγμασιν· ἐνταῦθα. — Et in prioro legendum: ἀπέφερον· ἐνταῦθα. — P. 59. 87. eadem utitur formula.

P. 60, 5. τῆς οὖν Ἀσίας — ἀφορίζεται] Letronius, qui in notis ad Eunapium, Horreo Encyclopaedico April. 1813. inseritis, de toto hoc loco egit doctissime, legendum proponit διὰ Λ. ἐπὶ Πισιδίαν καὶ Παμφ. cujus correctionis rationes quære in ipso opusculo.

P. 61, 19. Lege: ὅσον.

P. 62, 12. οὐ παντός] Cf. not. p. 318 extr.

P.

P. 62, 20. τὸν νοῦν ἐπισήσας] Cf. Add. ad p. 14.

P. 63, 1. Lege εἰργασάμεθα.

P. 63. *αντερ*, forte distinguendum: δ, τε γὰρ — εὐρίθη, προεπίθηκε δὲ ὁ δ. coll. p. 56, 58.

P. 65, 3. Lege: εἴρηται ὅθεν.

P. 65, 15. Forte ταῖς τε.

P. 66, 5. ἐμφυτεύων] Syntaxis non minime laborat, locusque non omnino integer videtur. Deest forte vox una aut altera.

P. 66, 11. πορείαν ἐπισήσας] Cf. Hemsterhuf. ad Luc. Nigr. 17.

P. 66, 4 *a fine*. ἀναγωγὴν] Corayus: „, forte: „ἀγωγὴν”.

P. 67, 5 *a fine*. Lege: γραφήσεται, οὐ.

P. 68, 11 *a fine*. ὡς εἰπεῖν] De hac formula cf. Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 144., Blomf. Glosf. ad Perf. 720.

P. 72, 10. Lege: οἴκτου.

P. 73, 12. τῶν Ἀθηναίων] Forte subaudiendum μνήμην, ex verbo ὑπέμνησε: vel, quod malim, τι. Notandum insuper Ἀθηναίων pro Ἀττικῶν.

P. 74, 18. Lege: πλοῖον.

P. 75, 19. Lege: ἦσαν.

P. 77, 7 *a fine*. εἰ τις ἐφ' ἡλικίας] Junius: „an alius quispiam simili in aetate”. Male. Hic ἡλικία est omnino „juvenilis aetas, juvenus”. Vide Aeschinis indicem Fischerianum.

P. 79, 9. Lege: ἀριθμῶν.

P. 79, 10. *Ἰδαι γὰρ πολλοὺς εἶναι*] Posteriores voces π. ε. quae defunt Plantiniana, leguntur in Commel. et restituerat e codice A. Fumaei (mei D) Petrus Faber Agon. 3. 28. p. 668. de hoc loco videndus.

P. 79, 19. Lege: *ἰθά.*

P. 83, 13. Lege: *γλῶτταν.*

P. 84, 10. Lege: *ἀπήγγελλεν.*

P. 84, 7 *a fine.* ὥσπερ ὑπὸ σκηπτῷ βληθέντες] „ Cf. Dorvill. ad Charit. p. 624". WAGNER.

P. 85, 19. Ἀζουτρίωνα ἐπὶ κλησιν] Apud Pausaniam L. c. 18. pro τέμενος τὴν ἐπὶ κλησιν Ὀλυμπίας, Claverius conjecit τέμ. γῆς τὴν ἐπὶ κλ. Ὀλ. Letronnius aptius mutat τὴν in γῆς, monens Pausaniam in hac formula semper ἐπὶ κλησιν, non τὴν ἐπὶ κλησιν habere. Et sic noster ἐπὶ κλησιν sine articulo. Schol. Arati Phaen. 27. ἡ μὲν οὖν Ἄρκτος κυρίως, ἑμαξα δὲ κατ' ἐπὶ κλησιν. Homer. Il. 18. 487.

Ἄρκτον θ' ἦν καὶ ἑμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν. —

P. 87, 5 *a fine.* Lege: *προτοῦντας, τὰ μεράκια.*

P. 88, 8. το θέατρον βοῶν τε ἐβρήγνυτο] Cf. p. 83 extr. Adi interpretes ad Hef. Scut. 203.

P. 89, 5 *a fine.* ἀπείρατος θερμού γεν. ποτοῦ] Callidae potus in delicias et luxum usurpabatur. Cf. Butium de Potu c. 9. ubi nostri locum non neglexit.

P. 91, 14. Lege: *μακάριον παιδίον.* — Locutionem πάγκαλόν τι χρῆμα, qua Eunapius non semel usus est, illustravit, indice libro Valckenaria-

riano, Hemsterh. Miscell. Observat. t. 3. p. 404.

P. 92, 11. Lege: τόπου.

P. 92, 12. *ἔδοκει εἶναι Χριστιανός*] De Musonio Junius intelligit, ut patet ex illius indice, ego de Proaeresio; quemadmodum cepit etiam *La Bletterie, Vie de Julien* p. 237. Cf. quae p. 93. dicuntur de βασιλέως εἰς Προαιρέσιον ἀχθῆδόνι: et noster Fragm. 76. ait Julianum, ut magnum illum Proaeresium angeret, summis Libanium extulisse laudibus. Isidorus Pelus. Epistolam I. 108. scripsit Proaeresio σχολαστικῷ, qui idem est, vel esse videtur, atque Euphrianius ille, eumque ut Χριστιανὸν, saltem ut φιλόχριστον alloquitur. Eunapium certe, non alium, epitaphio decoravit Gregorius Nazianz. in Murat. Anecd. p. 1.

Εἰς Προαιρέσιον σοφιστήν.

Μηκέτι Κεκροπὶν μεγαλ' εὐχεο. οὐ θέμις ἐστὶν

ἡελίου τυτθὴν ἄντα φέρειν δαΐδα,

οὐδὲ Προαιρεσίου ῥήτρην βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν,

ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.

βροντὴν Ἀτθίς ἐναικε νεόκτυπον· ἀλλὰ σοφιστῶν

πᾶν γένος ὑψιλόγων εἶξε Προαιρεσίῳ·

εἶξε μὲν· ἀλλὰ μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος. οὐκέτ' Ἀθηναί

κῦδιμοι. ὦ νεότης, Φεύγετε Κεκροπὶν.

Scripsi vs. 6. εἶξε pro εἶκε.

P. 92, 9 a fine. Forte μενεῖ, vel μένοι. De hoc loco cf. *La Bletterie*. l. cit.

P. 97, 16. θέμιτον οὐκ ἦν] Non raro ἦν ponitur pro
ἔστι.

151. Cf. Schaefer. ad Theocr. 19. 8. Elmsleius vere hanc locutionem restituisse videtur Euripidi Heracl. 417. Horatius Com. I. Od. 37.

„ Nunc saliaribus

„ Ornare pulvinar deorum

„ Tempus erat dapibus, Sodales.”

P. 99, 11. Lege: *Λαισποδῖαν* — et in margine: 174.

P. 100, 2. *μέχρι προσηγορίας*] Epigr. ἀδέσπ. 426.

Πρᾶγμα μὲν ἐστ’ ὁ φίλος πᾶν δύσκολον· εἰσι δὲ πολλοί,

Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας.

Thucydides 6, 10. *ὀνόματι σπονδαὶ ἔσονται*: ubi Schol. *ἔσονται μέχρι ὀνόματος*. Noster p. 106. *μέχρι γραφῆς*.

P. 101, 5 *a fine*. *τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε*] Cf. Fragm. §. 17. p. 500. 501.

P. 103, 5 *a fine*. *ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα*] Cf. P. Faber. Agon. 3, 21. p. 604.

P. 103, 8 *a fine*. Lege: *εὐθὺς οὕτω*.

P. 104, 20. Lege: *ὑπερέχοντας*.

P. 105, 6 *a fine*. Lege: *πλοῦτον ἐκ*.

P. 110, 1. *ἐκ παραγωγῆς*] Junius vertit: „ e di-
 „ verso Chrysanthius, ubi prima viderat, sensim,
 „ veluti persuasione adductus, edita sequebatur
 „ prodigia.” Nescio quomodo haec Latina potuerint e Graecis nasci. Maximus datis a Diis prodigiis resistebat, contraque audentior ibat; Chrysanth-

sanctius autem non ex abrupto et violenter data signa convellere conabatur, sed caute experiebatur et sensim, num artibus quibusdam et callidis interpretationum commentis posset in melius immutari. Hunc esse puto loci sensum.

P. 112, 7. Lege: καταβήϊ.

P. 112, 4 et 3 a fine. Lege: οὔτε — οὔτε — οὔτε.

P. 113, 5 a fine. τὰ ἄκρα δακτύλων — ἐνεκέκαπτο] Lucianus in Gallo 31. avarum foeneratorem depingit, ex consuetudine supputandi, τοὺς δακτύλους κατεσκληρότα.

P. 115, 5. Ἰλάρως] Ille forte Hilarius, cujus mentio fit ap. Zosim. 4. 41., vir γένους τε λαμπρότητι καὶ παντὶ παιδείας εἶδει προήκων, ἄρχειν παρὰ βασιλέως ταττόμενος Παλαιστίνης ἀπάσης.

P. 115, 9 a fine. ἐπισήσας] Cf. add. ad p. 14.

P. 116, 3. τὸν γέλωτα ἐνῆκεν] Junius: „ubi risum vix represit”. quam versionem secute Wagnerus amplectebatur. Sed qui potest ἐνῆκε γέλωτα significationem hanc induere. Immo: „ubi in risum vix effusus est”. Justus primum vultu stabat serio et meditabundo, dein ridere coepit.

P. 117, 5. Lege: ἀοίκητον, μασεύων εἶπου.

P. 120, 6. Lege: κατεφυγμένα μικροῦ.

P. 123, 7. Vide et Wernsdorf. ad Him. p. 801. de permutatione verborum κοσμεῖν et κομίζειν.

P.

P. 124, 12. Wagnerus confert verba Act. Ap. 7. 22. de Moyse:

δυνατός ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

P. 124, 15. Et facillime quidem *ἔτι* et *ἐς* permutantur. Cf. notas ad Greg. Cor. p. 95. Auctor Vitae Homeri p. 323 Gal. ἤς (τῆς φιλοσοφίας) *ἔτι* μέρη, τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικόν. Lego *ἐς* pro *ἔτι*. In Venatore Dionis Chryf. p. 221 οὐκ *ἔστι* inveni in cod. 2958. pro edito οὐκ *ἔτι*. Elmsleius ea ratione Heraclidarum versum 540 emendavit. Sed hic *ἔστι* stare posse videtur, ut ostendere conatus sum ad Gregorium l. c. Suidae locus ibi adlatus est omnino similis. Est alius Photii locus, qui mihi adversatur, sed quem tamen non supprimam, in Biblioth. §. 3. πρὸς τε Αἰθιοπίας καὶ Ὀμερίτας καὶ Σαρακηνοὺς *ἔτι* δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικὰ ἔθνη. Caeterum si quis omnino velit (et volet amicus meus Graece doctissimus Νικολόπουλος δ Σμυρναῖος) *ἔτι* Eunapio restituere, non valde repugnabo.

P. 125, 11. Cf. Meibomium initio Vitae Maecenatis.

P. 125, 14. Arrian. Disf. I. 16. 9. *ἔγχε* ἀφῄμεν τὰ ἔργα τῆς φύσεως· τὰ πάρεργα αὐτῆς θεωρώμεθα.

P. 126, 3. Dion. Chryf. Or. II. p. 71. ταῦτα μὲν εὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα τῇ σπουδῇ ἐπαιξάτην, quod non puto sollicitandum.

P.

P. 126, 9. non „p. X.” sed „p. XII.” Adde Interpr. ad Mamert. Genethl. 12. §. 3., Markl. ad Stat. p. 2, 1. www.libtool.com.cn

P. 128, 4 a fine. Herodiano non se probaverit Polyaeus, qui Strat. I. 13 scripsit, *θεραπεύει τῇ μάλιστα καλλίστῃ*: nec se probavit Corayo, editori suo nuperrimo, qui *μάλιστα* ut superfluum et ejicendum notavit: sed Polyaeo talia sunt relinquenda. Et ecce apud Damascium reperio Vit. Isid. p. 1044. *δεύτατος εἰς ὑπερβολήν*. — De formula *εἰς ἄκρον*, adde Interpr. ad Athen. XV. c. 56. p. 320, 321.

P. 129, 17. Fabricius Bibl. Gr. t. 5. p. 759. pro *κέραις* scripsit *πέραις*, nullo sensu.

P. 130, 6. Proponendo *τι* pro *τοί*, viro docto faciam satis, cui vapulavi, quod apud Philostratum pro *οὕτω τι*, *οὕτω δὲ τι* scripserim *οὕτω τοί*, *οὕτω δὲ τοί*. Cf. notas ad Heroica p. 428, 575, 617. Libanius T. 4. p. 153. *οὕτω τι τὸ τάχος ἀμήχανον ἦν*: ubi jam non amplectar varietatem codicis 3017 *οὕτω τοί*. Vide Hemsterhusium ad Luciani D. D. 20. 14.

P. 130, 7. Quis non videt *ἡγείται* esse reponendum? Confusio solemnis syllabarum *η* et *ει*. In mendo simillimo cubare videtur ultimus versus undecimi Idyllii Theocritei:

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
Μουσίῳδαν · ῥᾶν δὲ διὰ γ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Lo.

Legerim $\beta\eta\sigma\upsilon\sigma\iota\varsigma$ δ. δ. *ei χρυσὸν ἔδωκεν; melius ne dedisset, si medico aurum dedisset?* Placet quoque Reiskiana ratio.libtool.com.cn

P. 130, 6 *a fine*. Reinesius in not. MSS. Conferat Onofandri prologum, ubi sententiae non ab-
similes leguntur.

P. 131, 2. Lege: p. 397.

P. 131. *antep*. Cf. notas p. 299. 379. et ad Marinum p. 82. Julianus Epist. 9. p. 378 A.

P. 132, 19. Ne quis mihi vitio vertat, quod non exilis fatis et tenuis sit diligentia mea, monebo Commelinum non $\sigma\upsilon\mu\beta\alpha\nu$ habere, sed $\sigma\upsilon\mu\beta\alpha\nu$. Statim, notatis exemplis adde aliud Juliani Epist. 63. p. 453 C. Et noster p. 51. $\kappa\alpha\iota$ $\gamma\epsilon\nu\theta\epsilon\mu\epsilon\nu\sigma\iota\varsigma$ $\epsilon\upsilon\tau\omega\varsigma$, quod idem est. Cf. not. p. 450. In loco Zosimi, ubi Reitemeierus omisit $\epsilon\nu$ ante $\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$, Bastius legere velit $\epsilon\nu$ $\tau\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$, vel $\epsilon\nu$ $\tau\eta$ $\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$. Sed $\epsilon\nu$ $\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$ forte idem valet. Cf. Schaefer. ad Gregor. p. 57.

P. 134, 1. Bastius me monuit $\omega\delta\epsilon$ et ω $\delta\iota\kappa\alpha\varsigma\alpha\iota$ fuisse permutata, quod voces ω $\delta\iota\kappa\alpha\varsigma\alpha\iota$ quodam saepe compendio exhibeantur, quod fere ad $\omega\delta\epsilon$ accedit; isto nempe, ω . Est et aliud compendium, ω . Sic pro ω $\Lambda\theta\eta\nu\alpha\iota\tau\iota$, scribunt librarii per compendium ω vel ω α . Caeterum in hoc Libanii loco, lectio $\pi\alpha\rho\eta\nu$ $\omega\delta\epsilon$ non mala est.

P. 134, 8. Ingentem numerum Dinarchearum

ορα-

orationum! CCCCX! invenies verosimiliora in Fabricii Bibl. Gr. T. 2. p. 863.

P. 136, 7. Et interpretes Arriani Disfert. 3. 15. 8.

P. 137, 1. Haec historiola et de aliis narratur. Cf. collecta Wytttenbachio ad Plut. T. I. p. 628.

P. 138, 8. Nunc rationes Carpzovii non multum validae mihi videntur. Etenim quod Graeci Theologi Christi incarnationem vocaverint ἐπιδημίαν θεοῦ, teste Suizero Thef. Ecclef. T. 1. p. 1136, non inde sequitur, Eunapiam voluisse Apollonium Christo opponere: siquidem, ut ex adlatiis mox exemplis patet, hac loquendi formula saepius usi sunt scriptores, qui de impia cum Christo comparatione neutiquam cogitabant. Immo theologi ad Christum transtulerunt haec verba, quae Ethnici de suis Deis et philosophis usurpabant. Allegatis autoribus adde Libanium t. 4. p. 188, 28. οὐκ ἔστιν Ἀλκιβιάδης Ἀθηναῖος, οὐδ' ἄνθρωπος θεῖον δέ τι φάντασμα ἐξ οὐρανόθεν ἦκον ἐν ἡμῖν πλανᾶται πάλιν ἐπιδημία θεῶν: Achillem Tat. I. 12. συνέσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν. Quo in loco Locellae nota non mihi persuadet, praepositionem ἐκ apte positam esse. Nam exempla, quae adtulit, non sunt omnino paria. Velim vel delere ἐκ, vel mutare in εἶναι. Apud Lucianum Alex. 43. Gly-

N n

csm

con deaster, δεῖ, inquit, ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρ-
 βάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. Cf. Basiliius Seleuc.
 Laudat. S. Steph. p. 236. ed. Combef.; Albertius
 Observ. p. 251.

P. 139, 17. De Musonio Stoïco vide et Werns-
 dorf ad Him. p. 802. Varios Musonios recenset
 Bisciola Hor. Subces. IX. c. 9. quem non legi.

P. 140, 7 *a fine*. Hujus varietatis alia nunc
 dabo exempla. Achilles Tat. 5. 22. ἐπεὶ τὴν δὲ
 μέχρι τῶν ὀνομάτων. Cod. Venet. 409. ὀμμάτων,
 recte, et sic legebat interpretes Latini. Mox,
 μέχρι γὰρ τῶν ὀμμάτων ἔχω τὸν ἐρώμενον. In Ju-
 liani Misop. p. 243 D. pro ἔμματα, conjicit edi-
 tor ad marginem ὀνόματος, quod non capio. Vo-
 luit forsitan ὀνόματα, quod reciperem, et merito
 quidem, ut ei patebit, qui totum locum perlegerit.
 Cf. Euripid. Iph. A. 354. T. 905. et Blomfieldus
 ad Aeschyl. Theb. 574.

P. 141, 5. et Blomfieldum ad Callim. H. Jov. 76.

P. 141, 9. et Corfinium Vit. Plutarchi §. 6.

P. 142, 6 *a fine*. Pro „Menex.” lege „Με-
 „ non.” et mox post πρὸς Ἰκασον infere ἔργον.

P. 143, 1. Saepe permutantur hae voces. Cf.
 Basilium Sel. Vit. Theclae II. init.; Corayum in
 indice Isocrateo v. κάλλισα, et ad Hippocr. T. I.
 p. 123.; Anonymum Anglum doctissimum in Mu-
 seo Critico Cantabr. T. . p. 259.

P.

P. 143, 6. Idem Romul. c. 7. Demetr. c. 30.
Zenobius Ad. I. 95.

P. 146, 13. ~~Venerat ἐνερπίζων~~ et in mentem
Bastio meo.

P. 147, 14. Cf. Wyttenbach. ad Phaeton. p. 185.

P. 148, 1. Bastius: „Comment pouvez vous
„ souiller cette page par la citation d'un *sacré* au-
„ teur, tel que ce Joseph Μοισιδῶς? Si M....
„ faisoit cela, à la bonne heure!” Condonet ami-
cus doctissimus intempestivum lectionem ostentan-
di cacoethes.

P. 148, 19. Theodorus Hyrtac. Epist. 6. ὡς περ
τις ἐρασιχρήματος ἐαυτῷ μόνῳ θησαυρίζων τὸν ὄλβον,
οὐκ εἰδὼς ὡς τοσούτους ἐστὶν ἀποστερῶν, ὅσους εὖ ποιεῖν
ἠδύνατο. Ad vocem ἠδύνατο editor adscripsit *sic*.
Num dubitabat de sinceritate hujus formae?

P. 150, 2. Cf. virum doctum in Mus. Critico
Cantabrig. Vol. I. p. 126.

P. 150, 3. Cf. infra addenda ad p. 263, 21.

P. 151, 7. Bastius adscripsit: „Les fabricans
„ d'Ellipfes veulent sousentendre *μερῖδα*. Schae-
„ fer a raison de ne pas les écouter. Kuster. ad
„ *Suid.* T. 3. p. 473. οὐ ὡς, ἀλλὰ καὶ πολ-
„ λὴν τῆς Ἰταλίας καὶ Λιβύης τοῖς ὅπλοις κατεστρέ-
„ ψατο, dit: *deest vox μοῖραν vel simile quid.*
„ Pas du tout, il ne faut ni ajouter ni même sous-
„ entendre ce *μοῖραν*. Dans Joseph A. I. X. p.
„ 312. *edit. Bas.* on lisoit d'abord, *καταστρέψα-*

N n 2

„ *εἶναι*

„σθαι γὰρ αὐτόν φησι Λιβύης τὴν πόλιν καὶ Ἰβηρίαν.

„Boivin a corrigé on ne peut pas mieux, πολλήν.”

P. 151, 11. Suidas: Ω (malim Ω, et sic Junius Adag. 4. 13.) νῦν θερμὸι βωμοί· ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ Λημνίζις·

„Τὴν κρατίστην δαίμων’ ἥ· νῦν θερμὸς ἐστ’ ὁ βῶμός.”

Phrynichus προπαρ. p. 29. Βωμὸς θερμὸς: λίγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἓν τι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περὶ τῶς θερμοί εἰσιν οἱ βωμοί. Jupiter apud Fontanium *Amours de Psyché* II. „Déja nous nous morfondons sur nos autels, tant ils font froids et mal encensés.”

P. 152, 7 a fine. Bastius: „εἰς et καὶ peu-
„vent se confondre très facilement, mais il feroit
„trop long de donner les explications paléogra-
„phiques.”

P. 153, 4 a fine. In loco Aristaeneti pravam prorsus conjecturam feci. Vide Palinodiam p. 346.

P. 155, 15. Casaubonus ad Diog. Laert. 6. 29. Jos Scaligerum vocat „illud vere ἐμφυχον μὲν
„σεῖον” Lampius et Theod. Haseus Bibliothecae suae philologico-theologicae clasfis IV fasciculum I dicaverunt Contr. ab Uffenbach βιβλιοθήκη ἐμφύχῳ καὶ μουσεῖῳ περιπατοῦντι Bentleius in Epitaphio Stillingfleetii (*Classical Journal*, vol. 10. p. 343), haec scribere sustinuit: „major unus
„in

„ in his omnibus quam alii in singulis, ut *Biblio-*
 „ *thecam* suam, cui parem orbis vix habuit, *intra*
 „ *pectus* omnis doctrinae capax *gestare integram*
 „ visus sit, etc.” Marollius abbas, qui tot scri-
 ptores Latinos Gallice pervertit, in *Memoriis*
 T. I. p. 363. „ La république des lettres fit aussi
 „ une perte considérable en la personne de Daniel
 „ Blondel, qu'on peut dire avoir été pendant sa
 „ vie, *une bibliothèque animée*, en matiere d'his-
 „ toire.”

P. 156, 6. Harpocrat. in *Δαρεικός*: ἡ δύνατο δὲ
 ὁ εἰς ταυτὸ ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς
 ὀνομάζομενος. Aelian. H. V. I. 22. δύναται δὲ τὸ
 τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἐβδομήκοντα μνᾶς
 Ἀττικᾶς. Schol. Pind. Ol. 14. 1. τὸν κληρὸν
 ἐσχηκῶται· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι. Agath.
 Hist. I. p. 17 C. Antiatticista p. 89. Δύναται:
 οἶον, τί δύναται ἢδε ἡ λέξις; ὁ ἀστὴρ πότους ὀβολοὺς
 δύναται; pro ὁ ἀστὴρ, quae est codicis lectio, Bek-
 kerus edidit, emendans optime, ὁ στατήρ. Potest
 conferri Seneca Epist. 21. „ hoc unum te admo-
 „ neo, ne istud tantum existimes de divitiis dic-
 „ tum; quocumque transtuleris, *idem poterit*.”
 Adi Schaefer. ad Dionys. de Comp. p. 88.

P. 156, 6 *a fine*. Cf. omnino Ruhnken. l. l.

P. 157, 18. Cicero Brut. 27. Quintil. Inst. I.
 praef. p. 7. Cf. Append. Epistolae Bastianae
 p. 33.

P. 158, 11. De φέρων vide infra p. 203, et consule etiam Taylorum ad Aesch. Ctes. T. 3. p. 475. Reisk.; Toupium Em. t. I. p. 44; Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 193; Liebel. ad Archil. p. 93; Wagner. ad Alciph. 3. 3. 27; Schaefer. ad Soph. Electr. 1113. Mazaris ineditus cod. 2991 A, p. 459, 1. ὡς πῶς τὴν τούτων ἔφερον βίαν; πῶς δ' οὐ γέγονα φρενέρης, ὡς φιλάτε; πῶς οὐκ εἰς πῦρ ἢ κρημνὸν φέρων ἑμαυτὸν ἔριψα; πῶς δ' οὐ μάχαιραν κατὰ σπλάγχνων ἐμῶν ὤσα; Porphy. Vit. Plot. c. 9.

P. 159 *fin.* Seneca Ep. 14. „cum peteres „Siciliam, trajecisti fretum.” Noster expressit Thucydidem 4. 24. ἔστι δὲ ὁ πόρθμος ἡ μεταξὺ Ῥηγίου θάλασσα καὶ Μετσηνῆς, ἥ περ βραχύτατον Σικελία τῆς ἡπείρου ἀπέχει· καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ἥ Ὀδυσσεὺς λέγεται διαπλεῦσαι.

P. 160, 5 *a fine.* Cf., monente Wagnero, Wesfelingii Observ. p. 64.

P. 161, 13. Cf. notam p. 230.

P. 162, 8 *a fine.* Tzetzes ad Lycophr. 14. λοξῶς καὶ αἰνιγματωδῶς καὶ δυσκόλως. Lucian. Pseudom. 10. 22. Schol. Luciani Jup. Trag. 28. Nonnus Hist. I. 92. Zosim. IV. 15. Schol. Pluti 8.

P. 163, 21. Cf. Schol. Platon. p. 165. 180; Wyttenb. ad Phaedon. p. 203; et indicem Polybianum. Polemon p. 13. H. St p. 21. Posf. πρὸς τοῦτον ὁρῶν τις, καὶ ποδῶν καὶ χειρῶν ἡμέλει, τὸν ὅλον

ἔλον καὶ παντὶς ἡμεληκότα τοῦ σώματος. Legerem καὶ pro καὶ, et omnino, pro ἔλον, ἔλου, quod habet Cod. 3017, cujus ὑπεριδόντα pro ἡμεληκότα in tali Sophista repudiandum.

P. 164, 6. Cf. Schaeferus in indice Porsonianorum Adversar. v. εἰκῇ (*Classical Journal* vol. XI. p. 331.). Plutarch. de Fort. §. 7. οὐδὲν αὐτομάτως οὐδ' ὡς ἔτυχε κατορθούμενον ὀρῶμεν.

P. 164, 8. Cf. Schaeferus ad Soph. Electr. 1113.

P. 164, 13. Cf. Bast. ad Gregor. p. 57.

P. 164, 19. et Plutarcho de Superst. §. 8. 20.

P. 164, *antepr.* Aesopus p. 309. Cor.

Εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ἃ τέκνον.

hujus fabulae v. 4. syllaba caret. Addendo τὴν, constabit numerus syllabarum duodenarius:

Κέρατα δὲ πρὸς τὴν ἀμύναν κατέχεις.

P. 165, 12. τοι γάρ τοι διὰ ταῦτα legitur ap. Andoc. de Myst. p. 54. et contra Alcib. p. 117.

P. 165, 19. Lucianus Tim. 43. habet μόνος καθ' ἑαυτὸν: et Plato Polit. §. 45. αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς μόνοι. Plutarch. Demetr. c. 4. ὡς ἐγεγόνεισαν μόνοι καθ' αὐτούς. Schol. Pind. Ol. 2. 96. ὁ μὲν πλοῦτος οὐ μόνος ὦν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑρετῇ πεσομνημένος. Nem. 10. 10. ψῆφον ἤνεγκε μόνῃ καθ' ἑαυτήν.

P. 165, 6 *a fine.* Julian. Epist. 10. p. 378 D. Themist. Or. 21. p. 248 D. ἄρα οὖν ἐλῆρει Θεόγνις

ἀγανακτῶν τε καὶ σχετλιάζων ὅτι ταῦτα ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων φροντίζομεν, ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρορῶμεν, καὶ οὐκ οἰόμεθα συνέχειν, ἀλλὰ τὴν ἐκ μαγείρου τυγχόν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραρυμένον χοινικαῖς τε καὶ κοτύλαις οἰόμεθα ἱκανῶς ἔχειν πρὸς τὸ μεγαλειῶν τε καὶ ὑψηλόνου φιλοσοφίας. Pro ἄλλων nullus dubito, quin legere oporteat ἀλόγων: quas voces permutari ostendi supra p. 440. Codex Valesianus pro κοτύλαις habet egregiam lectionem κονδύλοις, quam jam notavi ad Marin. p. 119.

P. 166, 1. Terent. Andr. 3. 2. 3. ubi Westerh.; Menagiana T. I. p. 261.

P. 166, 8 *a fine*. Gaulminus ad Pfell. de Daem. p. 120. omnino videndus scripsit *καυσάντα*, nihil monens de vocis orthographia.

P. 167, 2. Nam τοῦτον non est neutrum. Maittaireius quidem de Dial. citat e Pausania τοῦτον πέλαγος. Sed Kuhnii et Facii editiones habent recte τοῦτο πέλαγος.

P. 168, 6. Bastius credit καὶ esse delendum ante ἐπιτρέχει, utpote natum ex compendio, quo syllaba *ως* in καλῶς exarata fuit, quod plane simile est compendio voculae καὶ. Cf. Comment. Palaeogr. p. 781. — Verbum ἐπιτρέχει illustratur p. 197. — De ἀκύθρον cf. infra p. 229.

P. 169, 6. Adde p. 28. τὰ ἐς ἀλήθειαν φέρονται. Cf. Markl. ad Supplic. 295.

P. 169, 15. Cf. Fisch. ad Phaedon. 1. not. 5.

P,

P. 169, 19. Lege: οὐδὲ.

P. 170, 11. Jungunt et Plutarch. de Garrul.
p. 505 F., *Basilii* Sel. Vit. Thecl. I. p. 240 D.
241 D.

P. 171, 8. Callim. Cer. 138. ἵν' δὲ ἔρῃσι,
κείνος ἀμάσῃ: ubi Ernestius praetulit ἀμάσει, ve-
rèor ut recte. Cf. Hafium ad Timar. p. 161.

P. 171, 9. Cf. Elsner. Sched. Crit. p. 20.

P. 172, 20. Cf. et Furiam ad Aesop. T. 1.
p. 159., Bernard. ad Nonn. T. 2. p. 29.

P. 172, 24. Julianus Misop. p. 338 C.

P. 173, 9. Cf. ejusdem permutationis exem-
plum ap. Bernard. l. c.

P. 173, 11. Sed non memini me videre καὶ γὰρ
in medio sententiae.

P. 174, 16. Cf. p. 173, 4.

P. 175, 6. Cf. Dacer. ad Horat. 2. O. 2. 18.
O. 4. 13.

P. 175. f. Timarion §. 5. πάντες αὐτῷ τὰ
πρῶτα φέρων: ad quae verba editor egregius nul-
lius meminerat loci, ubi dictum sit φέρειν τὰ πρῶτα.
Parrhasii, Astydamantis et Nicetae adlatis in nota
exemplis, nunc addere placet Zosimum 2. 48. τὰ
πρῶτα παρὰ βασιλεῖ ἐφέροντες: ubi cf. Reitemeier.
4. 36. ἔφερον ποντίφικες τὰ πρῶτα. Photius Bibl.
§. 181. p. 412, 16. de Damascio: διάδοχος δὲ καὶ
οὗτος Πρόκλου, τὰ δεύτερα Μαρίνου φέρων. Euma-
thius Hysm. 8. p. 301. τὰ πρῶτα φέρωντες τῶν ἐν

Εὐρυκώμιδι. 9. p. 341. ἀνδρὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐπ' Ἀδ-
λικώμιδι φέροντι. Gregor. Naz. in Murat. Anecd.
p. 12. www.libtool.com.cn

Ὁλβιος, εὐγῆρας, ἄνοσος θάνον, ἐν βασιλῆος
πρῶτα φέραν.

Damascius Suidae v. Ἰλάριος, dixit τὰ πρωτεῖα
φέρων. Xenophon ipse Oecon. I. 6. habet μισθὸν
φέρει, si tamen verba sunt sana. Gailius, quem
de hoc loco consului, me monuit perhumane co-
dices quinque, quos literis ABCDE signavit, φέ-
ροι praebere; et in A supra οἱ conspici adhuc fere
obliterata vestigia duarum literarum, forte το: un-
de fieret φέροιτο.

P. 176, 17. Permutantur alibi βάπτειν et κάμ-
πτειν. Cf. Schaef. ad Soph. Antig. 681. Nihilo-
minus βέβαπται hoc in loco verum est, et κέ-
καμπται Valckenario displicebat.

P. 177, 1. Euseb. H. E. I. 2. p. 5 A. τῆς
Σοφίας ἐπακοῦσαι πάρεσι διὰ Σολομῶντος λευκώτατα
ὧδὲ πως τὰ περὶ ἐαυτῆς μυσαγωγούσης. Cyrillus
Hieros. Cat. 6. p. 60 C. οὐδὲ τῶν μυσηρίων ἐπὶ κα-
τηχουμένων λευκῶς λαλοῦμεν. Isidor. Pel. 4. ep. 91.
εἰ δὲ Αἰσχίνου (ἀγαπῶσι) τὸ σαφὲς καὶ τὸ λευκόν.
Notatis alibi de λευκότητι locis adde Abram. ad
Nonn. p. 69.

P. 177, 5 ἄ fine. verum fere tetigeram. Cod.
2600 pro εἶς ὧν habet ἴσως.

P. 177. f. et Ernestium Lexic. Techn. in Γου-
τεύς-

παύσθαι, qui Nostri verbis usus est, et scripsit
οὕκουν.

P. 178, 3. *Jonstium H. Phil. III. 12. §. 6.*

P. 179, 7. Cf. Barth. ad Claud. Panegy. Manl.
250. vel ad Petron. c. 5. p. 37; Juret. ad Sym-
mach. I. ep. 26.

P. 179, 4 *a fine.* Carpzovius, cujus verba de-
scripsi p. 319.

P. 180, 8. Editionis meae p. 136.

P. 180, 16. et Wyttenbach. ibid. p. 146.

P. 183, f. in Libanio pro χρησάμενος, quod
in ερεισάμενος mutavi, Codicem 2918 habere πη-
ξάμενος, Bastius meus me docuit. Et Theocritus
2. 112. dixit ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας.

P. 184, 12. Lege ἐβάδιζε.

P. 185, 14. et Corayus conjecit ὡς ἐνοχλοῖεν
αὐτῇ.

P. 187, 9. Corayus quoque conjecit χαριεστέρως.

P. 187, 19. Corayo placebat ὑπέρβλυσιν.

P. 189, 7 *a fine.* Sed vide notam ad Marini
locum p. 123.

P. 190, 1. Permutantur facile. Cf. notitias
Manuscript. T. 8. p. 357. In Axiocho 2. Boeck-
hiius vulgato ἀρρήκτον praetulit Stephani conjectu-
ram ἀρρήκτον, non multum necessariam.

P. 190, 10. Cf. not. p. 459. Themistius Or. 2.
p. 26 A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοι-
χεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν Φιλοσόφῳ ἢ Ἀλέξανδρῳ ὁ Φι-
λίπ-

λίππου. ὁ μὲν γε (cod. Vales. μὲν γάρ: bene. Cf. Schaef. ad Dionys. de Comp. p. 406.) ἐπειδὴ τοῖς πεντήκοντα ἔμα τάλαντοις οὐκ ἔτρωσεν οὐδὲ ἔκαμψε τὸν Καρχηδόνιον (immo Χαλκηδόνιον, ut Harduinus monuit. Cf. supra p. 151. ubi notatur idem error, et interpr. ad Diogen. Laert. 4. §. 6.) Ἐνοκράτην, ἀλλ' ἀπεκρούσατο γεννικῶς τὴν προσβολὴν τοῦ χρυσίου, ἀπεῖπέ τε αὐτὸς καὶ ἤρε τε τὸ χεῖρε. Codex Vales. bene: ἀπείπατο αὐτίκα καὶ ἤρε τὸ χ. Quid significet αἶρειν τὸ χεῖρε docent notae interpretum ad Athen. 6. c. 1. Basilii Seleuc. Vit. Thecl. I. p. 246 D. ἀνατείνει τὸ χεῖρε τὴν ἥτταν ὁμολογῶν. Aristaeus I. ep. 15. Ἐρωτος δὲ φανέντος, γέγονε βίψασπις εὐθὺς ὃ τέως θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκοντὶ προσανατείνας, ὁμολογεῖ τὴν ἥτταν. Lexicon Bekker. Anecd. t. 1. p. 357. Αἶρε δάκτυλον: τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. Multa de hoc gestu congescit Tiraquellus ad Alex. ab Alex. 4. c. 7. p. 944.

P. 190, 14. Jam mihi displicet haec interpretatio. Forte legendum: οὐ μετρίως Αἰδ. φήσ. „non „leviter dicente” id est, „asseverante.” Ultima syllaba vocis εἶπον potuit negationi nocere. Cf. de οὐ μετρίως not. p. 390. Vel quod fatius est, nihil mutandum, [et modeste locutus fuerit Aedestius, dicens se non scripsisse, nec alium quemquam ausum esse scribere.

P.

P. 191, *anterp.* Lege οὐ θείας.

P. 192, 17. Sic nempe: θαρρήσασιν. ἢ τὸ αἶμα-
θές κτλ. et insuper velim inferi τὸ ante παρ': καὶ
τὸ παρ' ἄλλω κατορθ.

P. 193, 5. Adde Heindorf. ad Euthydem. §. 46.
p. 365. Lydus de Magistr. I. 1. Αἰνείας . . . δ,
διὰ κάλλος καὶ βώμην ψυχῆς τε καὶ σώματος, κρείτ-
τονος ἢ κατὰ ἀνθρώπους εἶναι νομισθεὶς υἱός: quod
locutionem implet et explicat.

P. 193, 10. Cf. Wasf. ad Thucyd. 2. 13.

P. 193, 15. Bastius: „ Vous avez bien fait
„ d'omettre καὶ πιούμενοι. Ces mots sont la glose
„ d'ἐμφορησόμενοι. A l'occasion de la variante πιδ-
„ μενοι, vous pouviez remarquer, que cette leçon
„ feroit plus correcte que πιούμενοι, forme rejetée
„ par les bons grammairiens. Cf. Phrynich. Ecl.
„ p. 12. Tour. Cur. post. in Theocr. p. 9. On
„ lit dans Conon Narrat. 42. ἐφοίτα πιούμενος ἐπὶ
„ κρήνην. Cod. Vatic. 19. donne mieux πιδμε-
„ νος.” — De verbo ἐμφορεῖσθαι cf. not. p. 293.

P. 193, 17. De permutatione verborum πιεῖν
et ποιεῖν nonnulla notavi ad Marin. p. 89. Aristot.
Rh. 2. 20. ἐκποιῶνται μου τὸ λοιπὸν αἶμα. Sunt
qui prave ediderunt ἐκποιῶνται. In eadem nota
ostendi permutata nonnunquam fuisse ἐποίησεν et
ἐπεισεν. Inveni nuper novum hujus permutationis
exemplum in Plut. Demetrio 25.

P. 194, 2. Lege: κῆτα. — Caeterum, quam
proposui, emendatio falsa nunc videtur. P. 48.

ἀφι-

ἀφικνεῖται κατὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. P. 116.
Χρυσανθίω κατὰ κλέος ἦλθον εἰς λόγους.

P. 194, 6. Themist. Or. 24. p. 307 B. οὐ γὰρ
ἔνεσι τὴν τοιαύτην μὴ ὑπουργον εἶναι καὶ νοσεῖν ἔντοσθεν.
Cod. Vales. τὸ ἔντοσθεν.

P. 194. f. Basil. Sel. Vit. Thecl. I. p. 266 D:
γενώμεθα δὲ τῆς τοῦ βασιλικοῦ γυναικὸς σωτηρίας.
Editor credit deesse forte αἷτιοι. Nihil deesse vide-
tur. Verterim: „Simus de Regiae feminae salute
„valde solliciti, illamque omnino curemus”. Plu-
tarch. Phoc. 23. τὴν μὲν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης γε-
νομένην. Corayus edidit, ἐπ’ ἐλπίδος: ob locum
similem Solon. 14. ἐπ’ ἐλπίδος ἐκατέρων μεγάλης γε-
νομένων. Equidem crediderim potius ἐπ’ delendum
in loco posteriore. Plutarch. Timol. 3. ἐλπίδος
τοιαύτης γενόμενον: ubi tacuit vir doctus. Confer
not. p. 405.

P. 197, 8. Noster p. 10. ἐπιτρέχει habet eo-
dem sensu. Plutarch. Cat. Min. c. 5. Platonius
Proleg. ad Aristoph. p. xi. loco corrupto, quem a
Casaubono fuisse tentatum ad Pers. p. 157. non
meminerat Liebel. ad Archil. p. 22: οὐ γὰρ ὥσπερ
Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ
(Κρατῖνος).

P. 197, 19. Junius vertit: „quod prolixam
„contineat Alypii magisterium exercentis dispu-
„tationem.” Legebatne διδασκάλου? Sed cui bo-
no?

P.

P. 199, 5. et Wernsdorf. ad Himer. p. 784.

P. 200, 7 *a fine*. Et ad Oedip. R. 827. Cf. Gottlieb. ad Menexen. p. 26.

P. 201, 6. Eryxias §. 5. al. 7. τί γὰρ ἡ σοφία ὀφελοίη;

P. 202, 20. Cf. not. p. 439.

P. 203, 2. Noster p. 28. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χεῖρονι. Quod satis refellit Wernsdorfium.

P. 203, 6 *a fine*. Vocem ἐχεμυθίαν illustravit Ritterhuf. ad Porphy. p. 20. Cf. Eunap. Fragm. p. 464.

P. 203, 12. Wagnerus monet conferendum esse Reines. Var. Lect. p. 452. Man. Palaeologus in Notit. Manuscript. T. 8. p. 329. τούτου γὰρ τῆς γλώττης ἐξήρτηντο ὅσοι δικασαί.

P. 204, 12. Sic p. 6. τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσέφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν.

P. 204, 16. et Jacobf. Additam. Anim. ad Athen. p. 28. Vocis alterius, πρόφασιν, sensus non obvius est. Apud Isocrat. Epist. 4. πρόφασις, ut, post H. Stephanum in Thesauro, observavit Corayus, positum est pro morbo et adversa valetudine, opportuneque monet vir doctissimus hodiernos Graecos τὴν ἀφορμὴν, quod est τῇ προφάσει synonymum, pro νόσῳ dicere, et κατ' ἐξοχὴν pro μανίᾳ. Hinc verterim, non ut Junius et Wagnerus, „propositum et impetum” sed „insaniam et impetum”.

P.

P. 204, 18. Noster p. 46. *ἀρμονία γὰρ τις ἐπὶ καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι.*

P. 205, 12. Potest et conferri Bernard. ad Nonn. T. I. p. 264.

P. 205, 12. Cf. Upton. ad Arrian. Disf. I, 13. 2. Alia dedi p. 370. sed non apto loco.

P. 206, 2. Poenitet me illatarum textui mutationum: nam parum utiles sunt et commodae, satiusque erat manum hinc abstinere.

P. 207, 1. In hoc similis Carpzovio, cuius *περιεργάζειν* notatur p. 246.

P. 207, 14. et ante eos Palmerius, quem vide ap. Kusterum. Frereti in *Memoriis Academiae Inscriptionum* T. 47. disertatio legi potest de vera mortis Socratis causa.

P. 208, 7. Valesius, monente Wagnero, *χρησάσας* quoque legebat, ad *Excerpta post Amm. Marcell.* p. 661. Noster *Fragm.* p. 484. *πάντα ἀνδρῶν ἐχρήρωσαν.*

P. 209, 13. Cf. not. p. 372. Corayus proposuit quoque *ῥῶν — ὅ, τε — παραταθέντες* vel *παρεθέντες.* et Bernardus.

P. 211, 5 *a fine.* Cf. not. infra p. 447., Gaulmin. ad Pfell. p. 150. et Vales. ad Euseb. V. Const. I. c. 5.

P. 212, 8. Adde Fabrott. *Glosfar.* ad Constant. Manassis Chron.

P.

P. 212, 7 *a fine*. Pulcherrimam inveni If. Vos-
 si emendationem, ad oram libri Valckenariani, Μέ-
 τηλις vel Μετηλλας. Est quidem Μέτηλις, apud
 Stephanum, πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας,
 quae nunc vocatur Foueh vel Mesfil, indice Atha-
 nasio Walckenaerio meo in tabula Deltae Aegyp-
 tiaci geographica, quam summo cum studio sum-
 maque eruditione concinnavit.

P. 212, 15. „Cf. Periz. de morte Judae.”
 WAGNER.

P. 213, 7. Cf. notas ad Marin. pp. 114. 119.
 129. 135. 148.

P. 213, 4 *a fine*. Berglerum ad Alciph. 3. 53.

P. 213 *ante pen.* Jam sunt edita in Bekkeri Anecd.
 T. 1. p. 275. 307.

P. 215, 20. Wolfium ad Liban. Epist. p. 63,
 Menagium ad Tasfi Amintam p. 215, Liebelium
 ad Archil. p. 87.

P. 216, 8. Cf. infra Fragn. §. 32.

P. 216, 8 *a fine*. Lege δαίγος.

P. 218, 2. Vide ibi notata p. 433.

P. 218, 22. Cf. de hoc loco Bast. Comm. Pa-
 lacogr. p. 708.

P. 218 *penult.* Sic apud Grammaticum post
 Gregor. Corinth. p. 687, ἐώλιος, ut vidit Bastius,
 scriptum est pro ἐῳος. Cf. et Comment. Palaeogr.
 p. 723.

P. 220, 7. Cf. not. p. 329, 1.

P. 220, 18. Locutione *ἐν ἀφθόνοις* utitur Plutarchus Timol. 24. Sertor. 3. etc. Lucianus Peregri. 16. *ἐν ἀπασιν ἀφθόνοις ἦν*. Xenophon Ephes. 2. 10, διῆγον δὲ *ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσι*. Ellips. Gr. p. 415.

P. 220, 6 *a fine*. Corayus quoque corrigebat *δε*.

P. 222, 2. Adde Jacobf. ad Anthol. T. I. p. 148, Heuman. et Heusing. ad Plutarch. de Educat. c. 14. p. 132. et ibi Wyttenbach. T. I. p. 129. Wagnerus adscripsit: „cf. Carpzov. ad „Palaeoph. p. 27.”

P. 222, 6. Cf. ibi notata p. 328.

P. 223, 6 *a fine*. De quo plura Gottlieber. ad Menexen. p. 36. Adde Gail. ad Thucyd. T. 9. p. 122. T. 10. p. 2.

P. 224, 4 *a fine*. Cf. Blomf. Gloss. ad Pers. 76.

P. 225, 2. Cf. not. p. 255. Theocr. I. 139.

. . . . τὰ γε μὲν λίνα πάντα λελοῖπει
Ἐκ Μοιρῶν.

Joh. Barbucallas 11.

. . . . παρ' ἰσχυρίης λίνα Μοίρης.

Anonymus ap. Jacobf. Anth. T. 13. p. 635.

Οὕτως γὰρ Μοιρῶν τῷδ' ἐπέκλωσε λίνα.

P. 225, 5. Lege *συνηπάγετο*.

P. 225, 17. Plutarch. de Superst. §. 16. *κονὸν λύκοις ὠρυομένων ὅμοια*.

P.

P. 225, 5 a fine. Inter nostri Fragm. §. 21. ubi cf. not. p. 505.

P. 226, 15. Cf. P. Fab. Agon. §. 25. p. 639.

P. 226, 5 a fine. Et Bosicham Juvenem elegantissimum ad Relandi Galat: p. 33.

P. 228, 14. Liban. T. 4. p. 144. ubi ὁ δύσκολος, quem enecat uxor nimium loquax, quaerit, quibus in locis possit vivere, strepitusque varios, quibus turbatur, non audire: ποῦ ποιούμενος τὰς διατρίβας; in foro? non. ἀλλ' ἐν ἄγροις; non: nam ibi ranae coxant, oves balant, boves mugiunt. ἀλλ' ἐν δικαστηρίοις χεῖρους τῶν γυρίνων οἱ ῥήτορες. Distinguo, cum cod. 3017. ἀλλ' ἐν δικαστηρίοις; Codex superscriptam exhibet voci γυρίνων vocem hic omnino absonam σιρήνων.

P. 231. f. Adde not. ad Marin. p. 84.

P. 232, 7. Nunc editus legi potest in Bekkeri Anecdotis T. 1. p. 35.

P. 232, 14. Cf. Schol. Platon. p. 185. et Blomfield. ad Pers. Glossar. 667. Themistius Or. 24. p. 306 B. τοιαύτην ἔχει μορφήν, ὅταν ἐγὼ ποτε εἶδον Περσικὴν γραφὴν τῶν Περσικῶν τινῶν (Cod. Vales. melius τινός) βασιλέων. Νεανίσκος ἐστὶν ἄρατος . . . τιάραν ἔχων ὑακίνθου (Cod. ἐξ ὑακ.) καὶ σμαράγδου . . . ὅμοιος πάντων ταύτης τις αὐτὸν τῆς εἰκόνος (Cod. plenius: ὁμο. καὶ τ. τ. α. τ. εἰκόνος ποικίλλη πολυτελέστερον) οὐ πάντων τιμιώτερον αὐτὸν (Cod. αὐτῆς) τῆς γραφῆς ἡγησόμεθα.

Ο σ α

P.

P. 238, 19. Bastius: „*ἄμφια*. Vous accen-
 „ tuez de même dans votre édition des Héroïques;
 „ mais tous les lexicographes modernes, et Hesy-
 „ chius, Suidas au mot *Ἀμπεχόνη*, etc., écri-
 „ vent *ἄμφιον*: ce que je préférerois. *Ἀμφιον* se
 „ lit cependant aussi dans Suidas: voyez ce mot.”

Amico doctissimo amice contradicam. Lexicon
Coislin. 393. Ἀμφιον · τὸ ἔνδυμα. Lexicon Bekk.
Anecd. T. 1. p. 389. Ἀμφιον: ἔνδυμα, ἱμάτιον.
Catalogus diminutivorum a Bastio ipso descriptus
et a Schaefero editus ad Gregor. Corinth. p. 29.
ἄμφιον, οὗ τὸ πρωτότυπον ἔχρηστον. Et Schaeferus
in minimis ut in gravissimis aequè diligentissimus,
ἄμφιον scripsit p. 957. indicis Gregoriani.

P. 234, 14. Quem vide et ad Empedocl. p.
 36 sq. Libanius T. 4. p. 184, 3. φιλοσοφεῖν ἐπι-
 χαιρεῖ; γόης ἐστὶ καὶ τὰ οὐράνια πολυπραγμονεῖ. Cf.
 Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 348.

P. 235, 11. Autor Aetnae 28.

„ mens carminis haec est.”

Cf. supra p. 223.

P. 236, 17. Cf. not. p. 345. et 435. cum
 Addendis.

P. 236, 19. Cf. Bast. Comment. palaeogr.
 p. 816. ubi origo illarum varietatum detegitur.

P. 238, 7. Vide notam p. 339. Euseb. V.
 Const. I. 10. καὶ σμικρὰ ἢ ταῦτα καὶ εὐτελεῖ. Con-
 stantinus Augustus ibid. 2. 68. μικρὰς καὶ λίαν
 εὐ-

ἐπὶ τελοῦς ἀφορμῆς ὑπαρχούσης. Dionysf. Halic. T. 6. p. 781, 14. μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐστὶ καὶ ἀτελής. Legendum omnino videtur εὐτελής. Quam facile *a* et *eu* permutentur, saepe monitum est.

P. 238, 11. Adde notam p. 305.

P. 239, 16. et nunc Bekkeri Anecd. T. 1. p. 3.

P. 240, 20. Lege καταμειμώμενος.

P. 241, 10. Cf. Creuzer. Vir. Celeb. ad Plotin. de Pulcrit. p. 215.

P. 241, 8 *a fine*. Elmsleius ad Heracl. 1037, Wyttēnb. ad Phaëdon. p. 295, 296. Julianus Ep. I. p. 372 B. οὐκ ἐπειθόμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Cod. Parisf. ab Heilero meo collatus habet ἐπυθόμεν, vitiose.

P. 243, 6. Abest vel subauditur ἕνεκα aut ἀντί.

P. 243, 14. Cf. Fischeri index Aeschineus in voce Ἐπίκληρος.

P. 244, 2. Orpheus Lith. 57.

Τῶν ἡμιθέος τε καὶ ὀλβίος δὲ κ' ἀφίκεται: mutatum nunc in ἰφίκεται, absque necessitate, ut videtur. Caeterum cf. quae de hac constructione optima notavit Letronnius in Horreo Encyclopaed. April. 1813.

P. 245, 21. Theodor. Hyrtac. Epist. 50. γράμματα . . . ὑπταίς, ὃ δὲ λέγεται, χερσὶν εἰληφώς.

P. 246, 2. Lege: ὑποπτήξας τήν — verbum πτήσσω illustrat Blomfield. Glossf. ad Prometh. 29.

P. 246, 5. Cf. ibi not. p. 343. Alciphron 3.

58. τρέμων ἰνδακύν τὸ χεῖλος. Aristoph. Ran. 43. et Bergler.

P. 247, 2. De permutatione elementorum φ et φρ, utilia notavit Bastius Comm. Palaegr. p. 747.

P. 253, 6 a fine. Zosim. 3. 8. 6. τῶν τοῦ Καίσαρος κατορθωμάτων ἐν τοῖς ἀπάντων εὐμασίῃς ὄντων. et sic 5. 12. 1.

P. 254, 17. Cf. Stolberg. ad Ajax. p. 181. Inachus inter Firmi Epistolas p. 322. λεγόντων αἱ πεπειραμένοι. Male Muratorius; „ forte λεγέμεσαν.

P. 256, 5. Carpzovius nitebatur forte loco nostri p. 26. sed quem mendosum puto. Cf. not. p. 220. Noster p. 40. ἐν ἀγρῷ διέτριβεν. P. 63. εἰς τὴν Ἀντιοχείαν ἦλθεν, ἐνθα δὲ βασιλεὺς διέτριβεν.

P. 257, 9. et omnino Blomfieldium Glosfar. ad Persas 1. Cf. Libanii locum a me adlatum p. 337.

P. 258, 11. Lege: 60. — Bastius: „ Aristé-
„ nete II. 1. οὗτος δ' οὖν ἐμῇ σεν, Καλύκη, καὶ τῇ
„ σῇ φθίρεται γλυκυτάτῃ πυρὶ. Au lieu de φθίρε-
„ ται, le manuscrit de Vienne donne φλέγγεται.
„ Je corrige φλέγεται. Liban. T. 4. p. 775, 19.
„ οἷα γὰρ καὶ πρόβῳ φθεγγόμενος καὶ δυνασταίας ἐπα-
„ ρόμενος ἔγκω. Lisez φλέγομενος. Voyez aussi
„ M. Courier ad Long. I. p. 23.”

P. 259, 8. Cf. Bosícha ad Relandi Galat. Eleg. 10. 5, Posinus ad Nili Narrat. p. 175.

P. 260, 18. Haec vox ἀεπαρεῖ nunc in oculos
in

incurrere memoriam mihi renovat loci male affecti in Nem. I. 53. Pindari, cui, cum hunc poetam praelegerem, illam dare volebam, emendationis causa, quae certissima tunc videbatur. Sic editur Pindarus:

ἀρχαῖον ὁτρύνων λόγον·

ὅς, ἐπεὶ σπλάγχων ὑπο μᾶτερος ἀντίκα θαντὰν
εἰς αἴγλαν

παῖς Διδὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ

σὺν κασιγνήτῳ μῶλεν,

ὥς τ' οὐ λάθων χρυσόθρονον

Ἦραν προκωτὸν σπάρτανον ἐγκατέβη.

Viderunt critici syntaxin esse valde impeditam, et conjecturas fecerunt non bonas. Equidem melius conjicere mihi videbar, scribendo ὥσπερ σπλάγχων. — Tunc ὥς τε facile jungebatur priori ὥσπερ: ὁτρύνων λόγον, ὥσπερ μῶλεν, ὥς τε (καὶ ὥς) ἐγκατέβη. Quam facile ὅς ἐπεὶ et ὥσπερ potuerint confundi, manifestum est.

P. 260, 3 a fine. Lege: p. 54. — Eusebius autem V. Const. I. 32. τὸ δὲ σημεῖον τὸ φανέν. et postea p. 54. θεὸν φανέντα. ubi vide notam. Et p. 78. φανέντος.

P. 261, 19. Julianus Epist. 28,

P. 262, 18. Schol. Pind. P. I. 56, ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε.

P. 262 fine. Eadem permutatio in Hercule Fur. 19,

P. 263, 21. Sic p. 6. pro Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε, Plantinus habet ἀν ἔγραψε, quod Commeliniana mutavit recte in ἀνέγραψε. Corayus quoque, qui Plantiniana utebatur, correxerat ἀνέγραψε.

P. 264, 21. Cf. ibi notata p. 451.

P. 266, 8. et Lecapeno excerpt. Gramm. p. 76.

P. 267, 4. et Vales. ad Euseb. V. Const. 4. 4. Corayus ad Polyaen. I. 41. 3.

P. 267 ult. Nisi sumatur ironice.

P. 268, 4 a fine. In Edit. Sturzii vs. 20. p. 514. Cf. editorem praestantissimum p. 543 et 452.

P. 269, 2. Haec forma aoristi verbi λέπω non in usu apud probos autores fuisse videtur, estque recentiorum. Librario, non Themistio, debetur ἀπέλειψας. Orator castigatissimus ἀπέλειπες scripsit. Conon Narr. 42. ἐπιλείψαντος καὶ τοῦ χρυσοῦ. Vix credo ἐπιλείψαντος esse Cononis ipsius: libentius Photio tribuerim Cononem excerpti. Julianus Epist. 40. init. habet ἐλλείψαντι, quod in Juliano ferendum est. Basiliius Sel. V. Thecl. p. 240 D. dixit παρελείψαμεν, p. 242 D. παρέλειψα, p. 268 C. ἐλλείψαντας, p. 280 A. καταλείψας, p. 287 A. ἀπολείψαν, p. 291 B καταλείψασα, p. 294 D. καταλείψαι. Apud Basilium talia nemo mirabitur, nec καταλείψαι apud Zenob. Adag. I. 31, Anctorem Vit. S. Silvestri p. 265, Planud. Vit. Aesopi p. 80, et Pallad. Vit. Chrysost. p. 2; nec

nec καταλείψασα apud eundem, vel alium homonymum Hist. Lauf. c. 5; nec ἐπιλείψάντων apud Scholiast. Pind. p. 661; nec ἐπέλειψαν in argumento Leptineae; nec καλλείψας in Epigrammate poetae Scholastici Paralip. Jacobf. 52. Heynius fragmentum Pindari p. 59. inscripsit ἔσμα εἰς ἥλιον ἐκλείψαντα: malim ἐκλιπόντα.

P. 272, 1. Bastius: „ποταμὸς s'écrit πο; τὸ-
 „ πο; s'écrit το. Il est donc bien facile de faire
 „ une transposition et de confondre ces deux
 „ mots.” Hinc firmatur emendatio, quam Larcherus fecit Erymologici M. p. 550. in Memor. Academ. inscript. T. 47. H. p. 148.

P. 272, 7. Forte legendum ἀφειδῶς.

P. 272. fin. Theodor. Icon. Act. S. Ciryci p. 236. ἐκείνης τοίνυν ὡς ἀνδριάντος τινὸς ἀψύχου εὐτόνως ταῖς πληγαῖς ξεαμένης.

P. 273, 4. Cf. Matth. ad Plut. de Vit. Pud. p. 121. Meleag. Ep. 93.

P. 275. ante p. Cf. Hemsterh. ad Plut. p. 256. Αὐτῶν et Ἀττικῶν permutantur apud Thucyd. I 31.

P. 276, 7. De hoc verbo cf. Lecapeni Gramm. Excerpta p. 70.

P. 277, 4. P. Faber Agon. 2. 21. p. 329. de hoc loco agit, et ibi adfert ex codice H. Fumaci δσέα pro Plantiniana lectione οἱ τε. Commelin. quoque restituit δσέα, quod et ego in Codd. inveni.

P. 277, 11. Nicetas Chon. in Jo. Comm. p. 5
C. τῶν κατὰ Φίλην τῶν δρωμένων συναυλιζομένων
ἀτυπῶν. Legendum: συναυλιζομένων. Cf. Schae-
ferum ad Gregor. Cor. p. 915. et not. ad Eunap.
Fragm. p. 474.

P. 278. not. 1. Gallus Caesar Epist. ad Julian.
p. 454 D. πόρρω τῆς μείλας τῶν ἀλλήτων ἀνδρῶν
(martyrum) ἀποσπᾶσθαι.

P. 280. vs. 62. Bastius: „Jé n'aime pas vo-
tre πύλω. Croyez vous, qu'on ait employé de
petits tonneaux pour y placer des reliques? Je
crois, que πύλω est une corruption du mot pro-
pre, qui signifie τὴν θήκη, la boete où l'on pla-
çoit les reliques. Ce mot est πύελος. Je cor-
rige donc πύελω, et je crois, que le vers avec
cette correction est aussi bon que beaucoup
d'autres de votre poete. Vous connaissez le
passage de Suidas: Πύελος· θήκη. Ἐπιστολὴν
πέμπει ἐν Βυζαντίῳ, τῇ πύελῳ τῶν ἱερῶν λειψά-
νων τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου τὸν ταιοῦ-
τον χάριτην ἐπιτηθεικώς κτλ.” Nolui perire doc-
tam amici mei notam de voce πύελος. Caeterum
emendatio, quam proponit, non admittenda est,
nam versus esset aequo longior, quod nec isti
poëtaastro licet.

P. 281. vs. 96. Lege γλουτὸν.

P. 283, 7 a fine, Quem vide et ad Phaedon,
p. 209.

R

P. 284, 6 *a fine*. Cf. Creuzerum V. Cel. ad Plotin. de Pulcrit. p. 378.

P. 285, 5. Elsner. Sched. Crit. p. 21. legit βαθὺ καὶ λιπαρόν, de reliquis nihil omnino moneans. Ex notatis p. 171. patet γῆρας βαθὺ καὶ λιπαρόν apte dici posse et proprie. Fere crediderim, totum locum sic esse ordini prisco restituendum: καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον εὐσθένειαν φέρει τοῖς γοῦν ἔχουσιν, τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῃ τῶν ἱερῶν τέλος. Ἄλῳπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον, καὶ βαθὺ καὶ λιπαρόν. Junius pro βαθὺ conjiciebat βαρὺ, et Eunapius Fragm. 75. dixit βαρὺ μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε. Sine codicibus melioribus nemo has tenebras facile dispellet.

P. 286, 14. Lege: mihi non.

P. 286, 18. Lege I. 7. 90.

P. 288, 12. Bastii emendationem firmat praeterea Theodori Prodromi locus Notit. Manuscript. T. 6. p. 525. διὰ γλώττης ἄγειν εὐφύμου. Idem ibid. T. 8. p. 140. διὰ γλώττης ἄγειν τὰ πλαῖσμά μου τῶν γραμμάτων. Et Pfellus Daem. p. 21. διὰ γλώττης ἄγειν. Notandum quoque in Ranis 320 permutari ἄδουσι et ἄγουσι.

P. 289, 3. Schol. Pind. Ol. 3. 61. λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολὺς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τούτῃ τῆς δασείας.

P. 289. *penult.* Lege: sane οὐ.

P. 290, 5. Bastius: Schneider Lexic. Gr.

α ε η

„ en citant Julien Ep. 46. explique συγκατησιδιον ;
 „ d'après Matthaei, par une petite terre commu-
 „ ne à plusieurs personnes. Quel peut être l'en-
 „ droit, où Matthaei a parlé de ce mot ?”

P. 290. *ante p.* Nicetas Chon. in Andron.
 Comn. I. p. 181 A. τῷ τοῦ φύσαντος ἐφίσεται μνή-
 ματι μετὰ δορυφορίας καὶ δόξης βασιλικῆς, quae Eu-
 napianis sunt simillima.

P. 291, 8 *a fine.* Bastius: „ Dans Aristénète
 3, I. 10. le Mst. de Vienne porte μειρακίω. Με-
 „ ρακί est une invention de Sambucus, et n'a pas
 „ été changé par les éditeurs postérieurs. Voyez
 „ aussi sur μείραξ *Gramm. Hermann. p. 434.*”

P. 294, 3. Lege: I. 136. — et mox pro ἔλ-
 κοι, Lege: ἐλκέτω.

P. 295, 2. Sic apud Aeschylum Theb. 230.
 Φθόνῳ, Φόνῳ, Φόβῳ permutantur. Liban. 4. p.
 184, 22. Φόνοι. Cod. 3017. Φθόνοι.

P. 296, 10. Ammon. de Monachis Sinaïtis
 p. 104. καὶ καθεσθέντων, εἶπεν αὐτῷ.

P. 298, 10. Adde Blomfieldum Gloss. ad Aesch.
 Theb. 95. et Pers. 1058. et supra p. 443.

P. 298, 14. Lege: p. 331. et adde Jacobf. ad
 Anthol. T. 13. p. 387.

P. 298, 6 *a fine.* Euripid. Herc. 35.

Ἥμῃν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον
 Κακὸν μέγιστον.

P.

P. 301. *penult.* Gregor. Naz. in Murat. Anecd.
p. 187.

Λευκοῦ καὶ μέλανος μικτῇ φύσει ἐστὶ τὸ Φαίδον.
ubi cf. Murat.

P. 303, 7. *δξυδορκία* legitur ap. Psell. de Lap.
p. 14. 24. Stob. Serm. I. p. 16 Schow.

P. 304, 7. Nec non Fischerum ad Weller. 2.
p. 317. et Upton. ad Arrian. Disf. I. 6. 3. Achil-
les Tat. VI. 7. p. 524. τοιοῦτόν τι τῷ Θερσάνδρῳ
συμβέβηκεν. Cod. Venet 409. συμβεβήκει.

P. 304, 6 *a fine.* Lege: Schaef. p. 140.

P. 305, 16. Forte legendum ἥ pro ἣν editio-
num. De ἥ pro ὡς cf. p. 191.

P. 306, 6. Schol. Thucyd. ad VI. 10. ἡσυχ-
αζόντων interpretatur per μερόντων κατὰ χώραν,
et IV. 26 κατὰ χώραν ἔμεινε per ἡσύχαζεν.

P. 307, 5. Verterim: „ad hanc solam eos
„ misit, qui ambos adducere debebant. Attamen
nescio quid dubitationis mihi superest de hujus
loci lectione. Credo pro ὡς ἀν legendum ὡσάν,
quo adverbio Noster non semel usus est. Sed cum
ὡσάν, τὴν μίαν mutandum erit in τῇ μιᾷ: at sic
dispicet articulus.

P. 309, 14. Adde Wagner. ad Alciph. 3. 7,
Brunck. ad Ecclef. 1073.

P. 310, 6. Adde Beck. ad Aves 958.

P. 310, 6 *a fine.* Catullus 4. 14.

„ Ti-

„Tibi haec fuisse et esse cognitissimā

„Ait Phaeus.”

P. 315, 3. Zolm. 2. 22. ναῦς δὲ φορτίδες συνήχθη-
σαν πλέον ἢ διασχίλαι. Cum πλὴν habeat codex,
scribendum est πλεῖν. Idem 5. 19. οἱ βάρβαροι . . .
πλέον ἢ ἐπτακισχίλοι. Codices praebent πλὴν ἤ.
Reponendum est igitur πλεῖν ἤ.

P. 318, 7. et supra p. 25 extr.

P. 318. *penult.* Bastius : „Le passage des
„Scholies de Lucien a été traité déjà : J'en suis
„sur, mais je ne me rappelle pas dans ce mo-
„ment par quel Critique. Si je ne me trompe,
„il veut lire, ἀλλ' οὐ τεθνήξει, ἐπὶ δευτέρου γάρ.
„Votre correction est plus simple.”

P. 319, 10. De hoc loco vide omnino Letron-
nium in Horreo Encyclopaedico April. 1813.

P. 321, 5. in Theocr. Idyll. 15. 115. confun-
duntur ποιεῦνται et πονέονται.

P. 321, 17. Noster p. 9. ὥς τε παρήει. P. 18.
ὥς τε συνέγραψε. P. 118. ὥς τε ἕτοιμος ἦν. Euripi-
des Troad. 971.

Ἐγὼ γὰρ Ἦραν παρθένον τε Παλλὰδα

Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,

Ὡς ἢ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπεμπόλας,

Παλλὰς δ' Ἀθήνας Φρυγίᾳ δουλεύειν ποτέ.

In hoc loco non minime impedito utraque syn-
taxis usurpatur. Burgesius, criticus ingeniosissi-
mus,

mus, ἀπεμπολῆν scripsit, absque necessitate, ut mihi quidem videtur.

P. 322, 12. *Legō, IV. 10. modo adlati.*

P. 322. f. Cf. p. 379.

P. 323. *ante p.* Cf. not. p. 342. 373.

P. 326, 4. Cf. not. ad Fragm. §. 69. p. 538.

P. 327, 5 *a fine.* Et Wytttenbach. Philom. 2. p. 24. Sic permutantur *πρῶγμα* et *τέγμα*. Vide Not. ad Tiber. p. 38.

P. 330, 10. Ipsa Ammiani verba p. 556. describere debueram: „Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingenti nomine doctrinarum, cujus ex uberrimis sermonibus ad scientiam copiosus Julianus exstitit imperator, oraculi supra dicti versus audiisse infimulatus, seque comperisse adensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum utro praedixisse consultores ipsos suppliciiis poenaliibus perituros, Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quaesitoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviolem.”

P. 331, 6. Maxim. Tyr. Diss. 31. 1. γάμον προσῆναι σωφρόνως καὶ παῖδα ἐκτρέφει γεννικῶς. Lucian. Tyrann. 5. ὁ τοὺς ἐφύβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις. Seneca Troad. 59. „Hic Hec- toris *conjugia* despondet sibi.” Trebell. Poll.

„ δε

de Victorino: „quod *matrimonii* militum et „militarium corrumpendis operam daret.”

P. 331, 13. Cf. Cuper. in Mus. Helvet. T. I. p. 63.

P. 331, 19. Cf. not. ad Fragm. §. 52. p. 519.

P. 335, 5. Cf. ad hunc Synesii locum Hemsterh. ad Luc. Somn. 3.

P. 337, 1. Lege: κρατοῦντα.

P. 337, 11. Cf. P. Fab. Agon. 3. 28. p. 668.

P. 338, 1. Haec nota loco mota est. Ponenda erat pagina praecedenti. — Ἐπαγαθὸν, nomen feminae, asseruit Hagenbuchius Diatr. p. 34. 39.

P. 339, penult. Lege: κρατηγῶν, οὕτως ἀνακ.

P. 340, 3. Si πολιτῶν mutetur, ἀνδρῶν adjectivo carebit. Saltem scribendum erit: πολιτῶν πολ-
λαχοῦ.

P. 340, 13. Malim legere ἀποβαλόντες τὰς Φω-
νίας. Marinus p. 23. περὶ τε τῆς αὐτοῦ λέξεως στί-
χους ἐξέβαλεν: ubi cf. notam. Euripid. Troad.
1180.

Ὡ πολλὰ κομποῦς ἐκβαλὼν φίλον εἶμα.

Simon, ut Boeckhio placet, in Hipparcho §. 2.
p. 28. ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐκβάλω-
μεν. Diogen. Laert. 9. 16. Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ
Σκύθινον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβάλλεσθαι τὸν
ἐκείνου λόγον διὰ μετροῦ ἐκβαλεῖν. Non multum
abludit, quod statim sequitur apud Nostrum, κατα-
βαλεῖν.

P.

P. 340, *anter*. Et sic conjecit Is. Vossius.

P. 341, 3. Pfellus de Daem. p. 62. τὴν Λακωνικὴν πεποιθὼς ἀνάγκην: ubi Gaulm. p. 125. apte contulit haec Nostri verba. Noster p. 73. ἀπολαβὼν τὸν Θεμιστοκλῆα καὶ τοὺς Λάκωνας. Cum Apfines, hujus factionis dux, esset Lacedaemonius, Eunapius inde verborum jocum arripuit.

P. 341, 5. Immo est prorsus inutilis.

P. 341, 16. Cf. not. p. 418.

P. 341, 17. Proaeresio. — *Lege*: Jullano.

P. 342, *extr*. Timario p. 211. §. 26. συνήχθην παρ' ἑαυτῷ. p. 216. σὺ δ' ὅρα ὅπως ἐπίσχυς αὐτόν. p. 224. §. 36. πάντα ῥιζοτομήσας ἀνελοῦ παρ' ἑαυτῷ. Hasius, Timarionis editor doctissimus, credit p. 185. hunc usum pronominum tertiae personae esse recentiorum vel scriptorum vel librariorum. In qua opinione esse et Salmasium illum modo animadvertēbam.

P. 344, 9. *Lege*: εἴσεσθαι.

P. 344, 13. Man. Palaeologus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. p. 355. διὰ τοῦτο τοίνυν, οἶμαι, σενοχωρούμενος, τοῖς Πυθαγόρου εἴκει μαθηταῖς, πολὺ τὴν σιῶπην ἀσπαζόμενος.

P. 345, 2. Basilii Homil. ad Juvenes p. 319. Ed. Anger. ἔχει δὲ οὕτω πως ὁ λόγος αὐτῷ; ὅσα ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διανοίας μέμνημαι, ἐπεὶ τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐπίσταμαι.

P. 345, 15. Cf. Ἑρμῆς ὁ Λόγιος 1812. p. 27.

P p

P.

F. 349, 10. Lege: τελῶν.

P. 350, 5. „Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. 422.” WAGNER.

P. 350, 17. Leo Diaconus in Notitiis manuscriptorum T. 8. p. 275. ἤδη δὲ τῆς τετάρτης φυλακῆς τῆς νυκτὸς ἀρχομένης. De noctis divisione cf. Harles. ad Moschi Europ. 2.

P. 352, 7 *a fine*. Lyfias in Eratosth. circa finem: οὐδὲ γὰρ ἐνδὲς κατηγόρου, οὐδὲ δυοῖν ἔργον εἶναι, ἀλλὰ πολλῶν. Longin. §. 1. οὐδ' ἐξ ἐνδὲς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου λόγων ὕφους. Euseb. V. Const. I. 13. ἐνδὲς καὶ δευτέρου μνημονεύσας πατορθώματος. 3. 54. εἰς δὲ μόνος καὶ δεύτερος τῶν αὐτοῦ γνωρίμων πρὸς ὑπερησίαν ἀπέρκουν.

P. 353, 7 *a fine*. Theodorus Icon. Act. S. Cyrici p. 232. τῶν διαπαιζόντων καὶ χλευὴν καὶ τιμωρίαν ἡγουμένων τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Agitur de Manichaeis. Fere credo legendum, χλευὴν καὶ μωρίαν. Notissima sunt Paulina verba: ὁ λόγος ὁ τοῦ σαυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μαρτία ἐστίν.

P. 354, 5 et 10. Lege: Barberinianus.

P. 354, 16. Adde Brettium in Ephemeride Clasfica Valpyana T. 2. p. 824.

P. 355, 12. Adde not. p. 388.

P. 356, 7 *a fine*. Forte, προσδίδωκε τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου dictum est, ut supra p. 73. προσδίδας καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ita τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου
idem

idem sit ac τοῦ δυνατοῦ φαρμάκου. Hanc genitivi syntaxin illustravi ad Heroicorum Ἰσπαρε τοῦ ὕδατος p. 404. Plutarchus de Iside §. 13. θερμοῦ μόλιβδου καταχραμένους: ubi Squirius fere vult ponere θερμὸν μόλιβδον, pessimo consilio.

P. 357, 17. Adde Reitz. ad Luc. Asin. 30., Upton. ad Arrian. Disf. I. 10. 3., Davis. ad Tuscul. 4. 3.

P. 258, 4 a fine. Gregor. Naz. Epigr. in Euphemium inter Anecd. Murat. p. 20.

Ἦν δυὰς, ἦν ἱερὴ ψυχὴ μία, σώματα δισδᾶ·

πάντα κασιγνήτω, αἷμα, κλέος, σοφίην,

ὕψος Ἀμφιλόχου, Εὐφήμεος Ἀμφίλοχος τε,

πᾶσιν Καππαδόκαις ἄστερες ἐκφανέες.

Δεδὸν δ' ἀμφοτέρους Φθόνος Ἰδρανε· τὸν μὲν ἔμερσε

ζῶης, τὸν δ' ἔλιπεν ἡμῶν Ἀμφίλοχον.

Vide ibi Muratorium. In primo versu editam lectionem ἦν ἱερὴ, ψυχὴ μία, mutavi, ut et in ultimo ἡμῶν Ἀμφιλόχου. Domitius Marfus Anth. Lat. 2. 247.

„ Omnia cum Bavio communia frater habebat,

„ Unanimi fratres sicut habere solent,

„ Rura, domum, nummos, atque omnia; deni-

„ que, ut aiunt,

„ Corporibus geminis spiritus unus erat.

Plant. Stich. 5. 4. 49.

„ Hoc memorabil' est: ego tu sum, tu es ego;

„ uni animi sumus.

Pp 2

P.

P. 360, 8. Lege: *παρειλημμένης*.

P. 361, 18. Egit de hoc loco jam laudatus Letronnius in Horreo Milliniano Encyclopaedico April. 1813.

P. 361, *extr.* Bernardum ad Nonn. T. 2. p. 56. Schol. Pind. Pyth. I. 41. *οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ροῦν καὶ φθορὰν προχέουσι καπνοῦ. Le-go, Φοράν.*

P. 362. Pro *μετανάσασιν* nomine nunc credo reponendum esse participium *μεταναστᾶσιν*, et vertendum: „disidia exercebant populi ob juvenes „quosdam paucissimos, ab aliis ad alios profes- „fores avolantes, si quis forte etc.” Vocula ἥ aliquid molestiae habet et offensionis. Forte deest aliquid; forte etiam ἥ delendum, natum e literis *ις*, quibus vox *μειρακίσις* terminatur; quod intelliget, qui adierit Bastii Comm. Palaeogr. p. 716.

P. 364, 19. Cf. notas ad Fragm. §. 47. p. 526.

P. 364, 20. et Albert. Obsq. p. 240.

P. 364, 5 *a fine*. Herodot. I. 12. *ὡς δὲ ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλήν.*

P. 364. In ipso fine dele *et fi.*

P. 365, 13. De *βάδην* cf. Blomf. Gloss. ad Persf. 19. qui inter alia citat Xenoph. Anab. 4. 8. 28. ubi *μόλις βάδην*. Quo in loco nihil, ut videtur, codices variant; malim tamen *μόλις καὶ βάδην*. Noster p. 35. *μόλις καὶ βραδέως*: ut et Charit. p. 62. Noster rursus p. 37. *μόλις καὶ ἀμυ-*

ἄνδρως. p. 14, βάδην καὶ σχολαίως. Charit.
p. 16 et 81. μόγις καὶ κατ' ὀλίγον. p. 56. ὀψὲ δὲ
καὶ μόλις. Lucian. ap. Dorvill. 1. c. ἡρέμα καὶ
κατ' ὀλίγον. Haec exempla ostendunt, cur in simili
formula apud Xenophontem velim καὶ inferere.
Apuleius Met. 1. „vix et aegre”: ubi vid. Ouden-
dorp. p. 63.

P. 365, 19. Sed καιροῦ παρακαλοῦντος, non
παρακελεύοντος, legitur apud Epictet. Man. 33. 2. 7.
et καιροῦ καλοῦντος, non κελεύοντος, in Actis S.
Phileae p. 161.

P. 366, 16. Epictet. Man. 46. 2. σιώπα τὸ
πολύ· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμεσαι ἂν οὐκ
ἔπρεπας. Isidor. Pelus. 3. Ep. 94. εἰπὲ τῷ πρὸς σὲ
διενεχθέντι Ἰουδαίῳ, καὶ μηδὲν μέν γε νουθετοῦν, μηδὲ
νεανικὸν φράσαντι, ἀγυρτικὰς δὲ λογοποιίας ἐμέσαντι.

P. 367, 5. Henr. Stephan. in Thes. „Vul-
garia lexica testantur in priore illo Plutarchi lo-
co προάγωνος legi, non προαγῶνος, sed mendo-
sa est illa scriptura.” — cf. p. 410.

P. 368, 13. Lege: 670. et δνειδισμὸν.

P. 370, 19. Nota p. 205. et quae sequuntur
exempla non huc erant admovenda. Ratio non
est eadem. Imprudens feci.

P. 370, 5 a fine. P. 89. extr. παρὰ τὴν ἀν-
θρώπινην φύσιν.

P. 371, 9. Foeminino genere δίκαιος bis inve-
nitur apud Euripidem: cf. Elmsl. ad Heracl. 901.

et Seidler. ad Troad. 972. qui hanc formam ibi Euripidi obtrusit. Sic autem edebatur Euripides:

Πῶς αὖν ἐτ' ἀνθρώποις ἀνδρείως, πόσι,

Πρὸς σοῦ δίκαιος, ἦν ὁ μὲν βίβ' γαρῃ.

Seidlerus edidit δίκαιος, quod non valde placet.

Fateor vulgatam esse salebrosam, cui facilius mēderi mihi visus sum, legendo δίκαιος θ', ἦν — Ἐν δίκῃ δίκαιος τε pleonasmum efficiunt. Sed multi sunt apud Tragicos similes pleonasmī. Cf. p. 164.

P. 373, 10. Cf. Markl. ad Lys. Epitaph. T. 5. p. 129. Reisk. Similem structuram in Latinis scriptoribus abunde illustravit Heinl. ad Ovid. Epist. 14. 64.

P. 375, 14. Sed et λεγομένης potest tueri locus p. 105. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς.

P. 376, 4. Lege, τό, τε.

P. 376, 6. *Verisimum* non est verissime dictum; scribere debui *probabile*; et si quis dixerit βάρος hic non esse probabile minus quam βάθος, me habebit adsentientem. Cf. Ernesti Lexic. Techn. in Βάρος.

P. 377, 8. Cf. Fabr. ad loc. Anacreontis. Plato Phaedon. 1. τοὺς δις ἐπὶ τὰ δεινούς. Epist. 4. τὸν τε Λυκῶργον ἐκαῖνον.

P. 377, 13. Lege: Ἐλλὰς. — De οὗτος emphatico cf. Markl. ad Max. Tyr. 23. 3.

P. 378, f. Barthius credidit hunc Milesum auctorem esse Poëmatis, quod sub nomine Quinti

Ca-

Calabri circumfertur. Vide Tychsen. Disf. de Q. Cal. §. 2. qui Barthium confutat. In Lexico Bekkeriano Anecd. 1. p. 341. laudatur ὁ Μιλήσιος: Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης [Aegin. 15.], καὶ ὁ Μιλήσιος ἐχρήσατο. Harpocratio me docuit hic esse legendum καὶ Ἐκαταλὸς ὁ Μιλήσιος.

P. 379, 1. Cf. addenda ad p. 131.

P. 380, 11. Lege: Theocritus.

P. 380, 8 *a fine*. Mitscherlichium ad Hor. I. Od. 3 9; Giacom. ad Prometh. 242; Blomfield. Glosf. ad Prometh. 250;

P. 380, *anter*. Schweighaeuser. ad Athen. I. c. 28.

P. 382, 12. Cf. Heinf. ad Claud. Rufin. I. 312., Coplestonium Prael. Academ. p. 463.

P. 382, 17. Sensum quoque vidit Muratorius Anecd. Gr. p. 2.

P. 382, 6 *a fine*. Cf. P. Faber Agon. 2. 20.

P. 385, 12. Nihil mutandum. Syntaxis est impedita, sed sana. Thucyd. 3. 18. ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην. Alia dat exempla, qui hanc locutionem doctissime illustravit Letronnius in Horreo Encyclopaedico April. 1813. Ἐξ Ἀσίας τῆς Τρ. πόλ. positum est pro ἐξ τῆς Τραλλ. πόλεως Ἀσίας.

P. 386, 15. Phrynichus Appar. p. 21. Ἀνδρέρια γυνή: ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν. Cf. et Lexic.

Bekk. T. I. Anecd. p. 394. Plutarch. Brut. c. 5.
Krebsius ad Plutarch. p. 219.

P. 387, 5 *a fine*. Lege: de Proaeresio nostro —
Gregor. Naz. in Epigr. supra adlato Add. ad p. 92.
Proaeresium laudat

Ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.

P. 388, 14. Nunc legendum videtur: ἀτονό-
τερος ὁμῶς τε (vel δὲ) σοφίς.

P. 392, 17. Adde Fischer. ad Axiochum.

P. 392, 4 *a fine*. Hidor. Pelus. 3. ep 92. ὡς
ἀν οἶός τε ὦ, πειράσομαι λαμπράν σοι ἀνοῖξαι τῶν νεη-
μάτων τὴν θύραν.

P. 394, 10. Nunc non placet Junii interpreta-
tio. Forte ψοφήσειεν pendet non a θύρα sed a τι,
et παρωλισθαιεν referendum ad Sopolidem. „Sed
„si forte stridoris aliquid inde fieret, tenuis qui-
„dem et exigui, ille intra divinum instinctum
„furtim quasi delabebatur.” Sopolis Musæ fores
egregie pultabat, quæ non sæpe ipsi patebant:
sed si quando aliquis januarum stridor audiretur,
tenuis quidem et exiguus quasi januarum semiaper-
tarum, tunc ille, per rimam hanc furtim adrepens,
perveniebat ad intima penetralia divini furoris et
enthusiasmi.

P. 394, 6 *a fine*. Et nunc hujus quoque me
observationis poenitet. Auditores prae voluptate
furebant, ne extortam quidem illam Castalii lati-
cis ferentes guttam, quæ ipsorum mentes percel-
le-

lebat et faciebat quasi ebrias. Adeo hac aetate facillius fuit ars mulcendarum aurium.

P. 396, 10. Nilus Narrat. 2. p. 13. ἐμοὶ πάντες, ὦ φίλοι, γεγένηται δὴ οὗτος, ἐν νῦν κάθημαι θρανῶν, καὶ ἕτερος δὲ παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνας· καὶ πρὸς τούτοις τὴν πρὸς τὴν γαμετὴν κατέλυσα ὁμιλίαν. Codex pro πρὸς τούτοις habet ἐπὶ τούτοις, quod est omnino verum.

P. 396, 20. Cf. Barkerum virum eruditissimum in *Classical Recreations*. T. I. p. 146.

P. 398, 9. Plutarch. Cleom. 34. τοῦ μὲν βασιλέως οὐκ εἰσακούοντος, ἀλλ' ἐν γυναίξϊ καὶ θιάσῳ καὶ κόμοις συνέχοντος ἑαυτὸν. Apposite Petronius Sat. 2. „Nondum juvenes declamationibus continebantur, quum Sophocles aut Euripides in-
„venerunt verba, quibus deberent loqui.” Vocem omnino sanam *continebantur* multi tentarunt, apte a Burmanno confutati. Pro *aut* malim *et*, ob *invenerunt*. Sed potuit Petronius sic scribere. Saepissime autores omnium linguarum labuntur in hac constructione, jungentes verbo plurali duo nomina, quae voculae *aut*, *vel* ἢ, caeterae, inter se nectunt. Logica ratio postulat verbi singularitatem: „Sophocles *aut* Euripides *invenit*. Sophocles *et* Euripides *invenerunt*.”

P. 398, 19. Reperitur τεχνίον et apud Diphilum Athenaei 2. 45.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐμμέτερον
τοῦ πορνοβόσκου.

P. 399, 5. *Legs.* 109.

P. 401, 16. Forte scribendum, ἄδεικτος.

P. 406, 13. Phrynichus Appar. p. 46. Κατα-
γλαττίζειν: καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν (f. καταφο-
ρεῖν) πολλοὺς λόγους.

P. 407, 16. Aufon. Idyll. 30. 5.

„Curia me duplex et uterque senatus habebat
„Muneris exortem, nomine participem.”

P. 410, 2. Nihil deest. P. 112. ἐς τὸ συμ-
φαντικὸν γεγονώς. Cf. Fragm. p. 486.

P. 410, 3. Cf. p. 367.

P. 412, 15. Santocrucius in Mem. Acad. in-
script. T. 49. p. 431. Lucillum sub Hadriano
floruisse putat.

P. 412, 18. Cf. Schweighauserum ad Athen. I.
c. 2. p. 13.

P. 412, 21. Cf. Radulfum - Rochettam in His-
toria Coloniarum Graecarum, opere eruditionis
reconditae plenissimo, T. 4. p. 225. 415.

P. 414, 4. Plutarch. Philopoem. 18. οὐ μὴν
ἀλλὰ Νέμεσις τις, ὥσπερ ἀθλητὴν εὐδρομοῦντα, πρὸς
τέρμασι τοῦ βίου κατέβαλε.

P. 414, 15. Et sic sentit Radulfus - Rochetta
t. 4. p. 219. 415. operis medo laudati.

P. 414, 18. Immo quadrare videntur. Cf.
p. 417.

P.

P. 416, f. Lege: Συμμενίδην —

P. 417, 12. Plutarch. Anton. 60. ἀφελέσθαι
 δι' τῆς ἀρχῆς Ἀντωνίου. Longin. 4. 3. αὐτὸν Δίων
 καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.

P. 417, f. Lege: autorum allegatorum sententiae vel adversariorum objectiones.

P. 418, *anter*. Lege: Man.

P. 419, 3. Memoriae lapsu de hoc usu verbi
 φησὶ agens ad Marinum p. 142. 149. nonnulla
 adtuli similia. Adde Reisk. ad Dionys. Hal. T. 6.
 p. 1134, 2.

P. 420, 11. Lege: παρέχονται.

P. 420, 13. Athen. I. 22. οὐ γὰρ ἐν τῇ Θρι-
 νακίᾳ ἐπεχάλευτο τὰ ἔγκιστρα, ἀλλ' ἐπεφέροντο ἐν τῇ
 πλῃ. Forte, ἐπεφέρετο. Lyfias in Agor. p. 466.
 τὰ τεῖχη κατεσκάφησαν, et consentit quidem Cod.
 Vatic. sed dubito de personae pluralitate; nam
 Lyfias p. 471. habet rectius τὰ τεῖχη κατεσκάφη.
 Scholiastes Theocr. I. 141. τὰ γε μὴν λῖνα ...
 λαλεῖται, ἔγον ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. Pluralibus
 uti potuit, et grammaticae rationi et interpreta-
 tioni aptioribus. Theophanes Nonnus c. 92. ὅσα
 ἐπὶ τοῦ ληθάργου προείρηται. Bernardus recipere
 debebat codicum προείρηται. Actuarius p. 66.
 πὰ συνεδρεύοντα συμπτάματα φαίνεται: ubi nota-
 tur varians lectio φαίνονται: cf. Bernard. ad Nonn.
 T. 1. p. 140. sed Fischerus, quem vide, recte
 praetulit φαίνεται. Apud Plutarchum de Educa-
 tio-

tione c. 4. mirum in luculentissima omnium editione legi δένδρα γίνονται, cum Codex August. apud Fischerum l. c. et exempla Schneideriana et Steiniana habeant γίνεται.

P. 421, 12. Cf. notas ad Tiber. Rhet. p. 88. In Galba Plutarchi 15. Corayus apte coniecisse videtur γράμμασιν pro πράγμασιν.

P. 422, 10. Lege: σχήματα.

P. 424, 12. Basil. Sel. Vit. Thecl. 2. p. 283 B. τὸν γὰρ ῥύπον . . . τῷ πεπονθότι μέρει τοῦ ποδὸς ἐμπλασον.

P. 425, 9. Lege, μαρτυρήσαντες.

P. 432, 4. Cf. Blomfield. Gloss. ad Septem Theb. 874.

P. 436, 13. Lege: ἐπὶναι.

P. 436, 5 a fine. Cf. Letronnium in Horreo Encyclopaedico April. 1813.

P. 437, 15. Anatolius de Antipath. init. struxit ἔχομαι cum accusativo; sed est emendandus: ἐσπούδακα συναγαγεῖν καὶ γράψαι σοι βιβλίον συμπαθειῶν, οὐχ ὥσπερ οἱ πρότερον συγγραψάμενοι, πολλὰ ἄπιστα καὶ μὴδ' ὅλως ἀλήθειαν (lege ἀληθείας) ἐχόμενα, ἀλλ' ὀλίγα καὶ πάντα ἡμῖν διὰ πείρας ἐληλυθότα.

P. 440, 4. Permutantur alibi illae voces. Themistius Or. 24. p. 306 B. καθάπερ τῷ κολοιῷ περιτίθησιν ὁ μῦθος τὰ πτίλα, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ κάλλους ἀλλότριον αὐτοῦ (Codex Vales. αὐτῷ: Lego αὐτῷ)

παι-

περὶ ἀφροδισίων ἀδελφῶν, καὶ τῶν ἀδελφῶν (Cod. Ἰδίου)
 τοῦ ἑοργενοῦ: Editio Petaviana recte καὶ ἐυγγ.

P. 441, 2. Lege: ~~III. 69. et adde~~ Schweig-
 huser. ad Simplic. p. 184.

P. 442, 8 *a fine*. Tunc inedito cum haec scri-
 bebam, nunc edito cura Burneyi viri eruditissimi.

P. 443, 3. Lege: *πρὸς μελζοντας λαμβάνεται*
 810 codex.

P. 445, 20. Adde Creuz. ad Plotin. de Pulcrit.
 p. 326.

P. 446, 5. Nec sollicitandum οὕτω δὴ ὁ Σωκρά-
 τῆς apud Maxim. Tyr. Disf. 25. 1.

P. 447, 21. Nunc me poenitet mutationis:
 nam potest defendi *παρεφύγοντο* e Suidae *ἐπεφρυ-
 γοντο*.

P. 452, *anteq.* Cf. Matthaei Lectt. Mosq. 2.
 p. 77.

P. 465. *θεόν* — *ἡγούμενος*] Cf. p. 50, 12.

P. 468. not. 43. Non Suidas, sed Noster Fragm.
 §. 12. §. 497.

P. 471. not. 53. Adde Zosim. 5. 34. 4.

P. 484. not. 94. Vulgata sana esse videtur.

P. 485. not. 100. Pro *Lydius* lege *Lyfias*. Ad-
 de Plutarch. Sertor. 24.

P. 488. not. 110. Lege: Theocriti verba sunt.

P. 493, 7. Lege: 346.

P. 495, *penult.* Lege: *συμφωνῇ*.

P. 496. §. 12, 2. Lege: *τὴν σὺν τῇ*.

P.

P. 500. §. 16. *vers.* 8. Joh. Diacon. ap Hef. Scut. 166. ὅσπερ δὲ σιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχων.

P. 500. §. 16. *extr.* Lucian. Tyrann. §. 8. ἐτυραννοκτονήσε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.
Cf. et §§. 20. 22.

P. 501. not. 1. Cf. Nostrum in Nymphidiano p. 101.

P. 506, 4 *a fine*. Lege: παραβαίνοντας ταῦτα;

P. 510. not. 1. l. 6. Lege: §. 27. — Noster Sophist. p. 52. πολλῶν καὶ ἀδιηγῆτων ἐπικλυσθέντων κακῶν.

P. 510. not. 2. Cf. Blomf. Gloss. ad Perf. 306.

P. 511. Prodrumi versus jam emendavi. ad Tiber. p. 67.

P. 512 *a fine*. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 281.

P. 513, 11. Lege: εὐλόγου.

P. 514. not. 3. Synes. H. 7. 14. τὰν παντὸς μιγῇ φύσιν.

P. 517. not. 2. Lege: Τουπιο Emend.

P. 523, 4. Lege: πεπωκός.

P. 526. §. 46. Notanda vox βαλάντια eo sensu fere posita; quo nunc *Bourses* apud Turcas.

P. 529. §. 52. not. 3. Lege: ad Marinum p. 67.

P. 533. not. 4. Lege: εἶπον.

P. 534. §. 62. Cf. not. p. 129.

www.libtool.com.cn

E U N A P I U S
C U M N O T I S
B O I S S O N A D I I
E T
W Y T T E N B A C H I I.
T O M U S A L T E R.

www.libtool.com.cn

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

1100 EAST 58TH STREET

CHICAGO, ILL. 60637

TEL: 773-936-3000

DANIELIS WYTTEBACHII

A N N O T A T I O

I N

E U N A P I U M.

www.libtool.com.cn

INTERNATIONAL

ASSOCIATION

IN

THE

DANIELIS WYTTEBACHII

A N N O T A T I O.

Eunapius duos, quod sciamus, libros reliquit: alterum servatum, hunc de vitis Philosophorum et Sophistarum: alterum, exceptis quibusdam partibus perditum, Historiae Romanae, à Claudio II, in quo Dexippi opus desierat, ad Honorium et Arcadium, sub quibus ipse annum circiter sexagesimum agebat. Et Historiae quidem Eunapia-nae veteres frequentem rationem habuerunt. Nam et Zosimus eam propemodum in suam Historiam transcripsit, teste Photio, Cod. XCIX: et idem Photius eam non sine laude recensuit, Cod. LXXVII: et aliquot longiores loci in Constantini Excerptis de Legationibus exstant: et plures etiam sed breviores locos Suidas in Lexico sparsim apposuit. At superstitis, De Vitis Philosophorum et Sophistarum, libelli, caeterisque de rebus, Eunapii, et complurium ab eo memoriae proditorum hominum, nullam apud posteros, qui doctorum virorum res

[A]

et

et vitas annotarunt, veluti Hesychium Illustrum, Damascium, Suidam, Eudociam, caeteros omnino, mentionem reperimus. Neque tamen dubitari potest, quin hic libellus ejusdem sit scriptoris, cujus fuit Historia; nam et hanc in illo, ut suum opus, saepe memorat, et in ambobus eadem est orationis forma, idem color et stilus.

Hunc igitur libellum anno MDCCLXVIII. primum legi: et, quod tunc de eo judicavi, id nunc quoque judico: eum, scilicet, male servatum, nec optime natum esse. Nam praeterquam quod situ et Librariorum incuria multas mendas et lacunas suscepit, quasdam ei labes ipse scriptor ingeneravit; qui, rhetorem magis quam historicum agens, materiem argumenti sui non interius cognitam habuisse videtur, certe eam ita tractavit, ut hominum, quorum vitas se scribere profitetur, ingenia, doctrinam, mores, facta, scripta, tempora, non satis diligenter notet, leviora saepius et mirabilia confectetur, et in stilo subinde adferat compositionis genus tortuosum, parenthesibus implicitum, perplexum, quod in locis suspectis etiam interpretem dubium relinquat, scriptoris ne an descriptoris vitium subsit. Cumque in principio libelli priores *Vitarum* et *Historiae Philosophae* scriptores memorans, quatuor etiamnum superstites sic laudet, quasi eos imitando sequi vo-
merit; Plutarchum, Lucianum, Philostratum,
Por-

Porphyrum; tanto cum intervallo distare animadvertimus vel à Plutarchi præstantia, vel à Luciani elegantia, vel à Porphyrii diligentia, ut vix ad Philostrati modum accessisse censendus sit. Huic sane cedens orationis perspicuitate ac venustate, par fere et similis reperitur negligentia in argumenti tractatione: qua in reprehensione recte eos conjunxit magnus vir, Henricus Valesius, De Critica, I, 18, p. 167: *Sed in Eunapii, inquit libro de Vitiis Sophistarum multa scitantes negligenterque scripta deprehendi: quemadmodum etiam in Philostrati libris, quae sunt ejusdem argumenti; adeo, ut merito dubites, uter eorum in argumenti sui tractatione negligentior fuerit.* Nos vero etiam in nostra Annotatione locos Eunapianos in hanc reprehensionem incidentes animadvertemus. Sed istas labe, cuiusmodi sunt, ignoscere debemus Eunapio, cum propter diversarum in eodem genere dotum frequentiam, tum quod in aliorum auctorum absentia et jactura hic in primis nobis ad rerum studiorumque illius aetatis cognitionem necessarius est.

Ex illa autem prima lectione quod mihi probabilis emendationis aut explanationis obortum erat, id mox in Epistola Critica ad Ruhnkenium scripta prodidi: sed tanta cum brevitate, quae obscuritate laboraret. Praeterea duobus carebam libris, quorum quaedam pars continetur emendationibus

[A] 2

in

in Eunapium, quarum cognitio in hoc negotio mihi prodesse poterat, Valesii *Emendationibus*, et Dorvillii in *Charitonem Commentario*. Quare Ruhenkenius, ad illam Epistolam mihi privatim respondens, hoc item notavit his verbis: *In Eunapio*, inquit, *castigando à Te consulendus erat Dorvillius ad Charitonem, qui complures locos à Te tentatos vel supplevit à codicibus, vel meliores fecit. Deinde quid est, quod emendationes tuas potius Reiskiano more projeceris, quam copiose et diserte explicaveris? Reiskius quidem instituto suo id consecutus est, ut à nemine legatur.*

Epistola vero Critica paulatim intra parietes ad alterum tantum et amplius augebatur: cum tota, quod per tot annos, si quid mihi, alios libros legenti, cum ea conjunctum occurreret, ad eam adscribere solebam: tum vero majorem etiam accessionem habuit Eunapius. Hunc enim anno MDCCLXXXI, quum Historia Philosophiae tractanda ad illam aetatem venirem, accurate relegi, tantumque animadversionum proventum retuli, qui novae editioni sufficere videretur, meque ad eam moliendam alliceret. Cumque J. A. Fabricius idem consilium agitasset, ejusque apparatus Eunapianus, locuples variarum lectionum collatione, ad Io. Benedictum Carpzovium pervenisset, qui se item editorem professus specimen novae editionis emi-

lis-

fisset Lipsiae MDCCXLVIII, eumque ego apparatus in Catalogo bibliothecae Carpzovianae ad auctionem proscriptae exstare vidissem; ut eum pretio quamvis magno adipiscerer, per Mutzenbecherum, tunc nostrum, multae virum doctrinae et humanitatis, operam dedi. At irritus fuit conatus: alius librum emtor nactus est: quem Morgensternium, elegantis ingenii eruditionisque virum, fuisse, nuper adeo cognovi. Mihi autem paulo post deceptae spei jactura compensata est adepto ex auctione Gronoviana exemplum Commelinianum, cui Abrahamus Gronovius notas et vero collationem codicis Medicei adscripserat, tam luculentam illam et frequentem optimis lectionibus, quae vel solae novam editionem satis ornatae viderentur. Neque tamen hoc apud me valuit ad edendi consilium exsequendum: quin illud nisi abjicere, certe differre, aliae deinceps ex aliis supervenientes occupationes me coegerunt. Interea meam tarditatem praevertit alacritas eruditissimi Boissonadii, qui a MDCCCVII novam editionem ex Hengstlii nostri taberna exituram instituit. Quorum quum uterque meas animadversiones requireret; ego cum utrique id dandum judicavi, tum vero Eunapii lectoribus consulendum existimavi, ut, cognoscendis novis animadversionibus nostris, intelligerent quas ex veteribus improbarem; praesertim, quod eas omnes, ut mihi etiam

[A] 3

nunc

nunc probatas, Editor in sua Annotatione repulsisset. Itaque dedi me ad has novas conficiendas per subseciva intervalla perpetuis illa occupationibus eflecta. Et emendatio quidem Graeci exempli quamquam minus jam difficilis et operosa reddita erat, per multas meliores lectiones a Mediceo et pluribus novi Editoris codicibus allatas; remanserant tamen frequentia ulcera corruptelarum et lacunarum altius abditarum et codicibus omnibus nostris antiquiorum: ad quas vel leniendas vel sanandas conjecturam adhibuimus, qua scriptoris aut verba restitueremus, aut certam sententiam ostenderemus. Reliqua nostra opera pertinuit ad interpretationem cum dictionis Graecae, tum vero rerum, si quidem aliquid difficultatis aut obscuritatis habere viderentur. Tota vero haec opera uberius futura erat, si per oculorum infirmitatem, praeter Eunapiana, caetera etiam adversaria nostra excutere nobis licuisset. Nunc dedimus, quod potuimus. In quo nos illud secutos esse, ut lectoribus Eunapii, et omnino accuratae doctrinae studiosis, prodessemus, affirmamus: ut assequamur, optamus.

ANNOTATIO IN EUNAPIUM.

P. 1. **Ξενοφῶν** ὁ φιλόσοφος — ἀναγράφειν.] Principio statim apparet illud à Photio notatum orationis genus Eunapii interjectionibus refertum ac circumductum. Sed et librarii, mutandis omittendisque perperam verbis, locum per se jam impeditum insuper foedarunt. Equidem putem Eunapium ita fere scripsisse: **Ξενοφῶν** ὁ φιλόσοφος, ἀνὴρ μόνος ἐξ ἀπάντων φιλοσόφων ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις φιλοσοφίαν κοσμήσας, τὰ μὲν ἐς λόγους ἐξέθηκε συνηγράμματος καὶ τῇ περὶ ἡθικὴν ἀρετὴν γραφῇ, τὰ δὲ ἐν πράξεσιν αὐτός τ' ἦν ἄριστος, ἀλλὰ καὶ ἐκέννη στρατηγὸς τοῖς ὑποδείγμασιν· ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξανδρος οὐκ ἂν ἔγινετο μέγας, εἰ μὴ παρ' ἐκείνου ἔμαθε τῶν Περσῶν καταφρονεῖν. Ἀλλὰ μὲν **Ξενοφῶν** καὶ τὰ πάρεργα φησὶ δαῖν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν ἀναγράφειν. Quae mutavi ac supplevi, horum, non quidem scripturam, sed tamen sententiam, haud dubitanter praeestem: quam sic reddam: *Xenophon philosophus, vir ex omnibus philosophis unus, qui philosophiam*

phiam et oratione et actione ornaverit, ea quæ aem quæ ad orationem pertinent exposuit in libris historicis, et descriptione de virtute morali: quod autem ad actionem attinet, cum ipse fuit egregius, tum suo exemplo egregios bellî duces genuit; neque magnus ille Alexander umquam magnus exstitisset, nisi ab illo Persas contemnere didicisset. Xenophon igitur pronunciavit, præstantium virorum etiam obiter facta scripto mandanda esse. Quod scripsi ἐς λόγους, pro ἐν λόγοις, Mediceus præbuit: sed verborum, credo, non opus est rationem reddere grammaticam, intelligentibus quippe satis manifestam: magis de rebus dicendum. Xenophontis dictum est in principio Symposii, paulo diversa dictione ab Eunapio relatum: Ἄλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν καὶ κατὰ ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιολογούμενα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. quod laudat Plutarchus, Agesilao, p. 612, B: ἡ μὲν γὰρ Ξενοφῶν φησι, τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν εἶναι τὸ καὶ τὰς ἐν οἴκῳ καὶ παιδιᾷ φωνὰς καὶ διατριβὰς ἀξιολογούμενους. Aristides Art. Rhetor. II, 2, 6. et omisso auctoris nomine Philostratus Vit. Soph. I, 25, in Polemone, p. 540: Ἐπεὶ δὲ ἀνδρῶν ἐλλογιμὰ ἀξιολογούμενα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, ἀναγράφω καὶ τοὺς ἀστεισμοὺς τοῦ Πολέμωνος. Mirabile dictu, ut Junius, nil de lacuna suspicans, simpliciter reddiderit:

neque magnus ille Alexander magni cognomen adeptus fuisset, ni Xenophon virorum fortium res, etiam perfunctorie et quasi aliud agentibus factitatas, memoriae ac literis prodendas esse miquisisset. Eunapius quidem, quamvis saepe ineptiens, numquam certe eo usque ineptiuerit, ut hoc dixerit. Attamen Junium secutus Barthius, Adversar. XLIX, 19, locum interpretari tentavit. Sed tales errores caeteris praestantium virorum meritis ignoscere debemus. Xenophontem autem Philippo et Alexandro belli adversus Persas feliciter gerendi exemplum praebuisse, et res ipsa loquitur, et diserte pronunciarunt graves auctores. v. c. Polybius III, 6, *τινες γὰρ ἀληθῶς ἦσαν αἰτίαι, καὶ πόθεν φύναι συνέβη τὸν πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμον, εὐμαρές καὶ τῷ τυχόντι συνιδεῖν· ἦν δὲ πρώτη μὲν ἡ τῶν μετὰ Περσέως Ἑλλήνων ἐκ τῶν ἄνω στραπειῶν ἐπάνοδος, ἐν ᾗ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν διαπορευομένη αὐτῶν πολέμιαν ὑπάρχουσαν οὐδεὶς ἐτόλμα μένειν κατὰ πρόσωπον τῶν βαρβάρων. δευτέρα δὲ Λακεδαιμονίων βασιλείας Ἀγησιλάου διάβασις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐν ᾗ ἐκεῖνος, οὐδὲν ἀξιοχρεῶν οὐδὲ ἀντίπαλον εὐρὼν ταῖς σφατέραις ἐπίβολαῖς, ἄπρακτος ἠναγκάσθη διὰ τὰς μεταξὺ περὶ τὴν Ἑλλάδα ταραχὰς ἐπανελθεῖν. ἐξ ὧν Φίλιππος κατανοήσας καὶ συλλογισάμενος τὴν Περσῶν ἀνανδρίαν καὶ ῥαθυμίαν, καὶ τὴν αὐτοῦ καὶ Μακεδόνων εὐερίαν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἔτι δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κῆλλος τῶν ἐπομένων ἄλλων ἐκ τοῦ πολέμου πρὸ*

[A] 5

δφ.

ὀφθαλμῶν θέμενος, ἅμα τῇ περιποιήσασθαι τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εὐνοίαν ὁμολογουμένην, εὐθείας προφάνει χρώμενος, ὅτι σπεύδει μεταλθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὁρμὴν ἔσχε καὶ προέβητο πολεμεῖν, καὶ πάντα πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἡτοίμαζε. Διόπερ αἰτίας μὲν τὰς πρώτας βηθείσας ἡγήτηεν τοῦ πρὸς τοὺς Πέρσας πολέμου· πρόσφασιν δὲ τὴν δευτέραν· ἀρχὴν δὲ τὴν Ἀλέξανδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν· Quae, licet longiuscula, tota referenda erant, quippe sic inter se apta, ut, paucis omis- sis, nexus et sensus pereat. Ad idem argumen- tum pertinet Plutarchus, Artaxerxe p. 1021, C. Arrianus, Expedit. Alex. I, 12, 5, quamquam hic Xenophonti obtrectans, et exempli auctoritatem disimulans. Aequales autem et suppareς aetati Xenophontis, non hunc, sed Clearchum, aut Graecum Cyri exercitum, exempli instar nomina- runt: veluti Isocrates Or. ad Philippum T. I. edit. Augeri. p. 372, quo spectat Polybius loco citato: Or. de Pace T. II. p. 236: Panathen. p. 494: Panegyri. T. I. p. 262. Dicas eum pro- pter Platonis amicitiam, ejusque cum Xenophonte similitudinem, hujus nomen reticuisse; nisi et Plato- nis nullam fecisset mentionem: et Demosthenes, cui nulla similitudinis hujus communio fuit, item non nisi Cyrum et Clearchum in hac laude nomi- nasset, Or. de Rhodior. Libertate, p. 147. A.

P. 1.

P. 1. Ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς τὰ πάρεργα τῶν σπουδαίων
 ὁ λόγος φέρεται τὴν γραφὴν.] Si ad verbum reddendum sit: *mihi autem oratio scriptioem fert non ad obiter facta clarorum virorum*: ad sententiam et Latinam dictionem, *mihi autem propositum est non obiter facta clarorum virorum scribendo persequi*. Λόγος, ut Latinis *oratio mea*, i. e. *propositum, consilium et argumentum orationis meae*. Sic μοχ διαλεχθήσεται δὲ ὁ λόγος — et ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου. p. 42: ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοῖς φαύλοις, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, φέρειν συνεπαίγεται. p. 6: τὸν βίον αὐτοῦ πάντα Πορφύριος ἐξήνεγκεν, ὥς οὐδένα αἰέν τε ἦν πλέον φέρειν.

P. 2. Τὸ δ' ἄριστος ὅτι ἦν —] Sic et Medicus, pro vetere οὖν dans ἦν. Antea corripiebam, Τὸ δ' εἰ ἄριστος ὁ, τι οὖν — *Illud autem, an quisque a nobis memoratus, in quaque a nobis ei tributa laude, praeslantissimus fuerit, scriptor huius libri volentibus dijudicandum relinquit*.

P. 2. καταλιμπάνει (βούλεται μὲν γὰρ) ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχκεν —] Haec ita ad veriore scripturam redigenda putem: — *καταλιμπάνει βούλεται ὁ ταῦτα γράφων· καὶ γὰρ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχκεν* —.

P. 2. ἣ κατηγοριῶν ἀληθείαν ἔχει καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξιῶς θαύματος.] Suspicio mihi subnata est hunc locum relegenti, non quidem certissima, sed

sed satis tamen illa probabilis, ut ne silentio pre-
 menda videatur. Ergo hoc κατηγοριῶν, *reprehensionum*, sive κατηγορῶν, *reprehendens*, non satis
 contrarium est priori disjuncto ἢ διαμαρτάνων τῆς
 ἀληθείας, *aut aberrans à veritate*, quod tale quid
 requirit, *aut assecutus veritatem*, quod Graece
 scriptum fuerit ἢ κατευπορῶν ἀληθείας, ἔχοι καὶ τοὺς
 ἡγουμένους ἀξιόους θαύματος. Verbum κατευπορεῖν
 est apud Diodorum Sic. XVII, 45, indeque à
 Dan. Scotto relatum, Appendice ad Thesaurum Gr.
 Ling. H. Stephani. Sed et analogiā verbi εὐπορεῖν
 τινὲς se tuetur, quod παρσιεῖσι *aliquid* est apud
 Xenophontem Hellenic, I, 1, 6: Ἀλκιβιάδης ἐκ
 Σάρδεων μετὰ Μαντιθέου τοῦ ἀλόντος ἐν Καρίᾳ, ἵπ-
 πων εὐπορήσαντες, νυκτὸς ἀπέδρασαν εἰς Κλαζομε-
 νάς. Quod retinuit Plutarchus Alcibiad. p. 206,
 F: Ἀλκιβιάδης ἵππου ποθὲν εὐπορήσας, καὶ ἀποδράς
 τοὺς φύλακας, εἰς Κλαζομενὰς διέφυγε· qui et alibi
 hanc significationem usurpat: v. c. Catone Min.
 p. 772, F: ὅπλων ποθὲν εὐπορήσαντας αὐτοὺς ἐπι-
 φέρεσθαι· eos *arma alicunde nactus incurtere*.
 Pompejo p. 652: τὸ Βρεντήσιον κατασχὼν, καὶ
 πλοίων εὐπορήσας· *Brundisio potitus, et naves ab-*
unde nactus. Virtut. Mulier. P. 250, C: εἰσὶ δὲ
 οἱ λέγοντες, ἵππου τὴν Κλοιλίαν εὐπορήσασαν, αὐ-
 τὴν μὲν ἐπιβῆναι καὶ διεξελαύνειν ἡρέμα, ταῖς δὲ ἄλ-
 λαις ὑφηγεῖσθαι παραθαρσύνουσαν νηχομένας καὶ πα-
 ραβοηθοῦσαν. Caeterum Abr, Gronovius exemplo
 100

adscriptis, „pro ἀλήθειαν scripsisse videtur auctor
„ἀδειαν”. Quod nobis non item videtur.

P. 2. ἵνα τοῦτο εἴπω τις μόνον] *Ut hoc unum
aliquis dicat, i. e. ut hoc unum de auctoribus
meis dicam.* Pronomen τις subinde definite de
aliqua trium personarum, et hoc loco de prima,
dicitur. Quem usum notarunt Dukerus ad Thucy-
didem V, 14: Abreschius Animadv. ad Aeschyl.
Lib. III. p. 62. Hermannus ad Viger. et Hooge-
veen De Idiotism. Gr. L. p. 725.

P. 2. ἀλλ' ἀμφοτέραις ἀποδοθήσεται τὸ πρέπον,
τῶν μὲν γεγραμμένων κινήσιναι μὴδὲν. Inter πρέ-
πον et τῶν excidis se videtur τῷ ut sit; *utrique
suum tribuetur, ita ut et scripta servantur, et
audita scribendo firmentur.*

P. 2. τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων.] *Haud
inepte posuit accipi ut sint, ea quae à prioribus
profecta sunt scriptoribus.* Attamen quia priores
editiones habent γραφόντων, credam auctorem
scripsisse, τὰ ὑπὸ τῶν πρότερον γραφόντα.

P. 2. τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατα-
σειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ
γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μόνιμώτερον] *Hunc lo-
cum evidentia et efficacia translationis in κατορθώμα-
σι, in bene dictis, Eunapii censeam: audita, tem-
porum lapsu concussa et mutata, scriptione figere
et ad stabilitatem ac perpetuitatem firmare. At-
que haud scio an imitatio Plutarchea appareat per-
di-*

dicti cujusdam dicti. Nunc quidem simile exstat in Vita Ciceronis p. 846, D : Pertinet huc item dictum Catonis apud eundem in Apophthegm. p. 199, A : Τὰς δὲ καλὰς πράξεις ἔλεγε δεῖν καταλαμβάνειν λόγοις καλοῖς, ἵνα μὴ τῆς δόξης ἀπορρίψων ubi videatur nostra annotatio.

P. 2. Οἷτνες τὴν φιλοσοφὴν ἱστορίαν ἀνελέξαντο] Hoc totum caput, ut mea quidem fert opinio, est vel prooemium, vel additamentum, alterius editionis. Ipsius autem hujus argumenti, historiae philosophae, vetustioris quidem ante Plotinum, multis indiciis, non satis peritum se ostendit Eupnapius, qui non nisi duos auctores memoret Sotionem et Porphyrium; quum vel nobis in tanto Literarum naufragio plurimorum, quamvis perditorum, tamen notitia super sit, quos Jo. Jonsius recensuit in egregio *de Scriptoribus Historiae Philosophicae* opere; ne dicam de Diogene Laertio, cujus opus hodieque exstat. Alios autem hujus Eupnapii capitis errores praecipuos quidem deinceps singillatim notabimus.

P. 2. τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους] Sic ἀνδρῶν pro vulgato ἀνδρῶν, dudum in Epistola Critica correxi. Item proxime dixit auctor p. 3. φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σιφιστῶν. Jamblichus Protreptic. initio : Περὶ μὲν Πυθαγόρου καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν βίου, τῶν τε Πυθαγορικῶν ἀνδρῶν τὰ σύμμετρα ἐκ τοῖς πρὸ τούτων εἰρήκαμεν. Idem p. 3 : Πυθαγο-

ρι-

ἀνδρῶν . inter quae nomina in Codice Mem-
 miano legitur, ὅστε οἰκεῖν γίνεσθαι τρέπον τῶν Πυ-
 θαγορικῶν . unde totum locum sic emendem : —
 δέξας, εἰς δὲ προτρέπει τὸ Πυθαγορικόν (scilicet
 ἔθος). ὅστε οἰκεῖν γίνεσθαι τρέπον τῶν Πυθαγορικῶν
 ἀνδρῶν, κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν λόγων. Plu-
 tarchus, Symposiac. VII, 7, p. 710, E : φιλόσο-
 φος ἀνὴρ. Pericle p. 166, C : Μίλιστος δ' ἰθαγέ-
 στος, ἀνὴρ φιλόσοφος. Sed et aliis substantivis ad-
 ditum nomen ἀνὴρ frequenter reperiri notissimum
 est. Et Aristoxeni *Vitas Philosophorum*, idem
 appellat βίους ἀνδρῶν, Adversus Epicurum p.
 1093, C.

[P. 3. 'Ἄλλ' δ' μὲν Παμφύριος —] Videantur
 Lucas Holstenius De Vita Porphyrii Cap. VII.
 p. 39. sequ. Jo. Jonsius De Scriptor. H. Phil.
 III, 15, 2.

P. 3. Σωτρίων δὲ καὶ καταβὰς φαίνεται] Vixit
 aetate Ptolemaei Epiphanis. Sotionem in primis
 in descriptione sectarum et temporum finibus secu-
 rus videtur Diogenes Laertius, qui et ipse in suc-
 cessionum et vitarum recensione non ultra Chrysi-
 pum descendit : et, si quos posteriores memoravit,
 hoc obiter et extra institutam viam fecit. Alia de
 Sotione legantur apud G. J. Vossium De Histori-
 cis Gr. I, 20. II, 7 : et Jo. Jonsum De Scr.
 H. Phil. II, 10, 1.

P. 3.

P. 3. Τῆς δὲ ἐν μέσῳ Φορᾷ φιλοσόφων — εὖ-
 δὲ ἀνέγραψεν.] Si quaerimus, quam dicat Euna-
 pius τὴν ἐν μέσῳ Φορᾷ; non aliam possumus intel-
 ligere quam aetatem interjectam inter Sotionem et
 Porphyrium. Ejus igitur aetatis Φορᾷ φιλοσόφων;
proventum philosophorum, a nemine conscriptum esse
 affirmat. Eunapii aetate, aut nullus fuit liber, in
 quo Vitae Philosophorum inter Sotionem et Porphy-
 rium interjectorum continerentur: aut fuit, sed ab
 Eunapio ignorabatur. Atque hoc postremum quam-
 quam re et facto demonstrare non possumus, ta-
 men credibilius est; si et studia illius aetatis, et
 Eunapii in hac Historiae parte ignorantiam, cogite-
 mus. Et in illo medio temporis spatio fuerunt
 certe, qui de Philosophorum sectis, successionebus,
 vitis, libros emitterent complures, vel à Jo. Jonsio
 enumerati, Satyrus, Panaetius, Clitomachus,
 Apollodorus, Amphicrates, Demetrius Magnes,
 Philodemus, Jason, Seleucus, Plutarchus, Fa-
 vorinus, Phlegon, Nicagoras, Diogenes Lae-
 tius: quorum plerosque verisimile est hoc argumen-
 tum ad sua usque tempora deduxisse.

P. 3. Φιλόστρατος μὲν δ' Ἀθήνιος τοῦς τῶν ἀρίστων
 σοφιστῶν — παρέκτυσε βίους.] Antea aberat σο-
 φιστῶν, quod addidit B: idque ego in Ep. Crit.
 pro ἀρίστων legi volebam. Quod ibidem scripse-
 ram, παρέκτυσε, *ni fallor, Philostrati defenditur*
auctoritate, qui aliquoties sic est locutus; alio-
quin

quin παρέπτυξε melius esset, quam Junii παρέστησε.” Ruhnkenius, quum mihi nondum viso, sed primum ex Epistola Critica cognito, ad eam responderet, haec apposuit: „*παρέπτυσε nec* „ *in Philostrato legi, nec Graecum esse puto.*” Sane rectius legatur *παρέπτυξε*, vel *παρέστησε*. De hujus autem loci argumento, quod ad Philostratum attinet, exposuit J. Meursius in Dissertatione de Philostratis, praemisissa hujus Epistolis p. 20, et ad Hesychium Illustrium p. 219.

P. 3. *ἐν οἷς Ἀμμωνίδας τε ἦν — ἐπιφανέστεροι.*] Rursus ignoratio priorum temporum ac temeritas apparet Eunapii, qui ex toto illo intervallo, quod à Sotione ad Porphyrium fuit quadringentorum fere annorum, et vel nobis cognitos plures quam sexcentos tulit, non nisi hos ex una aetate Saeculi primi exeuntis et secundi ineuntis referat. Et in hoc errat, quod Menippum eorundem temporum facit, qui fuit aequalis Meleagri Gadareni, teste Diogene Laertio VI, 99, annis ante nostram aetatem fere centum et quinquaginta. Carneadis Cynici mentio alibi nulla exstat, ut monuerunt Fabricius B. G. T. II. p. 55 et 361, Menagius ad Diog. Laert. IV, 66.

P. 4. *ἄτε μηδενὸς συγγεγραφότος*] Postremum ita correxi in Epist. Crit. pro vulgato *ἐγγεγραφότος*.

P. 4. *ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν τε καὶ εἰσι βλοῖ τὰ*
[B] *γραμ-*

γράμματα — σκεδάσασα.] Vera quidem sententia, sed rhetoricis ampullis infecta: *ipsorum autem scripta inflar sunt vitarum tantae plena doctrinae et cognitionis, cum ad moralem virtutem pertinentia, tum ad eam virtutem quae ad rerum naturam (i. e. ad physicam partem philosophiae) suspicit et se attollit, ignorantiam eorum, qui sequi possunt, tamquam aliquam caliginem dispellens.* Quis non expectet ignorantiam nostram dici vitae ac rerum Scriptoris? Nunc ab hac se convertit ad naturalem ignorantiam mentis in rerum divinarum cognitione caecutientis. Ut haec duo ignorantiae genera inter se commiscuisse videatur. Ad vitam quidem Scriptoris cognoscendam non satis erat ejus moralia et physica scripta legisse: caetera quoque genera scriptionum ejus assumenda erant, veluti in Plutarcho, Dialectica, Rhetorica, Grammatica, Historica. Illud autem ὡς ἀχλὺν τινα σκεδάσασα, ex HomERICA imitatione fluxit Iliad, E, 127, frequente illa Veteribus. Hoc vero, ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ἀνέβλεψε φύσιν, expresum dicam ex nobili illo exordio libri Aristotelici *De Mundo*, ad Alexandrum: Πολλὰκις μὲν ἔμοιγε θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον ὄντως χρῆμα, ὃ Ἀλέξανδρε, ἡ φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι, μέλιστα δὲ ἐν οἷς μόνῃ διαραμμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, ἐσπουδάσει γινῶναι τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν. Verbum διαίρεσθαι, et nomen διαρμα ψυχῆς, ex-

pli-

plicuimus ad Plutarchum De Superstitione p. 165, C.

P. 4. ὁ θεσπεσίως Πλούταρχος — εἰδέναι] Ex Plutarchi scriptis, et ipsius, et ejus magistri Ammonii, Vitas colligere, licebat fortasse in illa, quae Eunapii temporibus erat, librorum Plutarcheorum copia: nobis nunc, in tanta eorum jacturâ, non licet: qui pauca de Plutarcho, paucissima de Ammonio, inde cognovisse satis habere cogimur. Animadvertenda est breviloquentiae vis in particula καίτοι γε, sic explicanda: *quamquam non deerat ei facultas scribendae et suae et Ammonii vitae; quippe qui in hoc scriptiois genere ita excelluerit, ut Vitae Parallelae praestantium actione et factis virorum pulcherrimum ejus sine opus.* Sic est apud Plutarchum Consolat. Apollonii, p. 118, C. De Superstitione p. 169, E. 170, F. Alexandro 676, D. Et loci quidam ab Hoo-geveenio Doctr. Particul. p. 612, seq. aliter expositi ad hanc rationem revocandi sunt. Hujus modi item est Latinum *Quamquam* initio sententiae positum: ut notavimus Biblioth. Crit. P. III. p. 25. et P. VIII, p. 82. In σωφρόνως rarior usus accipiendus est ex natura ac potestate virtutis temperantiae, non cupide sed modesto judicio quid consecrari. Et subest σωφροσύνη, quasi formae genus, φρόνησις: ut et confundantur à librariis v. c. in Plutarcho De Legendis Poëtis, p. 20, A, et jun-

gantur apud eundem in eodem libro, p. 32. C, D, quasi sibi invicem substituantur: veluti in Nicostrati dicto apud Stobaeum Florileg. Tit. XXXVI, p. 216: Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν Ἦν τοῦ Φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες ἔλεγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονεστέρας πολὺ. Postremum hujus periodi verbum εἰδέναι dat etiam Mediceus, pro vulgato εἰδέσθαι, in quo vetus lectio ἐλίσθαι latere videtur.

P. 4. Λουκιανὸς — ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι.] Imitari voluit cognomen σπουδογελοῦ Menippi, ad cujus exemplum Lucianus se conformaverat. Sed Eunapius sive de industria, sive quod credibilis est imprudens, solita sibi compositionis curiositate deceptus, fecit Lucianum *serio id agentem ut derideatur*. Caeterum hic locus inter testimonia de Luciano editionis Wetstenianae non desiderari debebat.

P. 5. ταυτόν τι τοῖς ἑρῶσιν ἐμμανῶς καὶ περιφλέκτως ἔπαθον — στέργοντες.] Venusta comparatio haud experts Platonici cujusdam coloris, ex Phaedro in primis ducti. Mediceus etiam dat αὐτῆς et καταθαροῦντες, pro αὐτῶς et καθαῖροῦντες: pro περίψεκτον item περίψυκτον * quod probandum est auctoritate Hesychii, Περίψυκτος * περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος * et confirmatum à Berglero ad Alciphronem III, 59, et Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 215, hunc ipsum Eunapii locum sic emendante.

P. 5.

P. 5. Ἔσχε μὲν οὖν διακοπὴν τινὰ καὶ ῥῆξιν ὁ χρό-
 νος — ἐπιβησόμεθα] Et epilogus hic totus habet
 διακοπὴν καὶ ῥῆξιν, interruptiones ac discidia, aut
 ab librariis facta, aut ab ipso auctore, novam
 instituentem editionem priore refecanda et interpo-
 landa. Sed primo ita apponam orationem, ut mihi
 primitus fuisse videtur: Ἔσχε μὲν οὖν διακοπὴν
 τινὰ καὶ ῥῆξιν ὁ χρόνος διὰ τὰς καινὰς Φοράς. ἡ
 μὲν γὰρ πρώτη, καὶ ἡ δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος,
 πᾶσιν ἐμφανὲς ἀνακεκήρυκται. τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγέ-
 νετο Φορὰ κατὰ τοὺς Κλαυδίου καὶ Νέρωνος χρόνους.
 (τοὺς γὰρ ἀβλίους καὶ ἐνιαυσίους οὐ χρὴ γράφειν.)
 Οὐδεπασσιανοῦ δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ Τίτου, καὶ ὅσοι
 μετὰ τούτους ἤρξαν· ἵνα μὴ τοῦτο σπουδάζειν δόξω-
 μεν· πλὴν ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν, τὸ
 τῶν τρίτων Φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινε.
 Ἄλλ' εὐτυχὲς γε ὑπάρχει τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν
 συγγραφὴν ὅτι τὸ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχον ἀριθμεῖται τῷ
 κατὰ τύχην. νεμεσάτω δὲ μηδεὶς, εἴγε καὶ ἡμεῖς
 οὕτως ἀναγράφωμεν τοὺς χρόνους. Ἄφ' ὧν γε μὴν
 δυνατόν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προ-
 ῆκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπιβησόμε-
 θα. Haec ita Latine vertamus, ut nonnullarum
 partium obscura brevitās interpretationis dilatatio-
 ne illustretur: *Habuit autem tempus Historiae
 Philosophiae abscissionem quamdam et interrup-
 tionem, per novos sectarum et aetatum proven-
 tus. Nam prima quidem aetas, quae ante Pla-*

tonem, et secunda, quae post eum fuit, ad omnium cognitionem celebratae sunt. Tertia vero aetas fuit virorum temporibus Claudii et Neronis: (nam miseros illos et anniculos quid nominem?) Vespasiani deinceps ac Titi, et qui post eos imperarunt, quos referre nil attinet, ne videamur in referendis Imperatorum nominibus aliquam studii laudem conjectari. Verum tamen, ut summatim ac breviter dicam, tertia Philosophorum aetas ad Severi tempora pertinuit. Est haec sane pars felicitatis Regum, ut eorum regnis vitae clarorum virorum in Historia notentur, et virtutis excellentia excellentiae fortunae subiecta sit ac per eam numeretur. Nos autem à certo iustoque initio, vel per conjecturam nobis nostram probato, vel ab aliorum auctoritate accepto, in propositi argumenti conscriptionem ingrediamur. Interpretationis ratio apparet: mutationis causae exponendae sunt. Quod vulgatur διὰ τὰς κοινὰς συμφορὰς, est sane bene Graecum, et alibi Eunapio usurpatum: v. c. in Prisco p. 118, 13; καὶ Ἰλάριος ἦν τῶν ἀπολαυσάντων τῆς κοινῆς συμφορᾶς. sed hic alienum est: neque enim Philosophorum successiones interruptae sunt per communes calamitates; et hic veriori et ab ipso nexu desideratae lectioni διὰ τὰς καινὰς φορὰς cedere debet. Philosophiae autem φορὰς, aetates, proveniunt, successiones, expressimus quatuor, quas et suis

fuisse constat, et Eunapius cogitasse videtur. Prima est ab initio, sive Thalete, sive alio, ad Socratem et Platonem, quam Porphyrius tractaverat; altera à Socrate inde sectas ab ejus discipulis ortas, Academicam, Peripateticam, Stoicam, Epicuream, Cynicam, usque ad Tiberii Caesaris imperium complexa, quousque fere illarum successiones viguerunt: cujus aetatis partem usque ad suum aevum, cum priore aetate tota, conscripserat Sotion, quem Diogenes Laertius secutus videtur. Tertia censetur à Claudii et Neronis temporibus ad Severum, quâ primum Philosophia sub Nerone, Vespasiano, Domitiano, vexata, deinde sub Trajano, Hadriano, Antonino utroque et Severo recreata floruit. Mox nova exstitit aetas quarta, sectae vulgo appellatae *Novae Platonicae*, item *Alexandrinae*, et *Eclecticae*, quae inde à Plotino trecentos fere annos floruit, à quo sui operis initium ducit Eunapius. Ex omnibus mutationibus nostris una confirmatur à codice Mediceo, qua ἐμφανής posuimus pro ἀφανής. Quod autem post Νέρωνος in vulgatis editionibus fertur, οὗτοι δ' ἦσαν οἱ περὶ Γάβαν, Βιτέλλιον, Ὀλίωνα, omisimus, ut ab annotatore profectum, et scriptori indecorum eodem tempore hoc ipsum profitenti illos non in scriptione ponendos esse. Denique illud, τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν, vitiosum certe est in vocabulo ἀρίστων: ita enim Eunapius Plotinum,

et qui ab eo fuerunt, quorum vitas conscribit, è numero τῶν ἀρίστων excludat: à quo certe iudicio, ut qui maxime librorum. Ergo hoc mutavimus in τῶν τρίτων· quamquam poterat et τῶν ἀρχαίων scribere, ut omnes tres priores Φορὰς complecteretur, easque à suâ, quam ipse conscribit, Φορᾷ distingueret. Quam quod non diserte quarto loco numeratam legamus, item miramur; ut vel Scriptoris ipsius lituris, vel descriptoris praetermissionibus, annumerandum videatur. Ierocles quidem et ipse huius sectae studiosissimus eam, in Philosophiae conversionibus ad sua usque tempora recensendis, his veluti colophonem imposuit et illustri laude celebravit, in opere deperdito De Providentia et Fato, cuius summam refert Photius Biblioth. Cod. CCXIV, p. 553: Edit. P. Needhami p. 244.

Π Λ Ω Τ Ξ Ι Ν Ο Σ.

P. 6. Λυκῶ pro vulgato Λύκω, etiam praebebat Mediceus: item γεγενῆσθαι pro εἶναι. De patria Plotini Lycopoli et forma Λυκῶ, videatur Fabricius ad Porphyrii Vit. Plotini B. G. IV. p. 92.

P. 6. τὸν πλεῖστον. Τοῦτου Πλωτίνου —] Antea edebatur — τὸν πλεῖστον τούτου. Πλωτίνου — aliquanto melius. Scriptorem puto dedisse — τὸν πλεῖστον. Τοῦ δὲ Πλωτίνου —.

P. 6.

P. 6. τὸ πολὺ πλῆθος, εἰάν τι παρακούσῃ δογμάτων, εἰς αὐτὰ κάμπτεται.] Perperam redditur — bona vulgi pars, si minus placitis ejus obtemperat, tamen cursum ad eorum normam moderatur atque infituit: quod potius reddendum erat — bona vulgi pars, si aliquantum etiam obiter philosophiae placita attingit, ad Plotini placita convertit. Est autem παρακούειν hoc loco obiter audire, et ad ἀκούειν, quod est recte et dedita opera audire, discipulum et auditorem operam dare magistro docenti, ut annotavi ad Plutarchi Opp. Moral. p. 37, B, in titulo libri περὶ τοῦ ἀκούειν, qui est de audiendis philosophis: igitur παρακούειν, hoc sensu, et ἀκούειν differunt ut πάρεργον et ἔργον. Porphyrius Vit. Pythag. §. 53. δόγματα — νόθα καὶ παρηκουσμένα De Vita Plotini §. 7. apud Fabric. B. G. IV, p. 104. ἔσχε δὲ καὶ ἱατρικὸν τινα Σκυθοπολίτην Παυλῖνον (ἀκροατὴν) — παρακουσμάτων πλήρη γεγονότα. Plutarchus De Isid. et Osir. p. 354, A. παρακουσμάτων, sententia et narratio perverse intellecta. Dione, p. 965, C. Διονύσιος — ἠναγκάζετο τοῖς Πλάτωνος παρακούσμασι κακῶς χρῆσθαι, cogebatur praecceptis, quae a Platone obiter audiverat, male uti. Celsus apud Origenem, II, p. 412, B: θεὸν δὲ, καὶ τοῦ θεοῦ υἶδν οὐδεὶς ἐκ τοιούτων συμβόλων καὶ παρακουσμάτων, οὐ δ' ἐξ αὐτῶν ἀγεννῶν τεκμηρίων συνίστησιν. III. p.

457, C: τὰ τοῦ παλαιοῦ λόγου παρακούσματα συμ-
πλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦ-
μεν τοὺς ἀνθρώπους. Julianus Imp. in Caesaribus
p. 26, edit. Heusingeri. Ἀλέξανδρος γέμων Περ-
πατητικῶν παρακουσμάτων.

P. 6. Ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι] Libri editi et scrip-
ti. ὅσα γε εἰς ἡμᾶς εἰδέναι, quod olim correxi mu-
tato εἰς in καὶ, nullis additis exemplis quae postea
haec annotavi. Aristophanes Thesmophoriazasis,
34: Μὰ τὸν Δι' οὔτοι γ', ὥστε καὶ γ' εἰδέναι. Po-
lybius I, 4: ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Dionysius
Halicarnassensis, I, 5, p. 5: ὅσα καὶ εἰδέναι.
Lucianus Timone, 52, T. I, p. 168: ὅσα γε καὶ
ἡμᾶς εἰδέναι. Aelianus Nat. Animal. III, 28: ὅσα
γε εἰδέναι καὶ ἐμέ. Basilus M. Epistola LXXV, T.
III, p. 127, A: οὐκοῦν ὅσα γε ἴσμεν αὐτοί·

P. 6. Τὸν βίον αὐτοῦ πάντα Πορφύριος ἐξήνεγκεν,
ὥς οὐδένα οἶόν τε ἦν πλέον εἰσφέρειν.] Vulgo, pos-
tremum verbum erat φέρειν. Mediceus προσφέρειν·
editum praeferam. Sed pro ἦν malim εἶναι, ut ne-
mo plura adferre possit.

Π Ο Ρ Φ Τ Ρ Ι Ο Σ.

P. 7. Hic quantus fuerit in omni doctrina vir,
nemo est doctus, qui ignoret: nec Eunapius tan-
tam laudem dissimulavit: caeterum tam longe ab
ca

ea abfuit, vel in suo artificio fcriptionis Vitarum, ut fi has cum Porphyrii Vita Plotini comparemus, tantum inter eas ~~interesse reperiamus~~, quantum inter Historiam pragmaticam diligenter prudenterque fcriptam, et Historiam rhetoricam, temere ad orationis ornatum compofitam. Sed Porphyrio, cui inter Veteres defuit Vitae fcriptor ipfo dignus, inter Recentiores demum obtigit, Literarum quidem et Antiquitatis fcientia ipfi haud difsimilis, Lucas Holftenius.

P. 7. Πορφύριος Τύρος μὲν ἦν πατὴρ (ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις).] Omittam parenthesis fignum, quod nec in prioribus est editionibus: fed fimul deleam ἡ, post Φοινίκων, quod nexum turbat. Est enim frequentiffima labes literarum N et H ut invicem confundantur, pariant, perdant: veluti hoc loco ἡ ortum eft ex antecedente ν. Cujus obfervationis multa exempla ap-
 pofui ad Plutarchi Moral. Opp. De Amicorum Multitudine p. 96, A. Est autem ἡ πρώτη eadem quae alias dicitur μητρόπολις. Qua de re videatur Ez. Spanhemius De Ufu et Praeft. Num. Dif. IX, p. 886. Cui addatur Procopius De Aedificiis V, 4: Corporis Scriptorum Hift. Byz. T. II, p. 462, B: Μωκῆσος — εἰς μητροπόλεως ἀξίωμα ἦλθεν· οὕτω γὰρ πόλιν τὴν πρώτην τοῦ ἔθνους καλοῦσι Ῥωμαῖοι. De Bello Gothico II, 23, p. 94, A: Αὖξιμος δὲ αὖ-

αὕτη μὲν πρώτη τῶν ἐν Πικήνοισι πόλεων ἐστίν· ἣν δὲ μητρόπολιν καλεῖν νενομίκασι τοῦ ἔθνους Ῥωμαῖοι. Addatur Villoisonus Mem. Acad. Inscript. T. XLVII. p. 292.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε.] Homericum Iliad. Σ 435: — ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος. In tmefi Herodoteam consuetudinem sequitur: quamquam et hoc in verbo exstat Iliad. L, 599: — ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

P. 7. Λογγῖνος δὲ — καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιούς ἐπετέτακτο] Hae laudationis figurae βιβλιοθήκη ἔμφυχος, et περιπατοῦν μουσεῖον frigidae, iudice Ruhnkenio in Dissert. de Vita et Scriptis Longini § IX, p. 14, 15, apud recentiores probiorum auctoritatem nactae sunt. Longinum, Athenis natum, ibidem Philosophiam et Literas docuisse, satis constat ex eadem Ruhnkenii Dissert. § VIII — X. Sed velim scire quid hoc Eunapii ἐπετέτακτο velit? Ratio quidem Grammatica suadet, ut intelligamus, *hoc ei mandatum erat*. Ergo ut tunc erant veterum sectarum quatuor scholae et cathedrae Athenis, Platonica, Aristotelica, Stoica, Epicurea, quarum Longinus Platoniam obtinuisse videtur: ita credibile fit ei praeierea publice mandatum fuisse Grammaticum et Criticum munus censendi et iudicandi antiquorum scripta: quale munus olim Pergami Crates, Alexandriae Ari-

Aristarchus, et postea alii in eo successores habuerunt. Quo de argumento non abs re sit legisse F. G. Lyndeni nobilissimi et eruditissimi viri Disputationem de Panaetio, nostro praesidio habitam, P. I, §. VI: Longini autem Vitam quod non item scripserit Eunapius haec videtur causa fuisse, quod ille non fuit ex Plotini successoribus, quos è philosophis solos argumentum operis sui fecerat.

P. 7. Μάλλος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἑκαλεῖτο — ἀποτρέψας.] H. Valesius De Critica I, 8, p. 167. negligentiae accusat Eunapium scribentem Malchi nomen in Porphyrii nomen mutatum esse a Longino, quum Longinus illum in Fragmento libri περὶ τέλους *Basilicum* vocet. Quae, iudice Ruhnkenio in Dissert. de Longino §. VIII, p. 12, facile conciliantur, si dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio Βασιλέα, mox à Longino ejusdem fere potestatis, sed gratioris soni, nomine Πορφύριον appellatum esse. Κατὰ τὴν Σύρων πόλιν, accipio secundum patrium Syrorum morem, lingua Syrorum: nec in Eunapio me id offendit, quod offenderat Abr. Gronovium exemplari suo adscribentem: Lege βάξιν. Hesychius: Βάξις· λόγος, φωνή, κληδών. Quod si quid mutandum fuisset, praeestabat, γλωτταν, vel τὸν Σ. λόγον. Sed nil mutandum. Pro vetere ἐπιτρέψας Mediceus quoque dat ἀποτρέψας.

Pag.

P. 7. — γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπάτης, ὡς περ ἑκαῖνος, ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς (πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνων ἐνευσεν) φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος] Accipiam siue parenthesi, postremo te mutato in τὸ vel γὰρ; ut ratio reddatur: et diligenter vertit Junius, ultimum quidem: totum sic veritam: — *Grammaticae ac Rhetoricae omnis perfectionem adeptus, nisi quod ad has non praecipue propenderet, quippe qui omne philosophiae genus susciperet atque exhaustiret.* Pertinet hoc ad amborum comparisonem, qua Longinus τῶν γραμματικῶν φιλοσοφώτατος, Porphyrius τῶν φιλοσόφων γραμματικώτατος ferebatur. Νεύειν, *nue-re oculis* translato sensu est *pondere suo deorsum tendere*, tum ad animum refertur ac dicitur *studio in aliquid inclinare*, ita ut fere aliquid in deterius significationis sublit tamquam animi humilia petentis. Eleganter Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 254: Οἱ γὰρ πλείστοι κακοὶ καὶ τῆς θνητῆς προσπαθείας ἤττους, καὶ Φρενοβλαβεῖς ὑπὸ τῆς εἰς γῆν νεύσεως γενόμενοι. p. 262. et p. 278. Θεὸς δὲ κακῶν ἀναίτιος, προλάμπων μὲν αἰεὶ τὰ ἀγαθὰ πᾶσιν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. οὐ δεικνύς δὲ αἰεὶ πᾶσιν, τῷ τὸ θεωρὸν ὄμμα τῶν προτεινομένων ἀγαθῶν ἐν τοῖς πλείστοις μεμυκέναι καὶ κατὰ νεύειν ἀσχαλίει τῇ πρὸς τὰ χεῖρονα. p. 290. Frequens usus venit posteris a Plotino, huius antistite doctrinae, qui sic saepius v. c. p. 7, A. 54, F. 74, F.

F. 82, E. 202, A. B. 209, C, D, F, G. 210, A. 211, E. 308, C. 403, D. Nec minor est elegantia in verbo ἐκμάττεσθαι τι, alicujus rei speciem animo suscipere ut in eo quasi impressa et signata sit. Tale est Plutarchi in Vita Ciceronis, quem narrat adolescentis Octavii formam, somnio sibi visam, perspicue menti impressam retinuisse p. 883, D: ταιούτον φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα, τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχευε ἀναργῶς. Habet quoque vim inveniendi animo et effingendi v. c. in Homérico Hymno in Mercurium, vers. 508: Αὐτὸς δ' αὖθ' ἐτέρης σοφίης ἐκμάσσεται τέχνην · quod notante Ruhokenio Ep. Crit. L. p. 49, hinc sumsit Manetho IV, 285, Ὡν δ' βίος χλεῦς τέχνην ἀπαμάξαθ' ὁμοίην. Nam et ἀπομάττεσθαι τι sic dicitur formam sibi in mentem imprimere v. c. in Plutarcho De Ira Cohib. p. 455, E. Solertia Animal. p. 984, B. Diogene Laert. II, 61.

P. 8. ὥς αὐτὸς φησιν.] Ubi hoc dixit Porphyrius? In Vita quidem Plotini, quod nobis unum est locupletissimum harum rerum documentum, rem longe aliter narrat, XI, p. 113, apud Fabricium B. G. IV: *sibi in domo Plotini commoranti, consilium se ipsum interficiendi agitati, subito supervenisse hunc, ac persuasisse, hoc mortis propositum non ex Intellectus sana et vigente constitutione, sed ex intemperie corporis atra bile laborantis ortum, mutatione ac peregrinando* *sa.*

sanandum esse: Cui admonitioni se obsecutum; in Siciliam ad Probum praeclarum quendam virum in vicinia Lilybaei habitantem abiisse; itaque prohibitum perpetuo apud Plotinum, ad ejus mortem usque, adesse. Ergo Eunapius aut erravit, aut alios Porphyrii libros secutus est. Illud credam. Verisimilius enim est illum, παρακουμάτων μεστόν, negligenter lecta et audita, rhetorico colore inducta, suis lectoribus apponere: quam hunc eruditissimum scriptorem, de se ipsum scribentem, adeo sibi repugnasse. Hunc dissenfum quoque notavit vir historicae rationis et Literarum peritissimus P. Weeselingius Observationum I, 17, p. 64.

P. 8. τὴν Χάρυβδιν, ἢ περὶ Ὀδυσσεύς] *Odys. M, 446, et alibi.*

P. 8. ἀνθρώπων ἀλεείνων πάντων] *Bellerophon-tis instar. Iliad. Z, 202.*

P. 9. Οὐδ' ἀλαοσκοπῆην.] *Et hoc Homericum Iliad. K, 515, et alibi.*

P. 9. λόγων τε πρὸς αὐτὸν ὑπόρρησε:] *Sic jam Junius ex Mediceo libro reponendum monuerat. Platonica dictio ex Symposio p. 330, D: καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς. Aristides Orat. Platon. I, p. 108: οὐδὲ τοῦτο χαλεπὸν πρὸς Πλάτωνα ἀντειπεῖν, ἀλλ' οὗτος ἂν καὶ πρὸς καλλίστων καὶ δικαιοτάτων εὐπρόρρησε λόγων.*

Pag.

P. 9. Καὶ ὁ μὲν ἔπινους τε ἦν —] Quod Eunapius in Porphyrio perspicuitatem, in Plotino obscuritatem notat; vellem, ipse suam orationem ad intelligendum faciliorem formasset; quae cum alibi saepe tum hoc loco adeo perplexa est, ut, quid velit, divinare debeamus. Prima quidem pars satis expeditam habet sententiam: *Et Porphyrius quidem respiravit et surrexit: Plotinus autem dictos a se sermones in libellum quendam ex eorum numero, quos scripsit, resulsit.* Sic enim acciplo illud curiose aut incuriose dictum εἰς βιβλίον καθέτο τῶν γυμνασίων: *fecit illos sermones argumentum Disputationis in ipsius Enneadibus relatae.* In promptu esset statuere, hunc fuisse librum περὶ εὐλόγου ἡγεωγῆς, qui nunc exstat I, 9: nisi ipse Porphyrius prodidisset, hunc librum conscriptum fuisse ante suum in Plotini scholam adventum: De Vita Plotin. V, p. 100. Itaque Fabricius ad Porphyrii Vitam Plotini XI, p. 113 suspicatur ab Eunaplo significari Enneadis III, Librum II περὶ προολας, quippe in quo disputetur, *animis licere in hoc quoque mundo esse felicibus: et calamitatibus non esse succumbendum, sed decertandum adversus illas strenue, ut praemia virtuti proposita assequaris.* Atqui illis sermonibus convenientius etiam videtur esse argumentum libri περὶ εὐδαιμονίας I, 4, item ad Porphyrium in Siciliam missi, ut constat ex Vit. Plot. VI p. 103. Quid etiam impedit

[C]

quo-

quominus istos sermones contulerit in librum *περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς* jam scriptum; quo valere videtur *βιβλίων τῶν γεγραμμένων*; postea cum cæteris Plotini libris à Porphyrio correctum et expolitum: de quo suo officio ipse testis est, ibidem XXIV, p. 139 — 147.

P. 9. τῶν δὲ φιλοσόφων τὰ ἀπόρρητα καλυπτόντων — ἡγάγεν.] Rursus quantam ipse habet hoc loco *ἀσάφειαν*? Sententiam, quoad possumus, ita capimus: *Quum autem philosophi arcana sua placida obscuritate dictionis obtegere soleant, veluti poetae fabulis* — hactenus satis diserte: sed attende deinceps: *Porphyrius laudans medicinam perspicuitatis, experimentum degustans, Commentarium scribens, in lucem produxit.* Quanta ista non modo ambiguitas, sed et gravitatis affectatio? Simpliciter dixisset, *Porphyrius perspicuitati studens, ejus utilitatem experientia doctus, Commentarium conscripsit et in publicam lucem edidit.* Sed ne sic quidem sententiae rationem perspicimus. Utrum igitur Porphyrius, non contentus libro Plotini de sermonibus, quibus ille ipsi persuaserat à voluntariae mortis proposito desistere, quod is liber obscurus esset, alium eodem de argumento dilucidiores scripsit et edidit? An universe significatur, Porphyrium Plotini commentarios ex obscuritate dictionis ad perspicuitatem redigisse atque edidisse; ut legendum sit *ἐκείνου τὰ ὑποκείμενα*

ἀποκρίματα συγγράμματος, illius commentarios perscripserit? An potius alius quidam liber Porphyrii ab ipso iavene scriptus significatur, de quo mox dicitur, *ὅς δὲ ὁν ἔως ταῦτα ἔγραψεν*. Hanc dubitationem qui mihi probabili ratione decidat, magnus mihi erit Apollo. Philosophorum τὰ ἀποκρίματα, dicuntur item et *ἐν ἀποκρίσεως λόγος*, de quibus annotationem posuimus ad Platonis Phaedonem p. 377, D. Quod ad dictionem *φάρμακον σαφηνέας* attinet, est *medicina perspicuitatem efficiens*, veluti verborum doctus cognitorum et compositionis facilitas. Caeterum *φάρμακον τῶς* utroque modo usurpatum, ut sit medicamentum, vel efficiendo bona destinatum, vel auerendo mala. Veluti hoc loco *φάρμακον σαφηνέας medicamentum ad efficiendam perspicuitatem*. Euripides in Palamede Fragment. II, τὰ γράμματα *literas* vocavit *λήθης φάρμακον*: Plato Phaedro p. 256, D, *μνήμης καὶ σοφίας φάρμακον*. Antiphanes apud Stobaeum Florileg. CXVI, p. 608, *Ὅδὲ λιμὸς ἰστέν ἀθανασίας φάρμακον* vulgo male *λοιμὸς* legitur: rectius Grotius *λιμὸς*: caeterum perperam ab antecedentibus diiungens, et singularem *Incerti* versum faciens p. 496, ac vertens *Contra immortalitatem medicina est fames*; quod valebat potius, *immortalitatis effectrix medicina est fames*. Aristides T. II, p. 57, *φάρμακον θανάτου*, *remedium contra mortem* et p. 357, *ἔπνον*, *quod sanum facit*. Item

[C] 2

ὅγιν

ὕγιαι T. I, p. 11, quo *sanitas servatur* ubi
 videatur Reiskius Animadv. ad Gr. Auct. Vol. III.
 p. 187, qui nos ablegat ad suas in Dionem Chryf.
 Animadversiones Vol. I, p. 43. Plutarchus VII.
 Sapient. Conviv. p. 159, Τὴ ἡ τροφὴ λιμοῦ φάρ-
 μακον προσάγεται. Anonymus, forte Appianus,
 apud Suidam Voc. Ἀγείρειν — ἀναγκαίως τροφᾶς
 λιμοῦ φάρμακα ἀνασκητῆς λαμβάνων. Plutarchus
 De Sui Laude p. 544, C: φάρμακα τῆς περιαιτο-
 λογίας. *remedia invidiae propriae laudationis*
lenientia. Musonius apud Stobaeum Flor. XIX.
 p. 167: ζωῆς φάρμακον ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστίν.
 ubi in contextu desideratum ζωῆς, et a Gesnero in
 margine positum, ex libris scriptis recepit Scho-
 wius, cujus editionis non nisi primum volumen
 prodit p. 363. Alio sensu, *cibi φάρμακα* dicun-
 tur apud Porphyrium De Abstinence, I, 34, p. 57.
 (P. 9. παρθεῖ καὶ εἰς τὸ δημόσιον κατ' ἐπίδειξιν.]
Predibat etiam in publicum, facultatis ostenden-
dae causa. Haec autem apud veteres ἐπίδειξις
 erant variae, pro varietate argumenti: in primis,
 vel rhetoricae, proprie dictae ἐπίδειξις, Declama-
 tiones, vel philosophae διαλέξεις, *Disertationes* di-
 ctæ: hæc quidem Philosophorum, illæ Sophista-
 rum. Haec nota ideo apponimus, ut ex his ad
 ignota perveniamus. Nam si quis miretur Porphy-
 rium ἐπίδειξιν facisse, eoque nomine fidem Eunapii
 suspectam habeat, quod idem non ab aliis tradat-
 tur

tur, et à Philosophi persona abhorrere videatur;
 is duobus argumentis à sua opinione revocetur.
 Primum est, quod *ἐπιδείξαι* etiam de publicis Phi-
 losophorum Disertationibus dicuntur: v. c. apud
 ipsum Eunapium in Maximo p. 61: *δημιόσιαι τινὰς*
ἐπιδείξαι δὲ Μάξιμος ἐποιήσατο. Et Sophistae scien-
 tiam philosophiae affectabant, et Philosophi facul-
 tatem eloquentiae; unde factum, ut *ἐπιδείξις*, tam-
 quam nomen generis, ad utramque formam refer-
 retur. Alterum est, quod eloquentiae institutio et
 publica specimina non aliena erant à professione
 Philosophi; si quidem et alii item factitarunt, et
 Plutarchus adeo, de cuius Declamationibus et rheto-
 ricis scholis prodidimus in Disert. de *νόβητι* libelli
 Plutarch. *De Educatione*, Sect. II, Pars II, Cap.
 III, p. 38. Forma denique κατ' ἐπιδείξιν usus est
 Eunapius in Himerio p. 95: *πρὸς τὸν αὐτοκράτορα*
διαβὰς Ἰουλιανὸν κατ' ἐπιδείξιν.

P. 9. τὸ δὲ Πορφύριου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα
 μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πλὴθὺς, ἀνέφερεν.] Scriptor de-
 disse videtur, τὸ δὲ Πλωτίνου κλέος εἰς Πορφύριον
 πᾶσα μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πλὴθὺς, ἀνέφερεν. *Plotini*
gloriam omne forum, omnis turba, ad Porphy-
rium referebat. Hic enim Plotini dogmata publi-
 ce celebrabat, cum in *ἐπιδείξεσι*, tum scriptis illius
 ad perspicuitatem formandis et vulgandis. Caeto-
 rum illa in exitu gravitas figurae imitationem habe-
 re videtur Aratei illius Phaen. 2: — *μισταὶ δὲ*

αὐτὸς κῆρυξ τοῦ ἀγῶνι, κῆρυξ δ' ἀνθρώπων ἀγορῆς,
μετὰ δὲ βέλων. Et est ἀναφῆρ τοῦ οἷς τῆς,
ἡλικὸν αἰκῆς, ἀποκρινόμενος, tribuere et im-
putare. v. c. apud ipsam Eunapium in Maximo
p. 61: τὸ γὰρ ἐν οἷς τὸ αἶμα παύσας εἰς ἄλλαν
οὐκ ἀναδύς ἀναφέρει ὁ οὖτος. et p. 64. πρὸς τὸν ἄλ-
κον κῆρυξ ἀναφέροντες βίον. Plura dedimus ad Pla-
tarchi Praecepta Sanitatis Tuendae p. 126, E.

P. 9. ἄσπερ Ἑρμαῖκῃ τῇ σειρᾷ —] Fluit ab
Homericis fonte χροῖς σειρᾷς, aureae catenae, qua
Jupiter universum suspensum tenet, Iliad. 8, 15:
quam hujus à Plotino profectae scholae consortes
ad suam sacrosanctam et Platonis genus aureum
referbant: v. c. Marinus in Vita Procli Cap. XXVI,
p. 53 edit. Fabric. Londinensia — Ἡγίως δ' ἐν
ἀσπερῶν φέρον καὶ ἐκ μετάνου ἐντογῇ πᾶσιν προ-
φαινεῖν ἀρετῶν, καὶ τῆς ἀπολαύσεως χροῖς οὖτος
τοῦ γένους σειρᾷς. Ubi Fabricius attulit eandem
dictionem ex Damascio apud Photium, quae est
p. 1057: δεδιδως δὲ ὁ Πλάτωνος περὶ τῇ Πλάτωνος χρο-
σῇ τῇ οὖτι σειρᾷ, καὶ ἡμεῖς ἀπολαύσῃ τὴν πᾶσιν τῆς
Ἀλφειᾶς. In hac igitur catena singuli annuli singu-
lis comparabantur successoribus: et σειρᾷ sic ge-
nealogia exponitur apud Suidam in voce Σειρᾷ.
Sed Eunapius Porphyrium unam ac totam catenam
facit, coelitus a Mercurio demissam ad hominum
animos erudiendos, congressu et sermone instruendos

dos. Aliter hanc locum explicat Erasmus Adag. p. 569.

P. 9. *Αὐτὸς μὲν οὐ φησὶ — ἐπιμύλειαν*] Duo sunt animadvertenda. Primum nexus cum antecedentibus: qui obscurus, immo nullus est, nisi hoc accipiamus tamquam causae redditionem, et documentum studii perspicuitatis; quod oracula adeo diserte explicuerit. Alterum, quodnam sit illud ex ipsius Porphyrii libro testimonium excitatum. Dicamusne significari Vitam Plotini Cap. XXII, pag. 134, ubi Oraculum, quinquaginta versibus comprehensum, de Plotino editum adfert et interpretatur? Obstat, quod vitam Plotini non, *νῶς δὲ*, juvenis, sed jam supra sexagesimum octavum annum progressus scripsit, ut constat ex Cap. XXIII, p. 137 sequ. Ergo solitam sibi negligentiam secutus fuerit Eunapius, qui locum ex Vita Plotini cum singulari Porphyrii Opere de Oraculis confuderit, quod certe Opus significare videtur his verbis *καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα πραγματεύεται ὡς καὶ τούτων ποιῆσαι ἐπιμύλειαν* ubi nostra opinione requiratur *πραγματεύεται*, scripsit, libros composuit. Itaque quando certum quid statuere non licet, ut nunc est, locum sic interpretemur. *Quanta autem in eo facultas perspicuitatis fuerit, hoc etiam documento est; quod ipse ait, et juvenis, ut videtur, scripsit: se nactum esse oraculum quod-*

[C] 4

dada

dam minime pervulgatum, idque perscriptum apponit: ac deinde alia multa disserit, quomodo diligens Oraculorum ratio habenda, eorumque interpretatio tractanda sit.

P. 10. Συμφοιτητα μὲν οὖν, ὡς αὐτὸς ἀναγράφει, κρείττωται τινες ὑπάρχον, Ὁριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ Ἀκυλῖνος —] *Condiscipulos*, ut ipse memoriae prodidit, praestantissimos fere habuit, *Origenem*, *Amerium*, *Aquilinum*. Horum mentionem facit in Vita Plotini: *Aquilini* autem non ut condiscipuli in schola Plotini, sed ut unius ex Christianis Gnosticis, qui, revelationes Zoroastris aliorumque proferentes, ipsi decepti alios deciperent: Cap. XVI, p. 118: quo loco errorem Eunapii notans Fabricius, haec addit: „Sed nisi „Eunapium fefellit memoria, omnino *Paulinus* „ibi, pro *Aquilino*, legendus: ut magnus Pearsonius probe observavit” • *Amelii*: nam et sic vocabatur: satis frequentes apud Porphyrium sunt et alios mentiones, quas expositurus erat Fabricius ad hunc Eunapii locum; ut intelligitur ex eius verbis in Bibliotheca Graeca T. II, p. 52. *Origenem* autem hunc cum Origene Adamantio, doctore Christiano, confuderunt: quos probe distinguendos docuerunt Valesius ad Eusebii Hist. Eccles. VI, 9, et Ruhnkenius in Disertatione De Longino §. V, p. 7: idem Eunapii errorem animadvertens, Origenem et Porphyrium condiscipulos facien-

cientis; quum horum prior Plotini condiscipulus fuerit.

P. 10. λόγοι δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἰς — λόγοις] *Ratio autem eorum nulla habetur; nam licet placita bene se habeant, multa illis inyenustas orationis adest. Satis quidem intelligitur: nec tamen ita scriptum est, ut ab eo, qui ambiguitatem vitare studeat; quippe propter nexum cum antecedentibus in promptu est ita temere accipere, et scripta quidem eorum servantur, oratio autem nulla.* In ἀκύθην et ἀππρέχειν Græca est proprietas; sed non infrequens illa. Postremo autem καὶ delendum.

P. 10. πᾶσαν μὲν αὐτὸς ἀνατρέχων χάριν — παραλελοιπώς.] *Rarior dictio, ἀνατρέχειν τι, sonans, aliquid compensare, aliquid antea neglectum vel desideratum repetere: v. c. apud Polybium II, 13: Lucianum Adv. Indoctum T. III, 102. et nobis notata ad Plutarchum p. 2, C: quae significatio ab hoc loco aliena est. Si esset ἀνατρέχων εἰς χάριν, accipiendum erat crescens, progressus in omnem gratiam. Nunc, sine addita praepositione, curiosum sane dictionis genus, haud scio an sit, ipse omne venustatis spatium emensus. Caetera sic reddam: solus ex omnibus discipulis magistri laudem illustrans, et ad omnium notitiam celebrans, quippe qui ipse omnium doctrinarum scientiam complexus esset.*

P. 10. τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν — μυστηρίαις] Haec,

[C] 5

a

a librariis sœdæta, sic purgasse videoꝝ, ut legatur: τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν οὐδὲ τὸ παρὶ λόγους καὶ διαλεκτικῆς, οὔτε τὸ ἡθικὸν καὶ φυσικόν, ἐφικτὸν λόγῳ· τὸ δὲ καὶ θεωρητὴν τελειοῖς ἀφελόντι καὶ μυστηριῶς· i. e. quod autem ad philosophiam attinet, neque dissonandi ratio ac dialectica pars, neque moralis et naturalis, quantæ in Porphyrio fuerit, oratione quæ enarrare et consequi possit: quod ad scientiam divinationis spectat, nobis silentio præterea mittatur, initiationibus et mysteriis relinquatur. Sic tres veteres philosophiæ partes et quarta nova theurgica, a Plotino assumpta, diserte expressæ apparent. Nec literarum vestigia neglecta reperiuntur; si quis cum vetere scriptura ΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ ΟΤΤΕ ΤΟΝ ΟΙΚΕΙΟΝ componat ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΟΝ ΟΤΤΕ ΤΟ ΗΘΙΚΟΝ: in quo postremo cernitur illa literarum Η et Ν cognatio. Dictio denique ἐφικτὸς λόγῳ, et ἐφικνεῖσθαι τινος λόγῳ, usitata satis et Valckenario animadversa est ad Jo. Chrysostomi Orat. p. 4.

P. 10. Καὶ τὸ πάλιν αὐτοῦ τῶν λόγων ἢ τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, πλεον εἰς αὐτὰ ἀπιδόν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Et hæc lacera, interceptaque membris mutila, ad probabilem integritatem restituissæ nos putamus, ita supplendo: Καὶ τὸ πάλιν αὐτοῦ τῶν λόγων ἢ τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, θαυμάσειεν ὁ τοῦτο σπουδάζων, καὶ πάλιν αὐτὰ δόγμασιν ὁ πλεον εἰς αὐτὰ ἀπιδόν, ἢ τ. δ. τ. λ., i. e. Et pul-

cri-

exituminem orationis quam placita quis magis miratur, qui illi magis fudet: et rursus placita magis (miretur) is qui ad haec potius respicit quam ad orationis facultatem. Causa in promptu est quae in errorem induxerit librarium: scilicet ejus oculos decepit bis positum vocabulum *δόγμα*-*τα*, ut a priore statim ad posterius traducerentur, ea pro uno haberent, et media vocabula non attenderent. Qui est unus frequentissimus error et fons lacunarum; ut ad Plutarchum ostendimus.

P. 10. *Καὶ πρὸς Μάρκελλον γε αὐτῷ γυναῖκα ἐνημενῆν φέρεται —*] Ex hoc libro fuisse videtur locus, quem apponit Cyrillus Alexandrinus Adv. Julianum, VI, p. 209, A: *Πορφύριος δὲ τὴν Μάρκελλον ἐκτρέφοντα μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν εἰσενέσθαι δὲ ἀσκήσει, καὶ συμβιωτέον εἶναι γαμικῶς*. quae ita reddenda sunt: *Porphyrus autem dicit, se Marcellam propter ejus studium et scientiam philosophiae magnopere admiratum, lubenter eam domum duxisse, et in matrimonium et vitae communionem assumpsisse.* Fuerit fortasse haec aut vidua, aut soror, aut filia, aut cognata *Marcelli* Senatoris Romani, qui in discipulis Plotini memoratur a Porphyrio in hujus Vita Cap. VII, p. 106, 107: cui Longinus librum *περὶ τέλους* inscripsit, cujus exordium refert idem Porphyrius ibidem Cap. XX, p. 127. Conferatur Fabricius B. G. IV, p. 191.

P.

P. II. Ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλαχεῖν τὸν βίον.] Immo μετελλαχέιναι, quod est à μεταλλάττειν τὸν βίον, *morì, mortem cum vita commutare*: at vulgatum verbi est μεταλαγχάνειν τινος, *alicujus rei participem fieri*. Illud est apud Plutarchum Consolatione Apollonii p. 118, D: Περιπλέκοντες ἑμφοτέρους αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς μετελλαχέιναι τὸν βίον. p. 119 C, μετέλλαξας τὸν βίον. ibid. E, μεταλλάξαντα τὸν βίον. Frequentius etiam est in eadem significatione simplex μεταλλάττειν. apud eundem in Romulo p. 34, D. 36, C. Consolat. Apollon. p. 120, B. Vit. X. Orat. 843, A. Adv. Epicur. 1104, C. Fragment. De Anima ad calcem libri De Sera Num. Vind. 133, 134.

P. II. Κατὰ τοὺτους ἦσαν τοὺς χρόνους καὶ τῶν ῥητορικῶν, οἱ ἐκ' Ἀθήνησι προεστῶτες Παῦλός τε καὶ Ἀνδρόμαχος ἐκ Συρίας.] *Iisdem temporibus quoque fuerunt eloquentiae doctores, Athenis praefides, Paulus et Andromachus Syrus*. Possis quoque τῶν ῥητορικῶν conjungere cum προεστῶτες, ut sit, *praefides studiorum eloquentiae, qui tunc eloquentiae cathedram obtinebant*. Constat *Sophisticam*, id est *Rhetoricam*, tum *Politicam*, et vero quatuor Philosophiae sectarum singulas cathedras Athenis constitutas et lautis salariis dotatas, floruisse: Philosophiae praefides qui has quatuor cathedras obtinerent διαδόχους dictos, idque nomen denique Platonicae cathedrae praecipuum factum. Quorum

ex

ex número fuit Eubulus, temporibus Plotini; de quo Porphyrius in hujus Vita Cap. XV, p. 171. γράφοντες δὲ Εὐβούλου Ἀθήνησιν τοῦ Πλατωνικοῦ διαδόχου κ. τ. λ. Successio interrupta, certe salario intercepto, sub Christianis Caesaribus, saeculo quarto, sub ejus finem instaurata est Privatorum liberalitate, auctore Plutarcho, Nestorii filio, cui deinceps successerunt, Syrianus, Proclus, Marinus, et alii, ad Justinianum Caesarem hujus scholae extinctorem. De horum Athenis et Alexandriae successione egit Jonsius Scriptor. Hist. Phil. III, 18, 1. Res autem sub Caesaribus ante Constantinum apud varios auctores sparsim traditas, nec dum satis ordinatas ac digestas, attigerunt ex recentioribus Meursius De Fortuna Athen. VIII, p. 68, seq. Crespollius Theatro Sophistarum IV, 3. Valesius ad Eusebium Hist. Ecclesiast. VIII, 32. Conringius Antiquit. Academ. Diss. I. Olearius ad Philostratum Vit. Soph. I, 23. p. 526, et II, 19, p. 599. Bruckerus Hist. Philos. Vol. II, p. 810. Hi dicebantur προεστώτες τοῦ θρόνου, ut Lollianus a Philostrato l. c. p. 526. προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνησιν θρόνου πρῶτος. Quod autem hoc loco ἐπ' Ἀθήνησιν legitur, vitiosum et in ἐν Ἀθήνησιν mutandum puto: qua de forma dixi ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 16. Paulus fortasse sit is de quo Suidas Παῦλος Γερμῖνος, σοφιστής· ὃ γράφεται ὅτι (γ) Λυσίου ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Ἱφικράτους δωρεᾶς βλ.

βιβλία β'. 'Τροπῆματα εἰς τοὺς λοιποὺς λόγους τῆς
 Ἀριστεύου' de quo loco videatur Taylorus ad Lyfium
 p. 697. Certior est auctoritas de Andromacho,
 apud eundem Suidam: 'Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης
 ἐκ Συρίας, σοφιστής, υἱὸς Ζωνᾶ, ἢ Σαβίου, παι-
 δεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλετιανοῦ βασιλέως.
 Nil enim impedit quominus postea Athenis docue-
 rit, licet à Suida praetermissum sit.

P. II. τοὺς δὲ χρόνους ἐκ Γαλλοῦ καὶ Κλαύδιου
 βιβάζου συνέβαλεν — καὶ Πρέβου *} Pro veteresvulga-
 to εἰκάζου, Boisfonadius, ex libris MS. dedid βιβ-
 ζου, quod facile in εἰκάζου abire potuit, et praebet
 sententiam haud ineptam, *accidis ut fuit tempus
 produceres ad Probum*. Quamquam de verbi auc-
 toritate et usu hujus significationis mihi nondum
 persuasum est. Interea tueor vetus meum ἀκμὴ-
 ζου, hoc sensu: *quod ad ejus aetatem attinet,
 contigit ei vigere ad tempora — Probi*. Sane
 Porphyrii ἀκμὴ vigor haud temere censetur anno
 aetatis quadragesimo nono, quippe nati Anna No-
 strae Aerae 293: quum Probus A. 282 obierit.
 Sed multo etiam longius vixit; siquidem in Vita
 Plotini Cap. XXIII, p. 137, scribit se semel sum-
 mi Dei congressu et conjunctione usum esse, na-
 tum annos sexaginta et octo: quod tempus incidit
 in Annum Nostrae Aerae 301. Et postea demum
 Vitam Plotini scripsit; ut credibile plane sit, quod
 scri-

scribit Eunapius, eum *εἰς γῆρας βαθὺ* pervenisse. Et quum Constantinus patri Constantio Chloro in Britannia suffectus sit A. 306; circa A. 319, Maxentio oppresso, Christianam religionem publica auctoritate stabiliverit, A. 325 debellato Licinio, solus imperio potitus sit, quo tempore Porphyrius, si adhuc vixisset, nonagesimum annum egisset; licet hinc existimare quantum senectus Porphyrii ad aetatem Constantini pertinere potuerit. Quam quaestionem, alio argumento, tractavit Holstenius in Vita Porphyrii Cap. IV. p. 224, sequ. Caeterum; frequens est hoc usu verbum *ἀκμάζειν*. Sic Eunapius in Juliano, p. 118. edit. Commelin. prior: *Ἰουλιανὸς δὲ ὁ ἐκ Καππαδοκίας σοφιστὴς εἰς τοὺς Αἰδασίου χρόνους ἤκμαζε*. Zenone p. 177; *κατὰ τούτους ἤκμαζον τοὺς χρόνους*. Dionysius Hal. Antiquit. Rom. I, 5: *κατὰ τοὺς Φοινικικοὺς ἀκμασάντες πολέμοις*. II, 21: *Τερέντιος Οὐδῆρων — ἀνὴρ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀκμασάντων πολυπειρώτατος*. Diodorus Sicul. XIII, 108 et alibi saepe: item Diogenes Laert. II, 2. IX, 24: et omnino Historici.

P. 11. *Δέξιππος*] Hujus operis paucae reliquiae exstant in Excerptis De Legationibus, et apud Eusebium in Chronico, p. 57: et Syncellum p. 262, 263, 376. Historiam Romanam ad Probum deduxit, sub quo vivebat; quam Eunapius inde ad sua

sua tempora, continuavit. Videatur Vossius Hist. Gr. II, 16. Jonsius Hist. Philos. Script. III, 17, 4. Fabricius B. G. VI, p. 281.

I A M B L I C H O S.

Neque hujus res per hanc Eunapii scriptionem satis cognoscuntur. Quo magis desideramus destinatam et adhuc interceptam Fabricii editionem, qui in loco de Iamblichō B. G. IV. p. 282, scribit: *De Iamblichō nolim in praesenti recoquere ea, quae ad vitam ejus scriptam ab Eunapio pri- dem annotavi.* Idem hunc Iamblichum diversum facit ab eo, ad quem sunt Iuliani sex Epistolae. Quod ego contra, eundem censeo. Primum laudes, quas ei Iulianus tribuit, in neminem nisi in hunc conveniunt. Deinde, si is, ad quem Iulianus scripsit, alius esset, certe idem Iulianus in iisdem Epistolis illum veterem *τὸν παλόν* Iamblichum memorasset: quod et Libanius fecit ad juniorem Iamblichum scribens, veterem illius *ἀγνόν*, *avunculum*, nominans. Nec temporum ratio repugnat. Porphyrius natus A. C. 233 octogenarius obierit A. C. 313, quo Iamblichus v. c. trigessimum annum egerit. Hinc ad Iuliani obitum A. 363, Iamblichus ipse octogenarius fuerit, et jam decem annis ante cum Iuliano per literas agere potuerit: quippe vigesimo vitae anno ad Hellenismum reverso.

P.

P. II. Ἀνατολίῃ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα
 Φερομένων.] Anatolius idem esse videtur, cui Porphy-
 rius Quaestiones Homericas inscripsit. An vero
 idem etiam sit, quem, philosophiae scientia prae-
 stantem, Alexandriae Episcopum fuisse tradit Eu-
 sebius Hist. Eccles. VIII, 32, ut contendit ad
 illum locum H. Valesius p. 141, dubitamus: et
 diversos certe iudicat Fabricius B. G. T. II. p. 275.
 Recte pro vetere Φερομένων emendatum est Φερομέ-
 νῳ. Sed tota dictio sic corrigenda Α. τῷ μετὰ Πορ-
 φύριον τὰ δεύτερα Φερομένῳ: ut monuit Valckena-
 rius ad Herodotum IX, 78, p. 727. loquendi for-
 mam exemplis illustrans. Et sic jam haec verba
 citaverat l. c. Valesius: scilicet, quamvis nil mo-
 nens, tamen ita legendum iudicans. Ita simpliciter
 dicitur, *secundas ferre, vel opinione hominum,*
vel re ipsa, τὰ δεύτερα Φέρεσθαι, ut τὰ πρῶτα,
τὰ τρίτα. At aliud est τὰ πρωτεῖα, δευτερεῖα, caetera
Φέρεσθαι; in proposito victoriae certamine, pri-
imum aut secundum praemium ferre. Dicitur ta-
 men et metaphorice apud Herodotum I, 31, in
 illo Solonis et Croesi colloquio ἐπηρώτα τίνα δεύ-
 τερον μετ' ἐκεῖνον ἴδοι. δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν
 οἴσεσθαι: quod Appianus imitatus est in Syriaeis.
 Cap. X, ut monuimus Biblioth. Crit. P. IX, p.
 100. Plutarchus Sympos. IX, 5, p. 140, Α: τί
 οὖν, εἶπεν, οὐ δευτερεῖα μὲν ὁ Αἴας κάλλους καὶ με-

[D]

γέ-

γέτους καὶ ἀνδρείας δεῖ φέρεται μετ' ἀμύμονα Πη-
λαίωνα.

www.libtool.com.cn

P. 12. οὐκ ἔστιν δ, τι καὶ Πορφύριος διήνεγκεν
πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου.]
*Nulla in re differabat à Porphyrio, praeterquam
in compositione et facultate orationis. Legendum
enim Πορφυρίου. Caeterum rursus, in comparatio-
ne utriusque, et rerum ignorantiam et iudicii ne-
gligentiam prodit Eunapius. Magis enim doctri-
nae copia et ingenio, quam scribendi elegantia,
Jamblichum superat Porphyrius; ut ipse quidem
Eunapius neutrius scripta cogitate legisse videat-
ur.*

P. 13. Οὐτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν
τὰ λεγόμενα βέβαπται.] *Neque enim ejus dicta
Venere et gratia tincta sunt. Quod item valet
de mea vetere suspicione Ep. Crit. p. 21, vetus
πίκαπται tuente. Facta est haec dictio ad exem-
plum Aristotelicae sententiae, δεῖ τὸν κάλαμον εἰς
νοῦν βάπτεν. Quo spectat scriptor non nomina-
tus apud Suidam Voc. Ἀριστοτέλης· Ὅτι Ἀριστο-
τέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀπο-
βρίχων εἰς νοῦν. Isidorus Origin. II, 27. p. 877:
*Aristoteles quando perihermenias (i. i. περὶ ἑρμη-
νείας) scriptitabat, calamus in mente tingebat.*
Zenoni tribuit Quinctilianus Instit. Orat. IV, 2,
p. 347: — *expres̄sa, et, ut vult Zeno, sensu
sincta esse (verba) debebunt.* Hinc Plutarchus
in*

in Phocione p. 743, E: ὁ Ζήνων ἔλεγεν, ὅτι δοτ
τον φιλόσοφον εἰς τοῦν ἀποβάπτοντα προφέρεισθαι τὴν
λέξιν.

P. 12. ὡς περ ἔλεγεν περὶ Πενονκράτους ὁ Πλάτων
ταῖς Ἑρμαιῖκαῖς οὗ τέθεται χάρισιν] Eunapius de
suo addit Ἑρμαιῖκαῖς, et ex Activa fecit Mediam,
τέθεται, formam: scilicet ut novum dicto orna-
mentum adderet. Ipse tamen simpliciter locutus
est in fine libri: ὁ Βερωνικιανὸς ταῖς χάρισιν ἔθυσεν.
Plutarchus in Praeceptis Conjugal. p. 141, F.
Πλάτων τῷ Πενονκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τέλλει
δὲ καλῶ κήρυαθῶ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι.
Amatorio p. 769, D. Mario p. 407, A. Dioge-
nes Laertius IV, 6: σερμὸς δὲ τὰ τε ἄλλα Πενον-
κράτης καὶ σκυθρωπὸς ἀεί, ὥστε αὐτῷ λέγειν συνεχῶς
τὸν Πλάτωνα, Εὐνόκρατες, θύει ταῖς Χάρισι. ubi plu-
ra annotant Casaubonus et Menagius: quibus ad-
dantur Meursius ad Theocritum p. 154. et Bois-
sonadius ad Philostrati Herolca p. 510.

P. 12. Σώπατρος — Αἰδέσιος — Εὐστάθιος —
ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος τε καὶ Εὐφράσιος —]
De tribus prioribus postea videbimus in Vita
Aedesii. De *Euphrasio* nil me alibi legere memi-
ni: *Theodorus* autem est ille a patria cognomina-
tus *Asiaticus*, quem inter praecipuos Platonis in-
terpretes summis laudibus effert Proclus in Com-
mentario in Platonis *Timaeum*, ut notavit Fabri-
cius B. G. T. VIII, p. 551. Idem videtur esse,

[D] 2

quem

quem cum aliis memorat Olympiodorus Comment. in Plat. Phaedon. MS. p. 141. Ὅτι τὴν γῆν οἱ μὲν ἀσώματόν φασι τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικὴν· καὶ τούτων ὅλον μὲν τὸν κόσμον Ἀρποκρατίων· τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην Θεόδωρος· τῶν δὲ ἀσώματων (lege ἀσώματων) τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν Πλούταρχος· qui omnes è saeculo tertio et quarto fuerunt. Porphyrii discipulum facit Damascius in Vita Isidori apud Photium Cod. CCXLII, p. 1057. — οὐδὲ ἦν αὐξεσθαι κατὰ πῆχυν ὥσπερ Θεόδωρος δ' Ἀσιναιὸς ὑπὸ τῷ Πορφυρίῳ. Quod a temporum rationibus abhorret, si quidem Theodorum audivit Proclus, ut ipse testatur Comment. in Tim. p. 246, 11: τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα καὶ τοῦ Θεοδώρου φιλοσοφοῦντος· ut Jamblichum sequens memoratur p. 94, 40. Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτον· ut item legendum videtur p. 184, 2: δ μὲν οὖν Ἰάμβλικος, καὶ μετὰ τούτον Θεόδωρος, εἰς τὴν ὑπερκόσμιον ψυχὴν ἀνάγουσι τούτους τοὺς λόγους· quamquam et manente τούτου eorum aetas et sententia conjungitur. Idem in Theologia Plat. Cap. I. p. 2. Proclus autem natus A. C. 485, ut docet Fabricius ad Marinum Proleg. p. VI, quomodo discipulum Porphyrii nati A. C. 233, audire potuerit? Quae si reputasset L. Holstenius, Damascii auctoritatem repudiasset, in Disfertat. De Vita et Scriptis Porphyrii Cap. VI, p. 242.

P. 12. ἄλλοι τε, πλῆθος οὐ πάλυ λειπόμηναι,

κατ'

κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν.] Distinguendum: ἄλλοι τε πλῆθος, οὐ πολὺ λειπόμενοι κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν. *vi. e. v. aliquid. multum* non multum inferiores ipso in orationis facultate: ut fere jam verterat Junius.

P. 12. τῇ δὲ παρὰ πότον δμιλίᾳ τοὺς παρόντας παθηδύνων.] Dicamusne aliquid Plutarchei coloris existare. Sic enim in Eumene p. 597, E: ἐν μέρει τε παραλαμβάνων πάντας ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν, καὶ τὸ συσσίτιον δμιλίᾳ χάριν ἔχουσαν καὶ φιλοφροσύνη ἐφηδύνων. Sympos. VII, 1, p. 697. C: τοῦ δείπνου κοινωνίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐφηδύνουσαν ἐπὶ ποθοῦντας.

P. 13. ἡνώχλουν αὐτῷ συνεχῶς, καὶ προστησάμενοι γε τοὺς ἀξίους λόγου πρὸς αὐτὸν ἔφασκον.] Quod in Ep. Critica vetus ἡνώχλουν in συνευωχοῦντο mutandum duxeram, invitis Musis feceram. Jam Dorvillius ad Charitonem p. 717 e suo codice restituerat ἡνώχλουν: quod et Mediceus confirmat: Sed haec a nemine ignoratur dictio. Exquisitior est προστησάμενοι, nec satis perspecta Junio, verenti productis in medium, qui ceteros antecellebant: quod readendum erat, et huic rogationi praeficientes praestantissimos condiscipulos. Est enim προῖστασθαι τινα, vi Medii Verbi, aliquem sibi praeficere, praesidem constituere, auctorem assumere, causae patronum capere; et similiter aliis in rebus significandis valet. Hujusmodi cer-

nitur in Platone Leg. I, p. 566, G: *προσηγάμεθα γοῦν Τυρταίου· auctorem sequamur Tyrtacum, patronum huic causae praeficiamus Tyrtaeum.* Demosthenes Adv. Stephan. II, p. 621: *προσηγάμενοι τούτους δι' ὧν οἱ μὲν δικασταὶ ἐξηπατήθησαν· subornantes eos, per quos iudices decerti sunt.* In re fere gemina Polybius III, 20: *προσηγάμενοι τὸν ἐπιτηδαιότατον ἐξ αὐτῶν, ἤρξαντο περὶ σφῶν δικαιολογεῖσθαι· quod Casaubonus reddidit: — uni d suis, quem ad id norant aptissimum, hac cura demandata, disceptare de jure suo instituunt.* Item Aristides Or. Plat. II. p. 228, de collegio, qui uni ex ipsis causam agendam mandant: *ἔπειτα ἔλεγεν τὸν Περικλέα προσηγάμενοι, εἰ δὲ βούλει τὸν Θεμιστοκλέα, ὅπερ ἡμῖν ἐπὶ χέρως τῶν ῥητόρων.* Orat. De Comoedia T. I. p. 506: *τὰς δὲ θεῶν ἀκοὰς προσηγάμενοι, οἱ μὲν ἱροῦμεν, οἱ δὲ ἀκουσόμεθα, ἃ μὴδ' αὐτοὶ φαίμεν ἂν εἶναι τῶν καλῶν.* — Nos igitur deorum aures huic auditorio praeficientēs, partim dicemus, partim audiemus, quae ne ipsi quidem dicamus honesta esſe. Or. in Sarapin p. 54: *προϊστάμενοι δαιτυμόνα αὐτῶν καὶ ἐστιάτορα· hunc deum sacrificia praeficientes et convivam et convivatorem.* Or. Funebr. in Alexandrum p. 86. *ἐν βέλων δ' ἔγωγε ἐπὶ τοῖς τὸν Πλάτωνα προῖσταμένοις, καὶ περὶ τοῦτον μόνον φιλοσοφοῦσιν· Equidem ridebam eos, qui Platonem unice philosophiae auctoritatem sequerentur.* Panathen. p. 92: *προσηγάμενοι*
εχῆ-

σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου· *proponentes vilius orationis argumentum*. Similis etiam res est apud Lucianum in Piscatorib. T. I. p. 593, ubi Plato inducitur Diogeni reliquorum philosophorum nomine communem causam perorandam mandans: *Ἰδοὺ σὲ μόνον προστησόμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται*. Ipse Jamblichus Vit. Pythagorae §. 2: *μετὰ δὲ θεοῦς ἡγεμόνα ἑαυτῶν προστησόμεθα, τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας*· vulgatur perperam προστησόμεθα, diverso plane sensu. Idem §. 137: *βούλομαι δὲ ἀναθεῖν τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς τῶν θεῶν θεμελίας, ἃς προστήσατο Πυθαγόρας τε καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες*· *volo autem altius repetere principia divini cultus, quorum auctoritatem Pythagoras, ei qui ab eo fuerunt, secuti sunt*.

P. 13. *εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίζῃ μὲν ἀπὸ γῆς πλεόν ἢ δέκα πήχεις*] Ex Philostrati Vita Apollonii fluxisse videtur, ubi item de Brachmanibus narratur, III, 15, p. 105.

P. 13. *τὸ σῶμα δὲ σοι*] Pro veteri et Mediceo item dat σοι.

P. 13. *Ὅστι μάλα γελασίην ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλικος*] Jam in Ep. Crit. notavimus flosculum Platonicum, decerptum ex Phaedone p. 378, C: *Καὶ ὁ Ξιμίας γελάσας, Νῆ τῷ Δία, Ἰφί, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνν γέ με νῦν δὴ γελασέοντα ἐπέρησας γελάσαι*. eundemque adhibendum

[D] 4

Da

Damascio apud Suidam Voc. Γελασεῖν. Νῦν δὲ καὶ τῇ μὴ γελασεῖντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἢ τοῦ ἔργου διέξοδος. Vide Phaedon. nostrum p. 146.

P. 13. Ἥλιος μὲν ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὄρια] *Sol ferebatur ad terminos Leonis.* Vera lectio pro vitiosa vetere Ἥλιος μὲν ἐφαίνετο πρὸς τοῦδε ὄντως ὄρια. Mediceus praebet item ἐφέρετο. Illud autem τοῦ Λέοντος egregia emendatione protulit Guil, Canterus Nov. Lect. VIII, 17.

P. 14. Τὸν νοῦν ἐπιστήσας —] Hujusmodi asyndeta, aliquoties apud Eunapium obvia, potius à librariis, quam ab ipso, venisse dicam. Hunc quidem locum ita addito καὶ nectam: Ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς, ΚΑΙ ἐπὶ τὴν πόλιν ὑπέστρεφον βιάδην καὶ σχολαίως προϊόντες: καὶ γὰρ διάλεξις ἦν αὐτοῖς περὶ θεῶν τῇ θυσίᾳ πρέπουσα: τὸν νοῦν ἐπιστήσας. — *Quum omnia rite peracta essent, et lento gradu otiose ad urbem redierent: nam congruens sacrificio disputatio iis erat de Diis: Jamblichus subito cogitationem inhibens — exclamavit.* Caeterum operae pretium est comparare plane simile negotium Socratis et familiarium, proditum à Plutarcho De Genio Socrat. p. 580, D, E, ad cuius exemplum haec de Jamblichō narratio conficta videtur.

P. 14. νεκρὸς γὰρ ἐντεῦθεν ἀναγχος παρακενόμεσται.] Ex vulgari veterum opinione et ex Pythagorica doctrinā ductum, de funerum contaminatione:

vid,

vid. Hesiodi dictum *Erg. καὶ Ἡμ.* 733. Eadem imbutus institutione Iulianus Imp. edictum fecit adversus funera diurna Cod. Theodos. Lib. IX, Tit. XVII, Tom. III: p. 156: — *efferrī cognovimus cadavera mortuorum per confertam populi frequentiam et per maximam insistentium densitatem: quod quidem oculos hominum infauſtis inceſtat adſpectibus. Qui enim dies est bene auspicatus à funere? aut quomodo ad Deos et Tempła venietur?* — Conferatur Meursius De Funere VII, p. 28.

P. 14. τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τερατείαν φέροντες] *rem affectationi et studio vano miraculorum tribuentes.* Simplex φέροντες pro ἀναφέροντες, rarius quidem, tamen probum: v. c. apud Aristidem T. II, p. 249: ταῦτ' οὖν ἡμῶς ἐπὶ Σωκράτην οἶσομεν;

P. 14. τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνας ἀνιχνεύοντες.] Et hanc Platonīcam esse dictionem notavimus in Epist. Crit. p. 41: v. c. Leg. II, p. 576, E: ταῦτ' ἄρα μετὰ τοῦθ' ἡμῖν αὖ καθάπερ κύσιν ἰχνευούσαις διερευνητέον. Frequens enim est Plato in comparatione venationis cum indagacione veritatis: v. c. in Parmenide p. 51, B: Theaeteto p. 133, F: Sophista p. 152, D. Rep. IV. p. 450, C. Exemplum jam exstabat in Sophoclis Ajace, v. 8. Itaque corrigendus est Synesius in Dione p. 52, B, ubi nunc quidem ex librariorum errore dicit *veritatem non esse θήρα ληπτὴν πρᾶγμα, venacione*

[D] 5

con-

consequendum negotium, absurde [et contra Platoniam rationem Platonius, qui re vera scripsit *ὁ θατέρω ληπτὸν, non altera manu comprehendendum*: quod item Platicum est in Sophista p. 152, D: Ὁρᾶς οὖν ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ, τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἐτέρῳ ληπτέον. et frequentatum à posteris, v. c. Numenio ap. Euseb. Praep. Evang. p. 735, C: ipso Eusebio IV, p. 136, B. Themistio Orat. V, p. 69, B. X, p. 138, B. Basilio M. De Legendis Gr. Libris p. 449, E. Ruhnkenius meus ante hos quadraginta annos ad recens sibi lectam Epistolam Criticam mihi respondens, de hoc loco scripsit: „*θατέρω ληπτὸν* verisimum est: quod veror ne occuparint alii. Nam ex quo Kuhnius „in Indice Aeliani Voc. Ἑτερος hanc locutionem „exquisita eruditione illustravit, certatim alii aliis „locis eam restituerunt. Vide Kusterum ad Suidam Voc. Ἐκκαίμεθα. p. 691.” Est locus à Suida citatus ille ipse Synesii non nominati, et ut incerti auctoris à Kuhnio emendatus.

P. 14. Ἐτι δὲ τοῦτου θειωδέστερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ πολλάκις —] Antea postrema quatuor verba sic legebantur — ὡς ἐνοχλοῖ ἢ μὲν αὐτῶν πολλάκις. Gronovius adscripsit: „Perio- „dum hanc antea male habitam fanat Mediceus, „ἐνοχλοῖ μὲν, μικρὸν τοῦτο εἶναι” et superius „ἔχειν pro ἔχει” Equidem non video, quomodo
hacc

haec periodus per hanc lectionem Medicei codicis sanetur. Neque tamen tueor, quod in Epistola Critica scripti „ corruptissima forte sic refingenda „ sunt: "Ετι δὲ τούτου θειωδέστερον σημεῖον καρτε- „ ροῦντες ἐνώχλουν αὐτῷ πολλάκις." Potius tale quid requiro: "Ετι δὲ τούτου θειωδέστερον συνεμαρ- τύρουν αὐτῷ· ὡς γὰρ ἠνώχλουν πολλάκις. — Sed di- viniore illo documenti ei testimonium exhibue- runt: nam quum ei saepius flagitando molesti essent —.

P. 15. τῶν γὰρ κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐν Βαταῖς δεύ- τερα, ἐκείνοις δ' οὐκ ἔστιν ἕτερα παραβάλλεσθαι] Ita dictum, ut manasse dicas ex illo Horatiano Epist. I, 1, 85: *Nullus in orbe locus Bais praeclucet amoenis*. Quod tamen Eunapio notum fuisse, haudquaquam affirmem.

P. 15. κατὰ τὴν ὥραν — τοῦ ἔτους.] ὥρα ἔτους et origine sua et consuetudine loquendi tria signi- ficat, *ver*, *opportunitatem anni tempus*, *aestivum tem- pus maturum fructibus*. Ad hanc postremam sig- nificationem pertinent ea, quae ex Galeno adfert Foësius in Oeconom. Hippocrat. Voc. Ὁρα. Alia videantur apud Casaubonum ad Athenaeum p. 980: Scaligerum ad Varronem R. R. p. 226: Duke- rum ad Thucydidem II, 52: et novissime apud eruditissimum Bastium Epist. Crit. p. 71. 72. Caeterum illis tribus traditis significationibus ac- commodandi sunt Scriptorum loci: inter quos in pri-

primis sunt ubi εἰς ὥραν ἔτους ponitur v. c. Plutarchi De Solertia Animal. p. 982, C: ὅσον εἰς ὥραν ἔτους ὁ Νεῖλος αὐξηθεὶς ἐπικλύσει καὶ ἀποκρύψει τῆς γῆς. Péricle p. 157, C: προσδοκῶντες δὲ βαρὺν καὶ εἰς ἔτους ὥραν πόλεμον. Timoleonte p. 247, B: ὡς ἔτους ὥρα διαβησομένους εἰς Σικελίαν. Eadem forma, Mario p. 411, D: ἔτους ὥρα καθ' ἑκάστην ἐνιαυτόν. 413, D: ἔτους ὥρα. Plato Leg. XII, p. 690, E: καθάπερ οἱ τῶν ὀρνέων διαπορευόμενοι — ἔτους ὥρα πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Aristides Or. De Mari Aegeo p. 249 fin. ὥρα ἔτους τερπομένους· ubi significatur tempus, non res, quae delectantur. Plutarchus Cimon. p. 490, A: προσδοκῶντες εἰς ὥραν ἔτους στρατιὰν Πελοποννησίων. Antonio p. 940, E: τὸν δὲ Μῆδον εἰς ὥραν ἔτους ἀναβαλέσθαι. Dione p. 964, E: συνθέμενος εἰς ὥραν ἔτους μεταπέμψασθαι Δίωνα. Herodotus Hist. VIII, 4, 3: τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χλόνας λύουσα ἢ τοῦ ἔτους ὥρα —.

P. 15. τῶν θερμῶν — χαριεστέρως —] Rufus asyndeton sanetur legendo: — πεπράζεται· καὶ τῶν θερμῶν —. Pro vetere χαριεστέρων quoque Mediceus praebet χαριεστέρως.

P. 15. βραχέα τινὰ προσειπὼν] Scilicet, brevem quamdam formulam magicam pronuncians, ut recte Meurfius ad Theocriti Idyll. II, p. 8. Sic in Maximo p. 89 ὕμνον περαινῶν.

P,

P. 15. μετάφρενα καὶ τὰ στέρνα] Sic et Mediceus. Vulgo male καὶ τὰ aberat.

P. 15. ἴσκει λουμένῳ τε καὶ λελουμένῳ — „εἶπε” πρὶν] Postremum sic item dat Mediceus, pro vetere ὑποκρήνῳ. Singularis est Praeteriti et Praesentis conjunctio: *similis erat et adhuc se lavanti et jam lauto*. Sic alii v. c. Plao Leg. VIII, p. 650, G: ἐπιμεληθῆναι καὶ ἐπιμελεῖσθαι, IX, 658, H: πραττόμενα ἢ πεπραγμένα. Plutarchus Fortun. Rom. p. 328, E: ἐχρήσαντο καὶ χρῶνται. De Exilio p. 607, B: ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας Sympos. VIII, 2, p. 719, E: γέγονέ τε καὶ γίνεσθαι. 720, B: ἐποίησε καὶ ποιεῖ. De Rep. senī gerenda p. 791, C: διὸ πολιτεύεσθαι καθήκον ἐστίν, οὐ πεπολιτεῦσθαι· καθάπερ ἀληθεύειν, οὐκ ἀληθεῦσαι· καὶ δικαιοπραγεῖν, οὐ δικαιοπραγήσαι· καὶ φιλεῖν, οὐ φιλήσαι τὴν πατρίδα καὶ τοὺς πολίτας. De Vultu Lunae p. 926, D.

P. 15. τὰ αὐτὰ δράσας] Quare non ποιήσας, aut πράξας, aut ἐργασάμενος, aut simile, dixit? Quia δράν et δρώμενα usitatum et praecipuum in magicis ritibus et initiationibus. Cujus usus multa exempla notavimus ad Plutarchum De Isid. et Osir. p. 353, C.

P. 16. καθάπερ γνησίου τινὸς πατρὸς ἐκφύντα παμείλετο.] Quare pro vetere ἐκφύντα illud edatur, haud assequor. Hoc sane elegantiae ac proprie-

tatis commendationem habet: *amplē ctebantur euntē adhaerentes et quasi concrecentes ei*. Sic de amantibus, Poeta apud Plutarchum Amatorio p. 769, B *ἐμφύντα ἀποθνεῖν*. Reip. Ger. Praecept. p. 806, E: *τούτων οὖν ἔχειν δει τῶν ἀνδρῶν καὶ ταῦτοις ἐμφύεσθαι*. Philopoemen. p. 358, A, et alibi. Similiter fere ad Jamblichum scripsit Julianus Imperator. Ep. LXI, p. 449, B: *ὅταν σὲ τὸ μέγα τῆς οἰκουμένης ἀγαλμα περιπτύξωμαι, καθάπερ ἀγαθὴ πατρὶ παῖς γνήσιος — ὀφθαλμοῖς*. Hunc eundem esse Jamblichum, supra monui p. 48. quod dubitatur viri docti. Neque enim à temporum ratione abhorret, ut A. C. 362 provecta quamvis aetate adhuc vixerit. Fabella haec de Erote et Anterote, poetae conveniens, non item philosopho, condonetur Eunapio: simile quid, nisi fallor, alibi legi.

P. 16. *τοῦτο δ' εἶπον μετρίως, Αἰδεσίου φήσαντος.*] Malim *μετρίως* cum *εἶπον*, ut antea, quam cum *Αἰδεσίου φ.* ut nunc editur, conjungi. Adverbium notat *satis, modice, bene*: habet fere laudem mediocritatis; ut sensus sit, *haec autem satis recte narravi: in his narrandis rationi satisfeci; quod Aedesius dixisset, neminem haec conscripsisse*. Est autem vocabulum Platoni frequens: sed et aliis, v. c. Plutarcho Sympos. V, 8, p. 683, D: *ταῦτα μὲν οὖν ἔφαμεν ἡμεῖς μετρίως λέγεσθαι*. VI, 3, p. 689, A: *ταῦτα ἔφη μετρίως λέγεσθαι*. — 8, p. 695, B: *ταῦτα μετρίως εἰδοὺς λέ-*

γε-

γροῦναι. Origenes Adv. Celsum, I, p. 354, E: Δοκεῖ μοι οὖν μετρίως κατεσκευάσθαι. *Satis mihi demonstratum videtur.* Julianus Ep. XLVIII. Marinus in Vita Procli p. 17.

P. 16. Ἀλῦπιος· δεῖ ἔτυχε μὲν σώματος μικροτάτου —] Multi ex illis temporibus memorantur cognomines: nemo, in quem ea, quae de hoc Alypio dicuntur, convenient: iudice Fabricio B. G. II, p. 263. Hanc autem ejus corporis notationem Spanhemius ad Juliani Caesares p. 145, comparat cum simili imagine M. Aurelii Antonini Caesaris p. 317, C: — ὑπὸ τῆς ἐνδείας τῶν τροφῶν ἦν αὐτῷ τὸ σῶμα διαυγέστατον καὶ διαφανέστατον, ὥσπερ αὐτὸ, οἶμαι, τὸ καθαρώτατον καὶ εἰλικρινέστατον Φῶς.

P. 16. οὕτω τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος —] Legō οὕτω τρεφόμενον οὐκ ἐπ. ε. μ. Adeo, *quampvis nutritum non crescebat in magnitudinem, sed consumebatur in diviniorem partem* —.

P. 17. Ὡςπερ οὖν ὁ μέγας Πλάτων φησὶ] Refertur ad illud Platonis placitum de Anima Mundi, eam non inclusam esse Mundo, sed per eum distentam, et extra eum quaquaverfum extensam, ut Mundus potius illā, quam illa Mundo contineatur: Timaeo p. 529; A: ἡ δὲ (ψυχὴ) ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακίσσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἐξωθεν περικαλύψασα, αὐτὴ τε ἐν ἑαυτῇ στρεφομένη, θέλει ἀρχὴν ἡρξασθαι ἀπαύστου καὶ ἑμφρονος βίου πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον· quo spectat
Sim-

Simplicius ad Aristot. De Coelo. I. p. 19 init. Iam Philolaus apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 420, edit. Gotting. καὶ τὸ μὲν ἀμετάβολον ἀπὸ τῆς τοῦ ὅλου περιεχούσας ψυχᾶς μέχρι σελάντας περαιούται. Alcinous Doctrin. Platon. XIV, p. 360: τῆς δὲ ψυχῆς ταθείσης ἐκ τοῦ μέσου ἐπὶ τὰ πέρατα, συνέβη αὐτὴν τὸ σῶμα τοῦ κόσμου κύκλῳ διὰ παντὸς περιέχειν καὶ περικαλύψαι· ὥστε ὅλη τῷ κόσμῳ αὐτὴν παρεκτείνειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸν συνδεῖν τε καὶ συνέχειν· κρατεῖν μὲν τοι τὰ ἐκτὸς αὐτῆς τῶν ἐντός. Eodem spectat Plutarchus De Animae Generatione in Timaeo p. 1023, Δ: αὐτὸς γε μὲν ὁ Πλάτων ὥσπερ ἀπωθούμενος τῆς ψυχῆς τὴν ἐκ σώματος γένεσιν, ἐντός αὐτῆς φησὶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεθῆναι τὸ σωματικόν, εἴτα ἔξωθεν ὑπ' ἐκείνης περικαλυφθῆναι. Porphyrius De Abstinent. II, 37, p. 1701 ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ — δέδεκται δὲ τὸ σῶμα εἰς αὐτὴν καὶ περιέληφε, καίπερ ἀσώματος οὔσα καὶ πάντος πάθους ἀμέτοχος. Hinc quaestio de duplici Anima Mundi, extra et intra eum: quaecum quaestione comparari possunt, quae habet Bruckerus Hist. Crit. Philos. T. I, p. 702.

P. 17. ἢ παρὰ τοῦ κρείττονος.] Delendum ἢ ut ex proximo π. ortum: qui ortus et permutationis lapsus saepe apparet, ob literarum H et Π similitudinem. Videatur Biblioth. Crit. P. IX, p. 80.

P. 17. ἡ παιδευσίς ἦν μέχρι συνουσίας μόνης· βιβλίον δὲ πρὸφερειν οὐδεὶς.] In hoc etiam, primum qui-

quidem, institutio Plotini laborabat: ut refert Porphyrius in Ejus Vita Cap. III, p. 98: Πλωτῖνος δὲ ἄχρι μὲν πολλοῦ γράφων οὐδὲν διέτελεσεν, ἐκ δὲ τῆς Ἀμμωνίου συνουσίας ποιούμενος τὰς διατριβάς· καὶ οὕτως ὅλων ἐτῶν δέκα διέτελεσε, συνὼν μὲν τισι, γράφων δὲ οὐδέν· ἦν δὲ ἡ διατριβὴ, ὡς ἂν αὐτοῦ ζητεῖν προτρεπομένου τοὺς συνόντας, ἀταξίας πλήρης καὶ πολλῆς φλυαρίας, ὡς Ἀμέλιος ἡμῖν διηγείτο.

P. 17. — κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω] Hoc ἄνω, nisi ex argutiarum studio profectum et ductum sit ex usu verbi ἀνατρέχειν, crescere, sursum se erigere, fort. sse exstiterit ex vera lectione ἄμα, simul.

P. 17. τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος —] i. e. *busdens frequenti auditorio, auditorii frequentia insatus*. In Epistola Critica p. 52, comparavi cum Platonis dicto, Agathonem dicentem facientis, in Sympos. p. 324, B: οὐ δῆπου με οὕτω θεάτρου μεστὸν ἦγῃ, ὥστε καὶ ἀγνοεῖν, ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φεβερώτεροι. Quod assumsit Aristaenetus I, 19: θαρσαλέως ἐχρήτο τῇ τέχνῃ, ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστὴ γεγονουῖα. Et secutus est Synesius De Providentia p. 105, B: ἡ γυνὴ — θεάτρου καὶ ἀγορᾶς ἐπληστός· i. e. *spectare et spectari, in frequentia versari, insatiabiliter cupiens*: est enim hic utraque potestas activa et passiva, quae diserte exprimitur in illo *spectatum veniunt, veniunt spectentur ut*

[E]

ip-

ἱρφαε. Caeterum exquisitus est usus dictionis εἰμῶ, γίνομαι τινοῦ, *de me alicui actioni, versor in ea, budeo alicui rei*: annotata Casaubono ad Diogenem Laertium I, 23: μετὰ δὲ τὰ πολιτικὰ τῆς φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας. Sic et Isocrates De Pace p. 319: τῆς πόλεως ὄντας; *reip. administrationi deditos*. Plutarchus Timoleonte p. 237, A: Τιμολέοντα — μήτ' ἐλπίδος τιαυύτης γενόμενον· Τιμολεοντίαν *hoc ne sperantem quidem*. Mario p. 427, A: αὐτῷς ἐτέρων γενόμενοι λογισμῶν· *qui ut curfus aliquid consiliū cepissent*. Nicia p. 535, A: ἦν δ' ἐλπίδος μεγάλης· *magnam spem habebat*. Phocione p. 752, B: Φασὶ τὴν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης γενόμενην ἐορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς· Dio Chryf. Or. XXXIV, p. 423, B: οὐδεὶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, τῶν πολιτευομένων τοῦτο ἔχει προκαίμενον, οὐδὲ ἐστὶν τῶν κοινῶν· *ita enim legendum et reddendum: nemo eorum, qui rem publicam tractant, hoc ἱρφμα sibi propositum habet, neque deditus est negotiis civitatis*. Et Aristides saepo v. c. T. I. p. 376. 414. 478. 525. H. 42. 123. 233.

P. 17. 'Οδὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας — πρέπουσαν·] Si quid video, exciderunt nonnulla, quae nexus et sententia desiderat. Itaque lego: 'Οδὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας „ Ἄλλ' οὐχ οὗτός γε" ἔφη „ θαυμασιώτατε πάντων ἀνδρῶν, ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας διαλέξεως· οὐδὲ πλούσιος παρ' ἡμῶν

μῶς, εἴ τι τι περιττόν ἐστι κατὰ τὰ ἐκτὸς, ἀλλ' εἴ
 τε πλεονάζει κατὰ τὴν οἰκίαν ἀρετὴν. φιλοσόφῳ καὶ
 πρέπουσαν" · i. e. *Alipii, o misticce, non hic est*
nostar disferendi modus: nec dives apud nos ha-
betur, si cui quid supervacaneum in rebus ex-
ternis adest, sed si aliqua re abundat in pro-
pria et philosopho consentanea virtute. De πλῆ-
 νῃ λόγου, ictu orationis, seu, argumenti, dixi-
 mus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 5.

P. 18. καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτραχε βαλὺ — ἐχου-
 σῶν] Et hunc locum mutilum ac turbatum esse
 arguit perspicientia nexus, quae videtur talem
 quamdam scripturam requirere: καὶ νέφος αὐτοῖς
 ἐπέτραχε βαλὺ, οὔτι δὲ ἄγνοιαν τῶν γενομένων,
 διδάσκαλον γὰρ εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρὸν τι-
 να, ἀλλὰ δὲ ἀσάφειαν τῶν λεγομένων, οἷς προσῆλ-
 θαλέσαν μνήμη λόγον αὐτὸν ἐχουσῶν· ἀποδημίας τε
 εἰς τὴν Ῥώμην ἔφραζε τὸ βιβλίον — i. e. *et dicis*
spissa caligo officiebat; non quod Iamblichus res
gestas Alipii ignoraret, nam ejusdem habebat
longum quemdam commentarium, unde illas dis-
ceret: sed propter obscuritatem orationis, quae
etiam continebat mentionem dissertationum, quae-
rum ratio nulla appareret: atque adeo Iam-
blichus iste libellus narrabat peregrinationes ab
Alipio Romam factas, quarum neque causam
reddebat, nec Alipii magnum, in iis servatum
animum ostendebat.

[E] 2

P. 19.

P. 19. τὴν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν — τὴν τε ἐν τοῖς λόγοις δξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο.] Exquisitum est παρὰ τὰ δεινὰ, in periculis, et a nobis illustratum ad Plutarchi Apophthegm. Reg. p. 172, F. Postremum in Ep. Crit. p. 42, sic emendare tentavi δξύτητα καὶ ῥώμην κατεσεβάζετο· mox vidī, quod Herelius V. Cl. me monuerat, ad loci sententiam et scripturae veteris vestigia magis congruere τόλμαν, quam ῥώμην. Vocabula confundi reperimus etiam in Himerii Or. X. p. 564, ubi pro τομαῖς Reiskius recte monuit scribendum esse τόλμαις. Atque in hac nostra conjectura adhuc acquievi. Simplex σεβάζεσθαι hoc sensu quater in Eunapio exstat: et hujus analogia compositum κατασεβάζεσθαι, quamvis alibi non repertum, commendat. At in dicto audacter prolato saepe usurpatur τόλμα· v. c. apud Plutarchum De Prof. Virt. p. 80, C: plane similiter: Ἀριστικπες ἐν τινι λόγῳ κατασοφισθεῖς ὑπ' ἀνθρώπῳ τόλμαν ἔχοντες. Sulla ad magnificum Pompeji dictum, in hujus Vita p. 626, A: καταπλαγεῖς τοῦ Πομπηίου τὴν τόλμαν· Machon apud Athen. XIII, p. 582, D: Euripidem Laidis dicto percussus ait — καταπλαγεῖς δ' Εὐριπίδης τὴν τόλμαν αὐτῆς —.

P. 19. τῆς Φορᾶς εὐτύχησεν] Pro vulgato ἐτύχησεν item dat Mediceus: et Dorvillius adfert ex

Bat-

Barberiniano, simul hunc verbi usum illustrans, ad Chariton. p. 558.

P. 19. τὸν Μύσιον Πίργαμον] Rectius Mediceus τὰ Μ. Π. ut solet et Eunapius.

ΑΙΔΕΣΙΟΣ.

P. 19. Ἀίδεσιος —] Ejus mentionem reperi-
mus apud Libanium Or. II. edit. Bongiovanni p.
17, 18: et apud Simplicium in Comment. ad
Categorias p. 1.

P. 19. χρηματιστικὴν] Sic et Mediceus pro
vetere χρηματικὴν· quod est *pecuniarius*; illud
pecuniae quaerendae peritus, idoneus. Plutarchus
in Crasfo p. 553, E: τὰς ἐν Συρίᾳ διατριβὰς ἡτιῶν-
το, χρηματιστικὰς μᾶλλον οὐσας ἢ στρατηγικάς·
ibidem p. 544, A: τὴν γὰρ οἰκονομικὴν, ἐν αὐθ-
χοῖς χρηματιστικὴν αὔσαν, ἐν ἀνθρώποις πολιτικὴν γι-
γνομένην ὀρῶμεν· Restituendum videtur Adversf. Stoic.
p. 1069, A: χρηματιστικὸς ἀνὴρ, pro χρηματικὸς
ἀνὴρ. Aristoteles Polit. I, 8: ad quem locum
videatur P. Victorius Commentar. p. 18. Stoi-
cis est praeceptum ὁ σοφὸς χρηματίζεται· unde in
Zenonis Epitome apud Stobaeum Eclog. Ethic.
p. 182, χρηματιστικὴν βίον sapienti convenire, et
χρηματίζεσθαι ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν παιδείαν, καὶ
μισθοὺς πότε λήψεσθαι παρὰ τῶν φιλομαθεύοντων διω-
μολογήσαντα. Itaque παιδείαν χρηματιστικὴν hoc

[E] 3

10-

τοκο, vel passive *disciplinam*, vel active *doctrinam*, intelligere licet: id est, vel ut disceret quamdam artem conficiendae pecuniae, veluti mercaturam, aut similem: vel ut disceret artem, quam postea redux doceret. Et hoc quidem loco utrumque valere putem.

P. 19. τί γὰρ, ἔφη, φιλοσοφία ὠφελεῖ; — προσκυνῶν.] Mediceus pro φιλοσοφία dat σοφία· quod vulgato non praeferendum. At in fine sententiae προσκυνῶν flagitat. Caeterum similis est historia apud Aelianum in *Fragm.* p. 1038: Μειζόνιον Ἐρετρικὸν προσεφώτισσε Ζήνωνι πλεόνος χρόνου, ἔστ' ἂν καὶ εἰς ἄνδρας ἀφίκετο· ὕστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρετρίαν ἐπανῆλθε, καὶ αὐτὸν δὲ πατὴρ ἤρετο, ὅ, τι ἄρα μάθοι σοφὸν ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου· ὃ δὲ δεῖξειν ἔφη· καὶ οὐκ εἰς μακρὰν ἵδρασε τοῦτο. Χαλεπήναντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ τέλος πληγὰς ἐντείναντος, ὤδε τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμπηκέναι, φέρεω ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν. Ad cuius exemplum nisi suam narrationem formavit Eunapius, certe dignae sunt, quae invicem conferantur.

P. 20. καὶ πείρα τὴν σοφίαν συλλεξάμενος.] Sic pro vulgato πείραν bene ponitur πείρα· quo et Medicei πειρατὴν ducit.

P. 20. Αἰδέσιδες τε ἐγένετο] Gronovius haec adscripsit: „Post hoc nomen spatium vacuum

re-

relinquitur in codice Mediceo, supra lineam adscripto *αὐτῷ.*”

P. 20. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων — τῶν ἀληθευόντων.] Significat vigesimum aetatis annum, quod se verioris doctrinae theurgicae à Jamblichō profectae participem factum dicit. Nam Chrysanthium audiverat *ἐν πατρίδι* in patria, Sardibus: sedecim annos natus Athenas in Proacresii disciplinam venit: qua per quadriennium usus, in patriam Sardes et philosopham Chrysanthii disciplinam rediit. Haec diferte ex Vitis Proacresii et Chrysanthii colliguntur. Sic recte hunc locum interpretatur Fabricius B. G. Vol. VI, p. 233. Caeterum similemne eum se facere voluisse dicamus Juliano? qui item veriorē doctrinae rationem se vigesimo aetatis anno ingressum scribit ad Alexandrinos Epist. 21, p. 434, D.

P. 20. Ἰαμβλίχῳ δὲ καταλαμβάνοντι τὸ ἀνθρώπῳ πρῶτον —] Haec sane refragantur nostrae opinionioni supra p. 48 proditae, Jamblichum adhuc Juliani tempore vixisse. Sed Eunapii in temporum rationibus auctoritatem non adeo magni faciendam vidimus.

P. 21. Σόωντος δὲ ὁ πᾶσις δεινότερος —] Hunc supra in Jamblichō p. 12. memoravit: ejusque fortunam et casum in Historia Romana prodidisse videtur; unde retulit Zosimus II, 46. Eodem pertinet locus Suidae in V. Σόωντος

[E] 4

Ἄγα-

Ἀπαμεύς. Constantini familiarem tradit Sozomenus Hist. Eccles. I, 5, ad quem videatur H. Valesius: mentionem ejus apponens ex Johannis Lydi libello De Mensibus Graecorum; qui nuper (A. 1794) à Nic. Schowio V. D. editus, p. 57 haec habet: Πραξιτάτος ὁ ἱεροφάντης, ὁ Σωπάτρῃ τε τῷ τελεστῇ, καὶ Κωνσταντίνῳ τῷ αὐτοκράτορι συλλαβὼν ἐπὶ τῷ πολισμῷ τῆς εὐδαίμονος ταύτης πόλεως. ubi *Practextatus* nomen proprium intelligendum: et τελεστῇ, *inītiatori*, scribendum, ut jam dedit Valesius. Eundem Jamblichi discipulum laudat Julianus in Epist. XIX ad Libanium p. 410, B. Sopater, ad quem Libanius complures literas scripsit, fuit alius, sed tamen et ipse Apameensis, ut ex Ep. 1448 colligitur, et hujus senioris Sopatri fortasse cognatus. Nam ad hunc scribere non potuit, quippe natus A. C. 314 vel 315, ex probabili quidem supputatione Reiskii in Vita Libanii Num. 6.

P. 21. ὥς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασιν τε καὶ φορὰν τυραννήσεων καὶ μεταστήσεων τῷ λόγῳ.] Arbitror Eunapium scripsisse, ὥς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασιν τε καὶ φορὰν τυραννίδος μεταστήσεων τῷ λόγῳ. ut recentem tyrannidis Constantini impetum ratione et oratione cohibiturus et immutaturus.

P. 21. εἰ μὴ μίθῃ — ἀνοπείσεν.] Meliuscule quidem huic loco factum est, restituendis Dativis, pro vulgatis Nominativis, μίθῃ — παραφρ-
σῇ.

σύνη — τὸ — ἀνειμένον: tum Genitivo ἐξευρημένων, pro Nominativo ἐξευρημένον· sed quaedam restant, ac totum sic ponendum videtur: εἰ μὴ μάθῃ καὶ παραφροσύνη καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ, ὑπὸ γέλωτος καὶ δαλουργίας τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐξηρμένων, πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διαφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐπισαγαγὼν, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς κίνησας ὑπορχήματα, τὸ θέατρον ἀνέπεισεν — i. e. nisi ebrietas et amenitiae, ac Bacchanalium festi ac pervigilii dissolutioni: quum per risum et contemptum proclives ac lubricae animi perturbationes in hominibus iam excitatae essent; corruptis animabus Aristophanes superinvehens risum, et scenicas saltationes adinovens, theatro persuasisset. Est periodus ex illo circumducto et constipato genere, quod Photius in Eunapio notavit. Res ex Historiis cognita, non requirit testimoniorum auctoritates. Illud κίνησας ὑπορχήματα comparat cum κινεῖν τὸν κόρδακα Jos. Scaliger ad Eusebii Chron. p. 169.

P. 22. Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως, οὐδὲν ἐτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη.] Hoc magis oratorie quam vere dictum: ut et ex Historia constat, et notavit Wesfelingius ad Diodorum Siculum XIV, 87. T. II, p. 693.

P. 22. τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον — Ἀθηναίοις πα-
[E] 5 ρεῖ-

πύργῳ τὴν σιτοκομίαν.] Res in historiis prodita
 nomen de hac re frequentatum à Demosthene in
 Oratione Pro Corona p. 325, A. ubi de Philip-
 po Macedoniae rege: ἔρῳ δὲ ὅτι ἐν τῷ πάντῳ
 ἀνθρώπων πλείστῳ χρόνῳ ἐπεισάκτω, βουλόμενος
 τῆς σιτοκομίας κύριος γενέσθαι, παρελθὼν ἐπὶ
 Θράκης, Βυζαντίους συμμέχους ὄντας αὐτῷ, τὸ
 μὲν πρῶτον ἡξίου συμπολεμεῖν αὐτῷ τὸν πρὸς ὕμῳ
 πόλεμον· ὡς δ' οὐκ ἤθελον, οὐδ' ἐπὶ τούτοις ἔφασαν
 τὴν συμμάχίαν πεποιῆσθαι, λέγοντας ἀληθῆ, προ-
 μακάριστα βαλλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανή-
 μιστ' ἐκπλήσας, ἐπολιόρει. — quam Byzantii ur-
 bis obsidionem Philippum solvere coegerunt Athe-
 nienfes. Idem Orator ibidem p. 347 B: τι ἂν οἴσθε
 εἰ τίτ' — ἅμα Εὐβοίας, καὶ Θηβῶν, καὶ Βυζαν-
 τίου κύριος κατέστη, τί ποιεῖν ἔν; — τοῦ μὲν Ἑλ-
 λησπόντου διὰ Βυζαντίαν ἐγκρατὴς καθέστηκε (log.
 κατέστη), καὶ τῆς σιτοκομίας τῆς τῶν Ἑλλήνων
 κύριος γέγονε. Et in eadem oratione p. 355, C:
 τὴν σιτοκομίαν, ὅπως παρὰ πάνταν Φιλίῳ ἔχῃ
 τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται προΐδέναι. Pars huius
 negotii, quae constabat comitatu navium bellica-
 rum ad tuendas onerarias frumentum vehentes,
 dicebatur ἡ παραπομπὴ τοῦ σίτου: v. c. in Pse-
 phismate, eadem oratione prodito p. 323, A, et
 Adversf. Polyclem. p. 708, C. Illa imitatus est
 Aristides Or. XXVII, T. I, p. 369: καὶ μὲν εἰ
 τὸν Ἑλλήσποντον περὶ πλείους τῆς Ἀττικῆς ποιού-
 μεν

μεθα, τῆς σιτοπομπείας ἕσσα, πόση τοῦ γε Ἑλ-
 λησπόντου τὴν Σικελίαν εἰκός; ὁ μὲν γε τῶν ἐκ τοῦ
 Πόντου πλοίων τὴν παρεμπομπὴν ἡμῶν ἔχει, ἡ δ' αὖτ'
 ἑμπεδὸν τῶν χωρίων τούτων γίγνεται. Orat. Pro IV
 viris T. II, p. 205: καὶ μὴν οὐδὲ ἐκείνῳ γε ἴσθιν
 εἰπεῖν ὡς τὸν μὲν οἶτον ἔδει κατὰ θάλατταν αὐτοῖς
 φοινῆν, τῆς δὲ σιτοπομπείας οὐ χρὴ προῖδεῖν ὅπως
 ἔσονται κύριοι· οὐκοῦν ἔδει ἐριήρων καὶ τοῦ ναυμοα-
 χεῖν ἐπίστασθαι. Caeterum de rebus Byzantiis
 ante Constantinum cum caeteri veteres scriptores
 sparsim prodiderunt, tum duo juniores de pro-
 posito, sed breviter, nec satis diligenter, addita
 tamen instauratione Constantini; alter *Hesychius*
Milesius, cujus parvulum libellum, inscriptum
 Πότρυς Κωνσταντινουπόλεως, J. Meursius cum al-
 tero ejusdem libro περὶ σοφῶν edidit Lugduni Ba-
 tavorum a. MDCXIII, forma octava: alter *Co-*
stinus, de Originibus Cpolitanis, repetitus in
 Corpore Scriptorum Historiae Byzantinae, To-
 mo XV:II.

P. 22. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς —] De
 eximio frumenti numero, publica largitione, a
 Constantino alendae novae Urbis plebi decreto,
 et quotannis cum sub ipso tum sub ejus succes-
 soribus advecto, breviter Zosimus II, 32, 1,
 pluribus H. Valesius ad Socratis Hist. Eccles.
 II, 13, p. 16, A. Spanhemius ad Juliani Imp.

Or,

Or. I, p. 78. D. Ritterus ad Cod. Theodol. Tom. V, p. 71 et 73.

P. 22. Κωνσταντῖνος τὰς Ἑλλας κηρώσας πάλαι — φεγγομένων τοῦνομα.] κηρώσας exquisitius pro κενώσας, ut Latinis *viduans* pro *vacuofaciens*, recte ex codice Vaticano receptum pro vulgato κειρώσας, *subigens*, *expugnans*. Olim a me in Ep. Crit. sic emendatum occupaverat Wesfelingius in Disfertatione Herodotea p. 86. Ex eodem codice postea confirmavit eruditissimus Bastius in Ep. Crit. ad Boissonadium; p. 47, laudans et Toupium in Emendationibus Hesychianis item corrigentem. Reliqua hujus loci pars, et prava compositione, et librariorum cum interpolatione tum omissione, laborat; ut auctor quid cogitaverit, univēse appareat: quid scripserit, singillatim non appareat: in his postrema pertinent ad novum nomen urbis *Constantinopolim*, quod Constantinus memorari et nominari cupiebat ab incolis, vix illud nominantibus; quippe adhuc veteri nomini *Byzantio* adfuetis. Byzantii autem antiquitus male audiebant ut temulentiae dediti: et istam veterem infamiam ab Eunapio significari opinatur J. Meursius ad Hesychium Milesium p. 247.

P. 23. Συμβέβηκε δὲ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου, μὴδ' εἰς πλοῦν ἀρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων ἂν μὴ καταπνέυσῃ νότος ἀκραῆς καὶ ἄμικτος.] i. e.

δε

Accidit autem situi urbis Byzantii, ut non conveniat navigationi advenientium navium, nisi validus et purus waufferit adflaverit. Hoc accipiendum de navibus, quae ex mari Aegaeo veniunt, ex Aegypto, tota Asia, Syria, Phoenicia, de quibus modo dixerat; nam ex Ponto Euxino venientibus, et Bosporum intrantibus, facilis erat, propter impetum maris in Propontidem influentis, in portum Byzantii appulsus. Luculente rem exposuit Polybius IV, 43, 44.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὥρην φύσιν συμβάντος.] i. e. *quum id accidisset, quod secundum anni tempora saepe accidere soleret.* Et Gronovius ex Mediceo codice annotavit ὥρην atque δ, τε: et a me quondam correctum συμβαίνοντος, pro vulgato ἰμβαίνοντος, confirmavit codex Vaticanus.

P. 23. παραθέντες] Recte repositum e codice Vaticano, monente Bastio in Ep. Crit. p. 100, i. e. *defatigati, dissoluti viribus, fatiscentes,* pro vetere παραθέντες, quod hic nihili est. Unde Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 206, conjecit παραταθέντες, *disfenti, dilati:* quod praeferrem, si scriptus liber addiceret.

P. 23. κατέδησε τοὺς ἀνέμους δι' ὑπερβολὴν σοφίας] Ut Aeolus in Odysf. K, 20, βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα. Verbum frequens in hac re, ibidem vers. 23 et H, 272: et ab aliis scrip-

το-

toribus usurpatur de arte magica, ut ostendimus ad Plutarchi Moralia p. 138, B.

P. 23. ἀνέχεται] i. e. *invidia rumpebatur*, ut olim, verito. Simplex ἄγχω, unde Latinum *ango*, est *fauces comprimo*: hinc ἀπ᾽ ἄγχω *suffoco*, et ἀνέχνομαι in verbo Medio, *me ipse suffoco*, *suspendo*, *laqueo fauces frango*: dicitur item de animi dolore, ex invidia, pudore, ira, aliqua perturbatione orto, ita habentem urgente, ut eum propemodum ad voluntariam suspendii necem adigat: conveniatque cum Latino *strangulare*, apud Ovidium Trist. V, 1, 63: *strangulat inclusus dolor*, *atque exaeruat intus*, et alios, apud Forcellinum in Lexico notatos. Dicitur etiam ἀγγισσάσθαι, *rumpi*: quocum jungit Epictetus Disc. II, 20. p. 301: ἀνέχξασθαι ἑν αὐτῷ ἐνέκησιν ἑαυτοῦ· i. e. *fecissem*, *ut iracundia ruptus se ipse suspendisset*. Verbum ineunte superiore saeculo valde tractatum, contrariis de morte Judae disputationibus Jac. Gronovii et Jac. Perizonii, quorum hic recte, praeter propriam, etiam metaphoricam significationem *doloris animi* tuetur: videatur ipse ad Aelianum Var. Hist. V, 9: et in *Disertatione de morte Judae*, et verbo ἀνέχεται p. 106, et 136: et Raphelius ad Euang. Matthaei XXVII, 5.

P. 23. διάφορον οὐδέν] Veteri lectioni. δύσφορον, i. e. *non molestum*, *non recusandum*, est, hanc

hanc non praeferam: quippe quae, si forte secundum analogiam possit accipi pro *nota a me ob proposito meo alienum est*, tamen usu huius significationis caret.

P. 24. Τὰ ἐξ Αἰγύπτου τις παρὰ τὸ καλούμενον ΜΕΘ' ἩΜΑΣ συντεταμένον] Lego ΜΑΘΗΜΑ: ultima litera Σ ex proxime sequente orta: i. e. *Aegyptius aliquis deditus studio scientiae vulgo dictae mathema*: i. e. genethliacae, horoscopicae; Sic enim nomen μαθηματικὸς à Graecis et Latinis frequentatur, ut vel Lexica docent. Συντετάσθαι est *intentum esse alicui rei, studere rei*. Plutarchus Animi Tranquill. p. 473, C: συντετάσθαι πρὸς τὸ μέλλον ἀεὶ ταῖς Φροντίσιν. Cuius sit. p. 524: ἐπ' ἄλλα συντάσσεται ἀεὶ καὶ ἀγρυπνεῖ. Dio Chrys. Or. IV, p. 74, C: περὶ τῆς τοῦ ἀργυρίου κτῆσιν ἐμφορῶν καὶ συντεταμένως. Amphipolis apud Athenaeum, X, p. 448, A: Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάσθαι διὰ τέλους Φρόνησις οὕτως διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς Πάντ' ἐξετάζειν δίδωσι ἐπὶ τὰ πρόγματα Ὅρμῶν προχείρως. — ubi legendum συντετάσθαι. Sic et Participia συντεταμένως et συντεταγμένως confundi solent. Epictetus, Diss. I, 10, iiii. Εἰ οὐκ οὐδὲν σφοδρῶς συντεταμένως παρὰ τὸ ἔργον τὸ ἐαυτῶν, ὥς εἰ δὲ Ῥώμῃ γέροντες, περὶ δὲ ἰσχυράσιν, τάχ' ἂν τι ἠνύμεν καὶ αὐτοί. III, 3, p. 367: περὶ τοῦτο συντετάσθαι. Hierocles Aur. Carm. p. 10: ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐκείνου ἀγαθὰ συν-

συντεταμένους· p. 714: ἵνα οὖν πάσας τὰς δυνάμεις
τῆς λογικῆς ψυχῆς συντεταμέναις ἔχομεν πρὸς τὰ
σὺν ἀρετῶν παραγγέλματα. www.libby.org.cn

P. 24. παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν — ὠθεῖται εἰς
τὸ πολυτελέστερον τῶν κατηλειῶν, καὶ ξηρὸς τε εἶ-
ναι — ἔφασκεν, καὶ ὑπὸ δίκους αὐτίκα μάλα ἀπο-
πενήξεσθαι —] Junius πόλιν vertit *Constantino-*
polim: perperam, puto; quippe quae nascente
Ablabio adhuc Byzantium erat, et anno demum
nostrae Aerae 330 novo *Constantinopolis* nomi-
ne inaugurata est; quam ille, mortuo Constan-
tino a. 337, Praefectura Praetorii dejectus et in-
terfectus tradatur. Conferatur Tillemontius Hi-
storiae Imperatorum Tom. IV, p. 95, 112, 127,
cum Jac. Gothofredo, Prosopographiae Codicis
Theodos. Tom. VI, Part. I, p. 35. Ergo *Ro-*
ma intelligenda, per excellentiam *Urbs*, πόλις,
dici solita. Italicorum cauponum solertiam at-
tingit Plutarchus Sympos. II, 10, p. 633, D:
quod frustra, ut ignominiose dictum accipiens,
Hier. Mercurialis Var. Lect. III, 8, refellere
studet. De *ῥῆτι* ξηρὸς et ξηρότης non infrequens
est: sic Plutarchus Sympos. VI, 2, p. 688, D:
διψῆν δι' ἐνδειαν καὶ ξηρότητα τοῦ λοιποῦ σώματος.
VII, 1, p. 699, E: δίψος ἔπεται περιφλεγέσταται
ὑπὸ ξηρότητος ἢ θερμότητος. Lucianus Timone
T. I, p. 128: ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀποτοὶ καὶ
ἀγευστοὶ, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα —

P.

P. 24: *μαιώσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι*] Redundanter dictum, *obstetriciam operam adhibere mulieribus ad pariendum*: nisi forte postrema ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι per errorem suscepit ex sequente ἐπὶ ταῖς λοχείαις. De usu horum verborum videatur Pollux, IV, 208.

P. 24: *καὶ γὰρ οὕτως εἶχειν*] Parenthesi inclusum difficultatem loci minuit quidem, nec tamen tollit. Nexus cogitationis est: *mulier vicina periclitatur puerperio, nisi statim veneris*. Atqui illa jam periclitabatur, antea quam obstetrix veniret. Igitur illud *nisi statim veneris* graviolem quamdam causam requirit; quae apparebit, si verba apposita sic refingamus, *καὶ γὰρ ἀνιάτως εἶχει κ. τ. λ. i. e. — nec servari potest, nisi cito veneris*. Verisimilem hanc mutationem esse, affirmare audeo: veram, non dum audeo. Forma loquendi usu cognita: v. c. apud Platonem Leg. IX, p. 655, G: *ἀν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἰσθῆται νομοθέτης*: et alibi. Demosthenes Or. de Corona in fine: *εἰ δ' ἄρ' ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως*. Himerius Orat. XIV, 19, p. 642: *ἀνιάτως δὲ πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ τρόπου τοῦ Φαλάριδος ἔχοντος*.

P. 24. *θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν*.] De more aquam calidam vino affundendi, Schottus Observ. Human. V, 28, allato hoc Eunapii loco. Οἶνος ἡρτυμένος, *vinum conditum*, ab aliis dicitur

[F]

ἀν-

ἀνθρωπίας, εὐδίας, et aliis nominibus passim, apud Pollucem et Athenaeum.

P. 25 : παλγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτερίζουσης Τύχης.] Et dea est Τύχη, et homo in proverbio dicitur θεῶν παλγνιον, quod a Platone, ut videtur, ortum latius manavit. Sic apud eum Leg. I, p. 573, C: θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησάμεθα τῶν ζώων θεῶν, εἴτε ὥς παλγνιον ἐκείνων, εἴτε ὥς σπουδῇ τινι καθεστηκός. et VII, p. 633, G: ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἶπομεν ἔμπροσθεν, θεοῦ τι παλγνιον εἶναι. Aristides Or. Pro IV viris T. II, p. 259: οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὃ Πλάτων, σῶζεται τὸ, ἄνθρωπον θεοῦ εἶναι παλγνιον. Synesius De Providentia, p. 120, D: καὶ μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρησθαι, θεοῦ παλγνιον ἄνθρωπον εἶναι. Scriptor non nominatus apud Suidam in Voce Ζήνων δ βασιλεύς· — θεοῦ παλγνιον ἄρα, εἶπεν, δ ἄνθρωπος. Plautus Captiv. Prolog. 22: hinc duxit *Enimvero Df nos quasi pilas homines habent*. Videatur et Junius ad Erasmi Adagia p. 652. Ad sententiam hujus loci Eunapiani facit alius scriptoris non nominati, qui fortasse est ipse Eunapius, in opere historico, apud Suidam in Voce Νεωτερίζειν· Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνευγεῖν τὴν αἰτίαν —.

P. 25: Σώπατρον ἀπέκτεινεν αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐηθεστέραν, ὥσπερ ἀτάκτῃ δῆμῳ τῷ
τῷ

τῆς βασιλεύοντι.] In Ep. Crit. olim interpretatus sum quasi ex elliptica comparatione, in hanc sententiam: *Sopatrum interfecit, crimen ei inferens ineptius eo, quod Athenienses Socrati intulerant, et tanto quidem ineptius, quanto prudentiorem esse oportet regem, quam levem populum.* Eandem rationem retinui in Annotatione ad Selecta Hist. Gr. p. 400, hunc locum comparans cum Xenophonteo et Herodoteo, et verbo memorans animadversionem meam de elliptica comparativarum constructionum ratione, proditam Biblioth. Crit. Part. X, p. 64: cui alia nostra de eodem genere animadversio potest addi Part. I, p. 19: V, Praefat. p. VIII, et XII, Cur. Postet. p. 4: item locus Platonis huic Eunapia-
no et forma et argumento similis, ubi Socrates de sua ipse causa dicit in Apologia p. 368, D: *Φημι γάρ, ὃ ἄνδρες, εἰ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν νῆ Δία ἢ οἶαν ὑμὲ ἀποκτείνετε.* i. e. *dico enim, o Athenienses, si me interfeceritis, statim post meum obitum vobis poenam venturam multo graviorem, quam ea est qua me interfecistis: quasi dicat, mortem mihi inferentes, non solum vos ipsi privabitis bono cive, praeceptore et admonitore, sed, quod gravius etiam est, in vos excitabitis iuniores meos discipulos, qui vos vituperent et exagitent.* Sed

eruditissimus Boissonadius nostram rationem impro-
 bans, δῆμῳ et βασιλεύοντι pro Dativis Con-
 sequentiae accipit. Qui quidem Dativi Conse-
 quentiae hic nobis non probantur. Est sane
 impedita haec Eunapii dictio: et nisi illo,
 quo diximus, modo, forte alio, qui postea
 nobis in mentem venit, expedienda. Nam Da-
 tivi illi referuntur vel ad εὐθεςέραν, ut adhuc
 accepimus, *stultiorē regi quam populo*, i. e:
graviorē imprudentiae notam regi quam populo
inferunt: vel ad ἐπενεγκῶν, i. e: *Ablatius in-*
terfecit Sopatrum, inducens regem in culpam
ineptiorē, quam illa fuerat, in quam Athenien-
ses interficiendo Socrate inciderant. At huius
 rationi obstat, quod sic Eunapius loquendi usum
 migrasset, quo accusator accusato dicitur ἐπιφέ-
 ρειν αἰτίαν, non autem suator sceleris ei, cui sua-
 det ac persuadet: v. c. Plato leg. IX, p. 653,
 C: οἷς ἂν προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων τις εἰς δικασ-
 τήριον ἄγῃ. Demosthenes Adv. Aristocratem p.
 459, B: αὐτῷ τῷ τὴν αἰτίαν ἐπενεγκόντι διδασιν.
 Adv. Eubulidem p. 540, A: σημεῖον τοῦ ψευδεῖς
 ἡμῖν αἰτίας τοῦτον ἐπιφέρειν. Adv. Olympiodorum
 p. 695, A: αἰτίας ψευδεῖς ἐπιφέρει. Plutarchus
 in Pericle p. 169, A: τοῦ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ
 ψήφισμα, πάντες ὁσάυτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι
 τῷ Περικλεῖ i. e: *culpam autem non abrogati*
decreti omnes in Periclem conferunt. Arato
 p.

p. 1048, B: καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖνον τὰς αἰτίας ἐπιφέρουσι. Itaque, quod dixi, alia nobis in mentem venit ratio, quae huiusmodi est, ut postrema addito participio sic expleantur, ὥσπερ ἀτάκτω δῆμῳ τῷ τότε βασιλεύοντι χρώμενος: quod facile excidere potuit propter similitudinem proxime sequentis nominis Κωνσταντῖνος: hac sententia, *Sopatrum interfecit, crimen ei inferens, eum ventos cohibuisse; quod absurdius sane erat crimine, quo Athenienses Socratem condemnauerant, quod scilicet novos deos induceret, et iuventutem corrumpere: itaque hoc persuadens regi, qui tunc erat, eum tractabat ut levem populum.* Hoc sensu non infrequens est χρῆσθαι, sed fere sine particula comparativa: v. c. sic Plutarchus in Romulo p. 24, D: τοῖς μὲν ἄλλοις ἐχρήτο δῆμῳ· i. e. cacteris tamquam populo usus est. Fabio Max. p. 181, D: χρῆσθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπόν. *Uti erroribus suis pro admonitionibus in posterum.* Subinde etiam ὡς additur v. c. in Pericle p. 173, C: μὴδὲ χρῆσθαι τινι τῶν ἐχθρῶν ὡς ἀνηκίστῳ· i. e. neque eum tractasse quemquam inimicum ut insanabilem. De Pythiae Oraculis p. 396, D: χρησόμεθα τούτοις ὡς ἄριστα καὶ κάλλιστα πεποιημένοις. Xenophontis illud M. S. III, 14, 4: ὁπότερα τῷ εἶπῳ ὅψω, ἢ τῷ ὅψῳ εἶπῳ χρήσεται, Athenaeus V, p. 186, D: addito ὡς

[F] 3

re-

reposuit, τις ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτω ὡς ὄψω χρῆται, τῷ δ' ὄψω ὡς ἄρτω. Idem XV, p. 700, E: τοῦ τῷ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι· quod mox plenius ponit, ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ὡς λαμπάδι.

P. 25: Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε κ. τ. λ.] Jos. Scaliger ad Eusebii Chronicon p. 251, haec annotavit: „Ablabius septennio ante cum „Basio consulatum gesserat: quem Eunapius, in „Aedesio, quod satis mirari non possum, relic- „tum a Constantino consortem imperii filiis suis, „et jussu Constantii κρουρηθῆναι κατακοπῆναι, „*frustillatim* concisum, eodem scilicet mortis „genere, quo ipse procuraverat Sopatrum de „medio tollendum sub Constantino. Constantinus „vero, συμπεσθεῖς τῇ συκοφαντίᾳ Ἀβλαβίου, κα- „τακοπῆναι κελεύει τὸν Σώπατρον. Quare κατα- „κοπῆναι *securi percuti* verteret eruditus interpres „causam non capio; caet.” Et ego haec à magno viro scripta mirarer; nisi appareret cum in his scribendis memoriam potius suam et adversaria secutum esse, quam Eunapii librum inspexisse. *Reliquit Constantinus Constantium Ablabio*, quod Constantini portio esset *Oriens* cum Thracia et Constantinopoli; qua in urbe pater Constantinus habitaverat, et item Ablabius adhuc habitabat, ut Praefectus Praetorio Orientis: συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, i. e. Constantium, qui cum patre Constantino regnaverat; quippe pater tres deinceps suos

ἦ.

filios, Constantinum, Constantium et Constantem, Caesares creaverat collegasque assumerat. Errores autem Hadriani Junii, viri caeterum egregii, in Eunapio Latine vertendo, non nisi graviores obiter notamus: leviores lectoribus advertendos relinquimus.

P. 25: διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν] δὲ, quod Boissonadius ex conjectura addidit, ex Mediceo codice etiam annotavit Gronovius; ad hunc enim locum, non ad sequens διαδεξάμενος δὲ, referenda est Editoris notula; quippe in quo omnes editiones δὲ jam habuerunt.

P. 25: τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἰάαν καθήκοντα.] Haec portio fuit Constantii: *inde ab Illyrico Thraciae pars, Constantinopolis, Asia, Syria, Aegyptus.* Ergo Illyricum non item hac portione continebatur. Videatur Jac. Gothofredus in Chronologia Codicis Theodos. T. I, p. XXXXVIII, et doctissimus Zosimi editor, Jo. Frid. Reitemeierus II, 39, p. 560 et 561. Ἑῶαν recte et vere ex codicibus restituit Boissonadius. Antea legebatur νίβιαν; unde Junius corregebat Νέσιβιν; quod viri docti passim probarunt. Gronovius haec notavit: „Mediceas Εῶλαν, συ- „πρα τὸ υ̅ adscripto β.” Hoc sane prope ad ἑῶαν accedit.

P. 26: ἑταιρικὸν] Est quae *cohors amicorum* dicitur apud Suetonium Calig. 19: Curtium VI,

2, 11: 7, 17: et *sodales* X, 4, 18: et *sodali-*
tium factionis apud Plutarchum in Lyfandro
 p. 435, E: προτρέπων καὶ παροξύνων ἑταιρικὰ συ-
 νίστασθαι. Dio. Cassius XXXV, 57, de Trium-
 viris: συμφρονησάντων ἔξ ἐκείνων, καὶ τὰ ἑταιρικὰ
 σφῶν ὁμολόγησαν. XLVII, 5: τὴν τοῦ ἑταιρικοῦ
 σωτηρίαν, *salutem sodalium*: et *collegia*, sic apud
 eundem dicuntur. Josephus Ant. Jud. XIV, 5,
 2: τὸ Ἀντιπάτρου ἑταιρικὸν, sunt *cohortes auxi-*
liares Antipatri.

P. 26: χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικὰς
 τε καταφυγὰς καὶ βαθυμίας ἔχοντα.] Latinis κα-
 ταφυγαὶ sunt *secessus*, villae, praedia, otiaando
 accommodata. Plutarchus in Alcibiade p. 204,
 C: Τισσαφέρνης — παραδείσων τὸν κάλλιστον, καὶ
 ὑδάτων καὶ λειμάνων ὑγμινῶν ἔνεκεν, καὶ διατριβὰς
 ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἡσκημένας βασιλικῶς καὶ
 περιττῶς, Ἀλκιβιάδην καλεῖν ἔθετο. Idem in Ci-
 cerone, de hujus ad Cajetam villa, p. 885, B:
 ἔχων ἐκεῖ χωρία καὶ καταφυγὴν ὥρῃ θέρους Φιλάν-
 θρωπον, ὅταν ἡδιστον οἱ ἐτησίαι καταπνέωσιν.

P. 26: τινὰς — οὐκ ὀλίγους] *quosdam non*
paucos, i. e. *multos quosdam*, *quosdam nec*
paucos, πολλοὺς τινὰς. Diximus de hac forma
 ad Plutarchum de Sera Num. Vind. p. 125: et
 ad Platonis Phaedonem p. 116.

P. 26: τῇ γνώμῃ διηρμένος] *animo elatus*. Dic-
 tionis modum attigimus ad Plutarchum de Su-
 per-

perstitutione p. 165, C. et in hac Annotatione Eunapiana p. 18.

P. 26: *συγχωρηθέντις εἰσελθεῖν*] ad verbum *permisſi intrare*, i. e. *intromiſſi*, dat quoque Mediceus.

P. 26. *τῆς Προνοίας*] Pricaeus ad Appulejum laudatus etiam a Gronovio ad h. l. Plura talia dicta paſſim occurrunt apud Veteres, in primis Plutarchum de Sera Num. Vindicta, Aelianum in Fragmentis librorum de Providentia, Cicero- nem de Divinatione I, Senecam, caet.

P. 27: *ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα, καὶ περί- φοβος ὦν ἔτι*] Prius *ἔτι* in *ἄρτι* mutandum cen- ſebam, non tantum quod inepta eſſet haec repe- titio, ſed etiam quod ſententiae repugnaret, quae priore loco notionem τοῦ *modo* poſtularet, quod eſt *ἄρτι*; nam *ἔτι* valet *adhuc*, et hoc loco bis poſitum ſenſui officit, *diductis adhuc palpebris, metu adhuc conterritus*; at recte procedit, *di- ductis modo palpebris, metu adhuc conterritus*. Sic opponuntur apud Xenophontem Hellenic. V, 1, 9: — *ἔξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν ἄρτι ἐξέβαινον, οἱ δὲ καὶ ἔτι ὠρμίζοντο, οἱ δὲ καὶ ἔτι κατέπλεον*. Hime- rius Eclog. X, 12: *ψυχὴ πᾶσα ἄρτι σχισθεῖσα τῇ; ἄνω λήξεως ἑναυλον ἔτι φέρει τὴν θέαν τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων ᾧ τότε εἶδεν*. Ergo hoc loco prius *ἔτι* aut ſic mutandum; aut adeo omittendum, ut Junius fecit.

P. 27. *τὰν μὲν νοῦν ἐμέμνητα τῶν εἰρημένων —*]

[F] 5

Sic

Sic olim νοῦν correxī pro vulgata librorum lectione οὖν. Est enim νοῦς, *sensus et sententia dicti*, vulgo διάνοια, *σημαινόμενον*, et saepe distinguitur à verbis. Sic τὴν λέξιν εἰς νοῦν βάπτειν, *dictionem sententiā tinguere*: de quo supra ad p. 12, diximus. Eadem significatione usus est in hoc vocabulo Plutarchus Moral. p. 42, A. 44, D. 408, E. 740, B. 803, E; de Phocione, *πλεῖστον αὐτοῦ τὸν λόγον λέξει βραχυτάτῃ νοῦν περιέχειν*: quod repetitur in Phocione p. 850, D. 1146, E, *βαθύτερός ἐστι νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔπεσι*. Aristides T. I, p. 41, 386. Diphilus apud Athenaeum VI, 247, C, festive: quum alter sententiam quamdam, quasi Euripidis, citat, alter quaerit: *ubi hoc dixit Euripides?* ille respondet: *nil ad rem; sensus, non liber spectandus est*:

A. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα πρὸς θεῶν; B. Τί δέ σοι μέλει;
Οὐ γὰρ τὸ δράμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

In simili disjunctione est illud Platonis ex Phaedro p. 337, D: τῷ γὰρ ὄντι, ὃ Σώκρατες, περὶς μᾶλλον τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον· τὴν μὲντοι διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων, οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μὴ, ἐν κεφαλαίαις ἕκαστον ἐφαξῆς θίγειμι —.

P. 27: διωλίσθαινε] Eleganti metaphora dicitur de rebus, quae è memoria excidunt. Alciphron III, 11: οἶδα ἀπούσας ἀλλὰ τινὰ δαιμόνων ὀνόμα-

τα,

τα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπώλισθαι μοι τῆς μνήμης
 τὰ πλείονα· sic Toupius ad Longinum p. 161
 verissime emendavit vulgatum ἀπολειῖσθαι· quo
 Bastius nupero editori addendum suppeditavit
 Aristophanis dictum Eccles. 285: — τοῦτο γὰρ
 χρὴ Μεμνημένους ἀεὶ λέγειν ὥς μή ποτ' ἐξολίσθῃ. Me-
 nander Historicus apud Suidam in Ἀπετάφρευε —
 Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ
 εἰς λήθην κατώλισθεν. In similibus translationibus
 usurpatur ὀλισθάνειν, ejusque composita v. c. Plu-
 tarcho Moral. p. 66, B. 90, C. 405, E. 475,
 C: Luciano Piscator. T. I, p. 599. Sic ὀλίσ-
 θημα, de quo egimus ad Plutarchi Moralia p.
 49, C.

P. 27: τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον ἀποσμηῆσαι τῇ
 ὕδατι βουλόμενος.] Fecit ex more priscæ reli-
 gionis, ut viso divino somnio, id est, eo, cui di-
 vinandi vim inesfe putaret, illud propitiaret,
 oculos et vultum pura aquâ lavans. Ad hanc
 enim religiosam, non ad quotidianam commu-
 nem munditiae causa usurpatam, lavationem haec
 Eunapii narratio referenda est. Igitur ὄψιν sic
 accipiendum, ut vel simul *oculos* et *somnii vi-*
sum, vel unice hoc postremum, significet. Sic
 Eunapius in Maximo fin. p. 64, quod modo
 ὄναρ dixerat, continuo dicit ὄψιν· et de adspecu
 divinorum ostentorum p. 66, 73, 77 edit. Genev.
 et sic saepe apud alios. Plutarcho Consolat.

Apol.

Apollonii p. 109, C, Elysius dicitur *ἐγκοιμᾶσθαι καὶ ἰδεῖν ὄψιν*. Sympof. p. 734, E, τῶν καθ' ὕπνου ὄψεων. Vitarum p. 126, A. 402, D. 490, C. 506, D. 636, A. 655, D. 678, C. 679, E. 689, A. 693, A. 694, E. 728, B. 738, A. 740, C. 859, D. 890, D. 896, F. 922, F. 962, A. 993, D. 1003, B. Pausanias item passim, p. 241. 311. 342. 453. 517. 533. 575. 675. 889. 898. Ne vero quem offendat *ablucere somnium*: non modo in Eunapio neminem offendere haec tralatio debet: sed hoc loco etiam commendatur communione nominis *πρόσωπον*, in quo proprietatem habet *ablucere*. Et hoc ipso modo, in eadem religione Aristophanes Ranis 1379: Aeschylum inducit famulos alloquentem:

Ἄλλὰ μοι ἐμφίπολοι λύχνα ἄψατε,
Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,
Θέρμετε δ' ὕδωρ,

Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.

Ipse Aeschylus, citatus a Berglero, in Persis 200, Atosfam somnii visum procurantem his verbis facit:

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω·
Ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῆρόν
Ἐψαυσα πηγῆς σὺν θυηπόλῳ χερὶ
Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
Θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὃν τέλη τάδε.
Ὅρῳ δὲ Φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου —·

Ad-

Adde Brunck. Aristoph. Not. T. I. p. 214. Virgilii Aen. IX, 22, Turnus, accepto salutatoque Iridis omine,

www.libtool.com.cn

ad undam

*Procesfit, summoque hausit de gurgite lymphas,
Multa deos orans.*

item Persius II, 16:

*Haec sancte ut poscas, Tiberino in gurgite mergis
Mane caput bis terque, et noctem flumine purgas.*

et Silius Italicus VIII, 124:

*Quae dum abigo menti, et sub lucem ut visa
secundant*

Oro coelicolas, ac vivo purgor in amni.

Propertius III, 8, 11.

Surge, et poscentes justa precare Deos

Ac primum pura somnum tibi discute lympa.

Ad ridiculum transtulit Martialis XI, 50:

*Amphora nunc petitur nigri cariota Falerni,
Expiet ut somnos garrula saga tuos.*

Appulejus Metamorph. IX, p. 753 — *discussa pigra quiete, alacer exsurgo: meque protinus, purificandi studio, marino lavacro trado, septiesque submerso fluctibus capite, quod eum numerum praecipue religionibus aptissimum divinus ille Pythagoras prodidit, laetus et alacer Deum praepotentem lacrimoso vultu sic apprecabar.* — Porphyrius De Abstinencia IV, 7, de Aegyptiis sacerdotibus, *ei δὲ πρὸς ὑψίστην καὶ ὕμνῳ*

θυσιάζουσιν, παραχρήμα ἀπεκάλαιρον λουτρῷ τὸ σῶμα.
 At ad communem ac profanum usum pertinent
 haec Luciani in *Amoribus* T. II, p. 440, de
 mulieribus, οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νόματι τὸν ὑψη-
 λὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἄπτονται σπουδῆς
 ἔχομένου τινος πράγματος — et de maribus p.
 446; ὁρῶντος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης τὸν ἐπὶ
 τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι
 λιτῷ, τὸν χιτωνίσκον καὶ χλασίδα ταῖς ἐπωμίαις
 περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρώας ἐστίας ἐξέρ-
 χεται. Et Pollux X, 46: Ἐξαναστάντι δὲ ἐξ ὕπ-
 νου τὸ πρόσωπον ἀπονίπτεσθαι δεόν, ὃ καὶς πρόχουσι
 τινα ἔχων προσοίσει, νεαροῦ τοῦ ὕδατος ἐπιχέαν κα-
 τὰ λέβητος, ἢ λουτηρίου τινος.

P. 27: Ἦν δ' αὖ] Sic et Gronovius ex Medi-
 ceo notavit: et in fine carminis *Ἄλκον δὲ τοι ὦδε
 νένευκεν* idem indidem.

P. 28: πρὸς αἰσχύλῳ τινος ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέ-
 τεινε βίον] Plutarchus Reip. Ger. Praecept. 795,
 E: εἰς δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον Λυκοῦργος ἐντείνας
 ἑαυτὸν κ. τ. λ. Fabio Max. p. 188, F. ἐντείνειν
 δὲ πως μᾶλλον ἑαυτόν. Sic et Sympos. VIII, 9.
 p. 731, A: ἐντείνεσθαι εἰς τι, *alicui studio in-
 tentum esse*. Sic supra eandem vim verbi συν-
 τείνεσθαι notavimus: cum ἑαυτὸν item est in Ca-
 tone Majori p. 342, E, ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς συν-
 τείνας ἑαυτόν. Bruto p. 985, C, παρὰ ταῦτα συν-
 τείνας ἑαυτόν —.

P.

P. 28: ἀφαστήκεσαν] i. e. et genere invicem non erunt alieni, quod olim pro vulgato ἀφαστήκεσαν correxi, praebuit etiam Mediceus.

P. 29: τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπέχεσθαι Σειρήνων] De hac appellatione Sophistis frequenti tradidit L. Crefollius in Theatro Sophist. I, 9, p. 65: honestatem nominis colligere licet ex ejus cum Musis communione apud Platonem Rep. X, p. 520, A: quem locum significat Heraclides Ponticus De Allegoriis Homeri p. 44 ex editione doctissimi Schowii, qui haec ad altum locum in Timaeo retulit. Argumentum subtilius explicat Plutarchus Sympof. IX, 14, p. 745, D.

P. 29. τὴν Ἀντιόχειαν] Sub quo Christiano Imperatore haec Antiocheae urbi calamitas accidisset, nominatim declarare debuerat Eunapius. Qui quidem, ut et aliis quibusdam in locis non satis diligentem se historicum praebuit, sic in hac de Antiochea narratione notum hujus Urbis casum perperam ex superiore seculo, sexaginta fere annorum intervallo, ad tempora Constantii transtulit. Nam in hujus imperium, ex numeratione quidem annorum Eustathii, certe ex hujus aetatis existimatione, debebat haec Antiocheae obsidio incidisse. Atqui haec sub illius regno libera fuit à Persarum incursione. Accidit autem ei hoc ipsum sub Gallieno, anno Nostrae Aerae circiter 258. Ammianus Marcellinus
XXIII,

XXIII, 5: „Namque cum Antiochiae in alto
 „ silentio scenicis ludis mimus cum uxore im-
 „ misus www.medio-lumina.com quaedam imitaretur,
 „ populo venustate attonito, *Conjunct, nisi som-*
 „ *nus est*, inquit, *en Persae!* et retortis plebs
 „ universa cervicibus, exacervantia (an legen-
 „ dum, *ex adverso cadentia*) in se tela decli-
 „ nans spargitur passim. Ita civitate incensa et
 „ obtruncatis pluribus, qui pacis more pala-
 „ bantur effusius, incensisque locis finitimis et
 „ vastatis, onusti praeda hostes ad sua remearunt
 „ innoxii; Mareade vivo exusto, qui eos ad suo-
 „ rum interitum civium duxerat inconsulte. Et
 „ haec quidem Gallieni temporibus evenerunt.”
 Valesius ad hunc locum rem accurate ex histo-
 ricis referens haec addit „ *Eunapius, in vita Ae-*
desii, sub Constantio Aug. id ipsum accidisse
scribit, cui minime assentior.” Apponit etiam
 de hac re locum Libanii, ex Oratione De Ul-
 ciscenda Juliani Augusti nece: quam tunc inedi-
 tam postea edidit G. Olearius Lipsiae 1701, et
 repetiit J. A. Fabricius Biblioth. Graec. VII:
 locus autem ibi exstat p. 177: οὐτε μὴ τι συμ-
 βῆ τοιοῦτον, οἷον καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων, δεδοικαμεν,
 οἷς ἐν τῷ θεάτρῳ συγκαθημένοις ἐφειστήκεσαν οἱ
 τοξόται τὸ ὄρος κατειληφότες. Conferatur etiam de
 Eunapii narratione iudicium Tillemontii in Hi-
 storia Imperatorum T. IV, p. 291. Tempora
 Gal-

Gallieni et captam cum aliis urbibus Antiocheam attigit P. Wesfelingius Observationum I, 17. www.libtool.com.cn

P. 29: κατακεκλημένοι] Sic et Mediceus. Plutarchus in Numa p. 73, B: ὁ Ῥωμαίων ἡμέρωτο καὶ κατεκεκλήτο τῇ δικαιοσύνῃ καὶ πραότητι τοῦ βασιλέως δῆμος. Mario p. 431, F: ὁ Ἄννιος ὁρᾷ τὸν μὲν Ἀντώνιον διαλεγόμενον, τοὺς δὲ στρατιώτας ἐκπιπληγμένους καὶ κατακεκλημένους ὑπ' αὐτοῦ. Cleomene p. 805, C: ἀπραγμοσύνη καὶ ἡδονῇ κατακεκλημένων τῶν πολιτῶν. Antonio p. 932, A: Κλεοπάτρας ἔρωι δοκῶν κατευναῖσθαι καὶ κατακεκληῖσθαι τοῖς βελτίοσι λογισμοῖς. Himerius Orat. XIV, 27, p. 658: ἐκείνας τὰς ἴσχυας, αἷς οὕτω κατακελεῖ τοὺς ἀκούοντας· ubi quod in Emendationibus Graecae orationi subjectis legitur, *Reiskium corrigere κατακαλεῖν*, abhorret ab hujus in Graeca lingua facultate, et operarum vitium videtur. Basilii M. Comment. in Esajae Cap. V. p. 143, A: τῇ ἀκολάστῃ μελωδίᾳ κατακηλούμενοι.

P. 29: ὥστε τὴν πρεσβείαν δι' Ἐὐσταθίου πεμφθῆναι.] Testatur Ammianus Marcellinus XVII, 5. Hanc legationem nullo impetrato remisam (nec enim effrenatae regis cupiditati responderi amplius quidquam potuit) post paucissimos dies secutus est Prosper Comes, et Spectatus Tribunus et Notarius, itémque Eustathius, Muso-

[G] nia.

niano suggerente, Philosophus, ut opifex sud-
dendi. Valesius memorat Epistolam Basilii M.
ad hunc *Eustathium*, ex qua apparet, quam fue-
rit doctrinā et eloquentiā celebratus, et ab om-
nibus populis expetitus, et item ejus ad Persas
profectio significatur: quae Epistola est CLXV,
Tomo III, p. 185, editionis Parisiensis a. 1638.
Ad eundem videtur esse Libanii Epistola CXXIII,
judice Wolfio; nam quae *ad Eustathium* signi-
ficatur 852, est 833, nec *ad Eustathium* sed
ad Eustochium.

P. 30: (ὣν τε ἀληθῶς). Nil causae erat pa-
renthesi ponendae: forte operarum errore facta.

P. 30: εὖ πεφokέναι πρὸς ἀρετῆς βόλην.] Nove
et affectate dictum: *videbatur enim bene natus
esse ad virtutis inclinationem*: i. e. *natura ei
inclinationem ad virtutem indiderat*: vel etiam,
*eo enim erat a natura praeditus animo, qui
ad virtutem non durus esset, sed ea moveri
posset*. Frequens quidem usus nominis βολῆς,
quo notat *momentum*, *inclinationem*: cujus
notavimus quaedam ad Plutarchi Moralia p. 62,
A: multo plura conjunctarum notionum exem-
pla in adversariis habemus, non tamen ejusmodi
quae huic loco plane respondeant. Venit mihi
aliquando in mentem ἐντροπήν, *reverentiam*:
qua significatione utitur Dio Chryf. Or. XLVI,
p. 519, B. ἐντροπῆς τινος ἀξιοί ἡμεν. Jamblichus
Vi-

Vita Pythagorae §. 10: πομίδῃ τε νέος ἐτι ὑπάρ-
κων, ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιοῦτο ἤδη. Eu-
stathius ad Odysf. B. p. 1754, l. 45, edit.
Rom.

P. 30: τὴν τε δρόβην μεταβαλὼν τιάραν] Apud
Persas soli regi proprium ac praecipuum fuit, rec-
tam gestare tiaram: testimonia veterum Scripto-
rum collegit B. Brissonius De Regno Persarum
I, 46, 47.

P. 30: λιθοκολλήτους ἀπολύσαι κόσμους.] Plutar-
chus Alexandro p. 684, B: περιτραχήλιον ὁμοίως
εὐδηροῦν, λιθοκόλλητον. Phocione p. 750, D:
αὐτὴ δὲ ἡ γυνή, ξένης τινὸς Ἰωνικῆς ἐπιδειξαμέ-
νης χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον κόσμον ἐμπλοκίς καὶ
περιδεραίοις, Ἐμοὶ δὲ, ἔφη, κόσμος ἐστὶ Φωκίων
εἰκοστὸν ἤδη ἔτος στρατηγῶν Ἀθηναίοις. Lucianus
Prometheo, T. I, p. 29: (ἡ ἀμήλος) χρυσοῦ
πάντα ἐνεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ
χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἡ Καμβύ-
σου, ἡ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. Aelian. Var. Hist.
XII, 1. Philo Judaeus apud Euseb. Praep.
Evang. VIII, p. 389, A. item in Persarum re-
gis ornatu describendo facundiam expromens,
κλίνει λιθοκόλλητοι καὶ ὀλόχρυσοι κ. τ. λ. Pro ἀπο-
λύσαι fortasse Eunapius scripserit ἀποδύσαι.

P. 30: καταδρομὴν] *Infestationem, invectio-
nem, accusationem, reprehensionem*: dicitur etiam
in hoc genere de figura rhetorica: quam anno-

tavit Jo. Christ. Theoph. Ernesti, vir doctissimus in Lexico Technologiae Graec. Rhet. p. 170. www.libtool.com.cn

P. 31: Τὰ δὲ κατὰ τὴν πρεσβείαν ἔκρινται ἢ ὑπὲρ ἐλπίδα.] Atqui contra nullus fuit legationis fructus. Ammianus Marcellinus XVII, 14: *Hisce iisdem diebus, Prosper et Spectatus atque Eustathius, legati ad Persas, ut supra docuimus, misi, Ctesiphonta reversum regem adiere, literas proferentes Imperatoris et munera: poscebantque rebus integris pacem, et mandatorum memores nusquam ab utilitate Romanae rei majestatique discedebant, amicitiae foedus sub hac lege firmari debere asseverantes, ne super turbando Armeniae vel Mesopotamiae statu quidquam moveretur. Diu igitur ibi morati, cum obstinatissimum Regem, nisi harum regionum dominio sibi adjudicato, obdurescentem ad suscipiendam cernerent pacem, negotio redierunt infecto. Post quod id ipsum conditionum robore pari impetraturi, Lucillianus misus est Comes, et Procopius tunc Notarius, qui postea nodo quodam violentae necessitatis adstrictus, ad res consurrexit novas. Eunapius Eustathium, ut philosophum, et Jamblichi discipulum, et veteris religionis tenacem, falso legationis feliciter gestae laudibus celebravit, veriora sive sciens sive ignorans: quod*
po-

potius ipsius auctoritati, quam Eustathii famae, derogare debet. Conferatur item Tillemontius *Historia Imperatorum*, Tom. IV, p. 176: et de fortuna bellorum Constantii contra Persas adversa, sed varie tamen ab antiquis historicis tradita, Spanhemius ad *Juliani Orat.* I, p. 168 — 178.

P. 31: *διημέρανον.*] Sic et Mediceus pro vulgato *ἡμέρανον*. Illud in tali re usitatum est: vel Plutarchus saepissime frequentat: v. c. *Moralium*, p. 10, E. 40, C. 217, B. 417, F. 1022, F. 1116, D. *Vitarum*, p. 97, E. 109, B. 280, E. 478, C. 882, F. 908, E. 919, A. 935, F. 963, B. 999, D. 1039, E. 1046, C. *Plato Leg.* XI, p. 684, C. et alibi. Alia quaedam annotavimus ad *Plutarchi Moralia* p. 5, E.

P. 31. *τὸ, τε μέγεθος καὶ τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα*] Tria haec junguntur, ut proprietates corporis subjectae oculorum sensui. Sic in *Plutarcheo libro De Placitis Philosophorum*, I, 6, p. 897, D: *δῆλον δὲ ἐκ τοῦ σχήματος, καὶ τοῦ χρώματος, καὶ τοῦ μεγέθους* —• Bina saepius etiam juncta leguntur, v. c. apud *Plutarchum in Amatorio* p. 765, B: *ἐν τε σχήμασι καὶ χρώμασι καὶ εἰδεσι γίνων* —• *Advers. Stoicos* p. 1083, C: *δύο σώματα ταυτὸν ἔχοντα χρῶμα, ταυτὸν δὲ σχῆμα, ταυτὸν δὲ βάρος καὶ τόπον*. De *Discrim. Adul. et Amici* p. 51; A: *καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος*

[G] 3

πα-

παραπλήσιον ἔχοντα. De Solertia Animalium p. 980, A: ὁ δὲ καλούμενος ἡγεμὼν μεγέθει μὲν ἴσται καὶ σχήματι καὶ βιῶδες ἰχθυΐδιον. Numa p. 68, D: σχῆμα καὶ μέγεθος καὶ μορφὴν. De Primo Frigido p. 947, B. Plato Leg. II. p. 532, C: σώματος χρώματά τε καὶ σχήματα.

P. 31: ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταιται.] Ductum est ex Platonica sententia prodita in Phaedro p. 345, A: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἴσταιται: ut jam Boissonadius annotavit. Est autem magnopere posteriorum imitatione et commemoratione celebratum v. c: Luciani in Prometheo T. I, p. 201, ubi interpretes, in primis Hemsterhusius, aliorum id celebrantium locos memorarunt; Maximi Tyrii Disfert. XLl, p. 485, ubi idem egerunt Davisius p. 642, et Marklandus, p. 726. Addatur Plutarchus Sympot. V, p. 679, D: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἴσταιται· θεῖος δὲ πόνος καὶ ὁ τῶν φίλων χορὸς εὐγνωμόνως διαχευόμενος ἐν ταῖς συμπεριφοραῖς. Non suaviter vivi secundum Epicurum p. 1086, F: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ καὶ ζηλοτυπία δι' ἀσθένειαν ἀποκρύψαι μὴ δυναμένη τὸ ἀλγοῦν. Philo Judaeus Legis Allegor. Lib. I, p. 51, C: ἡ δὲ κακία πεφυγμέναι θείου χοροῦ: quod argumentum sumtum etiam est ex alio Platonis eoque illustri loco, Theaeteto p. 148, F, de quo egimus ad Phaedonem p. 286.

Ζα

Zacharias Mitylensis in Dialogo p. 198: **Φόβος γὰρ ἔξω τὰγαθοῦ καὶ ἐνὸς καὶ παντὸς θεοῦ χοροῦ.** Caeterum in dictione pro χοροῦ nonnulli usurparunt λόγου: certe Plotinus Ennead. I. Lib. I. Disf. II. p. 52, D: **πᾶν γὰρ τὸ ἄμορφον — μισχρὸν καὶ ἔξω θεοῦ λόγου.** Et ἔξω λόγου τίθεσθαι τι ipsum quoque usu iritum reperitur; unde Eunapius assumpsisse videtur.

P. 31: **Καὶ πῶς τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον —**] Sic editur è codicibus A. B, loco veteris lectionis καὶ πῶς τι βίον παρὰ τ. ἀ. et a Mediceo abest βίον. Nec tamen repudiem βίαιον, quod Junio in mentem venerat: vel ὑπέρβιον· *aliquid insolentius quam pro humana sorte:* vel παρὰ τὸν αὐτοῦ βίον καὶ τὸ ἀνθρώπειον· ut mox p. 33.

P. 31: **μικρότερα ἢν καὶ βραδύτερα —**] Postremum quam vim habeat, non satis apparet. Junius vertit *seriora accidisse:* quod vel de coactis et multo labore extortis, vel de sero oblatis, prodigiis et ostentis accipiendum; nisi forte scriptor βραχύτερα dederat.

P. 32: **δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι —**] Aristophanes Nub. 72: **διφθέραν ἐνημμένος;** ubi Berglerus eundem verbi usum apponit ex Eccles. 80, Ranis 428, Avibus 1250. Plutarchus Quaest. Rom. p. 277, C. Sympos. IV, p. 672, A: **καβρίδα χρυσέπαστον ἐνημμένος.** Artaxerxe p. 1024, A: **τὴν τε φαρύγγαν ἐνημμένος.** Dio Chrys. Or.

[G] 4 VII,

VIII, p. 105, A: τὸ δέρμα δ' ἐλήλυθε δεῦρο ἐν-
ψάμενος. LXXI, p. 627, D: εἴ τινα ἴδωεν γεωρ-
γοῦ στολὴν ἔχοντα, ἢ ποιμένος ἐξωμίδα, ἢ διφθέ-
ραν, ἐνημμένον. Addatur Suidas in Voce Ἐνημ-
μένος.

P. 33. ταυτησὶ τῆς ἐπαινουμένης εὐνοίας —
πλεονεκτημάτων] Petrus Petitus Miscell. Observ.
V, 5, sic legendum censet καὶ τὰ ταυτησὶ — μετ'
ὀλιγωρίας πρὸς τὰ τῶν παρ' ἡμῶν πλεονεκτημάτων·
utque hunc in sensum vertit: *atque humanita-
tem istam laudatam quasi pro ridiculo habemus,
et beneficia in nos collata pensi non facimus,
prae iis quae nos tibi addere possumus. Grae-
ca oratio omnino sic expeditior redditur, quae
in vulgata lectione impeditior est, quam ut sana
haberi queat. Ergo dum quis probabiliora ad-
ferat hanc mutationem teneam, et sententiam sic
interpreter: et nostra à te tantopere laudata
benevolentia cum contemptu deridenda et pro lusu
habenda est, si compareretur cum fructu à te ex
nobis percipiendo. Et dictioni Graecus usus
constat. Veluti τὰ τῆς εὐνοίας pro ἡ εὖνοια, et
τὰ τῶν πλεονεκτημάτων pro τὰ πλεονεκτήματα:
ut Thucydidi II, 60, τὰ τῆς ὀργῆς, Plutarcho in
Bruto p. 993, E. τὰ τῆς ὀργῆς, pro ἡ ὀργή: et
alia multa, quae aucta virorum doctorum, Du-
keri ad Thucydidem IV, 54, Marklandi ad Ly-
siam p. 445, edit. Reisk. et aliorum, de hoc*

genere animadversionibus laudavit eruditissimus
 vir Augustus Matthiae, Grammaticae Gr. §. 285.
 Tum γέλως pro *deridendo*: Plutarchus Advers.
 Stoicos p. 1075, D: πολλὸς ἂν εἴη γέλως ὑμᾶς
 περὶ σωτηρίας αὐτοῖς προσεύχασθαι· ibid. p. 1061,
 A: ἐπὶ τούτοις δὲ σεμνύνειν ἑαυτὸν αἰσχύνῃ καὶ
 γέλωι· *gloriari de his facis, turpe et ridicu-*
lum est. Numa p. 63, C: ὥστε καὶ γέλωις ἂν
 εἴη ἄλλα θεραπεύοντες θεοὺς κ. τ. λ. *ita ut reli-*
quae etiam doctes cultoris deorum ridiculae
fiat. Aristides T. I. p. 386. 439. 440. T. II,
 8. 339. 350. 368. Libanius Or. De Angar. p.
 391: οἷς — γέλωις τὰ τοῦ Γύγου· i. e. *Gygis opes.*
 Porro παλγνιον *lusus, res lufui destinata.* Idem
 Plutarchus Moral. p. 98, E. 609, E. 989, E.
 1123, C. Denique μετὰ cum Genitivo idem
 valet, quod καὶ μετ' ὀλιγωρίας pro καὶ ὀλι-
 γωρία, et contemptus, i. e. *res contemnenda.*
 Plato Leg. VIII, p. 647, C: ἴσμεν τὸν Ταραν-
 τῖνον Ἴκκον — τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον
 ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος· i. e. *fortitudinem et*
temperantiam, seu junctam temperantiae for-
titudinem. Plutarchus Demetrio p. 907, E,
 καλὰ καὶ δίκαια τὰ δοκοῦντα βασιλεῖ μετὰ τοῦ
 συμφέροντος ἡγεῖσθαι. Theseo p. 1, C, The-
 seus et Romulus dicuntur μεταξὺ τοῦ δυνα-
 τοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες· ubi correxi μετὰ τοῦ
 ξυνετοῦ τὸ δυνατόν ἔχοντες· quod sumtum esset

ex dicto Thucydidis de Theseo, II, 15: ὅτι δὲ
 δὲ Θησεὺς ἰβασίλευσε, γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ
 καὶ δυνατοῦ. Imitati sunt alii: Philostratus He-
 roic. Cap. V, p. 104: Ὁρφεύς ποτε μετὰ τοῦ
 σοφοῦ καὶ δυνατοῦ γενόμενος. Haec olim a me in
 Epistola Critica ad Ruhnkenium scripta memo-
 ravit Boissonadius l. c. p. 508, similis construc-
 tionis cum praepositione μετὰ factae exempla
 apponens. Thucydideum autem dictum imitati
 sunt etiam Dionysius Halicarnassensis, Antiqu.
 Rom. I, 31: Φαῦνος, Ἄρεος, ὡς φασιν ἀπὸ γο-
 νος, μετὰ τοῦ δραστηρίου καὶ συνετός. Julianus
 Advers. Christianos apud Cyrillum Alexandri-
 num, IV, p. 116, A: Λεγέσθω γάρ μοι, τίς
 αἰτία τοῦ Κελτοῦς μὲν καὶ Γερμανοῦς εἶναι θρασεῖς·
 Ἕλληνας δὲ καὶ Ῥωμαίους ὡς ἐπὶ κταν πολιτικούς καὶ
 φιλανθρώπους, μετὰ τοῦ στεῆρόν τε καὶ πολεμικοῦ·
 συνετατέρους δὲ καὶ τεχνικωτέρους Αἰγυπτίους· ἀπολέ-
 μους δὲ καὶ τρυφηλοὺς Σύρους, μετὰ τοῦ συνετοῦ,
 καὶ θερμοῦ, καὶ κούφου, καὶ εὐμαθοῦς.

P. 33: Εἰ μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔχεις θυμὸν] Respon-
 det Latino *bono animo esse*, ut ait H. Step-
 hanus Thesaur. Gr. L. T. I, p. 1596, F. ad-
 dens, quasi dicas *habere bonum animum*; ut
 Gallice, *avoir bon courage*. Recte quidem ille:
 nec tamen dictionis exempla apponit ex ipsis
 Scriptoribus: quae sane minus frequentia viden-
 tur quam quis putet. Nos haec annotavimus.

He-

Herodoti I, 120: referentis sermonem Magorum ad Astyagem, θάρσει τε τούτου εἵνεκα, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν. III, 85, Oebaris equifonis ad Darium, item: θάρσει τούτου εἵνεκα, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν. Dionis Cassii LI, 12, T. I, p. 642, Caesaris Octaviani ad Cleopatram: θάρσει, ὃ γύναι, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν, οὐδὲν γὰρ κακὸν πείσῃ. Luciani Hermouimo §. 4, T. I, p. 743: Ἀλλὰ θαρβεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν. Ad hanc communem rationem interpretandus est Eunapius, non ad praecepta Philosophorum de virtute εὐθυμίας: quam Cicero De Finibus V, 8, sic memorans: „*Democriti autem securitas, — est animi tamquam tranquillitas, quam appetant εὐθυμίας*” rem ipsam definit: in sequentibus autem, 29, etymologia nominis vim aperit, dicens: *Democritus — investigatione naturae consequi volebat, ut esset bono animo; id enim ille summum bonum, εὐθυμίαν, et saepe ἀθαμβίαν, appellat, id est, animum terrore liberum. Neque erat, quare haec moveret Carpzovius.*

P. 33: ὑπταίαι χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα] Proverbii vim habet: i. e. *libenter*; dona enim accipienda erant manibus supinis, non pronis. Notatis Editoris addantur Basilii M. Epistola LXXVII, T. III, p. 136, C: ἵτημι ἡμεῖς ὑπταίαι χερσὶ τὴν παρουσίαν ὑμῶν δέξασθαι. Joannes Chrysostomus Homilia ad Antiochenos VI,

P.

p. 80, E: ἡ κοινὴ πάντων ἡμῶν μήτηρ τοὺς καλ-
 τοὺς ἀπλώσασα, καὶ ὑπτίαις ὑποδεξαμένη χερσὶ,
 καὶ ἐκάστην παρακαλεῖ τὴν ἡμέραν — Seneca De
 Ira, III, 20: *in hos enim (Macrobios) quia*
non supinis manibus exceperant servitutem,
misisque legatis libera responsa dederant, quas
contumeliosa reges vocant, Cambyses fremebat.
 Suetonius in Vitellio Cap. VII: *Advenientem*
male animatus erga principem exercitus, pro-
nusque ad res novas, libens et supinis manibus
excepit, velut dono Deum oblatum, ter Consu-
lis filium actate integra, facili ac prodigo
animo. Sic et Deorum imagines supinas manus
 protendebant, ut dona precantium accepturae:
 quo in more festive ludit Aristophanes Ecclef.
 versu 772:

Οἶσιν δοκεῖς τίς, ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
 Οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
 Ἡμᾶς μόνον δεῖ, νῆ Δία· καὶ γὰρ οἱ θεοί·
 Γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τὰγάλματα
 Ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα δίδοναι τὰγαθὰ,
 Ἔστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
 Οὐχ' ὥστε δώσονται, ἀλλ' ὅπως τι λήφεται.

Videatur Scholiastes. Qui Deos orant, subin-
 de manibus supinis inducuntur, scilicet ut illo-
 rum dona accepturi. Plutarchus in Tito Flami-
 nio p. 382, D: τοῦ Τίτου τὰς χεῖρας εἰς τὴν
 αἰ-

ὄφρα δὲ ὑπὸ τῆς ἀνατείναντος, ἐστῆτος καὶ προσευ-
χόμενος. Virgilius Aen. III, 176:

*Corripio δ' βρατὶς corpus, tendoque supinas
Ad coelum cum voce manus, et munera libo
Intemerata focis.*

IV, 204.

*Dicitur ante aras, media inter numina Deorum,
Multa Jovem manibus supplex orasse supinis.*
ubi alia attulit de hoc ritu eruditissimus interpre-
tum Delacerda. Horatius Carm. III, 23, 1:
Coelo supinas si tuleris manus —.

Ovidius Metamorphos. VIII, 681:

*Attoniti novitate pavent, manibusque supinis
Concipiunt Baucisque preces timidusque Philemon.*

Sic et in precibus ad homines apud Livium
III, 50 *Virginus — supinas tendens manus,*
commilitiones appellans orabat. At in disse-
rendo molle et indecorum habebatur, notante
Dione Chryf. Or. XXXIII, p. 409, D, τὸ ταῖς
χερσὶν ὑπὸ τῆς διαλέγεσθαι.

P. 33: τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν] Lucianus De Ca-
lumnia 24, T. III, p. 154: ἐνδακόντα τὸ χεῖλος,
ὑποτρέφειν τὴν ὀργήν. Alciphron III, 58: τρέμω
ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω πα-
ρίοντες.

P. 34. οὕτω δὲ ἕως ὑπέβαινον, ἐξῆι καθάπερ
φεύγων.] Sic Xenophon subinde, et Expedit.
Cyri III, 4, 7, ἕως ὑπέβαινον, αὐτοὶ illuxit:
ibi-

ibidem 2, 1: *ἡμέρα τε σχολῶν ὑπέφαινε*, et alibi: Aristides T. I, 348: *ἰωσφόρος τε ὑπερέτχε καὶ φῶς ἡμέρας ὑπέφαινε*. Pollux I, 14. Item *ἔαρ ὑπέφαινε*: de quo Valckenarius ad Herodotum VIII, 130. Videtur autem ante *ἔφη* desiderari particula: vel *καὶ*, ut in usu verbi *φάσκειν*, v. c. *οὐκ ἔφη τοῦτο εἰπὼν, καὶ ἔφη*, *nondum hoc dixerat, et abiit*: vel *ὅτε*, ut in Homericis, Iliad K, 540: *Οὕτω πᾶν εἶρητο ἱππας, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί*. Cicero Or. Pro Roscio Amerino 34: *Nondum lucebat, quum Ameriac scitum est*.

P. 34: *εἴτε ἡμεῖς, εἴτε δαίμονες, εἴτε τι θεώτερον γένος ἦσαν*] Poterat brevius dicere, *εἴτε θεοὶ ἦσαν*: caeterum ordinem et gradus praestantiae servat. Quatuor enim sunt genera animalium rationalium: *dii, daemones, heroes, homines*: ex his *heroes* fuerunt homines pie justeque vitae functi: *daemones* non item in humanis corporibus nec homines fuisse censentur. Caeterum duo genera et boni et mali habebantur: Ita primum, auctore Hesiodo, popularis religio ferebat, deinde planius docuere philosophi: Plato Cratylo p. 263. Plutarchus De Defectu Oraculorum p. 315, A: *Ἑλλήνων δὲ Ὅμηρος μὲν φαίνεται κοινῆς ἀμφοτέρους κράμενος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τοὺς θεοὺς ἔστιν ὅτε δαίμονας προσαγορεύων*. *Ἡσιόδος δὲ καθαρῶς καὶ διωρισμένως πρῶτος ἐξέθηκε*.
τῶν

τῶν λογικῶν τέσσαρα γένη, θεοὺς, εἴτα δαίμονας πολλοὺς κἀγαθοὺς, εἴτα ἥρωας, εἴτα ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἥρωας ἀποκριθέντων. Idem De Iside et Osiride p. 361, ubi de Platone Sympos. p. 327, qui daemones medium fecit genus inter homines et deos, interpretes et nuncios utrorumque invicem, ἀγγέλους: et nos illic plura notavimus. De *heroibus* satis nunc fit lectores rejicere ad Spanhemii Commentarium in Juveni Orat. I, p. 294, sequ.

P. 34: ἐπὶ τετρακύκλου ὁχήματος] De hoc genere videatur Jo. Schefferus De Re Vehicularia, II, 9, p. 239.

P. 34: ἐξήγγειλε] Sic et Mediceus. Quod antea ferebatur ἀπήγγειλε ex proximo ἀπειλᾶς natum erat: quae similitudo propinquorum verborum frequentissima fuit librariis errorum causa: ut saepe monuimus, et fortasse aliquando multis exemplis ostendemus.

P. 35: τὴν παῖδα ἔχειν ὑφ' ἑαυτοῖς] Hic est usus Praepositionis ὑπὸ Dativo junctae, de educatione vel institutione sub parentibus vel magistris. Galenus De Libris Suis T. I, p. 50, A: ὑπὸ πατρὶ παιδευθέντες. Herodianus V, 3, 7: ὑπὸ δὲ ταῖς μητέρας καὶ τῇ μάμμῃ ἀντρέφοντο. Himerius Orat. XIV, 6, p. 614: ὑπὸ σοι μὲν τὰ Μουσῶν χορεύειν ὀφείλομεν. Plutarchus Coriolano p. 214, A: τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ.

Set-

Sertorio p. 580, B: λέγεται δὲ οὐχ ἥκιστα τῆς πατρὶδος ἐπιθυμεῖν διὰ τὴν μητέρα, τραφεὶς ὀρφανὸς ὑπ' αὐτῇ, καὶ τὸ σύμπαν ἀνακείμενος ἐκείνῃ. Jam Homerus Iliad. E, 555, Ἑτραφέτην ὑπὸ μητρὶ — De eodem usu ὑπὸ τινι, *sub duce aliquo, sub aliquo imperatore, militare*, diximus ad Plutarchi Moralia p. 204, A.

P. 35. τὸν Ὅμηρον.] Odysf. P. 484: quocumq[ue] conferendus est Hesiodus loco, quem supra significavimus, quemque Clarkius attulit, Ἐργ. κατὰ Ἡμ. 107 — 200.

P. 35: ᾗτο ξένους μὲν ἀνδράσι, θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι] Significantius fuerat scripsisse: ᾗ. ξένους μὲν, οὐ μέντοι ἀνδράσι, θεοῖς δὲ σ. Et fortasse sic reliquerat Eunapius; siquidem ἀνὴρ apud Homerum semper *hominem* significat et θεῶ apponitur: ubi autem declaratur diversitas sexūs dicitur ἄρσιν· veluti Iliad. Θ, 7: Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγῃ μῆτε τις ἄρσιν, Παιρῶτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος — Nunc hujus Eunapiani loci compositio parum abest ab illo Luciani ridiculo, qui in Jove Tragoedo cum, ad Deos dicentem, eos Ἄνδρες θεοὶ appellantem facit, T. II, p. 658.

P. 36: ἐπὶ τὸν ἐσπέριον ὥκαιον] Editor ait: *Vide Carpxonium*. Quem quum ego non habeam, neque proinde scire possim, an hunc locum ita probabiliter explicuerit, ut meam operam supervacaneam reddiderit; aequi lectores
mi-

mihī ignoscent, si forte interpretationem ab illo jam vel confutatam, vel occupatam, reposuero. Ergo illa ad Occidentalem oceanum regio praecipuam habebat divinitatis opinionem, et propter alias causas, et quod illic essent Elysii campi, *heroum* pie defunctorum sedes ac domicilium, in quo genere Eunapius hospites illos et magistros Sosipatrae haberi volebat. Et conveniunt haec cum Hesiodis *Ἑργ. κ. Ἡμ. 166 — 173*. Ibi enim Saturnus regnabat: τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλευε· Καὶ τοὶ μὲν ναίουσι ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιθήα καρπὸν Τρις ἔτερος θάλλοντα φέρει Ζεῦδωρος ἄρουρα. Ad hanc fertilitatem spectat agrorum proventus, quo hospites ignoti patrem Sosipatrae auxerunt. Elysio autem campo, quem primus hoc nomine Ἠλύσιον πεδίον Homerus *Odysl. Δ, 563*, deinde alio nomine *μακάρων νήσους* celebravit Hesiodus: *Elysio* igitur campo, et *insulis beatorum*, locum Homerus jam posuerat ad Zephyrum, id est, ad Occasum Solis hibernum, quod interpretes ad Hispaniam et ultra eam retulerunt; et sequentes alii poetae similia prodiderunt, teste Strabone III, p. 223, et sequ. Historici adeo, veluti Theopompus, de quo Aelianus Var. Hist. III, 18, ubi videatur eruditissima Perizonii enarratio Num. 7. *Mela Geogr. III, 10*, ibique Js. Vossius. At pos-

[H]

tea

tēa fuerant, qui hunc locum in Britannicas Insulas, ultra Britanniam ad Occasum Solis aestivum sitas, transferrent. Ibi Saturnus dormire, animi hominum piorum post mortem habitare, dicebantur, aliaque mirabilia esse ac fieri fabulas ferebant, ut cognoscere licet ex Plutarcho De Defectu Oraculorum p. 419, E: De Vultu Lunae p. 941, sequent. quod significat Proclus Comment. in Plat. Tim. I, p. 35: et in fragmento Commentarii ad Hesiodum *Ἐργ. κ. Ἥμ.* 169, a nobis edito Tomo V, Parte III. Cum Hyperboreis adeo similis felicitas communicabatur ab auctoribus, quos Mela III, 5, 1, et Plinius IV, 26, sequuntur.

P. 36: *συμφαντότατα*] Credibile est Eunapium scripsisse *ἐμφαντότατα*. Illud sine exemplo in Stephani Thes. Indice fertur; nec alibi legere me memini; nec, si legeretur, significationem huic loco accommodatam adferret, qui requirit *manifestum*, non *simul apparens*.

P. 36. *σωφρόνεια ἐνδουσιάζων.*] Haec vulgo opponuntur; est enim *ἐνδουσιάζων* furor, sed *divinus*, *θελα μανία*, ut est apud Platonem in Phaedro p. 343, G, sequ: Plutarchum in Amatorio p. 728, D. Aristidem T. II, p. 392. Igitur, ut divinam virtutem, *σωφροσύνην* non excludit. *Περὶ ἐνδουσιάζου* fuit Theophrasti liber.

P.

P. 37. *πρὸς ἄνθρωπον*] Antea aliquoties in de-
terioriorem partem usurpavit Ennapius p. 21, 24,
33: nunc in aliquanto meliorem adhibet: i. e.
ὡς ἂν ἄνθρωπον ἔχον πρῶτον, πᾶν τὸν λόγον
ἐκείνους, harum literarum; quippe majores ac di-
vinas doctrinas colens.

P. 37: *πρὸς τὰ θεῶν δὲ οὐδὲ ἀντὶ*.] Nec Junii,
nec Huetii, interpretatio probabilis est. Haec
enim manifesto ad antecedentia spectant, ac de
filiis tribus Sosipatrae dicuntur: i. e. omnes *filii*
tres filii expertes erunt boni ejus, quod huma-
num bonum videtur, divini autem boni nullus
eorum expertis erit: per constructionis mutationem
dixit *ἀνθρώπου πρὸς τι*, quod modo dixerat *ἀν-*
θρώπου τι. Quod autem dicit humanum bonum?
quod divinum? Illud scilicet sunt magni hono-
res et opera: hoc divina religio majorum. Neque
haec abhorrens ab ea narratione de tribus his
filiis, quae p. 41, 42, additur. Unum est ibi,
quod dicitur, *οὐδὲ ἐν τοῖς ποσὶ ταῖς Σωσιπά-*
τραις εἰς τὸν χρόνον ἀπερὶσσεύεσθαι, neque de rebus
futuris Sosipatra ab oraculi veritate aberravit,
quod refertur ad haec ipsa vaticinantis Sosipatrae
verba de suis filiis, et suspicionem movet, plura
hoc ipso loco eam de suis filiis, praesertim de
duobus causarum patronis, dixisse, quae ex
libro exidentino, et nunc à nobis desideren-
tur.

[H] 2

P.

P. 37: καλὴν μεταλαχὼν λῆξιν —] Expositio dicitur λῆξις *de statu post mortem*, quasi *de portione, quam quis fato sortitus est*. Sic Euphrius de Chrysanthio p. 205 (edit. Commelin. a 1596) in filii obitu, τῷ παιδί συγκαίρων τῆς λήξεως. Item de ἑρσο p. 209: νοσηλευθεὶς εἰς τὴν προσήκουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Aristides T. I, p. 70: μεταστάντος τάνδρος εἰς τὴν καλλίω τε καὶ θεοφιλεστέραν λῆξιν. Himerius Ecl. X, 12: ἡ ἀνω λῆξις, *coeleste domicilium*: item Or. I, 10. XXIII, 11. πόρρωθεν ἔρα ἐμελέτας τὴν ἐνθένδε ἀναχώρησιν, πόρρωθεν ἰδύλους τοῖς δυναμένοις τεκμήρασθαι ὅτι κρείττων ἔρα ἦσθα τῆς τῆδε λήξεως. Jamblichus apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 904: αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἀφ' ὧν αἱ ψυχαὶ συνεκληρώθησαν — τοιαύτην λῆξιν. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 272: τῆς δὲ κοινωνίας τῶν θείων ἀνδρῶν εἴ τι μέτεστιν ἡμῖν δηλώσομεν ἀντεχόμενοι τῶν σπουδαίων ἔργων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, οἷς μόνοις ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ θεραπεύεται, καὶ τῶν τῆδε ἐλευθεροῦται πόνων εἰς τὴν θεῖαν λῆξιν μεθισταμένη. Eusebius Praep. Evang. III, 6, p. 142, A: τὰ μὲν γὰρ παρ' ἡμῖν θεῖα λόγια οὐδ' ὅλως ἀγαθὸν οἶδεν ὀνομάζει δαίμονα, πάντας δὲ πονηροὺς εἶναι τοὺς τῆς λέξεως ταύτης καὶ δὴ καὶ τῆς προσηγορίας μετεληχθότας· ubi legendum οἶδεν ἢ ὀνομάζει, et λήξεως. Et vero haec λῆξις, a verbo λαγχάνω, aliud ac λῆξις, *desinendi actus*, *ces-*
sa

fatia, a λήγειν *desinere*: quae confunduntur apud Suidam loco mutilo in Ἀἴξις: ubi postremum εἰς ἀμείνων λήξει, *in meliorem sortem*, significat beatum animi post hanc vitam statum.

P. 37. Σοὶ μὲν γὰρ περὶ σελήνην ἢ χορεία] Luna domicilium daemonum bonorum, heroum, hominum piorum in hac terra defunctorum. Plutarchus Quaest. Rom. p. 282, A: De Genio Socratis p. 591, B: fusius et subtilius De Vultu Lunae p. 942—945. Porphyrius De Antro Nympharum Cap. XVIII, p. 18. Jamblichus De Vita Pythagorae §. 30. Hierocles Commentario in Aurea Carmina p. 312. Eusebius Praep. Evang. III, p. 141, C. Et quod Sosipatra ait, *se habituram statum praestantiorum*, significat sibi factum esse, non circa Lunam versari, sed altius et in sublimiorem aetherem et in Solem abire. *In Solem*, hanc habet rationem, quod ad hominis generationem Sol νοῦν confert, Luna ψυχὴν, Terra corpus, τὸ σῶμα; igitur duae mortes homini constitutae sunt: prima, qua corpus in Terra relinquitur, ψυχὴ et νοῦς in Lunam abit: altera, qua ψυχὴ in Luna relinquitur, νοῦς ad Solem redit, ut Plutarchus ait, l. l. p. 942—945. *In aetherem* vero sic accipiendum, quod qui optime vixissent, seque ab humana labe purgasent, continuo in purum aetherem ac Deorum naturam abirent: quod diserte traditur in Carmine Pytha-

gorico extremo: "Ἦν δ' ἀσπασίφας σῆμα' εἰς αὐτῶν
 ἐλευθέρον ἔλθης, "Εσσαι εὐδυνάτος, θένε ἀββροντες,
 οὐκ ἔτι θνήσκες. Sed *accharis* inferior pars erat
 περὶ σελήνην; superior in Sole et astris: ἐπὶ
 σελήνην, Terra et aër. Est etiam proprius phi-
 losophis usus vocabuli *χορευτής*, quo dicitur de ite-
 nere et processu animarum in satellitio et choro
 deorum, quem admirabiliter descripsit Plato in
 Phaedro p. 344, H, seq. unde *ἀνίπυος χορευτῆς*
 θεοῦ, ibidem p. 347, C: καὶ ἑκαστον θεόν, οὗ
 ἑκαστος ἦν χορευτῆς, ἐκείνον τιμῶν καὶ μιμούμενος
 εἰς τὸ δυνατὸν ζῆ. Plutarchus in *Ασπασίῳ* p. 766,
 B: διατελεῖ περὶ τὸν αὐτὸν θεόν ἄνω χορεύων καὶ
 συμπεριπολῶν. Himerius *Ecloga* X, 12: ψυχὴ
 πᾶσα ἄρτι σχοθεῖσα τῆς ἑνὸς λήξεως ἐνικαλὸν ἔτι
 φέροι τὴν θίχην τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων, ἃ τότε εἶ-
 δέν, ὅτε εὐδαίμονα χορεύον σὺν θεῶν δόφρως ἐχέ-
 ρουν. Hierocles *Commentar. in Aug. Carm.* p.
 44: ἥρωες — περὶ αὐτὸν (τὸν θεόν) χορεύουσι.
 ibid. p. 48: ὅτε πῶ θείῳ συνεπύκνεται χορῶ, τὸν
 ἄλκιον φθόνον ἀποφυγόν. Dicitur item de mundo-
 rum et astrorum motu: v. c. Platonem in *Epi-
 nom.* p. 901, C. Plutarchum *De Defectu Orac.*
 p. 432, B. *De Animi Procreatione* p. 1029, C.
 Dionysium Alexandrinum in *Eusebii Praep. Evang.*
 XIV, p. 775, A. Dionem Chrys. *Orat.* XXXVI,
 p. 443, D.

P. 37. καὶ οὐκέτι λασπείσας καὶ φιλονεικίους

τὸ

τὸ πέμπτον.] Obscure et ambigue dictum, more oraculorum scilicet, quem in hac Sosipatrae vaticinatione imitari vult. Junius verdit, *nec a quinto anno diutius divino cultui operaberis, aut etiam philosophabere*: quae ratio istam habet difficultatem, et quod Eustathius dicitur aliquando a deorum cultu et philosophia desiturus, quorum neutrum in parte felicitatis poni potest: et (quod ellipsis accipitur nominis ἔτος, quam in Graeca lingua valere mihi non persuadent viri docti, qui Lamberti Bossi de hoc argumento libellum animadversionibus suis auxerunt. Itaque mea haec est conjectura, transposita particula ἀλλὰ sic legendum esse, καὶ οὐκέτι λατρεύσεις, ἀλλὰ φιλοσοφήσεις τὸ πέμπτον· οὕτω γ. μ. φ. τ. σ. εἶδων· καὶ τον ὑπὸ σελήνην. κ. τ. λ. i. e. non amplius corpori servies, nec rursus in corpus migrabis, sed philosophaberis in quinta ac suprema aeternitate. Verbum λατρεύω et nomen λατρεία de ministerio corporis, et animo corporeis infirmitatibus inserviente, dici, ostendimus ad Plutarchum in Consolatione Apollon. p. 107, C. Item exstat in Oraculo Apollonii Tyanei apud Philostratum VIII, p. 371:

Ἀθάνατος ψυχῇ, κ' οὐ χρήμα σὸν ἀλλὰ προνοίης,
 Ἡ μετὰ σῶμα μαραινέν, ἔτ' ἐκ δεσμῶν θοδὸς ἵππος,
 Ῥηϊδίως προθοροῦσα, κεράννυται ἡέρι κούφῳ
 Δεινὴν καὶ πολύτλητον ἀποστέρξασα λατρείην·

[H] 4

De

Denique τὸ πῆμπτον scilicet ὄν, et ἡ πῆμπτη οὐσία, quid fuerit Aristoteli, unde eam Juniores Platonici sumserunt, nemini historia philosophiae vel leviter tincto ignotum: nunc nobis satis est testem laudasse J. Davisium ad Ciceronis Academica-I, 8. Indidem fluxisse videtur Horatianum Carm. I, 13, 16: *oscula, quae Venus*

Quincta parte sui nectaris imbuît.

P. 37: τὰ σὺν εἰδωλον] *Idolum tuum*: pars animi in magicis rebus valde tractata, quam Sosipatra ut ἐνθεος ac τεθειασμένη cognitam habebat. De qua parte quaedam diximus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 97 — 100; alia Mosheimius ad Cudworthi Systema Intellect. p. 402, 407, 524. Huc potius referendum εἰδωλον, quam cum Carpzovio ad vultum et figuram corporis, unde φυσιογνωμονεῖται, quae potius εἶδος, ἰδέα, φύσις, dicitur.

P. 37: καὶ τὴν ὑπὸ σελήνῃ παρελεύσῃ τέκον σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐνήῳ Φερᾷ] *et locum, qui est sub Luna, praeteribis bono et moderato itinere, i. e. vitae cursus in hac Terra tibi obtinget bonus et moderatus*. Sic τὰ ὑπὸ σελήνῃ dicitur Terra nostra; quod annotavimus ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 369, D. Significat vero etiam nonnunquam spatium proximum Lunae inter ipsam et Terram; quod ipsum est domicilium animorum, qui in hac Terra pie sancteque vixerunt:

V.

v. c. apud Hieroclem Commentar. Aur. Carm. p. 312: — σῶμα δὲ συμφυὲς ἔχον τόπον δαίται εἰς κατὰταξιν ἀστροειδῆ, ὅλον ἴσιν ζήτων· πράτοι δ' ἐν τῷ τοιούτῳ σώματι τόπος ὁ ὑπὸ σελήνην προσεχῶς, ὡς ὑπερέχων τῶν μὲν φθαρτῶν σημάτων, ὑποβεβηκὼς δὲ τῶν οὐρανίων, ἐν αἰθέρα ἐλεύθερον εἰ Πυθαγόρειοι καλοῦσιν· ut hujus loci sensus etiam hic esse possit, *et iter à Terra in Lunam tibi bonum et moderatum erit.* Adeo scriptor orationem ambiguitate ad oraculorum similitudinem conformare studuit. Priorem tamen interpretationem, ut probabiliozem, teneam. Et Cicero spatium *infra Lunam* pro *Terra* posuit, Somnio Scipionis, Cap. IV: *in infimoque orbe Luna, radiis solis accensa, convertitur: infra autem jam nihil est nisi mortale et caducum, praeter animos generi hominum munere deorum datos: supra Lunam sunt aeterna omnia.* Ad quae verba Macrobius in Commentario I, 21, p. 112: *infra Lunam et aër et natura permutationis pariter incipiunt: et sicut aetheris et aëris, ita divinorum et caducorum, Luna confinium est.* — Nam, quia *Terra, aqua, et aër infra Lunam sunt*, ex his solis corpus fieri non potuit, quod idoneum esset ad vitam: sed opus fuit praesidio ignis aetherei, qui terrenis membris vitam et animam sustinendi commodaret vigorem, qui vitalem calorem et faceret et ferret. Huc etiam

facit quod, si iter à Terra in Lunam significaretur, dicendum erat διαλεύσθῃ, vel διεξελεύσθῃ, *permeabis, peragrabis, pervehēris*. Nunc vero dicitur παρελεύσθῃ, *praeteribis, praetervēheris*: quod convenit cum notione huius loco apta, qua vita et commoratio in hac Terra dicitur *παρεπιδημία*: veluti ab Aeschine, qui dicitur, in Axiocho §. 4. et aliis, quos memorarunt Gatakerus ad M. Antonin. II, 17, et Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. T. I, p. 434: et quod, in hoc obiter facto peregrinationis diverticulo, commorandi lenocinia et illecebras praetervēhi debemus, veluti Ulysses Sirenas *παρήλασεν*, Odysf. M, 197; quo conferendus est Duportus in Gnomologia HomERICA p. 212. Denique, quod Carpzovius verba ἀγαθὴ καὶ εὐνήν φερεῖ Platonis esse dicit in Cratylo, veremur ne aliquid erroris sublit; si quidem nec nos ea in illo Dialogo legimus, nec Ruhnkenius ad Timaeum in Voce Εὐνίας ea omnino ex Platone attulit.

P. 38: ἀναγκαίως εἶν] Olim in Epistola Critica correxi ἀναγκαίως ἔχει, et nunc item facio: et magis etiam, quod multis postea exemplis hanc unice legitimam formam esse cognovi: Euripides in Hypsipyla apud Plutarchum in Consolat. ad Apollon. p. 111, A: — καὶ τὰδ' ἐχθρῶναι βροτοὶ εἰς γῆν φέροντες· τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει, βίον διεκίζειν ὅσπερ κάρπιμον στάχυν — Oreste 715: —

vñv

ὅν ὁ ἀναγκαίως ἔχει ἀνάγκη εἶναι τῆς τοῦτοῦ
 τῆς τύχης. Phoenissis 361: 'Ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει,
 Πατρίδος ἱρᾶν ἀκοντῶν. Hercule Furante 502:
 Θάψειν γὰρ ὡς τοικ' ἀναγκαίως ἔχει. Et aliis lo-
 cis notatis a Berglero ad Aristophanis Vesp. 260:
 Κ' οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεόντων
 "Ἦσαν ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Plato Leg.
 VI, p. 621, G: πρὸς δὲ τὴν τῶν γάμων κοινωνίαν
 καὶ σύμμεξιν ἀναγκαίως ἔχει τὴν ἀγνοίαν ἐξαι-
 ρεῖν — XI, p. 681, F: ἀναγκαίως ἔχει εἰς ἄλλου
 χάριν ἐξοικίζεσθαι τὸν ἀπάτορα. Diphilus apud
 Athenaeum VI, p. 228, A: — ἀναγκαίως ἔχει
 "Ἡ λωποδυτεῖν τῆς νύκτας, ἢ τοιχαρνεῖν. Aeschi-
 des Orat. T. II, p. 271; ἀναγκαίως ἔχον ἀπο-
 λυθῆναι. Aristocles apud Eusebium Praep. Evang.
 XIV, p. 758, C: ἀναγκαίως δ' ἔχει πρὸ παντὸς
 διασκεψασθαι περὶ τῆς ἡμῶν αὐτῶν γνώσεως" ibid.
 p. 762, D: ἀναγκαίως ἔχει δοξάζειν πάντα τε καὶ
 πάντως" ibid. p. 769, A: ἀναγκαίως οὖν ἔχει καὶ
 περὶ τούτου σκέψασθαι.

P. 38. Καὶ ἀντεκάλητο γε αὐτῷ φιλοσοφεῖν —]
 Non reddidit Junius. Forte quis ita accipiat,
 quasi Sosipatra, quum apud eam domi Aedesius
 ejus pueros erudiret, ipsa praefens e regione illius
 confiderem, ipsa quoque philosophata sit. Et com-
 paret adeo illud Sapphicum: Φαίνεται μοι τήνης
 Ἰσος θεοῖσιν "Ερμαιν' ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει
 καὶ πλάσιον ἂν φυνεύ — Σας ἑπακούει. Atqui
 Eu-

Eunapius hoc dicit: *Aedefius pueros Sôphratrae erudiebat: et ipsa domi suae scholam habens philosophiam docebat, quasi rivalis aemula Aedefi: et qui ab hoc ad illam ventitabant auditores, nemo non Aedefi quidem accuratam doctrinam ac disferendi rationem amore et admiratione prosequabatur, mulieris autem divinam animi fervorem adorabat et colebat. Doctorum, Profesorum, Sophistarum, est καὶ δὲ et καθήκει: sic ἀντικαθῆσθαι idem est quod ἀντιπροστεῖν, si plures Sophistae in eadem urbe essent. Libanius Orat. De Vita Sua T. II, p. 38, A: ἡγία μὲν δὲ καὶ ταῦτα τὸν ἀντικαθήμενον· et mox B: ὥσπερ ἴππος ὑπὸ τοῦ ἐμβόλῃτος ἐλαυνόμενος ὁ ἀντικαθήμενος ἐχώρει· dicit de aemulo suo Sophista in urbe Antiochea. Caeterum recte Editor ex codicibus scriptis αὐτῷ dedit pro αὐτοῖς.*

P. 38: οὐκ ἔστιν ὅστις] Subjiciendum οὐ, vel hoc loco, vel proxime post Αἰδελίου, unde propter similitudinem postremae syllabae facile excidere potuit. Ratio apparet ex interpretatione nostra antecedentis loci.

P. 38: κατεβιάζετο. Καὶ ὁ μὲν —.] Inter haec duo cola aliquid excidisse videtur, quod ad sententiae et constructionis absolutionem desideratur.

P. 38: ἀν μὲν παρῇ Φιλομήτωρ —.] Veterem nostram correctionem, παρῇ pro γὰρ ἤ, quamvis a

CO-

codicibus non confirmatam, haud temere in contextum recepit Editor. Similis est res in descriptione amoris *apud Platonem* in Phaedro p. 348, E: ἱρᾷ μὲν οὖν· ὅτου δὲ, ἀπορεῖ· καὶ οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν οἶδεν, οὐδ' ἔχει φράσαι· — καὶ ὅταν μὲν ἐκείνος (ὁ ἐρώμενος) παρῇ, λήγει κατὰ ταυτὰ ἐκείνῳ τῆς ὁδύνης· ὅταν δ' ἀπῇ, κατὰ ταυτὰ αὐτοῦ ποθεῖ καὶ ποθεῖται.

P. 38: δάκνεται μου καὶ στρέφεται — ἡ καρδία.] Prius dicendi genus illustravit Kusterus ad illud Aristophanis Acharn. I, δέδηγμαί τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Alterum nos nuper explicuimus ad Plutarchi dictum De Discern. Adulat. et Amico p. 69, F: Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξήγαγεν ἀληθείην ἐξελεγχομένου, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε.

P. 39: Μάξιμος δὲ — τὸ ἔλαττον.] Haec sine lacuna sic legam: Μάξιμος δὲ τε ἐνέκειτο διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθεῖν ὃ τινι πέχρηται (Φιλομήτωρ), βίαιοτέῳ δὲ καὶ δυνατωτέρῳ καταλύσαι το ἔλαττον· et hanc in sententiam interpreter: *Et vero Maximus etiam instabat, cum per haruspicinae scientiam cognoscere, quo divinandi et incantandi genere usus esset Philometor: tum huius infirmius genus suo ipse efficaciori genere evertere et vincere.*

P. 39: μεγαλαυχότερος — πεπειραμένος] Levi mutatione corrigendum videtur: *μεγαλαυχότερο*
γε-

γενεῶς; ὃς καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναικα εὐμενίας
ἀσφαλῶς πεποιθήμενος· i. e. *existi, animum elatus,*
ut qui iam certum divinitatis mulieris particu-
lym fecisset. Post γενεῶς additum ὃς, ut quod
et sententia postulat, et similitudine antecedentis
ὃς exciderit: Junius etiam vertendo supplevit.
At δὲ ante ἀσφαλῶς deletum, item et postulante
sententia, et ortum similitudine sequentis syllabas
ὃς, quae magis etiam existat in majuscula litera-
rum forme vocabulorum ΔΣ et ΔΕ, quae ali-
quoties apud Plutarchum et alios scriptores con-
fusa me observare memini. Nam, et singulares
literas Α et Δ, item Ε et Σ, frequenter librariis
permutari, constat. Caeterum, ne quis δὲ teneatur
ex usu particulae duplicis καὶ — δὲ, quae signi-
ficat *atque adeo*, de qua alibi diximus, hujus
loci constructio hanc formulam respuit.

P. 39. τοὺς θεοὺς σε,] i. e. *Deos obtestor,*
Deos tibi adyaco testas, per Deos: olim jam in
Epistola Critica errorem Junii, hanc jurandi for-
mulam ignorantis, notavi, ablegans lectores ad
J. Uptonum fusius eam interpretatum ad Epicte-
tum p. 355.

P. 40: ἢ δὲ Σωσιπάτρα γυνὴς καὶ διαφερόντος
ἀνδρὸς τοῦ λοιποῦ τῆς φιλομήτορος] i. e. *per reli-*
quum deinde tempus Sosipatra Philometorem vi-
debat sincere et eximie: i. e. *ea erga eum animo*
erat, ita eum videbat, ut cujus non quidem
am-

*amplius amare affecta esset, sed quem tamen aliis praeferret. Primum γνησίως est pure, sincere, intemerate; opponitur spurio; est igitur vero ac divino, non spurio et humano, affectu: nec referendum ad cognationem; quippe et συγγενικῶς dicendum fuisset. Tum, διαφερόντως, ut διαφέρειν, διαφέρειν, proprie differentiam notans, eam imprimis significat, quae in meliorem partem fit, praestantiam, excellentiam: v. c. apud Plutarchum Consol. Apollon. initio, p. 101, F. Sympos. p. 723, D. Numa p. 65, B. Solone p. 93, F. Pericle p. 165, D. Convenit igitur fere cum eo, quod ab hodiernis dicitur aliquem distinguere, cum distinctione videre. Denique δρᾶν τινα exquisito usu valet, non simpliciter quem videre, sed cum quodam animi adfectu. Sic cum Adverbiis: v. c. ἡδέως; apud Xenophontem Memorab. Socr. II, 7, 12: ἡδέως ἀλλήλας ἰώρων. Plutarchum in Consol. Apollon. p. 121, E: ταῦτα ἡδέως ἰώρων. Aelianus Nat. Animal. VII, 48: πυνθάνομαι — πρᾶον ἐλέφαντα — στεφανόπωλιν γυναῖκα δρᾶν ἡδέως. Et sine Adverbio v. c. Aristides T. I, p. 561: σφᾶς αὐτὰς ὡς ἐχθροὺς προσορᾶν, οὐ σωτήριον· i. e. non salutare est, se invicem ipsos intueri ut hostes. Dio Cassius LVII, 1, p. 846, de Tiberio: τὸν τε ἐχθιστον ὡς οἰκιστότατον ἔστιν ὅτε ἰώρα, καὶ τῷ φιλάτῳ ὡς ἀλλοτριωτάτῳ προσεφέρετο. Item specto quid, σιγᾷ
*deq**

deo alicui rei, rationem habeo alicujus: Plutarchus Apophth. Lac. p. 218, F, οὐ τοῦτο — ὁρᾶν δεῖ· *non hoc agendum*. Pyrrho p. 396, F: Ρωμαῖοι — ἀφειδούντες ἑαυτῶν, καὶ τὸ τρῆσαι καὶ καταβαλεῖν ὁρῶντες, τὸ δὲ παθεῖν εἰς οὐδὲν τῷ βίοντι: *prodigi vitae non curabant, quid ipsi passuri essent, unice cogitabant, quomodo hostem ferirent ac dejicerent*. Dio Chrys. Or. XXXI, p. 329, — τὸ λυσitteλὲς εἶναι δεῖν τινὲς ὁρᾶν ἐξ ἅπαντος. XXXV, p. 430, C: τοῦναντίον ὁρᾶν, *contra agere, contrarium spectare, contrarium confectari*.

P. 40. περὶ καθόδου ψυχῆς] i. e. *de animae humanae à coelo terram et corpus descensu*; recte Editor e codicibus suis restituit, pro vulgato περὶ καθόλου ψυχῆς, quod debebat dici π. τῆς κ. ψ. saltem ut significaret, *de anima universi*, vel *de animae notione universali*. Sed καθόδου unice verum, et magnum est argumentum philosophiae Platonicae, cum omnis, tum praesertim posterioris, et hoc ipso nomine subinde significatur. Plotinus, IV, 3, 12, p. 381, E: — ὑφ' ἑνα λόγον πάντων τεταγμένων ἐν τε καθόδοις ψυχῶν καὶ ἀνόδοις· ibid. IV, 9, 5, p. 473, A — B: ἥτε εἰς τελείωσιν καθόδος τοῦ παντός — τὸ ἐκούσιον τῆς καθόδου καὶ τὸ ἀκούσιον. Porphyrius De Antro Nympharum Cap. II, p. 250: κατέδειξε καθόδον τε ἀνθρώποις πᾶσι, καὶ πάλιν ἄλλην ὁδὸν πᾶσι θεῶς·

eisdem mox ἀνάβασιν et κατὰβασιν dicit; ut item
De Abſtinentia III, 30, p. 49. Jamblichus De
Anima apud Stobaeum Eclog. Phylsc. p. 904: —
ἐπὶ καθόδοι γίνονται τῶν ψυχῶν ἅλλαι ἀπ' ἁλλῶν
διακληρώσειν. Hierocles Commentar. Aur. Carm.
p. 250: τοῦτοις δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἐστὶ σύμφωνος;
περὶ μὲν τῆς καθόδου ταυτὶ λεγόν· — περὶ δὲ τῆς
ἀνόδου ταῦτα — Ibid. p. 312: ἀθανάτων μὲν τῇ
ἀνόδῳ, θνητῶν δὲ τῇ καθόδῳ γιγνομένων.

P. 40: τί τὸ κολαζόμενον] i. e. quare pars animae
punitur propter peccata puniatur: de quo Plotinus
I, 1, 12, p. 6; E, III, 2, 4, p. 238 et alibi;
Hermes Trismegistus in Pimandro Cap. X, §. 20;
p. 28. edit. Flusſatis: Hierocles Commentar. Aur.
Carm. p. 162 ſeq., et nōs olim ad Plutarchum
De Sera Num. Vind. p. 122.

P. 41: ὅτι πανταχοῦ εἴη — ὡς περὶ οἱ φιλοσοφῶντες
περὶ τῶν θεῶν λέγουσι] Omnes, exceptis iis, qui
ipsam Divinam naturam aut Providentiam tollunt;
ſed magis celebratum in Plotini Schola: v. c.
p. 298, 527, 660, 662, 750, 765, ubi quoque
illud paradoxum, Deum ubique et nusquam eſſe;
quod etiam ad Ψυχὴν et Νοῦν refert Porphyrius;
Sententiarum Cap. XXXI, p. 231: 'Ο θεὸς παντα-
χοῦ, ὅτι οὐδαμοῦ· καὶ ὁ νοῦς πανταχοῦ, ὅτι οὐδα-
μοῦ· καὶ ἡ ψυχὴ πανταχοῦ, ὅτι οὐδαμοῦ κ. τ. λ.

P. 41: ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ] i. e.
Obiit relictis tribus illis filiis. Exquiritur dī-

cendi formam illustravit Hemsterhusius ad Luciani Dialogos Mortuorum T. I, 355 et 356, laudans etiam Junium haec Eunapiana recte verentem.

P. 41: τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν] In hoc usq[ue] proprietas est quaedam Platonica, quae late ad posteros manavit: ex Apolog. Socr. p. 360, D: διασκοπῶν οὖν τοῦτον· ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν δὲ τις τῶν πολιτικῶν κ. τ. λ. quod ipsis verbis adscivit Aristtaenetus I, 5: ἐνθα καὶ γυνή τις παρῆν· ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν αὐτὸς ὁ Καρίδης, οἷσθα δὲ τὸν νέον ὡς ἐρωτικὸς, ἐν ἀγορᾷ προιοῦσαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει· quod olim notavi in Epistola Critica p. 49. Jam Lyſias Adversus Eratosthenem p. 207: ἔφευγεν ἐξ Ἑλλησπόντου τριήραρχος καταλιτὼν τὴν ναῦν μετὰ Ἰατροκλέους, καὶ ἐτέρων, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν. Dionysius Halicarnasensis Antiqu. Rom. II, 24, p. 94: Ῥώμυλος — νόμους καλοὺς καὶ συμφέροντας, ἀγράφους μὲν τοὺς πλείστους, ἔστι δ' οὗς καὶ ἐν γράμμασι κειμένους, καταστησάμενος, ὧν ἐγὼ τοὺς μὲν ἄλλους οὐδὲν δέομαι γράφειν, κ. τ. λ. Idem in Judicio De Lyſia III, p. 131: περὶ γὰρ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτοῦ καὶ ἐπικρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, οὗς μετὰ παιδείας ἔγραψαν, οὐδὲν δέομαι λέγειν. Aristides Orat. T. I, p. 338: ἐκ δὴ πόλσεματος τῆς Μυσίας, οὗ τοῦτον οὐδὲν δέομαι λέγειν. Idem T. II, p. 193: Φέρε μὴ δὴ κα-

παρὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, εὐ τῶν σοφιστῶν εἰ βού-
λει συγγράμματα, καὶ τοὺς νόμους, ἐνόματι γὰρ
οὐδὲν δέσμαι λέγει.

P. 41. Ἀρτωίνος] Hunc antiquus, praeter
Eunapium, quod sciam, nemo memoravit: quo
uno auctore etiam recentiores de hoc Antonino
prodiderunt; veluti Bruckerus Hist. Philos. T. II,
p. 276 sequ. Nam, quod ex nota scripta manu
Andreae Schotti refert Carpzovius, hunc Anto-
ninum citari a Syriano in Commentario in
Aristotelis Metaphysica, sane citatur ibi Anto-
ninus p. 59: sed, procul dubio, idem quem Am-
monii discipulum vocat Proclus in Commentario
ad Timaeum Platonis Lib. III, 187: nec Am-
monius hic alius quam Ammonius Saccas, Plo-
tini et Longini magister. Dicerem esse *Antonium*
Alexandrinum a Suida T. I, p. 235, ex Da-
mascio, ut videtur, memoratum, nisi aetas et in-
genium ejus aliquantum ab Eunapii narratione
differret.

P. 41: ὥς μετ' ἐκεῖνον οὐκ ἔτι ἱερὸν ἔσται — καὶ
τι μυθῶδες καὶ αἰεὶδὲς σκότος τυραννήσει τὰ καλλι-
στα ἐπὶ γῆς] Haec vaticinatio, non post factum
demum edita, sed dudum in Hermeticis libris
prodita, exitum habuit cum veritate mirabiliter
congruentem, sed ingenuarum literarum studiis
calamitosum. Sic in illa, quae fertur, Appuleji
interpretatione Latina Hermetis Trismegisti ad

Asclepium p. 90: *Futurum tempus est, cum appareat Aegyptios incāsum pia mente divinitatem et sedula religione servasse, et omnis eorum sancta veneratio in irritum casura frustrabitur. E terris enim ad coelum est recursura divinitas, linqueturque Aegyptus, terraque, quae fuit sedes religionum, viduata numinum praesentia destituetur. Alienigenis enim regionem istam terranque complentibus, non solum neglectus religionum, sed, quod est durius, quasi de legibus à religione, pietate cultuque divino, statuetur, praescripta poena, prohibitio. Tunc terra ista sanctissima, sedes delubrorum atque templorum, sepulcrorum erit mortuorumque plenissima. O Aegypte! Aegypte! religionum tuarum solae supererunt fabulae, et aequae incredibiles posteris suis, solae supererunt verba lapidibus incisa, tua pia facta narrantibus: et inhabitabit Aegyptum Scythes aut Indus, aut aliquis talis, id est, vicina barbaria. — Caetera in ipso libro legantur. Huc autem spectat Augustinus De Civitate Dei VIII, 26: Sane advertendum est quomodo iste Aegyptius, cum dederet „tempus esse venturum, quo illa auferrentur ex Aegypto, quae fateretur à multum errantibus et incredulis et à cultu divinae religionis esse instituta, ait inter caetera: „Tunc terra ista sanctissima, sedes delubrorum*

„ ad-

etque templorum, sepulcrorum erit mortuorum.
 „que plenissima.” Quasi vero, si illa non au-
 ferrentur, non ~~vescent homines morituri~~. Et uti-
 que, quanto plus velletur temporis ac dierum,
 tanto major esset numerus sepulcrorum. Sed
 hoc videtur dolere, quod memoriae Martyrum
 nostrorum templis deorum delubrisque succedo-
 rent; ut videlicet, qui haec legunt animo à no-
 bis averso et perverso, putent a paganis deo
 cultos fuisse in templis, à nobis autem colī mor-
 tuos in sepulcris.

P. 41: τὰς Ησιόδου καλουμένας 'Ηοίας] Opus
 Hesiodum, sive germanum, sive spurium, nunc
 perditum, 'Holai dictum, a formula "Η οἷη, *vel*
qualis, qua fere poeta singula capita ordiebatur,
 pergens deinceps singulis capitibus singularum
 heroidum res et genus narrare: quod opus idem
 est qui γυναικῶν ἡρωϊῶν κατάλογος βιβλίος εἶ-
 ut vocatur apud Suidam Voce 'Ησιόδος, ubi
 videatur Kusterus. Petitus Leg. Att. p. 462.
 Meursius Lect. Attic. II, 20. Ruhnkenius Epist.
 Crit. I, p. 109 sequ.

P. 41 — p. 42. Τούτου δὲ τοῦ γένους — ἐπαι-
 νεῖν εἶπεν.] Hunc locum non intellectum Merit-
 lio Observationum I, 1, et a principibus Jure
 Consultis perperam usurpatum, inquinatissimum,
 emendare et explicare se profitetur Gregor. Ar-
 naldus (D'Arnaud) Variarum Conjecturarum I,

cujus totam disputationem referre nil attinet, partes quasdam intelligendo Eumapio profuturas memorasse juvabit.

P. 41. περιελείψαν — κατενέμωσαν] Prius etiam correxit Arnaldus: posterius reliquit in veteri lectione κατενέμωσαν, scilicet hanc formam cum plerisque viris doctis pro Aoristo secundo Passivi accipiens. Utrumque ex Mediceo annotavit Gronovius: postremum etiam ex Barberiniano Dorvillius ad Charitonem p. 693.

P. 41: οἷς τοῦ φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια κέρδες ἦν.] Editoris correctionem ex Huetii conjectura receptam τοῦ pro τῷ non improbens, sententiam sic interpretor: *quibus philosophandi cognatio lucorum erat: i. e. qui ex parentum, Eusebii et Sosipatrae, hereditate et cognatione, non philosophiam, sed divitias et lucrum amplexi, has sub externa philosophandi specie augebant.* Arnaldi, οἷς τὸ φιλοσοφεῖν μαγγανεία καὶ κέρδες ἦν, ab re et sensu hujus loci abhorret; siquidem apparet, hos duos fratres non μαγγανείαν, incantationem, quae erat pars theurgicae philosophiae, tractasse.

P. 41: Τὰ πλεῖστα δὲ ἐν δικαστηρίοις, ὥσπερ ἐ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν, διενδύευσον,] Comparatio cum Socrat: disertius ab Eumapio declaranda erat: illius enim longe diversum erat negotium: semet in vita, idque sub ejus finem,

nem, in iudicio versatus; nec ut actor, aut patronus, sed reus: sed isti Eustathii et Sēsipatrae filii, ut procuratores et patroni, et suis in causis actores, vitam terebant in foro. Igitur quod pro ἐκινδύνεον Arnaldus legi vult ἐκαλινδοῦντο, volutabantur, non quidem ineptum est, nec tamen rem conficit. Forte aliquid excidit. Nunc certe locum sic interpretor, quasi in hanc fere rationem scriptus esset: τὰ πλείστα δὲ ἐν δικαστηρίοις, οὐχ ὥσπερ ὁ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν, ἐκαλινδοῦντο, αὐτὲ περιεφρόνησαν χρήματα καὶ κατεστύγησαν χρυσίον· i. e. plerumque vero in tribunalibus, non ut Socrates in porticu regis sacrorum, volutabantur, nec ita, ut ille, pecunias contemnebant aurumque oderant. Socratis mentio sumta est ex Platonis Euthyphrone, ubi in principio: Τί νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν, ὅτι σὺ τὰς ἐν Λυκεῖῳ καταλιπὼν διατριβὰς, ἐνθάδε νῦν διατρίβεις, περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; οὐ γάρ που καὶ σοὶ δίκη τις οὔσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα, ὥσπερ ἐμοί. Item in Theaeteti fine: Νῦν μὲν οὖν ἀπαντητέον ἐμοὶ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν, ἐπὶ τὴν τοῦ Μελίτου γραφὴν, ἣν με γέγραπται. Priorem locum Arnaldus quoque in Addendis attulit; quem et hoc in capite, ut in aliis, Hemsterhusil auxilio usum, satis apparet. Eunapius autem στοάν βασιλέως communicavit cum aula ac tribunali Imperatoris Romani, ut

[I] 4

item

Item Agathias Hist. III, p. 52, B, loco mox in proximis apponendo. Et de verbo *καλιδοῦσθαι* haud vulgaria quaedam Arnaldus protulit. Dicitur a Platone ejusque studiosis de vulgi opinione, qua mortuorum animae *περὶ τὰ μνήματα καλιδοῦσθαι, εἰς αὐτὰ sepulcra volutari*, putantur, ut est in Phaedone p. 386, quem olim in Epistola Critica p. 44, ad alia Eunapii verba laudavimus, et nuper plura dedimus in Annotatione ad nostram editionem Phaedonis p. 209. Eleganter etiam transfertur ad operam forensem et oratoriam: v. c. ab Isocrate Orat. Ad Philippum p. 169: *οὔτε γὰρ Φωνὴν ἔσχον ἰκαρῆν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὀχλῷ χρήσασθαι καὶ μετρήσασθαι, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλεσμένοις*. Orat. Adv. Sophistas p. 598: — *χειροῦς ἐγένοντο τῶν περὶ τὰς ἐρίδας καλινοῦμένων*: ita recte meliores editiones pro vulgari forma *καλινοῦμένων*. Scite utramque significationem conjuncti Lucianus in Nigrino T. I, p. 69: *ἤπτετο τῶν ἐμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινοῦμένων*. Origenes Contra Celsum III, p. 473, B: *ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καλινοῦμένη ἱστορικὴ*. De Philosophis Aristocles apud Eusebium Praep. Evang. XI, p. 511, A: *οἱ μὲν ἐν μέσῳ καὶ ἐν ὄψει πάντων ἐκαλινοῦντο*. — Porphyrius Commentario in Ptolemaei Harmonica p. 255: *καλινοῦμενοι ἐν τοῖς φιλοσοφικοῖς λόγοις*.

P. 42: *κατετύγχαναν*] Pro vulgato *κατετύγχανε*, quod

quod ex librarii errore natum videtur, correxit quoque Arnaldus.

P. 42: τὸ ~~τρυβάνιον~~] *pallium*, philosophorum indumentum et insigne: diximus ad Plutarchum De Discrim. Adul. et Amic. p. 52, C.

P. 42: τὰ δὲ ἐν τοῖς ὁρωμένοις] Non satis cum antecedentibus congruit; nam pallium, et externus habitus philosophiae, non minus erat ἐν τοῖς ὁρωμένοις, in rebus ad spectui patentibus, quam apparatus hominis pragmatici in rebus forensibus versantis. Itaque Arnaldus corrigere tentabat, τὰ δὲ ἐν τοῖς ἀρμείοις, ea quae in instrumentis erant, instrumenta: quod ipse repudiens in Addendis substituit, τὰ δὲ ἐν τοῖς θυρῶν μὲν εἰσι, multo etiam deterius. Mihi in mentem venit ὁρωμένοις, factis, quae autem ad ipsum opificium et vitae actionem spectabant. Etiam τὰ ὁρώμενα dicuntur sacra, quibus operamur: quae notio satis congruit huiusmodi studio. Exposuimus hunc usum ad Plutarchi librum De Iside et Osiride p. 352, C, multis notatis Scriptorum locis. Credibile est horum fratrum, quamvis Eunapio vituperatorum, vitae rationem non plane reprehendendam fuisse, ut philosophiam quidem profiterentur, et tamen rei agenda et augenda causa Jurisprudentiam, ut ad lucrum et vectigal fructuosum, facti tarent: quale est quod Agathias de suo negotio et vitae instituto narrat Historiae

III, p. 52: A, quem audire plane operae pretium est: 'Εθέλω γὰρ εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἶη, καὶ περὶ πλείστου ποιῶμαι, ταῖς Μούσαις, Φασὶ, τὰς Χάριτας καταμυγνῦναι· καίτοι ἐτέρωθί με καθέλκουσιν αἱ Φροντίδες, καὶ ἔπομαι γε οὔτι ἐκὼν εἶναι τῇ περιαγούσῃ ἀνάγκῃ· ἡ γὰρ μοι ξυγγραφή, τοῦτο δὴ τὸ μέγιστον καὶ σεμνότατον ἔργον καὶ πάσης ἀσχολίας ὑπέρτερον, εἴποι ἂν ἡ λύρα ἡ Βοιωτία, ὁδοῦ τε καὶ βίου πάρεργον, καὶ οὐκ ἔνεστί μοι ὡς ἥδιστα ἐμβιβῶσαι τοῖς ποθουμένοις· δέον γὰρ τοὺς πάλαι σοφούς σχολαίτερον ἀναλέγεσθαι μιμήσεως ἕκατι, ἅπαντά τε τὰ ἐκασταχοῦ ξυμφερόμενα γνωματεύειν εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἀναπυθάνεσθαι, ἀνειμένον τε ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν τὸν νοῦν καὶ ἐλεύθερον, ἀλλ' ἔγωγε ἤμενος ἐν τῇ ΒΑΣΙΛΕΪΩΙ ΣΤΟΑΪ, βιβλῖδια πολλὰ δικῶν ἀνάπλεα καὶ πραγμάτων ἐξ ἐωθινοῦ μέχρι καὶ εἰς ἥλιον καταδύντα ἐκμελίσσω καὶ ἀνελίττω· Καὶ λίαν ἄχθομαι τοῖς ἐνοχλοῦσιν, ἀνιῶμαι δὲ αὐθις εἰ μὴ ἐνοχλοῖεν, ὡς οἶόν τέ μοι ὄντων (lege ὄν) τῶν ἀναγκαίων ἀποχρῶντως ἐμπιπλάσθαι ἄνευ πόνου καὶ δυσπαθείας· πλὴν ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀνήσω τοῦμδον, οὐδὲ παύσομαι ἔστ' ἂν ὁ ἔρως με ἄγῃ, εἰ καὶ μοί τις νεμεσήσειεν ὡς ὑπερτέρων ἐφιεμένῳ, καὶ τὸ λεγόμενον ἐν πίθῳ Φιλεργοῦντι τὴν κεραμεῖαν· εἰ γὰρ τῷ καὶ δόξειεν εἶναι τὰμὰ νόθα γε ὡς ἀληθῶς ἀνεμιαῖα καὶ οἷα ψυχῆς εἰς πλείστα μεριζομένης κυήματα, ἀλλ' ἐμαυτὸν γοῦν ἴσως ἀρέσκοιμι ἂν καθάπερ τῶν αἰδόντων οἱ ἀμουσθε-

τε-

τεροι. Haec sanequam eleganter et cogitata et dicta sunt, rerum cum veritate tum gravitate, orationis compositione, verborum delectu, sententiarum luminibus, figurarum concinnitate: quas dotes saepe mirari soleo in Procopio et Agathia, ultimis Graecorum, ut ita dicam; nam qui proximus his est historiae Byzantinae scriptor, Theophylactus, nihil ad hos, quasi ultimos splendores emorientis eloquentiae luminis: nec ita multo post, sub Heraclio, Saraceni florentissimas Literarum studiis provincias, Mesopotamiam, Syriam, Phoeniciam, Aegyptum, deinceps Africam, Imperio R. ademerunt; infecuta est longa, multorum saeculorum, stuporis et ignorantiae nox. Caeterum vel hoc Agathiae a nobis appositum exemplum ostendit, illum, quamvis ducentis fere annis Eunapio posteriorem, tamen iudicii stillique sanitate ac perspicuitate illo haud paucis partibus potiore esse. Neque illud praetereundum, quod ad rem praesentem pertinet; βασιλέως στοάν, quae Platoni et Eunapio dicitur, ab Atticis item βασιλειον στοάν dictam esse, ut ex multis Veterum locis constat, allatis a J. Meurfio Atticarum Lectionum, VI, 17. Deinde, ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας ἀναμνηνῦναι, est notum illud Euripideum in Herc. Fur. 674. Tum, ἡ λύρα ἡ Βοιωτία, Pindarum significat, cujus est Isthmiorum I, 1: Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεὸν χρύσεον
 ● 4.

Θήβα, Πράγμα καὶ ἀσχολίας ὑπερτερον Θάσσομαι —
 quod Plato in Phaedro p. 337, A, Gorgia p.
 285, F, laudavit; multi praeterea Graeci et Latini
 vel celebrarunt, vel imitati sunt. Porro νόθα καὶ
 ἀνεμιαῖα κυήματα, sunt item e Platone ducta in
 Theaeteto p. 118, C, 122, B, 128, G: quae
 et Plutarchus, secutus est Quaestione Platonica I,
 p. 1000, C, ut ostendimus Bibliothecae Criticae
 Part. IX, p. 23.

P. 42: ὡς ἀχθὲς εἶναι καμῆλων πολλῶν] In iis
 Ictis, quos G. Arnaldus l. c. ait hoc Eunapii
 loco abusos esse, forte etiam numerandus est
 Heineccius, multis caeteroquin meritis clarus vir;
 qui in principio, si recte memini, *Compendii
 Institutionum Justiniani*, haec verba ita citat,
 quasi dicantur de libris Jurisconsultorum, quorum
 ingenti multitudine commotus Justinianus hanc
 disciplinam ad brevitatem redegisset. Atque ne-
 xus ipse verborum ostendit, haec dici de prag-
 maticorum scriptiunculis, quae in testamentis,
 emtionibus, venditionibus, stipulationibus, simi-
 libus argumentis versantur: hae Latinis dicuntur
libelli, Graecis βιβλῖδα; de quibus docuit Bris-
 sonius De Verborum Significatione p. 546, 547:
 et est versus Juvenalis, allatus ab Arnaldo l. c.
 p. 219, Satir. VII, 107: *Dic igitur, quid caus-
 fidicis civilia praestent Officia et magno comites
 in fasce libelli*. Si veterum Jurisconsultorum

librōs significare voluisset, honestiori eos nomine συγγράμματα, συντάγματα, συντάξεις, et simili modo, vocasset.

P. 42. καὶ ταῦτά γε ἦν εἰς οὐδένᾳ φέροντα τῶν παλαιῶν φιλοσόφων] i. e. et haec ad nullum veterum philosophorum pertinebant, spectabant: nil commune cum quoquam veterum philosophorum habebant. Arnaldus l. c. p. 210, ut sententia scilicet omnibus numeris absoluta fieret, corrigit, εἰς οὐδέν φέροντα, οὐδὲ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων· atque sic vertit: *hi autem libelli erant nullius utilitatis, neque cuiusquam veterum philosophorum.* Quā mutatione facile caremus. Dīctio φέρει τι εἰς τι, *pertinet quid ad quid, con-ducit, spectat, valet*, optimis Veterum usitata est. Plutarchus De Ser. Num. Vind. p. 563, C: οὐδεὶς ἀπεχόμενος αἰσχροῦ φέροντος εἰς ἀπώ-λαυσιν ἢ κέρδος. Lucullo p. 506, E, τὴν μὲν ὄψιν οὐκ εἶχε συμβαλεῖν εἰς ὃ, τι φέροι· non poterat con-jicere, quid somnium spectaret. Aristides Orat. Platon. l. T. II, p. 186: τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο φέρειν· i. e. oraculum eo spectare. Orat. Sacra III, T. I, p. 312: ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς τῇ μὲν Ζωσίμῳ γίνεται τὸδε τὸ μαντεῖον φέρον εἰς ἐμέ· item p. 316, 319. IV, p. 326. 331. 334. 337. Eunapius Aedesio p. 20: πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίου φέροι. Chrysanthio p. 116: ὅπῃ τὸ Φαινόμενον ἐπὶ τὸ μέλλον φέροι. Plura etiam ex aliis

aliis Scriptoribus dedit Jer. Marklandus ad Euripidis Supplices versu 295.

P. 42: διαβῆκαί τε καὶ ἀντίγραφα τούτων] i. e. *testamenta et horum exempla*. Graeci commodius, ut locupletiore lingua utentes, id quod hodie vulgo dicimus *originale et copiam*, dixerunt illud *αὐτόγραφον, ἀρχέτυπον*, hoc *ἀντίγραφον* et *ἀπόγραφον*: Latini illud *exemplum*, hoc *descriptum*, *imaginem*, saepius etiam *exemplum*: Conferatur Brissonius De Verborum Significatione p. 306, a: Ruhnkenius ad Rutilium Lupum p. 108, ab eoque laudata Gesneri expositio, prodita in Thesauro L. L. Voce *Exemplum*.

P. 42: καὶ συμβόλαια καὶ περὶ πράσεων.] Alterum hoc καὶ delendum esse monet Arnaldus. Recte omnino: vertitque, *venditionum codicilli*. Et Gronovius annotavit M. Röverum ad Glosas Nomicas p. 57 corrigere καὶ συμβόλαια τὰ περὶ πράσεων, vel καὶ συμβόλαια, καὶ τὰ περὶ πράσεων. Notat enim *συμβόλαιον* universe quidem, *commercium, negotium*: tum *pactum, conventum, contractum quicunlibet*: denique *scriptum libellum de quocunque pacto et convento*: et hoc loco *de venditione*. Hinc *chirographa, tabulae publicae et privatae*. Plutarchus Quaest. Rom. p. 275, A: Διὰ τί τοῦ Κρόνου ναῶν χρῶνται ταμίῳ, ἅμα δὲ καὶ Φυλακτηρίῳ τῶν συμβολαίων. i. e. *et aerario et tabulario*. De Cupiditate Divi-

vi-

vitiarum p. 524, A. De Vitioso Pudore p. 533, B: ὁ δὲ Περσαῖος ἀργυρίον τινι τῶν γνωρίμων δανείζαν, δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Ibid. p. 535, B: τὸν Φιλάργυρον εἰ δυσωπήσεις ἄνευ συμβολαίου δανεῖσαι σοι τέλειαν. De Vitando Aere Alieno p. 828, C: καταδουλοῦμεν ἑαυτοὺς ὑποθήκαις καὶ συμβολαίοις. Ibid. p. 829, A: τῶν χειρογράφων καὶ συμβολαίων. Archontis nomen iis praescribatur, item ut Psephismatibus: sic Idem in Demetrio p. 893, D: τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες, ἱερέα Σωτήρων ἐχειροτόνουν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον. Aristides Oratione ad Rhodios de Concordia. T. I, p. 567: πίστεις συμβολαίων, *contractuum fides*. De hac exquisitiore significatione notat Pollux VIII, 104: συγγραφὴ, συνάλλαγμα, συμβόλαιον, γραμματεῖον, συνθήκη ἔγγραφος, δημολογία ἔγγραφος. Conferatur Idem V, 143. Hinc Suidas: Συμβόλαιον, τὸ γραμματεῖον. Plenius Hesychius: Συμβόλαιον· συνάλλαγμα, συγγραφὴ, ἀσφάλεια, γραμματεῖον. Stephanus Thesaur. Gr. L. T. I, p. 705, annotat quidem ex Budaeco hunc usum nominis: nec tamen aut ipse exemplum attulit, aut apud Budaicum quid deprehendimus. Paulo disertius eum attigit Salmasius De Usuris p. 139 et 140: et eam secutus J. Gothofredus ad Codicem Theodosianum T. I, p. 120,

120, 6. Caeteras significationes hunc praetermittimus.

P. 42: *Ὅντις οὐδὲν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σοσипάτρα εἰς τὸν χρόνον ἀπετύχανε*] *Adeo Sosipatra neque de futuris rebus ab oraculi veritate aberravit: i. e. Adeo Sosipatra, oraculi instar, etiam de futuris rebus vaticinata est.* Obscurum fane: sed paulo saltem clarius fiet, si duo illa, ad quae hoc dictum refertur, animadvertamus. Primum est, quod supra dixit Sosipatra de tribus suis, tunc nondum natis; quod nos ibi attigimus in Nota p. 115, *πρὸς τὸ θεῖον δὲ οὐδὲν εἶς*, et nunc intelligentiae causa a lectore studiose relegendum est. Alterum est *ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα*, in rebus post hanc vitam, quod opponitur *rebus in hac vita*, de quibus Sosipatra oraculi instar divinaverat, ut narravit Eunapius p. 39 et 40. Caeterum, inter haec et proxime sequentia verba, aliquid intercidisse videtur de his duobus non nominatis Eustathii filiis eorumque posteritate:

P. 42: *καὶ τούτων γὰρ τὰ ὄνόματα οὐδὲν ἴδιον γράφειν* — *Ἀντωνίου.*] Haec ipsis verbis, et sequentium magna pars jam p. 41 narrata sunt. Nec librariis sed ipsi Eunapio tribuenda est haec repetitio; eoque magis illi ignoscenda, quod multo accuratiores illo Scriptores subinde in tales repetitiones incidisse reperiuntur: cujus luculentae

EXCERPT

exempla protulit Ernestus ὁ πᾶν, in elegantissimo libello *De Grata Negligentia Orationis* p. 130, in ejus *Opusculis Philologicis* repetito. Neque tamen ideo hanc ab Eunapio admisam iterationem in genere gratae negligentiae censemus. Alia exempla, quae legere nos meminimus, colligere nunc non opus est.

P. 42: ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαυλοὺς, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς φέρειν συνεπιγεται] i. e. *historia mea et scribendi consilium festinat se conferre ad bonos, non ad malos*. Sic λόγος ab aliis etiam dicitur Scriptoribus: at φέρειν est proprietatis Eunapianae, ductae ex alia dictione φέρει θυμῶς, *fert animus*, et similibus formis; et pro simplici φέρει, nunc redundantius dicit φέρειν συνεπιγεται. Videatur nota nostra p. 11.

P. 43: τὸ ἀκαμπτον] Plutarcho non infrequens, v. Lycurgo p. 45, F: (Ἀλκανδρος) ἐν τῷ κατανοεῖν τὴν πραότητα καὶ τὸ πάθος (forte βάθος) αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ περὶ τὴν δίαιταν αὐστηρὸν, καὶ πρὸς τοὺς πόνους ἀκαμπτον, αὐτὸς τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, κ. τ. λ. Themistocle p. 117, B: αὐτῶν δὲ ἀκάμπτων πρὸς οἰμωγὰς καὶ δάκρυα γούων καὶ περιβολὰς — Catone Minore p. 761, D: τὸ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἀτεινὲς καὶ ἀκαμπτον εἰς ἐπιεικειαν ἢ χάριν ὑπερηγαστηκῶς. Pyrrho p. 407, F: ἀκαμπτος μὲν εἶναι πρὸς φόβον, ἄτρεπτος δὲ ὑπ' αἰδοῦς. Bruto p. 997, C: ἀνὴρ διαφερόν-

[K]

τως

τως καὶ μεγαλόφρων, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ ἡδονὴν
καὶ πλεονεξίαν ἀπαθής, ὄρθιον δὲ τὴν γνώμην καὶ
ἀκαμπτον ἐστῶσαν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου δια-
φυλάττων.

P. 43. οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν τότε σχολάζοντες] Junius: *qui tum Alexandriae negotiabantur*: forte operarum vitio, pro *otiiabantur*. Est enim σχολάζειν, *otiarī*: et subinde dicitur de otio literato, doctrinae studio, ejus studiosis, tam docentibus, quam discentibus, quales semper multi Alexandriae fuerunt. Plutarchus De Exilio p. 603, B: ἡ δ' Ἀκαδημία — οἰκητήριον ἦν Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους καὶ Πολέμωνος, αὐτότε σχολάζοντων καὶ καταβιούντων τὸν ἅπαντα χρόνον. Ad Principem Indoct. p. 778, B: βουλομένοις δὲ χαίρων καὶ διαλεγόμενος καὶ σχολάζων καὶ συτῶν προθύμως. Placit. Philos. I, 3, p. 878, C: τὸν Πυθαγόραν ἐν Ἰταλίᾳ σχολάσαι· i. e. *Pythagoram in Italia scholam habuisse*. De Solertia Animal. p. 969, E: ὁ δὲ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔγνωσαν αὐτὰ σχολάζοντες Ἀθήνησιν· i. e. *quod autem patres nostri, quum Athenis literarum studiis vacarent, viderunt*. Vit. Orator. X, p. 839, E: Ἰσαῖος — σχολάσας Λυσίᾳ· i. e. *Isaeus Lyfiae scholis operam dedit*, p. 844, A: Δημοσθένης — σχολάζων Ἰσοκράτει. Ibid. B: Πλάτωνα — αὐτῷ σχολάσαι. Numa p. 69, C: ἱερουργῶν ἢ διδάσκων τοὺς ἱερεῖς ἢ πρὸς εὐνοίᾳ τινι τῶν θεῶν πρὸς αὐτοὺς

σχολ-

σχολάζων· ubi legendum videtur, *Ιερουργεῖν διδάσκων ἢ περὶ ἐνιά τινα τῶν θ. π. α. σ.* Demosthene p. 848, B: *Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος*· i. e. *Ifocrate tunc scholam habente.* Cicerone p. 881, A: *ἐσχολᾷζε τοῖς βουλομένοις φιλοσοφεῖν τῶν νέων· scholas habuit adolescentibus philosophari volentibus.* Bruto p. 994, B, de Caesare Octaviano: *ἐν δὲ Ἀπολλωνίᾳ διέτριβεν ὅτε Καῖσαρ ἀνηρέθη, σχολάζων περὶ λόγους.* Ibid. F: *Θεομνήστου ὃ ἀπρόωμος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, καὶ Κρατίππου τοῦ Περιπατητικοῦ, καὶ συμφιλοσοφῶν, ἐδίδκει παντάπασι ἀργεῖν καὶ σχολάζειν.* Ibid. p. 995, A: *τοὺς σχολάζοντας ἀπὸ Ῥώμης ἐν ἄστει νέους ἀνελάμβανεν*· i. e. *adolescentes Romanos, qui Literis operam dabant, Athenis sibi adjunxit.* Arato p. 1028, C: *κατ' ἀγορὰν σχολάζοντων*· i. e. *quum in foro scholas haberent.* Teles apud Stobaeum Serm. XCV, p. 523: *ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει σχολάζοι· quum scholis Theophrasti et Xenocratis operam daret.* Aristides Orat. De Concordia Ad Urbes p. 517: — *περὶ τοὺς λόγους — ἢ — μὴδὲν σπουδαιοτέρῳ τούτων σχολάζειν πρῶγματι.* Epicteti quosdam locos notavit J. Uptonus in Indice.

P. 43: *ἢ δὲ Ἀλεξάνδρῳ διὰ τε τὸ τοῦ Σερᾶπιδος ἱερὸν, ἱερὰ τις ἦν οἰκουμένη*]. Non satis disertam narratio, ut appareat, ubi fuerit hoc Serapidis templum, utrum in ipsa urbe Alexandria, an in

[K] 2

Ca-

Canopo. Hoc in Canopo longe fuit religiosissimum, et Canopus vicinus Alexandriae CXX stadiorum, i. e. quatuordecim mille passuum, intervallo, veluti suburbium, frequentissimo commercio advenarum Alexandrinorum celebratus: ut credibile sit, eum quasi partem majoris urbis habitum, et hoc ipsum templum Serapidis Canopicum inter Canopum et Alexandriam positum, utrique commune fuisse; siquidem, auctore Macrobio, Saturnal. I, 7, p. 215: *nullum Aegypti oppidum intra muros suos aut Saturni aut Serapis fanum recepit*: et idem ab Eunapio significari, ac *templum Alexandriae vocari*; quum is proxima pagina 44 templa Canopi a Serapeo distinguere videatur. Magis etiam probabilis haec interpretatio fiat legentibus Strabonem XVII, p. 1152, C: Κανώβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας περὶ ἰούσιν, ἐπὶ νυμῶς Κανώβου τοῦ Μενελάου κυβερνήτου ἀποθανόντος αὐτόθι, ἔχουσα τὸ τοῦ Σεραπίδος ἱερὸν πολλῇ ἀγιστείᾳ τιμώμενον, καὶ θερακειᾶς ἐκφέρων, ὥστε καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἄνδρας πιστεύειν, καὶ ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἐτέρων· συγγράφουσι δὲ τινες τὰς θερακειᾶς, ἄλλοι δὲ ἀρετὰς τῶν ἐν ταῦθα λογίων. Ἀντὶ πάντων δ' ἐστὶν ὁ τῶν πανηγυριστῶν ὄχλος, τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας κατιόντων τῇ διώρυγι· πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νύξ πληθύνει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κα-

κατορχουμένων ἀναδην μετὰ τῆς ἐσχάτης ἀκολασίας καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· τῶν δ' (lege τ') ἐν αὐτῷ τῷ Κανώβῳ καταγωγὰς ἔχοντων ἐπικειμένους τῇ διάρυγι εὐφρεῖς πρὸς τὴν τοιαύτην ἄνεσιν καὶ εὐωχίαν. Eodem referantur, quae de Serapidis templo et sanationibus narrat Tacitus Histor. IV, 81, sequ. Et quod ait Pausanias Attic. I, 18, p. 42: Αἰγυπτίοις δὲ ἱερὰ Σαράπιδος ἐπιφανέστατον μὲν ἔστιν Ἀλεξανδρεῦσιν, ἀρχαιότατον δὲ ἐν Μίμφει: *Alexandrinis* dicit, non in ipsorum Urbe, sed *Canopicum*; quod horum id oppidum et templum censeretur: nec significat *duo tantummodo* in Aegypto fuisse templa Serapidis, sed duo haec prae caeteris eximia. Et in arce Corinthi duo templa fuisse narrat, quorum alterum Σαράπιδος ἐν Κανώβῳ καλουμένου II, 4, p. 121. Ammianus Marcellinus XXII, 16. Canopum duodecimo lapide a Serapeo disjungi narrans, utrum hoc templum in vicinia Phari an Alexandriae ponat, non apparet. Dio Cassius in Antonino Caracalla, LXXVII, 15, 23, et LXXVIII, 7: *templi Serapidis in Alexandria* meminit, quod de *Canopico* intelligi potest. Achilles Tatius Hist. Amator. V, 1, 2: — εἰς Ἀλεξανδρείαν ἤλθομεν· — ἣν δὲ πῶς καὶ κατὰ δαίμονα ἱερομηνία τοῦ μεγάλου θεοῦ, ὃν Δία μὲν Ἕλληνες, Σέραπιν δὲ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι· — ἰθεασάμεν δὲ καὶ τὸν μελιχίον Δία, καὶ τὸν Διδὸς οὐράνιον νεώ· *coelesto*

templum Jovis, intelligo, *templum Serapidis in Canopo*. Multa de Serapide et Canopo collegit Jablonskius in *Pantheo Aegypt.* II, 5, et V, 4; in quibus nil est quod nostrae sententiae repugnet. Qui autem everfionem hujus templi Serapidis memorarunt Theodoretus *Hist. Eccles.* V, 22; Socrates, V, 16; Sozomenus VII, 15; Damascius apud Suidam Voce Ὀλυμπος, *Alexandriam*, non *Canopum*, nominant: item Anonymus Suidae V. Σάραπης; at cum *Canopo* istam cladem communicat Rufinus II, 26—29. Omnino illud sanctum et religiosum *Serapidis Alexandriae templum* idem fuisse videtur, quod *Serapidis Canopi templum*.

P. 43: οἱ γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες εἰς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παριστάμενοι.] Junius perperam reddidit: *ad quam undecumque terrarum innumeri consuebant, agmini similiter: reddendum erat: et qui in eam adveniebant undecumque multitudo erant numero par ipsis incolis*. Dicitur subinde δῆμος de incolis alicujus urbis: v. c. supra p. 23. Achilles Tatius l. c. V, 1; Εἶδον δὲ καὶ δύο καινὰ καὶ παράλογα, μεγέθους πρὸς τὰ κάλλος ἔμειλλαν, καὶ δήμου πρὸς πόλιν φιλονεικίαν, καὶ ἀμφοτέρω νικῶντα· ἡ μὲν γὰρ ἡπείρου μείζων ἦν, ὁ δὲ πλείων ἔνους· καὶ εἰ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἀπείδον, ἡπίσταντο εἰ πληρώσειεν τὴν δῆμον αὐτὴν ἀνδρῶν· εἰ δὲ εἰς τὸν δῆμον ἔκταν

εἰ μὲν, ἰθαύμαζον, εἰ χωρήσειέν τις αὐτὸν πόλεις·
 ταύτη τις οὖν ἰσότητος τρυάνη· postremum οὖν
 cum editoribus, qui ante Salmasium fuerunt, mu-
 tandum in ἤν. Aelianus Var. Hist. XIV, 11:
 αἰρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύναι δῆμους: *urbes exrug-
 nare, earumque incolas perdere.* Ammonius
 Differentium Vocabul. Δῆμος — τὸ πλῆθος τῆς
 πόλεως.

P. 43: τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ
 βασιάνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες.] Videntur
 duae diversae lectiones in unam confusae esse:
 altera, τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ βασι-
 τάνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντα· *aliis autem
 sufficiebant fluviales lembi, eos cum facilitate
 ad studium rei seriae vehentes:* altera, τ. δ. ἰ.
 τ. π. πλ. μετὰ βασιάνης τὴν σπουδὴν ὑποφέρουσι·
*aliis autem sufficiebant fluviales lembi, festi-
 nationem cum quiete conjunctam tolerantibus.*
 Illa ποτάμια πλοῖα sunt, quae in Nilo usitate
 βαρίδες vel βάρεις dicebantur: quorum usum at-
 tigit P. Wesfelingius ad Diodorum Sic. T. I,
 p. 108. Antoninus autem, ut videtur, ultra ostium
 et oppidum Canopi ad ipsam oram maris habi-
 tabat.

P. 43: ἀφθόνως καὶ ἀφθορῶν] Forte postremum
 corrigendum cui videatur in ἀφθόρως· i. e. *co-
 piose et incorrupte*: ut Eunapius in paronomasia
 elegantiam quaesiverit. Sed teneo, quod Grono-

[K] 4 vius

vius ex Mediceo annotavit, αὐθαρῶς, hac ipsa hora, statim, continuo.

P. 43: ἄτεγκτος.] De exquisitioris elegantiae vocabulo diximus quaedam ad Plutarchum De Auditione p. 44, A, post Ruhnkenium quidem, qui ejus vocabuli usum egregie explicuit ad Timaei Glosf. Platonicas p. 248, et nobis etiam in Damascii emendatione ibi proposita critice et probabiliter versatus esse videtur.

P. 43: οὐ γὰρ ἔφθανεν ἐκεῖνος — p. 45; ἡ γὰρ φέμι τούτους τοὺς θεούς.] Longam hanc ῥῆσιν nullius quidem correctionis aut emendationis causa, sed in testimonium argumenti *de Oraculorum Ethnicorum Duratione atque Interitu*, cum aliis Veterum locis, exhibet Antonius Van Dale, in opere *De Oraculis* p. 538 sequi.

P. 43. ἡ τε θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Σαραπίον ἱερὸν] Hic diserte Alexandra fana à Sarapidis fano distinguuntur. Cacterum τῶν non habet quo referatur: et ἱερὸν redundat, quum jam contineatur in nomine Σαραπίον; igitur corrigendum ἱερῶν· i. e. *cultus sacerdotum in Alexandria et Serapeo* — . Mediceus ἥτε θεραπευτῶν.

P. 44: Καὶ τὰ περὶ τὸν Κάνωβον ἱερὰ ταυτὸ τοῦτο ἔπασχεν] i. e. *reliqua Canobi fana*; nam Serapei jam factum mentionem iterare nil attinebat,

bat, et ut positi inter utramque urbem quasi ambabus communis.

P. 44: Θεοδοσίου μὲν τότε βασιλεύοντος —] Theodosio I, anno Aerae Vulgaris 389. Praeter scriptores supra citatos veteres, etiam novitii cognoscantur: Tillemontius *Historia Imperatorum* Tom. V, p. 141: Le Beau, *Historia Imperii Romani Posterioris* (*Histoire du Bas-Empire*) Libr. XXIV, Cap. XVI, Vol. V, p. 323, seqs: Gibbon *De Inclinatione et Lapsu Romani Imperii* (of the Decline and Fall of the Roman Empire) Vol. V, p. 110, sequ.

P. 44: Θεοφίλου προστατούντος τῶν ἐναγῶν] Junius: *praetorii praefecto Theophilo, piaculari homine: immo, praefide scelestorum Theophilo: i. e. quum Christianis Episcopus Alexandriae praeset*. Hunc oppugnatorem cultorum veteris religionis et templorum memorat Zosimus V, 28, 5: et nominatim Alexandrinorum templorum et Serapei Theodoretus *Hist. Eccles.* V, 22: Θεόφιλος ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρείος τὸ φρόνημα· οὗτος τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν τῆς εἰδωλικῆς ἡλευθέρωσε πλάνης· οὐ γὰρ μόνον ἐκ βάθρων ἀνέσπασε τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐξαπατώντων ἱερῶν τοῖς ἐξηπατημένοις ὑπέδειξε μηχανήματα· κ. τ. λ. Socrates V, 16. Anonymus apud Suidam in Σάραπιδι. Et sine ejus nomine Sozomenus VII, 15. Conferatur J. Jonsius

[K] 5

De

De Scriptor. Hist. Philos. III, 17, 1: quem secutus est Bruckerus Hist. Crit. Philos. T. II, p. 279.

P. 44: Εὐρυμειδοντος — Ὁς ποθ' ὑπερβύμοισι —] Odysseae II, 58, 59.

P. 44: Εὐετίου δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν ἀρχοντας· 'Ρωμανοῦ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον στρατιώτας πεπιστευμένους.] Sozomenus VII, 15: ἤρχε δὲ τότε τῶν ἐν Αἰγύπτῃ στρατιωτικῶν ταγμάτων 'Ρωμανός· Εὐάγγριος δὲ ὑπαρχος τῆς Ἀλεξανδρείας ἡγεῖτο. Unde Eunapio pro Εὐετίου restituit Εὐαγγρίου Valesius ad Socratem V, 16, p. 52. — Erat is *Praefectus Augustalis*: praecerat rebus tantum civilibus, si quidem huic magistratui, ut Praefectis Praetorio, militare imperium ademptum, et propriis *Militiae Magistris* mandatum erat: qui tunc Romanus fuit. Utriusque mentio exstat in Codice Theodosiano, quam explicuit Jac. Gothofredus in Prosopographia, in nominibus *Euagrius* et *Romanus* Tom. VI, Part. II, p. 51, 2: et 81, 2.

P. 44 — ἅμα Φραζάμενοι κατὰ λίθων καὶ λιθοξόων θυμὸν, ἐπὶ ταῦτα ἀλλόμενοι] Sic interpungendum: i. e. *qui simul animum suum confirmantes adversus lapides et lapidas, in ea infilientes*. Quod dicitur *in lapidas* significat *in lapidarum opera*: ταῦτα, illa, intelligendum τὰ ἱερὰ, templa. Φράζεσθαι, *se munimentis, et armis, et instructa acie sepire*; dictionem, in

in argumento gravi rei bellicae usitatam, trans-
tulit ad ridiculum: et forte de illo Bratrachomy-
omachiae cogitavit, 105: Φραζόμεναι δ' ἔστησαν
ἐκ' ὀχθαῖς ὑψηλῇσι, Σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ'
ἔπληντο ἕκαστος. Nec dissimilis Eunapiano loco
Polybianus apud Suidam in Voce Ἐπιπνοία. Οἱ
δὲ Ῥωμαῖοι θαλάσσι ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεκλήρωντο τὴν
τε προθυμίαν ἀναισθησίου σθένει Φραζόμενοι. Plu-
tarchus Camillo p. 138, F: τὸ Καπιτώλιον ἐφρά-
ξαντο βέλεσι καὶ διατειχίσμασιν. Ibid. p. 150, F:
τὸν χάρακα Φραζόμενος ἡρέμει. Timoleonte p.
245, A. Paulo Aemilio p. 259, F. Catone Ma-
jore p. 343, C. Mario p. 418, D. Sertorio p.
571, C. 579, B. Eumene p. 588, F: Φράζεσθαι
παραιῶν, monens ut se muniret. Pompejo p. 650,
A: ἐτέρους ὅπλοις πρὸς Καίσαρα Φραγνύμενον. Cras-
so p. 936, E: Φραζόμενοι βέλτιον προήγον. Etiam
Gronovius ex Mediceo pro ἀλλόμενοι notavit
βαλλόμενοι, quod equidem vulgato haud praefer-
ram: nec ἀμιλλόμενοι, quod mihi antea in men-
tem venerat.

P. 44: τὸ ὑφελόμενον] Lego τὸν ὑφελόμενον· i.
e. eratque inter ipsos lex bellica, ut raptor la-
teret: i. e. ut qui quid surripisset, ne ab aliis
proderetur: vel, ut tamquam Spartani pueri,
pulcrum ducerent furari, at turpe furantem
deprehendi. Certe Participia ἰδόμενος, ὑφελόμε-
νος, ἐξελόμενος, aliorum Compositorum, ut item
In-

Infinitivi ἔλθαι, ἐξελθαι, ὑφελθαι, non passivam, sed activam habent significationem, ut me alicubi ad Plutarchum ostendere memini.

P. 45: μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, κ. τ. λ.] Gronovius adscripsit, *Rutilius in Itinerario*. Est is locus Libro I, versu 649 et sequ: et significatus ab Antonio van Dale De Oraculis p. 546. Zosimus conferatur Histor. V, 23: et quae collegit Jac. Gothofredus ad Codicem Theodosianum Tom VI, Part. I, p. 107, sequ.

P. 45: τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα] *Monachi — maximi momenti negotiis catervatim per drungos se immiscebant, atque humanitatis vel pietatis obtentu judiciario ordini saepe intercedebant, pacemque adeo publicam ea re turbare videbantur; unde tyrannicam auctoritatem iis exprobat Eunapius Aedefio p. 78: inquit Jac. Gothofredus Cod. Theodof. l. c. p. 107, et exempla ex historiis adfert. Αἵρας porro eorum vestes. Sic in Maximo p. 53: ἥτε τῶν τὰ Φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαραιρεσθόντων ἀσέβεια. Zosimus l. c. V, 23: ὅσοι Φαιαῖς ἔτυχον ἐσθῆσιν ἠμφιεσμένοι. Synesius Ep. CXLVI, p. 283, D: Γαυρὸς ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βλον — καὶ τὸν νοῦν αὐτὸν ὅσος εἰς θεολογίαν συντείνει, καὶ Φαῖον τριβώνιον ἀμπέχεσθαι σε φησίν. Libanius in Oratio-*

tionem Pro Templis §. 3. p. 474: οἱ δὲ μελανέμο-
νευντες οὗτοι, καὶ πλείω μὲν τῶν ἐλεφάντων ἐσθίου-
ντες, πόνον δὲ παρέχοντες τῷ πλῆθει — ubi Jac.
Gothofredus, qui hanc Orationem edidit in Ope-
ribus Minoribus, plura de hoc Monachorum in
vestimentis colore. Nomen autem Φαίδς proprie
colorem notans *fuscum*, i. e. mixtum ex atro et
albo, ut Suidas docet in hac voce, saepe usur-
patur pro *atro*.

P. 45: Τοὺς δὲ μοναχοὺς τούτους καὶ εἰς τὸν
Κάτωβον καθίδρυσαν.] Quale et quo nomine ap-
pellatum fuerit hoc monasterium divinare studet
Tillemontius Historia Imperatorum, Tom. V, p.
141, a, fin. Sozomenus VII, 16, p. 588: τὸ μὲν
δὲ Σεράπιον ὧδε ἦλω· καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς ἐκ-
κλησίαν μετεσκευάσθη Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως ἐπά-
νυμον.

P. 45: καταδήσαντες τὸ ἀνθρώπινον] i. e. *con-
stringentes humanum genus, illigantes*. Habet
καταδεῖν significationem malae artis et magiae,
quod monuimus supra p. 77: et ad Plutarchi
Praecepta Conjugialia p. 138, B.

P. 45: Ὅστια γὰρ —] Quod in Plantiniana
vitiose legitur *ὅτι γὰρ*, et in Commeliniana recte
emendatum est, paulo antea correxerat ex codice
scripto vetusto Petrus Faber, disserens de Iconibus
Martyrum in Basilicis cultorum, Agonistico II,
21, p. 328.

P.

P. 45: θεούς τε ἀπεδείκνυσαν, καὶ προσκαλινδοῦντο τοῖς καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μελυνόμεναι πρὸς τοῖς τάφους.] Olim in Epistola Critica p. 44 hunc locum breviter attigi, pro vetere ἀπελάμβανον corrigens ὑπελάμβανον, quod nunc Editor è scriptis codicibus reposuit: notavi etiam Platonice dictionem ex Phaedone p. 386, C, quæ pravorum anima post mortem dicitur καλινδομένη περὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνήματα, quod nuper in nostra editione Phædonis p. 209 uberius explicui: verti etiam sententiam rectius, quam à Junio factum erat; nunc sic eam reddam; *illosque (martyres) pro diis haberi voluerunt, advocebanturque eorum sepulcris, et se ipsos præstantiæ divinæ participes fore putabant, si se ad ipsorum sepulcra conspurcassent.* Nam lacunam istam in promptu est sic explere, προσκαλινδοῦντο τοῖς μνήμασιν αὐτῶν, καὶ κρείττους — Veteris igitur religionis studiosi illa Platonice dictione cultum Martyrum Christianis objiciebant. Julianus in Misopogone ad inferos sibi Antiochenos, ejusque diœcesum per vetulas a Martyribus flagitantes p. 344, A: τὸ μὲν εὐχεσθαι πάντως ἀπαλλαγῆναι τοῦ τσοῦτου κακοῦ τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδομένοις γραιῖλοις συνεχωρήσαμεν. Idem Adversus Christianos apud Cyrillum Alexandr. X, p. 339, E: ὑμεῖς ὑπὲρ τίνος προσκαλινδεῖσθε τοῖς μνήμασι. Conferatur item de hoc crimine Valesius

ad

ad Ammianum Marcellinum XXII, 11, p. 353. Denique in hoc Eunapiano loco κρείττους accipiendum ex eo usu, quo notat *deum* vel *divinum*, ut apud Platonem Epinomide p. 704, G: ἡγήσασθ' ἂν παγκάλως καὶ ἱκανῶς εἰρῆσθαι τὸ θεῶν εἶναι πλέω, καὶ μηδέποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρείττωνων ἡμᾶς παραλυγῶρῆσθαι. Leg. IV, p. 601, E: παρὰ θεῶν καὶ ὅσοι κρείττονες ἡμῶν. Sophista initio p. 148, D: Ἄρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον, ἀλλὰ τινα θεὸν ἔχων, κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγον λέληθας· — ταχ' οὖν καὶ σοὶ τις οὗτος τῶν θεῶν συνέπειτο. Plutarchus Defectu Orac. p. 419, E: τῶν κρείσσωνων τινὸς, *alicujus dei vel daemionis*. Pyrrho, p. 399, B: ὥς τινα τῶν κρείττωνων θαυμάσαντας καὶ καταπλαγέντας τὸν Πύρρον. Mario p. 427, C. Cimone fin. p. 491, C: μὴ ἀμελεῖν Κίμωνος, ἀλλ' ὥς κρείττονα σέβεσθαι καὶ γεραίρειν.

P. 45: διάκονοι τινες καὶ πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν] Imitatur Platonem Sympof. p. 327, F: ejusque ibi de daemonibus dicta ad Martyres transtulisse Christianos insinuat: πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ· — ἑρμηνεύον καὶ διαπορθεύον θεοῖς τε τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν. κ. τ. λ. quod placitum late ma-

na-

navit ad posteros Scriptores, ut notavi ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 361, B.

P. 4: *τὰς τῆς μοχθηρίας ὀτειλάς ἐν τοῖς εἰδωλοῖς φέροντα*] *εἰδωλα* intelligam partem animae, quae corporis speciem retinet; de qua saepe est mentio apud Platonicos: et nos quaedam diximus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 97—100. Cui parti ex pravitate et peccatis cicatrices et vibices *οὐλαὶ καὶ μώλωπες* immanent; ut ibidem dictum p. 111, ad Gr. contextum p. 93, 565, B. Et mox p. 46, Eunapius in facto Jamblichi, *εἰδωλον* de ejusmodi viso et spectro accipit.

P. 45: *τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι*] Sic Julianus de Constantino et tribus ejus filiis. Orat. VII, p. 228, B: *πατρῶα μὲν ἱερὰ κατεσκάπτετο παρὰ τῶν παίδων, ὀλιγωρήθέντα πρότερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀποσυληθέντα τῶν ἀναθημάτων· ἃ τέθειτο παρὰ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων, οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν προπατόρων αὐτοῦ· καθαιρουμένων δὲ τῶν ἱερῶν, ἀνωκοδομεῖτο παλαιὰ καὶ νέα μνήματα· προωγορευόντος αὐτοῖς τοῦ αὐτομάτου καὶ τῆς τύχης, ὅτι ἔρα πολλῶν αὐτοῖς δέησει μνημάτων οὐκ εἰς μακρὰν.* De hoc autem Theodosii tempore Libanius Or. De Templis p. 475, et paslim: sed et Historiae Ecclesiasticae Scriptores supra citati.

P. 46: *τοῦ δὲ ἰλθόντος*] Quonam veniente? Scilicet Apolline; hoc enim constructio atque gram-

grammatica ratio postulat. Atqui ipse Jamblichus mox negat Apollinem hunc esse. Fabella, quamvis prodigiosa et magica, quo genere delectatur Eunapius, tamen grammaticis legibus soluta vagari nequit. Itaque credibile est, hic pro *καὶ δὲ scriptum fuisse, vel φάσματος δὲ τινος, vel certe quid simile.*

P. 46: *μνομαρχήσαντος γὰρ ἱερῶν.* —] Nexus sensusque, siquis est, hujusmodi esse videtur: Aegyptius magus ex eorum genere, qui animas mortuorum evocant, quales apud Heliodorum, Achillem Tatium, et alios, legimus, in coetu *τῶν πατέρων*, fortasse etiam operam dedit ut Apollinem sisteret; at arte sua magica non valebat ad deos: venit igitur mortui alicujus hominis idolum: quod quum praesentes pro Apolline haberent, Jamblichus eos errare monuit. At quare *μνομαρχήσαντος, gladiatoris?* Fortasse Christiani martyris, ad arenam, i. e. ad depugnandum in gladiatorio vel bestiario spectaculo, condemnati, cujus idolum adhuc vibices et cicatrices maleficiorum, propter quae condemnatus, et vulnere, quibus confosus erat, retineret. Hi in pessimo et miserrimo hominum genere censentur: ludi autem ab ipse Christianis Imperatoribus Constantino et Honorio abrogati, in Codice Theodosiano XV, XII, 1, 2, 3, ubi legendus Jac. Gothofredus T. V, p. 449 — 453.

[L] Cal

Cui adhibeatur Lipsius Saturnalium Quaestionum II, 2, et 23. Inde et bestiarum *audaces* et *μαχημαχοι* dicti: *libro quibus* discribit Salmastius ad Hist. Aug. Scriptores, ad Julii Capitolini Gordianos Cap. III, p. 79 seq. et Trebellii Pollionis Gallienos Cap. III, p. 192, et Cap. XII, p. 216, 217.

P. 46: καὶ τοῦτο γὰρ αὐτοῦ μόνον ἀνέβησαν φέρει] Hanc dictionem sententia de Jamblichio, locus autem et ordo de Antonino, accipere iubet. Si locum et ordinem sequimur, corrigendum erit, ut volui in Epistola Critica, ut pro ἀνέβησαν legatur ἀρχίσβαιαν, vel simile quid, hoc sensu: *atque hoc solum ostendit maiorem fuisse Antonini quam Jamblichi perspicaciam.* Sin autem sententiam sequamur, sic transponendum et cum reliquis partibus ligandum erit, ut legatur: Ἄλλ' Ἰάμβλῆχος μὲν τὰ παρόντα διὰ εἶδεν, καὶ τούτο γὰρ αὐτοῦ μόνον ἀνέβησαν φέρει. Ἀντωνῖνος δὲ τὰ μέλλοντα προσέειπε i. e.: *Sed Jamblichus quidem praesentia mala vidit, et hoc unum in eo infirmitatem habuit: Antoninus vero etiam futura praevidebat.* Posse et μόνον post παρόντα ponere: sed J. solum praesentia mala vidit, omet. Hanc utramvis posteriorem rationem priori anteponam.

P. 46. Ἄλλων — ἱερῶν τέλος] Fortasse sic legendum Ἄλλων δὲ αὐτῶν τὸ τέλος, εἰς γῆρας ἀφ' οὗ

οὖν

θεν ἀφικόμενον καὶ βαθύ· λυπηρὸν δὲ τοῖς νοῦν
ἔχουσι τὸ προσηγορευμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος. Sic
in Maximo p. 48: εἰς μακρὸν τι γῆρας ἀφίκετο.

MAXIMOS.

Hujus haud infrequens est apud alios Scripto-
res mentio, ut qui libros conscripserit, Julianum
instituerit, et illorum temporum fortunam et ca-
sus expertus sit. Suidas: Μάξιμος, Ἡπειρώτης,
ἢ Βυζάντιος, φιλόσοφος, διδάσκαλος Ἰουλιανοῦ Καί-
σαρος τοῦ πικροβότου, ἔγραψε περὶ ἀλύτων ἀντιθέ-
σεων, περὶ κατωρχῶν, περὶ ἀριθμῶν, ὑπόμνημα εἰς
Ἀριστοτέλην· καὶ ἑλλὰ τινα πρὸς τὸν αὐτὸν Ἰου-
λιανόν· ubi Kusterus videatur, qui Socratis Hist.
Eccles. III, 1, verba attulit, à Suida de Maxi-
mī patria dissentientis, p. 136, B: προκόπτοντος
δὲ αὐτοῦ (τοῦ Ἰουλιανοῦ) κατὰ τὴν βητορικὴν, ἐφί-
σταται τῇ Νικομήδειᾳ Μάξιμος ὁ φιλόσοφος, οὐχ ὁ
Βυζάντιος ὁ Εὐκλείδου πατήρ, ἀλλ' ὁ Ἐφέσιος, ὃν
ὑστερον ὡς μαργαρείας παιοῦντα ὁ βασιλεὺς Οὐα-
λεντινιανὸς ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσε· τοῦτο μὲν οὖν ὕ-
στερον γέγονε· τότε δὲ οὐ δι' ἕτερον παρῆν εἰς τὴν
Νικομήδειαν, ἀλλὰ Ἰουλιανοῦ φήμῃ ἦγεν αὐτόν·
παρὰ τούτῳ δὲ φιλοσόφων λόγων γευσάμενος, εὐθύς
ἐμιμήτο καὶ τὴν θρησκίαν τοῦ παιδευτοῦ, τοῦ καὶ
ἐπιθυμίαν τῆς βασιλείας ἐμβάλλοντος αὐτῷ. Hinc
Bozomenus V, 2, p. 483, V. Meminit ejus et

[L] 2

Am-

Ammianus Marcellinus XXII, 7, p. 330, et XXIX, 1, p. 605, ubi de ejus patria quaerit Valefius, et aliquot Libanii locos adfert Maximum laudantis. Est et disertā Libanii Epistola DCVI ad hunc Maximum; et Juliani XV, XVI, XXXII, XXXIX. Zosimi mentio IV, 2, et 15. Poema *περὶ καταρχῶν*, de quo Kusterus ad Suidam, edidit Fabricius Bibl. Gr. Vol. VIII, p. 415. Commentarii in Aristotelis Categorias meminisse Simplicius in eadem, initio in hujus libri interpretibus eum recensens: *ὃν καὶ Μάξιμον ἔγω τιθεμι, τὸν Αἰδεσίου μὲν τοῦ Ἰαμβλίου, μαθητὴν, ὃν δὲ τῷ εἰς τὰς Κατηγορίας ὑπομνήματι πάντα σχεδὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ συνάσαντα.*

P. 46: *Καὶ ἁρμονία γέ τις ἐπὶν καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι —*] i. e. *et harmonia quaedam in eo apparebat et audienti et videnti.* Duplex exstat exquisitoris dictionis in hoc loco vis; et Dativi, et Ellipseos verbi *δακύν*, qua *ἐπὶν* ponitur pro *ἰδοῦναι ἐπαίνει*, *videbatur adesse*. De hac pauca monuerunt Annotatores ad Lamberti Bosii libellum *De Ellipsi Graeca* p. 418. Cernitur etiam in illo usu, quo v. c. *κινεῖν τὴν γῆν*, *moveo terram*, valet *dico terram moveri* et *puto terram moveri*; quem usum et alii viri docti illustrarunt, et Hemsterhusius ad Thomam Magistrum p. 189. Dativus autem est quaedam forma Dativi Consequentiae; de quo, ut de genere, diximus ad
Phu-

Plutarchum De Superstitione p. 169, D: sed hac in forma similis Ellipsis *apparendi* et *animadvertendi* inest. *veluti in illo* Thucydidis I; 24: Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις μὲν ἐν δεξιᾷ ἐσπλένντι τὴν Ἰόνιον κόλπον· ubi in iis, quae attulit Dukerus, quaedam sunt Dativi exempla. Plutarchus in Publicola, p. 107, C: ἀνάκειται δὲ τὴν ἱερὰν ὁδὸν πορευομένοις εἰς Παλάτιον ἀνδρῶς αὐτῆς (τῆς Κλοίας) Ἐφίππος. Themistocle p. 128, D: — περὶ τὴν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Ἀλκιμον ἀκρωτηρίου, πρόκειται τις οἶον ἀγκῶν, καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, ἢ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάττης, κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης, καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς, τέφος τοῦ Θεμιστοκλέους. Lyfandro p. 450, A: τὴν δὲ Λύσανδρον — κατέθεσαν, οὗ νῦν τὸ μνημεῖόν ἐστι, παρὰ τὴν ὁδὸν εἰς Χαιρώνειαν ἐκ Δελφῶν πορευομένοις. Pausanias Graeciae Descript. I, 36, p. 88. Ἰοῦσι δὲ ἐκ' Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱερὰν, Ἀνθεμοκρίτου πεπόνηται μνημα. Ibid. 37, p. 89: προσελθοῦσι δὲ ὀλίγον Λακίου τίμενός ἐστιν ἥρωος. Ibid. 44, p. 106: ἐκ δὲ τῆς ἀγορᾶς κατιοῦσι τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας καλουμένης, Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐστὶν ἐν δεξιᾷ Προστατηρίου. Ibid. p. 109: προσελθοῦσι δὲ εἰς τὸ πρόσω, μνημὲς ἐστὶν Εὐρυσθέως. II, 2, p. 115. 7, p. 128. 18, p. 149. 24, p. 165. 25, p. 169. V, 6, p. 387: et aliis locis, Caeterum hunc esse Dativum Conse-

[L] 3

ques-

quentiae hoc etiam documento est, quod subinde pro eo Genitivus Consequentiae reperitur.

P. 47: *τρεαυτή τις ἀφροδίτη τῆς χείλεσσι ἐπικέ-
θῃτο*] Fluxit ex nobili illo Eupolidis loco, quem attigimus ad Juliani Orat. 1, p. 33, A, in Bibliothecae Criticae Parte X, p. 40: et antea tractaveramus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. P. 7.

P. 47: *οὗς ἐκόλυεν εἶναι πρώτους, αὐτοὺς ᾤν*] Gronovius annotavit, sibi corrigendum videri οὗς ἐκόλυεν εἶναι πρώτους, πρώτος αὐτοὺς ᾤν. Hic sane est sensus verborum: sed hunc jam dat vetus lectio, non sine brevilloquentiae elegantia.

P. 47: *Κλαυδιανόν τε τὸν καταλαβόντα Ἀλεξάνδρειαν καὶ κατεύσαντα*] Utique hunc, Maximi fratres, nominat Eunapius in postera libri parte p. 176. Claudianus autem habitus est à quibusdam recentioribus pater Claudiani, Latini poetae; in his fuit Stephanus Claverius, ejus editor; cujus sententiam probat J. M. Gesnerus in Prolegomenis suae editionis: *Non inelegans est*, inquit, *Claverii suspicio, patrem nostri fuisse illum Claudianum, de quo Eunapius in Maximo p. 67: tum appositis verbis Eunapii, illa τὸν καταλαβόντα Ἀλεξάνδρειαν reprehendens, haec addit: fastu quodam Sophistico de fama qualicumque et plausu Scholastico sic loquitur, ut de capta urbe: hoc dicit, Alexandream venit Clau-*
dia-

claudius, scholam aperuit, concursus juventutis ad eum facti sunt. Atqui nulla hic translatio de *capta urbe*: sensus est, occupavit cathedram Alexandrinam, ut dicitur *καταλαβεῖν θραν, καθίδραν, θρόνον, θραν*. Caeterum ad patrem Claudianum datam esse Libanii Epistolam MCDLXXVII putat Wolfius: sed dubium nobis injicit, quod ille Claudianus tunc *ἐπὶ Θερμῆς* habitavit. Poëtam Claudianum eundem esse, quem sub Arcadio Comitem Orientis fuisse constat ex Codice Theodosiano, Seldeni fuit opinio, quam refert Gothofredus in Prosopographia: et ab editoribus poetae memoranda erat. Eundem porro esse Claudianum, ad quem Joannis Chrysostomi Epistola fertur CXCV, Tom. IV, p. 804, non statuo.

P. 47. *ἐξήγησαν*] F. *ἐξερήσαντο τὸν ἀν.* cujus ultima syllaba facile à proxima τὸν absorberi potuit. Sensus est *efflagitavit sibi à Constantio patrueli*. Usus hujus verbi explicabimus ad Plutarchum.

P. 48: *ἐπιτραπὴν αὐτῷ*] *Quum id ei concessum esset.* Sic correxeram, quum postea ex Mediceo codice annotatum vidi.

P. 48: *πανταχοῦ — βούλοιο.*] Sic interpungo: *πανταχοῦ, βαλίων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων, μετὰ βασιλικῆς ὑποβολῆς καὶ δορυφορίας περιφοίτα, καὶ διέσταιχεν ἔπη βούλοιο* i. e. *υβή-*

[L] 4

quo

que obibat, et permeabat quocumque vellet; quippe qui ipse possideret rem amplam copiosasque pecunias, et secum haberet regium satellitum, quod ei suspicax Constantii cura addiderat. Et maternas possessiones habebat Julianus, ut ipse narrat in Epistola ad Athenienses p. 273, B: et communes cum fratre Gallo in Cappadocia p. 271. Socrates III, 1, eas in Jonia sitas tradit, ubi Gallus Ephesi in scholas ventitaret, ut Julianus Constantinopoli. Athenis quum studeret, inde aliquoties excurrit, etiam in Joniam, ad juvandos amicos, ut in Epistola ad Themistium ait, p. 259, B, C: quae forte eadem est per Asiam migratio hic ab Eunapio narrata. Qui caeterum illius Athenis commorationem verbo tangit p. 52, 53. Studia praeterit, et ipsi Juliano l. c., et aliis memorata, v. c. Libanio in Panegyrico p. 176. Parentali in Julianum §. 13 — 15, apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VII, p. 237 sequ. Zosimo III, 2. Socrati l. c. Sozomeno V, 2. Gregorio Nazianzeno Orat. Stelit. II, p. 121, D: qui fere eam post Galli caedam ponunt. Itaque Himérii p. 200 *συμπληρωμα* de Juliano et Gallo Caesare accipiendam, ante tempus illius Atheniense pono. Dicuntur vero *τὰ ὑποκείμενα*, res praesentes, quas jam habuimus, et nunc habemus, nec aliunde modo accepimus. Huc pertinet Polybii consuetudo in hoc vocabulo, de qua

mq

monuit Casaubonus ad I, 19, T. I, p. 841, edit. Ernest. Plutarchi locus in Philopoemene ab illo allatus, exstat p. 382, C: Τίτος μὲν ἐξ ὑποκειμένων ἐνικά, χρώμενος δ' αὖτις καὶ τάξις αὖτε παρέλαβε· Φιλοποίμην δὲ αὐτὸς ἐκείσεν ἐγκλόν, καὶ μεταβαλὼν τὸν περὶ ταῦτα κόσμον. Idem De Audiendis Poetis p. 20, B: οἱ γοῦν Φιλόσοφοι παραδείγμασι χρῶνται, νοθεύοντες καὶ παιδεύοντες ἐξ ὑποκειμένων· οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα ποιῶσι πλάττοντες αὐτὰ πράγματα καὶ μυθολογούντες. De Sanitate Tuenda p. 134, C: τὰ ὑποκείμενα, ea quae adsunt. De Pythiae Oraculis p. 406, B: χρῆται τῇ ὑποκειμένῃ δυνάμει· utitur propria facultate. De Animi Tranquillitate, p. 471, C: μὴ συμμέτροις χρῆσθαι πρὸς τὴν ὑποκειμένην δυνάμιν ὁμαίς· i. e. non congruis uti facultati nostrae appetitionibus. De Rep. Seni. Gerenda p. 793, A: πολλῶν τόνων καὶ τρόπων ὑποκειμένων Φωνῆς. Reip. Ger. Praeceptis p. 799, B: ταῖς ὑποκειμένοις ἡδυσιν εὐάρεστον εἶναι· se ad mores praesentes civium accommodare. Non Suaviter Vivi Sec. Epicurum p. 196, E: ὅ μὴδὲν οἰκεῖον ὑποκεῖσθαι — πίφυκε. De Musica p. 1044, D: ἐκ τοῦ ἡμῶν ὑποκεῖσθαι, propterea quia nobis adsunt. Compar. Solonis et Publicolae p. 111, C: δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν· res ex praesentibus temporibus dijudicandae sunt. Camillo p. 138, A. Bericle p. 164, A: διὰ τὸ μέγεθος [L] 5 τῆς

της υποκειμένης ἀγαμουλας. Alexandro p. 664, E. Catone Min. p. 788, E. Aliibi dicuntur τὰ ὑπάρχοντα, veteres possessiones, non nuper acquisitiones: qua de significatione dicimus ad Plutarchum. Eunapius usurpat alibi ὑπὴν· v. c. Aedefio, init: πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπὴν τῷ γένει πολὺς. Supra in Maximo p. 82. edit. Commel. πλοῦτος ἀδρότερος ὑπὴν αὐτῷ. Proaeresio p. 197: ἐν γοῦν αὐτοῖς ὑπὴν ἰμάτιον καὶ τριβώνιον.

P. 48. ὑπὲρ οὗ τάδε γράφεται.] Formula Plutarcho usitata. Coriolano p. 214, A. Γαίος δὲ Μάρκος, ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται, τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρῃ, κ. τ. λ. Aemilio Paulo p. 256, B: Παῦλος Αἰμίλιος, περὶ οὗ τάδε γράφεται. Ciccone p. 861, B: αὐτὸς γε μὲν Κικέρων, ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται. Bruto p. 984, B. αὐτοῖσι δ' ὑπὲρ οὗ γράφεται ταῦτα, κ. τ. λ.

P. 48: Πρίσκος] Hunc cum Maximo in expeditione Persica inter Juliani comites fuisse, eique et morienti, et *de animorum sublimitate perplexius* disputanti, adfuisse, tradit Ammianus Marcellinus XXV, 3: p. 457: ubi Lindebrogius Eunapium citat. Julianus Epistola III, p. 374, ad Libanium: ὁ φιλοσοφῶς Πρίσκος αὐτὸς μὲν οὐχ ἦκε, γράμματα δ' ἀπέστειλεν ὡς ἐτι χροίσαν. In Epistolis Libanii, nomine *Prisci* inscriptis, certe DCCCLXVI est ad hunc Priscum; nec dubitem, quin ad eundem sint CMXCVI et

et. MXIX, idemque fit, cuius mentio fit in MCCCCLXXIV, ad Sallustium.

P. 48. Εὐσεβίου, τοῦ ὁ ἐκ Κασίας Μόνδου πέλει.] Mihi videtur idem esse atque is, cuius egregias quaedam exstant apud Stobaeum reliquiae, Ionica dialecto; in quibus nonnullae sunt breviores sententiae cum Democriteis confusae. Non putem de hoc Eusebio tradere Ammianum Marcellinum XIV, 7. Nil Fabricius in Bibl. Gr. Nec Bruckerus, in loco de hoc Eusebio, Tom. II, p. 279 et sequ., alium quam Eunapium auctorem adfert.

P. 48: τῆς γεμψώσεως καὶ πύξεως διαλύμενης εἰς τὸ συντελεῖν. Junius haec, ex hac scriptura, ut nunc est non male vertit, *comprago ejus et commissura dissolvente se in id quod compositum fit*. Sed in postremo εἰς τὸ συντελεῖν, in *compositum*, est fane in quo quis haereat. Quid enim sibi vult *dissolvi in compositum*. Novimus quid sit, *in partes suas dissolvi*; *dissolvitur compositum in ea, ex quibus compositum est*. Credo esse παράκουσμα ex Platonica schola, in qua τὸ συντελεῖν, *compositum*, dicitur ratione habita partium, σύνθετον autem *compositum* ratione habita totius. Quod quum minus recte meminisset Eunapius, τὸ συντελεῖν pro ipsis partibus acceperit. De hoc discrimine plura nuper diximus ad Platonis Phaedonem p. 195 sequ.

P.

P. 49: αἰσχυρήσῃ πάντως ὅτι ἐγένου καὶ ἐκλή-
θης ἀνθρώπος] Nobilitatum in hac schola dic-
tum Porphyrii de Plotino; qui sic in principio
illius Vitae: Πλωτῖνος δ' καθ' ἡμᾶς γεγονὼς Φε-
λόσοφος ἐφκει μὲν αἰσχυνομένῳ ὅτι ἐν σώματι εἶη.

P. 49. περὶ Πρίσκου] Vitiosum: etiam sine co-
dicum auctoritate verum περὶ Πρίσκου reponi po-
terat.

P. 49: συνενθουσιῶν] Adhibuimus Longino S.
XXXII, in Bibliothecae Crit. Part. III: p. 49.
quibus addantur Plutarchi De Rep. Seni Ge-
renda p. 807, C: συνενθουσιῶντας αὐτῷ πρὸς τὸ
καλόν. Non Suaviter Vivi Sec. Epicurum p.
1094, C: Εὐδὲξω δὲ καὶ Ἀρχιμῆδει καὶ Ἰππάρχῳ
συνενθουσιῶμεν — C. Graccho p. 833, A: τοῦ
δήμου συνενθουσιῶντος ὑφ' ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος
περὶ αὐτόν —.

P. 49. καὶ ὑφέλλεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι]
i. e. in doctrinis humanis et divinationis exper-
tibus, sese subducebat, i. e. se submittebat aliis,
cedebat sponte Maximo et Eusebio, iisque priores
partes cedebat; quum et caeteroquin ejus animus
et mores ad facilitatem compositi essent, ut se
aliis praeponere nollet.

P. 49: τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λθ-
γου καὶ τὰς διαλεκτικὰς μηχανὰς καὶ πλοκάς —]
Et hae utrum Maximo an Eusebio tribuantur,
ex constructionis quidem ratione ambiguum est.

Cro-

Credo tamen Maximo tribuendas esse, cum ex reliquae narrationis nexu, tum quod ingenii excellentia valuisse dicitur, et in Aristotelem Commentarios scripsit. Verto igitur: *Eusebius autem, praesente quidem Maximo, hujus accuratas partitiones, dialecticasque captiones et laqueos, evitabat, nec contra eas diserebat: absente autem illo, veluti stella à Sole illustrata splendebat.* Ergo Eusebius suam facultatem à Maximo acceperat: eo praesente obscurabatur, absente lucebat. Ita quidem Eunapius: cui haec scribenti quaedam species obversata videtur Platonicae imaginis, qua Amor informatur in Symposio p. 328, B: *ἀλλ' ἑνὸς πλέκων μηχανὰς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητῆς καὶ πόριμος· φιλοσοφῶν διὰ πάντας τοῦ βίου· δεινὸς γῆρας, καὶ φαρμακὸς, καὶ σοφιστής.* Et posteri varie imitati sunt. Aristaeus Epist. I, 101: *αὐτὸς δ' ἐρώσας ἀλλ' ἑνὸς πλέκων μηχανὰς διαπλέκων, ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλήν.* Themistius Orat. XIII, p. 162, D: *σύντονος, θηρευτῆς, δεινῶς πλέκων μηχανὰς ἐπὶ τῇ θήρῃ, καὶ ἔτι φρόνιμος καὶ ἀλλ' ἑνὸς φιλοσοφῶν.* Aelianus Nat. Animal. III, 30: *σοφώτατος δ' ὁ λύκων, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπέρων μηχανὰς δεινότατος.* Atticus Platonici apud Eusebium Praep. Evang. XV, p. 799, C: *μετὰ θάνατον πλέκειν τινὰς μηχανὰς.* Nec Tragicis infrequens dictio *πλέκειν μηχανὰς.* Hermias in Commentario MS. in Phae-

drum

drum p. 129: εἶπε γὰρ αὐτὸν καὶ ἐν Συμπόσιῳ τὸν Ἑρωτα, φιλόσοφον, καὶ δεινὸν γόητα, καὶ φαρμακία, καὶ σοφιστὴν· φιλόσοφον μὲν, ὡς τὸ λογικὸν ἡμῶν διεγείροντα ἐπὶ τὰ καλὰ· γόητα δὲ, ὡς τὸν θυμὸν καταστέλλοντα· φαρμακία δὲ, ὡς τὸ ἐπιθυμητικὸν κηλεῖν· σοφιστὴν δὲ, ὡς τὸν φῶσιν ἀπατῶντα καὶ δολοῦντα. Eunapii hanc dictionem multis cum similibus Graecis et Latinis comparat Crescillius in Theatro Sophistarum, II, 4, p. 125.

P. 50: ἰδίᾳ τὸν Κρυσάνθιον ἀπολαβάν] *scorsum abducens Chrysanthium*. Dio Chrysostomus Or. LXXVIII, p. 661, A: ἰδίᾳ ἑαστὸν ἀπολαμβάνειν καὶ ἀλλότῃς κοινῶν· *interpres minus proprie exhibens*. Sine praepositione Plato Apologia Socratis p. 362, D: τῶν τιούτων καὶ ἀκουσίαν ἀμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νομιεῖν. Republ. X, p. 519, D: ἄνδρες ἄγριοι καὶ δίκαιοι παρσιταῖς καὶ καταμαρτυρόντες ἀπὸ φέγγος, τοὺς μὲν ἰδίᾳ λαβόντες ἔργον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους — εἴλεον παρὰ τὴν εἰδὴν. Polybius IV, 8: τούτους, ἔφη, κατ' ἰδίαν λαβόντας, ἐπιστρέψαι τὸν ἄνθρωπον. Jamblichus Vita Pythagorae §. 92: Πυθαγόρας — ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀπεσπάρσας τὸν Ἀβερν, ἐν τε μηρὸν τὸν αὐτῶν ἐπέδειξε χρύσεον κ. τ. λ. In Plutarcho De Sera Num. Vind. p. 565, A, nostrae editionis
fin.

singularis p. 91, hanc formam reponendam censuimus.

P. 50: *βαδὺς μάλα καὶ παφρόνως ἀνερχόμενος*] Et hoc ambiguit dictum. Janius reddidit: *gravioriter admodum et sapienter se revocans*: sam scilicet verbi ἀναφέρειν secutus significationem, qua valet *se colligere, ad se redire, emergere*: quae licet usurpetur alibi, ut ostendimus ad Plutarchum De Tuenda Sanitate p. 126, E, tamen hic locum non invenit. Est alius usus quo ἀναφέρειν τι ἐπὶ τῷ δικτῷ dicitur, *aliquid ad aliquem referre, rejicere*, i. e. *ad judicem vel testem, vel auctorem*; qui usus non abhorreret ab hoc loco, nisi verbum hic nudum, et sine re relata et homine ad quem refertur, poneretur. Itaque, quoad ejus nunc video, accipiendum putem *suspirans*, ex illa notione Homerica Odys. T, 314: *Μνησάμενός δ' ἄδινός ἀνελάσσοι φώνησέν τε*. Ubi Scholiastes — *ἀνεστένεσθε καὶ πολὺ ἔγχετε πνεῦμα*. Nec dissentit Hippocratea consuetudo notata Galeno in Glosis: *Ἀναφέρειν διὰ τὸ πρὸς καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα* κ. τ. λ. Sensus igitur sit, *profunde et modeste suspirans*.

P. 50: *ἐπὶ μανίας — μάρτυρας*] Adhuc teneo priusnam correctionem pro *μανίας* legentem *μαργανείας* vel *μαγείας*. Caeterum requiro quid ad sententiae absolutionem, praesertim in postremo, καὶ πολλοὺς ἰδεῖν τοὺς καὶ ἑαυτοῦ μάρτυρας.

P.

P. 51: *χένδρον καθαρίσας λιβανωτοῦ*] *cremans
micam thuris*. Quod olim correxi et Editor
recepit *καθαρίσας*, pro *καθαρίσας*, miror codicem
nullum praebuisset. Pollux I, 26: *λιβανωτὸν κα-
θαρίζειν, θυμῶν, ἀρώματα λύειν ἐν πυρὶ* ubi Jun-
germannus duos Herodoti locos apponit; I, 183;
*ἐπὶ δὲ τοῦ μέζονος βωμοῦ καὶ καθαρίζουσι λιβανωτοῦ
χίλια τέλαιντα ἔτος ἐκάστου οἱ Καλδαῖοι*. 1983
*δσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἐνυτοῦ ἀνὴρ Βαβυ-
λώνιος περὶ θυμὸν κατὰ γυζόμενον ἴσσι*. 202: *δσ-
φραινομένους δὲ κατὰ γυζόμενον τοῦ καρποῦ, μεθύσκε-
σθαι τῇ ὁσμῇ, κατέπερ Ἑλληνας τῇ ὁσμῇ* — ubi
Westfelingius nominat hunc Pollucis locum, Ae-
lianum Natur. Animal. X, 50, et XIII, 21, et
Platonem in Critia p. 119. qui est editionis Le-
maïrianæ p. 564, A: *ὅσταντες καθαρίζουσι πάντα
τοῦ ταύρου τὰ μέλη*. Menander in *Μίσθῳ* edit.
Clerici p. 116, sic legendus ex emendatione
Bentleji p. 40: *Εἰ μὴ καθήγιζεν τις αἶμα τὴν ἑγ-
χελυν*. Plutarchus in *Alexandro* p. 679, C: *ὁ
γὰρ Διονύσιος, ὡς εἰπεν, ἐν θυσιᾷ ποτὲ πρὸς τὴν
Ἀλέξανδρον ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν
καὶ καθαρίσαντος τοῦ θυμῶματος, Ὅταν, ἔφη, τῆς
ἀρωματοφόρου κρατήσης, Ἀλέξανδρε, πλουσίως θυ-
τῶς ἐπιθυμιάσεις*. Antonio p. 922, B: *τὸ μὲν
σῆμα τοῦ Καίσαρος ἐν ἀγορᾷ καθαρίσαι*. Idem di-
citur *καθαγνίζειν*. Euripidi *Oreste* 40: *πυρὶ κα-
θήγνισται δέμας*. Jone 707: *Καλλίφλογα πύλατον*.
Ἐκ

Ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας. Sed nec apud hunc, nec illos, quid mutandum: videatur Stephanus Thes. L. G. Indic. p. 111, G: et Toupius Emend. Hefych. Vol. III, p. 234. Plura etiam exempla verbi καθαγίζειν Perizonius ad Aeliani Var. Hist. III, 1, p. 197, et Wesfelingius ad Diodorum Sic. IV, 23, T. I, p. 269. Pausanias II, 11, p. 137: ὅποσα δὲ τῶν θυομένων καθαγίζουσιν, οὐδὲ ἀποχρᾶ σφίσιν ἐκτέμνειν τοὺς μηροὺς, χαμαὶ δὲ καίουσιν πλὴν τοὺς ὀρνίθας. IV, 31, p. 358: πλησίον δὲ Κουρήτων μέγαρον, ἐνθα ζῶα τὰ πάντα ὁμοίως καθαγίζουσι. V, 13, p. 409: τοὺς μηροὺς δὲ ἀναφέροντες (ἐς addendum) τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλτάτον καθαγίζουσιν ἐνταῦθα. VI, 20, p. 501: καθαγίζουσι δὲ καὶ θυμιάματα παντότα αὐτῶ. VIII, 2, p. 600: πεμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγιεν. Porphyrius Vita Pythagorae §. 17: καθήγιες τῷ Διῷ. Apud eundem De Abstinencia II, 16, p. 130: τοῖς θεοῖς τὰς ἀπαρχὰς ἀπονέμειν, καὶ τὰ μὲν παρατιθέναι, τὰ δὲ καθαγιαζέειν αὐτοῖς· ubi ex interpretum sententia legendum καθαγίζειν. Item in Plutarchi Bruto p. 993, C, de Caesaris funere: παμμεγίστην πυρὰν ἐνησαν, καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες — καθηγιάζον, ubi cum codicibus scriptis legendum καθήγιζον, prouti de eadem re legitur in Antonio, loco supra allato. Nec tamen haec forma penitus improbanda est; quippe quae notat consecrare. Utramque annotavit

[M]

etiam

etiam Stephanus Thef. L. Gr. T. I, p. 125 et 127. At in Plutarchi Fragmento De Daedalis Plataeensibus apud Eusebium Praep. Evang. III, p. 84, A: οἱ θύοντες τῇ Ἡρᾷ τὴν χολὴν οὐ καθυγίζουσι, ἀλλὰ κατορύττουσι παρὰ τὸν βωμόν· sic dedimus in nostra editione, Supplemento Voluminis V, p. 502, pro vulgato καθυγιάζουσι; et eadem forma exstat in eodem argumento inter Praecepta Conjugialia p. 141, E: οἱ τῇ γαμηλίᾳ θύοντες Ἡρᾷ, τὴν χολὴν οὐ συγκαθυγίζουσι ταῖς ἄλλαις ἱεροῖς, ἀλλ' ἐξελόντες ἐβρίψαν παρὰ τὸν βωμόν. Decompositum legitur etiam in Paulo Aemilio p. 268, A: κεραυνὸς ἐνοκλήσας εἰς τὸν βωμόν, ἐπέβλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν. Quis autem putet Jo. Pricaeum, doctum certe hominem, corrupta hac Eunapii lectione usum esse ad corrumpendam sanam lectionem Appuleji in Apologia p. 55 *an ut grana thuris numerarent?* Ad quae ille sic: „Invitis libris et interpretibus omnibus, „lego mundarent. Eunapius pari argumento, „in Vita Maximi, λαβανωτοῦ χόνδρον καθαρίας· „caet.” Verbum ἐκαυγίζω item aliquoties in ἐκαυγίζω abiit, de quo alibi dicemus. Marinus in Vita Procli p. 2, ex hac Eunapii, aut simili alterius cuiusdam, narratione profectus, de invocatione Deorum et hymnis disserens, haec subiicit: Καὶ θῆ καὶ τοὺς ὕμνους κομψότερον ἐργάζονται, τοὺς μὲν ἐν μέτροις, τοὺς δὲ καὶ ἀνευ μέτρων·

ἴτε·

ἕτεροι δὲ τούτων μὲν οὐδὲν ἔχοντες προσάγειν, πό-
πανον δὲ μόνον, καὶ χόνδρον εἰ τύχοι λιβανωτοῦ
θύοντες, καὶ βραχεῖ δέ τινι προσρήματι τὰς ἐπικλή-
σεις ποιούμενοι, οὐδὲν ἥττον ἐκαίνων εὐηκοίας ἀπε-
λαύουσι.

P. 51: τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἴτα
καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον.] Pro vetere εἴτε recte
repositum εἴτα: sic primus corrigendum monuit
Gesnerus ad Luciani Lexiphanem T. II, p. 339:
et probavit Dorvillius ad Charitonem p. 187.
Frequentissimum πρῶτον — εἴτα: qua observatio-
ne locum correximus in libello Plutarcheo De
Educatione Puerorum p. 4, A, ubi et Xeno-
phontem Symposio IX, 3, et Aristænetum Ep.
I, 15, ad eundem rationem emendavimus: quum
olim in Epistola Critica p. 31, Juliano similem
medicinam fecissemus. Est porro gradatio in
μειδιᾶν, *subridere*, quod fit solo vultu et ore:
γελᾶν, *ridere*, in quo etiam sonus vocis acce-
dit: tertium est καγχάζειν, *cachinnari*, in quo
effusior est vocis sonus. Plura etiam synonyma
operæ pretium est videre apud Pollucem VI,
119. Verba Dionis Chrysostomi, quibus μειδιᾶν
et γελᾶν distinguuntur, sunt Orat. XXX, p. 299,
D. Aelianus Var. Hist. VIII, 13: Ἀναξαγόραν
τὸν Κλαζομένιδν φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ἰδέσθαι,
μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Porphyrius De Ab-
stinentia IV, 6, p. 312: γέλως δὲ σπάσος, εἰ δὲ

που γένοιτο μέχρι μειδιάσεως. Epistola Hippocratea XX, edit. Charterii T. I, p. 20, B: καὶ ὁ Δημόκριτος ὑπακούων, τὰ μὲν ἐμείδια, τὰ δὲ ἐξεγέλα. Plutarchus Catone Minore p. 759, E: ἦν δὲ καὶ πρὸς γέλωτα κομιδῇ δυσκίνητος, ἄχρι μειδιάματος σπανίως τῷ προσώπῳ διαχέομενος.

P. 51: τὸν θεατρικὸν ἐκεῖνον θαυματοποιόν] Ut ex Mediceo annotatum vidi θεατρικόν, ita probavi prae vetere θεανδρικόν. quod olim defendi posse putabam ex Marino in Vita Procli p. 47, memorante Θεανδρίτην — Ἀραβλοῖς πολυτίμητον θεόν cui Fabricius adhibet ejusdem mentionem à Damascio apud Photium edit. Hoefschellanae p. 567: ἔγνω δὲ ἐνταῦθα τὸν Θεανδρίτην, ἀρβενωπὸν ὄντα θεόν, καὶ τὸν ἄθλητον βίον ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς. Spectare eodem videtur S. Maximus in Scholiis ad Dionysium Areopagitam T. II, p. 78: Μηδεὶς εἰς μωρολογίαν τραπεῖς λεγέτω ὅτι θεανδρίτην τὸν Κόριον Ἰησοῦν φησιν· οὐ γὰρ θεανδριτικὴν εἶπεν ἀπὸ τοῦ ὁ θεανδρίτης σχηματίσας, ἀλλὰ θεανδρικὴν ἐνέργειαν, ὅσον θεοῦ καὶ ἀνδρὸς συμπεπλεγμένην ἐνέργειαν. Sed, ut dixi, θεατρικὸν hic praeferendum est.

P. 51: τὴν διὰ τοῦ λόγου κάθαρσιν] i. e. purgationem animi, quae ratione, non Theurgico et magico artificio et praestigiosa Deorum ad-vocatione, fit. Virtutes καθαρτικαὶ quales sint tradunt juniores Platonici, quod diximus ad Phae-

Phaedonem p. 172. Theurgia supra θεωρίαν et λογὸν evehit hominem: frequens praeceptum apud alios et Marinum Vita Procli p. 55, Cap. XXVIII.

P. 51: θαυμάσῃς — ὑπολαμβάνων] Hanc veterem nostram conjecturam pro vulgato ὑπολαμβάνων recepit Editor: qui quum ex codice D. memoret θαυμάσας; eo inducor, ut duas lectiones confusas arbitrer: alteram, θαυμάσῃς — ὑπολαμβάνων· alteram, θαυμάσας — ὑπολαμβάνανε.

P. 52: Τοῦ δὲ ἱεροφάντου — τοῦνομα οὐ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε —] Valesius Emendationum III, 15, haec Eunapii verba de reticendo nomine Hierophantae illustrat loco Luciani in Lexiphanē §. 10, T. II, p. 335, unde apparet non solum Hierophantae, sed et Daduchi, aliorum in his mysteriis sacerdotum nomina, nec solum iis, qui ab his initiati essent, sed aliis etiam, publice pronunciare, eosque iis appellare, nefas fuisse. In postrema parte rursus obscuritas est: Illud enim, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε, quis non secundum constructionis ordinem accipiat de ipso Eunapio, i. e: *et Hierophanta me scriptorem huius libri in Eumolpidas introduxit*: quod in orationis genere affectato Eunapii valeat, *et me Eumolpidis commendavit*: consueta autem ratione significasset, *et adduxit me in iudicium apud*

[M] 3

Eu

Eumolpidas; horum enim fuit de impietate vel pietate iudicium: v. c. teste Demosthene Advers. Androctonem p. 422, A: τῆς ἀσεβείας κατὰ τὰ αὐτὰ ἐστὶν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας. *Lyfia Adv. Andocidem* p. 108: μὴ μόνον χρῆσθαι τοῖς γεγραμμένοις νόμοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀγράφοις καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. *Altesa* se mihi ratio obtulit, quam etiam Editorem secutum postea vidi, ut accipiat de ipso *Hierophanta*, pro et genus referebat ad *Eumolpidas*: quo spectant sequentia de ejus successore dicta, qui ne *Atheniensis* quidem, nedum *Eumolpida*, qualem leges jubent esse, fuerit. Haec ellipsis nominis γένος, vel alterius, in tali dictione subinde reperitur: v. c. apud *Aristidem Panathenaica* T. I, p. 183: αἱ δὲ κύκλῳ περιέρχονται ζητοῦσαι τρόπον τινα εἰς ὑμᾶς ἀνευγεῖν· i. e. vos obeunt caeterae civitates quaerentes generis originem ad vos referre. *Or. Ad. Cyzicenos* p. 237: πῶς οὐκ εὐδαίμων Κύζικος, ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀρξαμένη, καὶ εἰς τοιοῦτον ἅμα καὶ οἰκιστὴν καὶ μάρτυρα ἀναφέρουσα. *Eleusinia*, p. 257: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῇ ἀναφέροντες, ἱεροφάντας, οἱ δὲ δαδούχους παρείχοντο. *Smyrnaea* p. 510. *Philostratum, Vita Apollonii* IV, 20, p. 157: μειράκιον — πατρὶς δὲ αὐτῷ Κερκύρα ἦν, καὶ εἰς Ἀλκίνοον ἀνέφερε· i. e: genus ad *Alcinoum* referebat. Et aliud

ad nomen omittitur II, 29, p. 81: οὐ γὰρ εἰς
 διδασκάλους γε οἶμαι ἀναφέρεις.

P. 52: ὧ μὴ θέμις — ἐπειδὴ —] Sic pro vetere
 ὧς μ. θ. — ἐπὶ δὲ, correxerat etiam Meursius
 in Eleusiniis Cap. XIII, p. 37.

P. 52: Καὶ εἰς τοσόνδε —] Interpungo cum
 parenthesi, 'Ἀθηναῖον ὄντα· καὶ (εἰς τοσόνδε προ-
 νοίας ἐξικνεῖτο) ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκευάσσεσθαι
 καὶ δηλώσεσθαι ἱφασκε. *Eum divinationis fal-
 sum pronunciat Meursius Eleusiniis Cap. XXXII,
 p. 95. Atqui haec non ita ad amussim exigen-
 da templa demum sub Theodosio Majore ever-
 esse. Nam mox post Julianum everfa, sub Va-
 lentiniano ea restituere permiffum, et Hieronymi
 aetate Hierophantae Athenis fuerunt, ut notat
 Corfius Fast. Attic. Vol. IV, p. 195 et 197.*

P. 52: κακτεῖνον — ἔχειν.] Prius referendum ad
 Thespiensem Hierophantam: posterius legendum
 ἔχειν.

P. 52: ἅμα τε γὰρ ὁ ἐκ Θεσπιῶν ἐγένετο, πα-
 τὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς] *Simul atque enim
 Thespiensis ille factus est Hierophanta, qui idem
 Pater erat Mithriacae initiationis. Sic inter-
 pungo, disjungens ὢν ab ἐγένετο. De Mithriacis
 sacris et eorum antistite, Patre dicto, quae nota-
 veram, pleraque omnia occupavit Editoris doc-
 trina. De Mithrae et Solis conjuncto numine et
 cultu, exquisitae cum eruditionis copia disferit*

[M] 4

Th.

Th. Gatakerus in *Adversariis Posthumis* Cap. XXI, p. 669—671. Julianus ipse his sacris studebat et initiatus erat, ut constat in primis ex ejus Oratione IV, quae est in *Regem Salem*, et p. 155, B, eundem ac Mithram esse pronunciat. Himerius ad Julianum, jam Imperatorem, in castra vocatur, antequam in urbe Constantinopoli rogatus declamaret, initiatus Mithriacis mysticis, dixit eam orationem de Urbe, et de Imperatore haec Mysteria instituyente: quae oratio est VII, p. 510, hoc initio Ἦλθ' Μίθρᾳ ψυχὴν καθάραντες, καὶ βασιλεῖ τῷ φίλῳ θεοῖς ἤδη διὰ θεῶν συγγενέμενοι, φέρε τινὰ τῷ τε βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει λόγον ἀντὶ λαμπράδος ἀνέψωμεν. Huc spectat et Libanius Or. Parentali in Julianum §. 60, p. 287.

P. 53: ἥτε τῶν τὰ Φαῖδ' ἱμάτια ἐχόντων ἀκυλῶτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια] i. e. impietas hominum atque vestibulis indutorum, simul cum barbaris, nemine prohibente, ingruentium. Ergo significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Achajam invasisse, et patriam avitaeque templa evertisse. Attingit eandem rem in sequentibus sub finem Prisci p. 67; ubi plura annotabimus.

P. 53: ὑπὸ τὴν Κωνσταντίου ἀπήγετο σφοδρῶς] Certe legendum videtur aut ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου· ἂν, ἐπὶ τὴν Κωνσταντίον. Attamen magis me offendit novitas vocabuli σφοδρῶς, vehementer, pro
τις

violente, invitus, quae significatio hic postulatur. Nam vulgatum ὑπὸ τὸν Κωνσταντίον accipi potest, *ut sub Imperatore Constantio ipse Caesar esset, ut Constantio collega subjiceretur*. Sic ὑπὸ cum Accusativo usurpatur. Xenophon Institut. Cyri. V, p. 132, A: ὁ δὲ στρατηγὸς οὕτως ἡλίθιος ἔσοιτο, ὥστε οὐκ εἴσεται τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ δόματα. Plato Leg. XII, p. 686, D: τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων τε καὶ τῶν ὑπ' ἀνθρώπους θηρίων. Plutarchus L. Paulo Aemilio, p. 265, E: Σάλιος ὁ τῶν Παλινῶν ἡγούμενος τὸ σῆμα τῶν ὑφ' αὐτὸν εἰς τοὺς πολεμίους ἔβησεν. Ibidem p. 271, C: Σέρβιος Γάλβας, ἐχθρὸς Αἰμυλίου, γεγονώς δὲ τῶν ὑπ' αὐτὸν χιλιάρχος. Maccello p. 308, C: μακαριζόμενος ὑπὸ τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων. Aristide p. 327, A: ἀποστέλλει τὴν προθυμώτατον τῶν λοχαγῶν Ὀλυμπιάδωρον, ἔχοντα τοὺς ὑφ' αὐτὸν τεταγμένους λογάδας τριακοσίδους. Sylla p. 466, E. Pompejo p. 628, D. Ibidem p. 634, A: στρατηγὸν ἐπεμψε τῶν ὑφ' αὐτὸν ἀρχόντων ἓνα Λεύκιον Ὀκταοῦϊον. Catone Minore p. 775, F. 791, C. Bruto p. 985, F: λέγεται δὲ Καῖσαρ μὴ ἀμελεῖν τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ προειπεῖν τοῖς ὑφ' αὐτὸν, ἡγεμόσιν ἐν τῇ μάχῃ, μὴ κτείνειν Βρούτον, ἀλλὰ Φεῖδεσθαι. Arato p. 1034, C. Apophthegmatum p. 183, A.

P. 53: ὡς παραβασίλειος ὦν εἰς τὴν Καίσαρα]

[M] 5

Le-

Lego, ὡς παραβασιλεύσων εἰς τὴν Καίσαρα· i. e. ad verbum *ut simul regnaturus in Caesarem*, ad sententiam et Latinitatem, *ut dignitate Caesaris praeditus sociusque imperii esset*. Non magis nomen παραβασιλεύς quam verbum παραβασιλεύειν me legere memini: tamen hoc unice in praesenti loco verum est, et analogia se eadem tuetur, qua παραδυναστεύω, quod e Budaeo Commentar. L. Gr. p. 651, apponit Stephanus Thes. L. Gr. T. I, p. 1059, F. Ille autem rarior usus verbi alicujus cum εἰς τι apud posteros, non tamen postremos, Graecos se mihi obtulit. Sic Conon Narratione XXXI, p. 271. ed. Gale, Hist. Poet. Scriptor: Ἀλλὰ καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς Ἑπτα ἑπτη τῷ μύθῳ· i. e. *Sed et Tereus, ut fabula tradit, in eropem volavit*: i. e. *avolavit Tereus, factus avis erops*. Pollux, cujus dicendi formam hoc exemplo demonstrat Philostratus De Vitis Sophistarum II, 12, 2, R. 593: ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὀμηρικόν· πολλὰ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυεδεῖς αἱ μορφαί· καὶ γὰρ ἐς ὕδωρ αἵρεται, καὶ ἐς πῦρ ἄπτεται, καὶ εἰς λέοντα θυμύται, καὶ ἐς σὺν ὀρμῇ, καὶ ἐς δράκοντα χαρεῖ, καὶ ἐς κάρδαλον ἄττει· καὶ δένδρον ἦν γένηται, κομᾷ. Hoc, omisſa tamen forma εἰς τι, videtur imitatus esse Himerius Or. XXI, 9, p. 744: Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ Πρωτεὺς σοφιστῆς τις τοὺς λόγους δευτὲς γενόμενος, ἐπειδὴ τις αὐτὸν Μῶμος ἐκ Φιλοσόφου γλώτ-

γλώττης ἠνώχλησεν, εἰς πολλὰς ἰδέας μερίσας τοῦς
 λόγους, ἵνα οὕτως ἐλέγχῃ τὰ σκώμματα· περιπε-
 σὼν δὲ αὐτὸς σοφιστῇ δεινότηρῳ, τῷ μύθῳ παρ'
 εὐκλείνου παθεῖν, ὃ κατὰ τοὺς λόγους εἰργάζετο· Ἐ-
 κεῖθεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πρωτεύς ὡς πυρσὸς ἄπτεται,
 ὡς ὕδωρ λύεται, ὡς λέων βρυχᾷται, ὡς δένδρον ὀρθοῦ-
 ται καὶ τίθηται· quo loco τῷ μύθῳ, ut in Conone,
 accipiam, secundum exemplum et per vim fabulae
 Homericæ, illud ab eo passum esse, quod ipse in
 orationibus faciebat. Et ab eodem imitatione quid
 duxit Psellus De Operatione Daemonum p. 114:
 ποτὲ μὲν ὡς ἀνὴρ ἐμφανίζεται, ποτὲ δὲ πρὸς γυναῖκα
 μεταβάλλει μορφὴν· ὡς λέων τε θυμοῦται, καὶ ὡς
 πάρδαλις ἄλλεται, καὶ ὥσπερ οὗς ἄγριος ἐφορμᾷ· καὶ
 αὐτῷ δόξῃ, πρὸς ἀσκού μεταπίπτει σχῆμα, καὶ ὡς
 κυνάριον ἐστὶ ὅπῃ προσκνυζόμενον ἔδοξε. Apud Lati-
 nos paulo frequentior est haec ratio. Jam Virgi-
 lius Aen. VIII, 260. *Cacum — corripit in no-
 dum complexus*, i. e. *nodi instar*. Diversa ab
 hac est consueta forma XI, 776: *sinusque cre-
 pantes Carbascos fulvo in nodum collegerat
 auro*. At ex hac ipsa forma est ibid. 771: *Spu-
 mantemque agitabat equum: quem pellis æneis
 In plumam squamis auro conferta tegebat*: i. e.:
 pellis habens æneas squamas in plumarum mo-
 dum hunc equum tegebat conferta auro, i. e.
 annexa constrictaque aureis fibulis, cujus inter-
 pretationis viam acute animadvertit Heynius.

Pro-

Propertius eam secutus est, IV, 11, 82. *Saepe tibi sunt noctes, quas de me, Paule, fatiges, Somniaque in faciem credita saepe meam*: i. e. somnia quibus tibi mea species apparuit; quibus credidisti, te meam speciem videre. Tacitus *Annalium* I, 57: *uxor Arminii — neque victa in lacrimas* II, 16: *ut ordo agminis in aciem adfisteret*: i. e. ut agmen adfisteret, faceretque acies: ubi hoc loquendi genus pluribus aliorum exemplis illustrat J. F. Gronovius. Ibidem, 39: *aetate et forma haud dissimilis in dominum erat*. Appulejus *Metamorphoseon* III, 50, p. 191: *fixus in lapidem steti gelidus*: i. e. tamquam lapis fixus et gelidus steti IV, 66, p. 245: *— asinus — jacens in mortuum*: i. e. tamquam mortuus VI, 129, p. 440: *si vere Jupiter mugivit in bovem*: i. e. si vere Jupiter in bovem mutatus mugivit. Quibus in locis Oudendorpius alia aliorum exempla attulit. Similis est formae hoc Eunapii in *Proaeresio* p. 150: *εἰς τὸν ἑπαρχὸν τῆς αὐλῆς ἤλασεν· ἐναΐτῃ in Praefectum Pr.* i. e. *factus est Pr. Pr.* in Oribasio, p. 181: *Ἰουλιανὸς εἰς τὸν Καίσαρα προΐων* i. e. *Julianus quum Caesar factus esset*. Plutarchi *Bruto* p. 984, D; *εἰς ἄρχοντα προελθεῖν* i. e. *magistratum fieri*.

P. 53: Αἰδεσίου δὲ μεταλλάξαντος — αὐξόμενος]

Ali-

Aliquid excidisse videtur, quod ad constructionis absolutionem desideratur.

P. 53: ~~πεμφθεὶς δὲ καὶ τὸν~~ ~~Καίσαρ~~ ~~—~~ ~~ἵνα~~ ~~ἐν τῇ βασι-~~
~~λειᾷ διαφθαρή]~~ Hunc fuisse rumorem alii diserte
tradunt: Ammianus Marcellinus XVI, 11, p.
150. *Illud tamen rumore tenus ubique jasta-*
batur, quod Julianus non levaturus incommo-
da Galliarum electus est, sed ut possit per bel-
la deleri saevissima. Socrates Hist. Eccles. III,
p. 137, B: Φασὶ δὲ τινες, ὡς Κωνσταντῖος αὐτὸν
διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἀπέστειλεν, ἵνα ἐκεῖ
διαφθαρή· οὐκ οἶδα δὲ εἰ οἱ τὸ τοιοῦτο λέγοντες
ἀληθεύουσιν· ὁ γὰρ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἰδίαν αὐτῷ
συνοικίσας (ita lege pro συνοικήσας) ἐπιβουλεύων,
οὐδὲν ἄλλο ἢ καθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπιβουλὴν ἔτρεπε.
Quod repetit et simili argumento refellere cona-
tur Sozomenus V, 2, p. 484, D. Zonaras An-
nal. XIII, 10: p. 16, B: Καίσαρα δὲ τοῦτον ἀνα-
γορεύσας ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖος, εἰς Γαλλίας
ἐξέπεμψε μετ' ὀλίγων πάνυ στρατιωτῶν· ὡς ὑπό-
βοιαν ἐντεῦθεν ἐγγίνεσθαι, ὅτι οὐ κοινοὺν τῆς ἀρχῆς
Ἰουλιανὸν ὁ Κωνσταντῖος εἴλετο, ἀλλ' εἰς ἐπιβουλῆς
αὐτῷ πρόφασιν τὸ σχῆμα αὐτῷ περιέβαλε τὸ τοῦ
Καίσαρος, ἵν' ὑπὸ τῶν πολεμίων διαφθαρή, μὴ ἔχων
δύναμιν πρὸς τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον ἀξιοχρεῶν.
Animadvertere juvat, eos illa verba ἵνα διαφθαρή
ex Eunapii narratione item in opere Historiarum
ejus prodita retinuisse. Id consilium fuisse Con-
stan-

stantii, non quidem aperte dicunt alij, sed tamen satis ut id ex eorum verbis colligatur; cujusmodi est quod Zosimus III, 1, Eusebiam marito Constantio suasisse refert: Libanius in Oratione Parentali §. 17, p. 142. apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VII: καὶ ὅτι γε ἀπολούμενον οὐχ ἦτταν ἢ κρατήσοντα ἐξέπεμψεν εὐθύς ἔδειξε — τριακοσίους αὐτῷ τοὺς Φαυλότατους τῶν ὀπλιτῶν ἐκέλευεν ἔπεσθαι —. Julianus ipse in Epistola ad Athenienses p. 277, D. hanc de consilio Constantii suspitionem non injicit, caeterum similia de suo missa narrans: τριακοσίους ἐξήκοντά μοι δούς στρατιώτας εἰς τὸ τῶν Κελτῶν ἔθνος ἀνατετραμμένον ἔστειλε, μεσούντος ἤδη τοῦ χειμῶνος· οὐκ ἄρχοντα (leg. ἔρξοντα) μᾶλλον τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκεῖσε στρατηγοῖς ὑπακούοντα· γέγραπτο γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐνετέταλτο διαβρῆδην, οὐ τοὺς πελεμίους μᾶλλον ἢ ἐμὲ παραφυλάττειν· ὥς ἂν μὴ νεώτερόν τι πράξαιμι. Equidem probo sententiam H. Valesii ad Ammianum Marcellinum l. c. consignatam: *Quod si, inquit, verum dicere licet, Constantii Julianum Caes. in Gallias mittentis id fuisse consilium apparet, ut aut ejus virtute Gallias a barbaris recuperaret, aut certe Julianus in eo bello interiret: ut cum Ursicinum ad exstinguendam Silvani tyrannidem misit. Vide pag. 42. (l. c. 91 — 93).*

P. 53: ἀνήνεγκαν] Interpres jungit cum ἀπα-
σαν,

σαν, et vertit, *universa Gallia potitus est*. Reddendum, *emerfit ex his difficultatibus: superior disceslit*. Annotavimus supra.

P. 53: ἰθὺν βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος.] Interpres: *receptis in deditionem aut subactis interioris Germaniae populis*. Atqui συναίρειν, est *capere, devincere, debellare*: quo sensu idem fere valet, quod αἰρεῖν, καθαιρεῖν, καταπολεμεῖν. nec satis in Lexicis, aut virorum doctorum animadversionibus, annotatum reperitur; qua de causa hoc loco quaedam exempla apponere juvat. Plutarchus Pericle p. 166, F: περιγενέσθαι καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν βουλόμενος. i. e. *vincere et expugnare urbem cupiens*. Lyfandro, p. 440, E: ταχὺ συναίρησεν τὴν πόλιν. Pompejo p. 625, A: τοὺς πολεμίους συνεῖλε, καὶ τὴν Διβύην ἐχειρώσατο. Mario p. 432, A: Σύλλας συνηρηκὼς τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον. i. e. *confecto bello Mithridatico*. Lyfandro p. 439, B: συνηρηκὼς ὥρα μὲν χρόνον μῆκιστον καὶ ποικιλώτατον, πάθει τε καὶ τύχαις ἀπιστότατον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων. Sertorius p. 574, E: ἡμέραις δυὸν συναίρησεν τὴν πολιορκίαν. i. e. *duobus diebus expugnationem confecturus*. Sic aliis locis hoc sensu passivum συναίρεσθαι de bello conficiendo usurpatur. Item συναίρειν ἰδόν, *conficere viam*.

P. 54: Ὀριβάσιος — Εὐήμερος.] De illo ipse Eu.

Eunapius in Ejus Vita p. 164: hujus apud alios mentionem nondum reperi.

P. 54: Φανέντα καὶ παρασχόντα ἃ ἐβούλετο] i. e. *Julianus hierophantam in Graeciam dimisit, ut deum, qui sibi apparuisset, et praeberet, quae ipse (Julianus) voluerat.*

P. 54: δῶρα θεραπεύαν] Lego δ. καὶ θ.

P. 54: δραστήριοι — καὶ συνενεγκνόντες εἰς ταῦτ' τὴν πείραν] Quod saepe observavimus Eunapium vocabula ac dictiones Plutarcheas libenter usurpare, id hoc etiam loco observare licet. Hoc similiter dicitur de Caesare Octaviano, copias suas cum copiis Lepidi et Antonii conjungente, in Cicerone p. 884, D: τὴν δύναμιν εἰς ταῦτ' συνενεγκνόν. Demetrio p. 901, E: τῶν γὰρ ἑλλαν βασιλέων ἀπάντων συνισταμένων ἐπὶ τὴν Ἀντίγονον καὶ συμφερόντων εἰς ταῦτ' τὰς δυνάμεις, ἀπῆρεν ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Illud vero unus Plutarchus frequentissime ponit de hominibus actuosus, item literatis, et philosophis, vitam non mere otiosam et contemplativam, sed simul activam ac civilem, sequentibus, ac Stoicorum more, quod Horatius dixit, *agiles sunt civilibusque versantur undis*. Themistocle p. 112, E: hunc ait: Μνησιφίλου ζηλωτὴν γενέσθαι — οὔτε βήτορις ὄντος, αὐτε τῶν κληθέντων φιλοσόφων, ἀλλὰ τὴν καλουμένην σοφίαν, οὔσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, ἐπιτήδευμα πεποικημένου, Ca.

Camillo p. 147; — τοὺς πάνυ βασκαίνοντας —
 ἠνάγκαζον αἱ πράξεις τῇ δεινότητι καὶ τῷ δραστη-
 ρίῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδίδναι τὴν δόξαν. Pericle p.
 163, E: φοβερὰς μὲν φανείς τοῖς πολεμίοις, ἀσ-
 φαλλῆς δὲ καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις. Fabio
 Maximo p. 183, dicitur M. Marcellus, περιλαμ-
 πᾶς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. Timoleonte
 p. 237, C: ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ δραστήριος. Pe-
 lopida p. 292, A: — ζηλατῆς ἔδοξε γεγονέναι
 Ἐπαμεινώνδου, τὸ περὶ τοὺς πόλεμους καὶ τὰς στρα-
 τηγίας δραστήριον ἴσως κατανοήσας, ὃ μικρὸν ἦν
 τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀρετῆς μέρος. Marcello p. 304,
 F: τὸ θαρβύλεον αὐτοῦ καὶ δραστήριον. Catone
 Majore p. 353, F: πλείστας δὲ φυγῶν δημοσίας
 δίκας, καὶ διώξας, πολλὰς μὲν εἴλε, πάσας δ'
 ἀπέφυγε, πρόβλημα τοῦ βίου καὶ δραστήριον ὄργα-
 νον ἔχων τὸν λόγον. Philopoemene p. 357, B: Ἐ-
 παμεινώνδου βουλάμενος εἶναι μάλιστα ζηλατῆς, τὸ
 δραστήριον καὶ συνετὸν αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ χρημάτων
 ἀπαθὲς, ἰσχυρῶς ἐμμεῖτο. Ibid. p. 362, E. Mario
 p. 430, C. Lyfandro p. 435, C. Lucullo p.
 495, C. Nicia p. 534, B. Sertorio p. 573, B.
 Eumene p. 585, A. Phocione p. 744, B. Cleo-
 mene p. 822, A. Demosthene p. 848, B. De-
 metrio p. 889, F. Antonio p. 935, D. Galba
 p. 1053, C. De Profectu Virtutis Sentiendo p.
 84, C. De Superstitione p. 165, C. De Ifide
 et Ofiride p. 373, C. De Sera Num. Vind. p.

[N]

552,

552, C. De Solertia Animalium p. 982, D. Adversus Colotem p. 1125, A. Et apud alios occurrit, quos annotavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I, p. 1048, C: quibus addatur Suidas et Hesychius: sed aliquanto saepius apud Euripidem unde Plutarchus assumpsisse videtur.

P. 54: *διάθρησιν*] Hoc ab Editore ē codicibus acceptum praestat omnino veteri *διάτρησιν* unde in promptu erat *διατρήσιν* corrigere, et ut *παρὰ τήρησιν*, *observationem*, accipere. Verbo *διαβρεῖν* Eunapius in Aedefio p. 77: τὰ δμματα στήσας, καὶ διαβρήσας εἰς τὸν οὐρανόν. Maximo p. 110: τὸν νοῦν ἐπιστήσας, καὶ διαβρῶν τὰ λεγόμενα. Aelianus Var. Hist. III, 28.

P. 55: *τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ*.] Sic vulgo dici eam, quae apud Homerum *προθύρη* dicitur, tradit Pollux I, 76: ἀμφίθυρος, ἣν Ὀμηρος προθύρην καλεῖ, ὥς οἱ πολλοὶ πλαγίαν θύραν: non temere accipiens de janua *obliqua*, i. e. *lateralis*, quae, ut illa Homericæ, viam habet in angiportum, ἐς λαύρην. Aedes magistratum, ditiorum potentiorumque civium, qualls tunc fuit Maximus, fere erant *ισοφαλαί*, i. e. non contiguæ aliis aedibus, non attingebant latera proximarum aedium, sed ab iis discreta erant vel majori spatio, vel certe *angiportu*, *Λαύρα*, *στενωπός*. Itaque aedes figuram habebat, quasi quadranguli oblongi: cujus in *anteriori* parte erat janua princeps, *antica*, *atriam* *ἴσ,*

στ, αὐλειος: in posteriore, *postica* in lateribus, πλαγίαι θύραι, *obliquae januae*: etiam παράθυρα dictae. Quamquam his nominibus *postica* quoque significabatur. Sic in Philoxeni Glossis Gr. Πλαγία θύρα, *posticum*: et Glosf. Lat. *Posticum*, πλαγία θύρα: Hoc *posticum*, παράθυρα: *Posticium*, παράθυρα, παραθύριον, παράθυρος: *Postica*, παράθυρα κατόπιν τοῦ οὐρου. Plutarchus Sympos. II, 2, p. 617, A: δέδια μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Unde Mofes Solannus corrigere tentavit verba Luciani Nigrino 31, T. I, p. 71; παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι, legendo τῇ παραθύρῳ· quod non necesse videtur. In πλαγία θύρα rationem grammaticam sequimur, qua πλάγιος Latīno *obliquus* respondet, quod *adverso* et *averso*, i. e. *antico* et *postico*, interjectum et *laterale* est; ut in Ciceronis Somnio Scip. Cap. II.

P. 55: Ἡ δὲ φιλοσοφίας ἔνεκεν Μάξιμον οὔτε γράμματα εἰδότες ἀπέφαινε. Ad verbum: Haec autem, quod ad philosophiam attinet, Maximum ne literas quidem scire demonstrabat: i. e: tanto eum intervallo superabat, ut, cum ea comparatus, vix puerilem disciplinam percepisse, nec literas dum scire, videretur. Recte Editor adhibet dictionem παῖδά τινα ἀποφαινεῖν, i. e: aliquem in aliqua re ut puerum superare; ut puer esse videatur: quam attigimus cum simili-

[N] 2

bus

bus ad Platonis Phaedonem p. 181—183. Ἐμ-
 κεν autem duplicem capit sensum: primo eum,
 quem reddidimus, *quod ad philosophiam attinet:*
 deinde, *non impediēte philosophia*, ut senten-
 tia haec exstet, *nec philosophia Maximi im-*
pediebat, quominus cum uxore sua comparatus
vix literarum nesciens puer videretur: de qua
 potestate hujus particulae exposuimus ad Plutar-
 chi librum De Fortuna p. 98, C.

P. 55: ἔμεινε κατὰ χώραν] *Mansit domi recte*
reddidit Junius: i. e. mansit suo loco, quo erat
et esse debebat. Frequens dictio, jam notata Bu-
 daeo Commentar. L. Gr. p. 295. Xenophon
 Hellenic. VI, p. 603, A: ἔφην τὴν κατὰ χώραν τὴν
 πόλιν, καὶ τοῖς πατρίοις νόμοις, χρῆσθαι; *sua civi-*
vitati reip. formam relinquere, eamque sinere
patriis legibus uti. Plutarchus Numa p. 76,
 D: οὐδὲ κινεῖν τὴν πρώτην νέμειν — κατὰ χώραν
 μένουσαν· i. e. *non mutare primam distributio-*
nem, suo loco manentem. Pelopida p. 280, C;
 Ἐπαμεινώνδας δὲ κατὰ χώραν ἔμεινε· i. e. *Epa-*
minondas mansit in patria. Alexandro p. 675,
 C: κατὰ χώραν ὑπομένειν. *subsistere in loco, quo*
sumus. Phocione p. 753, C. Agide p. 803, B.
 Cleomene p. 816, F. Antonio p. 955, C: αἱ
 μὲν οὖν Ἀντωνίου καθηρέθησαν εἰκόνες, αἱ δὲ Κλεο-
 πάτρας κατὰ χώραν ἔμειναν. Bruto p. 1011, D:
 εἶν. τὸν ἀνδριάντα κατὰ χώραν μένειν ἐκέλευεν·
 i.

i. e: *jussit eos, ut statuat suo loco stare fernerent.*

P. 56: ἀπύτει.] *Malim ἀπύτει, insuper rogabat.*
Aelianus Fragmento apud Suidam V. Βύβλον·
προσεπιτιμῆν, καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσίου προστιθέντα·
i. e. *pretium augere, et identidem plus aurī
petere addentem.*

P. 56: ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρός συνουσίας δ
θεσπέσιος Ἰουλιανός.] *Junius: ita namque pendebat
a Maximi consuetudine divinus Julianus. Im-
mo: ita namque desiderio consuetudinis Chry-
santhii suspensus tenebatur divinus Julianus.*
Ad Chrysanthium enim referri debere τοῦ ἀνδρός,
ratio et nexus narrationis ostendit. Verbum ele-
gantioris in translatione usus ponitur in rebus,
quibus impense dediti sumus et studemus. Plato
Leg. V, p. 606, F: ἡδοναὶ καὶ λύπαι καὶ ἐπιθυ-
μιαί, ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς
αἶον ἐξηρτῆσθαι καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι σπονδαῖς ταῖς
μεγίσταις. Unde fluxit illud Plutarchi in Gryllo
p. 989, D: ἐνταῦθα αἰεὶ ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυ-
μίαις: et Juliani Orat. II, p. 84, D: πλούτου —
ἐξ οὗ παντοδαπαὶ κρεμάμεναι ψυχαὶ πράγματα
ἔχουσιν μυρία καὶ πόρους. Philo Judaeus De Abra-
hamo p. 373, E: πόθῳ ἀλέκτῳ τοῦ παιδὸς ἐκκρε-
μάμενος. Plutarchus Mario p. 412, D: Ἰουγούρ-
θαν — ἐξ ἡμέρας ζυγομαχήσαντα τῷ λιμῷ καὶ μέ-
χρι τῆς ἐσχάτης ὥρας ἐκκρεμασθέντα τῆς τοῦ ζῆν ἐπι-

[N] 3

θυ-

θυμίας, εἶχεν ἀξία δίκην τῶν ἀσεβημάτων. Animadvertendum in Attico apud Eusebium Praeparat. Evang. XV, p. 809, C: πάντων οὖν τοῦ Πλάτωνος δογμάτων ἀτεχνῶς ἐξηρημένων καὶ ἐκκρεμαμένων (sic legendum pro ἐγκρ.) τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν θεϊότητος τε καὶ ἀθανασίας, ὃ μὴ συγχωρῶν τοῦτο, τὴν πᾶσαν ἀνατρέπει φιλοσοφίαν Πλάτωνος. Ipse Eunapius Aedesii p. 34: ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκρόσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο. Ibidem p. 50: τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Maximo p. 90: ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός. Chrysanthio p. 198: μαντείας ἐξεκρέματο πάσης.

P. 56: τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιῶν] Legam ἀνεψιῶν ἦν, et haec verba parenthesi includam, ex consuetudine quidem Eunapii. Nam, ut nunc est constructio, videatur significare Julianum novisse Chrysanthii uxorem eandem esse consobrinam Eunapii: quod ab hujus loci sententia abhorret.

P. 56: παντοίας ἐφίλει φωνάς] Eunapius è duabus dictionibus hanc composuit. Altera est, πάσας ἐφίλει φωνάς, quam attigimus ad Juliani Orat. I, p. 23, D, Bibliothecae Crit. Part. X, p. 22: nullis tamen additis exemplis, quae, dum in commentariis ad illum locum annotata, hic apponemus. Sunt autem haec: Platonis Rep. V, p. 466, F, πάσας φωνάς ἐφίλει· pro quo Aristaeetus I, 18, dedit ἀναφθέγγεσθαι. Leg. X, p.

p. 666, E. Euthydemo p. 223, D. Sisypho, spurio dialogo p. 740, A, ubi pro *ἐφύπντες* legendum *ἐφύπντες*. Aristophanis Vesp. 760. Demosthenis Pro Corona p. 341, A, 345, A. Epicteti Disert. I, p. 568. Aristidis T. I, p. 287, T. II, p. 212, 277. Libanii T. II, p. 19, C. Epist. CCXLIII. Themistii Or. XXVIII, p. 340, C. Altera est, *παντοῖος γίνεσθαι*, in omnes partes me verto animi affectu ad aliquid vel efficiendum vel vitandum; Plutarchus Mario p. 423, D: *παντοῖος γινόμενος ὑπὲρ τοῦ εἶναι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲν ἄνηται* i. e. *quos viros ut conservaret, quum in omnem se vertisset speciem, nihil profuit*. Cicerone p. 877, D: *Πομπήιος — παντοῖος ἐγένετο πράττων καὶ ὁδοῦ αὐτοῦ, ὅππῃ ορεῖται et animo incubuit ad Ciceronem ab exilio revocandum*. Aristides Orat. Sacra IV, T. I, p. 342: *ἀναγινώσκων, ὁποῖος ἦν παντοῖος γινόμενος, ἰσχυρότερος τε πολλοῦ τῶν γραμμάτων καὶ στραφόμενος* i. e. *inter legendum varie afficiebatur, saepius in literis subsistens et conversus*. Convenit cum *ἐν παντί εἶναι*, de quo exposuimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 127.

P. 57: *ὁ μὲν οὖν Πρίσκοις ἦλθε*] Est Juliani Epistola III ad Libanium p. 374, B, qua hunc debiti sui admonet, quod nondum advenerit Priscus, quem venturum promisisset; *Ἐπειδὴ τῆς ἐπιστολῆς ἐπελάθην* τριτὴ γοῦν ἐστὶ σήμερον, καὶ

ὁ φιλόσοφος Πρίσκοις αὐτὸς μὲν οὐχ ἦκε, γράμματα δ' ἀπείστειλεν ὥς ἔτι χρονίσων· ὑπομνησκῶν σὲ τὸ χρεὶος ἀπαιτῶν.

P. 57: τὴν βασιλείαν καταφέρων καὶ δμαλίζων εἰς τὸ φ.] Concinne et significanter ad antecedens ἐπαιρόμενος refertur: i. e: non modo ipse non efferebatur aulae splendore, sed aulam ad humiliorem gradum demittebat, et ad philosopham rationem aequabat. Eleganti metaphora hic ponitur δμαλίζων; quod proprie notat, *altiora humilioribus aequare*. Sic συνομαλύνω apud Plutarchum in Timoleonte p. 246, F, qui everso tyrannidis palatio, τὸν τόπον συνομαλύνας, ἐνυποκόμῃσει τὰ δικαστήρια. Sylla p. 460, D. Similiter διομαλύνω et διομαλίζω, ut ostendimus ad Plutarchum De Sanitate Tuenda p. 130, D.

P. 57: ὥς ὑπὲρ τοῦ·τοῦ βασιλέως — μόνον] Adhuc mihi et ad sententiam et ad mutationis lenitatem probabilis videtur vetus mea conjectura: ὥς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἶη, εἰ κατὰ τὴν Λυδίαν γίνοιτο μόνον· i. e: quoad ad Juliani, et ipsius (Chrysanthii) emolumentum tenderet, si ipse (Chrysanthius) tantummodo in Lydia esset.

P. 57: ἀρχιερεῖα ἀποδείξας] Idem refert Eunapius (Chrysanthio p. 193. De ἀρχιερέων, *Summorum Pontificum*, et ante Christianam publice constitutam religionem, et sub Iuliano, apud Graec.

Græcos munere exposuit Jacobus Gothofredus in Disfertatione De Interdicta Christianorum Cum Gentilibus Communionē, in ejus Operibus Minoribus editionis Trotzianae p. 568, 569: et ad Codicem Theodosianum Lib. XII, Tit. I, De Decurionibus: Const. CXII, de Archierosyna, T. IV, p. 483.

P. 57: Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων] Quos morienti Juliano adfuisse scribit Ammianus Marcellinus XXV, 3, p. 457: memoratus nobis supra ad p. 48: in Nota praescripta nomine Πρίσκος.

P. 58: ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφησεν αὐτοῖς συντυγχάνειν] Junius: ob dictum Imperatoris gloriantis se tales viros esse nactum. Perperam: reddendum: quod Imperator dixisset, se cum illis una fuisse et collocutum esse. Neque enim gloriandi vis est in ἔφησεν et συντυγχάνειν τι, fere est, in aliquem incidere, etiam casu alicui obviam fieri et cum eo colloqui. Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 236, C: et alibi pro ἐντυγχάνειν ponitur.

P. 58: εἰ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε] Legendum videtur: εἰ γε δὲ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε i. e. si quidem hic ad plures abiit. Refertur οὗτος ad proxime antecedens προβασιλεύσαντι, hujusmodi sententia, si nimirum Julianus ad plures, ac non potius ad Deos, [N] 5 abiit.

abist. Acumen est in illo *παρὰ τοῦς πλείους* et particula *εἰ γὰρ* δὲ in primis huiusmodi correctioni accommodata est, ut ostendimus ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 374, C.

P. 58: *καὶ ὁ ταῦτα γράφων — τελῶν*] Eunapius annos natus sedecim ē patria Sardibus Athenas venit studiis operatum: ut ipse narrat in Proaeresio p. 129 et 162, Juliano jam Augusto: quo pertinent res notatae apud Corfinum in Fastis Atticis Vol. IV, p. 194. Quae forte repugnans dictio videatur *παῖς ὂν καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν*, puer et modo in adolescentibus census; si quidem *παῖς* decimo sexto aetatis anno *ἐφήβος* fiebat, et fere semper invicem distinguuntur: haec igitur dictio accipienda est quasi esset, *ἐκ παιδῶν εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν* et subinde etiam junguntur a Cicerone: v. c. Epist. Ad Divers. XI, 7: — *adolefcentem, vel puerum potius, Caesarem*. Philipp. III, 2: *C. Caesar adolefcentis, pæneo potius puer*. Attic. VI, 2: *pueri Ciceronis, sive jam adolefcentis*. VII, 7: *Alexim, humanissimum puerum, nisi forte, dum ego absum, adolefcent factus est, id enim agere videbatur, salvere jubeas velim*. Caeterum de harum finibus et distinctione aetatum quaedam tradidimus in Disfertatione de Spuria Auctoritate Libelli vulgo Plutarcho tributi De Puerorum Edu-

ca.

catione p. 24, et in Animadversionibus ad librum De Auditione p. 37, D.

P. 59: πλὴν ἐκ τῶ βαθύτατον — καὶ μετεγίνωσκον καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ.] Haec non ita cohaerent ut a repugnantia vacent. Maximus in tantam pecuniam condemnatur, *quantam vir philosophans ne audire quidem poterat*. Primum hoc ambigue et affectate dictum, nisi sensum ineptum afferre debet, accipiendum pro, *quantam vir in philosophiae studio vitam degens, non modo non possidere, sed nec vidisse, atque adeo ne videri quidem audivisse, poterat*. Deinde ejus iniurici et judices sententiam mutarunt, *et in parvam eum summam condemnarunt; quam ut solveret, eum in Asiam miserunt: ubi infinitas perpesus est calamitates, corporique ejus infandi dolores illati sunt*. Atqui hoc minime verisimile accidisse ei post mulctam diminutam: at poterat accidere, si mulcta insuper aucta fuisset, ut ad istam pecuniae summam colligendam etiam doloribus corpori adhibitis ab exactoribus cogèretur. Huc accedit, ut constructio etiam laboret in καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ, quae nulla grammatica ratione defendi potest; sed in hoc quidem contextu requirit, καὶ ὀλίγου ἐτίμησαν αὐτῷ. Has ego difficultates reputans, eo inducor, ut putem Eunapium ita scripsisse: καὶ μετεγίνωσκον ὥς ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ.
ut,

ut, cum antecedentibus et sequentibus nexum, sic accipiatur. — *Condemnarunt eum in pecuniae tantam summam, quantam vir in philosophiae studio vitam degens non modo non possidere, sed nec vidisse, atque adeo ne fando quidem audivisse, poterat; nam suspicabantur eum pecunias cunctorum possidere; et vero poenitabat eos quasi cum in parvam pecuniam condemnassent: et remissus quidem est in Asiam, ut pecuniam, in quam condemnatus esset, solveret. Quae autem ibi passus est, caet.* Judicialis dictio τιμῶν τινι τινος, alicui aliquantam mulctam imponere, aliquem in aliquantam pecuniam condemnare. Demosthenes Adversus Midiam p. 406, B: τινος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; Ibidem p. 410, C: Σμικρῶνι δέκα ταλάντων ἐτίμησατε. Plato Leg. XII, p. 688, B, εἰν μὲν ἢ τῷ θανάτου τετιμημένον ὑπὸ τῶν εὐθύνων. Dio Chrysostomus Orat. XIV, p. 232, A: τί δέ; τοῖς δικασταῖς οὐκ ἔξεστι τιμῶν καὶ δεσμοῦ καὶ θανάτου καὶ ἄλλου, οὗτου ἂν βούλωνται, πολλοῖς τῶν κρινόμενων —; Aristides Or. Ad Thebanos p. 501: αὐτοῖς τῶν χειρίστων ἔκοντας τιμῶν: *sc ipsos ad res sua damnae.* Orat. Platon. II, T. II, p. 253: αὐτὸ γὰρ τοῦτο φαμὲν δῆπουθεν ἀμαρτεῖν Ἀθηναίους, τιμήσαντας ἐκείνοισ (sic lege pro ἐκείνους) Φυγῆς, ἢ χρημάτων, ἢ οὗτου δή ποτ' ἐτίμησαν ἐκάστη. Legat. Ad. Achillem. p. 432: μηδαμοῦ τῶν
καί

καίρων δαυτῷ τιμῇ. Plutarchus Demosthene p. 852, E: θανάτου τιμησάμενος (αὐτῇ subaudiendum) ἀπέκτανε. Jamblichus Vita Pythagorae §. 144, ubi videatur Kusterus. Alla exempla etiam in usu Passivi et Medii annotavit Budaeus Comm. L. Gr. p. 202, sequi.

P. 59: Καὶ ὅσα μὲν ἔπασχεν ὑπὲρ πάντων ἴσθι τραγῳδίαν. — — μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάρφουσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοί, πρὸς τὰς ἐπιφερομένας δδύνας τῷ σώματι.] Est sane eloquentis historici, qualem se esse vult Eunapius, bonorum hominum immeritis casibus ac suppliciis ingemiscere, eorumque inimicos et auctores, unde illa passi sunt, justa ignominia notatos posteritati tradere. Sed tales descriptiones locosque ratio debet moderari; ut verus dolor et sincera ex ipso animi sensu prorumpens indignatio exstet; non ut scriptoris perversum studium appareat, argumentum ad incredibilem admirabilitatem extollere cupientis, ut in re per se miserabili narranda ipse se audientibus ridendum praebeat. Veluti Eunapius, hoc loco professus calamitates Maximi omni tragoedia graviores fuisse, παρατρῳγῶδες fit, eas porro comparans cum re minime comparabili, Persarum σκαφεύσει: quod quale mortis supplicium fuerit si modo cogitasset Eunapius, non pronunciasset, *parvum quid hoc fuisse ad dolores illatos cor-*

ρο-

peri *Maximi*, ejus scilicet, qui his ex doloribus evasit, et incolumis postea aliquot annos vixit. Sed id quo magis ipsi judicent lectores, apponamus narrationem Plutarchi in *Artoxerxe* p. 1019, et brevitatis causa Latine redditas, Graeca omissa; quas utrasque apposuit B. Brissonius *De Regno Persarum* II, 222: *Duas scaphas, quas mutuo quadrent, sumunt: in alteram harum puniendus collocatur supinus: alteram impenunt, itaque aptant, ut caput, manus, pedesque, promineant, totum caeteroquin corpus occultetur. Ita incluso cibus praebetur: ac, si edere nolit, oculos computgendo eum cogunt: postquam edit, mel lacti mixtum ori ejus, potus loco infundunt, et vultum eo perfundunt, ita vero semper eum collocant, ut adversus solem oculos habeat. Porro autem muscarum identidem insidentium multitudine vultus ejus totus obtegitur. Et, quum in scaphis interius ca faciat, quas necesse est hominem cibo potuque fruentem, ex putrefactione et corruptione excrementorum, tarmites et vermes pullulant, qui intestina subrepentes, corpus consumunt. Quum enim jam manifesto apparuerit, mortuum esse hominem, remota superiore scapha intuentur carnes quidem devoratas, intestinis autem adhaerentia ejusmodi animalculorum examina. Hoc modo Mi-*
thri-

*thridates septemdecim dies cruciatus, lenta morte
absumptus est.* Quae reputans quis non cohorreat,
et inventum institutumque potius stygii monstri,
quam humanae stirpis, judicet? quam poëtae di-
vino semine natam, philosophi autem praeclara
conditione à summo Deo creatam, praedicant.
Verbo supplicii meminit, ut notū, Ctesias in
Perficis apud Photium p. 59. edit. Hoëschel. καὶ
ἀπόλλυται πικρῶ καὶ κακίστῳ θανάτῳ Ἀσπαμίτρης,
ὃς ἦν κοινανδὲς ἐπὶ τοῖς Φόνοις Εἰρήξου καὶ Δαρειαίου·
σκαφεύεται γὰρ, καὶ οὕτως ἀναιρεῖται. Caeterum
hanc rem et Eunapii locum attigerunt Meursius
De Luxu Romanorum, Mantisfae p. 75: H. Va-
lesius Emendat. III, 16, et ad Sozomenum II,
23, p. 377: Dorvillius ad Charitonem p. 570:
qui quod Xenophontem Expedit. Cyri III, p.
299, C, hoc supplicium significare putat, nos
dissentientes habet. Verba sunt in ejusdem ora-
tione ad praefectos sodales, de captis ducibus
suis: πιστεύσαντες ταῖς σπονδαῖς, οὐ νῦν ἐκαῖνος
παύμενοι, κεντούμενοι, ὑβριζόμενοι, οὐδ' ἀποθανεῖν
οἱ τλήμονες δύνανται, καὶ μάλιστα οἶμαι ἐρῶντες τοῦ-
του. Quae verba nec per se satis valent ad σκα-
φευσθιν significandam: et hac si Graeci duces af-
fecti fuissent, Xenophon, Plutarchus, aliique hi-
storici, mortem eorum tradentes, hoc genus sup-
plicii non silentio praeteriissent. Denique ipse
Xenophon eodem in opere tradit exeunte libro
II,

II, p. 293, A, *reliquos omnes duces et Clearchum capitibus praecisis interfectos, quae mors esse videbatur honestissima: solum Menonem toto anno cruciatum denique obiisse.* Et constat sibi in Institutione Cyri VII, p. 239, A: οἱ τῶν σὺν Κύρῳ ἀναβάντων στρατηγοὶ — ἐνεχείρισαν ἑαυτοὺς, καὶ ἀναχθέντες πρὸς βασιλέα, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς. Simillimum genus supplicii usitatum barbaris, quos proprio nomine non declarat, refert Valerius Maximus IX, 2, 11: *Sicut illi barbari, quos ferunt mactatarum pecudum intestinis et visceribus egestis, homines inferere, ita ut capitibus tantum emineant: quoque diutius poenae sufficiant, cibo et potione infelicem spiritum prorogare; donec intus putrefacti, laniatui sint animalibus, quae tabidis in corporibus nasci solent.* Aliquanto magis ad rem aptum est alterum exemplum, οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοί, i. e: muliebres Artabrorum sarculationes; i. e: labor quo apud Artabros mulieres aurum sarriendo colligunt: sic enim Editor σκαλισμοί dedit, ex conjectura H. Valesii Emend. III, 16, pro vetere ἀλισμοί, quod pro collectione accipi et ferri poterat, et *contusionem* reddiderat, apud Pearsonum ad Ignatii Epistolam ad Romanos p. 271, edit. Basil. Artabros et alii memorant; et Strabo III, 220, A, *Lusitaniae versus occasum et septentrionem ultima habentes; quo-*
rum

rum mulieres terram argento mixtam, è fluvio delatam, exhaurire sarculis, καλάρι, in textis cratibus lavare, et sic argentum expurgaret. Graeca verba attulit Editor, tractavit etiam Baktius noster in *Posidonii Reliquiis* p. 129; siquidem hunc Strabo descripsit: adhibendae quoque Casauboni notae: quibus tamen locus nondum totus ad sanitatem redactus est: nec Töpuius in novissima editione Oxoniensi quidquam nisi αὐθαδής. Novimus et hodieque id opificium aerumnosum sane factitatum a pauperculis maxime mulieribus, veluti in Helvetia: ubi quidam fluvii arenam aureolis ramentis mixtam vehunt: cuius rei mentionem fecit in *Alpibus*, egregio carmine, Hallerus. Duos autem hos populos Perfas et Artabros, ut in contrariis terminis orbis terrarum positos, et longissimo intervallo disjunctos, conjunxit in hac dictione, sive Eunapius, sive alius, quem ipse secutus est. Certe huc spectavit, quod Valesius l. c. monet, Tzetzes Chiliade X, 885: Εἰς' οὖν ὑπέρῃ σκάφουσιν Περσῶν καὶ τῶν Ἀρτάβρων· ubi vulgo legitur Ἀρταίρων· praeterea corrigendum — καὶ τὰ γ' Ἀρτάβρων· scilicet πράγματα· nisi velimus hunc errorem, ipsi compilatori assignare, ut Artabris σκάφουσιν tribuerit.

P. 59: Καὶ θαυμασία γυνὴ παρὴν καὶ ὑπερήλγει]
Sic Editor ex Mediceo et Veneto; quum in

[O]

Planz

Plantiniana esset: κ. θ. γ. ἢ παρὴν ὑπερήλγει· in Commeliniana item, sed ἢ uncis incluso. Equidem verum putem καὶ ἡ θαυμαστικὴ γ. π. καὶ ὑπερήλγει.

P. 59: Ἐνταῦθα δὴ πᾶς λόγος, καὶ πᾶν ὅσον ἂν τὸ ποιητικὸν ὑμνήσειε γένος πρὸς τὰς Κλεάρχου πράξεις..] Et haec inepta sit laudum exaggeratio, nisi forte scriptor oblique significare voluit potestas illius aetatis, si qui Clearchi res gestas cecinerunt. Hujus apud historicos mentio alios quosdam reperitur: v. c. in Hieronymi Chronico Eusebiano ad Annum CCCLXXIV: *Clearchus Praefectus Urbis Constantinopolis agnoscitur: a quo necessaria et diu expectata votis aqua inducitur civitati.* Quo in facto eum celebrat Socrates Historiae Eccles. IV, 8, p. 177, D: ubi plura de rebus illius tradit H. Valesius: itemque ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 540: et multo copiosius Jac. Gothofredus in Prosopographia Codicis Theodosiani Tom. VI, Part. II, p. 46, ubi et ipse et D. Ritterus epistolas Libanii ad eum scriptas notant. De ejus autem Valenti adversus Procopium praestita opera nil alii, ne Zosimus quidem, de illius rebus caeterum copiosus, et Eunapii sectator.

P. 59: διαφερόντως περὶ δόξαν καλὴν γενόμενος] Nova et suspecta haec dictio ad sensum accidit; ut videatur e duabus lectionibus confecta; altera,

δια-

διαφερόντως περί δόξαν καλὸς γινόμενος, i. e. qui egregie honestum se ad gloriam praestitit: altera, διαφέρων περί δόξαν καλὴν γινόμενος, i. e. qui egregium se ad honestam gloriam praestitit. Qualem difficultatem in vocabulo διαφερόντως animadvertimus in Platonis Phaedone p. 319; sed faciliorem illam expeditu. Neque etiam vulgata lectio satis commode ita videtur accipi posse, ut valeat, *egregie studens verae gloriae*, ex illo usu dictionis εἶναι, vel γίνεσθαι, περί τι, in aliqua occupatum esse, alicui rei studere; qui non dicitur de abstractis, veluti περί ἀρετῆς εἶναι, virtuti studere, sed de certa quadam actione: veluti apud Plutarchum De Discrimine Adulatoris et Amici p. 51, A: ὁ κόλαξ ἡδονὰς ἐπύγεται, καὶ περί ἡδονὰς ἐστὶ· i. e. adulator voluptatibus delinit, in iisque occupatus est. Flaminio p. 377, A: περί πλεῦν εἶναι· in navigatione occupatum, navigationi intentum, esse.

P. 59: Βαλεντινιανῶ — τρέχοντες.] Partitio imperii, et Valentiniani in occidentem discesus, fuit anno nostrae aerae 363; de quo diligenter tradit Tillemontius Histor. Imperat. T. V, p. 9: Procopii conatus adversus Valentem erumpens a. 365, extinctus est a. proximo 366. Dictionem τὸν περί τινος ἀγῶνα τρέχειν, certamen subire de aliqua re, exposuit, adhibito etiam hoc et alio Eunapii loco in Juliano p. 121, Gatakerus De

Stylo Novi Instrumenti p. 67. Denique illud *non de regno, sed de salute, certamen, similiter a Cicerone dictum Off. I, 12: cum Celtiberis, cum Cimbris, bellum, ut cum inimicis, gerebatur, uter esset, non uter imperaret: habet ellipsim vocabuli μόνον, solum, ut non subinde ponitur pro non solum; nam de utroque erat certamen, de imperio, et de salute; sed in eorum comparatione sic obruitur imperium à salute, ut id nusquam appareat. De ellipsi illa egit L. Bos. p. 215, et J. Davis. ad Cic. N. D. II, 64.*

P. 60: πανταχόθεν αὐτὸν περιέκοπτεν εἰς τὸ συνήμεναι] Postremum vocabulum vitiosum esse, satis apparet: quid ejus loco ab auctore scriptum fuerit, non item apparet. Junius vertens, vires illius ita carpebat, ut ad pactiones eum descendere compulerit, videtur cogitasse, συμβῆναι, vel συναλλαγῆναι, vel simile quid. Quod locum hic vix invenit; non solum quia alii historici nū de pactis inter Procopium et Valentem aut factis, aut agitatibus produnt: sed quia ipse Eunapius modo pronunciaverat, hoc fuisse certamen non de regno, sed de salute, atque ita pactiones porro factas negare videtur: et quia εἰς τὸ cum Infinitivo non per se significat illud jam peractum fuisse, sed agentem illud sibi proposuisse et egisse: veluti Eunapius potuit scripsisse, εἰς τὸ συλληφθῆναι, i. e. ut Valens comprehenderetur: vel

vel συναρπάζειναι, eadem significatione: vel συνδαμῆναι, ut penitus subigeretur, cujus simplex δαμῆναι, satis ~~notum est: vel συνκοπῆναι~~, quod haud improbabilem adferat paronomasiam, i. e. circumcidit eum undique, ut eum concideret. Nisi horum quid, certe aliud quam vulgatum συνήμεναι, scripsit.

P. 60: τῆς οὖν Ἀσίας — ἀφορίζεται.] Ergo Clearchus tunc fuit *Vicarius Asiae*: de qua potestate, adhibito etiam hoc Eunapii loco, agit Valesius ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 540: et Jac. Gothofredus in Topographia Codicis Theodof. p. 103, et in Prosopographia p. 46, Voce *Clearchus*.

P. 60: ἀφορίζεται. Πολλὴν εἰς τ.] Malim distinguere et sic supplere: ἀφορίζεται· καὶ πολλὴν εἰς τ.

P. 60: Σαλούτιος] Ab aliis omnibus *Sallustius*, vel *Salustius*, dictus, celebratus Juliani ad eum scripta Oratione VIII, et saepe memoratus in historiis illius aetatis: quam Orationem ad alterum scriptam esse Sallustium, Praefectum Galliarum, non Praefectum Orientis, nondum satis mihi persuadet Ritterus, caeteroquin duos hos illius aetatis Sallustios, secundum Gothofredum, studiose distinguens, Prosopographiae p. 82 — 84: quem secutus est Wernsdorfius ad Himerium p. 10. Caeterum, Eunapius hoc loco

Sallustium Orientis Praefectum intelligit; nec plane cum Zosimo consentit, qui, invadente Constantinopolim Procopio, Caesarium Urbis Praefectum, Nebridium autem Sallustii successorem Praefecturam Praetorii obtinuisse, tradit IV, 6.

P. 60. Νικίαν] Atheniensium ducem: qui ferebatur μελλήτης, *cunctator*, sed successu haud pariter felici atque Romanus ille Fabius: Plutarchus in Ejus Vita p. 534, B: πολέμας δὲ μελλήτης καὶ ἀτολμος. Idem p. 528, A: ex Aristophanis Avibus, — οὐχὶ νυστάζων γὰρ τῷ "Ωρ" ἔστιν ἡμῶν, οὐδὲ μελλονικίῃν· ubi Scholiastes et Suidas Voce Μελλονικίῃν — οὐ προνοητικὸς ἀλλὰ μελλήτης ἦν· ad quem videatur Kusterus.

P. 60: ἀνθύπατον αὐτὸν ἐπιστήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης· αὐτὴ δὲ — Ἀσίδαν] Proconsul Asiae proprie sic dictae constitutus est. Haec fuit Asia Proconsularis; ut illa modo dicta Dioecesis Asiana. De utraque, praeter Notitiam Utriusque Imperii, videatur Gothofredus in Topographia Codicis Theodosiani p. 103; et Hierocles in Synecdemo Cap. XX et XXI, p. 658 — 662, cum egregia observatione Wesfelingii, qua et hunc Eunapianum locum attigit. Recte Editor pro vetere ἀλγευὲς dedit verum ἐλιτενὲς, quamvis a nullo codice oblatum, sed in promptu positum, et a viris doctis passim pro-

δι-

ditum; quibus ab Editore laudatis, item Ruhkenio memoratis ad Timaei Gloss. Plat. Voce *ἄτανης* p. 53, addatur annotatus à Gronovio Isaacus Vossius in Epistola II ad Rivetum, subjuncta Vindicij Ignatianis Pearsoni p. 24. Eunapius in Historia R: hinc enim sumta sunt verba non nominati scriptoris apud Suidam Voce *Μουσώνιος*, judice Valesio ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 541: Eunapius igitur ibi Asiam Proconsularem eodem verbo declarat: — τὴν τε ἄλτην ἡ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε· καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν, πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξοστато. Sed in loco nunc à nobis tractato quid sibi vult πρὸς τὴν ὑπερκαιμένην ἡπειρον: hic enim Accusativus pendet ab ἀποτίμνεσθαι, non a πρὸς, quod plane otiosum ac delendum est, ut temere repetitum ex illo postremo πρὸς Λυδίαν. Junius voluit retinere, sic vertens: *in continentem Caria tenus desinit*. Atqui ἀποτίμνεσθαι est *abscindis sibi*, vi verbi mediū, atque ita totum fere reddendum: *Haec inde a Pergamo maritimam oram obtinens, continentem, quae supra illam oram jacet, ad Cariam usque sibi vindicat, usque ad Lydiam ejus terminos Tmolus mons circumscribat*. Verbum ἀποτίμνεσθαι bonis scriptoribus usurpatum reperitur de regione, quam nobis vindicamus, aliis adimimus. Plutarchus De Virtutibus Mulierum p. 250, B: *Περσέας* — φίλος ἀπαι-

ἔπεισι Ῥωμαίων, τῆς τὲ χώρας ὅσῃν ἀπετέμνητο
 Τυρρήνων, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους κομισάμενος· i. e.:
discedit Romanis amicus factus: recepit agris,
quos Romani Tyrrhenis ademerant, et captivis.
 Quaestionibus Romanis p. 267, C. — Ῥωμυλος
 μὲν ὄρους οὐκ ἔθηκε τῆς χώρας, ὅπως ἐξῆ προίεναι
 καὶ ἀποτέμεσθαι, καὶ νομίζειν πᾶσαν ἰδίαν. De
 Defectu Oraculorum p. 429, A. Romulo, p. 20,
 F: ἀποτέμνονται δὲ τῆς λείας συγχὴν. Lycurgo
 p. 40, B: οἱ Σπαρτιάται — χώραν προσεκτήσαντο
 πολλήν, Ἀρκάδων ἀποτεμόμενοι. Publicola p. 106,
 E: Ποσειδάων — κατελύσατο τὸν πόλεμον, ἐξιστα-
 μένοις ἢ ἀπετέμνοντο τῆς Τυρρήνιδος χώρας, καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους ἀποπέμπουσι. Pericle p. 168, D:
 ἀποτέμεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάνῃ. Coriolano p. 228,
 B. Pelopida p. 290, D. Philopoemene p. 365,
 D. Sylla p. 465, D. Demetrio p. 905, F.
 Tib. Graccho p. 827, C. Dio Chrysostomus
 Or. XI, p. 189, B: Ἕληνος οὐκ ὀλίγον αὐτῆς
 (τῆς Ἑλλάδος) ἀπέτεμετο, τὴν Ἡπειρον. Aristides
 Or. Sicula II, T. I, p. 400, χώρας ἀπετέμνοντο
 ὥσπερ Ἀργεῖοι. Or. περὶ Παραφθέγμ. T. II, p.
 393: μέρος δὲ ἕκαστος ἀποτεμόμενος. Pausanias III,
 2, p. 207: ἀποτέμεσθαι τοὺς Ἀργεῖους. Ibid. 26,
 p. 277: Λακεδαιμονίων ἐστὶν ὑπήκοος τῶν ἐν Σπάρ-
 τῃ, Αὐγούστου βασιλέως τῆς Μεσσηνίας ἀποτεμο-
 μένου. V, 1, p. 376: Ὀλυμπίαν ἀποτεμόμενος.
 Ibid. 6, p. 388: Λακεδαιμόνη δὲ ὕστερον Σπαρ-
 τῇ

λοῦντα ἀποτεμόμενοι τῆς Ἡλείας, Ξενοφῶντι ἔδωκαν τῷ Γρύλλου Φυγάδι ἤδη γεγονότι ἐξ Ἀθηναίων. VI, 6, p. 467: τέμενός τε ἀποτεμομένους οἰκοδομήσασθαι νεών. VIII, 43, p. 689: ἀπετέμετο δὲ καὶ τῶν ἐν Βριττανίᾳ Βρυγάντων τὴν πολλήν. X, 17, p. 838: ὤκησαν τῆς χώρας ἀπατεμόμενοι τὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν.

P. 60: οὐ κατήκαος τοῦ τῆς αὐλῆς ἐπαρχοῦ] H. Valesius ad Ammianum Marcellinum XXIX, 2, p. 613. Jac. Gothofredus Commentario ad Codicem Theodosianum T. V, p. 47. P. Wea- selingius ad Hieroclis Synecdemum Cap. XX, p. 658.

P. 61: ἐς τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον] *in hoc recentiore tumultu*. Videtur spectare motus Ru- fini et Gainae, sub Arcadio: atque ad haec tem- pora rem etiam refert Valesius in nota ad Ammia- num Marcellinum XXIX, 2, p. 613.

P. 61: τὴν ὑγιαίνουσαν Ἀσίαν] *Sanam Asiam*, i. e. veteris religionis tenacem: ut ipse Eunapius locutus est in Aedesio p. 75: ἡ νεότες τῶν ὑγια- νόντων τὰς ψυχάς. Alloquin simili metaphora in re civili dicitur, de civibus a seditione immu- nibus, et praesentem reipublicae statum servan- tibus.

P. 61: αὐτως τὸ παράλογον.] Immo τὸ οὕτως παράλογον.

P. 61: ὁ βασιλεὺς ἤδη καὶ μεθῆκε τὴν ψυχὴν]

[O] 5

Pro-

Proprie *μολύναι τὴν ψυχὴν*, est *mori*, ut apud Aristidem in Or. Funebri in Alexandrum T. I, p. 88. Hic si vera esset lectio, de quo dubito, notare deberet, *animum remisit*, *seque ad otium dedit*, *cura rerum aliis relicta*: quod, puto, nec de Valente dici poterat, nec verba haec significare possunt. Si scriptum esset *ἀργὴν*, nil esset quod requireremus: at nimium a vestigiis vulgatae recedit. Fortasse scripserit Eunapius, *τὴν φυλακὴν*, *eum custodia liberavit*: vel *τὴν ψῆφον*, *sententiam condemnationis ei remisit*, vel *μετέθηκε τὴν τύχην*, *eius statum et fortunam putavit*.

P. 61: — Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας, Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις] Sic Editor: melius quam vetus *Ἐξόνιον*, in quo ne nomen quidem proprium apparebat. Zosimus IV, 10, 6, tradit Valentem dimisso propter senectutem Salustio in Praefectura Praetorii suffecisse *Αυξονίῳ*. Id nomen in hoc Eunapii loco reponendum censet H. Valesius ad Ammianum Marcellinum XXVI, 7, p. 505: et recte quidem. Idem enim habet Philostorgius Hist. Eccles. IX, 8: et item statuit hunc eundem esse *Αυξένιον* aliis in muneribus sub Juliano et Valente, ex Codice Theodosiano cognitum, J. Gothofredus in Prosopographia T. VI, Part. II, p. 42, 43. Pro *ἐπενόησε* in promptu est *ἐπέστρεψε*, *praefecit*

COP

corrigere, ut fecerunt Junius et Valesius l. c. Certe vulgatum non est sanum: nec quid Eunapius scripserit affirmare licet; nam poterat etiam vel ἐπήγαγε, vel ἐποπύησε dedisse.

P. 61: καὶ ὅσων] Legendum καὶ ὅσοι; nam ὅσοι ἦσαν ὑφελόμενοι τι, hos εἰσπεπύητο: qui autem ἦσαν ὑβρίζοντες, eos ἡμύνητο. i. e: et quotquot infelici illo tempore, vel aliquid subripuerant Maximo, vel ei contumeliam intulerant; eorum, ab illis ablatum exegit, hos punivit. De ὑφελίσθαι et ὑφελόμενος active usurpatis diximus supra ad p. 44. Ἀμύνεσθαι τινα punire aliquem, uno Herodiani loco adfirmat Budaeus Comm. L. Gr. p. 720: cui adde Xenophontem Cyropaediae V, p. 137, D: τούτους — ἑκάτεροι ἀμυνόμεθα, Demosthenem Adv. Midiam p. 396, A: τοὺς ὑβρίζοντας ἅπαντας, καὶ τοὺς ἀσελγῆς, οὐκ αὐτὸν ἀμύνεσθαι μετὰ τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἐφ' ὧμας ἔγειν δεῖ. Plutarchum De Defectu Orac. p. 409, F: ἐκείνου μὲν οὖν εἰκότως βέδς ἡμύνηται. alibi; neque ad hoc genus adjungenda est alia significatio ὀρ-pugnantem repellere.

P. 61: Ἐνταῦθα δὲ — διαλογόμενος πάλιν.] Tunc pro veterem meam rationem: qua ὡς in ἔως mutato, sententiam in πάλιν finivi; et, illud διαλογόμενος disertius significans, locum sic reddo: Tunc etiam publicas aliquot declamationes habuit: sed parum inde ad gloriam profecit, quia
α

à natura non factus erat ad theatralem sophistarum eloquentiam: donec rursus ad gloriam emerfit, de philosophia disserens, ac rursus ut antea scholas habens. Hujus igitur recuperatae gloriae auctoritate multas quoque possessiones, et alias sibi ereptas res, recuperavit. Θέατρον est Sophistae, eloquentiam suam in concione populari ac turba ostentantis. Sic ipse Eunapius in Juliano p. 121, 18, 19, 24, unde discimus publica et alia privata fuisse theatra: in Proaeresio p. 145, 5, 9, publicum theatrum significatur; et ibidem p. 49, 2: et Libanius ab eodem dicitur p. 174, 7: ἱκανὸς — παρὰ τοὺς λόγους ἕτερα σίνα συντολμῆσαι καὶ ῥαδιουργῆσαι πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν. Dicuntur item auditores hujusmodi orationis seu declamationis θέατρον: v. c. in Jamblichio p. 30, 10, 14: in Proaeresio p. 146, 9, 17, 23: 154, 6: 158, 9. Synesius in Dione p. 35, D, de Aristocle narrat: ἐκ φιλοσόφου — ἐτέλεσεν εἰς σοφιστὰς, καὶ — οὕτω τὶ ἥττων ἐγένετο δόξης σοφιστικῆς, ὥς μεταμέλειν μὲν αὐτῷ γερόντι τῆς ἐν ἡλικίᾳ σεμνότητος, κήψαι δὲ τὰ Ἰταλιτικὰ (sic Augustanus codex pro Ἰταλικὰ) τε καὶ Ἀσιανὰ θεάτρα, μελέταις ἐναγωνιζόμενον: ubi passim plura de affinitate ac differentia Philosophi et Sophistae traduntur: quod argumentum et nos attigimus ad Plutarchum De Fortuna p. 96, A. Quo pertinet illud Juliani Orat. I, p. 2, A, qui

sc

sefe à Sophistis segregans, censet in Philosophis, ὅσοι — ὥρμησαν ἐφ' ἕτερον παιδείας εἶδος, καὶ λόγων συγγραφὴν οὐ δὴμῳ κεχαρισμένην, οὐδ' εἰς θέατρον παντοδαπὰ τολμῶσαν ἀποδύεσθαι, πρὸς τὰς ἐπιδείξεις ἔχοιεν ἂν εἰκότως εὐλαβέστερον · ad quem locum in Bibliothecae Criticae Parte IX, p. 37, plura diximus de usu nominis θεάτρον in re Sophistica. Quibus addatur L. Cresfollius in Theatro Rhetorum, III, 12, p. 216, seq. At διαλέγεσθαι, quamquam subinde item de publice dicendo ponitur, tamen ubi τῷ ἐπιδείκνυσθαι opponitur, ita ab hoc disjungitur, ut officium Philosophi ab officio Sophistae. Sic est in Eunapii Chrysanthio p. 194, 18, et 197, 9. Et tamen utrumque est Sophistae argumentum et ἐπιδείκνυσθαι et διαλέγεσθαι: at Philosophi unum est διαλέγεσθαι. Hinc διαλέξεις sunt Philosophorum quidem propriae; sed communes etiam Sophistarum, quia hi se quoque Philosophos esse volunt: at μελέται et ἐπιδείξεις propriae sunt Sophistarum, nec communes Philosophorum, quia hi se Sophistas esse noluunt. Diximus plura in hanc rem ad Plutarchum De Auditione p. 41, D.

P. 62: καὶ τῆς ἀσυνότητος — ἐδόξαζεν] Accipio quasi scriptum esset: καὶ τῆς ἀσυνότητος τῆς περὶ θεουργίαν ἄρτι μὲν πεπειραμένοι, νῦν δ' ἔσεσθαι ἐπὶ πλέον ἐδόξαζον · i. e. et immunitatem libertatemque faciitandae theurgiae se quidem sub Ju-
lia-

liano expertos esse, nunc vero amplius etiam fore, opinabantur.

P. 62: τοῖς βασιλεῦσι *** τινὰ συστησάμενοι καὶ προστησάμενοι μαντεῖον ἰδιωτικόν] Et hic satis habere debemus conjecturam, quam non quidem veram, sed tamen haud ineptam, pronunciemus: sic igitur sensum intelligimus, quasi scriptum esset, τοῖς βασιλεῦσιν ἀχθόμενοι ἑταίρειαν (vel συνάμωσαν) τινὰ συστήσάμενοι, *Valentinianum et Valentem* negre ferentes, *sodalitium quoddam constituentes*, *etque auctoritatem praestituentes* Oraculi privati. Idem est μαντεῖον, quod χρηστήριον, i. e. locus et officina, ubi χρησμοὶ et μανταὶ eduntur: erat igitur hoc non publicum, quale Delphicum, Clarium, alia: nec ex libris Sibyllinis proditum: sed ejusmodi fere, ut dicitur in Vita Porphyrii p. 17: ἐπιτυχεῖν χρηστηρίῳ μηδενὶ τῶν δημοσίων· quod antiquae religionis studiosi privatim et secreto inter se colerent. Quale autem hoc conspirationis et oraculi negotium fuerit, tradunt satis fuse Ammianus Marcellinus XXIX, 1, p. 596 — 606. Zosimus IV, 14. Socrates Hist. Eccles. IV, 19. Sozomenus VI, 35. Philostorgius IX, 15. — Zonaras XIII, 16, conspirantes ἀλεκτορομαντεῖαν ποιῆσαι tradit: perperam in iis numerans Libanium, et Jamblichum, Procli discipulum, cujus aetas posterior est quam pro hujus facti societate: quae tamen ex illo iterat

Ca.

Cedrenus in Corp. Script. Hist. Byzant. Tom. VII, p. 247, D. In συστησάμενοι et προσησάμενοι est paronomasiae elegantia. Prius de seditione, factione, et conjuratione, usurpatur: sic Plutarchus in Solone p. 85, B: συνίσταντο καὶ παρεκάλουν ἀλλήλους. Pericle p. 157, C: οἱ δὲ φίλοι τοῦ Περικλέους συστάντες ἀπήλασαν αὐτόν. Coriolano p. 221, D, E. 232, D: πολλοὺς δὲ συστήσας καὶ παρασκευάσας ἐπ' αὐτόν. 233, A: οἱ θρασύτατοι τῶν συνιστῶτων. Alcibiade p. 205, A: τὸν δ' Ἑρμῶνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συστάντας ἐστεφάνωσαν. 216, A. Catone Maj. p. 344, E. Pyrrho p. 348, E. Lucullo p. 514, A. Nicia p. 533, D. 536, A. Agesilao p. 614, A. Catone Min. p. 774, D. Agide p. 802, B. Demosthene p. 838, D. Cicerone p. 867, C. 882, D. Dione p. 982, B. Artoxerxe p. 1021, D. 1026, A. Alterum, προῖστασθαι τι, quod vertimus praestituere, servandae paronomasiae causa, notat etiam praetendere, praetexere aliquid ut causam agendi, ab aliqua re initium actionis ducere, auctoritatem alicujus sequi, et similia: quae explicuimus ad Eunapium in Vita Jamblichi p. 13. Quibus ad locum praesentem accommodata alia addantur: Plato Leg. XI, p. 685, D: διαβολή τις κακῇ, καλὸν ὄνομα προσησταιμένη τέχνη· i. e. calumpnia quaedam mala, pulcrum nomen assumit, artem se vocans. Aristides Pa-
na.

hathenais p. 92: προστησάμενοι σχῆμα Φαυλότῃ τοῦ λόγου, orationis argumentum tenuius delin-
gentes. Julianus Fragmento Epistolae p. 300, D: — πρέποι δ' ἂν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία μόνη· καὶ
τούτων ἡ θεοὺς ἡγαμόνας προστησαμένη τῆς ἑαυτῶν
παιδείας. Juncus apud Stobaeum Serm. CII,
p. 588: προστησάμενος τοῦ παντὸς ἀγῶνος, καὶ τῆς
χλεύης, τὸν περὶ τοῦ θανάτου φόβον ἡλπίσας ἐκ-
πλήξειν. Gregorius Naz. Orat. I, p. 23, B: Παῦλον προστησάμεθα μόνον τοῦ λόγου συνίστορα.

P. 62: χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεστέρου,
τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν —] i. e.:
*Quum ex illo privato Oraculo responsum obscu-
rius editum esset, id ad Maximum retulerunt.*
Neque enim inimici hoc ad Maximum retulerunt
imputantes, eumque quasi his insidiis circumve-
nientes, ut eum causae capitali implicarent ac
perderent: sed conjurati ad eum adferebant id
responsum, ut ejus latentem sensum aperiret. Sic
ἀναφέρειν, ut Latinum referre quid ad Senatum
vel Imperatorem; unde consilium vel agendi fa-
cultas petitur. Plutarchus Camillo p. 132, F:
ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον. Pyrrho
p. 397, A: ἐν τοῖς βασιλικαῖς ὑπομνήμασι ἀνενεχ-
θῆναι in regios commentarios relatum esse.
Sylla p. 462, F. Σαλουήνιος ἀνήνεγκε παρὰ τοῦ
θεοῦ τέλος οἷον αἰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν πράξεις ἐμελ-
λον ἔξειν. i. e.: Salvenius retulit à Trophoniā
Ora-

Oraculo ad Syllam, qualem exitum res Italicas habiturae essent. Cleomene p. 821, E: τοῦ δὲ Σωσιβίου μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον ἀνευγκόντος. Tib. Graccho p. 830, F: τοῦ Φιλοπάτορος Ἀττάλου τελευτήσαντος, Εὐδήμος δὲ Περγαμηνὸς ἀνήνεγκε διαθήκην, ἐν ᾗ πληροσμένος ἐγγράφητο τοῦ βασιλέως ὁ Ῥωμαίων δῆμος. Antonio p. 934, D: πολλῶν δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ἀντόνιον ἀναφερόντων — Conjugalibus Praeceptis p. 143, B. Dicitur item de Oraculorum responsis: v. c. Apophthegmatum p. 192, E: ἀναφέροντο χρησμοὶ τοῖς Θηβαίους. De Sera Num. Vind. p. 563, C, ἀνευχθεῖσά τις ἐξ Ἀμφιλόχου μαντεία. Adversus Golobem p. 1116, E: χρησμὸν ἐκ Δελφῶν περὶ Σωκράτους ἀνήνεγκε Χαιρεφῶν. Ibidem p. 1117, A: ὁ περὶ Σωκράτους — χρησμὸς ἀνευχθεὶς. Et ἐκπίπτειν responsa Oraculorum, pro edi, proferri, exquisite dicuntur: v. c. Plutarcho De Iside et Osiride p. 355, E: φωνὴν αὐτῷ τεχνίenti συνεκπεσεῖν. i. e. eo nascente divinitatem vocem editam esse. Aristidi Orat. Sacra III, T. I, p. 317: χρησμὸν ἰδοῦν ἐκπεπτωκέναι Ζωσίμω. i. e. somniabam Zosimo Oraculi responsum datum esse. Diogene Laertio, I, 32, de tripede VII Sapientum, ἐκπίπτει χρησμός δούναι τῷ σοφωτάτῳ. Alia annotavit P. Wesfelingius ad Diodorum Sic. T. I, p. 286.

P. 62: τὸ μὲν πρᾶγμα οὐχ ὁμολογήσαντες, ὡς

[P]

δ' ἂν αὐτοῦ χρήσαντος καὶ ἀναλόντος, τὶ ἐαφίστα-
ρον βουλόμενοι μαθεῖν.] i. e. *conjuratorem qui-*
dem suam Maxima non fatentes, sed ab eo cer-
tius quid discere volentes de sensu illius oracu-
li, quasi ipse illud edidisset, ac respondisset.

P. 62: δεικνῶ — εἰδέναι.] Haec interpolata,
sic purgem: δεικνῶ γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν Μάξ-
ιμον μόνον εἰδέναι i. e. *illo enim tempore demon-*
stratum erat, nec quisquam dubitabat, solam
Maximum res divinas scire: consentiens cum
Corayo, praeterquam quod δεικνῶ retinendum,
nec in δεικνῶ mutandum, censeo. Sic in Plato-
nis Phaedone p. 17, δεικνῶται, quod Heusdinus
noster, in Specimine Platonico p. 26, item in
δεικνῶ mutare tentabat, ut sanum vindicasse
mihi visus sum p. 160.

P. 62: λέγων ἑαυτὸν] Recte Editor in paren-
thesi posuit, quod Junius cum caeteris verbis
comiscuerat. Sunt autem in aliorum dictis re-
ferendis, item in Dialogorum narratione, hujus-
modi significationes personarum per epexegetica fac-
tae, optimis scriptoribus usitatae. Sic Aeschines
De Falsa Legatione p. 226, ed. Reisk. ex Demo-
sthenis sermone partem adfert ad Ctesiphontem
habito, praesente ipso Aeschine: ταῦτα μέντοι,
ἔφη, ὃ Κτησιφῶν, οὐτ' ἂν σὺ πρὸς τὸν δῆμον εἰ-
ποις, οὐτ' ἂν οὗτος ἐμὲ δὴ λέγων· τολμήσειεν εἰ-
πεῖν πρὸς Ἀθηναίους. Herodotus II, 62: Καμ-
βύ-

θύσης — βλέψας ἐς τὸν Πηγεόσκιον, εἶπε, Πηγεόσκιον, οὕτω μοι διεπρήξαο τὸ τοι προσέθηκα πρήγμα; Plutarchus *Apophthegmatum*, de Phocione, p. 188, A: ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Οὐ δέποιον κακὸν τι λέγων ἑμαυτὸν λέληθα; De Pythiae Oraculis p. 401, B: ἀλλὰ πῶς, ἔφη, διανοήσῃς, βλέψας πρὸς τὸν Θείονα, ταυτὶ διαλύσαι τὸ περὶ Φρύνης αἵτημα; De Defectu Oraculorum p. 414, C: ὁ Κλεόμβροτος ἐμὰ προσαγορεύσας, Ἦδῃ οὐ τοῦτο δίδωκας, ἔφη — De Ira Cohibenda p. 461, A: ἐκείνος δὲ βουλόμενος εὐπτεῖν τὸν ὀνηλάτην, εἴτ' ἀνακραγόντος, ὅτι Ἀθηναῖός εἰμι, Σὺ μὲν οὐκ εἰ Ἀθηναῖος, τὸν ὄνον λέγων, ἔτυπτε καὶ πολλὰς ἐναφόρει πληγὰς. Dio Chrysostomus Orat. XXX, p. 298, C: τοῦτοις ἐδήλου τὸν ἕτερον, τὸν νεώτερον λέγων, ἐν Μισηγῇ ἔτι εἶναι· sic enim re-dintegrandi est vera scriptura, addito τὸν ἕτερον Cicero De Natura Deorum I, 7: *Sed ut hic, qui intervenit, me intuens, ne ignoret quae res agatur, de natura agebamus Deorum. Academic. I, 1: ad hunc autem ipsum, (me autem dicebat) quaedam institui.* Bruto, 72: *cum ad te ipsum (inquit, in me intuens) de ratione Latine loquendi accuratissime scripserit: cujus constructionis rationem recte explicat Ernestus.* Ovidius Metamorphoseon XI, 751: — *Hic quoque dixit, Quem mare carpentem, substrictaque crura gerentem Adspicis (ostendens spatiosum*

gutturum mergum) *Regia progenies*. Et in Xenophontis Symposio III, 11, nunc quidem existat haec figura in his verbis: σύ γε μὴν, δηλοῦν ἔφη ὁ Λύκων τὸν Φίλιππον, ἐπὶ τῷ γελοιοποιεῖν μέγα φρονεῖς; sed duriore et asperiore modo, quam pro hujus Scriptoris facilitate et elegantia; unde mihi et olim visum est, et adhuc videtur, scribendum esse: σύ γε μὴν δηλον, ἔφη ὁ Λύκων, ὃ Φίλιππε, ὅτι ἐπὶ τῷ γελοιοποιεῖν μέγα φρονεῖς; pro- uti mox in proximis, οὗτός γε μὴν, ἔφη τις, δηλον ὅτι (μέγα φρονεῖ) ἐπὶ τῷ νικηφόρος εἶναι.

P. 62: ἐξ αὐτῶν — τάφου.] Quod pro vetere τε αὐτῶν Editor dedit ἐξ αὐτῶν, est probandae conjecturae, quam Junius jam in Latina versione expresferat. Totius autem loci scripturam talem ab Eunapio fuisse putem: ἐξ αὐτῶν δὲ ἐπέ- θηκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀπάντων κοινὴν παλύτροπον φθορὰν, ὃ τὸν φόντον ἐργασάμενος βασιλεὺς ξένον εἶνὰ ἅμα φθαρήσεται τρόπον, οὐδὲ ἐνδόξου τάφου ἀλλ' οὐδὲ ταφῆς ἀξιωθείς· i. e. ex intimo divi- nationis arcano addidit, fore ut, post omnium communem et varium interitum, Rex ipse cae- dis auctor etiam periret novo et inusitato modo, non solum illustri funeris, sed omnino sepulch- rae, honore carens.

P. 63: συστησάμενοι καὶ ἀριθμήσαντες] Illud mo- do explicuimus ad p. 62: hoc pro vetere ἀριθμή- σαντες ex Junli correctione Editor recepit, et doc-
te

te exposuit. Saepe ἀρθμέω et ἄρθμιος, in notiora ἀριθμέω et ἀριθμιος, confusa reperiuntur: veluti in Stobaei Eclogis *Physicis* p. 6, *edit. Heeren*. ubi Homericæ exempla exstant. Ἄρθμος Erotianus exponit, εὐνοία, φίλα, allato Callimachi versu, qui est in Fragmentis Bentlejanis CXCIX, p. 514, edit. Ernest. Apollonius Rhodius I, 1344: καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπη πάρος, ἐδριόωντο. II, 757, ἀρθμὸν ἔθεντο. III, 1100 —: ὥς ἄμμι πατὴρ τεδὲ ἄρθμιος εἶη. Plutarchus De Animæ Procreatione p. 1030, A: τὸ δὲ πᾶσιν οἷς ἐκ διαφορᾶς καὶ ἀνομοιότητος ἐγγέγονε κοινωνία τις πρὸς ἄλληλα καὶ συμφωνία, ταύτης αἰτίαν εἶναι μετρίότητα καὶ τάξιον, ἀριθμοῦ καὶ ἀρμονίας μετασχοῦσιν, οὐδὲ τοὺς ποιήτας λελήθεν, ἄρθμια μὲν καὶ φίλα καὶ προσηνῆ καλοῦντας, ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους. Porphyrius De Abstinētia II, 27, p. 150: ut partem edicti iustralis adfert hoc nomen nunc item solito more a librariis oblitteratum: τῆς παρ' αὐτοῖς θυσίας ἐξεργούσης τῶν ἱερῶν τοῖς περιβλήαντησι κηρύγμασι εἴτις αἵματος ἀρθμείου μεταίτιος. ubi vulgo legitur κηρύγματι et ἀριθμείου. i. e.: *quum sacrificiorum religio apud eos, per edicta iustralia a praeconibus proclamata, à sacris arceat eos qui caedis humanae consortes fuerint.*

P. 63: καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἦλθεν — κολλάζοντες.] Haec a librariis turbata, et sic constituenda videntur: καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀνήχθη,

[P] 3

Ev-

ἦθα ὁ βασιλεὺς διέτριβε· ὡς δὲ πάντα ἐπὶ τῆς πρά-
σεως ἡτέυχθη, καὶ ὅτι κατέγνω τῶν ἐγχειρημάτων,
καὶ ὅτι προσέπαν ἀκριβῶς ἅπαντα, ἀσχυρόντες τὸν
αὐτοῦ φόβον, καθάπερ ἐν τῷ Μαξίμου σώματι βέδη
τινα κολάζονταί· i. e. et Antiocheam deducitur,
ubi tunc Valens degebat: ubi quum in iudicio,
omnibus rebus inquisitis, apparuisset, Maxi-
mum conjuratos reprehendisse, et omnia accu-
sate praedixisse, iudices verecundati Maximum
punire, tamquam in ejus corpore deum aliquem
punirent, eum cum Festo in Asiam miserunt:
fact. Huc pertinet narratio Ammiani Marcellini
XXIX, 1, p. 605: Neque ita multo post Maxi-
mus ille philosophus, vir ingenti nomine doctri-
narum, cujus ex uberrimis sermonibus ad scien-
tiam copiosus Julianus exstitit Imperator, ora-
culi supradicti versus audisse infimulatur, se-
que comperisse adensus, sed reticenda profes-
sionis consideratione non effudisse, verum ultro
praedixisse, consultores ipsos suppliciiis poenabi-
libus perituros; Ephesum ad genuinam patriam
ductus, ibique capite truncatus, sensit docente
periculo postremo, quaestoris iniquitatem om-
nibus esse criminibus graviorem.

P. 63: Φονικὴν τινα καὶ μαγευμένην ψυχὴν τοῦ
Φίετου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν] De hoc
Festo, Asiae Proconsule, ejusque in tota illa
quaestione animo crudeli et sanguinolento, satis

copiosus est Ammianus Marcellinus XXIX, 2, 3; Zosimus IV, 15: Anonymus Suidae in Voce Φῆτος, qui haud dubie ipse est Eunapius in Historiae Romanae opere, ut jam Valesius et Kufterus l. l. c. c. judicarunt. Alia etiam de *Festi* rebus et muneribus tradunt in Prosopographia Codicis Theodosiani Gothofredus et Ritterus; T. VI, Part. II, p. 154: quorum hic etiam probat Valesii conjecturam ad Ammianum Marc. l. c. p. 612, proditam, nobis quidem non satis probatam, hunc *Festum* eundem esse ac Sextum Rufum Festum auctorem Breviarii Historiae Romanae ad Valentem Imperatorem scripti. Eunapius autem in descriptione hujus caedis et notatione Festi, verborum aptorum ac significantium delectu, et comparationum evidentium luminibus, se ipse solito magis attollit; ut facile appareat eum sanae eloquentiae minimae expertem fuisse, ubi non ipse se subinde argumento mystico ad obscuram et contortam compositionem traduci siverit.

P. 63: τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπισφάξε.] Atqui non ipsum super alios, sed alios super ipsum caesos esse, ipse prodit Eunapius in loco Suidae Voce Φῆτος· Οὗτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλλαντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· — ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾷς ἑβρύη καὶ Φόων, ὥστε καὶ Μάξιμον εἶφι διέφθειρε, Καίρανον τὸν Αἰγυπτίον ἐπισφά-

[P] 4

ξας

ἔας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ἦν καὶ ζῶν τῷ λυθρῷ,
 πάντας συνανήρει καὶ κατέφλογε. *Coetanium phi-*
sosporhium haud exilis meriti virum recenset in in-
terfectis Ammianus Marcellinus l. c. p. 613, ubi
 videatur Valesius. Item Zosimus IV, 15, Πρῶ-
 τος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνέστη
 Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος,
 ὃς δὲ χρησμὸν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἔρμη-
 νεύσας· καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Πατρικὸς ὁ
 Λυδὸς, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόακος· ἦσαν δὲ οὗτος
 πάντες εἰς ἄνθρωποι παιδείας ἐκλυθέστεροι, καὶ φρόνων
 μᾶλλον, ἢ ψήφῳ δίκαια, κατακρίντες. — Τῶν δὲ
 ἀτοπημάτων ἦν κολοφὼν Φῆστος· ἐν εἰς πᾶσαν εἰ-
 δὸς ὁμότητα πρόχαρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνύστατον
 ὁ βασιλεὺς ἐστείλεν, ὥς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγου
 ἱερουδαϊστικῶν ἀπολειφθεῖη· κ. τ. λ. *Indidem et*
ex Ammiano Marcellino, l. c. apparet, et ante
et post Maximum multos caesos fuisse. Pertin-
ent huc Constitutiones Imperatorum adversus
Magiam: primum Constantii a. 357 et 358; dein-
de Valentiniani et Valentis, Codice Theodosiano
Lib. IX, Tit. XVI; quamquam saeculum hi fra-
tres veterem Deorum cultum non interdicebant.
 Credibile est poëtam Carminis *De Lapidibus*,
 quod sub Orphei nomine exstat, paulo post is-
 tam lanienam vixisse, eamque significasse versu
 70 — 74; ut ingeniose suspicatur ejus editor Tho-
 mas Tyrwhittus, egregiae viri doctrinae, qui
 plū-

plura de ista magiae quaestione et interfectis doctis hominibus tradit, Praefatione p. VI—XII.

P. 63: ~~ὅτε γὰρ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ τῶν Σκυθῶν μάχῃ~~, ξένον τινὰ ἠφάνισθη τρόπον, ὥστε οὐδὲ ὅσων εἰς ἀναίρεσιν εὐρέθη.] Res in historiis pervulgata. Ammianus Marcellinus XXXI, 8, p. 700. Zosimus IV, 24: alii ad illum memorati a Lindebrogio, et a Fabricio ad Libanium Oratione De Ulciscenda Caede Juliani §. 3, edita Bibliothecae Graecae Vol. VIII, p. 147. Videtur articulus requiri ἐν τῇ μεγάλῃ Σκυθῶν μάχῃ. Caeterum Eunapius *Scythas* nominavit pro Gothis, ut solent fere Graeci aetatis illius scriptores: quod monuit H. Valesius ad Eusebium De Vita Constantini III, 7, et IV, 5, p. 199 et 215.

P. 64: ἡ τρίτη δὲ ἦν ἡμέρα τῶν καλανδῶν, ἀεὶ οὕτως Ἰανουαρίᾳς ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσονομάζουσι.] Suspicor pro ἡμέρας Eunapium dedisse καλανδας. Neque enim *dies Januariæ*, sed *calendæ Januariæ*, a Romanis nominabantur. Hic autem dies sic frequentius dicitur Latine *ante diem tertium Nonarum Januarii*: et est *tertius post Calendas Januarii*, ut item Latine vocari solet; ac respondet ei qui nunc dicitur *dies tertius Januarii*. Quare autem hunc diem Festus convivio destinaverit, intelligitur ex stata illius solemnitate, quam Plutarchus significat, in Vita Ciceronis, qui eo ipse die natus erat p. 861, C.

[P] 5

D:

D: τεχθῆναι δὲ Καίσαρα λέγουσιν — — ἡμέρα τρίτη
 τῶν νέων καλανδῶν, ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὖχονται
 καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. l. e. die tertio no-
 varum calendarum, quo die magistratus pro
 Imperatore precantur et sacrificant: de quo die
 ac ritu testimonia aliorum adfert Franciscus Fa-
 bricius Marcoduranus in Vit. Ciceronis p. 4: et
 plurimum etiam plura collegit, ne his quidem Plu-
 tarchi et Eunapii locis omisissis, Justus Lipsius in
 Excursu ad Taciti Annalium XVI, 22. Usus
 particulae οὕτως notavimus Bibliothecae Criticae
 Parte III, p. 47: quibus exemplis addatur Hero-
 dianus V, 3, 2: Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος
 Φοίνισσα, ἀπὸ Ἐμίσεω καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν
 Φοινίκη. Forte restituenda haec formula Xeno-
 phonti Hellenicorum II, 2, 4: πρὸς τὴν πόλιν
 στρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀπαδημίᾳ τῇ καλουμένῃ
 γυμνασίῳ. ut corrigatur mutando τῇ in οὕτω.

P. 64: καὶ προσκυνήσαντες — εὐχαίαν.] Haec
 non satis perspicue narrata, ante epulum, paulo
 post sacra pro Caesare facta, accidisse interpre-
 tor. Et magistratus ab eo invitati, re sacra
 peracta, ei ad epulum condixerunt, i. e.
 promiserunt se ad coenam venturas: Festus
 autem, illis cum deducantibus, ingresus qui-
 dem est fanum Nemesium, caet.

P. 64: ἐν τῶν Νεμεσίων ὑπὸν] Duas Nemeses
 conjunctum cultum et numen habuisse apud Grae-
 cos

eos in Jonia et Asia, praesertim Smyrnae, docuerunt complures viri docti: Dorvillius ad Charitonem p. 333, qui etiam p. 617, hunc Eunapii locum et Junii errorem notavit vertentis *Eumenidum*: laudans etiam H. Valesium *Emendationum* II, 17, et P. Burmannum *Secundum* ad h. l. laudantem notas Prideauxii ad *Marmora Oxoniensia* p. 149. aliique memorati eruditissimo Boissonadio ad hunc Eunapii locum. Nummi exstant haud pauci Smyrnaeorum, aliarumque illius Asiae Civitatum, insigniti duabus Nemesibus; quorum unum ex Vaillantio refert Eckhelius in *Doctrina Nummorum Veterum* Vol. VI, p. 514: multo plures cum duabus, unum etiam cum tribus, Nemesibus tradit Raschius vir doctissimus in *Lexico Numismatico* T. V, p. 1183 — 1185.

Π Ρ Ι Σ Κ Ο Σ.

De Prisco aliorum Veterum mentiones annotavimus supra in Maximo ad p. 48, 56, 57.

P. 65: *Ἄν. γε ἔν.*] Rectius legatur, *Ἄν. εἰ ἔν.*

P. 65: *τὰς δόξας — τὰ δόγματα*] Scite hic opponuntur: *opiniones aliorum philosophorum memoria complexus erat, et in ore habebat; at sua ipse placita in animo condebat nec prodebat.* Et *δόγμα placitum, decretum*, majorem vim signi-

nificationemque gravitatis et constantiae habet, quam δόξα opinio. Intelligit autem τὰ ἴδια δόγματα, ut alibi subaudiendo τὰ ἴδια: ut mox p. 66, δι' ἀγερωχίας τῶν δογμάτων. Porphyrio p. 18, 1, edit. Commellin. et 16: Crysanthio p. 197, 10, 14. Quae ellipsis etiam in alijs nominibus v. c. ψυχὴ, σῶμα, usurpatur.

P. 65: μόλις.] Verissima in paucis, pro vetere μόνης, est haec Junii conjectura: nec aliud ab auctore scribi potuisse videtur.

P. 65: ἀσώτους] i. e. *prodigos, qui servare nequeunt*: et prouti etymologiam vocabuli expressit Terentius Adelph. IV, 7, 43: *ipsa si cupit Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam*. Scilicet incenduntur aestu disputationis, magisque incumbunt ad placita sua tuenda, quam ad veritatem reperiendam et amplectendam. Ratio mox redditur.

P. 65: Οὐ γὰρ νικώμενον — διαπράττεσθαι.] Oratio non uno loco laborans. Primum addito articulo legendum τὸν νικώμενον. Deinde animadvertenda particula οὐ — μᾶλλον — ἀλλὰ, ubi vel μᾶλλον abundat, vel ἀλλὰ ponitur pro ἢ, *non magis quam*: cujus similem constructionem annotavimus Bibliothecae Criticae Part I, p. 22. et XII, p. 6. Tum ταῖς ἡδοναῖς καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ praefert quidem Platonicam speciem; sed hoc loco vix rationem habet, nisi multa alia so-

ce-

cedant: quae aut excidisse statuendum sit, aut haec mutanda in *δύναις* καὶ τῷ *Φιλοτίμῳ*. Nam, quod ad hunc morem attinet, nil habet ipse ad intelligendum difficultatis, et eundem in Chrysanthio fuisse prodit Eunapius p. 194, 17: *δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι*: sic enim illam sententiam legendam puto. Porro animadvertenda est imitatio Platonica ex Phaedone, ubi ortus vitii τοῦ *μισολόγου* describitur, ut animadvertimus nostra editione p. 238, ubi simul postremum hujus loci Eunapiati verbum *διαπράττεσθαι* in *διαταράττεσθαι* mutandum videri monuimus. Quod autem in nostra conjectura τῷ *Φιλοτίμῳ* posuimus, dicitur saepe de disputando et redarguendo: v. c. ab ipso Eunapio in Proaeresio p. 158, 22; καὶ δὲ τῶν λόγων *ἔλεγχος* ἦν αὐτῷ *Φιλοτιμία*. 153, 4; *διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἕκαστος διὰ φιλοτιμίαν, ἕκαστος ἐπαινῶν τὴν ἰδίαν δόξαν, καὶ πρὸς τὰ μειράκια φιλοτιμούμενος*. Plutarchus Quaestione Platonica I, p. 999, E: *τούτοις (τοῖς σοφισταῖς) οἱ νέοι πολὺ τελοῦντες ἀργύριον, διήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ἐξήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἑρσι καὶ φιλοτιμίαις* —. De Repugnantibus Stoicorum p. 1036, B, D. 1037, C. 1047, B. Et nominum *ἡδοναῖς* et *δύναις* in proclivi est permutatio; quae item corrumpit locum

Ari-

Aristidis in Oratione Sacra III, T. I, p. 313, de accessu vehementissimi morbi: ἀλλ' ἦν ἐπὶ πλεονὴ κήσεις, καὶ ἡ τῶν ὀδυνῶν κατάστασις ἄρρωτος —. ubi verissima scriptura restituenda ὀδυνῶν, *dolorum*. Locum autem Eunapii, corrigenda Junii interpretatione, sic reddamus: *Ajebat enim vixtum in disputatione non mitescere magis, sed repugnantem adversus veritatis vim, et doloribus ambitionis fractum, efferari; itaque rationis simul et philosophiae osorem evadere, atque perturbari.*

P. 65: ἐπέχεσθαι τὰ πολλὰ] i. e: *plerumque cohibebat iudicium, nec sententiam suam promovebat*: ex nota vi verbi ἐπέχεσθαι, unde ἐποχή, *retentio iudicii*.

P. 65: πρὸς ταῦτα γράφοντα] Immo addito articulo: πρὸς τὸν ταῦτα γράφοντα.

P. 65: ὁ μὲν Αἰδου τοῦ τρόπου κοινὸς ἦν καὶ δημοτικὸς.] Scilicet ut Socratis ratio philosophandi erat popularis, δημοτικὴ et in populari reip. statu, δημοκρατικὴ, in qua ὁ ἐλγαραρχικὸς τρόπος odium pariebat, laudabatur τὸ δημοτικόν; unde est Theophrasti Character XXVII, περὶ ἐλγαραρχίας notante Casaubono. De Socratis, quamvis ab accusatoribus studiū ἐλγαραρχίας insimulati, populari in philosophando ratione, abunde constat; et breviter significavit Plutarchus in Praeceptis Reip. Gerendae p. 796, D; et cum aristocribus de ipsorum arte disserere solebat, ut est apud Xenophontem Memorabillum III, 10. Hinc
δη-

Θημοκλει λέγει de hoc disferendi genere nonnunquam dicitur: et ad Peripateticos transtulit Cicero De Finibus V, 5, ἑξωτερικὰς libros populariter scriptos vocans.

P. 66: πρὸς τὸ ἀνθρώπειον] Junius: *harmoniam quamdam et solertiam inferebat, quantum vires humanae patiebantur. Verte conjunctionem quamdam et curam humani generis ingenerans discipulis.*

P. 66: ὃς ἀσυφύλους αὐτοὺς ἔωρα] Significatio vocabuli Homerici, Iliad. I, 643, et Ω, 767, quod exponunt Grammatici, v. c. Hesychius, ἀνοήτος, ἄτιμος· item mox Ἀσύφηλον, ἀπαίδευτον, κακὸν, ἁμαρτωλὸν, μηδενὸς ἄξιον. Etymologus M. ἄτιμον, ἡ ἀπαίδευτον, ἀδόκιμον καὶ ἀνοήτον: haec igitur significatio minime convenit huic loco Eunnapii; quamquam is fortasse ita scripserit, Suspisor quosdam veteres hoc vocabulum confudisse cum simili ἀσύμφυλος, quod in eo ponitur, qui se non facile cum alio conjungi patitur, qui abhorret a communitate et congregatione cum aliis sui generis; quae notio huic loco aptissima est. Plutarchus Sympotiacorum VII, 5, p. 709, B: ὁ δὲ ἀσυμφύλους καὶ ἀσυναρμόστους ἀπάγων· i. e: qui coniungas adducit qui se conciliari invicem et conjungi non patiuntur. VIII, 8, p. 729, A: τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὃς ἀσύμφυλον ἡμῶν καὶ ἐλλότριον, μέλλον δὲ ὄλως σιγήμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον. De Placitis

tis Philosophorum V, 13, p. 907: οἱ δὲ Στωϊκοὶ αἰτιῶνται τὰς ἀσυμφύλους εἰς ἑκάτερον τῶν πλησιάζοντων δυνάμει τε καὶ ποιότητι· i. e: *Stoici fortitudinis causas imputant contrariis facultatibus et qualitatibus eorum, qui coeunt*. De Carnium Esu p. 993, D: εἰς ἡδονὰς παρὰ φύσιν ἀσυμφύλους ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἦλθον· 995, F: σώματος — βαρυνμένου τροφᾷ ἀσυμφύλοις. Agide p. 799, E: Λυκούργος — τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τοὺς τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις ἀσυμφύλους μᾶλλον ἐδυσχέρανε· i. e: *Lycurgus — magis aversatus est, alienos ab institutis patriis Spartanos, quam peregrinos*. Lucianus De Historia Conscribenda, §. 11, T. II, p. 15: τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος — ubi editiones fere habebant ἀσύμφηλον, quod non magis à Luciano esse opinor, quam quod in quibusdam fertur, ἀσύμφηλον et ἀσύμφηλον, quae nibili sunt. Idem in Rhetorum Praeceptis §. 16, T. III, p. 17: μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰάν (ἢ addendum) ἀνόμοια τούτοις καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπερδᾶ· ubi item quaedam editiones corruptum ἀσύμφηλα dant: Theodorus autem Marcellus recte quidem ἀσύμφυλος tuetur, damnans ἀσύμφηλος: sed quod item damnat ἀσύμφηλος, idque corrupte pro ἀσύμφυλος, et hoc contracte ab Homero ex ἀσύμφυλος factum esse pronunciat, in eo nos non item adfensientes habet. Et Jo. Burdelotius ad Heliodorum

p.

P. 86, solam formam ἀσύμφυλος relinquit, etiam illud in Homeri libris ἀσύφηλον repudians. Nostro quidem iudicio non sunt nisi duae legitimae formae: altera ἀσύμφυλος, cujus origo nota est: altera HomERICA ἀσύφηλος, diversa origine et significatione. Hanc Etymologus M. ducit ab ἄσω, βλάπτω, et φηλῶσαι, ὃ σημαίνει τὸ δολῶσαι καὶ ἀπατῆσαι: cujus notationis priorem partem probamus, posteriorem improbamus. Est vero pervulgatus error Etymologorum, ut terminationes saepe pro peculiari nomine accipiant: veluti cum βασιλεὺς dicitur compositum esse ex βάσις τοῦ λαοῦ, *fundamentum populi*; quod nil nisi per terminationem productum est à βάω, βάζω, *duco*, notatque ideo *ducem*: vel αἰὼν, *aevum* repetitur ab αἰεῖ et ὦν *ens*, quod est sane ab αἰεῖ, sed producto per terminationem ὦν, quae notat multitudinem: ut α δένδρον, *arbor*, sit δένδρων, δένδρωνος, *arboretum*: et ad eandem rationem ex aliis alia. Sic ἄσω primitivum, quocum conjuncta sunt ἄτω, ἄση, ἄτη, inde ἀσύω, ἀσύπω, ἀσύφω, ἀσυφάω, quo accedente notissima terminatione ἦλος, existit ἀσύφηλος, *repudiandus, contemptus, rejiciendus*. Eadem ratio valet, ne plura advocemus, in τρυφήλος: primitiva sunt τράω, τρέω, τρύω, *tero*: hoc producit in τρύπω, *frango*: τρυπάω, *foro*, τρυφάω, *deliciis frango*: unde τρυφήλος: et τρυφάλαια, *galea*, est *perforatum, excavatum tegu-*

[Q]

nen-

mentum capitis, non α τρεῖς et Φάλος, *tres conl.*
 Item κεκρύφαλος, *tegumentum muliebre capitis*,
 α κεκρυφάω *abscundo, tēgo.*

P. 66: καταβιβάζων] Constructio requirit κα-
 τεβιβάζων.

P. 66: λαχανόπωλιν τε ἀπαντήσας ἡδέως ἂν εἶδε]
 Particulae ἂν, in hoc et duobus proximis com-
 matibus, ea est vis, quam exposuimus Bibliothecae
 Criticae Parte XII, p. 33—35. Hoc loco sic red-
 denda: *libenter fere eam videbat: libenter eam*
videre solebat.

P. 66: ὅτι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται] Reti-
 neam vetus ὅτι, quod Editor in ὅ τι mutavit, et
 καπηλεῖον pro nominativo accipiam, eo sensu ut
 significet λαχανοπωλεῖον, *taberna venditoris olo-*
rum: atque sic vertam, *multum lucrum adferre*
caurionam olerum, eam fructuosam esse ad quae-
stum. Est enim καπηλεῖον quasi genus, sub quo
 continetur λαχανοπωλεῖον: quod colligas fere ex
 Platone Rep. II, p. 427, A, B. Leg. IX, p.
 651, A. Aristotele Polit. I, 6. Tum vero ἐρ-
 γάζεσθαι est *lucrari, quæstum facere.* — Alexis
 Samius apud Athenaeum XIII, p. 572, F: τὴν
 ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην — ἐταῖραι ἰδρύσαντο αἱ σωμα-
 κολουθήσασαι Περικλεῖ ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς
 ὥρας. Plutarchus Timoleonte p. 242, D: Ἐν Κο-
 ρίνθῳ διατρίβοντα (Διονύσιον) — διαπληκτιζόμενον ἐν
 μέσῳ τῆς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένης γυναικός. Dio Chry-
 so-

Isotomus Orat. LXXVII, p. 650, C: φέρε δὴ, δι' ἑκλδ τι φησὶ τούτους Ἡσιόδου εἶναι Φανερούς. (l. Φανο-
 νερούς) καὶ δυσκόλως ἀλλήλοις ἔχειν, ἢ διότι ἦττον
 ἐργάζεται (κατὰ addendum) τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκ
 τοῦ πράγματος ἱκαστος, ὅτου ἂν τύχη πράττων,
 πολλῶν ὄντων ὁμοίων. Frequentius etiam est ἐργά-
 ζομαι χρήματα· pecunias lucror: de quo Wet-
 stemius ad Matth. XXV, 16.

P. 66: λογάρια] Demosthenes De Falsa Legatio-
 πe p. 233, C: λογάρια δόσθηκα μελετήσας, καὶ φανα-
 σήσας, οὐκ οἶσι δίκην δώσεν τηλιποπότων καὶ τοσοῦτων
 ἀδικημάτων. Quae imitatus est Philostratus, Ap-
 toninum Caracallam Caesarem similia Phyllisco ob-
 jicientem faciens, De Vitiis Sophistarum II, 30,
 p. 623: οὐδὲ γὰρ ἂν ποτε διὰ μικρὰ καὶ δύστηνα
 λογάρια τὰς πόλεις ἀφελοίμεν τῶν λειτουργησάντων.
 Plutarchus Adv. Colotem p. 1119, C, de Stil-
 pone: ὦν δὲ παίζων καὶ χαδόμενος πρὸς τοὺς σαφι-
 στὰς λογαρίων προύβηκε γέλωτι αὐτοῖς, ἐνδὲς μνη-
 σθείς —.

P. 66: κρείττονα μὲν πρὸς ψυχῆς ἀναγωγὴν —]
 I. e. ratiunculae scientem, efficaces quidem ad
 animam ad res divinas evchendum, in ipsa
 autem factis et vitae actione non observatis.
 Est autem dictio Platonice ἀνάγειν τὴν ψυχὴν et
 ἀναγωγὴ ψυχῆς usurpata de animi ad divinas res
 conversione. Hierocles Commentario in Aurea
 Carmina p. 302, τοῖς τε μαθηματικοῖς καθαρμοῖς

[Q] 2

τοὺς

τοὺς τελεστικοὺς συνεισιέναι, καὶ τῇ διαλεκτικῇ λύσει
τὴν ἱερατικὴν ἀναγωγὴν συνάγεσθαι ἀνάγκη. Ibi-
dem p. 216: ἡ τῆς ἀληθείας γνῶσις ἐπίσθαι πρὸς
ὁμοίωσιν τῆς θείας ἀρετῆς ἀνάγουσα. Item dicitur
alio usu de relatione inter Divos, consecratione,
ἀποθεώσει, a Plutarcho Quaestionibus Graecis p.
293, C: Σεμέλης ἀναγωγὴν. Apophthegm. La-
con. p. 229, F: Ἡρακλῆς — εἰς θεῶν τιμὰς
ἀνήχθη.

P. 66: πολλοὺς τε νεωτερισμοὺς ἐνεγκὼν κορυβαν-
τιῶντων ἐπὶ σοφία μερακίων] Refertur ad compa-
rationem discipulorum Aedefii, de quibus modo
dixerat, sapientiae opinione inflatorum, qualis
ipse inter illos fuerat Priscus, tales ipse deinde
tractus discipulos. Itaque νεωτερισμὸς hoc loco
accipiam de innovatione doctrinae à discipulis
tentata, item de successionē novorum deinceps in
magistri schola discipulorum: et verum: et mul-
tas toleravit innovationes successionesque discipu-
lorum sapientiae opinione, tamquam Corybantico
instinctu, percitorum et exsultantium. Verbum
κορυβαντιῶν Platonī in tali metaphora usitatum egre-
gie illustravit Ruhnkenius ad Timaei Glosas Pla-
tonicas p. 163.

P. 67: τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς — συνκαύεσθαι.]
Templa sacraque patria Graecorum jam antea sub
Theodosio, sed maxime inde ab anno Nostreae
Aerae 384 diruta et exstincta sunt. Ergo potuit
Pri-

Priscus adolescens senem Jamblichum audivisse. Caeterum ex Eunapio non discimus, ubi Priscus scholam suam habuerit. Nam in Vita Maximi p. 98, apparet eum, quum a Juliano arcesferetur, in Graecia habitasse: at non item utrum Athenis, an alibi. Superfuit autem Hilario, a Barbaris interfecto a. 396: de quo mōx.

P. 67: Ἰλάριον —] Hunc ex uno hoc Eunapii loco posteritatis memoriae traditum, Fr. Junius in Catalogo Artificum p. 97, his verbis recensuit: *Hilarius Bithynus Athenis in arte pingendi excelluit, in exprimendo hominum vultu admirandus, Euphranoris antiqui aemulus, cum familia ruri à barbaris interemptus est sub Valente: Eunapius in Prisco.* Quibus in verbis duo sunt errores: altera, quod sub Valente interemptus sit. Atqui uterque a Gothis interfectus est: sed Valens pugnā cum exercitu a. 378: Hilarius autem incursione Gothorum in Graeciam, sub Arcadio, a. 396. Alter est error, quod illud, *in exprimendo hominum vultu admirandus*, effectum est ex Eunapii verbis, καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν εἶδεν καλὸν εἰδυῖν καὶ ὑπερῷα: quae non *vultum*, sed *universe imagines, species*, significant, et praeterea alio mendo laborant, de quo statim dicemus.

P. 66: πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἑλλης παιδείας — Εὐφράνῳ.] Docte haec explicat Editor. De Eu-

phranore locos Veterum collegit Fr. Junius. l. 1. p. 87: est autem τὸ καθαρὸν τῆς ἄλλης παιδείας duplicis laudis: quarum primam continet ἡ ἄλλη παιδεία, reliqua doctrina praeter plingendi artem, i. e. scientia Literarum et Philosophiae, quae dicuntur in Euphranore *optima studio* à Quintiliano XII, 10: in aliis item a Cicerone Diversi, Ep. VI, 11, 1: — *magnum fructum studiorum optimorum capis: in quibus te semper scio esse versatum.* Trebonius ad Ciceronem XIII, 16: *Athenas veni a. d. X Calend. Junii, atque ibi, quod maxime optabam, vidi filium tuum deditum optimis studiis.* Ipse Cicero Epistola proxima ad Cornificium XIII, 17: *sed valim scire exis- times, me — de summo ingenio et de optimis tuis studiis, et de spe amplissimae dignitatis ita judicare, ut neminem tibi antepo- nam, com- parem paucos.* Eadem vocat saepe *optimas ar- tes*: item *humanitatem*, de quo nomine videatur Ernestus in Clavi Ciceroniana; tum *artas ingenuas et elegantes*: Graeci παιδείαν etiam sim- pliciter; de quo usu praecipuus est locus Gellii XIII, 15: *humanitatem appellaverunt id pro- pmodum, quod Graeci παιδείαν vocant, nos eru- ditionem institutionemque in bonas artes dicimus.* Aliud est καθαρὸν, *incorruptum, sanum, intè- grum*, non solum a seculi et novitatis labe non affectum, sed etiam tenax et servans sanitatis in

re-

tabus diviniis: in quo jam Plutarchus hoc nomen posuit De Defectu Oraculorum p. 404, B: *μόνον δὲ ὁρθὸς καὶ καθαρός περὶ τοῦ θεοῦ δόξας ἔχομεν*, et magis etiam posterius, invalescentibus novis religionibus.

P. 67: *διὰ τοῦτο αὐτὸν εἶδеси καλὸν*] Deest quid ad sententiam. Scripsit Eunapius vel *διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἶδеси καλὸν θαύμαζε καὶ ὑπεργάπη*. I. e: *cum*, propter hanc in imaginibus pulcritudinem, admirabatur ac diligebat: vel *διὰ τοῦτο αὐτὸ τὸ ἐν εἶδеси καλὸν ἰδ. κ. ὑπ. i. e: per eum ipsam imaginum pulcritudinem admirari ac diligere didicit*. Dicitur autem *εἶδος* hoc loco, ut saepe alibi, de figura humani corporis: v. c. Plutarchus Camillo p. 135, F: *ἦν ἐπίτροπος παιδὸς ὁρφανοῦ, πλούτῳ τε πρώτῳ τῶν πολιτῶν, καὶ θαυμάζομένου κατ' εἶδος, Λουκουμῶνος*. Pericle p. 155, C: *εἶδοναι Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὲς εἶναι*. Ibidem p. 165, B: *ἡ Θερμηδὼν τὸ π' εἶδος εὐπρεπὲς γενομένη, καὶ χάρις ἔχουσα*. Cato Maj. p. 336, C. Philopoemene p. 356, F. Mario p. 414, B. Sylla p. 451, E: ubi non modo vultum, sed et hunc et totam corporis conformationem significat. In Platone autem Symposii p. 330, G: *τὸ δὲ αὖτ' εἶδος καλὸν* dialectica dicitur *pulcorum in specie*, quae generi opponitur.

- P. 67: *ἔγω μὲν ὠρεσθὲς τῷ Ἀθηνῶν*] Hanc Go-

[Q] 4

tho-

thorum in Graeciam, duce Alarichō, incurſionem ſupra in Maximo attigit Eunapius p. 93: qua incurſione Athenas non captas eſſe, et hic ſignificat, et in opere Hiftoriae Romanae fuſius declarafſe videtur; ſiquidem ejus ſectator Zoſimus V, 6. copioſus eſt in hoc loco, Urbem diviſo munere ex iſto periculo ſervatam tradens, circumſeunte muros Minerva, et ante eos ſtante Achille: quorum conſpectu percuſos hoſtes oppugnandi propoſitum abjeciſſe. At alii veteres Urbem pariter, ut alias Graecas urbes, captam perhibent: quorum testimoniis nituntur Tillemontius Hiftoriae Imperatorum T. V, p. 188, et Corſinus Faſtorum Attic. Vol. IV, p. 197, jam antea allatis à Meurfio De Fortuna Athenarum p. 107, 108: nituntur etiam eo, quod Eunapius ſupra in Maximo p. 93, dixit per Alarichi incurſionem myſteria Cereris Athenis ceſſaſſe: quae ſane ratiuncula levis eſt ad fidem de ſervata Urbe elevandam: et diſerte refellitur praefente loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηναίων ostenditur, eos, qui intra Urbem manſerint, ſervatos eſſe: ad quem locum illi viri non attenderunt. Equidem haud dubito in iudicio de hac Zoſimi narratione ſequi duos noviſſimos ejus annotatores: quorum Reſtemeierus eum cum aliis in concordiam redigi poſſe putat, ut *Attica tantum regio, ſalvis Athenis ipſis, hoſilem injuriam*

experta esse credatur: Philoſtorgius vero XH, 2, Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicatur, ut dux hostium non eum copiis, et foedere antea composito, intraverit: Heynius autem prudenter monet p. 641: Cum Christiani illo aevo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent; tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent. Quamquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervae et Achillis, humana solertia valuisse potest: qualis valuisse dicitur in specie Minervae, Aetolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyaeum VIII, 59, et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens; caeterum consentit. Denique, quod Tillemontius ibidem p. 188, ad finem Anni 395, prodit, ex hac Eunapii narratione sibi videri etiam Priscum barbarorum ferro caesum esse, hoc nobis nullo modo videtur.

P. 67: Καὶ ταῦτα μὲν — εἰρηται.] Haec, non satis inter se apta, sic legenda et constituenda videntur: Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐν τῇ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται, οὐ τὸ καθ' ἑκάστων ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν, ὃ ἐκεῖ σαφέστερον λεγέσεται· νυνὶ δὲ, ὅσον ἐπίβαλε, τὸ καθ' ἑκάστων ἰκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἰρηται· i. e.: *Et haec quidem in maiore Historiae opere, si Deo visum fuerit, scribentur, habenti-*

[Q] 5

tia

est non singularem, sed generalem explanationem, quae illic planius explanatur: tunc vero, quantum oportuit, singularis explicatio sufficienter ad huius narrationis propositum expressa est. Primo, ἔχοντα jungendum cum antecedente σαῦτα. Deinde, τὸ καὶ ἕκαστον est frequentissima dictio, philosophis maxime, sed et aliis scriptoribus, notans singulare, particulare, cui opponitur τὸ κοινὸν, commune, τὸ καὶ ὅλον, generale, universale; quamquam etiam subinde τὸ καὶ ἕκαστον, singulare, et τὸ κατὰ μέρος, particulare, distinguuntur. Tum ἐκεί et ἐπέβαλε dudum coniecteram, quum vidi illud ex Huetii coniectura, illud ex Mediceo libro, adferri. Dicitur quidem simpliciter et impersonaliter ἐπιβάλλει, prodeat, aparet: qua de significatione videtur J. Uptoni Index in Epictetum, et nostra animadversio ad Plutarchum De Auditione p. 37, B.

Ι Ο Τ Α Ι Α Ν Ο Σ.

Suidas Ἰουλιανὸς, Ἀδριανὸς, ἀπὸ Καισαρείας Καισαροκίας, σοφιστὴς, σύγχρονος Καλλιμάχῳ τῷ σοφιστῇ· γεγενῆς ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τοῦ βασιλέως. Nihil in his inesset, quominus de hoc Eusepii Juliano intelligerentur; nisi Suidas in Voce Καλλιμάχος Callimachum Sophistam sub Galliano docuisse diceret. Certum est hunc Julianum ab Euagrio I,

40, p. 277, C, significari, memorante eum cum Ulpiano et Libanio, ubi H. Valesius, ductus illi Callinici apud Suidam mentione, duos Julianos Sophistas fuisse statuit; alterum sub Gallieno; alterum hunc sub Constantino. Poteramus quoque duos Callinicos facere: neque deterreret nos, quod Eunapius posterioris Callinici non meminit; quippe is nec prioris Juliani, et neutrius Callinici, meminit; quamquam aetas Gallieni attingebat spatium temporis quod sibi definieret, qui initium Vitarum duxerit a Plotino. Callinicus a Libanio memoratus Sophista Atheniensis in Oratione De Vita Sua p. 5, C, haud scio an ad Constantini tempora referri possit. De Callinico Fabricius Biblioth. Gr. Vol. IV, p. 412. De eodem et hoc Juliano eorumque aetatibus inter se comparandis, Jonsius De Scriptoribus Hist. Phil. III, 14, 5. Huic Eunapii Juliano Lexicon X Oratorum, a Photio indicatum Codice CL, p. 319, tribuit Fabricius Bibliothecae Graecae Vol. VII, p. 92, nec sine veri specie. Inter Epistolas Libanii a Wolfio editas, reliquae omnes ad Julianum inscriptae, pertinent ad Imperatorem, duae ad alios; DCII, ad hunc Sophistam, ut videtur; DCCCLXVIII, ad alium.

P. 68: ἐνδείκναι γὰρ τῶν Ἀθηναίων] Addatur exemplum Apollodori Epicurei, qui ἡγεμόνων; cogn-

nominatus est, teste Diogene Laertio X, 24, ubi similia annotavit Menagius.

P. 68: Ἐπὶ γὰρ τοῦ] Hoc nomine Medicum recenset ex Galeno, Fabricius Biblioth. Gr. Vol. XIII, p. 149.

P. 69: οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν σοφιστῶν δημοσίᾳ καταβάς διαλέγεσθαι] Quid sit καταβάς hoc loco, aliis explicandum relinquo. Athenis καταβαίναν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπὶ θάλασσαν, ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ἀπὸ τοῦ βήματος, et similia intelligimus. Hujus Eunapiani loci diversa est ratio: in quo veram scripturam fuisse arbitror καταστὰς, κοινήβους, βανς, quod, de publice dicentibus et orationem habentibus, usurpatur, et a nobis explicitum est ad Plutarchi Convivium VII Sapientum p. 148, E. Sic etiam Cicero *fiare* ponit de dicentibus: ut monuit Ernestus in Clavi. De declamatione ex privato in publicum auditorium producenda, apposite ad praesens argumentum haec habet Himerius Or. IV, 3, p. 458: de Proconsule Cebrenio: κελεύει μὲν ἡμᾶς τὴν πρόθεον σιγὴν ἀτιμᾶσαντας, καὶ τὰς ἐν σκότῳ λόγων καθαιρξοίς, δημοσιεύειν τε αὐτοὺς καὶ παράγειν εἰς μέτρον Ἑλληνισί. XVII, 7, p. 702: ἐκιδέηκερ ἔθος ἐν ταῖς μελέταις κατελήφε προτὶ τῶν ἀγῶνων γυμνάζεσθαι, ταῦτα μὲν ἔχον παρ' ἑαυτοῖς ἀδύραμεν, τοὺς δὲ ἀγῶνας αὐτοὺς τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τηρήσωμεν.

P. 69: ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς θεάτροις ἀπολαβόντες
τάς

πὰς φωνὰς αὐτῶν μεираκία· ἐλέγοντο] Olim duo postrema vocabula ita corrigenda putabam, ut legeretur μεираκίαις συνελέγοντο· i. e. cum adolescentulis congregabantur: postea melius mihi visum est, quod item Editori, μεираκίοις διαλέγοντο. Color animadvertendus est Platonicius ex illustri dictione ductus Gorgiae dialogi p. 296, H: ὑπάρχει τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ — καταδεδυνότι τὸν λοιπὸν βίον βιώναι μετὰ μεираκίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα. In verbo autem ἀπολαμβάνειν est significatio *cohibendi*, *segregandi*, *constringendi*: v. c. apud Plutarchum Sympoticorum V, 5, p. 679, A: καὶ κατὰ δύο γὰρ ἢ τρεῖς ἀπολαμβάνοντες ἐντυγχάνουσι καὶ προσδιαλέγονται· i. e. *duo aut tres se a caeteris segregantes colloquuntur*. Dio. Chrysostomus Orat. XIII, p. 227, C: λέγειν ἡξιῶν αὐ κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀπολαμβάνων ἐν παλαίστραις καὶ περιπάτοις· — πολλοῖς δὲ ἀνθρώποις εἰς ταυτὸ συνιοῦσιν, ὅτι δέονται παιδείας κρείττονης καὶ ἐπιμελεστέραις εἰ μέλλουσιν εὐδαίμονες ἔσεσθαι τῷ ὄντι, ἀλλὰ μὴ δόξῃ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Orat. LXXVIII, p. 661, A: ἰδίᾳ ἕκαστον ἀπολαμβάνων καὶ ἀνθρώπων κοινῶν. Porphyrius in Sententijs p. 277: ἀπολαμβάνων ἑαυτὸν ἀπ' ἑκάστου. Ibidem: ἀποληφθὲν ἀπὸ τῆς ὕλης. Plutarchus in Paulo Aemilio p. 266, B: τοὺς δὲ ταῖς περιδρομαῖς ἀπολαμβάνοντες· *alios autem circumcurrendo intercipientes*. Sertorio p. 577, D:

Πομε-

Πομπήιος — νομίζων ἐν μέσῳ τῆς πόλεως καὶ τῇ
 πύτῳ στρατιᾷ ἀπειληθῆναι τὸν Σεργίον. Alia de
 dictione ἀπολαρβάνει ἀνεμος ναῦν, *venius navim*
Interpret, ad Platonis Phaedonem p. 4: Anno-
 tationis p. 115.

P. 69: οὐ τὸν περὶ φυγῆς θέοντες, ἀλλὰ τὸν περὶ
 ἡρότου καὶ Φωνῆς ἀγωνιζόμενοι] Dictionem Illu-
 stravit Garakerus De Stilo Novi Instrumenti p. 67,
 adhibito hoc et alio loco Euparii supra p. 59
 exposito: in hoc autem quoque ἀγωνιζόμενοι cor-
 rigens. Caeterum comparatio in hoc loco aliquid
 habet absurdi; quasi Sophistae in publicis thea-
 tris *de vita*, nec item *de plausu et voce*, cer-
 tārent.

P. 69: καταβλεῖν — ἐς τὸν λόγον δείγμα κ.
 τ. λ.] i. e: *conficere in hunc librum exemplum*,
 dicitur ut Latine *conficere quid in librum*, i. e.
conscribere, scripto quid mandare. Plutarchus
 De Defectu Oraculorum p. 422, E: Πλάτων οὐ-
 θὴν εἰπὼν εὐλογον οὐδ' εἰκὸς οὕτως κατέβαλε τὸν
 λόγον· i. e: *Plato, nil dicens probabile nec con-*
sentaneum, sic hanc sententiam in chartam con-
fecit. Symposiacorum H, 2, p. 646, A: κατα-
 βέβληκεν ἐν μέσῳ τὸν λόγον ὁ Ἀμμόσιος· ubi di-
 citur de *sermone*. Aemilio Paulo p. 255, E:
 Δημόκριτος — λόγον οὗτ' ἀληθῆ καὶ πρὸς ἀπεράντους
 ἐκφέροντα δεισιδαιμονίας εἰς φιλοσοφίαν καταβάλ-
 λων. Item in forma Verbi Medii Athenaeus VII,
 Pi

p. 314, F: ὅς τανν πραγματείαν διαφελῇ κατα-
βαλλόμενος· i. e: *quasi librum utilem hominum
vitae conscribens.* Porphyrius *De Abstinence* I,
3, p. 6: Κλαδίς τις Νεαπολῆτις πρὸς τοὺς ἀπο-
χομένους τῶν σαρκῶν βιβλίον καταβάλλετο. Idem in
Philologis apud Eusebium *Præparationis Evangelicæ* X,
p. 465, E: ὁ Ἀλεξανδρινὸς Φιλόστρωτος
περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλαπῆς πραγματείας κατα-
βάλλετο. Ipse Eusebius p. 483, B: τῆς ἀποδείξε-
ως οἰκίαις καταβέβληται συγγράμμασιν: *demon-
strationem propriis scriptis consignarunt.* Et Ca-
saubonus hunc usum attigit ad Theophrasti Cha-
racterem VIII, p. 106.

P. 69: τοῦ Ἰουλιανοῦ — *χερσὶ δὲ βαρείας καὶ
Λακωνικαῖς*] Legendum τῶν Ἰουλιανοῦ, ut monuit
etiam Editor. *Laconicas manus*, ut proverbii
vim habens, ex uno hoc loco apponit Meursius
in *Miscellaneis Laconicis* III, 2, p. 205.

P. 69: κατὰ τὸν ἐμφύλιον ἐκείνου πόλεμον —]
In istis Sophistarum factionibus, sæpe etiam
erant pugnae et conflictus inter diversas scholas.
Himerio *Orat.* IV, 9, p. 470, dicuntur ἀγέλαι-
ων ἐκτρέφειν πρὸς θέν ἀτάσθαλα. Et ejus Ora-
tio XIX inscribitur eis τοὺς ἐν τῇ συμπλογᾷ ἐν-
τας καὶ τῆς ἀκρόσεως ἀπολιμπανόμενους· quod
Wernsdorffius non male reddit: *in eos, qui cum
in conflictu versarentur, auditiōnem obire in-
termisserant.* postulat quoque ad victos vulnερ-
τος.

τὸςque consolandos. Sed operae prætium est instar
 interpretis Libanium adhibere, qui se istius fo-
 rōclae et scholasticæ quasi militiae gloriam pue-
 rum appetivisse, sed Minervæ numine liberum
 immunemque mansisse, praedicat: sic igitur ille
 in Oratione De Vita Sua p. 8: Ἀκούων ἔγωγε ἐκ
 παιδός, ὃ ἄνδρες, τοὺς τῶν χορῶν ἐν μέταις ταῖς
 Ἀθήναις πολέμους, καὶ ῥόκαλόν τε καὶ σίδηρον, καὶ
 λίθους καὶ τραύματα, γραφάς τε ἐπὶ ταύτοις καὶ
 ἀπολογίας, καὶ δίκας ἐπ' ἐλέγχαις, πᾶντα τε τοι-
 μῶμενα τοῖς νέοις, ὅπως τὰ πράγματα τοῖς ἡγε-
 μόσιν αἰροῖεν, ἀγαθοὺς τε αὐτοὺς τοῖς κινδύνοις ἡγού-
 μην· δικαίους δὲ οὐχ ἥττον τῶν ὑπὲρ τῶν πατρίων
 τιθεμένων τὰ ὅπλα· εὐχόμεν τε τοῖς θεοῖς γενέσθαι
 καὶ ἑμαυτῷ τοιαῦτα ἀρωγεῖσθαι· καὶ δραμεῖν μὲν εἰς
 Πειραιᾶ τε καὶ Σούνιον καὶ τοὺς ἄλλους λιμένας πῶν
 ἐφ' ἀρπαγῇ τῆς ὀλκάδος ἐκβάντων· δραμεῖν δὲ ὑπὲρ
 τῆς ἀρπαγῆς αὐθις εἰς Κόρινθον κριθησόμενον· δείπνα
 δὲ δείπνοις συνείροντα, ταχὺ τῶν ὄντων ἀνηλωμέ-
 νων, εἰς δαναίσοντα βλέπειν. Εἰδυῖα τοίνυν ἡ θεὰ
 εἰς τὸν εὐπρεπῇ μὲ τοῦτον ἐκπεσόμενον ὀλεθρον, ὃ
 τοῦνομα μάλα εὐφημον, ὃ τοῦ χοροῦ προστάτης,
 ὑπὲρ ὅτου μὲν ταῦτα ἡγοῦμην μοι προσήκων ὑπερυγ-
 κεῖν σοφιστοῦ, τοῦτου μὲν με σαφάτατα, ὥσπερ εἶπα-
 θε ποιεῖν, ἀπήγαγε· φέρουσα δὲ ἐτέρου παιῆ παρ'
 ἑνὸς ἡμελλόν μόνους εἶσεσθαι (i. οἰσεσθαι) τοὺς
 ὑπὲρ τῶν λόγων μάχους· — ἦν οὖν ἀτελής ἐξόδον
 καὶ στρατειῶν καὶ ἀγώνων, ἐφ' οἷς ἔρχεται Ἄρης,

καὶ

καὶ παρατάξων· καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ μάχῃ
πάντων συμπεπτακότων καὶ ὅσους ὁ χρόνος ἀφίει, μέ-
νος πόρῳ τοῦ καθήμενος, ὃ, τι ἕκαστος λάβοι κακὸν,
ἤκουον· — οὕτως ἅπαντες ἅπαντας ἠξίου ἐμοῦ πα-
ρόντος σφρονεῖν, τοῦγε οὐδὲ σφαίρας Ἀθήνησιν οὐ-
δεκάποτε ἀψαμένου· τοσοῦτον ἀποσχόντος κόμου τε
καὶ κοινωνίας τῶν τε ἐν νυξὶν ἐπὶ τὰς τῶν πενεατέρων
ποιουμένων οἰκίας· ἐπεὶ καὶ Σκύλλης κεφαλᾶς, ἥ,
εἰ βούλει γε, Σειρήνων δεινότερας γείτονας, ἑταίρας
μελωδούσας, αἱ πολλοὺς ἐξέδυσαν, μάτην ἄδουσας
ἀπέφθηα. Ἄλλ' ὅθεν ἐξέβην, ἐκείνων τε τῶν κακῶν
διὰ τὴν τύχην ἀπελελύμην· ὥστε τὴν Κορίνθον εἶδον,
οὐ Φεύγων, οὐδὲ διώκων· ἀλλὰ νῦν μὲν ἐφ' ἑορτῇ
Λακωνικῇ, τὰς μάστιγας, ἐπείγόμενος· νῦν δὲ εἰς
Ἄργος, τὰ παρ' αὐτοῖς μνησόμενος. Raptus stu-
dioforum advenarum novitiorum à veteranis fac-
titatus, insidiaeque horum navigia in portus vi-
cinos devecta explorantium, subinde et ab Euna-
pio sub initium Proaeresii, narrantur. *Corinthus*
erat metropolis Achajae; ubi Proconsul habita-
bat et jus dicebat; ut haec etiam Juliani causa
Corinthis acta videatur: conferatur Gothofredi
Topographia Codicis Theodosiani Tom. VI. Part.
II, p. 116. Tum illud καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ
μάχῃ — ἀφίει, perperam reddit Morellus: ac
certe in magno etiam praelio, cum omnes occu-
buisent, et quos tempus patitur: quod verius
reddatur: tum vero in magna illa pugna, in

[R.]

sum

qua omnes pugnarunt, etiam hi quos aetas à militiae necessitate liberat: articulo τῇ significat certam quamdam pugnam; nam quae Reiskius notat loca Libanii Bongiovannianae Collectionis Or. XVII, in Eustathium p. 251, et Epistolae DCXXVII, non de certa quadam pugna, sed universe de his scholasticis Athenarum pugnis dicuntur. Porro, τοσούτων ἀποσχόντος — οἰκίας* quod Reiskius mendosum putat, nobis satum videtur; nisi forte pro καὶ κοινωνίας legendum sit, κοινωνίας καὶ* et sic vertendum: eo magis abstinui a comesatione et communione aliorum ludibriorum, quae noctu pauperiorum domibus inferri solent. Lacedaemoniorum ergo festum διαμαρτυρώσεως adhuc Libanii aetate durabat: et aequalis scriptor Themistius id ut suo etiam tempore celebratum memorat Oratione XXI, p. 250, A. Plura collegit de hoc argumento J. Meursius in Graecia Feriata II, p. 85, seq: tum de Spartanorum Civili statu sub Romanis: De Regno Laced. Cap. XXII, p. 99: et nos de utroque ad Plutarchi Moralia p. 240, B.

P. 69: βαρὺς τις εἶναι καὶ φοβερός] Qualis in simili argumento Athenis fuisse Proconsul refertur à Libanio in Oratione De Vita Sua p. 10, A: ἦν τις ἀρχων ἀνὴρ τῶν ἐξ Ἰταλίας, φρονήματος πλήθους, οἰόμενός τε μηδὲν ἀμαρτάνεσθαι δεῖν ὑπὸ τῆς ἐκεί

ἔσθ' ἐσθλός· ἐν δὲ μάλιστα τῶν νέων παρὰ μὲν τοῖς
 παλαιῶσι, ὡς δὲ κακοῖς παιδὶν.

P. 69: Ἐφ' οὗ δὲ, ὡς περ Ῥωμαῖοι εἰς, οὐκ εἶναι
 τῶν ἀπαίδευτων] Sic distinguo: i. e. *Videbatur
 autem, ut aliquis Romanus, non inductus esse.*
 Est autem ὡς περ hoc loco idem quod ἔστι quip-
 pe: de quo usu diximus ad Platonis Phaedonem
 p. 163.

P. 70: Θεμιστοκλῆς εἰς Ἀθηναίους] Qui si fuisset
 ex posteris antiqui illius Themistoclis, Eunapius
 id non silentio praetermisurus fuisse vide-
 retur. Fuit autem Plutarchi aetate hujus in Am-
 monii schola condiscipulus, unus ex illa antiqui
 Themistoclis propagine Themistocles, ut in Vita
 illius testatur p. 128; E: qui an idem fuerit, qui
 Stoicus ab eodem in colloquium inductus Sym-
 posiacorum I, 9, p. 626, seq. non definimus.
 Junior Themistocles Stoicus memoratur a Por-
 phyrio in Vita Plotini p. 127. Videatur et Jo-
 hannes De Scriptoribus Hist. Philos. III, 15; 3: et
 Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II, p. 412.

P. 70: εἰς τὴν ἐπαινομένην ὑβρίν] Usitata hujus
 dictionis ὑβρίν εἰς τινὰ significatio est in ali-
 quem contumeliam inferre, idque consulto: quod
 hic in Themistoclem non valet, qui non illud
 sibi proposuerat, ut nomen suum contumelia af-
 ficeret. Nam quod postea evenit et dicitur p. 71:
 Θεμιστοκλῆς ἐνέματος ἢ ὑβρις, non dicitur active;

ut hic: sed passive, *nominis sui erat opprobrium*; quod se ex hac lite expedire non posset. Ergo ὕβριζειν hic nude accipiendum pro *contumeliose agere, petulantem esse*: εἰς τὴν ἐκωνυμίαν, pro διὰ τὴν ἐκωνυμίαν, propter nomen, qui est unus ex multis illis et variis usibus Praepositionis εἰς cum Accusativo Verbis juncto: quo ex genere supra ad p. 55 exposuimus παραβασίλευεν εἰς τὸν Καίσαρα. Sed praesentis loci ratio paulum differt, qua εἰς τι de causa valet, et quasi instrumento, quo quid efficitur. Sic Plutarchus De Esu Carnium p. 999, A: εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφῶντες. i. e: *per diaria sua philosophantes*. Adversus Colotem p. 1117, A: περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἐκτετὴν θεολήπτου γενομένου. i. e: *de Socrate, viro, qui divino virtutis amore intentus erat*. Sertorio p. 573, D: γινώσκων εὐδαλκτος εἰς δεισιδαιμόνιαν εἶναι. φύσει τὸ βαρβαρικόν. i. e: *sciens barbaros naturā facile capi superstitione*. Sic θυμούσθαι εἰς κέρας quod Virgilius de Graeco vertit in cornua irasci, Georg. III, Et tentat sese, atque irasci in cornua discit: Aen. XII, 103: — irasci in cornua tentat: i. e: *in cornibus, quibus fidit, iram exprimere tentat*. Est in Euripidis Bacchis 742: Ταῦροι δ' ὕβρισταί, καὶς κέρας θυμούμενοι. Aelianus Nat. Animal. IV, 35: πολλάκις δὲ καὶ θυμωθεὶς εἰς κέρας, εἴτα ἐμπίσων, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ibidem, 43: ὑπὸ θυμῷ

τεθηγμένον ταῦρον καὶ ὑβρίζοντα εἰς κέρασ, καὶ οὖν
 ὀρμῇ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ βουκόλος ἐπέ-
 χει, οὐ φόβος ἀναστέλλει, οὐκ ἄλλο τοιοῦτον. II,
 20: καὶ εἰς κέρασ ὁ ταῦρος τεθύμνεται. Itaque haec
 Eunapii verba satis bene Junium reddidisse pu-
 tem: *et praesidebat Spartao inordinatae et con-*
fusae Themistocles quidam Atheniensis, malorum
omnium auctor, qui temerarius atque animi
praeceps petulanter cognomine suo ferociebat.

P. 70: ταυρηδὸν ὑπιδὸν] Hanc dictionem olim
 attigimus ad locum in Proaeresio p. 83, ubi eam
 retractabimus.

P. 70: περὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις] Gronovii: est
 haec notula: „Junius ait: scribo ἑαυτοῦ.“ Non
 opus η. Τέκνα autem discipuli ab Apfine dicun-
 tur, quemadmodum παῖδες eosdem supra appel-
 lat Aedesius in Maximo p. 86. Πατέρας autem
 nuncupatos fuisse Sophistas, docet Cresollus in
 Theatro Rhetorum I, 9, (p. 69).

P. 70: κόμας ἔχοντες] Poterat quis etiam su-
 spicari, veram scripturam fuisse τὰς κόμας ἀν-
 μῶντες, *capillis squalentes*. Nisi forte κόμας
 ἔχοντες referendum sit ad morem Romanum a Grae-
 cis sub Romana jurisdictione servatum, ut rei
 capillum gererent solito magis promissum. De
 diversq; utriusque gentis more constat: et de
 Graeco notavimus quaedam ad Platonis Phaedo-
 nom p. 235: item J. Meursii sententiam, secun-

[R] 3

dum

dam quam Graeci in lactu comas aluerunt. Est autem non infrequens dictio ἔχειν κῆρυ, ἐκέρην, comam, vel barbam, habere, pro comatum vel barbatum esse.

P. 71: ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χειρὶ τῶν ἐκκεμμένων διδασκάλων] Bene caetera vertit Junius, excepto χειρὶ. quod in veram lectionem γ' ἐρεῖ mutandum; i. e: nemo ex vobis medietatis magistris dicet. Sic in simili causa Proconsul p. 81, ἐρεῖ δὲ μὲν ὁρᾷς — καὶ Προαιρέσιος.

P. 71: ἐνόματος ἦν ὕβρις. — εὐ μὲν, εἶπεν, Ἀνθύπατε —] Haec misere lacera et interrupta, sic instauranda puto: ἐνόματος ἦν ὕβρις. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἔφη, Ἀπολογεῖσθαι δὲ πρὸς τὴν προτέρα κατηγορίαν κελυσσάτω τὴν δυνάμενον ἐκείνην Ἰουλιανός. Καὶ ὁ Ἰουλιανός, Σὺ μὲν, εἶπεν, Ἀνθύπατε —. i. e. Et Themistocles nominis erat opprobrium. Proconsul autem dixit: jam jubeas Sophista Julianus idoneum quemdam ἐ discipulis suis causam dicere. Et Julianus, Tu quidem, inquit, Proconsul, caet.

P. 72: καὶ εἶσα τῶν κατηγορουμένων] Acute et probabiliter Corayus: καὶ εἰς αὐτὸν τ. κ.

P. 72: διὰ τοῦτον] In Musicis dicitur, at de vulgari inclamandi negotio usurpatur διὰ τοῦτον, quod olim conjeci. Plutarchus Quaestionibus Graecis p. 303, E: φεγγυμένους μέγα τι καὶ διὰ τοῦτον. De Fortuna Romanorum p. 325, O: καταγγεῖς διὰ τοῦτον.

τόρου καὶ τραχείας ἐμπληῖκας τὸν τόπον. Dio Chryf. Or. IV, p. 77, A: δὲ καὶ διάτορον βοῶν. Lucianus in Gallo I, T. II, p. 702. διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας. Philopatride 6, T. III, 591: διάτορόν τι καὶ καταπληκτικὸν βοῶν ἐν τῷ πολλῷ. Aelianus Nat. Animal. III, 37: Ἐν Σερβίῳ βάτραχοι, τὸ παράπαν οὐκ ἂν αὐτῶν ἀκούσαις φθεγγομένων· εἰ δὲ αὐτοὺς κομίσαις ἀλλαχόθι, διάτορόν τι καὶ τραχύτατον ἠχρῶσιν. VI, 62: ἐβόα δὲ καίτοι καθεύδων αὐτὸς, καὶ μέλα γὰρ δέξαι καὶ διατόρῳ τῇ φωνῇ. VIII, 10: οἱ ἐλέφαντες — βοῶντες διάτορόν τι καὶ δὲ δίκην σάλπιγγος. Variarum Historiarum II, 44: — σαλπικτὴν παρεστήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἶον εἰς τὴν μάχην ὑπερτήριον. Alia etiam dedit Stephanus Thesauro L. Gr. T. III, p. 1314.

P. 72: καὶ πού καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις ἐγκατεσπείρετο τῷ προσιμῷ] Constructio laborans juvanda est dirimendis duobus vocabulis in unum confusis διὰ λέξεως· i. e.: *Et alicubi etiam per unam dictionem exordia injecta erat reprehensio significans temeritatem et abusum proconsularis imperii, et quod ipsos, ne si convicti quidem essent criminis, eos talia pati et subire justum esset.* Sic mox Eunapius dicit Proconsulem miratum esse τὸ βάθος τῶν λέξεων, profunditatem, quam hoc sensu non dicunt Latini, tribuunt Graeci λέξει, dictioni, quae plena est gravitatis et

reconditae sententiae. Plutarchus De Musica, p. 1146, E, de Homeri dicto: βαβύτερος ἐστὶ νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔτεσι. Fabio Maximo p. 174, D, de forma hujus orationis: τὸν δὲ λόγον, (ἤσκει) ὄργανον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλιστα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον· οὐ γὰρ ἐπὶ φρασίμας, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, ἀλλὰ νοῦς ἴδιον καὶ περιττὸν ἐν γνωμολογίαις σχῆμα καὶ βάθος ἔχων· ὅς μάλιστα τοῖς Θεκυκίδου προσεικέναι λέγουσι. Dionysius Halicarnasensis Arte Rhetorica Cap. XV, p. 106: ὁ δὲ Αἴας ἀπλούστατος ὢν, βαβύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστίν· quod vulgatus interpres, reddens *maximè figurato sermone ulitur*, minus recte cepit. Ὑψος et βάθος, quamquam de spatiis nonnumquam promiscue dicuntur, tamen in oratione differunt. Longinus in libro περὶ ὕψους non nisi semel βάθους meminit Sect. II, in principio: Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαφορεῖται ἐν ἀρχῇ εἰ ἐστὶν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ubi nonnulli utrumque pro eodem accipiunt. Nobis Longinus et hic ea disjunxisse, et accuratius in proximis discrevisse, videtur, quae per lacunam interciderunt. Conferantur notata ad p. 85.

P. 73: τὴν περιπόρφυρον ἀνατείλων ἐσθῆτα; τήβεννον αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν] Non errori tribuam Eunapio, quasi dixerit Romanos Latine illam vestem vocare τήβεννον· quum hoc voluisse videatur, Romanos Graece eam sic vocare. Cae-

τε

terum omnis toga dicebatur *τήβεννος*, *toga asietica*. *πραξιτεία* magistratuum, *τήβεννος περιπόρφυρος*, et nude ἡ *περιπόρφυρος*. Similiter Clodius concionans factioni suae signum acclamandi dedit, narrante Plutarcho in Pompejo p. 645, A: οἱ δὲ ὥσπερ χερὲς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένους, ἐκείνου τὴν τήβεννον ἀνατείλοντες, ἐφ' ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο — De hoc more concutiendae vestis ad assensum significandum, pauca Cresollius in Theatro Rhetorum III, 20, 227: aliquanto plura J. A. Fabricius ad Dionem Casium LXI, 20, T. II, p. 1000.

P. 73: ἀπολαβὴν τὸν Θεμιστοκλέα] *Seorsum abducens, segregans*. Explicuimus modo ad p. 69.

P. 73: τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαστίγων ὑπέμνησε.] Immo scribendum *Λακεδαιμονί*: vulgata parum proba est forma. De Lacedaemoniorum flagellatione modo diximus ad p. 69.

P. 73: μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδιδωκὼς ἑταίροις.] Recte sic Editor è scripto codice dedit pro *παραδιδωκεν*. Alexandri morientis dictum ad proverbii celebritatem evaluit, relatum ab aliis et Plutarcho *Apophthegmatum* p. 181, F: Ἀπαφνήσκων δὲ, πρὸς τοὺς ἑταίρους ἰδὼν ἔφη, Μίγαν ὄρω μου τὸν ἐπιτάφιον ἰσόμενον. Diodoro Siculo XVII, 117, T. II, p. 253: — ταύτην πελευταίαν φωνὴν προέμενος, ὅτι μέγαν ἀγῶνα αἰ-

[R] 5

ἐν ἐπιτάφίῳ εὐτρίχονται πάντες αἱ πρωτεύουσες
 αὖν φίλων • ubi et Wesfelingius, ut ad Justinum
 XII, 15, Berneggerus, animadvertit, hanc Eunapio
 dictionem inde manasse. Idem dictum refe-
 rant Arrianus VII, 26; Curtius X, 5; Justinus
 l. c.: ut monimus ad illum Plutarchi locum.
 Julianus παραδεικνύς non intelligendus est, quasi
 commendasset aut praecepisset discipulis tale quid,
 sed quod *reliquerit* illis magnum argumentum
 certaminis in laude ipsius per funebres orationes
 praedicanda: ut saepe παραδοῦναι successori reg-
 num vel provinciam usurpatur pro καταλείπειν,
 ἀπολείπειν. Clari autem ejusmodi ἀγῶνες et alii
 perhibentur, et unus clarissimus ab Artemisia
 marito Mausolo habitus; de quo Gellius X, 17.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ.

Proaeressii, praeter hanc ab Eunapio scriptam
 ejus vitam, paucae Veterum mentiones existant:
 pro tanta quidem, qua floruit, doctrinae et elo-
 quentiae fama. Suidas nobis singularem de eo
 locum praebet. Προαιρέσιος, Παγκρατίου, Καππα-
 δόκης, ἀπὸ Καισαρείας, σοφιστῆς μαθητεύσας ἐν
 Ἀντιοχείᾳ παρὰ Οὐλπιανῷ • γέγονε δὲ μικρὸν πρὸ
 Λιβανίου, κατὰ τὰς Ἀθήνας σοφιστεύων, καὶ τιμῶν
 ἔτυχε τῶν μεγίστων παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κων-
 σταντίνου. Μελέτας ῥητορικὰς † Οὗτος ἐστὶ Ἰου-
 λια-

λαμπρὸν ἡμαρτι, σύγχροτος Λιβάνιῳ τῷ σοφιστῇ· καὶ
 ἔπειτα λαοφίλῃ τούτῳ Ἰουλιανῷ, τὸν Λιβάνιον μεγα-
 λαις ἰθαυμάζει. *Priorem locum refert Eudocia in*
Violeto p. 355, addito omisso verbo: ἔγραψε μελέ-
τας ῥητορικάς. Verbo eum nominat in Voce Ἰου-
λιανός. — Σοφιστὴς τῶν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ βασιλέως· ἀν-
τιπαιδείας Προαερσίῳ ἐν Ἀθήναις. Cum eodem
eum jungit Sossomenus Histor. Eccles. VI, 17,
p. 535, D, ut magistros Basilii M. et Gregorii
Nazianzeni —. ἄμφω γὰρ νῦν ὄντες Ἰερῶν καὶ
Προαερσίῳ, τοῖς τότε δαμνωτάτοις Σοφισταῖς ἐν
Ἀθήναις, ἐφώτιστα. Hieronymus in Chronico ad
Annum CCCLXIII; Proaeresius Sophista Athen-
niensis lege data (f. laia), ne Christiani libe-
ralium artium doctores essent, et sibi specialiter
Julianus concederet ut Christianos doceret, scho-
lam sponte deseruit. Juliani ad eum Epistola II
inter editas perhonorifice et amanter scripta, in
qua videtur sperare, ut Proaeresius historiam feri-
bat, in qua τῆς καθ'αυτὴν τὰς αἰτίας, i. e: causas
expeditionis suae adversus Constantium, referat;
tum ita finem imponit: εἰ δ' ὅγκως ταῖς μελέ-
ταις καὶ ποῖς πυμνάμασιν εἰς τέλος ἄχρι γήραος
προσκαρτερεῖν, οὐδὲν ἴσως μου τὴν σιωπὴν μέμψῃ.
 Alia ad hanc Epistolam annotata nostra, in aliud
 tempus reponimus. In ejus obitum Epigramma
 composuit Gregorius Nazianzenus, quod edidit
 L. A. Muretorius in Anecdota Graecis T. IV,

p. 1: qui item de Proserfii rebus quaedam memoravit, ut Fabricius Biblioth. Gr. Vol. IV, p. 486. www.libtool.com.cn

P. 73: *ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι*] Videtur hic diversus, certe non omnino idem, esse ac liber de Historia Romana, quem alibi semper *τὰ διηγητικά* nominat, sed Commentarius, subjectus majori illi operi *τοῖς διηγητοῖς*, comparatus ad interpretationem rerum historicarum. Sic plerumque *ὑπομνήματα* sunt *Annotationes*. Et Strabonis fuerunt *ὑπομνήματα ἱστορικά*: ut videtur ad illustrandos singulares historiae locos comparata, quae ipse citat I, p. 13. et XI, p. 515, item Plutarchus in Lucullo p. 511, B. Aristoxeni *ἱστορικά ὑπομνήματα*, apud Diogenem Laertium IX, 40: indeque relata à Mahnio nostro in Diatriba de Aristoxeno. Theophrastus *ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι* apud Scholiastam Apollonii Rhodii IV, 834. Saepo etiam *ὑπομνήματα* dicuntur ipsa historiae opera, si nondum ad justam historiae formam composita sunt, sed quasi materiam continent, unde historia componatur; veluti *Caesaris Commentarii*: *Syllae* apud Plutarchum in Ejus Vita, p. 454, D. 460, D. 461, A. 466, F. 475, A. Lucullo p. 494, D. *Arati* in Cleomene p. 811, F. *Caesaris Augusti*, in Antonio p. 925, A. Quae significatio ab hoc Eunnapii loco aliena est; in
qua

quo ὑπομνήματα ιστορικά ab ipso historiae opere distinguuntur.

P. 73: καὶ ταῦτά γε εἰ καὶ πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη πρὸς χάριν, εἰ τις διδάσκαλος. ἀλλ' ὅμως πολλῶ τινι καὶ μακρῷ τῆς εἰς τὸν συγγραφίαν φιλίας ἀφεστήκεισαν αἱ τοσαῦται καὶ ἀδιήγητοι χάριτες.] Locus male affectus et olim à me tentatus: nunc ab Editore ex codice Mediceo, mutando εἰς πάνυ in εἰ καὶ πάνυ, et ἀφεστήκεισαν in ἀφευθήκεισαν, paulo melior redditus, sed adhuc impeditus et laborans. Videtur autem Eunapius gratiarum duplex significare genus quod Proaeresio debeat, alterum γλώττης καὶ δμιλίας, consuetudinis et institutionis, alterum φιλίας: hujus propositi et verborum habita ratione, improbens veterem meam interpretationem, sic sensum accipio, quasi scriptum esset, — πρὸς χάριν ἐστὶ διδάσκαλῳ, ἀλλ' ὅμως π. τ. κ. μ. τ. ε. τ. σ. φ. δ. αἱ τ. κ. ἀδ. χ. i. e: *Et nunc mihi tempus est accuratius exponere, et scienti firmiter ejus res, et dignato ejus consuetudine et institutione. Quae quamquam magnum et immensum quid valent apud discipulum ad gratiam doctori habendam, tamen hic tantus et inenarrabilis meus grati animi affectus multum longeque abest ut Proaeresii erga me amicitiam compenset.*

P. 74: καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην — ὑπαρυ-
είζουσιν] Si talem tunc Eunapius habuit comam

ci.

canitie interspersam, quid hoc ad lectores attinebat? aut quare id potius hoc, quam alio, loco narravit? Neutrius ratio apparet. Saepe cum superstitiosum et miraculorum confectatorem cognovimus: tam ineptum de se narratorem, non cognovimus. Huc accedit, quod haec potius Proeresio et huic de eo narrationi conveniunt; et huic tributa, optime cum contextu orationis quadrant. Itaque, mutato ordine, haec ita constituenda puto: Διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς Ἀθήνας, τελευτῶν εἰς ἔκτον καὶ δέκατον ἔτος. Ὁ δὲ Προαιρέσιος προελκνύθει μὲν ἐπὶ τὸ ἑβδόμον ἐπὶ ταῖς ὀγδοήκοντα ἔτασιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγε· καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην οὐλή τε ἦν αὐτῷ καὶ ἄγων συνεχὴς κόρη, καὶ διὰ πλῆθος πολλῶν τριχῶν ἀφριζούσῃ θαλάσῃ προτραφεύης καὶ ὑπαργυρίζουσα· ἡμεῖς δὲ οὕτω τὰ εἰς λόγους κ. τ. λ. Haec certe conjuncta sunt cum admiranda Proeresii pulchritudine, quam Eunapius pluribus persequitur p. 77.

P. 74: αὐτοκλήτω καὶ ἔκκει τινας πραγματείας φανέντι θεῷ] Dicitur etiam Deus ultro adveniens ἀκλήτος· velut in Oraculo Lacedaemoniis dato apud Thucydidem I, 118, qua Deus ipsis promissit συλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀκλήτος: quod late ad imitationem dimanavit. Hanc autem vocem αὐτόκλητος, adhibitis etiam his Eunapii verbis, illustravit Wernsdorffius ad Himerium

Eclio

Belogae V, §. 13, p. 140. Quibus addatur Phitarchus Symposiacorum VII, 6, p. 707, E: μή γνήσιος ὢν μὴδὲ αὐτόκλητος. Ibidem p. 709, E: Φιλίππῳ μὲν γὰρ ἰδόναι τῷ γελοιοποιῷ το αὐτόκλητον ἐπὶ δαῖπνον ἔλθειν γελούτερον εἶναι τοῦ κεκλημένου· quod pertinet ad Xenophontis Symposium I, 13, ubi est ἄκλητον. Hierocles apud Stobaeum Florilegii Sermone LXXVII, p. 461, l. 52: οἱ γονεῖς — καὶ φίλοι καὶ παραστάται διαγασκίς καὶ αὐτόκλητοι. Sententiae Antonii et Maximi p. 720, l. 32, habent sub Democriti nomine: Τὸν σπουδαῖον φίλον, πρὸς μὲν τὰς εὐφροσύνας κληθέντα δεῖ παρεῖναι, πρὸς δὲ τὰς περιστάσεις αὐτόκλητον δεῖ συμπαρεῖναι. Caeterum eadem haec Eunapii verba Spanhemius De Praestantia et Usu Numismatum, Diss. V, p. 388, refert ad Εὐφρανίς Dei cognomen.

P. 74: Καίτοι γε ἦν ἔχων εἰς τὸν Πειραιᾶ] Mendosa verba. Editor è sua ipse conjectura pro ἔχων deditt ἦκων. Mihi verisimilius videtur, veram lectionem fuisse Κατηνέχθη δ' εἰς τὸν Πειραιᾶ subquadiendo ex proxime antecedentibus ὁ ταῦτα γράφων· dicitur enim ut κατὰγεσθαι, item subinde κατεφίρεσθαι, *navi ad terram appelli, portum subire*: v. c: Plutarchus in Mario p. 427, A, B: οἱ κύριοι τῆς ἑλλάδος — κατεφίροντο πρὸς τὴν γῆν. Thucydides III, 69: αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Περσέων

Πελοποννησίαν — σκορμάδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον
κατηνέχθησαν. Polybios III, 22 et 23.

P. 74: συνειστέταλεύουσιν. Καὶ περὶ τὴν ὥραν —
πρὸς τὴν πόλιν.] Haec Junius partim bene reddi-
dit, partim secus. Equidem sententiam sic in-
terpretor: *Et circa illud noctis tempus, nau-
clerus festinabat in urbem, anteaquam quid in
Piraeo solitum in advenas novitios discipulos ne-
gotiorum et ludibriorum à veteranis feret: hi
enim, quia navis erat Athonis profecta, ejus
reditum expectabant, et frequentes appulsui na-
vium insidiabantur, cupientes quique scholas,
quibus studebant, intercipiendis advenis novitiis
discipulis augere: nauclerus igitur in urbem
festinabat, caeteris quidem ambulanti-
bus, ego autem per vices à comitibus sustentatus, in ur-
bem illatus sum.*

P. 73: Ἦν τε νυκτὸς τὸ σταθερώτατον — τὰ νυκ-
τερεῖα ἐμελλε.] Sol, ingresus Libram aequinoctio
autumnali, a nostra plaga recedit, ad meri-
diem accedit, nobis noctes longiores reddit.
Quid vero sit καὶ τὰ νυκτερεῖα ἐμελλε, sive ad
ἥλιος referas, sive ab eo distinguas, non apparet.
Multae mutandi rationes se nobis offerunt, quas
referre nil attinet; propter id ipsum quod multae
sunt, et alia aliam tollit. Equidem retineo vul-
gatam, eam à proxime antecedenti ἥλιος distin-
guens sic: νυκτιώτερος ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ
τὰ

τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε· i. e: nocturna hospitia tar-
cebant: scilicet, nolebat nauclerus advenas quos
 advexerat in cauponis nocturnis pernoctare, quia
 earum caupones ceslabant et moras faciebant; igitur,
 ut vetus hospes Proaeresii, eos continuo in
 hujus domum deduxit. Vocabulum *νυκτερεῖον*; ad-
 huc in hoc uno Eunapii loco repertum, per ana-
 logiam et vim terminationis probabiliter accipien-
 dum est pro loco ubi vulgo pernoctatur. Στα-
 θερὸς autem alias de meridie dictum *σταθερὰ μεσημ-
 βρία*, et copiose illustratum à Ruhnkenio ad Ti-
 maei Glosas Platonicas p. 236, eodem iudice,
 Eunapius ad hujus locutionis exemplum de media
 nocte dixit, nulla veterum auctoritate, sed
 novandi studio, ductus. Caeterum, quum olim
 in exemplo primae editionis Timaei complura ad
 hunc locum annotassem, quae postea in secunda
 editione maximam partem à Ruhnkenio occupata
 vidi, nunc reliqua intacta pauca expromere ju-
 vat. Basilii M. Epistola ad Virginem Lapsam
 T. III, p. 16, E: τίς ἀπ' αἰῶνος ἤκουσται, ἐν
 μέσῃ πόλει, καὶ σταθερᾷ μεσημβρίᾳ εἰκόνι βασιλι-
 κῇ χαίρων μορφᾷ ἀκαθάρτων ἐπιγράφαι τολμήσας.
 Epistola CCXCVII, ad Chalcidenses, p. 288,
 B: Τὸ γράμμα τῆς εὐλαβείας ὑμῶν τοιοῦτον γέγο-
 νεν ἡμῖν ἐν καιρῷ θλίψεως ἐπιφανέν, ἐποῦν γίνεται
 πολλάκις ἀγωνισταῖς ἵπποις ἐν μεσημβρίᾳ σταθερᾷ
 λάβρῃ τῇ ἀσθμάτι κόνιν σπικμένοις ἐν μέσῃ τῇ στα-

[S]

214,

ἴδω, ἴδω τοῖς σκάμασι προσχρῆν. Philostratus
Vita Apollonii II, 16, p. 20: ἐπὶ τὴν διέλευσιν
ἐκίστατο λουτρὸν τὸν ἐκ πάντας, εὖ πρὸ μεσημβρίας,
ἀλλ' ἔπειτα μάλιστα ἡ ἡμέρα ἐστῆκεν. III, 14,
p. 103: ἔπειτα ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταβὴ πρὸς
αὐτόν. Dicitur etiam de similibus rebus: v. c.
Dio Chrysostomus Orat. XXXVI, p. 437, ἐστὶ
δὲ αὐτοῦ τὸ μὲν πλεον τέναντος, καὶ γαλήνη πρὸς
εὐδίας, ὥστερ' ἐν λίμνῃ, γίνεσθαι σταθερά· i. e.:
est autem ejus maris major pars patus, et in
ea sereno tempore, ut in lacu, firma sit tran-
quillitas: ita enim illa verba legenda et interpre-
tanda sunt. Plutarchus Dione p. 975, A: φυ-
λάξαντες εὐδίας σταθερὰν οἱ δημαγωγοί. De luce
Idem De Vultu Lunae p. 934, E, 943, D: de
aëre, Quaestion. Plat. I, p. 1000, B. De ani-
mo Jamblichus Vita Pythagorae §. 220.

[E. 75: πλήρωμα διατριβῆς ἡλικίας σοφιστικῆς] Ju-
nius recte, opinor, correxit ἡλικίας· poterat etiam
Eunapius dedisse ἡλικίας· soli recantes hi advenas
numerum scholae totius sophisticae explebant.
Dicitur autem πλήρωμα plerumque quidem remi-
gum et militum numerus, quo instruitur navis:
sed nonnumquam etiam de aliis hominibus, jus-
tum alicujus coetus numerum explentibus: v. c.
apud Euripidem Jone 664, de convivio: ἀλλὰ
τῶν φίλων Πλήρωμ' ἀθροίσας, βούλεται εὖν ἡδονῇ,
ἡρώεσκε. — Aristides Orat. Eleusinia, TI, p.

239: μένην γὰρ ταύτην πανηγύρευν εἰς οἶκος συλλαγῆ
 βῶν εἶχε, καὶ ταυτὴν ἦν τῆς τε πόλεως πλήρωμα
 καὶ τοῦ Ἑλενσιίου. Orntione De Comoedia non
 Agenda p. 508: παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ πάντων
 τὰ τῆς πόλεως πληρώματα, καὶ συλλήβδην ἐκείνη
 πᾶν εἶδος τοῖς βουλομένοις μεταχειρίζεσθαι δάτομενος
 Aristoteles Polit. II, 5: οἱ τεχνῖται πάντες δηρὰ
 σκωι ἔσονται, καὶ μὴ πλήρωμά τι παρέχονται τῆς πό-
 λεως. III, 2: πλείονας μὲν ὅντες, μὴ μῆντοι δυνατοὶ
 πλήρωμα παρεσχεῖσθαι πόλεως: quem locum de
 hoc usu adfert Budaeus in Comment. L. Gr.
 p. 764.

P. 75: οἱ δὲ εἰς πλοῦτον ἦσαν ἀμρότεροι] Hoc
 me adjectivum nomen in Eunapio non offendit
 ret, nisi codex B afferret ἀμρότεροι, jam à Junid
 per conjecturam prolatum; et nisi optius esset,
 et usitatum scriptori nostro nomen ἀμρός, quò et
 alibi utitur, et nominatim de divitiis in Maximo
 p. 82, 14: ἦν μὲν αὖν τῶν εὖ γαγονότων, καὶ πλοῦ-
 τος ἀμρότερος ὑπῆν. αὐτῷ. Diodorus Siculus XIV,
 46, T. I, p. 678: ἀμρός ἔχοντες πλείους. Aelia-
 nus Var. Hist. VIII, 8: μιᾶς τῶν πρὸ αὐτοῦ
 λαβὼν ἀμρότερος. Idem in Fragmentis apud Sui-
 dam in Voce Ἀμρόν: τινὰς παραλαβὼν ἀμρόν πα-
 ρῶν, εἰς Βυζάντιον ἐλθεῖν πέλει. Ibidem, ἐκείνου
 τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενος ἐπὶ μάλιστα ἀμρός. Zosi-
 mus studiosus Eunapii sectator frequens est in
 hoc usu: v. c. IV, 38, 6: ἀμρός ἀπέναντι μισθίου

[S] 2

I,

I, 20, 2, τοὺς μὲν στρατιώτας ἀδραῖς διαδόνουσι θεραπεύων. II, 44, 7: οἱ στρατιῶται προκατελιγμένοι τε δώροις αἰδοῖς. IV, 6, 4: πληρώσας καὶ ἀδρῶν ὑποσχέσασιν ἀπαντας. IV, 26, 8: λόγους ἐπέσπειραν τοῖς ἐν ἑκάστη πόλει βαρβάρους, ὥς δ βασιλεὺς ἀδραῖς σφόδρα θυρεαῖς αὐτοὺς ἀμείψασθαι βούλοιτο. Sed et de hominibus dicitur: v. c. ab Isocrate in Panathenaico p. 498, edit. Augeri: προσδοκῶντας, τὴν αὐτὴν λήψεσθαι δόξαν τοῖς ἀδρότεροις αὐτῶν καὶ πολλὸν βελτίους εἶναι δοκοῦσι. i. e: *expectantes se eandem gloriam adepturos, quos alios ipsis longe potentiores et meliores*. Plutarchus Lycurgo p. 50, E: ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἀδρότεροις ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. i. e: *imperat grandioribus pueris ut ligna afferant, minoribus ut olera*. Himerius Orat. XXVI, p. 826: ἀδρὸς μὲν ἐν λόγοις, ἔργα δὲ καὶ πράξεις ἀδρότερος. Quaedam de hac voce dedit Wetstenius ad I. Cor. VIII, 20: et nos alias de aliis ejus notionibus exponemus.

P. 75: τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον] i. e: *mediocres, nec robusti valde, nec divites*. Loquendi formam attigimus ad Plutarchi Consolationem Ad Apollonium p. 103, D.

P. 75: Ὁ δὲ συγγραφεὺς — βιβλία.] Haec ex sequentibus perperam huc retracta, et, his omis-
sis, reliquam orationis partem sic continuandam
esse suspicor: τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον. Εὐθὺς μὲν
αὖ

ἐν χαρμονῇ κ. τ. λ. Sic autem faciendum esse suspicor, non ut repetitio evitetur ejusdem dictionis δ δὲ συγγραφεὺς, neque nescius tales repetitiones apud meliores etiam scriptores occurrere: sed quod haec verba hic frigent et sensum interumpunt: qui restituitur his infra reponendis. Quod autem dicitur, τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ στόματος εἶχε μόνον βιβλία, attendendum est: dicit per modestiam, *se plurima veterum scripta tantum in ore, pauca in animo, habuisse*. Nam alioquin in laude ponitur: ut de Sosipatra in Vita Aedessii p. 69, l. 12: τὰ τε τῶν ποιητῶν βιβλία διὰ στόματος εἶχε. de Juliano in Vita Maximi p. 82, l. 27: οὕτω διὰ στόματος εἶχε τὰ βιβλία. et de Prisco p. 114, l. 14: τὰς δόξας ἀπάσας τῶν παλαιῶν συνηρηκῶς καὶ ἐπὶ στόματος ἔχων. Nonnumquam vero subest reprehensionis significatio: veluti de duobus fratribus Antonii, in Vita Aedessii p. 73, 25: τὸν Εὐστάθιον διὰ στόματος φέρειν. ut in Magno 178, 23: ἐκράτει τῶν ἱατρῶν μέχρι τοῦ στόματος. Saepius autem διὰ στόματος τι ἔχειν, ut *aliquid crebro sermone celebrare*: item passive διὰ στόματος εἶναι vel γίνεσθαι: v. c. in Eunapii Maximo p. 109, l. 9. Plutarchi Consolatione ad Apollonium p. 108, E. Sympotiacorum VII, p. 697, C. 703, F. p. 736, E. De Vultu Lunae p. 920, B. De Animae Procreatione 1016, A. Theseo p. 9, A. Flaminio p. 373, D.

Nicia p. 599, At et semel cum sit in Fabio
 Maximo p. 189, C: ἐν δὲ τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐκείνῳ
 Ἐκείνῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἐν τῷ τῷ ἀποφασίζοντι ubi
 forte prius ἐν, pro δὲ, ex posteriore natura
 est. Et Latinis est medice significationis, v. c.
 Cicerone De Finibus II, 23: At vero illa, quae
 Peripatetici, quae Stoici, dicunt, semper tibi
 in ore sunt: — haec cum loqueris, nos barones
 stupemus: tu videlicet tecum ipse rides — Ibidem
 V, 25: Quin etiam ipsi voluptarii de-
 titicula quaerunt, et virtutes habent in ore totos
 dies. Ad Atticum VI, 3, p. 616: Tibi autem
 valde solet in ore esse „Granius autem: Non
 contemnere se, et reges edisfa superbus”; in quo
 tamen ille mihi risum magis quam stomachum
 movere solet. Illis igitur in locis deteriore, alibi
 meliore, sensu ponitur: accommodate autem ad
 praesentem Eynapii sententiam est Ad Diversos,
 V, 16: Est autem consolatio perivulgata quidem
 illa maxime, quam semper in ore atque animo
 habere debemus, homines nos ut esse meminere-
 mus, caet.

P. 75: διαπομαλ. τῶν ἐνδὲν τε καὶ γυναικῶν.]
 Discursus Latinis dicitur in obeundi ministerii et
 officii sedulitate. Plinius Ep. VIII, 23, 5: quae
 discursu, quae vigilantia, hanc ipsam adilita-
 tem, cui praerogatus est, petit. Seneca De Bre-
 vitate Vitae 3: Dic, quantum ex isto tempore
 cre-

creditor — quantum ellens abstulerit — quantum officiosa per urbem discursatio. Controversiarum II, 12, *initio!* *Qualem vidi!* ipsa fungebatur officiis, sedulo circa lectum aegrotantis in omnia discurrebas ministeria. Plutarchus De Discrimine Adulatoris Et Amici p. 63, F: τὸ δὲ τοῦ ἀδλακτοῦ ἔργον οὐδὲν ἔχει δίκαιον, οὐδ' ἀλυσινδόν, οὐδ' ἀπλοῦν, οὐδ' ἐλευθέριον, ἀλλ' ἰδρωτὰ καὶ διαδρομῇ, καὶ κραυγῇ, καὶ σύντασιν προσώπου, παιδύσαν ἔμφασιν καὶ δόκησιν ἐπιπόνου χρείας καὶ κατεσπενσμένης. De Gloria Atheniensium p. 346, B: τὸν δὲ Μαντινέων ἐκπληξίς ἦν καὶ ἀλαλαγμός, καὶ διαδρομή — Coriolano p. 227, F: ἑρῶντες ἐν τῇ πόλει διαδρομαὶ γυναικῶν, καὶ πρὸς ἱεροῖς ἱκεσίας καὶ δάκρυα πρεσβυτῶν καὶ δέήσεις. Syllæ p. 470, E: θορύβου δὲ, οἷόν τινας, ὅντος ἐν τῇ πόλει, καὶ βόης γυναικείας, καὶ διαδρομῶν, ὡς ἀλισκομένων κατὰ κράτος — Agesilao p. 613, C: οὐχ ἥττον δὲ τούτων ἐλύπουν τὸν Ἀγησίλαον οἱ κατὰ τὴν πόλιν θόρυβοι καὶ κραυγαὶ καὶ διαδρομαὶ τῶν πρεσβυτέρων δυσανασχετούντων τὰ γινόμενα, καὶ τῶν γυναικῶν οὐ δυνάμεναι ἡσυχάζειν — Bruto p. 592, C, de obitu Caesaris: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἦσαν ἀλαλαγμοί, καὶ διαδρομαὶ τῇ πόλει κατὰ τύχην ἐπιγινόμεναι πλείονα τὸν θόρυβον ἐποίησαν. Othone p. 1067, E: ἡ μὲν οὖν πόλις ὡς αὐτίκα διαρπαγισμένη θόρυβον ἔχε πολὺν, ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις ἦσαν διαδρομαὶ, καὶ τὸν Ὀθωνα δευτὴν κατελαμβάνειν ἀπορία.

P. 75: καὶ ἦσαν εἰς γειτόνων] In promptu erat corrigere ἦξαν *duxerunt* in Aoristo I; nisi ista forma minus proba esset, nec usu firmata, et a Grammaticis repudiata; Thoma Magistro p. 4, ubi videatur Wlitterus: Phrynicho in Eclogis p. 124; Valckenario ad Xenophontis Ἀπομν. IV, 2, 8, quos in hacce causa testes citat eruditissimus vir Augustus Matthiae in Grammatica Graeca §. 221. Itaque corrigam ἦγον. Frequentia sunt ἐκ γειτόνων, item ἐν γειτόνων: non item εἰς γειτόνων, in *vicinitate*: cuius formae unum exemplum attulit Berglerus ad Alciphronem II, 2, p. 216, ex Lycurgi Oratione p. 150.

P. 75: καὶ περὶ τὰ λουτρά μετὰ πάσης ἐπιδείξεως ἢ τότε νεότης εἰς αὐτοὺς ἐπεδείκνυντο καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα] Haec erat initiatio novitiorum discipulorum per balneum et alios ritus, quibus ius gestandi pallii et nomen honoremque *Scholastici* adipiscebantur: quam pluribus attingit Libanius in Oratione De Vita Sua p. 7, et Epistola MLXXI: pluribus etiam Olympiodorus in Historia apud Photium Cod. LXXX, p. 189: longiore etiam narratione persequitur Gregorius Nazianzenus Oratione XIX, quae est Funebris in Basilium Magnum, suum quondam Athenis condiscipulum et amicum p. 327 — 330:

P. 75: Καὶ οἱ μὲν τούτων ποτὲ ἀπηλλάγησαν ἑκαὶ λουσάμενοι.] Haec fere respondent illis Gre-

gorii Nazianzeni l. c. p. 328, B: καὶ τοῦτό ἐστιν αὐτοῖς τῆς τελετῆς τὸ τερπνότατον, ἡ ταχίστη τῶν λυπούντων ἐπαλλαγὴ καὶ κατάρσις.

P. 75: ὁ δὲ συγγραφεὺς —] Horum igitur altero deleto, et supra dictis huc translatis, tota narratio sic bene constabit: — λουσάμενοι· ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐλευσινῶς διακείμενος, τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ στόματος εἶχε μόνον βιβλία, ἐντείναντος δὲ αὐτῷ τοῦ νοσήματος διαφείρετο· i. e: Ego autem corpore misere affectus, animo etiam rudis, pleraque, quae legeram, Veterum scripta magis in ore quam in animo habens, eorumque perdiscendorum causa Athenas et Proaeresium expetiveram, nunc neutro conspecto, ingravescente morbo peribam, expetita bonae tantum somniasse visus.

P. 76: ἀπελυμάνθη] *Lustrata est*, dicit, grandiori et Homericō vocabulo in rebus sacris usurpato, pro διακαθάρθη, *perpurgata est*. Est in Iliadis A, 313: declaratum ab Eustathio p. 108, et 974, l. 47.

P. 76: ἀάψας τὰ προγεννημένα] *sepeliens ante commissa peccata*, i. e: oblivione obruens: audacior quidem metaphora, hoc tamen loco non invenusta, de medico qui multos ipse aegrotos interfecerat et sepeliverat. Apud Latinos similis reperitur usus, credo, ex Asiatico dicendi genere invectus. Cicero Tusculanarum II, 13: *amit-*

[S] 5

ten.

tenda igitur fortitudo est aut sepeliendus dolor. Orat. Pro Lege Manilia II: quod bellum expectatione ~~Pompeii~~ ~~attenuatum~~ atque imminutum est, adventu sublatum ac sepulitum. Propertius III, 13, 9: Cuncta tuus sepelivit amor. Alia etiam in Lexicis existant.

P. 76: προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου] i. e. praeterquam quod manens adhuc paulum Athenis, dedit mihi ad confirmandum corpus rursus aliquantum illius medicinae. Pisonianus est τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου; nam alterutrum satis erat; siquidem δύναμις, vis, item pro medicina usurpatur. Sic saepe Plutarchus: v. c. De Audiendis Poetis p. 22, A. De Adulatore et Amico p. 54, E. De Sanitate Tuenda, p. 134, D: ἐμβάλλοντες ἔξωθεν εἰς τὸ σῶμα πόρκους τινὰς Κυνίους, καὶ σκαμνίαν, καὶ δυνάμεις ἄλλους ἀσυγκρίτους. Sapientum Convivio p. 157, D: τῆς δὲ ἀλσίμου δυνάμεως κ. τ. κ. i. e. remedii adversus famem. De Virtutibus Mulierum p. 256, B: διαπειρωμένη πολλῶν δυνάμεων i. e. multas medicinas periclitans. De Ifide Et Osiride p. 384, B. De Pythiae Oraculis p. 408, B: στάσεις οὐκ εἶσιν, οὐδὲ τυραννίδες, οὐδὲ ἄλλα νοσήματα καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ πολυφαρμάκων δυνάμεων χρήζοντα καὶ περιττῶν. De Defectu Orac. p. 436, C. Symposiacorum IV, 1, p. 662, E: 663, C: Quaestionibus Naturalibus p. 918, A.

De

De Primo Frigido p. 949, D. Gryllo p. 990, A. De Animi Procreatione p. 1029, F. Adversus Stoicos p. 1065, B: *ἐν ταῖς τῶν ἰατρικῶν δυνάμεσιν, ἰδὲ ὁφθαλμοῦ, καὶ χαλῆς ὑαλίνης — ἀναγκαζόντων* — Notavit etiam Foësius Oeconomiae Hippocrat. in Voce Δύναμις. Et apud Celsum saepe dicuntur vires hoc sensu.

P. 76: καὶ τότε συνῆλθεν ἀκριβῶς ὁ σωθεὶς τῷ σώσαντι] Non satis sanum videtur συνῆλθεν, pro quo malim συνήσθη: et tunc servatus cum servatore integre laetatus est: ἀκριβῶς i. e. ut plene sanitati restitutus, plene cum eo laetitiam percipit. Sic modo: τῶν ἡδοναίων ὅτι εἰσῶσται.

P. 77: παρ' οἷς ἐπνεῖτο χειρῶν ἀλλήης ἔργον] Mirum nisi haec dictio ex aliquo Veterum decerpta est: quam mihi alibi legisse videor.

P. 77: Ψαλποντες] i. e. leviter abluentes, mulcentes, palpanτες: est a ψάω leviter tango. Videatur Hesychius in Voce, H. Stephanus Thes. L. Gr. T. IV, p. 690, Foësius Oeconomiae Hippocrat. in Voce.

P. 77: ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον χρόνοις] Junius reddidit in *Annalium historia*. Equidem puto Eunapum hoc ipsum de Vitis Sophistarum opus significasse, in eoque de se quoque scripturum fuisse, quum eum ordo descriptionis ad sua tempora deduxisset. Nam ἐκεῖνον refertur ad συγγραφέα.

P. 77: ἄλλος δὲ ὁ συγγραφεὺς — ἀληθείας] Et haec

haec rectius reddenda et interpungenda sunt: *At tamen scriptor profitens, se quod ad hunc (scil. Proaeresium) attinet, Dei cujusdam providentia ac beneficio usum esse, tamen propter studium suum erga Proaeresium nil prorsus de viro dicet quod a veritate alienum sit.* Est autem hic εἰς τὸ καθόλου, prorsus omnino: ut saepe occurrit, prouti εἰς τὸ πᾶν: ne fortasse quis accipiat, pro in opere universae historiae.

P. 77: ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγείται] Platonis est dictum Leg. V, p. 605, F: ἀλήθεια δὲ πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγείται: quam Veterum multi ex eo celebrarunt, quos annotavi ad Juliani Orat. VI, p. 188, B, Epistolae Criticae p. 15, et in Plutarchi Morali- bus p. 49, A.

P. 77: γηραιὸς ἂν ἦν] Horum postremorum malim utrumvis, quam utrumque.

P. 77: Ἀνιστημέναι γὰρ εἰς ἓνα τὴν πόδα κατε-
 • φαινετο] *In unum pedem?* Nemini non attenden-
 ti hoc suspectum accidat. Estque ridiculum, et
 alienum ab eo loco, qui non nisi magnitudinis de-
 clarationem et admirationem fert. Novimus Ho-
 ratianum de Lucilio dictum Satir. I, 4, 10: *in*
horo saepe ducentos, Ut magnum, versus dic-
tabat stans pede in uno. Lepidum est in Laco-
 nicis Apophthegma apud Plutarchum p. 233, B:
 Κατ'.

Κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρητιδούμενος ὁρᾷ
 ἐπὶ πατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα, Οὐκ ἂν
 οἶμαι σὲ, ὦ Λάκων, τοσούτον χρόνον ἐπὶ τοῦ ποδὸς
 ὄσσην ἔγῳ, στήναι. Καὶ δὲ ὑπολαβὼν, Οὐ γὰρ,
 ἔφη, τῶν μέντοι χηνῶν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ. Novi-
 mus quoque saltationem ἀσκωλιασμένον, et aliun-
 de, et ex Platone Symposii p. 322, E: ἐφ' ἑνὸς
 πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες· quod est ἐφ'
 ἑνὸς ποδὸς ἄλλεσθαι in Timaei Glosis p. 51, ubi
 tua sibi copia rem illustrat Ruhnkenius. Sed ta-
 lia omnia abhorrent ab hac de Proaeresio narra-
 tione. Quin ipsa se veritas certo vestigio prodit,
 quo ducimur ad εἰς ἑνατον πόδα· i. e: appare-
 bat cum surrexisse in nonum pedem: i. e: lon-
 gitudinem staturae ejus esse novem fere pedum,
 i. e: octo pedum et supra. Quod plane convenit
 cum proximis verbis, κολοσσὸς ἰδοῦναι παρὰ τοῖς
 μεγίστοις ὁρῶμενος τῶν κατ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. i. e:
 colossus videbatur, si spectabatur juxta longis-
 simos suae aetatis homines. Atqui longissimi fe-
 re hodie homines septem pedibus aut paulo am-
 plius censentur. Conferatur ipse de Proaeresio
 p. 157, 9. Accommodate ad hoc argumentum
 Columella III, 8, 2: Germaniam decoravit
 (natura) altissimorum hominum exercitiis: sed
 et alias gentes non in totum fraudavit praeci-
 puae staturae viris. Nam et M. Tullius Cicero
 testis est Romanum fuisse civem, Naevium Pol-
 lie-

tionem, pede longiorem quam quicquam longis-
simum. Et nuper ipsi videre potuimus in appa-
ratu pompae Circensium ludorum Iudaeae gen-
tis hominem proceriorem longissimo Germano,
Addatur Plinius H. N. VI, 16. De Maximino
Capitolinus cap. VI: *Erat praeterea, ut refert
Cordus, magnitudine tantâ, ut octo pedes di-
gito videretur egresus: ubi videatur Salmasius.*
Hinc Jornandes De Rebus Geticis Cap. XV: *erat
enim ut fertur, statura ejus procera ultra octo
pedes.* Indefinite Herodianus VII, 2, fin: *μέ-
γιστος τὸ σῶμα, ὅς μὴ ἰσθίως αὐτῷ τινὰ μήτε Ἑλ-
λήνων τῶν σωμασπύκτων, μήτε βαρβάρων τῶν μα-
χιμωτάτων ἐξισθῆναι.* Item Suetonius de Tiberio
Cap. 68: *Corpora fuit amplo atque robusto, sta-
tura quae justam excederet: ubi et alia hujus
generis annotavit, et, quod nunc demum video,
hunc Eunapii locum attulit, nostramque in eo
emendationem ἵνατος occupavit, summus vir I.
Casaubonus. Porro ἀνοφελυεῖται plus est quam
φελυεῖται, nec valet tantum videri, i. e. ejus-
modi speciem habere, aut oblicere, quae etiam
falsa esse posset, sed ad veritatem refertur, et sig-
nificat reperiri, deprehendi, cognosci; unde est
καταφανής, manifestus, apertus, de quo non
dubitari potest. Xenophon Institutione Cyri VIII,
p. 237, B: *ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου φύξις τότε δέξαι
θιοτάτην καταφελυεῖται: bene Lenuclavius, hami-
nis**

his animus divinitatem suam declarat: mox
 p. 238, B, ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχὴ· vide-
 tur me deficere animus. Oeconomico p. 835, D:
 οὐδὲ ταυῦτ᾽ ἐξίς τοῦ σώματος καταφαίνεται·
 et apparet (i. e. manifestum est) non talem
 esse corporis tui habitum. Lucianus Nocyoman-
 tiae §. 10, T. I, p. 470: καταφαίνοτο γὰρ ἤδη
 τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων·
 i. e: conspiciebantur enim jam omnia, et lacus
 et Pyriphlegethon —. Plutarchus De Auditione
 p. 40, C: τοιαῦτα μᾶλλον ἀκροαμένοις ἐφ' ἑτέρων,
 ἢ λέγουσιν ἐφ' ἑαυτῶν, καταφαίνεται· i. e: talia
 magis audientes in aliis dicentibus, quam di-
 centes in se ipsis, animadvertunt. Symposiaco-
 rum V, 7, p. 682, A: ἔστι γὰρ δ, τι τοῦ λόγου
 καταφαίνεται κίβδηλον· apparet enim aliquid fal-
 sum in oratione. Reip. Ger. Praeceptis p. 802,
 E: αἱ μουσικοὶ ἀξιοῦσι τὴν θλίψιν τῶν χορδῶν ἡθικὴν
 καταφαινεσθαι· i. e: Musici praecipiunt ita pul-
 sare chordas ut mores exprimentur. Lucullo
 p. 509, D: ἄθρους καταφάνη· cum toto exercitu
 conspiciebatur. Eunapius in Aedesio p. 61, 19,
 edit. Commelin. τὰ κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ καταφαί-
 κτο· apparerat ei pulchritudo longe alia. Ea-
 dem vis verbi exstat, nec tamen notatur, in duo-
 bus illis exemplis, quae sunt à Stephano allata in
 Thesauro L. Gr. T. IV, p. 31, B: et similem
 inesse in Latino verbo *videri* aliis exemplis ad
 lo-

locum è Capitolino modo a nobis allatum docet idem virorum summus If. Casaubonus. Nonnumquam tamen etiam in errore ponitur, sed ita ut ironia subsit: v. c. apud Demosthenem De Falsa Legatione p. 203, C: οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ἄλλως ἄλλως καὶ βασικανία κατεφαίνετο· i. e: *qui contra dicebant, habebantur pro temeraria et invida turba.*

P. 78: πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις ὡσθεις.] Ambiguum, ἐπὶ λόγοις ad antecedentia an sequentia retulerit Eunapius, utrum dixerit, *ad Ulpianum, qui Antiocheae principatum eloquentiae tenebat, profectus est:* an vero, *ad Ulpianum, qui Antiocheam tenebat, eloquentiae discendae causa, profectus est.* Sic ἐπὶ cum Dativo in utramque notionem usurpatur. Aristides Orat. Sacra IV, T. I, p. 336: ἐπὶ τοῖς λόγοις ὁ πρεσβύτερος γίνεται τοῖς ἡμῶς δὴ· *studet senior meis orationibus.* Orat. Platonica T. II, p. 228: συγγενέσθαι Πλάτωνα μίαν μόνην ἡμέραν ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις· *cum Platoni propter has orationes unum solum diem disseruisse.* Plutarchus in Pompejo p. 660, C: in Ptolemaei pueri tutoribus numerat Θεόδωτον τὸν Χίον ἐπὶ μεσθῶ ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλον ἀνειλημμένον. Idem de eodem in Bruto p. 999, C: Θεόδωτος δὲ τῆς Χίος ἐπὶ μεσθῶ ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλος. Cicero p. 887, E: χρηματίσασθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ.

Ραγ

Pericle p. 165, C: δόξαν εἶχε τὰ γύναιον (ἡ Ἀσπασία) ἐπὶ ῥητορικῇ πολλοῖς Ἀθηναίοις ὀμιλεῖν. Himerius Or. XII, 2, p. 582: φοιτᾶν τινὶ ἐπὶ τέχνῃ. Participium porro ὡσθελς est *ruens*, cum *impetu profectus*: de qua, ut aliis, significatiōnibus Passivi et Medii ὠβεῖσθαι exposuimus ad Plutarchum De Auditione p. 47, F. Ulpianus Sophista Antiochenus temporibus Constantini memoratur à Suida in Οὐλπιανὸς Ἀντιόχευς — et Euagrio I, 20, p. 277, C, ad quem videatur Valesius p. 64: quem diversum esse ab eo Ulpiano, cujus nomine exstant Commentarii in Demosthenem, facile assentior Chapmanno, id in Animadversionibus ad illos Ulpiani Commentarios contendenti.

P. 79: παραγγέλλουσι.] Verbum in rebus Romanis frequens de munerum petitione: ut annotavimus ad Plutarchi Quaestiones Rom. p. 276, C.

P. 79: Χειροτονοῦνται δὲ δοκιμασθέντες ἀπάσαις πρῖναις — ἀκνύοντας.] De hac, sub Romano Imperio, electione ac δοκιμασίᾳ, i. e. probatione, quod nunc vulgo *examen* dicunt, novorum Doctorum, multa ad hunc Eunapii locum accommodatè tradunt Gothofredus et Ritterus ad Codicis Theodosiani, Libri XIII, Tit. III, De Medicis et Profesoribus p. 37—47: Cresfollius in Theatro Rhetorum IV, 1, p. 376, et sequ. Quibus

[T]

būs

bus adspergi posunt, aliquid item adferentes, Olearius ad Philostratum De Vitis Sophistarum II, 2, p. 566 et 567: Gesnerus et Solanus ad Luciani Eunuchum §. 3, T. II, 352.

P. 79: Ἐπιφάνιος — Διδόφαντος — Σώπολις — Παρνάσιος] His singulis, finitā Proaeresii Vita, deinceps brevem cuique locum dat Eunapius.

P. 79: καὶ Σώπολις ἐκ τῆς παραβύστου καὶ παρημελημένης εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας, καὶ Παρνάσιος τις ἐκ τῆς εὐτελεστέρης.] Haec non satis perspicua primo juvanda sunt, ut duo hī postremi, ut obscuriores, a quatuor prioribus, ut celebrioribus, distinguantur: — καὶ Διδόφαντος· καὶ Σώπολις δὲ ἐκ τῆς π. Tum ἐνδεία intelligatur *clasis tenuis et inops ad laudem doctrinae, quae clasis propterea negligitur ad numerum*, i. e: *neglecta nullo in numero habetur, nec nisi ad explendum numerum adhibetur, eique παραβύεται, infercitur*. Quid *παραβύστος* apud Atticos fuerit, docet Harpocration in Voce, ubi videatur Mausfacus et Valesius: attigerunt dictionem etiam Palmerius ad Demosthenem advers. Timocrat. Ed. Reisk. T. IX, p. 774: Hemsterhusius ad Luciani Nencyomantiam T. I, p. 480; et Ruhnkenius ad Longinum p. 142, hanc *inferciendi* notionem in primis animadvertens. Quibus addantur alii loci: v. c. Plutarchi Symposiacorum I, 2, p. 617, E: ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος· i. e: *Lam-*

*Lamprides, qui in convivii aliquo loco infertus
sodabat; nam caeteri accumbebant: ille inter re-
liquos convivas locum accumbendi non invenerat.*
Timothei Comici apud Athenaeum, VI, p. 243,
D: Πειρώμεθ' ἀποδύντ' εἰς τὸ δεῖπνον ἀπίνειν. Εἰς
ἐπτάκλινον δ' ἐστίν, ὡς ἔφραζε μοι, "Ὁ μὴ πα-
ράβυστος πῶς γένηται Χαιρεφῶν· sic correximus in
primo versa id quod vulgo legitur ἀποδύντες δεῖπ-
νον ἀπ. ultimo ἂν pro ἰάν· i. e: licet enim in
heptacchino accumbere, ut narravit: nisi alicubi
inferoiatur, ut Chaerephon. Clearchus apud
eundem eodem libro p. 257, A: καλεῖται δὲ οὗ-
τος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν
μὴ παραδεχομένων ὁμοῦς τεχνικώτατα κολακεύων πα-
ραμπίπτειν εἰς τὰς ὁμιλίας. Basilii M. Epistola
LXXIX, p. 140, E: ἀλλ' οὐδὲ μάρτυς εὐρέθη ὁ
λέγων παρ' ἡμῶν ἀκηκοῖναι τι τῶν ἀρετῶν ἐν πα-
ράβυστῳ φεγγαμένον. Verbum παραμελεῖν in
Activa et Passiva forma, tum vero in hac Parti-
cipii Praeteriti Perfecti Passivi, bonis scriptoribus
usurpatum reperitur. Sic Euripides apud Stobaeum
Florilegii Titulo LXXI, p. 439: Τί δῆτα μὲν οὖν
δεῖ γυναικεῖον γάμον φρονεῖντας; αἱ γὰρ εὖ τετραμ-
μέναι πλέον Σφάλλουσιν οἴκους τῶν παραμελημένων.
Plutarchus De Malignitate Herodoti p. 862, A:
ἐνὶ τῇ Ἀθηνᾷ οὐ τῶν παραμελημένων ἐν ἱστορίᾳ
ἀέθλος εἶρηκεν. Caesare p. 726, B: καταβάλλων
ταυτὸν ὡς τινος τῶν παραμελημένων, ἡσυχάζειν. Ibid.

[T] 2

dem

dem p. 732, C: εὐκαταφρόνητος καὶ παρημελημένος. Catone Minore p. 777, C: λαβεῖν παρημελημένην ξυλάν. Arato p. 103⁸, E: σπεύη τιπὶ παρημελημένα. Lucianus De Amoris §. 50, T. II, p. 453. Porro duas habet significationes ἀριθμὸς, bonam et malam; ut vel in laude vel in vituperio ponatur. Illa est in dictione ἐν ἀριθμῷ εἶναι, et respondet Latino *in aliquo numero esse*. Item cernitur in Homericō Il. B, 202, ἐκπύθμιος: in Oraculo Delphico Megarensibus dato, apud Scholiastam Theocriti Idyll. XIV, 48: Ὑμεῖς δ' ὧς Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, οὔτε δωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Proverbii instar ponit Philo Judaeus De Praemiis et Poenis, p. 927, D: ὁ μὲν γὰρ ἀμαθὴς καὶ ἐργος οὔτ' ἐν λόγῳ, Φησὶν, οὔτ' ἐκ ἀριθμῷ. τῷ δὲ παιδείας καὶ νόμων ἱερῶν μεταποιουμένῳ πρώτῃ χάρις ἐστὶν ἐλλογίμῳ φανέντι μεταλαχεῖν ἀριθμοῦ καὶ τάξεως. ubi Proverbium attingit Mangeius. Ex eodem genere est, Criticorum illud ἐγκρίνειν εἰς ἀριθμὸν, recensendis probatis scriptoribus adhibendum: de quo Ruhnkerius in Historia Critica Oratorum Graecorum p. XCVI, XCVII. Sed deteriora notione est apud Euripidem Troadibus 476: Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. Aristophanem Nubibus, 1205, ubi alia notat Berglerus. Aristidem in Panathenaico p. 117: τὰς μὲν ἄλλας πόλεις τῆς Ἀθηναίων δεομένας αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν

ὅτι ἀριθμὸν πληροῦσας τῇ Ἑλλάδι κ. τ. λ. Tale est etiam Horatianum Epistolarum I, 2, 28: *Not numerus sumus, et fruges consumere nati*: illud Oratum a Lambinio.

P. 79: οἱ μὲν εὐτελέστεροι — παρήσαν] i. e: *Tenuiores*, *Sopolis* et *Parnassius* nomine tenuis tantummodo *Sophistae* erant, eorumque regnum terminabatur parietibus auditorii domestici et suggesti in quod prodierant. Primum advertenda est Ellipsis Adverbii μόνον, quod subaudiendum ad ὄνομα, cui saepe πρῶγμα aut ἔργον additur, hic à sequentibus intelligendum. Deinde σανίδα interpretandum vel *janua* ex Polluce I, 76, X, 24, Hesychio in Voce: vel *parietes* ex communi significatione *asferis*, *tabulae ligneae*; ut sententia sit, *intra parietes*, ut apud Ciceronem in Bruto 8: *Isocrates — forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam*. Tum παρήσαν est a παρῆναι ad publice dicendum in tribunal, βῆμα, prodire: v. c. apud Demostenem De Corona p. 337, C: *ἡρώτα μὲν δ' κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῆι δ' οὐδεὶς* — οἱ μὲν τοὺς παθόντας τὴν πόλιν βουλομένους παρελθεῖν ἴδει, πάντες δὲ ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἀναστάντες ἐκ τοῦ βήματος ἐβαδίζετε. Plutarchus Praeceptis Reip. Gerendae p. 804, E. 817, D. Vita Diogeni in X Orator. p. 850, C: *παρὶν εἰς τὸν δῆμον*. Dio Chrysostomus Or. XXXIV, p. 413, C.

[T] §

P.

P. 79: *ἡ α*] Orientalis regio, dicitur his patrie, quae Atheniensibus ortui aequinoctiali Solis proxima videbatur, veluti Mesopotamia et Syria Arabia ad ortum australem, Pontus et vicinæ terrae ad ortum septentrionalem, consuebantur. Alioquin Orbis Romanus Orientalis et Occidentalis, nominibus linguarum in iis dominantium insigneabantur, ut ille *Graecus Orbis*, hic *Latinus* diceretur. At hoc loco unius Graeci Orbis ratio habetur. Ipsius autem Orbis Orientalis pars erat *Provincia Orientis*: de qua mentio fit in Notitia Imperii Utriusque, Sect. I et II, ubi vid. Pancirollus Cap. CIV, p. 167: notat quoque Godefredus in Topographia Codicis Theodosiani T, VI, Part. II, p. 107.

P. 79: *διὰ τῆς καλουμένης νῦν Ἀσίας — ἀφ' ἧς ἔσται*] i. e. quaecumque ultra Lydiam, per eam, quae nunc dicitur, Asiam, ad Cariam et Lyciam pertingentia, apud Pamphyliam et Taurum terminantur. Significat autem Asiam Proconsularem, de qua diximus ad similem locum Eunapii in Maximo p. 60.

P. 80: *καὶ κλήρος*] Recte Editor *καὶ* delendum censet; sensus est: et tota Aegyptus Proaetresae regni eloquentiae portio erat.

P. 80: *Ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ πλείων εἴρηται* — *πρὸς ἅλλας*] Veteris meae conjecturae ab Editore memoratae maximam partem ipse dudum repudiavit.

animadvertens aliam huic loco sententiam subesse
hanc: Hoc autem ut de maiore parte mihi dic-
tum accipi valeo; nam accurate id definire, et
quasi ad vltimum refocare, non poteram; quae-
dam enim exceptiones haec. popularum distribu-
tio habuit in paucis quibusdam adolescentibus,
aut ad alium magistrum transfuentibus, aut
ab initio deceptis et ad alios magistros delatis.
Graeca igitur sic informem: Ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ πλείων
ἔρηται· ἐπὶ τὸ γε ἀκριβὲς [αὐτὰ διορίσασθαι ἀδύ-
νατον ἦν] καὶ διαφορὰς ἔσχε τὰ ἴσῃ ἐν ὀλίγοις τιπὶ
μειρακίοις, διὰ μετανάστασιν παρ' ἑτέρους, ἢ εἰ που
σε καὶ κατ' ἀρχὰς ἀπατηθεὶς ἑτέρῳ προσῆλθε. Ver-
borum interjectorum, non quidem scripturam,
sed tamen sensum, praestare audeo. Nunc dic-
tionum Graecarum reliquarum ratio reddenda est.
Ac primo ὡς ἐπὶ πλείων, quamquam saepe est plu-
ribus, fusius, copiosius, non minus usitatur pro
saepius, plerumque, maiore parte, quod ex-
ceptionem habet, quamquam generatim et universe
dicitur: prouti etiam dicitur ὡς ἐπὶ πλείστον, ὡς
ἐπὶ πολὺ. Plutarchus Sympoticon, II, 6, p.
641, A. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔτεκνοι. V, 2, p.
673, C: ὁ δὲ γυμνικὸς (ἀγὼν) ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον οὕτως κατέστη. Vit. X Oratorum, p.
850, C: Δείναρχος — φίλος δὲ Κασάνδρῳ γενόμε-
νος ὡς ἐπὶ πλείστον πρέσβεψεν. Diogenianus apud
Eusebium Praeparationis Evangelicae IV, p. 138,
A: τὸ μὴ πάντοτε, μηδ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἰδ

[T] 4

quod

quod non semper, nec ut plurimum, fit. Tales apud Stobaeum Florilegio, XCIII, p. 515: ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν οἱ πτωχότατοι φιλοσοφεῖσιν; Sic Latinum *ut plurimum* apud Ciceronem Leg. II, 14, et alios. Quo sensu est illud ejusdem Ciceronis Tusculana V, 8: *scripsit etiam Antiochus locis pluribus, virtutem ipsam per se beatam vitam efficere, neque tamen beatissimam: deinde ex maiore parte plenasque res nominari, etiam si qua pars abesset, ut vitam, ut valetudinem, ut divitias, ut honorem, ut gloriam, quae genere, non numero, cernerentur: item beatam vitam, etiam si ex aliqua parte claudicaret, tamen ex multo maiore parte obtinere nomen suum.* — Quod ex maiore parte unamquamque rem appellare spectarique dicunt, est ubi id isto modo valeat. Deinde huic ita dicto ex maiore parte, *ut plurimum*, opponitur id quod ἀκριβῶς dicitur: v. c. apud Platonem Reipubl. I, p. 415, C: τῷ ῥήματι οὕτως λεγόμεν — disjungitur a κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Sic mox E: λέγεις τὴν ἀρχοντίαν τε καὶ τὸν πλείονα: τὸν ὡς ἑκὼς εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ; — Leg. II, p. 577, D: οὐχ ὡς ἑκὼς εἰπεῖν μυριστὸν, ἀλλ' ὅντως. Priorem locum spectat Aristides Orat. Platonica I, T. II, p. 59: οὐχ ἀκριβεῖ τῷ λόγῳ χρῶμεθα. Denique διαφέρει, ut hic antea à nobis emendatum, et nunc ex libro scripto restitutum est pro vitioso διαφέρει, λαγ

saepe quidem *disfensionem*, saepe etiam *diversitatem*, *discrimen*, *fecessionem à regula*, significat, quae notio in hunc locum optime convenit.

P. 80: τὸν ἄρδρα ἐξήριστον τῶν Ἀθηναίων ἐργάσαντο] Hic rarior est usus verbi ἐργάζεσθαι, πρὸ κοινοῦ, ἀποδεικνύναι, *facere*; haec enim est sententia, *fecerunt cum exulem Athenis, seu fecerunt ut Athenis in exilium expelleretur*. Sic tamen aliquando probati elegantiae studio scriptores dixerunt. Dio Chrysostomus Or. III, p. 39. C: τὴν ἀρετὴν ἐπιστον ἐργαζόμενοι. i. e: *facientes ut virtuti non credatur*. Herodianus VIII, 4, §: — ἡ τοῦ ἔτους ὥρα καμμεγέθη τὸν χειμῶνα ἐργάζετο. Plutarchus in Fabio Maximo p. 176. B: οὐ δεσποδαμονίαν ἐργαζόμενος — *non superpositionem eorum animis ingenerans*. Comparatione Cimonis et Luculli p. 522, A: εὐπαθείαν ἐργάσασθαι δὲ ἑνολας. *obtemperantes reddere per benevolentiam*. Catone Minore p. 763, D: τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἐργασάμενος τοῖς ἀνδράσιν. Quibus in locis fere idem valet quod ἐνεργάζεσθαι. Himerius aliquoties appositae ad hunc locum, Or. II, 11, p. 386: αὐτοὺς δὲ — βασιλέας ἀπὲρ Φυγάδων Πελοποννήσου πάσης ἐργάσαντο. i. e: *ipsos autem ex exulibus reges totius Peloponnesi fecerunt*. Ibidem, 29, p. 416. III, 8, 440: καὶ τοὺς ποιμένας αἱ Μοῦσαι ποιητὰς ἐργάζονται. i. e: *et pastores Musae poetas faciunt*.

[T] 5.

rad.

reddunt potestas. VI, 4, p. 502. VII, 9, p. 526. Addatur Bastius Epistolae Crit. p. 131. verba Aeliani Nat. An. XV, 25. in hanc rem adferens.

P. 80: *δεκάσαντες τὴν ἀνδύπατον*] *corrumperentes largitione Proconsulem.* Verbi vim notavimus ad Plutarchum De Capienda Ex Inimicis Utilitate p. 92, D.

P. 80: Ὁ δὲ πρὸς τῇ Φυγῇ μετὰ πύλας ἰσχυρῆς, ὥστερ ὁ Πειρίστρατος ἐκπεσὼν, κατήλθε τὸ δεύτερον.] Ad verbum, *Ille autem praeter exitum vehementi cum paupertate expulsus, rediit bis: ad sententiam, Ille vero expulsus, cum exitio vehementi paupertate tolerata, iterum rediit.* Constat Pisistratum, bis Athenis expulsum, bis rediisse: cujus rei auctoritas cognoscatur ex iis, quae collegit Meursius in Pisistrato Cap. IV, hunc etiam Eunapii locum adferens: et quae transevit Corfinus in Fastis Atticis, Vol. III, p. 96—118. Eum autem in exilio *vehementem paupertatem* tulisse, quod Eunapius ait, ex iis, quae nunc exstant, monumentis non diserte colligitur: et si quis huc trahat Herodoti narrationem, qui perhibet, ejus expulsi bona ab Atheniensibus publicata esse, VI, 121, non satis firmo *vehementis* quidem *paupertatis* documento utatur. Editor, pro vulgato *πρὸς τὴν Φυγὴν*, ὁ sua ipse correctione dedit *πρὸς τῇ Φυγῇ*: et sine Da-

Dativus hoc sensu multo magis est frequentatus quam Accusativus, ut ostendimus ad Plutarchum in Consolatione Apollonii p. 114, B: neque tamen Accusativum simpliciter repudiem.

P. 80: ὁ Ὀμηρεὺς Ἑρμῆς] Iliadis Ω. Proxi-
me legam καὶ ἐν τοῖς ἀλλήλοις παραπέμπων τ. Πρ.

P. 80: μεταπεσόντος δευτέρου] Proverbium à Platone adhibitum in Phaedro p. 342, E, inde-
que relatum à Schoßaste edito p. 59, ad quem Ruhnkensius in Adversariis haec notavit: „Galenus
T. III, p. 20: Scholiastes Hermogenis p. 169:
Eunapius p. 141: Libanius Epistola 423: Dio-
genianus p. 58: Apostolius p. 177: Olympio-
dorus in Gorgiam p. . . Hermias MSS. p.
107. Marinus p. 36. Lucianus T. I, p. 705.
Dio p. 77, 175.” Addatur Meursius De Lu-
dis Graeciae p. 48,

P. 80: κατὰ τὸ δεύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας] Mo-
do dixerat κατὰ τὸ δεύτερον, nec ibi aliquid
offensionis habebat, quia dicebatur de duplici
deinceps è duobus exiliis reditu: hic autem agi-
tur de reditu ex priori exilio, de quo τὸ δεύτερον
ἄνω, *secunda vice*, dici nequit; siquidem κα-
τεῖναι, κατέχευεσθαι, usurpatur de *exiliis reditu in*
patriam, nec de primo Proaeressii Athenas ad-
ventu accipi potest. Et mox de secunda conspi-
ratione inimicorum dicitur τὸ δεύτερον αὐτῶν ἐπὶ
ἀλλή-
λοις

ἀντες. Itaque hoc loco, ut è proximis temere repetitum delectam.

P. 81: δ' αὐτὸς παρὼν Τουσκιανός —] Hujus meminit Eunapius in Juliano p. 121, 126. Suidas in Voce Τουσκιανός· ῥήτωρ δεινότατος, et in Ἀράκιος· — δὲ ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν, καὶ διέμμετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ ἐν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

P. 81: δὲ Προαιρέσιος ἂν ᾦν, εἰ μὴ Προαιρέσιος ᾖ] Bene reddit Junius: *qui Proaeresius esse poterat, nisi Proaeresius exstiteret*. Expresum ex simili forma atque illud Alexandri de Diogene, apud Plutarchum De Virtute et Fortuna Alexandri p. 332, A: εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἦμην· et apud eundem De Exilio p. 605, D.

P. 81: διαλεχθέντες, — ἀπηλλάγησαν.] Priorem vocem, pro. vulgata eaque vitiosa voce ἀνεχόμενες, Editor ex conjectura sua, nec illa improbabili, posuit. At quandoquidem Medicus codex, notante Gronovio, exhibet ἐνεχθέντες, potest vel hoc retineri, ea notione, *unusquisque, prouti poterat, se. garantes*: vel προσενεχθέντες, ut ἐπὶ ab antecedente ἑαυτοῖς. absorptum pigetur, et subaudiatur τῷ προβλήματι, hoc sensu, *unusquisque, prouti poterat, propositum argumentum tractantes*. Et προσφέρεσθαι cum hoc usu frequens, nec φέρεσθαι infrequens; v. c. in Plato,

IN EUNAP. PROAERESIIUM. 301

ne Leg. IX., p. 653., D: σχεδόν τι μὲ ὥσπερ φε-
ρόμενον ἀντιπροῦσας ἀνῆγειρας· i. e: *propemodum*
me disserendo quasi libenter offendens resi-
nuisti. Eunapius mox de Proaeresio p. 146, 12:
ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντα ἐφέρετο λόγον. Illud autem
ἐκ παρακλήσεως καὶ παρασκευῆς τῶν κρῶτων συντά-
λουμένων, cum toto loco perperam reddidit Ju-
nius: *ad quae cum singuli pro suo captu, ut*
evocati aut instructi venerant, plausu editio re-
spondissent, discessum fuit: notatus etiam Cre-
sollio in Theatro Rhetorum, III, 8, p. 294, nec
tamen addente quomodo reddendum fuerit: nos,
ut minimum mutantes, sic reddimus: *Ad quod ar-*
gumentum, quum singuli pro suo captu disse-
ruissent, et plausus editus esset, ex praeparato,
ab iis qui ad applaudendum invitati erant,
discessum est.

P. 81: εἶχον ἀθύρια — καὶ τὸν Προαερίσιον] Haec, in editionibus desiderata, ex libris scriptis restituta ab Editore, item Gronovius e codice Mediceo annotaverat, hac ab nunc editis diversitate, ut pro φήλους sit φ sequente lacuna: et ἐπὶ τιμὰς pro ἐπὶ τιμαῖς.

P. 82: παρατηρημάτων] Mirum ut vertit Junius, cumque illi palam deposcerent eam rem: quod vertendum erat deprecarentur, recusarent.

P. 82: καὶ τὰ Ἀριστοίδου — ἀκριβοῦντων] Dictum Aristidis non exstat in ipsius scriptis, sed

me-

memoriae proditum est a Philostrato De Vitis Sophistarum II, 9, p. 583, et apud posteros proverbii vim accepit. Plura de eo videantur apud Fabricium Bibliothecae Graecae Vol. IV, p. 374.

P. 82: τὸν ἐκτὸς λόγον ἔχοντα λέγον] i. e: *extemporalem orationem, quanta esset, extollens*: seu, *ostendem cum magnifica praedicatione magnitudinem extemporalis orationis*.

P. 82: ἄρον τινα] i. e: *definitionem aliquam, seu statum controversiae definitivum*: vetuti si quis ex privata domo sacrum vas abstulerit, tum sacrilegii accusatus, factum confitetur, sed contendat, id non Sacrilegium sed furtum esse. Videatur Hermogenes De Partitione Statuum *σύνταξις* p. 11: et De Inventionē III, 13, περὶ ἄρον: Cicero De Inventionē I, 8, II, 17; Quinctilianus Institutionum Oratorum VII, 3. Non satis diligenter, adhibitis his Eunapii locis, rem exponit Cresollus in Theatro Rhetorum IV, 8, p. 417: accuratius tradidit Jo. Christ. Theoph. Ernesti in Lexico Technologiae Gr. p. 295.

P. 82: ζέοντες δὲ τοῦ συγχορευόντος αὐτῶ δαίμονος] i. e: *fervente autem ejus chori socio genio*. Ductum ex Platōnica doctrina de Genio cuique homini comite addito, ex Phaedone, de quo est nostra annotatiō p. 289: et de Animorum, in Dei quorumque sui choro, itinere per coelum, ex Phaedra p. 264, H, et sequ. Hinc χορεία et χορεύω

πρυτὸς θεῶν laudata nomina, de quibus notavimus supra, p. 118.

P. 82: *περὶ τὴν ἰσχυρὴν ἄντυγα τοῦ θεάτρου* Junius non male, *in extremo theatri ambitu*, Ut in fella currus, clypeo, et aliis rebus, a poetis extremus orbis dicitur ἄντυξ, sic Eunapius hanc vocem novo more ad theatrum transtulit. Eadem pars *περὶ* videtur dici ab Alexide apud Pollucem IX, 44: *Ἐνταῦθα περὶ τὴν ἰσχυρὴν δαὲ περὶ δα Τραῖς καθίζουσας θεωρεῖν ὡς ξένους* quem attingit Casaubonus ad Theophrasti Characterem *Ἀρεσκίας*. Equidem ex vi originis *caudam theatri* interpreter. Caeterum in notatione nominis ἄντυξ, ut saepe in aliis notationibus, dissentio à ratione Jo. D. Lennepii, id ab ἀνὰ et τύκω vel τύπος ducentis; simpliciorem sequens rationem compositionis *ex una voce et terminatione*: quo de compositionis genere supra dixi. Ita ἄντυξ repetam ex ἀντὶ et terminatione υξ: ut quasi illud sit, *quod obfistit, extremus orbis rem terminans*: ut ἄμπυξ, *quod cingit, tegumentum capitis*, ex ἀμφί, sive ἀμπί, uti dicebatur ante introductam adspiratam φ. Eadem ratio valet in aliis nominibus, in quibus υξ non ex alia voce, sed è simplici terminatione, accedit: v. c. ἄμυξ, διώρυξ, δωδρυξ, κήρυξ, γυξ, θυξ, πρυξ, πύξ, πτυξ, φλυξ in δωδφλυξ, φύξ: item aucta per γ, λάρυγξ, λυγξ, σπήλυγξ, φάρυγξ.

P.

P. 82: *πισθήσονται*] i. e: *sic enim fortasse illis persuadebitur se injuste fecisse*. Recte sic correxit Editor vitiosam omnium librorum scripturam *πισθήσονται*.

P. 83: *περιήγαγε — ὅρον*] Hæc male coherrentia, aptiore interpunctione et levisima literarum mutatione, sic constituenda videntur: — *περιήγαγε, καὶ κατέστησε ἐκ τινος προτροπῆς εἰς τὸ προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον· ὡς δ' ἐκείναι κ. τ. λ.* i. e: — *eos in medium adduci curavit, et constituit eos cum quaedam adhortatione ad proponendam rogatam illam a Proaerebo definitivam causam. Quum autem illi breve tempus cogitassent, et invicem locuti essent, cæst.* In his κατέστησε, constituit eos ad dicendum, eadem ratione Active dicitur, qua Medio Verbo καταστάς, de quo supra diximus in Juliano p. 69. Dicitur item *καθιστάναι τινὰ εἰς δίκην* v. c. apud Platonem Leg. IX, p. 657, 11: *τὸν ἀποκτείνοντα εἰς δίκην καταστήσας* et alibi sæpe.

P. 83: *οὐ βάσιμον ῥητορικῇ πομπῇ*] Proprie, *per quam pompa rhetorica incedere non posset*: i. e: *intractabilem ad ostentandam eloquentiam vim*. Sic Cicero *potpam* dixit De Oratore II, 22: *Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium: cujus è ludō, tamquam ex equo Trojano, mere principes exierunt: sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres*

esse voluerunt. Et in Oratore, 19: Dulce igitur orationis genus, et salutum et effluens, sententiis argutum, *verbis sonans*, est in illo epidiolico genere: quod diximus proprium Sophistarum: pompae quam pugnae aptius: gymnasiis et palaestrae dicatum: spreum et pulsum foro. Plutarcho autem frequens est βάσιμος τινι; v. c. De Discrimine Adulatoris et Amici p. 65, E: τὸ δ' ἐν ψυχῇ νοῦν οὐκ ἔχουσα — ὕψος καὶ φρόνημα, τοῖς μικροῖς καὶ ταπεινῶς μάλιστα βάσιμον ἔστι. De Vitioso Pudore p. 530, A: τοῖς αἰσχρτοῖς βάσιμος ἔστι πράγμασι καὶ πάθεσι. Theseo p. 1, B: ἐμοὶ περὶ τὴν τῶν βίῳ τῶν παραλλήλων συγγραφὴν, τὸν ἐφικτὸν εἰκότι λόγῳ καὶ βάσιμον ἱστορίᾳ πραγμάτων ἐχρμένῳ χρόνον διελθόντι. Aliibi proprie usurpatur, v. c. in Pelopida p. 286, A: et Sertorio p. 574, C: et apud alios.

P. 83: ταυρηδὸν μὲν αὐτοῦς ἐπιβλέψαι] Dictio supra notata p. 70: hic referendum vetus nostrum scholion ex Epistola Critica ad Ruhnkenium p. 46. „Locutio Platonica Phaedon. p. 402, B: „qua usi etiam sunt. Philostratus Vita Apollonij, „I, p. 14: Heroicis, p. 701: Aelianus Nat. „Animat. VII, 5: restituenda videtur Luciano „qui fertur, in Philopatridi T. III, p. 586, „pro ταυρηδὸν ἐπιβλέπων.” Aristophanes Rani, 816: “Εβλεψεν αὖν ταυρηδὸν, ἐγνώσας κέτω.

[V]

P.

P. 83: ἀ πρὸ τοῦ ἀγῶνος αὐτῷ δίκαιον —] Ju-
 rains vertit quasi pro αὐτῷ legisset ἦτον, πορρίσ-
 rat. Sane in Graecorum orationibus judicialibus
 saepe videmus reum in principio quaedam αὐτεῖς
 δίκαια πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ante ingressum ipsius dicen-
 dae causae postulare à iudicibus, ut sibi quae-
 dam justa concedantur. At haec Proaeressii, ut
 caeterorum praesentium Sophistarum, causa non
 erat judicialis, sed ἐπιδεικτική: nec ipse adhuc aliud
 quam προηγῶνα, egerat, et ipsum ἀγῶνα jam in-
 gressurus erat. Maneat igitur vetus lectio, quam-
 vis non satis concinnam sententiam praebens hanc:
*Quae ante certamen iusta postulo; haec ut mi-
 hi des supplex te oro.*

P. 83: ὥς οὐδενὸς ἀτυχήσει δίκαιον] Verbum
 hoc pro ἀποτυχεῖν, et μὴ τυχεῖν, non accipere,
 alicujus rei adeptione excidere, ut Platonium
 annotant Etymologus M. in Voce Ἀτυχεῖν et Ti-
 maeus in Glossis Platoniciis p. 55, ubi videatur
 Ruhnkenius. Sed et ab aliis similiter usurpatur:
 v. c. Xenophonte Hellenicorum III, p. 424, C:
 καὶ ὁ Δερκυλλίδας μέντοι ἔλεγεν, ὥς τῶν δίκαιον
 οὐδενὸς ἀτυχήσει: alibi cum alio adjectivo Plutar-
 cho Lyfandro p. 435, F. ἐλπίζοντας οὐδενὸς ἀτυ-
 χήσει τῶν μεγίστων. Alexandro p. 681, F: πρὸς
 δὲ τὸν Δαρεῖον ἔγραψεν, ὥς οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν
 φιλαυθρόπων ἐλθὼν πρὸς αὐτόν,

P. 83: τοὺς ταχέως γράφοντας] Dicuntur et τα-

χῶ

πυγμάχοι, Latine *exceptores*: de quibus docte exposuit Gothofredus ad Codicem Theodosianum T. I, p. 44. et T. II, p. 472, 473: Valesius ad Ammianum Marcellinum XIV, 9, p. 50. Tales *ποταε* hodieque feruntur, sub nominibus Tironis et Senecae, ad calcem Thesauri Inscriptionum Gruteriani: de quibus operae pretium est legere J. A. Fabricium Bibliothecae Latinae edit. vet. T. I, p. 363, edit. Ernestinae T. II, p. 113.

P. 84: *κροταίτω με, Φησι, μηδὲ εἰς*] Hoc et alia exempla dicentium, qui plausum sibi fieri recusarent, adfert Crescollius in Theatro Rhetorum III, 20, 10, p. 302.

P. 83: *ἐπέτελλε*] i. e: *mandaverat, iusserat*. Sic recte Editor correxit vulgatum *ἐπετέλει*.

P. 83: *κατὰ πρότον ἀναπαύων ἐκδοτὴν περίοδον*] Junius, *singulas periodos pulsu manuum finiens*. Quod recte reprehendens Crescollius in Theatro Rhetorum III, 20, 4, p. 282, nil rectius ipse adfert: *Ego vero, inquit, Eunapii sensum hunc esse puto: tam eximie orasse Proaeresium, ut singulae illius dicentis periodi audientium omniam plausu exciperentur. Atqui hoc refellit ipsa Eunapii narratio, ostendens audientes jussu Proconsulis a plausu abstinuisse. Sane obscura est sententia: quam bifariam exponi posse video: vel, ut, manente interpunctione, sic accipiatur, pro more plausus unam quamque periodum fi-*

[V] 2

niens:

ntens: i. e: prouti alias solebat fieri, quum auditores plauderent, finita qualibet periodo paulum quiescens: scilicet, finita quavis periodo alias auditores solebant plaudere, orator autem orationem intermittere, dum plausus durabat: nunc Proaeresius hæc inter periodos intervalla brevi silentio implebat. Altera est ratio, ut mutata interpunctione posito commate post κρότον, hoc cum ῥύθμῳ conjungatur, hujusmodi sensu: Proaeresius dicere incipit cum flumine et sonitu, finiens tamen quamvis periodum, nec eam continuato flumine cum sequente periodo jungens.

P. 84: συμπληροῖ τὴν κατάστασιν.] Nec hujus rationem habuit Junius: totum in hanc sententiam reddendum: *perficit quidem constitutionem et in alteram orationis partem progreditur: sed, divino quasi numine percitus et exultans, reliquam hujus partis partem tamquam non egentem demonstratione omittens, orationem in contrarium argumentum immisit.* Est autem κατάστασις, constitutio, quæ à Cicerone De Inventionem I, 8, sic definitur: *Constitutio est prima confictio causarum ex depulsione intentionis profecta, hoc modo: Fecisti. Non feci: aut, Jure feci, caet.* Conferatur Auctor ad Herennium I, 11. Quintilianus Inst. Or. III, 6. Et sic fere Graeci Rhetores, quos laudat J. C. J. Ernæsti in Lexico Technologiae Gr. Rhet. p. 175. tum

ἀναπολόγητος usurpatur quidem pro *inexcusabilis*, veluti apud Plutarchum Bruto p. 1006, A, Ciceronem Ad Atticum. XVI, 7: Paulum Ad Rom. II, 1: at ex vi originis et analogiae item est *indefensus*, non demonstratus. Deinde εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν, in contrarium argumentum, est, contrariam causam agendam suscepit.

P. 84: ἀπήγγελεν, οὔτε δ' ἀνθύπατος κ. τ. λ.] Nexus narrationis, non satis manifestus, juvandus est interpunctione, et repetendus ab antecedenti ὃς δὲ δ' λόγος ἐπέδιδον. Quum autem orationis impetus invalesceret, et — et iterum eadem reddidisset; tunc vero nec Proconsul —.

P. 84: Ἑρμοῦ λογίου τύπον] Mercurii facundi effigiem. Attigi dictionem olim in Epistola Critica ad Ruhnkenium p. 37. hac animadversione: „Julianus Orat. VII, p. 297, C: τὸν τοῦ λογίου τύπον Ἑρμοῦ“ quod primus dixit Aristides Orat. Platon. II, p. 307: Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην „ὅν Ἑρμοῦ τινὸς λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐλθεῖν“ respexit Choricus Orat. I, §. 38, apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VIII, p. 861: Ἀπὸ ἧλθε καὶ Δημοσθένης — ὃν Ἑρμοῦ λογίου παρέδειγμα σοφῶν τις καλεῖ. et imitatus Eunapius in Proaeresio p. 115.” Postea haec annotavi. Synesius Epistola C. p. 240, D: Μαρκετιανόν, ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην, Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφην ἐληλυθέναι, μάλιστα δὲ ἔτυχον τῆς

ἔστιν. Idem dictum sub auctoritate Aristidis citat Olympiodorus in Scholiis MS. ad Platonis Gorgiam p. 1178. www.ancientlibrary.com/cn

P. 84: *παρελόντες*] Supra animadvertimus p. 23. item ad Plutarchi Consolationem Apollonii p. 108, A.

P. 84: *δορυφόρῳν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων*] Delendum ἢ, non solum quia sententiae officit, sed quia saepissime ex antecedente ortum, cumque eo confusum, reperitur: ut notavimus ad Plutarchum De Amicorum Multitudine p. 96, A: et ad Platonis Phaedonem p. 84 et 189. Gronovius volebat *δορυφόρων*. Uptonus ad Epicteti Disert. III, 7, p. 182: *ὁ δὲ ἀνθύπατος μετὰ πάντων τῶν δορυφόρῳν* (immo *δορυφόρων*) *καὶ τῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε*: vertens, *Proconsul vero cum omni satellitio et copiis comitatum ē theatro honorifice deduxit*. Nostra ratione correctionis

reddendum: Proconsul vero etiam cum omnibus suis copiis cum comitans o theatro deduxit.

P. 84: *εὐνεχέστεται αὐτῷ εἶναι κρείττονι*] Sic Editor ē conjectura dedit αὐτῷ elegantius quidem, pro vulgato εἰς τὸ: quod equidem non ita simpliciter repudiem. Multos habet et frequentes usus εἰς τι cum Verbis, v. c. *λέγειν εἰς τι*, *dicere alicujus rei causa*, *ποιεῖν τι εἰς τι*, *facere quid alicui rei consequendae*, *ἐπιχειρεῖν εἰς τι*, *sentire aliquid*: et supra p. 53. *παραβασιλίστην εἰς*

εἰς τὸν Καίσαρα, et alibi alia, notavimus: quorum similitudo lectionem hujus loci tueri videatur.

www.libtool.com.cn

P. 84: ἐν τοῖς ἀπέραις εἰς τὸ ἱσχυάτον συνελθόντες] Suspisor pro συνελθόντες Eunapium scripsisse συναλαθέντες, ad extrema compulsi.

P. 85: ἀπὸ πάντα τὸ εὐφροσύνη κατὰ λόγον αὐτοῖς] Junius sensum magis quam verba reddit: *corumque fallacia pro voto succedebat*: est enim κατὰ λόγον, secundum rationem, ut παρὰ λόγον, praeter rationem. Atqui id, κατὰ λόγον, fere bono sensu accipitur, quem hic locus non fert: Plutarchus De Sanitate Tuenda p. 135, E: — τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἀπολαύει κατὰ μὴ κατὰ λόγον αὐτῇ χρωμένης· i. e: *corpus calamitates percipit ab anima, quae ipso non secundum rationem utitur*: et sic saepissime apud Philosophos. Hinc fortunae opponitur τὸ κατὰ λόγον: apud eundem De Poetis Legendis p. 24, B: De Fortuna p. 99, D: Sertorio p. 573, A. Inde refertur ad ea, quae consueta sunt, et cum verisimilitudine expectantur, et vulgo fieri solent, sive bona, sive mala, sive laudanda reprehendendave sint; De Stoicorum Repugnantis, p. 1058, C: Apophthegmatibus p. 216, B. Diodorus item Siculus in Eclogis T. II, p. 492: Synesius Sermones ad Paeonium p. 306,, C: οὐ μὴν ἀγανακτεῖν δοῦμαι δεῖν ὅταν τὸ κατὰ λόγον συμβαίῃ· εὐλογον δὲ δεῖν

[V] 4

πιν

καὶ τυγχάνειν ἑκάστων ὧν τυχεῖν ἐσπούδακεν καὶ περὶ
 ἃ πεπραγμέναι· καὶ ἀποτυγχάνειν ἑκάστων ὧν οὐ-
 τε ὠρέχθη ποτὲ, οὐδὲ ἐπεμελήθη ὅπως αὐτῷ πα-
 ραγένοιτο. Itaque inimici tanta cum praeparatio-
 ne et fallacia uterentur, erat κατὰ λόγον, consen-
 taneum rationi, verisimile, expectandum, ut eum
 labefactarent: sed perspicuitatis officium postula-
 bat aliquid explicationis Eunapium addere, quo
 τὸ κατὰ λόγον ad praesens argumentum accommo-
 daretur. Sed hoc quamvis non parvum prae-
 missionis vitium leve est prae illo, quod tantum-
 modo ex ante dictis suspicari finit, has inimicorum
 insidias causam fuisse Proaeresio alterius ex filii,
 quod quando acciderit, ante an post ipsius ad
 Constantem abitum et Anatolii Athenas adventum,
 plane nos incertos relinquit.

P. 85: 'Ανατόλιος ἐκαλεῖτο] De hoc Anatolio
 omnino legendi sunt Gothofredus et Ritterus in
 Prosopographia Codicis Theodosiani T. VI, Parte
 II, p. 38: Valesius ad Ammianum Marcellinum
 XIX, 10, p. 243: quibus adjungi possunt, Til-
 lemontius Historiae Imperatorum T. IV, p. 140,
 143, 148, 179, 196, 283, 286, et Wernsdor-
 fius ad Himerii Eclogam XXXII, Orationis in
 hunc ipsum Anatolium habitae p. 296.

P. 85: 'Αζουτρίωνα] Nec veram, nec falsam,
 hanc lectionem pronunciare, nec virorum docto-
 rum conjecturas probare, audeo.

P.

IN EUNAP. PROAERESTIUM. 318

P. 85: τελουμένης] Et mihi καλουμένης in mentem venit.

P. 85. Βηρυτὸν] Phoeniciae urbem, inde ab Hadriani Caesaris aeco Jurisprudentiae schola celebrem. Barthius ad Zachariam Mitylenaeum p. 244. Gothofredus in Topographia Codicis Theodosiani T. VI, Part. II, p. 113. Spanhemius ad Juliani Or. I. p. 36, b. 120, i. Cellarius Geographia Ant. T. II, p. 274. Bachius Historia Jurisprud. Rom. III, 2, §. 48, 49.

P. 85: φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρους] Vetus est mea annotatio in Ep. Crit. p. 46: ubi et βάρος correxi, qua de voce supra ad p. 72, et ad Plutarchum De Auditione p. 44, A, dixi: caeterum animadverti, Eupapium ex Platone colorem duxisse Periclem laudante in Phaedro p. 354, C: πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδίδονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως περί. τὸ γὰρ ὑψηλόχουν τοῦτο καὶ τὸ πάντη τελεσιουργικὸν ἵσκειν ἐντεῦθεν πόθεν εἰσιέναι· ὃ καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ εὐφυῆς εἶναι ἐκτίσαστο· προσπεσὼν γὰρ εἶμαι τοιούτῳ ὄντι Ἀναξαγόρῃ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος (ὃν δὴ περί τὸν πολὺν λόγον ἐποίητο Ἀναξαγόρας) ἐντεῦθεν εἴλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Quo spectat Plutarchus in Pericle p. 154, C: τοῦτον ὑπερφυῶς τὸν ἄνδρα (Ἀναξαγόραν) θαυμάσας ὁ Περικλῆς, καὶ τῇς λε-

νομίῃς μετεωρολογίας καὶ μεταφυσικῆς ὑποτι-
 πλάμενος, οὐ μόνον, ἀλλ' ἔοικε τὸ φρόνημα σοβαρὸν
 καὶ τὸν λόγον ὑψηλὸν εἶχε καὶ καθαρὸν ὀχλητικῆς καὶ
 πανούργου βωμολοχίας, ἀλλὰ καὶ προσώπου σύστα-
 σις ἄδρυκτος κ. τ. λ. Aristides Orat. Platonic. II,
 p. 131, et verba refert p. 283. Cicero in Ora-
 tore 4: — *in Phaedro Platonis hoc Periclem*
praesitisse caeteris dicit oratoribus Socrates,
quod is Anaxagorae physici fuerit auditor: à
quo censet, eum, cum alia praeclara quaedam
et magnifica didicisset, uberem et fecundum fuis-
se, gnarumque, quod est eloquentiae maximam,
quibus orationis modis quaeque animorum partes
rellerentur. Themistius Orat. XXVI, p. 349,
 C: Περιχλῆα δὲ ἐπαινοῦσθαι μόνον καὶ Ἀσπασίαν ἀς
 ῥήτορας τελεσιουργούς τε καὶ ὑψηλότους, ὅτι ἐκ τῆς
 Ἀναξαγόρου ἀδελφικῆς ταῦτα προσελήσαντο εἰς
 τὴν τέχνην. Damascius apud Suidam in Ἐνδεί-
 στερος et Ῥυθμίζει, item apud Photium p. 1040:
 διὸ καὶ ὅσα ἔγραφεν, εὖροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόν
 καὶ τελεσιουργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπειτα αὐτὸ πάνυ συ-
 ηρμοσμένα.

P. 86: εἰσφρήσας τε εἰς τὰ βασιλείᾳ] *Se ipse*
in aulam irromittens, introducens. Proprie est
intromittere alium: sic Aristophanes Vespis 887:
οὐκ εἰσφρήσομεν· non intromittimus eum. ubi
Berglerus aliud exemplum Euripidis in Troadibus
 646, apponit: qui item de hoc Verbo agit ad
 Al-

Alciphronem III, 53, p. 396. εἰσέφρησα εἰς τοῦ πτόνιον, *intuli me in culinam*. Eandem formam Activam cum vi Verbi Medii conjunctam refert ibidem ē Suida T. II, p. 33. Julianus Caesari- bus p. 315, A: 8, τε Κᾶρος ἄμα τοῖς παισὶν εἰσφρήσαι βουλευθεὶς εἰς τὸ συμπόσιον, ἀπελάτατο παρὰ τῆς Δίης · ad quem locum Heusingerus in sua editione p. 88, plura dat. Cum Accusativo εἰσφρεῖν τι, vel ἑαυτὸν, est in Philostrati Junioris Icone X, p. 879: Cyrilli Alexandrini Adversus Julianum II, p. 45, C. Isidori Pelusiotaе Epi- stolis I, 28, 83, 209. Et Toupius hujus verbi causa hunc Eunapii locum annotavit in Notis ad Hesychium Vol. III, p. 480. haec deinceps ap- ponentem, Εἰσέφρησεν, εἰσέφραγεν. Εἰσέφρηκα, εἰσεπήδησεν, εἰσαφῆκεν · ubi videantur interpretum notae. Est et ἐκφρεῖν in Aristophanis Vespis 126, 156: et διαφρεῖν Avibus, 193.

P. 86: εἰς τὸν ἱπαρχὸν τῆς αὐλῆς ἤλασεν] quasi dicas *profectus in Praefectum Praetorio*, i. e: *factus est Praefectus Praetorio*. De quo usu Praepositionis εἰς diximus ad p. 53.

P. 86: τυχὸν δὲ — τύχης ἀξίας] Eandem pa- ronomasiā notavimus ad initium Phaedonis p. 4: Τύχη τις αὐτῷ — συνέβη · ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρόμνη δειτεμένη τοῦ πλοῦ, ὃ εἰς Δῆ- λον Ἀθηναῖσι πίκνουσι κατ' ἑτας · in Annotatione p. 113 et 114: et in Addendis p. 325.

P.

P. 86: τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικὸν ἐπετέτραπτο] i. e: *dictum Illyricum ei commissum erat*: i. e: *Praefectus erat Praetoria Illyrici*. De qua Praefectura videatur Notitia Utriusque Imperii Cap. XXIII, ibique Pancirollus: Gothofredus in Topographia Codicis Theodosiani T. VI, Part. II, p. 106: Reitemeierus ad Zosimum II, 33, 7, p. 555, sequi.

P. 86: ἐπὶ τὴν ὕψιν σπάσαι] Quod, pro vulgata omnium librorum lectione πᾶσαι, olim in Epistola Critica, p. 46, correxi, σπάσαι, Editorque in contextum recepit, adhuc tueor; caeterum sententiam temeraria traiectione turbatam, reponendis in suum locum trajectis verbis, sic constituo: ὁ δὲ χρυσοῦς τινὸς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τῶν λόγων εἶδωλα διὰ τῆς παιδείας ἐπὶ τὴν αἰσθησιν συλλαβεῖν, καὶ τὸ νοοῦμενον ἐκ τῶν ἀρχαίων ἰνδαλμάτων φάντασμα ἐπὶ τὴν ὕψιν σπάσαι, μεθ' οὕτως ἀριπρεποῦς ἀξιώματος φερόμενος πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔσπευσε. Atque hunc ordinem etiam secutus est Junius.

P. 86: ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοντες] i. e: *inimicis insidiantes*, scilicet, ut quisque alterius arcanum comperiret, qua ratione alter propositam quaestionem tractaret. Exempla talium insidiarum, ab oratoribus civilibus invicem factarum, me alibi legisse memini. Huc pertinet etiam illud ex Cluentiana Ciceronis 52: *Itane est? ab amicis videli-*

*oet, imprudentes prodimur: et est nescio quis de
sis, quos nobis amicos arbitramur, qui nostra
consilia ad adversarios deferat.*

P. 17: τὴν δόξαν ἱκαστος μελετῶντες στάσιν] *Pro* δόξαν, quod mendosum est, nollem Editor ex conjectura sua in contextu posuisset λοξήν. Unice verum est quod Gronovius ex codice Mediceo annotavit δόξασαν· i. e.: *unusquisque medi-
tantes statum quem elegerat.* Quid στάσις rhetor-
um sit, supra notavimus ad p. 82, ὅρον τινά.

P. 87: τοὺς κροτοῦντας τὰ μεῖράκια ἐγέλα, καὶ
τοὺς πατέρας ἡλείει —] Mihi Eunapius videbatur
scripsisse, τοὺς κροτοῦντα τὰ μεῖράκια παιδεύοντας
ἐγέλα κ. τ. λ. in reliquis autem exemplum Plato-
nicum secutus esse è Symposio p. 315, E, ubi
Apollodorus fere similiter perversam institutionem
reprehendens inducitur: καὶ γὰρ ἐγωγε καὶ ἄλλως,
ἔταν μὲν τινὰς περὶ φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶ-
μαι, ἢ ἄλλων ἀκούω, χωρὶς τοῦ οἶσθαι ὀφειλεῖσθαι,
ὑπερφυῶς ὡς χαίρω· ἔταν δὲ ἄλλους τινὰς, ἄλλως
τε καὶ τοὺς ὑμετέρους τοὺς πῶν πλουσίων καὶ χρημα-
τιστῶν, αὐτοὺς τε ἀχθομαι, ὑμᾶς τε τοὺς ἐταίρους
ἀλεῶ, ὅτι οἶσθὲ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες.

P. 87: ὑπὸ τίσι παιδεύονται] *commiserabatur
patres — sub quibus eorum filii erudirentur:* el-
liptice dictum, pro ὅτι ὑπὸ τούτοις παιδεύονται· *quod
eorum filii sub his magistris erudirentur.* Simi-
lis est ratio in εἶος, quam notavimus in Annotatione
ad

ad Selecta Hist. Gr. ex Herodoto, p. 347: ubi huic Eunapiano geminum apposuimus Simonidis Epigrammate XCIV, apud Brunckium Analectorum T. I, p. 144: Οἰκτεῖρω σε, τάλαν Καλλία, ὃ' ἔπαθες· *miseror te, miser Callias, quod talia passus es.* pro ὅτι τοῖα. De usu Praepositionis ἐπὶ cum Dativo monuimus supra p. 34.

P. 88: οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα παῖν] i. e: *neque Anatolius ex hoc negotio victor discedere debebat.* Loquitur ut de re magna et quasi fato constituta: *non fas erat, non in fatis erat, ut Anatolius hac in re, sicuti caeteros Sophistas, ita etiam Proacresium, vinceret.* Hunc sensum subinde habet ἔδει· v. c. apud Herodotum IV, 79: ἐπεὶ δὲ ἔδει οἱ κακῶς γενέσθαι, ἐγένετο ἀπὸ προφάσιος τοῦδε· *quandoquidem vero in fatis erat ut ei male fieret, factum ei est male ex tali occasione.* Plutarchus in Antonio p. 942, A: ταῦτα (ἔδω γὰρ εἰς Καίσαρα πάντα πορεύεσθαι) ἐνίκη· i. e: *Cleopatrae sententia vicit; nam in fatis erat, ut cuncta sub Caesaris imperium caderent.* De notatione Adjectivi δέον, *debitum, officium, quasi ligans, vinciens, à δεῖν, ligare, diximus ad Phaedonem p. 262, 263.*

P. 88: διασιλλαινὼν ἔπαντας] Quia Milesius fuit poeta, forte quis putet eum versibus ad irridendum factis, *Sillis*, istos Sophistas notasse. Sic Timon, ab hoc genere dictus Sillographus, de quo

quo Diogenes Laertius IX, 111: τῶν δὲ Σίλλων
 τρία βιβλία ἐστίν· ἐν οἷς, ὡς ἂν σκωπτικὸς ὢν, πάν-
 τας λειδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικούς. Atqui
 et σιλλαίνειν, et διασιλλαίνειν dicitur etiam simpli-
 citer pro *verbis ac sermone quem irridere*: v. c.
 Luciano in Lexiphane 24, T. II, p. 348: —
 ἀπίστω καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. Alci-
 phron III, 62: ἡπίστασο τὴν αἰτίαν ἐφ' ἣ με δι-
 σιλλαινον αἱ γυναῖκες. Aelianus Variarum Historiarum
 III, 40: ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα — Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ
 σιλλαίνειν· τὸν δὲ σίλλον ψόγον λέγουσι μετὰ παιδιᾶς
 δυσκρέστου· ubi alia hanc in rem promittit Perizo-
 nius. Est et forma σιλλοῦν apud Dionem Cas-
 sium, LIX, 25: ἂν γὰρ τις ἐπὶ μηδεμιᾷ ἢ μικρᾷ
 τινι ἀνδραγαθίᾳ ἦτοι ἐπαινοῦς μεγάλους ἢ τιμὰς ἐξαι-
 σίους ποιῇται, διαμωκᾶσθαι τε καὶ διασιλλοῦν αὐτὴν
 ὑποκτείνεται. LXVII, 10: διασιλλῶσαι τι αὐτὸν
 σκωπτόλης ὢν προήχθη. Conferantur Stephanus
 Thesaurus L. Gr. T. I, p. 1921: Hemsterhusius
 ad Pollucem IX, 148: Albertius ad Hesychium
 Voce Σιλλαίνειν, T. II. p. 1186.

P. 89: εἰ πλείους ἔφη τῶν δεκατριῶν ἐτύγγανον οἱ
 σοφιστεύοντες —] Quae causa fuerit huius numeri
 ponendi non satis apparet. Nec enim facile affit-
 mari potest illum habuisse aliquam praecipuam
 vim in re ridicula; nam nec ex Theocriteo v. c.
 Id. XV, 17: ἀνὴρ τριςκαίδεκάπηχυν· huiusmodi
 proprietas colligitur. Itaque videtur illa aetate in
 scho-

scholis rhetorum istiusmodi distributio τῶν στάσεων recepta fuisse, ut *tredecim* haberentur: licet, quoad ejus constat ex Veterum praeceptis, quorum divisionem Capperonnerius diligenter per tabulas exposuit ad Quinctilianum Inst. Or. III, 6, p. 181, et sequ. alii plures, alii pauciores, hoc numero eas fecerint.

P. 89: πάντων ἕνεκα] Potest quidem sic accipi, ut intelligatur, *omnium rerum causa, omnibus partibus, solum eximie mirabatur Proaeresium*. Attamen quia propter nexum cum antecedentibus πάντων de sophistis dici videtur, haud scio an Eunapius scripserit πάντων ἐπέκεινα, *supra omnes*.

P. 19: ἐτύγχανε δὲ ὁ Προαιρέσιος οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου μετέπειπτος ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος γεγενησὲς Κωνσταντος] In scriptore tam negligente notandum temporum, omne eorum indicium ei aliud agenti excidens diligenter animadvertere debemus. Illyrici et Italiae Praefectura erat Constantis jam a patre accepta, quibus deinde anno N. Aerae 340, obitu Constantini fratris hujus quoque Praefectura Galliarum ad Constantem rediit, qui postea anno 350 à Magnentio interfectus periit. Ergo in illud decennium incidit et Proaeresii ad Constantem discessus, et Anatolii Athenas adventus, ejusdemque Praefectura Praetorio Illyrici, quam sub Constantio porro obtinens mortuus est anno 360. Quae notitiae accessione supplenda sunt tradita de hoc

Ana-

Anatolio ab aliis hodiernis scriptoribus, quos laudavimus supra p. 85.

P. 89: De Romanis, quamvis Graecam linguam ignorantibus, tamen Proaeresium libenter spectantibus, jam olim in Epistola Critica p. 46, notavi; Eunapium videri exemplum Philostrati, De Vitis Sophistarum II, p. 589, similia de Adriano Sophista narrantis imitatum: quem locum quum Editor apposuerit, reponere non attinet. Ibidem notavi, Eunapium ejusdem Proaeresii continentiam, patientiamque Gallici frigoris laudantem, ex simili Platonis de Socrate narratione profecisse, prodita in Symposio, p. 335, A, B: quae sic habet: πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις· δεινοὶ γὰρ αὐτοῖσι χειμῶνες· θαυμάσια εἰργάζετο τὰ τε ἄλλα, καὶ ποτε ὅτος τοῦ πάγου οἶον δεινотάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξίσχτων ἐνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίσι, ἡμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὄσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνείληγμένων τοὺς πόδας εἰς πύλους καὶ ἀρρακίλαδας· οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξῆι ἔχων ἱμάτιον μὲν τελοῦσαν, οἷον περ καὶ πρότερον εἰώθει φορεῖν· ἀνυποδησὼς δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾶσι ἐπερύνετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. De Proaeresii, Socratis et aliorum ἀνυποδησία, quaedam notat Crescettius in Theatro Rhethorum III, 15, p. 241. Himerius in Juliani castra proficiscens, invitatus ut in itinere Constantinopoli orationem haberet, quae est VII, videtur hanc Proaeresii ad Rhenum profectionem

[X]

fl.

significare p. 514, glorians laudat Imperatorem, quod se οὐκ ἐπὶ Ῥῆνον ἤγεν ἐσπέριον, οὐδὲ ἐπὶ τὴν Ὀκεανοῦ μυθώδη θάλασσαν.

P. 90: ἀνδρίαντα — χαλκοῦν ἰσομέτρητον] Et hanc Romae, et aliam Athenis, positam Proaeresio statuam memorat Libanius Epistola CCLXXVIII, ubi eum dicit τὸν χαλκοῦν μὲν ἐν Ῥώμῃ, χαλκοῦν δὲ Ἀθῆνῃσιν ἐστηκότα. De hoc more et honore viris doctis exhibito, item de nomine *regni et regis eloquentiae*, docte ab Editore notatis addatur Barthius Adversariorum XXIII, 23. Caeterum ἰσομέτρητον recte vertit Junius *statuam pari magnitudine*, i. e. *eadem magnitudine et statura, qua ipse vivus erat Proaeresius*. In Lexicis fertur perperam et alia significatio, *qui est aequali ponderare*, quod interpretes Latinos subinde decepit; nam is dicitur ἰσοστάθμητος, ἰσοστάσιος. Illustre est dictum Platonis in Phaedro p. 340, C: καὶ σὺ ἐγὼ, ὥσπερ οἱ ἐννέα ἄρχοντες, ὑπισχνούμαι χρυσῇ εἰκόνα ἰσομέτρητον εἰς Δελφοὺς ἀναθήσειν. Fictus minus recte, *aequilibrem*. Scholiastes p. 56, caetera animadvertens, hoc nomen praeteriit. Dicitur Plutarchus Solone p. 94, B: κοινὸν μὲν αὖν ὤμιονε ὄρκεν ἡ Βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσει· Ἰδὼν δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴτε παραβαίῃ τῶν θεσμῶν, ἀνδρίαντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς· ubi non melius Crusenius reddit, *auream statuam paris sibi pon-*

ponderis: rectius Xylander, auream statuam aequalem sibi. In ejusdem rei narratione *ισομέτρητος* omittitur apud Pollucem VIII, 86, et Suidam in χρυσῇ εἰκόν. Muretus Var. Lect. VIII, 181. ambigue, *auream statuam suam pensurum esse.* Ad alias res eandem notionem *aequalitatis* in nomine *ισομέτρητον* transtulit Aristides in Laudatione Romae, T. I, p. 197: v. c. κατὰ ἰσομετρήτου μὲν οὖν εὐξασθαι τῇ πόλει λόγου οὐκ ἐξῆν· i. e. *aequalem urbi orationem vovere non potui.* Ibidem: καὶ ἄλλοι τὰ ἰσομέτρητα σφίσιν αὐτοῖς, ἰσομέτρητα ποιοῦσιν αὐ καὶ τοῖς θεοῖς· *acumen subest, qui homines statuas sibi aequales consecrant, eas diis ipsis aequales ponunt, scilicet, quae Diis satisfaciant, quamquam eorum magnitudinem non aequent.* Mox p. 199, Urbs Roma, quae propter altitudinem aedificiorum aequalis erat pluribus supra se invicem positis urbibus: ἐπὶ ποσαύτης γῆς ὠκισμένη οὐκ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἐτέρας πόλεις ἰσομετρήτους ὑπὲρ αὐτὴν ἀραμένη φέρει ἄλλας ἐπ' ἄλλαις — Conferatur item Dorvillius ad Charitonem p. 314.

P. 90. κατὰ σιτηρίσιον ὃν ταῖς Ἀθήναις.] Recte Editor delevit ὃν.

P. 90. στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι.] Huic muneri antea fuerat nomen στρατηγός; cui quae fuerit cum annonae procuratione conjunctio, docet Spanhemius ad Juliani Imp. Or. I, p. 78, adhibito hoc Eunapii loco. Στρατοπεδάρχου nomen sive Con-

[X] 2

stans

ans Imp. Proaeresio addiderit, sive Eunapius dederit, certe comparatum erat ad reddendam significationem *Magistri Militae*, vel *Magistri Armorum*, quos primus instituit Constantinus M., et alii hujus aetatis Graeci scriptores, στρατηλάται, et στρατηγοὺς, nominant, ut ostendit Valesius ad Ammianum Marcellinum XVI, 7, p. 131. Hoc autem nomine Eunapius alibi etiam usus est, in Vita Aedessii p. 50: Lucianus autem videtur reprehendere, ut vulgare nimis et plebejum, in Praeceptis Historiae scribendae T. II, p. 30: εἴτα μεταξύ οὕτως εὐτελεῖ δνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρεμβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, κ. τ. λ.: dico videtur: quia reprehensio ad sola duo reliqua vocabula, ἐπέστειλεν et κυρίῳ pertinere potuit; siquidem Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom. X, 16, p. 632, στρατοπεδάρχην τοῦ τάγματος, et στρατοπεδαρχίαν τοῦ τάγματος: *tribunum* et *tribunatum legionis* dixit. Lucas Act. Ap. XXVIII, 16, Praefectum Praetorio; Anonymus apud Suidam in Βασιλικός, exercitus ducem, significavit. In Stephani Thesauro et Schotti Appendice, sine auctoritate relictum est.

P. 90: ὅπως νεμεσῶν μεδαίς.] In promptu erat vera correctio νεμεσῶν, quam protulit Dorvillius ad Charitonem p. 498, quamque confirmat pervulgata confusio literarum ν̄ et η̄, de qua saepe monuimus.

P. 50: ἀγῶνας, παρὰ τὴν Ἀνατέλιον ἐλθὼν — τῆς
 Ἐλ.

**Ἑλλάδος.] Hujus periodi plures partes excidisfe, et sic fere restituendae videntur: ἀγῶνας· Ὁ μὲν οὖν Προαιρέσιος παρὰ τὸν Ἀνατόλιον ἐλθὼν, ἤξιου αὐτὸν δεῖσθαι τοῦ ἐπάρχου βεβαίου τὴν χάριν, καὶ συνηγόρους ἐκάλεσέ τινας τῶν Ἀθηναίων· καίτοι φάσκων οὐκ ἔχειν Ἀθηναίους μόνους, ἀλλὰ σχεδόντι πάντας τοὺς περὶ-
 δευμένους τῆς Ἑλλάδος.**

P. 90: ὥσπερ ἵππος εἰς πιδίον κληθείς.] Vetus mea ad hunc locum annotatio, ab Editore reposita, ejusmodi est, ut appareat nullam fuisse causam, quare ἵππος in ἱππεὺς mutaretur: quod et Ruhnkenius monuit in epistola sua, qua privatim mihi respondit ad Epistolam Criticam recens editam: quam et nos in altera siquando hujus editione prodemus. Sic autem ille, „*utrumque dici, ἵππον et ἱππία προκαλεῖσθαι, ad Platonis Scholiasten ostendam.*” At in ejus adversariis ad illum librum nil tale reperimus. Huc pertinet Macrobius Saturnalium VI, 9, *equitem et equum multis in causis promiscue usurpari docens.*

P. 91: ταχὺ μάλα μετέστησεν εἰς τὸν ἀρχαῖον ὄγκον τὰ γινόμενα] i. e.: et valde celeriter dona in antiquam gravitatem restituit, i. e.: frumentum à Caesare donatum sic oratione exornavit, ut illud et obtineret tamquam antiquae Athenarum gloriae debitum. Sic τὰ γινόμενα aliquando valet, ea quae solent fieri, commoda, utilitates, fructus: nec infrequens est Aristidi, quem posterī classicum

[X] 3

scrip-

scriptorem et legitimum imitandi exemplum habuerunt, Eunapius etiam θεῖον divinum vocavit: v. c. Epitaphio in Alexandrum T. I, p. 81: τὸ γινόμενον περὶ τοῦ ἐκαίνου, *laudandū mos et officium*. Pannegyrico in Templum Cyzici p. 244: πᾶσιν ἔξεστιν ἄρχειν τὰ γινόμενα· *cuique suo loco licet imperare*. *μοx* p. 246, ἀπολαύειν τῆς ἀρχῆς τὰ γινόμενα· *imperio, quantum licet, frui*. Gratulatione ad Smyrnaeos p. 270: τῆς νῦν ἀνιούσης ἡμῖν πόλεως ἀπολαύων τὰ γινόμενα, *de resurgente nobis urbe, quantum fas et justum est, frui*. De Concordia Urbium, p. 523: γινῶναι τε ἀλλήλους, καὶ τιμῆσαι τὰ γινόμενα· *inter se agnoscere, digneque honorare*. Ibid. p. 527: τὴν νόμιμον καὶ γιγνομένην μάχην ἀφέντας· *omittentes justam et legitimam pugnam*. T. II. Or. Plat. I, p. 32: τίς ἂν οὖν λόγος μᾶλλον σώσειε τὸ γινόμενον; *quascumque igitur oratio magis proposito conveniat: i. e. probabilitatem servet*. Or. Plat. II, p. 158: Κίμων — τὸ γινόμενον τῇ πόλει διεσώσατο. *Cimon — ratam partem urbi servavit*. Ibid. p. 294: εἰδόμεν εὐφημεῖν τὰ γινόμενα· *debitam cuique laudem tribuamus*: p. 308: τὰ γινόμενα αὐτοῖς ἀπαιτοῦντες· *debita sibi reddi postulantes*: p. 314: μὴ τῆς γινόμενης αἰδοῦς καὶ Φιλανθρωπίας τυγχάνειν· *debita reverentia et humanitate privari*. Legatione ad Achillem p. 427: δίκην — παρ' αὐτοῦ τὴν γιγνομένην λαβεῖν· *justam poenam ab aliquo exigere*. Alia ad Plutarchum dedimus Opp. Moral. p. 86, A.

P. 911

P. 91: καὶ τοῖς λεγομένοις ἐπεχόρευεν, ἐπιδεικνύ-
μενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.] Junius nil fani reddit:
demum exsiluit, ubi perorasset, postquam arrepto
themate specimen sui exhibuisset. Priorem partem
correxuit Cresollus in Theatro Rhetorum, III, 17,
p. 254, sic probabiliter vertens, *exsultavit dicendo.*
Alteram sic accipiam, ut sensus sit, *declamatorium*
illud exsultandi officium huic argumento adhibens.
Videatur et J. C. Th. Ernesti in Lexico Rhetor-
icae Gr. p. 134.

P. 91: καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ Φιλοτιμία.]
Et hoc curiosius dictum, perperam à Junio reddi-
tum: *immo oratio ipsa facile prodebat ejus ambi-*
tionem ac gloriae studium. Vertam, et *orationis*
vim efficaciamque comprobavit adeptio doni. Sub-
inde φιλοτιμία significat largitionem ac donum pu-
blice exhibitum; ex quo usu hic accipio pro adepti-
one et confirmatione frumentarii illius muneris.
Demosthenes Pro Corona, p. 349, C: ἐμοὶ μὲν
τοίνυν ὑπῆρξεν — ἐξελθόντι δ' ἐκ παίδων ἀκόλουθα τοῖς
τοῖς πράττειν, χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδε-
μιᾶς Φιλοτιμίας, μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολεί-
πεσθαι. Plutarchus Nicia p. 524, D: χορηγίας
ἀνελάμβανε, καὶ γυμνασιάρχαις, ἑτέροις τε τοιαύταις
Φιλοτιμίαις τὸν δῆμον. Eumene p. 584, A: τὴν πρὸς
Ἡφαιστίωνα Φιλοτιμίαν Ἀλεξάνδρου καὶ χάριν i. e.
munificentiam et liberalitatem Alexandri erga
Hephaestionem. Ibid. p. 585, B: Φιλοτιμίαις τε
καὶ

καὶ δωρεαῖς τὰτε φρονήματα παρεξύναν. Phocione
p. 756, A: φιλοτιμίας τινὰς ἔπαισε καὶ δαπάναι
ὑπόστηναι γενόμενον ἀγωνοθέτην. Dione p. 964, F:
αὐτῷ δὲ Πλάτωνι χορηγοῦντι παιδῶν χορῶ, τόν τε χορὸν
ἤσκησεν ὁ Δίων, καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσε παρ'
ἑαυτοῦ, συγχωροῦντος τοῦ Πλάτωνος τὴν τοιαύτην
φιλοτιμίαν. Ibid. p. 970, F: τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸ
ἀνάθημα τοῦ τυράννου. *Dionysii tyranhi magnificencia
donarium.* Dion Chrysostomus Orat. XXXIX,
p. 487, D: πολλοὶ προετράπησαν φιλοτιμηθῆναι τῶν
πολιτῶν· *multi oīnium peritioi sunt, ut in publi-
cum largirentur.* XLVI, p. 519, A: καὶ περὶ
τοῦ πάππου δὲ τοῦ ἡμετέρου οὐκ ἂν εἴποι οὐδεὶς, ὅτι
ὡς κατήσχυε τὴν πόλιν, οὕτε ὡς οὐδὲν ἀνῆλυσεν ἐκ
τῶν ἑαυτοῦ· τὴν γὰρ οὐσίαν ἣν εἶχε πατρώαν καὶ πατ-
ρῶαν, ἅπασαν εἰς φιλοτιμίαν ἀναλυσας, ὥστε μηδὲν
ἔχειν, λοιπὸν ἐτέραν ἐκτήσατο ἀπὸ παιδείας, καὶ παρὰ
τῶν αὐτοκρατόρων. LXXV, p. 647, A: τοῖς κοινῇ
φιλοτιμουμένοις· *his qui in publicum largiuntur.*
Saepe etiam φιλοτιμία, pro ipso honore et orna-
mento usurpatur. —

Haecenus annotationem hanc conscripseram
auctumno anni MDCCCXII, cum in nostram
Academiam francica ordinatio incidit: hinc Euna-
pius e manibus, nescio quomodo, depositus: anno-
tandi officium intermissum usque ad hunc diem,
qui est 17 Aprilis anni MDCCCXVIII. Interea
vetus oculorum detrimentum increverat: accesserant

πο-

nova, tarditas aetatis, rigor artuum, tremor manuum, alia multa, omnia adversaria studendo: in quo sunt multae magnaeque partes corporis, voluntari in Bibliotheca, librorum sedes nosse, eos inde promere, in pulpitis exponere, evolvere, excerpere; quae plena sunt sudoris, et prorsus illud Hesiodum subijciant τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν. Ut igitur in operis difficultate longe majore, nostra facultate multo minore, lectores nobis ignoscent, si annotationis copiam et frequentiam ad paucitatem et brevitatem revocabimus.

At neque hoc efficere increscens infirmitas sivit: sed propositum opus finire coëgit die XXV Februarii MDCCCXIX.

I N D E X

www.libtool.com.cn

SOPHISTARUM ET PHILOSOPHORUM,

QUORUM VITAE AB EUNAPIO PECU-
LIARITER DESCRIBUNTUR.

Acacius, 100.	Magnus, 102.
Aedesius, 19.	Maximus, 46.
Beronicianus, 120.	Nymphidianus, 101.
Chrysanthius, 107.	Oribasius, 103.
Diophantus, 93.	Parnasius, 95.
Epigonus, 120.	Plotinus, 6.
Epiphanius, 93.	Porphyrus, 7.
Himerius, 95.	Priscus, 65.
Iamblichus, 11.	Proaeresius, 73.
Ionicus, 106.	Sopolis, 94.
Iulianus, 68.	Zenon, 102.
Libanius, 96.	

IN-

I N D E X

www.libtool.com.cn

CRITICUS SCRIPTORUM

IN BOISSONADI ADNOTATIONES.

Achilles Tatius, 198, 204, 206, 207, 297, 304,
324, 342, 380, 447, 560.

Actuarius, 601.

Aeneas Gazaus, 388.

Aesopus, 236, 565.

Albinus, 126.

Anacreon, 261.

Anatolius, 602.

Anna Comnena, 297.

Anonymus Allatii, 402; Bekkeri, 597; de Phy-
siognomia, quem nunc novimus esse Joannem
Mauropum, 526; de Vita Arati, 150; de Vita
Homeri, 556; de Captivitate Pers., 222.

Anthologia Graeca, 143, 224, 502.

Anthologia Latina, 216.

Apollonius Dyscolus, 127.

Apollonius Tyanensis, 439.

Aristaemetus, 153 (cf. p. 346), 173, 194, 209,
257, 403, 511, 580.

Aristides, in indice verborum sub ἡδυνάμην, πλεόν.

Aristoteles, 208. (ab Eunapio testis vocatus, 471.)

[Y 2]

Ar-

832 INDEX CRITICUS

- Arrianus, 270.
 Athenaeus, 128, 184, 1210, 256, 289, 381,
 392, 601. www.libtool.com.cn
 Basilus Seleuc., 572, 582.
 Basilus Caesar. ineditus, 424.
 Boëthius, 142.
 Bruti Epistolae, 211.
 Callimachus, 145.
 Callistratus, 144, 188.
 Christophorus ineditus, 277.
 Conon, 582.
 Damascius, 214, 273.
 Demosthenes, 421; in Indice verborum sub *πρωτο-*
γών; in Novis Addendis ad p. 119.
 Dio Cassius, 267, 532.
 Dio Chrysostomus, 143, 164, 169, 171, 224,
 235, 261, 267, 296, 297, 339, 343, 368,
 471, 556.
 Diogenis Epistolae, 141, 463.
 Dionis Epistolae, 527; et in Indice verborum sub *ἐν*.
 Dionysius Halicarn., 579.
 Dionysius Periegetes, 172.
 Etymologicum M., 583.
 Euripides, 211, 241, 357, 515, 554, 588, 596.
 Firmus, 580. (coll. *Novis Add.*)
 Gorgias, 530.
 Grammatici inediti, 134, 146, 157, 173, 174,
 213, 268, 298, 334, 425, 437, 445.
 Gregorius Naz., 132, 391, 553, 593.
 Heliodorus, 148, 163, 197, 291, 304, 381.

He-

- Heraclides, 288.
 Heracliti Epistola inedita, 424.
 Hesiodus, 164, 426.
 Hesychius Illustris, 321.
 Hesychii Lexicon, 192, 299, 322, 328, 350.
 Hippocrates, 423.
 Homerus, 208. (ab Eunapio allegatus, 275, 487.)
 Iamblichus, 421.
 Inscriptiones, 173, 301.
 Isidorus Pelus., 414, 553.
 Isocrates, 142, 165, 170.
 Josephus, 561.
 Julianus Caesar, 126, 129, 147, 169, 173, 198,
 228, 243, 252, 289, 381, 386, 410, 418;
 560, 579, 582.
 Leonidas Tarent., 161.
 Lexicon Coislin., 481.
 Libanius, 133, 183, 223, 292, 307, 318, 321,
 342, 357, 359, 368, 374, 389, 393, 408,
 438, 557, 569, 577, 586.
 Longinus, 125.
 Longus, 304, 478.
 Lucianus, 177 (coll. p. 568), 201, 230, 273
 430, 483.
 Lucillius, 355, 412.
 Lycurgus, 325, 370.
 Lysias, 505, 601.
 Mallius Theodorus, 174.
 Manasses, in Indice verb. sub *πίνυμαι*.
 Marinus, 153, 189, 302, 411, 526.

- Maximus Tyr., 259, 603.
 Mazaris ineditus, 483, 564.
 Meleager, 215, 241.
 Mimas, 489. (Ceterum in nomine Mimantis Nor-
 thum citius secutus fui. Auctor ille est adhuc
 anonymus. Cf. Catalogum Pythagoreorum Fa-
 bricianum.)
 Moschopulus, 363.
 Nemesis, 133.
 Nicephorus Basilacas, 391.
 Nicephorus Gregoras, 130, 134, 135, 440; ine-
 ditus, 200, 286.
 Nilus, 599.
 Onosander, 192.
 Paulus Apost., 127.
 Pausanias, 511, 552, 566.
 Petronius, 599.
 Petrus, 459.
 Philemo, 442, 603.
 Philippus Solitarius, 550.
 Philostrati, 123, 125, 140, 151, 159, 172, 173,
 181, 182, 183, 188, 194, 198, 202, 208,
 218, 225, 226, 230, 232, 233, 234, 237,
 241, 256, 257, 258, 268, 271, 272, 284,
 289, 296, 304, 325, 342, 366, 368, 372,
 379, 383, 396, 397, 400, 405, 408, 448.
 Photius, 145, 349.
 Phrynichus, 232 (cf. p. 577), 600.
 Pindarus, 253, 435, 512, 581.
 Plato, 163, 259, 307, 373, 483.

Pla •

- Plotinus, 191.
 Plutarchus, 306, 320, 345, 487, 527, 572,
 593, 601. www.libtool.com.cn
 Polemon, 310, 420, 432, 564.
 Polybius, 219.
 Polyaenus, 557.
 Porphyrius, 168, 304.
 Proclus ineditus, 257.
 Procopius, 549.
 Quintilianus, 444.
 Scholiastes Aeschinis ineditus, 362.
 ——— Aeschyli, 446.
 ——— Arati, 173.
 ——— Aristophanis, 275, coll. *Novis Addendis*.
 ——— Juvenalis, 166.
 ——— Luciani, 146, 318 (coll. p. 583), 364.
 ——— Philostrati, ineditus, 188, 339.
 ——— Platonis, 414.
 ——— Synesii, ineditus, 151, 171, 213, 264,
 363, 389, 420, 438.
 Secundus, 216.
 Socraticae Epistolae, 400.
 Stephanus Byzant., 411.
 Suidas, 221, 270, 272, 293, 317, 325 (coll.
 p. 538), 334, 339 (coll. p. 545), 358 (sed
 levidensis haec est observatiuncula), 410, 414,
 437 (coll. p. 540), 444 (coll. p. 501), 468,
 471, 473, 481, 502; et passim in Fragmentis.
 Synesius, 127, 132, 171, 186, 194, 201, 202,
 [Y 4] 221,

336 INDEX CRITICUS SCRIPTORUM.

- 221, 234, 266, 269, 306, 311, 334 (coll.
p. 590), 364, 371, 381, 389, 420, 421.
- Themistius, 123, 140, 154, 165, 170, 201, 204,
223, 232, 253, 255, 261, 268, 305, 314,
315, 316, 320, 342, 347, 377, 398, 421,
431, 445, 447, 462, 487, 565, 569, 572,
577, 582,
- Theocritus, 154, 557.
- Theodorus Hyrtac., 561.
- Theodorus Icon., 592.
- Theodorus Presbyter, 127.
- Theodorus Prodromus, 511, 604.
- Theophanes Nonnus, 601.
- Theophrastus, 153, 161.
- Theophylactus Simoc., 124, 138, 144, 159, 195,
201, 230, 266, 269, 286, 290, 373, 378,
420, 439.
- Velleius Paterculus, 166.
- Virgilius, 211.
- Xenophon, 277, 321, 440, 446, 505, 568.
- Xenophon Ephes., 559.
- Zonaras, 482, 531.
- Zosimus, 457, 491, 496, 533, 540, 588.

IN

I N D E X

www.libtool.com.cn

CRITICUS SCRIPTORUM

IN WYTTEBACHII ANNOTATIONEM.

Achilles Tatiſ, 150.	Hermias in Phaedrum,
Agathias, 138, 139.	173.
Alciphron, 90.	Himerius, 68, 97, 168,
Amphis Athenaei, 79.	186, 321.
Antiphanes Stobaei, 35.	Horatius, 120.
Appianus, 49.	Iamblichus, 14, 55.
Apuleius, 178.	Isidorus, 50.
Aristaenetuſ, 65.	Julianuſ, 48, 62, 190.
Aristides, 74, 204, 238.	Libaniuſ, 72, 98, 167,
Athenaeuſ, 79.	170, 251, 256, 257,
Cyrilluſ, 43.	258.
Damaſciuſ, 152.	Lucianuſ, 240.
Dio Chryſoſt., 66, 174,	Jo. Lyduſ, 72.
227, 243, 274.	Manetho, 31.
Eunapiuſ in Fragmentiſ,	Marinuſ, 178.
83. (Cf. Eunapii Frag-	Muſoniuſ Stobaei, 36.
mentum 68, p. 537.	Nicoſtratuſ Stobaei, 20.
EDIT.)	Olympiodoruſ, 52.
Euripideſ, 176.	Pauſaniaſ, 177.
Euſebiuſ, 198.	Philoſtratuſ, 45, 243.
	[Y 5] Pin-

338 INDEX CRITICUS SCRIPTORUM.

Pindarus, 139.	Stobaeus, 20, 35, 36,
Plato, 199, 226, 247.	69, 171.
Plutarchus, 10, 12, 69,	Suidas, 36, 45, 58,
105, 145, 177, 178,	82. (Cf. Fragm. Eu-
179, 194, 205.	napii § 68. EDIT.),
Porphyrius, 36, 177,	117, 267.
229.	Synesius, 57, 65; 220.
Proclus, 52.	Tzetzes, 209.
Propertius, 188.	Xenophon, 8, 207, 228,
Psellus, 187.	234.
Socrates, 189.	Zeno Stobaei, 69.

IN

I N D E X

www.libtool.com.cn

IN

BOISSONADI ADNOTATIONES.

A.

α et ευ, 284, 462, 579. et ει, 225. et ου, 195, 318, α et φ, 470.

Ἀβδηρίτης et αὐδηρίτης, 173.

Ablabius, 211.

ἄβρδς, 173, 174. ἄβρότεραι ἢ κατὰ αἰχμάλων, 479. ἄβρας et ἄκρας et εὐβοας, 407.

ἀγαθὸν ἔχειν θυμὸν, 245.

ἄγαλμα περιπατοῦν, 208.

ἄγειν educate. ἡγμένος, 157.

ἄγειν εἰς τινα, 298, 586. ἄγειν διὰ στόματος, 288, 585. ἄγειν et ἄδειν, 288, 585.

ἀγήρως καὶ ἀθάνατος, 349, 592.

ἀγωγή, 425.

ἀγὼν omittitur, 340, 344. ἐπιτάφιος, 348.

ἄδαμάντινος, 505.

ἄδεισμος Φρουρὰ, 470.

ἄδηκτος, 401.

adjectiva masculina cum nomine foeminino, 370.

ἄδρδς, 268, 549; et in *Novis Addendis* ad p. 268.

ad-

adverbia in *δόν*, 222.

Aedesius, 178.

Aegyptii ἐπὶ ποιητικῇ μαίνονται, 386.

ἀει, sensu peculiari, 223, 576.

Aelianus Syedriensis, 497.

Aeschines Medicus, 355.

Aesculapius, 415.

ἀήρ, *ἀέρες*, 480.

Ἀζουτρίων, 374.

Ἀθηναίων pro *Ἀττικῶν*, 551.

Ἀθηῶν et *Ἀθηναίων*, 374.

ἀθληταὶ ἄνδρες, *παρτιγες*, 278, 584.

ἀθυμία κατέχει, ἔχει, 209, 355.

αι et *ε*, 238, 295, 297, 344.

αἰδημόνως, 315.

αἶμα νοσεῖν, 388.

αἰμύλιος, 548.

αἰνιγματώδης, 162.

αἰρεῖσθαι, 228.

αἶρειν τὸ χεῖρε, 570.

αἰτεῖν τι λαβεῖν, 459.

αἰτιασθαι, non *αἰτιᾶν*, 207.

αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, 477.

Acacius, 545.

ἄκαμptos καὶ *ἀμετάστατος*, 271.

ἀκίνητος, 303.

accusativus in Inscriptionibus pendens, 383. —
consequentiae, 248.

ἀκοή, 378.

ἄκονσι, 479.

ἀκρύειν

- ἀκούειν καὶ ὁρᾶν, 204, 574.
 ἄκρος et ἄβρós, 352, 407. — ἄκρος εἰς τι, ἐπὶ τινι,
 352, 353. — εἰς ἄκρον, 128, 557. οἱ ἄκροι, 397.
 ἀκύθηνος, 229.
 ἀλαζονεία καὶ τύφος, 443.
 ἀλαθσκοπία, 160.
 ἀλεκτορίς, 338, 492.
 ἀλεκτρυονάδης, 541.
 Alexander Magnus, 1.
 Alexandriae laus, 43.
 ἀλεσμός, 312.
 ἀλήθεια ἀγαθῶν ἡγεῖται, 357.
 ἀλισμός, 312.
 ἀλιτενὴς, 497.
 ἀλλὰ et ἀλλ' οὐ, 318.
 Allarichus, 52.
 ἄλλος ἀλλαχοῦ, ἀλλαχῇ, 199. — ἄλλος et ἄνθρωπος,
 421. — ἄλλοις et αὐλῆς, 321. — ἄλλα et ἄλογα, 566.
 ἄλογα ζῶα, 439, 603.
 Alypius, 16.
 ἀλύπτος, 231.
 ἀλφηστῆς, 173.
 ἀλφιτοπωλικός, 214.
 ἀμαρτάνειν, 492.
 ἀμείλικτος, 515.
 Amelcius, Amerius, 167. Vide nunc Creuzerum
 ad Procl. in Alcib. p. 701.
 ἀμετρόκακον, 514.
 Ammonius, 185, 141, 560.
 ἀμπέλιον, 239.

ἀμυ

ἀμυστή, 293, 544.

ἀμφί· αἱ ἀμφὶ τὴν γυναῖκα κληῖται, 325. ἀμφὶ τι ἀ-
ναι, 256. www.libtool.com.cn

Amphiclea, 91.

ἀμφίμαλλοι tapetes, 478.

Ἀμφιον, ἀμφιον, 578. (legitur Ἄμφια in Palladio
Vit. Jo. Chrysost. p. 51; et in Aetis Bacchi
martyris p. 123; Ἄμφιον in Timarione c. 43-).

ἀνὰ τὰ πρῶτα, τοὺς πρώτους, 180, 257, 580. ἀν in
compositione et ἀν, 263, 582.

ἀναβλέπω, 140, 380.

ἀναγωγὴ, 551.

ἀναδραμεῖν, 153, 480.

ἀναιρεῖν de oraculo, 326.

ἀνακεῖσθαι, 339.

ἀνακηρύττω, 168.

ἀναλγῆσθαι, legere, 144.

ἀναπλάσσειν, 480.

ἀνάπτω, 533.

ἀνασελιν ἐσθῆτα, 346.

ἀνάστημα, 498.

ἀνατίθημι, 271.

Anatolius, 175, 378.

ἀναυδος, 273.

ἀναφέρειν (γένος) εἰς τινα, 298. ἀναφ. ἐαυτὸν, ἑ-
αυτὸν ἑαυτῷ, 323. ἀναφέρειν (φύσιν, πνεῦμα),

324. ἀναφ. ἀμάρτυρα, . . εἰς τινα, 326. ἀναφέ-
ρεται ἡ γνώσις ἐπὶ τὸν βασιλέα, 475.

ἀνδριάντι συντυγχάνειν, 272. ἀνδριάντος ἀμνηστία, 303, 583.

Andromachus, 172.

ἀνίδην et ἀναίδην, 297.

ἀνέλπιστος et ἀνέμπληστος, 431.

ἀνίχῳ, 494.

animae equi bini e mente Platonis, 448.

animalia muta, 440.

animus unus, corpora duo, 593.

ἄνισος, 465.

ἀνίστημι · ἀνιστηκέναι εἰς ἓνα τὸν πόδα, 77. ἀνιστη-
κώς, 498. τὰ ὦτα ἀνιστῆκει αὐτῷ, 359.

ἀνιχνεύω, 143.

ἀνοιδήσασα ἐπανάστασις, 528.

ἀνορθοῦσθαι καὶ διαυχνίζεσθαι, 539.

ἄνοσος, 285.

Ἀντέρως, 187.

ἀντιζηλοτυπία (?), 475.

Antiochia Mygdoniae, 412.

Antiochia Syriae a Seleuco condita, 96; a Persis
obsessa, 29, 548.

ἀντίτυπος, 534.

Antoninus philosophus, 265.

ἄντυξ, 367.

ἄξιωμα · οἱ ἐν ἀξιώματι προβεβηκότες, 331.

aoristus et imperfectum permutata, 431.

ἀπαγγέλλω et ἀξαγγέλλω, 248.

ἀπαγορεύω, 531.

ἀπάγχομαι, 212.

Apamea Bithyniae, 119.

ἀπαντάω, 235.

ἄπαντος et οὐ παντός, 318.

ἀπᾶ-

ἀπάσαις κρίσει, 359.

ἀπελέγχειν, 252.

ἀπελθεῖν, *morì*, 79, 196.

ἀπιέναι, *morì*, 355. ἐξ ἀνθρώπων ἀπιών, 43. Cf.

Fac. ad Pausan. III. 21. — ἀπίοντες ὄχοντο καὶ

ἀπήσαν, 272.

ἀπηχθῆσθαι, 160.

ἀπὸ et ἐπὶ, 155, 226, 295. — et ὑπὸ, 283, 443. —

ἀπὸ σκηνῆς, 206. ἀπὸ στόματος, 307. — ἀφ' ἐν-
τοῦ, 197.

ἀποβλύζειν, 208.

ἀποδασμος, ἀποδασμός, 476.

ἀποδεικνύειν τινὰ παῖδα, 238, 517.

ἀπολαμβάνω et ὑπολαμβάνω, 283. ἀπολαβὼν et ἀπο-
λαύων, 173, 567.

ἀπολάμπω, 294.

ἀπολαύω in malam partem, 336.

Apollonius Tyanensis, 137, 138, 445.

ἀπολύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, 318.

ἀπολωλὸς φθίγγεσθαι, 404.

ἀποπροσποιεῖσθαι, 195.

ἀπόρροια, 266.

ἀποσημαίνεσθαι, 369.

ἀποτραχηλίζω, 590.

ἀποτρέψας et ἐπιτρέψας, 15.

ἀποφαίνειν τινὰ παῖδα, 305, 317.

ἀποφάσκω, 472.

ἀποχώρησις, 256.

ἀποψήχω et ἀψύχω, 332.

ἐπρίξ, 443, 586.

Apsi-

Apsines, 337.

Aquilinus, 167.

Arati genus, 150.

Arbogastes, 512.

Archidami dictum, 413.

Archytas, 109.

ἀρετὴ ἠθικὴ, 546.

ἀρβανήσαντες et ἀριθμήσαντες, 328.

Aristides rhetor, 95. ejus dictum, 82, 366.

ἄριστος εἰς ἄκρον, 128.

Aristophanes non fuit auctor mortis Socratis, 207.

ἄρρηκτος et ἄρρητος, 190, 569.

Artabri, 312.

Articulī duo vicini, 230.

ἐρτύειν ἐπιβουλήν, 364, 594. οἶνον, 214.

ἔρχειν χειρῶν ἀδίκων, 465.

ἔρχομαι et αὖχομαι, 461.

ἄσβεστος, 546.

ἀσθένεια, 284.

Asiae provincia, 238, 316, 319, 589.

ἀσχεῖν δικαιοσύνην, 12.

ἄσκησις, 443.

ἀσκολία, 294.

ἔσπευσας, 404.

ἔστρον ψαυεῖ ἢ δόξα, 226, 577.

ἄστυλος, 334.

ἀσφαλῶς, 546.

πτάσθαλος, 525.

ἄτεγκτος, 273, 583. et ἄτακτος, 273.

ἀτίκμαρτος, 473.

[Z]

Ἄτη

* Ἀτῆς λειμῶν, 268, 582.

ἄτοπος νοῦς, 271.

ἄτρυτος, 432, 602.

* Ἀττικὴ μούσα, 103.

ἄττικοι et εὐτικοι, 404.

ἄτυχεῖν τι, 460.

αυ et αβ, 172. et αν, 306. et ου, 327.

augmentum η pro ε, 148. augm. neglectum in plusquamperfecto, 304, 587.

αὐθις et αὐτῆς, 306.

αὐτῆς et ἄλλοις, 321.

αὐξόμενος ἄνω, 194.

αὐτίκα, 141, 560.

αὐτὸς· αὐτὸ τοῦτο, 128. αὐτοῦς et ρὺ τοῦς, 327.

αὐτοῦ et ἡ ταῦ, 229. αὐτῷ et οὗτω, 438, 448.

αὐτῷ et αὐτῶν, 226, 261. αὐτοῖς et αὐτῆς, 146.

αὐτῶν et ἄττικῶν, 583. αὐτὴν et ἂν τὴν, 306.

αὐτὴν et ἄντικρυς, 261. αὐτοῖς et ἄττικαῖς, 275, 583.

αὐτοσχέδιος, 446.

ἀφαιρεῖσθαι πᾶσι τινας, 417, 601.

ἀφηλικέστερος, 239.

ἀφθονος· ἐν ἀφθόνοις, 220, 576.

ἀφίημι· ἡφίει, 489. ἀφιεῖς et ἐφ' ἧς, 295.

ἀφικνεῖσθαι τινας, 442, 579. ἀφικνεῖσθαι εἰς ἔρως, 256. ἀφίκετο et ἀφίητο, 290.

ἀφορῶν, ἀφθορῶν, ἀφθορῶς, 272.

ἀφραστος, 276.

ἀφροδίτη καὶ λύρα φιλοσοφίας, 135. ἀφροδίτη ἐπ' αὐτῇ,

ἐπεκάθητο ποτὶς χεῖρας, 229, 287.

ἄχανος, 39.

ἀχλὺν

ἀχλὺν σκεδάσαι, 140.

ἀχρεῖος, 471.

ἀχρηστος, 471. www.libtool.com.cn

B.

β et v, 172, 567. et θ, 476. et κ, 176, 229.

B et V, 173.

βάδην καὶ μόλις, 594.

βαδίζειν ἄλλην, 184.

βάθος et βάρος, 376, 596.

βαθυγνώμων, 332.

βαθὺς et βαρὺς, 311, 585. Βαθὺ γῆρας, 171, 567.

βαθὺς πλοῦτος, 585.

Baïae, 15.

βαλάντιον, 526, 604.

βαλεῖν et λαβεῖν, 215. ἐβλήθη et ἐκλήθη, 229. βαλ-
λόμενοι et ἀλλόμενοι, 275.

βαρὺπλοῦτος, 289.

βαρὺς, 289, 341.

βασιλεία ἀπόρρυτος, 376.

βασιλεύειν τῶν λόγων, 382. βασιλεύοντα Ῥώμη, 382.

Βασιλεὺς, *Rex Persarum*, 236.

beatus, 175.

βεβαπται et κέκαπται, 176, 568.

Beconicianus, 454.

Βηρυτὸς, 374, 375.

βιάζεσθαι, 398. εἴ που βιασθεῖη, 432.

βιαιοτέρῳ et βιοτέρῳ, 260.

βιβάζειν et εἰκάζειν, 172. ἐβιβάζοντο et ἐβιάζοντο, 398.

[Z 2]

βι-

βιβλιδιον, 251, 268. et βιβλιον, 409.
 βιβλιοθήκη ἑμψυχος, 154, 562, et in *Add. Nov.*
 βλακεία, 317.
 βλακός, 317.
 βλάξ, 317.
 βλέπω et βλέπτω, 380.
 βούλομαι καὶ δύναμαι, 148. βούλεται γάρ, 129.
 βραδύτης, βραδυτής, 215.
 Byzantium, 207.
 βωμοὶ θερμοὶ, 151, 562, et ibi *Nova Add.*
 βωμολοχία, 404.

Γ. G.

γ et τ, 295, 435. et π, 257. et δ, 288.
 Gadara, 15.
 -Gāinas, 523, 536.
 Γαλατικὸς et γαλακτικὸς, 380.
 Galba, 5.
 γαλῆ, 446.
 γάμος, υχογ, 330, 589. — γάμων et μάγων, 233.
 γὰρ et παρ, 257. et γέ, 570.
 γαστήρ· τὰ περὶ γαστέρα, 522.
 γέ et δέ, 198. γέ et τέ, 149, 271, 391, 430,
 442. γέ et τί, 315.
 γείτων· ἐκ γειτόνων, ἐν γειτόνων, εἰς γειτόνων, 354.
 γελᾶν, μειδιᾶν, 297.
 γελασεῖω, 180.
 γέμειν τόνου, 408.
 . genitivi usus cum ellipsi voculae τῖ, 592.

γῆ

γῆρας βαθὺ καὶ λιπαρὸν, 171, 567.

Geryon, 78, et *Nov. Add.*

Gigantes in fabulis, 44.

γίνεσθαι ὦν, 300. εὖ, καλῶς γεγονῶς, 492, 549.

γενέσθαι καὶ τραφῆναι, 200. γενέσθαι καὶ κληθῆναι,

549. γινόμενον οὕτως, 558. γίνεσθαι τινος, 194,

572. γίνεσθαι εἰς τι, 600.

γλῶσσαν βασιλικὴν πιστεύεσθαι, 501. γλῶτταν θέμις
δοῦν ἀποσημαίνεσθαι, 369,

γνησίως, 262.

γνωστής, 445.

γόνυ, 233, 578.

γοητεία, 227, 445.

γοητεύειν, 177, 234, 568.

γράμμα et πρᾶγμα, 421. — οὐδὲ γράμματα εἰδώς,
305.

γράφω· ὁ ταῦτα γράφων, 180. ὁ γραφόμενος· ὑπὸ τοῦ
λόγου, 129.

Δ. D.

δ et λ, 262.

δαίμων, 247.

daemon malus in balneo, 10, et ibi *Nova Addenda.*

δάκνω, 241, 579. δάκνῃν τὰ χεῖλη, τὴν γλῶτταν,
246, 343, 579.

δάκρυον ποταμῶδες, 541. δακρύων θάλασσα, 542.

Damis, 179.

dativus absolutus, 217, 433. dativus in construc-
tione cum εἶναι, γενέσθαι, esse, 373, 526.

[Z 3]

22

δὲ post parenthesis, 213, 575. δὲ et γὰρ, 198.

δεινός, 303. δεινὸν et κακὸν, 310.

δεκάζω, 363.

Demetrius, 139.

Demonax, 145.

Dexippus, 174.

δὴ et διὰ, 348, et δεῖ, 533. δὴ τότε, 542.

δρόμ, 299.

διὰ et δὴ, 348. διὰ et δυο, 212. διὰ ταχέων, 401.

διὰ μακροτέρων, 42.

διαβαίνειν τοῖς ποσὶ σφλερὸν, 523.

διαβλλειν, 399.

διαβασίς et διάθεσις, 476.

διαδάκνειν τὰ χεῖλη, 343.

διαδέχεσθαι. διεδέχθη τῆς στρατηγίας, *successoratus habuit in imperatorio munere.*

διαδουλοῦν, 46.

διαθρησις, 303.

διαιρέσεις, *partitiones*, 379.

διάκειμαι ἐλεεινῶς, ἐλεεινός, 353.

Liaconi, 45.

διακρατησις, 486.

διαμαρτάνω, 235, 433.

διάμετρος, 534.

διακείρω, 230.

διαπερονᾶσθαι, 513.

διαπῆξαι, 131.

διαπράττεσθαι, 333.

διαρβροῦσθαι, 512.

διαρρεῖν, 238.

διὰ-

- διόστημα subauditur, 337.
 διασφλγισθαι κατὰ τὸ μέσον, 471. διασφ- σφραγίζει
 513. www.libtool.com.cn
 διατείνω, 573.
 διάτονος, 344.
 διατριβεῖν περὶ τόπον, κατὰ τόπον, ἐν τόπῳ, 256, 580.
 διαυχενίζεσθαι, 539.
 διαφέρω et διαφθεῖραι, 431, 594.
 διαφορὰ et διαφθορὰ, 361.
 διάφορος et δύσφορος, 212.
 διαφυλάττειν ἥθος, 334.
 δίδοναι τὸν λόγον, 343.
 διειλέχθη, διελέχθη, διηλέχθη, 334.
 διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν, 535.
 διεξανίστασθαι, 522.
 διέστειχεν et διέστειλεν, 290.
 διατάβη et διατέθη, 204.
 διέτεινεν et διέτεμεν, 149.
 διηρημένος et διηρημένος, 220.
 Dii terras invisentes sub humana specie, 249.
 δίκαιος, ἡ, 371, 595. Adde nunc Porsonum ad
 Iphig. T. 1202. — τοῦ δικαίου λόγος, λογισμὸς, 471.
 Dinarchus, 558.
 Dio Chrysostomus vel Ozostomus, 137, 559. Dio
 imitatur Phaedonem, 398.
 Diocletianus, 493.
 διογκύλλεσθαι, 441.
 Διόνυσος et Διονύσιος, 150.
 Dionysius Epistolographus, 454.
 Diophrantus, 338, 359, 388.

351 INDEX IN BOISSONADY

διοσημεία, διοσημεία, 345, 493. Cf. Hesych. in
διοσημείον; Brunck. ad Acharn. 171.

divinationum genera varia, 445.

διψάς, 293.

διψῶ, κυρίως, 215, 575.

δοθέντων et δοκούντων, 289.

D. Dominicus, 180.

δόξα τῶν ἄστρον ἔψαμε, 226, 577. δόξα et λοξή, 377.

δοξάζω, 324.

δόξαν, 482.

δορυφορία, 290, 586.

δράμα, 500, 604.

δρόμος λέγων, 231.

δύνασθαι, 155, 563. δύν. και βούλεσθαι, 148.

δύο και εἷς, 358.

δυσ et δια, 263. et δια, 212.

δύσλυτος et δύσκλητος, 462.

δυσχωρία et δισχ., 263.

E.

εαυτοῦ et εμαυτοῦ, et σιαυτοῦ, 342, 591.

εγγεγραφώς et συγγεγραφώς, 140.

εγκαίμαπτεσθαι, 555.

εγκαταλαμβάνεσθαι, 474.

εγκύκλιος, 492.

εγχειρίζω, 246.

εγχερίπτω, εγχερίμπτω, 303.

εθελοντής, 229.

εἰδέναι και γνώσκειν, 164, 565.

ἡδωλον, 284. (Cf. not. ad Praef. Edit.)

εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, 164, 565.

εἰμὶ ὢν, 357, 593. εἶναι καὶ παλαιῖσθαι, καὶ λέγε-
σθαι, καὶ ὀνομάζεσθαι, 549. εἶναι καὶ γυγενῆσθαι,
310, 546, 587. εἶναι καὶ ὀφθῆναι, καὶ δοκεῖν, 227.
εἶναι ἐν τούτοις, πρὸς τούτοις, 364. — εἶναι γίνο-
σθαι, 419. ἔστι τε καὶ εἶναι, 419, 454.

εἰπεῖν· εἶπε et ἔφη, 284. εἶπε et ὑπὸ, 188,

εἰς et εἰ καὶ, 348. εἰς et καὶ, 562,

εἰς, aliquis, 345, 591. εἰς καὶ δύο, 352, 592.

εἶτα et εἴτε, 296,

εἰώθεσαν et εἴσεσαν, 229. εἰωθὸς et εἶθος et ἥθος, 251.

ἐκ et ἐν, 188, 291. et ἐς, 307. ἐξ ἑαυτοῦ, 197,

Ἐκατήσιον, 50.

ἐκβάλλευσσις, 263.

ἐκβάλλειν λόγους, 590,

ἐκβιάζεσθαι εἰς τι, 398.

ἐκεῖ et ἔχει, 336. et ἐκεῖνος, 505.

ἐκεῖθεν et ἐκεῖσε, 391.

ἐκεῖνος cum emphasi, 377, 596,

ἐκεῖνῃ adverbiascit, 505.

ἐκκρεμάννυσθαι τῶν λόγων, 203, 573.

ἐκμαγεῖον, 402.

ἐκμάττεσθαι, 157.

ἐκμελῆς, 508, 531.

ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, 400. ἐκπίπτειν de oraculo, 538.

ἐκφύς et ἑμφύς, 188.

ἐλαφώδης, 541.

Eleutheropolitae, 537, 538.

[Z-5] 353

254 INDEX IN BOISSONADI

- ἔλκω, *sugere, bibere*, 293, 586. ἔλκω de cūq
 in machina, 462.
 ἐλάδς et ἐλαῖς, 239.
 ἔλαον, *regamus, non christianus*, 229.
 ἐλλάβην, 140.
 ἐλαίον, *expressio, potestate media*, 309.
 ἐλαῖς, *expressio*, 309, 587; παρὰ τὴν ἐλαῖαν, 239.
 ἐπὶ τὰς ἐλαῖας, 240.
 ἐλαῖν ad oratores translatum, 365, 595.
 ἐλατ. δς, 244.
 ἐλατρελέμενος, 250.
 ἐλαφίαν, 540.
 ἐλαφικία, 544, 571.
 ἐλαφτεύειν, 551.
 ἐ abundat, 124. ἐ et εἰ, 323, 149.
 ἐλαγχαί, 184.
 ἐλαφῆς et ἐν ἐλαφῇ, 262.
 ἐπιθεσις rei et personae: in Ael. Wyttenb. ad p.
 100, 112.
 ἐλδω et ἐλδών, 502.
 ἐλδός et ἐλδός, 323.
 ἐλγανθὸς et ἐλγανθός, 454.
 ἐλδρύνειν, 397.
 ἐλως et ἐλως, 379.
 ἐλγανθός, 454.
 ἐλγανθός ἐλγανθός, 239.
 ἐλγανθός ἐλγανθός, 239.
 ἐλγανθός, 454.
 ἐλγανθός, 454.
 ἐλγανθός ἐλγανθός, 454.

ἐντοσθεν, τὸ ἐντοσθεν, 572.

ἐντυγχάνειν βίβλῳ, 126.

ἐξαγγέλλω et ἀπαγγέλλω, 248.

ἐξαπευθέως, 228.

ἐξαπιναίως, 365.

ἐξαρτῆσαι μηχανὰς, 364.

ἐξείργεσθαι τόπου, 387.

ἐξηγεῖσθαι, 435.

ἐξηγήσεις, 295.

ἐξῆς et ἐξῆν, 463.

Exceptores, 369.

Ἐξόνιος, 311.

ἐξουσία, 436, 602.

ἐξω γοητείας, 227. ~~ἐξω χωρὶς~~, 236. λόγῳ, βαπτίᾳ, 442. ἐξω et ἐξωθεν, 236.

Ἐπάγαθος, Epagathus, 338.

Ἐπαρχαῖος, 590.

ἐπαινεῖν, 269.

ἐπαῖω, 311.

ἐπανθεῖν, 227.

ἐπαρχος, 212, τὸν ἐπαρχον ἔχων, 100, et in Add. 1. Wyttenb.

ἐπειδὴ et ἐπειδὴν, 284, 400. et ἐπὶ δέ, 299.

ἐπελθεῖν, τὸ ἐπελθόν, 215.

ἐπεξέρχεσθαι, 401.

ἐπήρεια, 408.

ἐπὶ et ἐν, 441. et περὶ, 225. et ἀπὸ, 197. et ὑπὸ, 197. ἐφ' ἑαυτοῦ, 178. ἐπὶ παιδὶ τελευταῖον, 395, 430, 599.

Epigonus, 453.

ἐπι.

356. INDEX IN BOISSONADI

- ἐπιδημία θεοῦ εἰς ἀνθρώπους, 138, 559.
 ἐπιδίδωμι, 154, 191, 202, 573.
 ἐπιδρομή· ἢ ἐπιδρομῆς, 135, 149.
 ἐπικαθῆσθαι χεῖρας, 287.
 ἐπίκληρος, 243, 579.
 ἐπίκλησιν, πορ τὴν ἐπικλ., 562.
 ἐπικλύζειν, 510, 604.
 ἐπιπρότεια subauditur, 186.
 ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι, 320. Cf. Notit. Manuscripta
 293.
 ἐπινεύω, 249.
 ἐπινοῶ τινα τινὶ πράγματι, 321.
 ἐπισπέρχειν, 536.
 ἐπισπόμενος εἰ ἐπισπώμενος, 400.
 ἐπισχεῖν μικρὸν, 252.
 ἐπιταχθὲν οὕτως, 341.
 ἐπιτρέχειν, 197, 572. ἐπιτρέχοντι εἰπεῖν, 135, 149.
 Eriphanus, 338, 359, 387, 388.
 ἐπιφώνημα et ἐπιφθόνημα, 295.
 ἐραστῆς δόξης, 373.
 ἐργάζεσθαι φόνον, 327.
 ἔργον καὶ ὄνομα, καὶ λόγος, 424, 448. — ἔργα καὶ
 πράξεις, 142.
 ἐρεῖδειν ὄμματα, 183.
 Eriulphus, 487.
 Ἐρκούλειοι, 490.
 Ἐρκουλιανοί, 491.
 Ἐρμαϊκὴ σειρὰ, 162.
 Ernestius, 319.
 ἐρώτα δ, τι βούλει, 248.

ἔργα

- ἔσχατὰ*, 403.
ἑταιρικόν, 218.
ἑτερόμαλλοι tapetes, 478.
ἕτερος, malus, 448, 449.
ἑτέρωσιν et ἑτέρως, 271.
ἔτι, 222. et *ἔστι*, 556.
εὖ γεγρονώς, 492, 549. *εὖ πεφικέναι*, 232.
Evagrius, 275.
εὐγλωττία, 295.
εὐδαίμων, dives, 174, 238. *εὐδ. καὶ ὀλβιος*, 238.
εὐδ. καὶ μακάριος, 445, 603.
εὐδαιμόνιος, 471.
Evhemerus, 54.
Evetius, 274.
εὐηκοῖα, 12, 547.
εὐημερεῖν, 468.
εὐήνιος et εὐήκοος, 255.
εὐκολία, 294, 345, 577.
εὐκολος, 521.
εὐκόλως, 231.
εὐκρασία τῶν αἵρων, 479.
Eumolpidae, 298.
Eunapius amat parentheses, 129; *Christianorum calumniator*, 283; *philosophorum praestigias Christi miraculis opponit*, 319; *Constantini res scripserat*, 218. *Chrysanthii discipulus*, 13, 20, 107. *Juliani Caesaris vitam scripserat*, 47, 53, 58, 68, 97. *Mysteriis Eleusiniis initiatur*, 52. *Athenas venit*, 74, 92. *in adolescentia canus*, 74. *a Proaeresio filii loco habitus*, 92. in *Aegyptum*

- gyptum abire properans a parentibus revocatus,
92. a Chrysanthio valde amatur, 114. medicinae peritus erat, 119. in historia hac scribenda fidus et diligens, *Praef.* aliam historiam, eamque civilem et politicam scripsit, 45, 52, 63, 67, 77, 92, etc.
- Eunapius alius, ab hoc nostro diversus, 468, 497.
- Eunuchi regii, 47.
- εὐπαθῶς et ἀπαθῶς, 461.
- εὐπαραγωγός, 521.
- εὐπάρυφος χλαμύς, 513.
- εὐπειθής, 521.
- εὐπρόσωπος γυνή, 477. εὐπρ. εἰρήνη, πρέφασις, 458.
- εὐρεῖν et εὐροεῖν, 140.
- Eusebius, 291. Eus. Alexandrinus, 91.
- Eustathius Cappadox, 178.
- εὐσταμος, 295.
- εὐτελής καὶ μικρὸς, 339.
- Eutocius, 537.
- εὐτρεπίζειν, 161.
- Eutropius, 516, 517, 518, 519.
- εὐτυχεῖν τι, 460, 479. εὐτ. τινός, 198.
- Euphranor pictor, 67.
- Euphrasius, 12.
- Euphrates, 136.
- Eupolis, 99.
- εὐχή, 288. εὐχῆς κρείττον, 468.
- ἐφθασαν et ἔφασαν, 220.
- ἐφίστημι τινά τινι πράγματι, 322. τὸν τοῦν, 547, 551. πορεύων, 551.

ἔχων

ἔχειν • variū verbi hujus sensus, pro λαλῶμεν, δύν
 ασθαι, διακρίσθαι, 437. ἔχ. ἐν διατριβῇ μέρει,
 389. ἔχ. τὴν δίκην, 473. ἔχεσθαι τινος, 437, 603.
 ἔχων et ἦκων, 350.

ἐχεμυθία et ἐχεθυμία, 203, 573.

Echetus, 502.

ἐφῶκει et ἐδόκει, 159. ἐφῶκει λαλουμένη et similia, 159.

ἐφῶς • ἐφῶ et ἐώλου, 218, 575. ἐφῶν et νεβλῶν
 218, 575.

Z.

ζ et ξ, 398.

ζῆλος καὶ μίμησις, 437.

ζηλωτῆς καὶ μιμητῆς, 438.

Zeno medicus, 410, 411.

ζυγός, 352.

H.

η et καί, 372. η et ις, 594. η et οι, 232. η et ει,
 208, 267, 533, 557. ἦ pro ὥς, 191, 587.

Harlesius, 424.

ἡγεμῶν in studiis, 399.

ἡδυνάμην, ἡβουλόμην, 148, 561.

ἡνώχλουν et ἡνώχουν, 179.

ἡλικία, 523, 551. ἡλ. ἀχρεῖος, 477, et Nov. Add.

ἡλικία ἀχρηστος, 479. παρὰ τὴν ἡλικίαν, 489.

ἥλιος οὐκ ἔτεκε τοιαύτην ἡμέραν, 463.

ἡλιῶσαι κόμμαι, 188.

ἡμέ-

ἡμέρας, 231.

Hellespontius Gallus, 117, 118, 119.

ἦν pro ἐστὶ, 553.

Hephaestio Sophista, 338.

Heracliti Epistola, 424.

Hermes Ἀδγίος, 371. (Cf. Basil. Schol. ad Gregor. Naz. ad Notit. Manuscriptt. T. XI. p. 118.)

Heroes, 247.

Hesiodi Ἡοῖαι, 266.

Hierophantae nomen reticetur, 298, 586.

Hilarius a Barbaris obtruncatus, 67. Cf. Corsin. Fast. Att. T. IV. p. 198.

Hilarius, 504, 555.

Himerius, 377, 395.

Homerus, 35, 44, 56, 57, 80.

homo animal philautum, 87; invidum, 93.

Honorati, 331, 590.

Hormisdas, 499.

ἡσυχία σταθερωτέρα μυστηρίων, 464.

Hydrae capita, 373.

hysterologia, 200.

Θ. Τ.

θ et β, 476. et π, 271. et τ, 303.

θαλαμηπόλος, 232.

θάπτειν, metaphor. 356.

θάτερον τῶν ἵππων, 448.

θάτερον pro τὸν ἵππον in Nov. Add. ad p. 448.

ἴστω

- θάττον ἢ ἐλέγετο, 210. θ. ἢ κληθῆναι, 447.
 θαυδρικός, 297.
 θαῦσθαι, passive, 433.
 θαυτρικός, 297.
 θαιάζω, θειασμός, 158.
 Themistocles Sophista, 341.
 Theo, 430.
 Theódorus Asinensis, 178.
 Theodosius, 64, 508, 509.
 θεοκλυτεῖν, 264.
 θεομίσσης, θεομισσης, 465.
 θεός ἀπὸ μηχανῆς, θ. ἐπιστάτης, 462. θ. πατήρ, 415.
 θεός videri, 378, 550. θεοὶ καὶ δαίμονες, 247. τὰ
 θεὰ, Eleusiniæ deæ, 52. ἡ θεός, 530. τοὺς θεοὺς
 σοί, 261.
 Theophilus Episc. Alexandriae, 274.
 Theophylactus Simocatta, 139.
 θέριστρον, θερίστριον, 186.
 Θεσπικί, 299.
 θεωρεῖν τῷ νῷ, 46.
 θεωρία et θέα, 269.
 θνήσκειν· τεθνηκώς λόγος, 463.
 θρόνος παιδευτικός, 95, 387.
 θύειν Χάρισι, 177. τέθυται, 177.
 θυμελῶν χορὸς, 375.
 θύραθεν, 502.
 θύρα πλαγία, 305. θύραν ἀρῶναι, κἀπτεῖν, ψοφεῖν,
 393. θύραι adorabantur, 148. θύραι metaphorice,
 392, 598.
 θυσανοειδὲς στρώμα ἐκ' ἀμφοτέρων, 478.

I.

- i et v, 153, 527; et v, 233, 437; et α, 379; et
 σ, 527; et η, 479.
 Ἰανουαρίαι ἡμέραι, 64.
 ἱατροσοφιστής, 410.
 Ἰδίᾳ καὶ κοινῇ, Ἰδια καὶ κοινὰ, 306.
 Ἰδόντες et εἰδότες, 205.
 ἶναι subauditur, 186.
 ἱερὰ νόσος, 396, 599.
 ἱεραιώδης, 541.
 ἱεροφάντης βίος, 299.
 ἱεροφαντικοὶ θεσμοί, 53. θρόνοι, 52.
 ἱκετηρίας προτείνειν, 474.
 Ἰλη, 495.
 Illyricum, 376.
 Imperativorum forma Attica, 254, 580.
 Imperatorem salutandi mos, 26.
 Ἰνα εἴπη, εἴποι, 130. Ἰνα ποιῆσθαι, ποιήσεται, 171,
 567.
 Incurvare, 190.
 Ἰνδάλματα, 294.
 Innocentius, 431.
 Inscriptiones Furmontianæ, 300.
 Ἰππόκροτον πεδίον, 491.
 Ἰππος ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθεῖς, 384.
 Ἰόβειοι καὶ Ἑρκούλαιοι, 490. Cf. Lact. de M. P. 52.
 Ἰσα οὐρανῷ, 520.
 Ἰστημι ὀμματα, 549.

Josephus Moesiodax, 148, 561.

Jovianus, 469.

Jovis ἄρμα πτηνόν, 182. www.ancientlibrary.com/cn

Julianus rhetor moritur, 79.

Julianus Caesar, 302. Julianus ex avia dives, 289.

Juliani bellum cum Chamavis, 457. Julianus,

47, 407, 543, 544. Oribasii opera ad impe-

rium evectus, 104. expeditio in Persas, 57, 58.

παραβάτης, 545.

Julius, 508.

Juridicus Alexandrinus, 275.

Justus, 114.

juvenum furor circa Sophistas, 331.

K.

καγγάζειν, 534.

καθαγίζειν, 296.

καθαμαξεύεσθαι, 481.

καθελίττειν, 518.

καθεσθεις, 296, 586.

κάθοδος ψυχῆς, 262. καθόδου et καθόλου, 262, 581.

καὶ et κατὰ, 164, 484. et ὡς, 365, 566. καὶ τοῦ

τι καὶ, 435, et in Nov. Addendis; καὶ αὐθις, 537.

καὶ γὰρ in medio sententiae.

καίνειν, 489.

καίριος et κύριος, 315.

καιρὸς εὐκαιρος, 209.

κακῶς δουλεύειν, 284.

καλάνδαι ὡς οὕτως Ἰαννουαρίας προστομαζέουσι, 64, 331.

[A 2 2]

κα-

καλεῖν · ὁ καλούμενος, 141. καλούσης et κελουούσης,
365, 595, et ibi *Nov. Add.* — κεκλημένος et
κεκλημένος, 228. ἐκλήθη et ἐβλήθη, 229.

Calidae potus, 552.

καλινδῶ et κύλινδῶ, 269.

Callimachus, 94.

καλλύνειν τὰ βάρβα, 513.

Calcare, 244.

καλὸς καὶ μέγας, 333.

καλώδιον, 533.

καλῶς et κακῶς, 373.

κάμπτειν, 459. et βάπτειν, 568. et καλύπτειν, 397.

Canobicum Nili ostium, 265.

καπηλείον, 215. καπ. ἐργάζεσθαι, 334.

καρδία πηδᾶ, πάλλεται, φθίγγεται, ὀρχεῖται, 257 —
259, 580.

Καρικὸν θῦμα, 493.

Carinus, 491.

Carneades, 139.

καροῦσθαι, 517.

Κασταλία βανίς, 95.

κάστελλοι, 467.

κατὰ χώραν μένειν, 306, 587. καθ' ἑαυτὸν, 165,
179, 565.

καταβάλλω, verbum e palaestra sumtum, 414, 600.

καταβολή, 311.

καταβροντᾶν, 516.

καταβαρβεῖν, 146.

καταθέσθαι τὰ ὄπλα, 476.

κατακαίνειν, 489.

κα.

- κατακλιθεῖσθαι, 228.
κατακόπτειν, 476, 492.
καταλαμβάνειν, 265. w.libtool.com.cn
καταλάμπειν, 238.
καταλυμαίνεσθαι τινι, 275.
καταμανθάνειν, 257, 294.
καταμύμψεσθαι, 240, 579.
καταμωκᾶσθαι, καταμωμᾶσθαι, ποπ καταμωκᾶν, κα-
ταμωμᾶν, 206.
κατανέμειν, 267.
καταπλήττειν, 248.
κατασεῖν ἅπαντα, 516.
κατασημαίνεσθαι, 251.
κατάστασις, 371.
καταστορίω, 481.
καταστύγειν, 268.
κατατοξεύω metaph., 523.
καταφιλεῖν τὴν κεφαλὴν, 297.
καταφορεῖν εἰ καταφρονεῖν, 600.
καταφυγαὶ βασιλικαί, 220, 329.
κατεγλωττισμέναι λέξεις, 405. Cf. Dorvill. ad Cha-
rit. p. 553; Brunck. ad Arist. Plut. 326.
κατέλαβε et κατέβαλε, 215.
κατέχειν, 355.
κάτω νεύειν, 249.
Καυσάθαν, 166, 566.
Cayster, 238.
Celeritatis formulae hyperbolicæ, 210, 574.
Celeüs et Triptolemus, 384.
κενοῦν, κένωσις, 450.

κέρας et κεράσας, 129.

Cercopes, 205.

Ceres munifica, 91.

κινδυνεύειν, 267. περί τι, 263. περί τινι, 476.

κινεῖν λόγους, 262, 581. κινεῖσθαι, 474. κινῆσαι et
νικῆσαι, 474. κινῆσαι κόμας (male editur κόμας)
470, pagos movere; movere paganos ad seditionem;
cf. Wytttenb. in *Add. Nov.*

κίησις, 442. et νίκησις, 442.

κίων ἀστραβῆς, 512, 604.

Claudianus, 287.

Clearchus, 316.

κλέος: κατὰ κλέος, 572.

κλυθῶν, 445.

κλίνειν et composita, figurate, 203.

κλινοπέτης, 452.

κλύδαν, metaph. 437.

Coeranus, 502.

ἡ Κολλή Syria, 96, 175.

κοῖτις, 251.

Collectiva singularis numeri cum verbo plurali; 234.

κολοσσός δακύν, 77.

Colossus Rhodius, 307.

Colchus, 523.

κομίσας et κοσμήσας, 123, 555. κομίσαντες ἔφερον,
164.

Comparativi et superlativi permutantur, 218.

κομψότης περιτρέχει, 98. Cf. *Nov. Add.*

Constantinopolis, 207. populosa, 22.

Constantinus templa deorum diruit, 22.

Cor-

Constantius, 47, 53.

κόπτειν θύραν, 393.

κορακώδης, 541.

Corayus, 422. www.libtool.com.cn

κορεῖν τοῦδαφος, 513.

Coronae aureae Imperatoribus donatae, 467.

κορυβαντιῶν, 335.

κορυβαντιασμός, 263.

κορυδαλλίς ἄνευ λόφου, 416.

Craterus, 538.

κρατεῖν τινά, 511.

ὁ Κρείττων, *deus*, 192, 571. (pag. 17, 4. scrib.

παρά του Κρείττονος, pro παρά τοῦ Κ.)

Cremnae obsidio, 489.

κρεουργηδόν, 222.

κρίσις, 421. et χρήσις in Add. Wyttenb. ad p. 109.

κρότος, 370.

κρούειν θύραν, 393.

κρυφίνους, 332.

κυβευτήριον, 215.

ὁ Κυρηναῖος, *Aristippus* vel *Callimachus*, 374.

Cynici, 3.

Λ. L.

λ et ρ, 435.

λαβεῖν et βαλεῖν, 215. et λαλεῖν, 414.

λαβρός et λαυρός et ἄβρός, 172, 350.

Λαισποδία καὶ Δαμασία, 406.

Lacedaemoniorum flagra, 348.

[Λ α 4]

Λ α β

- Λάκωνες*, 591,
Λακωνικός, 341, 591,
λαλεῖν et *λαβεῖν*, 414.
λαμβάνειν τραύματα, 263,
λαμνός, 241,
λαύρα, 350.
λαῦρος, *λαύρα* φλῶξ, 350,
λεῖπειν· *λεπών* et *λυπών*, 437. *ἐλεψα*, 269, 582.
λειφθείς et *ληφθείς*, 267, 582.
Lennepius, 366, 403,
Λεο, 521,
λίπρα, 424,
λευκή ἡμέρα, 510.
λευκός de oratione, 197. *παιδάριον λευκόν καὶ χα-*
ριεν, 477.
λεγκότης orationis, 176, 196, 568,
ληκεῖν, 189,
λήμα et *λήμμα*, 391,
λήξις, 189,
λήρος, 516.
Libanius exulat, 400; matrimonii osor, 403; lon-
gævus, 407; reprehensus circa pueros, 399.
μβανωτός, 297, *μβανωτοῦ χόνδροι*, 296.
λίβερα, 525.
Librariorum errores vel putidissimi notandi, 237.
Librarii duplices indicant lectiones, 198, 277.
Liburna, 523,
λιθοκόλλητος, 233,
Lilybæum, 160.

- λίον Parcarum; λίον νέευκεν ὧς, 225, 276. λίνα
 ὑφάσματα, 477.
 λιπαρὸς et λυπηρὸς, 585.
 λογάριον, 334.
 λόγων et λέγων, 225.
 λοιπός · τοῦ λοιποῦ, 260.
 λοξός, 377, 564.
 Lotus Homericæ, 227.
 λούμενος et λουόμενος, 186.
 Lucillii ætas, 412, 600.
 λυθρὸς, 502.
 Λυκῶ, *Lycopolis*, 149.
 λυμαίνεσθαι τινι, τι, 275, 583.
 Lunam habitant sapientum viroꝝ animæ, 254.
 λυπῶν et λιπὼν, 437.
 λύσσα ἱρωτικὴ, 478.
 λυσσῆν, 502.

M.

- μ et φ, 464.
 μαγγανεία, 549.
 μαγεία, 445.
 μαγειρεύει ψυχὴν, 63.
 Magister armorum, 229.
 Magnus, 411. Cf. Schweigh. ad Athen. I. c. 2.
 B, 13.
 μαίνεσθαι ἐπὶ τινι, 386, 597.
 μακάριος καὶ εὐδαίμων, 445.
 Macedonia, 481.

37d INDEX IN BOISSONADI

μακρῷ· τινὶ ἐλάττω, 337.

μάλιστα· ἐν τοῖς μάλ., 441. *μάλιστα* *et* *κάλλιστα*,
142, 560.

μᾶλλον *et* *μέλλον*, 296.

Μιάλχις, 155.

μανίαι, *μαντεῖαι*, *μαγγάνειαι*, 295.

Maximus, 285, 287, 494, 502, 589, etc.

Marathon et Salamis a Sophistis celebrantur, 391.

Marcella, 170.

Marcellus, 495.

martyres, 45.

Masoudius, 546.

μαστεύειν, 447.

Mater sacrorum, 301.

μαχεσαίμην *et* *μαχοίμην*, 303.

Μεγάβυζος, 427,

μεγαφρονεῖν *et* *μεγαλοφρονεῖν*, 399.

τὰ μεγέθη τῶν παρασκευῶν, 473.

μειδιᾶν, *γελᾶν*, 297.

ὁ *μείραξ*, 291, 586.

μειράκιον· ἐν *μειρακίῳ*, 291.

μελαίνεσθαι de oratione, 176, 196.

μελεδωνδς, 529.

Melite, Chrysanthii uxor, Eunapii consobrina, 56.

Menippus, 140.

μεσαιπόλιος, 540.

μεστός· *μεστὰ ἦν πάντα ἡσυχίας, σπουδῆς, θυμοῦ*,
442, 480.

μετὰ *et* *κατὰ*, 333. *et* *μεστὰ*, 480.

μεταλλάττειν τὸν βίον, 172. *τὸ ζῆν*, 451.

με

μεταμφιάσθαι, 233.

μέτεστί τί τινί τινος, 295.

μετεωρίζεσθαι inter orandum, 179.

Μέτῃλις; urbs Aegypti, 575.

μετρεῖν τὴν γῆν, 387.

μετρίως · οὐ μετρίως, 390.

μέτρον ἄκμῃς, 253.

μέχρι τῆς γραφῆς κρυπτόμενα ὀνόματα, 430. μ. προσ-
υγορίας, 554, 600.

μήτηρ λόγων Aegyptus, 375.

μηχαναὶ καὶ πλοκαί, 294.

μηχανήματα πλεκόμενα, 294.

μικρὸς et σμικρὸς, 237. μικροῦ, 447, 499. μικρὸς
καὶ εὐτελής, 238, 578.

Milesius, 378, 386, 596, 597.

Mithriaca sacra, 52.

Μιαιρῶν λίνα, νήματα, 225, 576.

μόλις καὶ βάδην, 365. μόλις καὶ βραδέως, 249. μό-
λις et μόνης, 333.

μολύνεσθαι, 283.

monachorum vestitus niger, 276. turpis vita, 45.

μόνος · μόνῃ et μονῇ, 308. μόνον et μέτρον, 314. μόν-
ον subauditur, 355. μόνος καθ' ἑαυτὸν, 165, 565.

μοσχεύειν, 528.

μουσεῖον περιπατοῦν, 7, 155, 562.

μουεῖν εἰς τὸ τελειώτερον, 249.

μῦθος · μῦθον συνάγειν εἰς ἔργον καὶ Φῶς, 480. οἱ μῦ-
θοι λέγουσι, Φασί, 78, 480.

μυκτῆρ, 404.

μυριέλικτος, 517.

Mu-

Musonius, 139, 560. — 497, 500.

μυστήριον· μυστηρίαν σταθερωτέρα ἡσυχία, 464.

μυστηριώδης, 203. μυστηρ. ἐχεμύθεια, 203.

Μυσῶν λεία, 483.

μύλων, 424.

μυρία et τιμυρία, 592.

N.

n et i, 153, 379, 383. et p, 262. n ἰφελευστικῶν
ante consonantem, 464.

ναυλοχεῖν, 351.

Nebisgatus, 465.

Nectar, metaphor., 179, 569.

Nemeses, 331.

Nemetes, 467.

νεόπλουτος, 407.

νεῖους et νεώς, 436.

Nero, 5.

νεύειν de Parcis, 255.

νεωτερίζουσα τύχη, 537, 548.

Nicaea Bithyniae, 469.

νικᾶν δίκην, 468. ταῦτα, 378. νικηθεὶς νίκην ἀισχί-
στην, 317.

Nicias, 317.

Nisibis, 412, 600.

noctis divisio per vigilias, 350, 592.

nomina neutra pluralia cum verbo singularis nume-
ri, 420, 601. (Cf. not. ad Herod. Epimer.

p. 13; cujus libri Indicem, voce *Verba*, emen-
det

det lector, inserens *vel* ante nomen *plurali*. —
nomina collectiva numeri singularis juncta verbo
plurali, 265. www.libtool.com.cn

Nominativus absolutus, 341.

νόμος et λόγος, 335.

νοσηλεύειν, 453.

Nostradamus, 216.

notae tachygraphicae, 369.

νοῦς ἐπιστολῆς, πρεσβείας, 223, 235, 578. νοῦν εἰ
οὔν, 223.

νυκτερία, 352.

Nymphidianus, 287.

Z. X.

Ξενία Ἑλληνική, 240.

Ξενίων et ξένων, 243.

Xenophontis laus, 1.

Ξεστός λίθος, 340.

ξηρὸς, 214.

O.

ὁ τὸ μὲν — τὰ δὲ, 203. τὴν, τῆς, et καὶ, 124.

τοὺς et τὰς, 234. ταῖς et τρεῖς, 214.

ὅδε τοῖς δὲ et τοῖσδε, τὴν δὲ et τήνδε, 235.

ὀγκώδης κατὰ τὸ ἥθος, 333.

Otho, 5.

οἰδοῦντος κακοῦ, 528.

οἰκίος et ἰδιος, 440, 602.

οἱ-

- οἰκονόμος, 246.
 ἡ οἰκουμένη, 287, 598.
 οἶνος ἡρτυμένος, 214.
 οἰσῦνος, 496.
 οἰωνισμός, 445.
 ἡ οἰωνιστικὴ, 446.
 oculi animae, 46, 284, 585.
 ὀλιγαρία, 242, 548.
 ὄλος καὶ πᾶς, 163, 564. ὄλος εἰ ὀλίγος, 216, 575.
 ὀλοφυρμός, 474.
 ὄμηρος, 464.
 ὀμοτρέπεζος, 249, 379.
 ὀμοψύχως, 294.
 ὄμως post parenthesis, 212.
 ὀνειροπολεῖν, 488.
 ὀνειρώττειν, 354.
 ὄνομα καὶ πρᾶγμα, καὶ ἔργον, 429, 424. ὄνομα εἰ
 ἄμμα, 140, 560. ὀνόματα γράφειν οὐδὲν ὀνομαί, 265.
 ὀξυδερκίω, ὀξυδορκίω, 143.
 ὀξυδορκία, 303, 587.
 ὀξυκινήσια, 46.
 ὀξύτης, 195. ὀξ. καὶ πρόσωπα, 473.
 ὄπλα· ἐν ὅπλοις, σὺν ὅπλοις, μεθ' ὅπλων, 480.
 ὄπαις, subaudito ὅρα, 259. ὅπως εἰ ὅτος, 367.
 oraculum, 27.
 ὄρεν de loci situ, 546.
 oratio directa post ὥς, ὅτι, 236. oratio extempo-
 ralis, 367.
 Oratorum Graecorum decas illa, 134.
 ὄργανον ψυχῆς, corpus, 549.

Ori

- Oribasius, 416. Pergamenus, 414, 600.
 Origenes Platonicus et Origenes Adamantius, 167.
 ὀργυῖσθαι, 392, 598.
 ὄρκοι καὶ συνθήκαι, 485, 603.
 ὄρος, 367.
 Ὀρφεύς, pro τὰ Ὀρφέως ἔπη, 112. (Cf. not. in *Add. Nov.*)
 ὀρχεῖται ἡ καρδία, 259.
 osculari caput, pectus alicujus, 297, 371.
 ὄς et ὡς, 224.
 ὅσος et ὅπως, 367. ὅσα γε καὶ ἡμεῖς εἰδέναι, 152.
 ὅσον ἦσαν, ὅσον ἐξικνούντο, 378.
 Ostracismus Athenis, 104.
 ὀστράκου μεταπεσόντος, 526.
 ὅτι δ' ἂν, 252.
 οὐδὲ εἰς, 193, 474, 486, 571. — οὐδὲ et οὔτε, 305. — οὐδὲ . . . οὔτε, 421.
 οὐδεὶς κομήτης, 420. — οὐδεὶς οὐδὲν οὐδενὸς repetitis placebant auribus, 169.
 οὖν post parenthesin, 213, 575. et νῦν, 228.
 οὐρανομήκης, 223.
 οὐσία et Ἀσία, 318.
 οὔτος cum emphasi, 377, 596. αὐτός et οὗτος, 237. (Cf. *Nov. Add.* ad p. 119.) — αὐτῷ et οὗτω, 438, 448. τοῦτο non τοῦτον, 566.
 οὔτως abundat, 331, 529, 604. οὕτω τε, 557.
 ὀφθαλμῶν τάσις, στάσις, 447.
 ὄφις, 518.

Π. Ρ.

et θ, 271. et χ, 232. et τ, 340.

παίγιον τύχης, 216.

παῖδα et παῖδι, 356.

παῖδιον et παῖδιον, 238.

παίζουσα et πεσοῦσα, 386.

παλαίειν νοήμασι, λογισμοῖς, 415.

πανήγυρις, 502.

Pantarcēs Phidiāe amasius, 409.

πανταχόθεν et πανταχοῦ, 288.

παντομυγῆς, 170, 514, 604.

παρὰ cum accusat., 198, 367. cum genit., 463.

cum dat., 463. παρ' ἐαυτῶν, 197.

παραβασιλεύς, 302.

παραβλύζειν κραιπνῆς, 208.

παραβυστός· ἐκ παραβύστου, 366.

παραγωγή· ἐκ παραγωγῆς, 554.

παραῖθιμον, 246.

παράθεντες et παρεντες, 372.

παρακαλύπτω, 523.

παρακαλεῖσθαι καὶ προτρέποντες, 344.

παρακινεῖσθαι, 519.

παρακομίζειν, 184.

παρακούω, 151.

παρακουσμάτων πλήρης, 168.

παραλαβεῖν, 247.

παραλλάττω, 239.

παρὰ τινὰ τῆς ἀρχῆς, τὴν ἀρχὴν τινι, 318, 321.

παρὰλυθῆναι τῆς ἀρχῆς, 476.

παρὰξίω, 398. www.libtool.com.cn

παρὰπλήσιος καὶ παρόμοιος, 164.

παρὰπτύειν βίους, 135.

παρὰββαγίαι, 301.

παράσημον βασιλικὸν, 7, 479.

παράσπονδος, 479.

παρὰτείνειν· παρὰτείνων καὶ μακρὸς, 401. παρὰτείνεσθαι, 377.

παρὰτιθέναι, 390.

παρὰτυγχάνειν· οἱ παρὰτυχόντες, 233.

παρὰφρύγεσθαι, 447, 603.

παρὰφυλακῇ, 47.

παρεθεῖς· παρεθέντες ὑπὸ λιμοῦ, διὰ φθόνον, 209, 372.

παρελθεῖν, 214.

πάρεργον, 125, 556. κατὰ πάρεργόν τι, 520.

πάρεσις, 452, 603.

παρευδοκιμεῖσθαι, 212.

παρῆν, συμπαρῆν, 240. παρῆν et περὶ, 215.

Parnasius, 359, 396.

πᾶς τις, 402. Cf. Bekker. ad Theogn. 22. —

Πάντα εἶναι τινι, 449. — πάντα et ἀπαντα, 235.

Cf. Strabon. T. I. p. 33.

πάσχειν· πεπονθὸς μέρος, μέρος, 424, 602. πείσῃ et πείσῃ, 241.

πατεῖν, 244.

πατήρ in sacris et mysteriis, 300, 301. πατέρες, de patre et matre, 153.

πάτος ἀνθρώπων, 160.

[B b]

Pa-

Patres de patre et matre, 153.

Patricius, 503.

Paulinus, 168.

Paulus rhetor, 172.

πειθανάγκη Θετταλική, 433.

πείθεσθαι et τίθεσθαι, 381. πέπεισμαι et πέτυσμαι,
241, 579.

πειθὸν ἐπεκάθητο χεῖλεσι, 287.

πειρα, 257.

πειρᾶσθαι· πεπειραμένος et πεπειρασμένος, 324.

πέτυσμαι et πέπεισμαι, 241, 579.

perae philosophorum, 239.

περαίνειν ὕμνον, 296.

Πέργαμος, Πέργαμον, 199. Πέργαμον παλαιόν, 226,
256.

περὶ et ἐπὶ, 225. οἱ περὶ τὰ βασίλεια, 325.

περιεργάζεσθαι, 228, 246.

περικαῶς, 437, 540. et περικακῶς, 437.

περιλιχμαῶσθαι, 371.

περιμάχητος δίκη, 468.

περιουσία τρυφῆς, 380.

περικόρφυρος ἐσθῆς, 346.

περισκοπεῖσθαι, 29.

περιτελλόμενος, 244.

περιττῶς et περὶ τῷ, 307.

περιφοιτᾶν, 290.

περιφρονεῖν, 267.

περίψυκτος, 145.

περόνη, 515.

πηγαὶ λόγων, 193.

πηγνύειν • πεπηγότα ῥῆνον πίνειν, 382, 597. πεπηγώς πρὸς τι, 512. πεπηγώς λόγος, 77. πηγνύειν ὅμματα, 569.

πήχεσι αὔξισθαι, 302.

πίθος, 280, 584.

πιθηκώδης, 280.

πίναξ, 402.

πίνειν • πιδόμενος, πιούμενος, 571.

πίπτειν de oraculo, 539.

Pisō Clazomenius rhetor, 468.

πλέον, 245. πλεῖν et πλῆν, 315, 588. οἱ πλείονες, ποσὶν, 309, 587. ὁ πλείστος τοῦ βίου, ἡ πλείστη τῆς χώρας, πολλὰ τῆς Διβύης, 150, 561.

pleonasmī et tautologiae exempla, 164, 246, 252, 594, 596.

πληγὴ τοῦ λόγου, 195. πλ. φλεγμαίνουσα, 424.

πλήρης subauditur, 458.

πλήρωμα, 352.

πλοῖα ποτάμια, 271.

Plotini sagacitas in dignoscendis hominū moribus, 401.

πλοῦτος καὶ τρυφή, 391. πλοῦτος ἀρετῶν et similia, 419.

pluralis persona verbi non apte ponitur post duo nomina singularia quae aut discernit, 599.

Plutarchus, 135.

πνεῦμα σοφιστικόν, 468.

ποθητή et πορθητή, 232.

ποιεῖν ἱατρικὴν, 410. ποιεῖν et πονεῖν, 320, 588.

ποιεῖν et ποικίλλουσα, πεποιημένα et πεποικιλμένα

[B b 2]

na,

- να, 183. — ποιεῖν et πιεῖν, ποιούμενος et πινόμενος, 193, 571. — ἐποίησεν et ἐπαισεν, 571.
- ποιμαίνειν, 224, 576.
- πολύπους, 401.
- πολυπραγμονεῖν, 246.
- πολύς εἶναι ἀμφί, περί τι, 256. πολλή τῆς Λιβύης, 150, 561.
- πομπεία ῥητορική, 369.
- πορφύρεος θάνατος, 221, 576.
- Porphyrus, 132. ejus uxor Marcella, 170. vocatus Malchus, 155, 156. Romam bis venit, 157. Plotini interpres, 152. ejus iter Siculum, 160. grammaticae, rhetoricae studet, 156. moritur, 546.
- post deinde, 166, 566.
- ποταμὸς et τόπος, 272, 583.
- ποταμῶδες δάκρυον, 541.
- ποτιῶσθαι, 450.
- πρᾶγμα et γράμμα, 421, 602. πρᾶγμα καὶ ὄνομα, 420. — πρ. et τάγμα, 589.
- praepositiones omissae in verbis, 235, 263, 290, 385.
- πρᾶξις et τάξις, 327, 589.
- πρῶτος, 231.
- πρέπω et τρέπω, 340.
- πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν, 283.
- πρεσβύτης ἐν μαιρακίᾳ, 291.
- πρηγής, 460.
- Priscus, 291, 494.
- πρὸ et πρὸς, 249, 259, 368, 466.

προαγών, 367, 410, 595, et ibi *Nov. Addenda*.

Proaeresius, 338, 545. ei statua erecta, 382. num

Christianus, 553. www.libtool.com.cn

προαιρετικά σώματα, 412.

προαπελθεῖν, 388.

προβάλλειν, 262, 367.

πρόβλημα, 262.

πρόβολος, 504.

προέχω et προσέχω, 466.

προήκειν, προσελθεῖν, ἐλαύνειν εἰς γῆρας, 171, 172.

πρόθυρα ἀληθείας προσκυνεῖν, 147.

προτίμημι τὸν βίον, 335.

projicere vitam, 335.

προικίον, 398.

προκατακόπτειν, 63.

Procopius sophista, 119.

Procopius dux, 314, 469, 472, 499, 500.

προλόγιον et προνόμιον, 335.

Πρόνοια, 222.

προσεπιβραίνειν, 295.

προσκυνῶ, 147, 202, 256. προσκ. τινὰ, τινί, 331.

προσπίπτω et προπίπτω, 249.

προσθήκην τῇ συμμαχίᾳ παρέχειν, 475.

προσπαρεισέρχασθαι, 53.

προσπεσεῖν γόνασι, 249.

προστιθέναι ἑαυτὸν τινί, 158, 265. προσθεῖς et πρὸς
τις, 265.

πρόσχωρος, 226.

Proterius Cephalenius, 67.

πρόφασις, 204, 573; 548.

[B b 3]

προ-

282 INDEX IN BOISSONADI

προφέρω et προσφέρω, 368.

πρωθύστερον, 200.

πρώτος· ἀνὰ τοὺς πρώτους, τὰ πρῶτα, 183, 257.

τὰ πρῶτα, 437. πρώτη πάλις, ἡ πρώτη πόλεως,

152. πρώτην et πρώην, 296. πρῶτον — εἶτα, 296,

πτεροῦσθαι, 448.

πτήσσω, 246, 579.

πτῶμα et πῶμα, 447.

πύελος, 584.

Πυθαγόραν ποιεῖν τινὰ, Πυθαγορικὸν βίβλον, 344,

591. Pythagoricorum aenigmata, 249. Pythagorici et Pythagoras, 109.

πύλη, πύλαι θανάτου, 419.

πυρετός λαβρός, 350.

Q.

quadrigarum pericula, 34.

quaestiones missae, 376.

Quintus Calaber, 596.

P. R.

ρ et ν, 262. et φ, 228.

Racinius, 155.

Rauraci, 467.

Reliquiae Sanctorum, 45.

ρήγνυσθαι φθόνῳ, 205, 574. ῥοῶν, 552.

Rhetorum theatra, 349.

Ritus ludicri quibus novi discipuli in scholis Sophi-

phistarum initiabantur, 354, 592. Cf. Santo Cruc. Memor. Acad. Inscript. T. XLIX. p. 466. In Facultate Medic. Montispezz. mos viguit antiquus facetusque, a Graecarum illarum scholarum ritibus non discrepans. Baccalaureus recens quisque, post Actum in conclave quod vocant pergens, Condiscipulorum pugnis egregie laceratus vapulabat: cf. Astruc. Hist. Fac. Montispezz. p. 330.

ῥόδον et ῥόδα, 233.

Rufinus, 513, 516, 518.

Rufus Festus, 329.

Ruhnkenius, 273.

ῥῦμα τόξου, 529.

Russi, 471.

Romanus, 275.

Romana lex de scholis Atheniensium, 79.

ῥώμη ἡ μεγίστη, 8. βασιλεύουσα, 382.

ῥώμη λόγου, 198.

Σ. S.

σ et ι, 527.

σαίνειν, 91.

σακκίον, 268.

Σαλούστιος, Σαλούτιος, 317, 495.

Sallustius, Salutius, 317.

σάλλιγξ, metaph. 391.

Sapor, 231.

Σαπώρης et Ἀπώρης, 231.

33

[B b 4]

Σα-

Σαρακηνοί, 484.

Σαραπειῶν, Σεραπειῶν, 274, 275. evertitur, 274.

Σάραπις, Σέραπις, 271.

Σάρδεις παλαιαί, 448.

σάρεξ, 424.

σαφηνεία, 546.

σεβάζεσθαι, 16, 38.

Sebastianus, 506, 536.

σειρὰ Ἑρμαϊκή, 162.

σειρήνες, 228. σειρήνων et γυρίνων, 577.

Seleucis avis, 490.

Severus, 6.

σημεῖα, 129, 369.

Siciliae fretum, 8, 159, 564.

σιδήρεος, metaph. 380, 597.

Simonides Philosophus, 502.

σιρομάστις, 509.

σιτηρέσιον, 384.

σιτοκομπεία, 207.

σκαλισμός, 312.

σκάφευσις, 311.

σκέλες· τὸ σκέλη et τῷ σκέλει, 263.

σκηνή· ἐπὶ, ἀπὸ σκηνῆς, 206.

σκηπτὸς· ὑπὸ σκηπτοῦ βληθεὶς, 552.

σκότος, ὁ et τὸ, 266, 582.

Scytharum corpora διασφριγμένα, 471. ἐρμύια καὶ βὰ·
ραδρον, 478.

sol et oi, 180.

Socratis necem totius Graeciae calamitas secuta,
22. ejus mortis causa, quae? 574.

σολοικοφανής constructio, 450.

Sopater, 21, 22, 178, 569.

Sopolis, 359, 392, 394.

Sosipatra, 237.

Sotion, 132.

σοφία et φιλοσοφία, 201.

σοφός et σοφιστής, 202, 439. et φιλόσοφος, 201.

Σπάρταν ἱλαχες, 418.

Σπαρτοί in Boeotia et Colchide, 480.

σπάν· ὀπᾶσαι et πᾶσαι, 376.

σπίλος, 424.

σπουδάζειν καὶ παιζειν, 125.

σπουδή καὶ παιδιὰ, 125.

σταθερός καὶ ἀσφαλής, 473. τὸ σταθερόν τῆς νύκτος, 351.

στάσιμος καὶ μόνιμος, 131.

στάσις, *status*, 377.

statua taciturnior, 272. statuæ Sophistis erectæ, 382. statuis comparantur pulcri homines, 382.

στίαρ, 508.

Stelicho, 513, 515, 518.

στενοχωρεῖν, 304.

στενοχωρία, 305.

στεφανίτης ἀγών, 344.

στοὰ τοῦ βασιλέως Athenis, 267.

στολή et ἐπιστολή, 250. στολή τῆς ἐσθῆτος, 250.

στόμα· ἄγειν, ἔχειν διὰ στόματος, ἐπὶ στόματι, 287, 323, 332, 353. φέρειν ἀνὰ στόμα, ἐπὶ στόματος, 287. εἶναι ἐν στόμασι, 58.

στρατοπεδάρχης, 229.

[B b 5]

Sub.

Subarmachius, 522. .

συγγηράσκω, 334.

συγκάμπω, 190, 569.

συγκλίνεσθαι, 203.

συγκτησειδιον, 290, 585.

Syedra urbs, 498.

συλλέγεσθαι · συλλεγείς, 401.

συμβαίνειν · τὸ συμβᾶν, 450, 558. .

sumere mortem, 264.

συμπαράτεινεν, 20.

συναλίζω, 277. et συναυλίζω, 474.

συναναγκάζειν, 38.

συνανέχω · συνανασχών, 408.

συναπτάω · συνήντησαν ὥσπερ ἀστέρες, 194.

συναρπάζω, 415.

σύνεδρος, 548.

συνέθης · τὰ συνέθη, 449.

συνεκπέμπω, 329.

συνελόντι εἰπαῖν, 149.

συνεπάγειν et συνεπείγειν, 225.

συνεπείγεσθαι, 269.

συνέχειν ἑαυτὸν ἐπὶ τινι, 397, 599.

συνεχῆς κόμη, 349. συνεχῆς χώρα ἄλλη τινι, 481.

συνθαιμάζειν, 256.

συνθήκη λόγου, 196.

σύνοδος, 188.

συντεκμαίρεσθαι, 534.

συντινάζω, 55. 114. .

συνωθεῖν, 239.

superlativi hyperbole, 128, 557.

στ

εὐρεσθαι πρὸς Λιβύην, 80.

Syria Dea, 529.

Syrophoenices in colloquiis salsi, 98.

συσχολάζειν, 150.

συῶδης βίος, 276. συνδίστερος, 541.

σχάζειν, 423.

σχάσμα, 422.

σχῆμα καὶ χρῶμα, καὶ χροία, 236.

σχίζειν, 422.

σχολαστῆς βίος, 379.

σφαδάζειν, 487.

σφοδρὸς, 302.

σφραγίς · σφραγίδα et σφραγιδα, 397. σφραγιδα
χρυσόδετοι, 517.

T.

tapetes, 478.

ταράττεσθαι et πράττεσθαι, 333.

ταυρηδὸν ὑπιδεῖν, 342.

tautologicae locutiones, 163.

τάχα ἴσως, 163.

ταχὺς et τραχὺς, 325.

τε et τα, 227. et τι, 243. et γε, 271, 430, 431,
442. et ποτὲ, 431.

τελεῖν εἰς ἐφήβους, ἐν παισὶ, 349, 592.

τελετή et τελευτή, 300. τελεται καὶ μυστήριον, 170,
567.

τετράκυκλον ἵκνημα, 248.

τεχνάζειν, 459.

τεχνίον, 398, 599.

τεχνικός, de medicis, 422; de rhetoribus, 337.

τήβεννος, τήβεννα, 348.

τηλία, 213.

tiara Persarum regis, 232, 577.

τίθεσθαι et πείθεσθαι, 381. τίθεσθαι pro ἡγεῖσθαι,

381. τίθεσθαι τινας παιδιὰν, vel κατὰ παιδιὰν, 520.

τίπτειν παῖδας ὑπὸ τινι, 254.

τιμῆν τινὸς τινι, 311. ἐτίμησε subauditur in inscrip-
tionibus, 383.

Timasius, 519.

τις trajectum, 251. — τι et γε, 315. — τι et τα,

557. — πολλοὶ τίνες, ὀλίγοι τινίς, 351. ὀχληρὸς
τις, 96, et cf. *Nov. Addendai*

Titus, 6.

tnesis, 153, 346.

τοι γάρ τοι διὰ ταῦτα, 565.

τολμῆν γραφὴν, 207.

τομή ἐν λόγοις, 198.

τόνος σοφιστικὸς, 408.

τοσοῦτος * τοσοῦτον et τοσοῦτο, 238. τοσαύτης et ταύ-
της, 259.

Τραλλιανῶν πόλις, 385.

τραχηλάγχη, 332.

τρέμων καὶ πέφρικα, et similia, 164.

τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, 346.

τρέβεσθαι περὶ τι, 367.

τριβάνιον, 268.

τρίπους * ἐκ τρίποδος, ἐκ τριπόδων, 285.

Triptolemus, 384.

την

τροφή et τροφή, 380, 597. τροφαί, 381.

tuba, metaph. 391.

τύπος et τρόπος, 409. τύπος Ἑρμοῦ λογίου, 84.

τυραννεῖν, 266. de sophistis, 336, 383. de necessitate, 29.

Tyrus Phoenicum metropolis, 7.

Tuscanus, 338, 545.

τυχεῖν πλειόνων ἢ ἐλασσόνων, 468.

τυχὴ et ψυχὴ, 498.

τυχὸν ἴσως, 165, 565.

T. U.

υ et β, 172.

ὕγιαίνουσα μοῦσα, 392. ψυχὴ, 536.

ὕσιος, ὕϊκός, 442.

Ulpianus, 357.

Ulysses, 8.

ὕπαιθρος, 494, 537.

ὕπαρρυρίζουσα κόμη, 349.

ὕπαρχος, 212, 574.

ὕπειναι, 358, 549.

ὕπερβλύζειν, 193.

ὕπερέχειν· τὸ ὑπερέχον, 91.

ὕπερκλυσις, 187.

ὕπερστος, 39.

ὕπεροχὴ σοφίας, δόξης, λόγων, 237.

ὕπνη, 447.

ὕπολαμβάνω et ἀπολ., 283.

ὕπομνησχεύειν, 528.

ὕπνη

INDEX IN BOISSONADI

ὑπόνοια, 290.
 ὑποπτήσσω, 303, 579.
 ὑπόρχημα, 206.
 ὑποφαίνει τις, 246.
 ὑπτίλαι χερσὶ δέχεσθαι, 245, 579.
 ὕστερον πρότερον, 200, 573.
 ὑφίστημι δεῖν οὐδέν, 310.

V.

v et b, 173.
 Vadomarius, 466.
 Valentis interitus, 330.
 Valentinianus, 469.
 venus in sermone, 229.
 verba in εἰω, 180.
 Vespasianus, 6.
 vestis peculiaris eorum qui studiis sophisticis in-
 tiabantur, 251.
 Vicarius Asiae, 316.
 Vitellius, 6.
 vomere verba, 366.

Φ. F. PH.

Φ et Φρ, 580.
 φαίνεσθαι · φανείς, φανθείς, 435, 581. φανείς θείας,
 302.
 Φαιδὸν ἱμάτιον, 301, 587.
 Φαρμακεία, 446.

Φα

Φεῖδ᾽ οὐδ᾽ μία τῆς ὁμότητος, 474.

felix, 175, 567.

ferreus, 380, 597.

Φέρω · Φέρειν εἰς τινὰς, εἰς τι, 169, 269, 546, 566. — Φέρειν, Φέρεσθαι τὰ πρῶτα, 175, 567.

Φέρων προσέθετο ἑαυτὸν, 157, 564. Φέρεσθαι, ferri, de libro, 157, 563. Φέρειν et Φαίνεω, 181. Φέρειν οἶνον, 94, et ibi *Nova Addenda*.

Festus, 63, 64, 329, 500.

Φησὶ, sine dicentis nomine, 418, 601.

Φθάνειν · οὐ φθάνω καὶ, 273, 583.

Φθέγγεσθαι et φλέγεσθαι, 258, 580.

Phidias, 409.

Philometor, Sosipatrae consobrinus, 38, 40.

Φιλοσοφία et φιλαδελφία, 202. et σοφία, 201.

Φιλόσοφος ἱστορία, 131, 558. οἱ φιλόσοφοι τῶν λόγων, 444.

Philostratus, 134.

Φιλοτιμία περιττή, 299.

Φλέβα διελεῖν, 450.

Φοβεῖσθαι, 244.

Φοινικὸς et φοινικὸς, 329.

Φόνος et φθόνος, 328, 586.

Φορὰ, 133, 148, 204, 573. et φθορὰ, 594.

Φορεῖον, 264.

Fravithus, Φράβιθος, 486, 524, 525, 536.

Φρόνημα καὶ λόγοι, καὶ παιδεία, 375.

Φρονεῖν et φθονεῖν, 399.

Φρουρὰ, 471. ἄδελφος, 470, 603.

Φρούριον, 467.

Φυ

φυλακαὶ noctis, 350, 592.
 φυλάττειν τὸ ἦθος, 334.
 futura media sensu passivo, 336.

X. CH.

χ et λ, 290.
 Χαλκηδόνιος et Καρχηδόνιος, 151, 590.
 Chalcidiacum schema, 300, 357, 593.
 Chamavi, 457.
 χανδὸν καὶ ἀμυστὶ, 163, 431, 544.
 χαρίεις τὴν ὄψιν, 477.
 χάρις · χάριν ὁμολογεῖν, 414.
 Χάρισι-θεῖν, 454.
 Chalcis Coelesyriae, 11.
 Chaldaïca philosophia, 249.
 Charietto, 494.
 Charybdis, 8.
 χεῖρ, 518.
 χεῖρ, *brachium*, 451.
 χηρῶν, 208, 574.
 χλευάζω καὶ γελῶ, 353.
 χλευασία, χλευή καὶ γέλως, καὶ παιδιὰ, 353, 592.
 χόνδρος λιβαντοῦ, 296.
 χρεῖν καὶ ἀνελεῖν, 326.
 χρῆμά τι μέγα φιλοσοφίας, 20. φίλαυτον χρῆμα ἐν
 θρῶπος, 87. χρῆμά τι πᾶγκαλον, 552.
 χρηματιστικὸς, 201.
 Christiani ethnicorum templa diruunt, 20, 43.
 χροῖαν ἀλλάττειν, 343.

χιθ

ἐκρυπτοειδείς κόμαι, 15.

κρυσός metaph. 481, 502, 510.

κρυση μανία, 376.

κωρεῖν· πολὺς λόγος εἶναι κωρεῖ, 103.

Ψ.

ψαίρω, 356.

ψιλλός, 533.

ψοφεῖν τὴν θύραν, 393.

ψυλλῶν πηδήματα, 206.

ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι, 449, 536.

Ω.

ω et υ, 233. ὦ Ἀθηναῖοι, quo compendio scribitur, 558.

ὦδε et ὦ δικασταί, 558.

ὠθεῖσθαι, 213, 358.

ὠκεανὸς ἐσπερίος, 252.

ὠρύεσθαι de canibus, 225, 576.

ὠρεα ἱτους, 186.

ὠρῶν φύσεις, 209, et ὀρῶν, 209.

ὠς et καὶ, 365. ὠς εἰπὼν, 551.

ὠσάν, 587.

ὠσπερ, 500, 604. ὠσπερὶ, 580.

ὦστε et ὠς ὦ, 248. ὦστε cum indicativo, ὦστε μεθῆκε, 321, 588.

I N D E X

www.libtool.com.cn
IN

WYTTENBACHII ANNOTATIONEM.

A.

Ablabius, 80, 86.

Agathias, 139.

ἀγαθὸν θυμὸν ἔχειν, 106.

ἀγῶνα τρέχειν περὶ τινος, 211, 254.

ἀδρῆς, 275.

aedes potentiorum civium, 194.

Aedesius, 51, 69.

Aegyptii, *Add.* ad p. 92.

aetatum hominis fines et distinctio, 202.

ἀκαμπτos, 145.

αἰκισμός, ἀκκισμός, *Add.* ad p. 98.

ἄκλητος θεός, 270.

ἀκμάζειν de scriptoribus, 47.

ἀκριβής λόγος, 296.

ἀκύθρος, 41.

Alexander a Xenophonte exemplum belli adversus

Persas feliciter gerendi sumsit, vel. a Clearcho,

9, 10.

ἀλήθεια ἀγαθὸν ἡγεῖται, 284.

ἀλυσ

- ἀλισμός, 208.
 ἀλιτενής, 214.
 Alypius, 63.
 Amelius, 40.
 Ammonius, 19.
 ἀμύνεσθαι τινα, punire aliquem, 219.
 ἀν, sententiae affirmationem minuens, 242.
 ἀνὰ μέσον, 276.
 ἀνάγειν τὴν ψυχὴν, 243.
 ἀναγκαίως ἔχειν, 122.
 ἀναγωγὴ τῆς ψυχῆς, 243.
 ἀναδραμεῖν, 28.
 ἀναλεγόμενος, *Add.* ad p. 99.
 ἀναπέλλεσθαι et ἀνατέλλεσθαι, *Add.* ad p. 480.
 ἀναπολόγητος, 309.
 Anatolius, 49, 312, 321.
 ἀνατρέχειν τι, 41.
 ἀναφέρειν τι εἰς τινα, 38. γένος, 182. *inspire*
 175. ἀναφ. τι ἐπὶ τινα, 224. ἀναφέρεισθαι de ora-
 culo, 225.
 Andromachus, 46.
 ἀνεμιαῖα κυήματα, 140.
 ἀνὴρ, ἥτοιο, 112. ἀνὴρ φιλόσοφος et similia, 14, 15.
 ἀνιδέως ἔχειν, 81.
 Anima mundi, 63.
 animus χορευτῆς, 118. animorum χορεῖα, 118.
 animi pars quae punitur, 129. animorum καθό-
 dos, 128. animi circum sepulcra volutantur, 136.
 ἀνίστος et ἀνδίστος, *Add.* ad p. 465.
 Anteros, 62.

ἀντίγραφον, 142.

ἀντικαθίσταται, 124.

Antimachus, *Add.* ad p. 94.

Antiochiae urbis *et Persis* vastatio, 95.

Antoninus, 131.

ἀντιυξ, 303.

ἀνω, 65.

ἀπαγγεσθαι, 78.

ἀπολαμβάνειν ἰδίᾳ τινὰ, 174, 253, 265.

ἀπολυμαίνεσθαι, 281.

ἀπομάττεσθαι τι, 31.

ἀποτίμνεσθαι, 215.

ἀποφαίνειν τινὰ παῖδα, 195.

Aquilinus, 40.

ἀριθμὸς, ἐν ἀριθμῷ εἶναι, 292.

ἀριθμία et ἀριθμία, 229.

ἀριθμὸς, 229.

Aristides sophista, 325. ejus dictum, 301.

Aristotelicus liber *de Mundo*, 18.

Artabri, 208.

ἄρτι et ἔτι sibi opponuntur, 89.

ἀρχιερεὺς, 200.

ΑΣ et ΔΕ, 176.

Asia proconsularis, et Asiana Dioecesis, 214, 294.

ἀσύμφυλος, 239.

ἀσύφηλος, 239.

ἔσωτος, 236.

Athenis cathedrae philosophicae, 28, 44, 45.

ἄτεγκτος, 152.

Ἀττικὴ μοῦσα, *Add.* ad p. 103.

ἀν-

ἀτυχεῖν, 306.

αὐθαρδὸν, 152.

αὐτόκλητος, 270. www.libtool.com.cn

Αυχονίους, 218.

ἀφιέναι φωνὰς πάσας, παντοίας, 198.

ἀγλὸν σκεδάσαι, 18.

B.

βάθος λέξεως, 263.

Baīae, 59.

βάζει, 29.

βάπτειν τὸν κάλαμον εἰς νοῦν, 50.

βέρις, 151.

Βασιλεύειν λόγων, 322.

Βασιλεὺς, Etymologia quae? 241.

βέστιμος, 305.

Berytus, 313.

βιβάζειν, 46.

βιβλῖδια, pragmaticorum scriptiunculae, 140.

βιβλιοθήκη ἑμψυχος, 28.

Byzantii male audiebant, 76.

Byzantinarum rerum scriptores, 75.

Γ. G.

γελασεῖν, 55.

γέλως, 105.

Genius hominis comes, 302.

γίνεσθαι τοῦ θεάτρου, 65. τὰ γινόμενα, 325.

[C c 3]

γνη

398 INDEX IN WYTTENBACHII

γυνήσας, 127.

Gothorum in Graeciam incursio, 248.

www.libtool.com.cn

Δ. D.

δαίμονες, 110.

δάκνεται ἡ καρδία, 125.

dativus consequentiae, 164.

δεῖν • εἶδαι, δεῖν, 318.

δεκάζειν, 298.

δῆμος, 150.

Demosthenes, 74.

δημοτικὸς philosophandi ratio; 238.

Deus est ubique, 129.

Dexippus, 47.

διδάσχοι, Professores philosophiae Athenis, 44.

διαδρομή, 278.

διαθρεῖν, 194.

διαίρεσθαι, 18.

διακράτησις, *Add.* ad p. 486.

διακρίσεις τῶν ζητημάτων, *Add.* ad p. 93.

διαλέγεσθαι, 221.

διαλέξεις, 221.

διαμαρτάνειν, 101.

δίαιμα ψυχῆς, 18.

διασιλλάνειν, 318.

διάτονος, 262.

διάτορος, 262.

διαφερόντως, 127.

διαφραγᾶ, 296.

διάφορος, 78.

διήρμενος τῇ γνώμῃ, 88.

διολισθαίνειν, *excidere e memoria*, 99.
discipulorum initiatio, 280.

δόγμα, δόξα, 235, 236.

δοκεῖν in ellipsi, 164.

δοκιμασία novorum doctorum, 289.

δραῖν, δρώμενα, praecipua verba in magicis ritibus,
61, 137.

δραστήριος, 192.

δύναμις, *medicina*, 282.

δύσφορος, 78.

E.

εἰ γε δὴ, 202.

εἶδος, figura corporis humani, 247.

εἶδωλον, pars quaedam animi, 120, 160.

εἶναι, γίνεσθαι περὶ τι, 211. εἶναι τινος, 66.

εἶς τι, sensu peculiari, 186, 260. εἰς χειτόναν,

280. εἰς κέρας θυμοῦσθαι, 260. εἰς τὸ καθόν, 284.

εἰσφέρειν, 314.

ἐκκρεμάννυσθαι τινος, 197.

ἐκμάττεσθαι τι, 81.

ἐκπαθεῖς, *Add.* ad p. 461.

ἐκπίπτειν, de oraculo, 225.

ἐμφὺς, 61.

ἐν et ἐπ', 45.

ἐναγίζειν et ἐναρίζειν, 178.

ἐνδάκνειν τὴν γλῶτταν, 109.

[Cc 4]

ἐν

Ἰνδία, 299.

Ἰνερν, 196.

Ἰνυφθαί διφθέραι, 193.

Ἰνδουισμὸς, 114. www.libtool.com.cn

Ἰνίμυ γέλωτα, *Add.* ad p. 216.

Ἰντελνιῖ ἐαυτὴν πρὸς τι, 94.

Ἰντραπὴ, 98.

Ἰξαιτεῖσθαι, 167.

exemplum, 142.

Exceptores, 307.

Ἐξόνιος, 218.

Epiphanius, *Add.* ad p. 93, 96.

Ἐργάζεσθαι, lucrari, 242. reddere, facere, 227.

Ἐμμεῖς λόγιος, 309.

Eros et Anteros, 62.

Ἐταιριὰν, 87.

Etymologorum error quidam, 241.

Evagrius, 154.

Evhemerus, 191.

εὐθυμία, 107.

Eumolpidae, 182.

Eupolidis dictum nobile, 166. fragmentum, *Add.*
ad B. 99.

εὐπορεῖν τινοῦ, 12. εὐπ. λόγων, 32.

Eusebius, 171.

εὐτυχεῖν τινός, 68.

Euphranor, 245.

Euphrasius, 51.

Eustathius, 51, 97, 100.

Ἐφθός, 292.

417

ἰφιδύνειν, 53.

ἰφικνεῖσθαι τινος λόγῳ, 42.

ἰχθιν κώμην, ὑπὸν, 266. τὸν ἰπαρχον, *Add.* ad p. 100.

Epagathus, 252.

ἰπαιτεῖν, 197.

ἰπαρχος τῆς αὐλῆς, 217.

ἰπέχειν, 238.

ἐπὶ cum dativo, 288. ἐπὶ παισὶ, 129.

ἐπιδειξίς κατ' ἐπιδείξω, 37. ἐπιδείξεις rhetoricae, philosophicae, 36.

ἐπιτάφιος λόγος, 265.

ἐπιτρέχειν, 41.

ἐπιφέρειν αἵτιαν, 84.

ἐπιχορεύειν, 327.

Eunapii aetas, scripta, 1. stylus, 2, 7, 33, 56, 73. errores, 16, 17, 32, 39, 40, 50, 100, etc.

Z.

Zeno, medicus, *Add.* ad p. 102.

Zosimus Eunapii sectator, 276.

H.

H et N, 27, 42. H et Π, 64.

ἡ male natum ex ὡ antecedente, 310, 324.

ἡδονὴ et ὀδύνη, 237.

Heineccius, 140.

Hesiodi Ἠοίαι, 133.

[Cc 5]

Hic

INDEX IN WYTTENBACHII

Hierocles, 24.

Hierophantae et daduchi nomina tacentur, 181.

Hieroph. Athenis Hieronymi adhuc aetate, 183.

Hilarius, 245, *Add.* ad p. 115.

Ἡλύσιον πεδίον, 113.

Ἡξ, 280.

Ἡμερ, 110, 111.

ἑρπαιν, translate, 281.

βατέρη ληπτέος, locutio Platonica, 58.

θεανδρίτης, 180.

θεωτρικωτέρα τέρψις, *Add.* ad p. 99.

θίατρον sophisticum, 220.

θείας et θείας, *Add.* ad p. 486.

θείος χορδς, 192. — λόγος, 193.

τοὺς θεοὺς σοι, 126.

θρόνος ὁ Ἀθήνησι, 45; προεστὼς τοῦ θρόνου, 45.

θύειν χάρισι, 51.

θύρα πλαγία, 194.

I. J.

Iamblichus, 48, 62, 71.

Illyricum, 316.

in cum accusativo, sensu peculiari, 187.

insidiae in scholis, *Add.* ad p. 96.

Ἰππος εἰς πεδίον κληθεῖς, 325.

ἰσομέτρητος, 322.

ju

Julianus, electus a Constantio dux belli Gallici, ut
per bella deleteretur, 189. alia, de Juliano, 162.
Julianus, sophista, 250.

K. C.

καθαγίζειν, 176.

καθαγνίζειν, 176.

καθαρτικαὶ virtutes, 180.

καθηδύνειν, 53.

καθίστημι, 304. καταστάς de publica dicentibus, 254.

κάθοδος ψυχῆς, 128.

καὶ — δέ, atque adeo, 126. καὶ τὰ γε, 19. εἰ καὶ
τὰ, Add. ad p. 481, 484.

calidae potus, 81.

καλινδεῖσθαι, 136, 158.

Callimachus, Add. ad p. 94.

Callinicus, 259.

Canopus, 148.

Carneades Cynicus, 17.

καρδία στρέφεται, 125.

Carpzovii Specimen editionis Eunapii, 4.

κατὰ χάραν, 196.

καταβαίνειν, 252.

καταβάλλειν ἐς τὸν λόγον δεῖγμα, 252.

καταδεῖν ἀνέμους, 77.

καταδρομή, 99.

κατακλεῖσθαι, 97.

καταλαβεῖν ἔδραν, 167.

κατασιβάζεσθαι, 68.

INDEX IN WYTTENBACHII

καταδίτασις, 308.

καταφάινεσθαι, 286.

καταφέρεισθαι portum subire, 271.

καταφυγὰ, 88.

κατενέμεσαν, 134.

κατέρχεσθαι ab exilio, 299.

κατευπορεῖν, 12.

κατείναι ab exilio, 299.

κεκρύφαλος, 242.

κερκίς, 303.

κενέειν ἀπορχήματα, 73.

Clandianus, 166.

κλωτομελεῖν, *Add.* ad p. 91.

κόμας et κόμας, *Add.* ad p. 470.

Constantii portio Provinciarum regendarum, 87.

Constantinopolis, 80.

Constantinus eximium frumenti numerum alendae plebi Byzantinae largitur, 75. urbem, non *Byzantium*, sed *Constantinopolim* nominari cupit, 76.

comparativarum constructionum ratio elliptica, 83.

Corinthus Achaiae metropolis, 257.

κορυβαντίς, 244.

κρίτων, diŷnus, deus, 159.

Clearchus Paefectus urbis C. P., 210. Vicarius Asiae, 213.

Λ. Λ.

Λακιδαιμονία, 265.

Lacedaemoniorum διαμασίγωσις, 258, 265.

Λα

Λα

Laconicae manus, 255.

Λαισποδία, *Add.* ad p. 99.

λατρεύειν, *latroela* de corporis ministerio, a *laime* inservientis, 119.

λαξε, 116.

Libanius, *Add.* ad p. 96.

libelli pragmaticorum, 140.

λιθοπόλλητος, 99.

λογάριον, 243.

λόγος, 11. *κατὰ λόγον*, *παρὰ λόγον*, 311.

Longinus, 28, 29.

λοχεύεσθαι, 81.

Lucianus, 20.

Λυκὰ, *Lycopolis*, 24.

Luna domicilium heroum, etc., 117, 120. *spatium infra lunam*, 121.

M.

μάθημα, 79.

μαθηματικὸς, 79.

μαιώσασθαι, 81.

Μακάρων νῆσοι, 113.

Μάλας, *Porphyrii nomen*, 29.

Marcella uxor Porphyrii, 43.

Marcellus, *Plotini discipulus*, 43.

Martyrum cultus objiciebatur Christianis, 158.

Maximus, 163, 201.

μεθίεναι τὴν ψυχὴν, 218.

μειδίαν, *γεῖαν*, *καγχάζειν*, 179.

Me-

INDEX ONI WYTTENBACHII

Memippus, 17, 20.

μετὰ τινος, 105.

μετὰ ἀλλήλων τὸν βίον, 44.

μετρίως, 62. www.libtool.com.cn

μηχαναὶ καὶ πλοκαί, 172. μηχανὰς πλέκων, 173.

μὴ μῆσθαι θεὸν, ὅσον δυνατόν ἀνθρώπων, *Add.* ad p. 104.

Mithrae et solis conjunctum αἰῶνες, 183.

Monachi, vultu quidem homines, 156. eorum

vestes atrae, 156, 184. una cum Barbaris

Achaiam invadunt, 184.

μοιρόμαχος, 160.

μόνον in ellipsi, 212, 293.

Morgensternius, 5.

Musonius, *Add.* ad p. 92.

N.

N et H, 27.

Nemeses duae, 234.

νεύειν, 30.

Nicias, 214.

nomina in εἶον, 273.

notae tachygraphicae, 307.

νοῦς, *sensus et sententia dicti*, 90.

νοκτερεῖα, 272.

Ξ.

ξηρὸς, ξηρότης, de siti, 80.

Θ.

- obliquus*, 195. www.libtool.com.cn
οἶνος ἀνθοσμίας εὐώδης, 82. *ἡρηνότης*, 81.
οἶος, 317.
oceanus occidentalis, 113.
ολιγωρία, 115.
ολισθαίνειν ejusque composita in translatione, 91.
ολίσθημα, 91.
ομαλίζειν, 200.
ὄνομα — πρᾶγμα, 293.
ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, 130.
ὀρᾶν τινά, 127.
Oribasius, 191.
Origenes, diversus ab Adamantio illo, 40.
ὄρος, in rhetoricis, 302.
Orpheus de lapidibus, 232.
ὀρσοθύρη, 194.
Ὅρφεύς pro τὰ Ὀρφέως ἔπη; Add. ad p. 112.
ὄσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι, 26.
ὀστράκου μεταπεσόντος, 299.
οὐ — μᾶλλον — ἀλλά, 236.
οὗτος et οὕτως, Add. ad p. 119.
ὄχημα τετράκυκλον, 111.
ὄψις, 91.

Π. Ρ.

- πατριών θεῶν, τύχης, est homo*, 82.
παθεῖα, 246.

παῖς,

448 INDEX IN WYTTENBACHII

- παῖς, τέκνον, de discipulo, 261.
 παντοῖος γίνομαι, 199.
 παρὰ τὰ δευτέρω, 68.
 παραβασιλεύειν, 186.
 παράβυστος, 290.
 παραγγέλλειν, 289.
 παρακούειν, 25.
 παρέκκλισμα, 25.
 παραμελεῖν, 291.
 παραπομπὴ τοῦ οἴτου, 74.
 παρέχοντες, 77, 310.
 parentheses exexegeticae, 226.
 παρέπτυσσε, 16.
 πάρεργον καὶ ἔργον, 25.
 παρίεναι, 293.
 πᾶς · ἐν παντὶ εἶναι, 199. (cf. not. ad Philostr. Hera
 p. 608.)
 Pater Mithriacorum sacrorum, 183.
 πατέρες dicti sophistae, 261.
 Paulus, 43.
 πέμπτη οὐσία, 120.
 περίψυκτος, 20.
 Philostratus Lemnius, 16, 17.
 πλῆρωμα, 274.
 Plotinus, 30, 33.
 πόλις, Roma, 80.
 πομπὴ ῥητορικὴ, 304.
 Pontifices summi, 200.
 Porphyrius, 15, 26, 33, 34, 39, 46, 48. ejus
 uxor Marcella, 43.

Præ-

Praefectus augustalis, 154.

Praeteriti temporis et praesentis conjunctio, 59.

Priscus, 179, 199, 201, 235, 245, 249.

Proacresius, 266. statua illi posita, 322. fuit

Christianus, *Add.* ad p. 92.

Proclus, 52.

Procopii rebellio, 211.

Procopius historicus, 139.

προστασθαι τινα, 53. τι, 223.

ἡ πρόνοια, 89.

πρὸς cum dativo, 298.

Πρώτη πόλις, 27.

πρῶτον — εἶτα, 179.

Q.

quamquam, initio sententiae, 19.

P. R.

Reiskius in annotationibus brevior, iudice Ruhnkenio, 4.

repetitiones, 144.

ῥήγνυσθαι, *metaph.*, 78.

Romanus, 154.

ῥοπή, 98.

Σ. S.

Salamis, Marathon, argumenta declamationum,
Add. ad p. 94.

[Dd]

Sal.

410 INDEX IN WYTTENBACHII

Sallustius Praefectus Orientis, 213.

Σαλούτιος, 213.

σανίδες, 293.

Scythae vel Gothi, 233.

σειρά Ἑρμαϊκή, 38.

Σειρήνες, 95.

σελήνη · τὰ ὑπὸ σελήνην, 120.

Serapidis templum Canopi, 147, 152.

σιτοπομπεῖα, 74.

σκαλισμὸς, 208.

σκάφευσις, 205.

Scriptores historiae philosophicae, 16.

Socratis popularis in philosophando ratio, 238.

ἀνυποδοσία, 321. mors, 73.

solemnitas diei tertii post Calendas Januarias, 234.

Somnia divina propitiabant aqua se purgantes, 91.

Sopater, 51, 71.

Sophistarum factiones et pugnae, 255. Sophistae

duas quotidie scholas habebant, *Add.* ad p. 114.

Sotion, 15.

σταβερὸς, 273.

στάσις in rhetoricis, 317.

Statuae positae sophistis, 322.

statura hominis longissima, 285.

στοὰ βασιλέως, 135, 139.

Stoïcorum placitum, ὁ σοφὸς χρηματίζεται, 69.

στόμα · ἔχειν διὰ στόματος, ἐπὶ στόματος · φέρειν διὰ

στόματος, εἶναι διὰ στόματος, 277.

strangulare, 78.

στρατοπεδάρχης, 323.

stru-

- studia optima*, 246.
συγχωρηθεὶς εἰσελθεῖν, 89.
συμβόλαιον, 142. www.libtool.com.cn
συμφαντικὸς, *Add.* ad p. 112.
συμφέρειν εἰς ταῦτό, 192.
συναιρεῖν, 191.
συνενουσιᾶν, 172.
σύνθετον, *συντεθέν*, 171.
συνίστασθαι, 223.
συντείνειν ἑαυτὸν, *συντείνεσθαι εἰς τι*, 94. *συντετάσθαι*
περὶ τι, 79.
συντυγχάνειν τινι, 201.
supinae manus orantium, 108.
σφοδρῶς, 184.
σχῆμα καὶ χροία καὶ μέγεθος, 101.
σχολάζειν, 146.
σωφρόνως, 19.
σωφροσύνη et φρόνησις confusa, 19.

T.

- ταυρηδὸν*, 261, 305.
ταχυγράφος, 306.
τεταμένος et τεταγμένος, 79.
τήβεννος, 265.
Themistocles, *sophista*, 259.
Theodorus Asinaeus, 51.
Theodosius Imperator, 153.
Theophylactus Simocatta, 139.
Theophilus, *episc. Alexandriae*, 153.

[Dd 2]

Theur-

418. INDEX IN WYFFENBACHII

Theurgia, 181.

τιάρα ὁρή, 99.

τιμῶν τινί τινος, 204.

τις subinde de aliqua trium personarum, 13.

λοι τινες, 88.

tmesis Herodotea, 28.

τὸ τῆς ὁργῆς ἰ. ε. ἡ ὁργή, et similia, 104.

toga, 265.

τριβώνιον, 137.

τυμφαλός, 241.

τυραννεῖν translato usu, 251.

Tusciapus, 300.

T. U. V.

ὑβρίζειν εἰς τινά, 259.

ὑγιαίνειν, translato sensu, 217.

Venatio comparata a Platone cum veritatis indagatione, 57.

vestis concutiendae mos ad assensum significandum, 265.

ὑπάρχοντα, τὰ, 170.

ὑπεῖναι, 170.

ὑπὲρ οὗ τὰδε γράφεται, 170.

ὑπερφυές, Add. ad p. 114.

ὑπέφαιεν ἕως, 109.

ὑπὴν τι et ὑπ' αὐτί - Add. ad p. 475.

ὑπὸ [cum accusativo, 184. (cf. not. ad Nicet. Eugen. I, 184; V., 173.) ὑπὸ τινι, 114.

ὑποκείμενα, τὰ, 168.

ὑπὲρ

ὑπομνήματα, 268.

ἔπταίς χερσὶ δέχεσθαι, 197.

Urbs, Roma, 80.

ὑφαιρῖν αὐτόν, 172.

vinum conditum, 81.

ῥιτα παρεπιδήμια est, 122.

Φ. Ω.

Fabricius Eunapii editionem meditata, 157.

Φάρμακόν τινος, bifariam sumitur, 35. Φάρμακον
cibi, 36.

Φέρειν pro ἀναφέρειν, 57. Φέρειν εἰς τι, 141.

Festus, 230.

Φθάνειν, οὐ φθάνειν καὶ, 110.

Φθόνος ἔξω θείου χοροῦ, 102.

Φιλοτιμία, in redarguendo et disputando, 237. Φιλο-
τιμία, donum, 327.

Φορὰ philosophorum, 22.

Φράσσθαι, 154.

funerum contaminatio, 56.

X.

Χάριτες Ἑρμαῖκαί, 51.

χηρὸν, 76.

χρηματικὸς, 69.

χρηματιστικὸς, 69.

[D d 3]

207

414 INDEX IN WYTTENB. ANNOTAT.

ἐπιτάλ τρι, 85.

Ψ.

www.libtool.com.cn

ψαλμῶν, 283.

ψυχῆς τελεσίωμα, *Add.* ad p. 109.

Ω.

ὠδὸν, 298.

ὦρα ἔτους, 59.

ἐμαυτοῦ, *Add.* ad p. 116.

ὡς ἐπὶ πλείων, 295.

ὡς περ, idem quod ὡς, 259.

Ω.Ι.Ι.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

